

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0171/2012

12.6.2012

*****I**

SPRAWOZDANIE

w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm
inwestycyjnych
(COM(2011)0452 – C7-0417/2011 – 2011/0202(COD))

Komisja Gospodarcza i Monetarna

Sprawozdawca: Othmar Karas

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu).

Poprawki do projektu aktu

W poprawkach Parlamentu zmiany do projektu aktu zaznacza się **wytluszczonym drukiem i kursywą**. Oznakowanie *zwykłą kursywą* jest wskazówką dla służb technicznych dotyczącą propozycji korekty elementów projektu aktu w celu ustalenia tekstu końcowego (np. elementów w oczywisty sposób błędnych lub pominiętych w danej wersji językowej). Sugestie korekty wymagają zgody właściwych służb technicznych.

W poprawkach do aktów istniejących trzecia i czwarta linijka w nagłówku poprawki w projekcie aktu zawiera, odpowiednio, odniesienie do istniejącego aktu i postanowienia tego aktu, które ulega zmianie. Fragmenty przepisu aktu istniejącego, do którego Parlament wprowadza zmiany, a który nie został zmieniony w projekcie aktu, zaznacza się **wytluszczonym drukiem**. Ewentualne skreślenia w obrębie takich fragmentów zaznaczane są w sposób następujący: [...].

SPIS TREŚCI

Strona

PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO.....	5
PROCEDURA.....	568

PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (COM(2011)0452 – C7-0417/2011 – 2011/0202(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0452),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0417/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez brytyjską Izbę Gmin, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0171/2012),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

POPRAWKI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO*

do wniosku Komisji

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W oświadczeniu grupy G-20 z dnia 2 kwietnia 2009 r.² w sprawie wzmocnienia systemu finansowego wezwano do podjęcia spójnych działań na poziomie międzynarodowym mających na celu zwiększenie przejrzystości, odpowiedzialności i wzmocnienie regulacji poprzez poprawę pod względem ilościowym i jakościowym kapitału w ramach systemu bankowego, gdy tylko ożywienie gospodarcze stanie się faktem. W oświadczeniu wezwano również do wprowadzenia środków uzupełniających nieopartych na ryzyku, aby ograniczyć narastanie dźwigni finansowej w systemie bankowym, a także do opracowania ram na rzecz solidniejszych zabezpieczeń przed utratą płynności. W odpowiedzi na mandat udzielony przez grupę G-20, we wrześniu 2009 r. grupa prezesów banków centralnych i szefów nadzoru (*Group of Central Bank Governors and Heads of Supervision*, GHOS) uzgodniła szereg środków mających na celu wzmocnienie regulacji sektora bankowego. Środki te zostały zatwierdzone przez przywódców grupy G-20 na szczycie w Pittsburghu w dniach 24–25 września 2009 r., a następnie sprecyzowane w grudniu 2009 r. W lipcu i we wrześniu 2010 r. GHOS wydała dwa kolejne oświadczenia w sprawie konstrukcji i kalibracji tych nowych środków, a w grudniu 2010 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opublikował ostateczną wersję środków, zwanych pakietem Bazylea III.

* Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² http://www.g20.org/Documents/Fin_Deps_Fin_Reg_Annex_020409_-_1615_final.pdf.

- (2) Grupa wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a wezwała Unię Europejską do opracowania bardziej zharmonizowanego zbioru regulacji finansowych. W kontekście przyszłej europejskiej struktury nadzoru Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 18–19 czerwca 2009 r. również podkreśliła potrzebę ustanowienia europejskiego jednolitego zbioru przepisów mającego zastosowanie do wszystkich instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w ramach jednolitego rynku.
- (2a) ***Zgodnie z raportem de Larosière'a „państwo członkowskie powinno mieć możliwość przyjęcia bardziej rygorystycznych środków regulacyjnych, które uzna za odpowiednie w swoim przypadku do celów ochrony stabilności systemu finansowego, pod warunkiem że są one zgodne z zasadami rynku wewnętrznego i uzgodnionymi minimalnymi obowiązkowymi standardami”.***
- (3) Dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r.¹ w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz dyrektywę 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r.² w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (zwanymi dalej „instytucjami”) kilkakrotnie w istotny sposób zmieniono. Wiele przepisów dyrektyw 2006/48/WE i 2006/49/WE ma zastosowanie zarówno do instytucji kredytowych, jak i firm inwestycyjnych. Aby zapewnić spójne stosowanie tych przepisów, pożądane jest ich scalenie w ramach nowego pakietu przepisów mającego zastosowanie zarówno do instytucji kredytowych, jak i do firm inwestycyjnych. Ze względu na przejrzystość przepisy załączników do powyższych dyrektyw należy włączyć do części normatywnej tego nowego prawodawstwa.
- (4) Nowy pakiet przepisów powinien składać się z dwóch oddzielnych instrumentów prawnych – dyrektywy i niniejszego rozporządzenia. Łącznie oba instrumenty prawne powinny stanowić ramy prawne regulujące warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, ramy nadzoru nad tymi instytucjami i firmami oraz obowiązujące je normy ostrożnościowe. Niniejsze rozporządzenie należy zatem interpretować w związku z dyrektywą.
- (4a) ***Instytucje finansowe o krajowym znaczeniu systemowym z siedzibą w Unii powinny podlegać tym samym dodatkowym wymogom co instytucje finansowe o globalnym znaczeniu systemowym po zatwierdzeniu przyszłych kryteriów oraz wykazu.***
- (5) Dyrektywa [do wstawienia przez OP], na podstawie art. 53 ust. 1 TFUE, powinna zawierać przepisy dotyczące warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne ***określone w niniejszym rozporządzeniu***, metody zarządzania nimi oraz ramy nadzoru nad tymi instytucjami i firmami, takie jak przepisy regulujące zezwolenie na prowadzenie działalności, nabywanie znacznych pakietów akcji, korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, uprawnienia organów nadzoru państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w tym względzie, a także przepisy regulujące poziom kapitału założycielskiego i proces nadzoru nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi.
- (6) Niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, które ściśle dotyczą funkcjonowania rynków usług

¹ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

² Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

bankowych i finansowych oraz których celem jest zapewnienie stabilności finansowej podmiotów gospodarczych na tych rynkach, a także wysokiego poziomu ochrony inwestorów i deponentów. ***Niniejsze rozporządzenie nie będzie miało zastosowania do innych rodzajów podmiotów, takich jak instytucje finansowe, które nie przyjmują depozytów od prywatnych klientów.*** Niniejszy bezpośrednio stosowany akt prawny ma na celu przyczynienie się w decydującym stopniu do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego i z tego też względu jego podstawą powinny być postanowienia art. 114 TFUE, zgodnie z interpretacją odpowiadającą spójnemu orzecznictwu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

- (7) Dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE, mimo że zapewniły pewien stopień harmonizacji przepisów państw członkowskich w obszarze nadzoru ostrożnościowego, zawierają dużą liczbę wariantów i swobody uznaniowej, a państwom członkowskim nadal zezwala się na przyjmowanie bardziej rygorystycznych przepisów w porównaniu z przepisami określonymi w tych dyrektywach. W rezultacie między przepisami krajowymi występują rozbieżności, które utrudniają korzystanie z podstawowych wolności, a przez to wywierają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego i powodują znaczne zakłócenia konkurencji. W szczególności rozbieżności te utrudniają transgraniczne świadczenie usług i prowadzenie działalności w innych państwach członkowskich, ponieważ każdorazowo w przypadku prowadzenia działalności w innym państwie członkowskim podmioty gospodarcze muszą oceniać różne przepisy i ich przestrzegać. Ponadto instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne prowadzące działalność na podstawie zezwoleń udzielonych w różnych państwach członkowskich podlegają często odmiennym wymogom, co prowadzi do znacznych zakłóceń konkurencji. Rozbieżności w przepisach krajowych są źródłem potencjalnych i rzeczywistych przeszkód w sprawnym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego z powodu nierównych warunków prowadzenia działalności, a także utrudnień dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych działających w różnych systemach prawnych na terenie całej Unii.
- (7a) ***Międzynarodowa współpraca i koordynacja ma kluczowe znaczenie dla uzyskania równych szans na szczeblu międzynarodowym i unikania arbitrażu regulacyjnego. W kontekście niechętnego wdrażania pakietu Bazylea III przez Stany Zjednoczone Ameryki (USA) niezbędne jest dopilnowanie, by gospodarka i system bankowy w Unii nie zostały postawione w niekorzystnym położeniu konkurencyjnym. Komisja powinna zatem ustalić, do marca 2012 r., które przepisy niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać wdrożone w Unii bez równoczesnego wdrożenia w USA.***
- (7b) ***Przez wzgląd na pewność prawa oraz potrzebę zapewnienia równych szans w Unii jednolity zestaw regulacji dla wszystkich uczestników rynku to kluczowy element w kontekście funkcjonowania rynku wewnętrznego. Aby unikać zakłóceń rynkowych i arbitrażu regulacyjnego, środki w ramach pierwszego filaru powinny zapewniać maksymalną harmonizację. W rezultacie okresy przejściowe przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mają kluczowe znaczenie dla jego płynnego wdrażania i unikania niepewności na rynkach. Państwa członkowskie i właściwe organy powinny unikać przyjmowania jakichkolwiek odmiennych czy wyprzedzających przepisów, które oddziałują na zasadę maksymalnej harmonizacji na mocy pierwszego filaru lub osłabiają ją. Właściwe organy, w ramach procesów obowiązkujących w zakresie drugiego filaru, powinny być w stanie dokonać oceny tego, czy w odniesieniu do danej instytucji kredytowej lub grupy instytucji kredytowych niezbędne jest podjęcie działań nadzorczych.***

- (7c) *Wciąż istnieje potrzeba ustalenia wspólnych międzynarodowych standardów rachunkowości, co mogłoby doprowadzić do niespójności w porównywaniu wdrażania wymogów bazylejskich na szczeblu globalnym, w szczególności w odniesieniu do obliczania wartości aktywów ważonych ryzykiem, wskaźnika dźwigni i wskaźnika pokrycia płynności oraz do definicji grup. Pod tym względem Komisja musi dążyć do ustanowienia standardów rachunkowości spójnych na szczeblu globalnym, a przynajmniej globalnej porównywalności do ostrożnościowych celów regulacyjnych.*
- (7d) *W odniesieniu do pracy grupy Komitetu Bazylejskiego ds. wdrażania standardów nadzoru bankowego, polegającej na monitorowaniu i analizowaniu wdrażania przez kraje członkowskie bazylejskiego systemu ramowego dla kapitału regulacyjnego, Komisja powinna na bieżąco, lub co najmniej po publikacji kolejnych sprawozdań okresowych w sprawie wdrożenia pakietu Bazylea III przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, składać zaktualizowane sprawozdania w sprawie wdrożenia i przyjęcia na szczeblu krajowym pakietu Bazylea III w innych głównych jurysdykcjach, w tym w sprawie oceny zgodności przepisów lub regulacji innych państw z międzynarodowymi minimalnymi standardami, w celu wykrycia różnic, które mogłyby wzbudzać wątpliwości co do równych szans.*
- (8) Aby wyeliminować pozostałe bariery handlowe i znaczące zakłócenia konkurencji wynikające z rozbieżności między przepisami krajowymi oraz zapobiec dalszemu powstawaniu jakichkolwiek możliwych barier handlowych i znaczących zakłóceń konkurencji, konieczne jest przyjęcie rozporządzenia ustanawiającego jednolite przepisy mające zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich.
- (9) Ujęcie wymogów ostrożnościowych w formie rozporządzenia zapewniłoby ich bezpośrednie stosowanie w tych państwach. To z kolei zapewniłoby jednolite warunki poprzez zapobieżenie przyjmowaniu rozbieżnych wymogów krajowych w wyniku transpozycji dyrektywy. Niniejsze rozporządzenie zapewni stosowanie identycznych przepisów przez **wszystkie** instytucje **kredytowe i firmy inwestycyjne** w całej Unii **zdefiniowane w niniejszym dokumencie**, co zwiększy również zaufanie do stabilności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zwłaszcza w okresie napięć. Rozporządzenie wpłynęłoby również na ograniczenie złożoności przepisów prawnych oraz na zmniejszenie kosztów przestrzegania przepisów, szczególnie dla transgranicznych instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, a także przyczyniłoby się do wyeliminowania zakłóceń konkurencji. W odniesieniu do specyfiki rynków nieruchomości charakteryzujących się zmiennością uwarunkowań ekonomicznych oraz różnic w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, regionów lub obszarów należy zezwolić właściwym organom na przypisywanie wyższych wag ryzyka lub na stosowanie bardziej rygorystycznych kryteriów – w oparciu o doświadczenia związane z przypadkami niewykonania zobowiązania i prognozowane zmiany sytuacji rynkowej – w stosunku do ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach w określonych obszarach.
- (10) Państwa członkowskie powinny mieć prawo do utrzymywania lub wprowadzania przepisów krajowych w przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie nie przewiduje jednolitych przepisów, pod warunkiem że przepisy krajowe nie będą sprzeczne z prawem Unii lub nie będą zakłócać jego stosowania.
- (11) W przypadku przyjmowania przez państwa członkowskie wytycznych o ogólnym zakresie, w szczególności w obszarach, w których trwa proces przyjmowania projektu standardów

technicznych przez Komisję, wytyczne te nie mogą być sprzeczne z prawem Unii ani zakłócać jego stosowania.

- (12) Państwa członkowskie ***zachęca się do nakładania, w stosownych przypadkach,*** równoważnych wymogów na przedsiębiorstwa, które nie są objęte zakresem stosowania ***niniejszego rozporządzenia.***
- (13) Ogólne wymogi ostrożnościowe określone w niniejszym rozporządzeniu są uzupełniane o indywidualne środki, o których zastosowaniu decydują właściwe organy w oparciu o wyniki swojego bieżącego procesu nadzoru nad wszystkimi poszczególnymi instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi. Zakres takich środków nadzorczych należy określić w dyrektywie, ponieważ właściwe organy powinny móc kierować się własnym osądem przy wyborze środków, które należy zastosować w danym przypadku.
- (14) ***Właściwe organy państw członkowskich zachęca się do nakładania, w stosownych przypadkach,*** wymogów szczegółowych w ramach przeglądu nadzorczego i procedury oceny określonych w dyrektywie ***.../.../UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi],*** które powinny być dostosowane do szczególnego profilu ryzyka instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.
- (15) Na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru¹ utworzono Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB). Rozporządzenie to ma na celu poprawę jakości i zwiększenie spójności nadzoru krajowego oraz wzmocnienie nadzoru nad grupami transgranicznymi.
- (15a) Przy ocenianiu systemowego znaczenia instytucji EUNB powinien wziąć pod uwagę rozmiary, transgraniczną wypłatę zysków oraz efekt zewnętrzny, z uwzględnieniem struktury oddziału lub jednostki zależnej, wzajemnych powiązań przez podobieństwo modeli biznesowych, systemów gwarancji krzyżowych lub klastrów ubezpieczeń niezależnych podmiotów o podobnych modelach biznesowych, które mogą mieć zbiorowe skutki o znaczeniu systemowym.***
- (15b) Zważywszy na nieuniknione rozszerzenie uprawnień i zadań EUNB przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny dążyć do niezwłocznego udostępnienia odpowiednich zasobów ludzkich i środków finansowych.***
- (16) W rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 określono wymóg podejmowania przez EUNB działań w ramach dyrektywy 2006/48/WE i dyrektywy 2006/49/WE. Urząd ten został również zobowiązany do podejmowania działań w obszarze działalności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w odniesieniu do kwestii nieobjętych bezpośrednio zakresem powyższych dyrektyw, pod warunkiem że działania te są konieczne do zapewnienia skutecznego i spójnego stosowania tych aktów. Niniejsze rozporządzenie powinno uwzględniać rolę i funkcję EUNB oraz ułatwiać wykonywanie jego uprawnień określonych w powyższym rozporządzeniu.
- (16a) W raporcie grupy wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w Unii Europejskiej pod przewodnictwem Jacques'a de Larosièrera stwierdzono, że nadzór mikroostrożnościowy***

¹ [Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.](#)

nie może skutecznie chronić stabilności finansowej bez właściwego uwzględnienia sytuacji w skali makro oraz że aby nadzór makroostrożnościowy miał rzeczywiste znaczenie, musi w pewnym stopniu wpływać na nadzór w skali mikro.

Ścisła współpraca między EUNB a ERRS ma podstawowe znaczenie dla pełnej skuteczności funkcjonowania ERRS oraz dla podejmowania działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami. W szczególności EUNB powinien mieć możliwość przekazywania ERRS wszystkich istotnych informacji zgromadzonych przez właściwe organy zgodnie z obowiązkami sprawozdawczymi określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

- (16b) *Zważywszy na niszczące skutki ostatniego kryzysu finansowego, za ogólne cele niniejszego rozporządzenia uznaje się zachęcanie do prowadzenia działalności bankowej przydatnej pod względem gospodarczym i służącej ogólnemu interesowi oraz zniechęcanie do niezgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju spekulacji finansowych, które nie przynoszą prawdziwej wartości dodanej. Wymaga to całościowego zreformowania sposobów przeznaczania oszczędności na inwestycje produkcyjne. W celu zapewnienia zrównoważonego i zróżnicowanego środowiska bankowego w Europie właściwe organy powinny zostać upoważnione do nakładania znacznie wyższych wymogów kapitałowych na te instytucje o znaczeniu systemowym, które w związku ze swoim profilem działalności gospodarczej stwarzają zagrożenie dla gospodarki światowej.*
- (17) Równoważne wymogi finansowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych są konieczne do zapewnienia podobnych środków ochronnych osobom oszczędzającym, a także równych warunków konkurencji między porównywalnymi grupami instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.
- (18) Ponieważ instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne działające na rynku wewnętrznym bezpośrednio ze sobą konkurują, wymogi w zakresie monitorowania powinny być równoważne w całej Unii *oraz powinny uwzględniać różne profile ryzyka instytucji.*
- (19) W każdym przypadku, gdy w trakcie sprawowania nadzoru zaistnieje konieczność określenia kwoty skonsolidowanych funduszy własnych grupy instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, takiego obliczenia należy dokonać zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (20) Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wymogi w zakresie funduszy własnych mają zastosowanie w ujęciu indywidualnym i skonsolidowanym, chyba że właściwe organy odstępują od stosowania indywidualnego nadzoru w przypadkach, gdy uznają to za stosowne. Nadzór indywidualny, nadzór skonsolidowany i transgraniczny nadzór skonsolidowany stanowią użyteczne narzędzia sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi.
- (21) Aby zapewnić odpowiedni poziom wypłacalności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych wewnątrz grupy, konieczne jest stosowanie wymogów kapitałowych w oparciu skonsolidowaną pozycję tych instytucji w ramach grupy. W celu zagwarantowania odpowiedniego rozkładu funduszy własnych w ramach grupy oraz ich dostępności w razie potrzeby w celu zapewnienia ochrony oszczędności, wymogi kapitałowe powinny mieć zastosowanie do poszczególnych instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w ramach grupy, chyba że cel ten można skutecznie zrealizować w inny sposób.

- (21a) *W przypadku gdy odliczenie udziałów mniejszości uwzględnianych w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I skutkuje nieproporcjonalnym zwiększeniem wymogów kapitałowych dla określonych rodzajów instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych, tego rodzaju instytucje lub firmy powinny zostać zwolnione z obowiązku stosowania takiego przepisu.*
- (22) Przy określaniu szczegółowych technik rachunkowości, które należy stosować do obliczania funduszy własnych, ich adekwatności w stosunku do ryzyka, na jakie narażona jest dana instytucja kredytowa lub firma inwestycyjna, a także przy ocenie koncentracji ekspozycji należy uwzględnić przepisy dyrektywy Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych¹, która uwzględnia pewne dostosowania przepisów siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych², bądź przepisy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości³, zależnie od tego, które z nich regulują rachunkowość instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w prawie krajowym.
- (23) Aby zapewnić odpowiednią wypłacalność, istotne jest określenie wymogów kapitałowych przewidujących wazenie aktywów i pozycji pozabilansowych odpowiednio do stopnia ryzyka.
- (24) W dniu 26 czerwca 2004 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego przyjął umowę ramową w sprawie międzynarodowej konwergencji pomiaru kapitału i wymogów kapitałowych („regulacje kapitałowe Bazylea II”). Przepisy dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu są równoważne z postanowieniami umowy ramowej Bazylea II. W rezultacie poprzez włączenie elementów uzupełniających pakietu Bazylea III niniejsze rozporządzenie jest równoważne z postanowieniami umów Bazylea II i Bazylea III.
- (25) Istotne jest uwzględnienie różnorodności instytucji kredytowych i firm *inwestycyjnych* w Unii poprzez ustanowienie *alternatywnych* metod obliczania wymogów kapitałowych dla ryzyka kredytowego, obejmujących różne poziomy zaawansowania. Stosowanie ratingów zewnętrznych oraz własnych szacunków instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych dotyczących poszczególnych parametrów ryzyka kredytowego stanowi czynnik przyczyniający się do znacznego zwiększenia wrażliwości na ryzyko oraz adekwatności przepisów dotyczących ryzyka kredytowego pod względem ostrożnościowym. Instytucjom kredytowym i firmom inwestycyjnym należy zapewnić odpowiednie zachęty do stosowania metod w większym stopniu wrażliwych na ryzyko. Formułując szacunki na potrzeby stosowania metod zarządzania ryzykiem kredytowym określonych w niniejszym rozporządzeniu, instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny usprawnić pomiar ryzyka kredytowego i procesy zarządzania swoimi strukturami, aby zapewnić opracowanie metod określania regulacyjnych wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, które odzwierciedlają poziom złożoności procesów w poszczególnych instytucjach i firmach. W tym względzie, w ramach przetwarzania danych w związku z powstaniem ekspozycji wobec klientów i zarządzania tymi ekspozycjami należy uwzględnić opracowanie i walidację systemów zarządzania ryzykiem kredytowym

¹ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1.

² Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

³ Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1.

i jego pomiaru. Służy to nie tylko zaspokojeniu uzasadnionych interesów instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, ale również osiągnięciu celu niniejszego rozporządzenia, jakim jest stosowanie lepszych metod pomiaru ryzyka i zarządzania nim, a także wykorzystanie tych metod do celów regulacji w zakresie funduszy własnych.

- (25a) *Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach kredytowych należy ograniczyć, a wszystkie automatyczne skutki ratingów należy stopniowo eliminować. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem nakładać na instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne obowiązek wprowadzenia rozsądnych kryteriów udzielania kredytu oraz procesów decyzyjnych w sprawie udzielania kredytu. Zewnętrzne ratingi kredytowe mogą być wykorzystywane jako jeden z elementów tego procesu, lecz nie powinny polegać wyłącznie lub mechanicznie na ratingach zewnętrznych, które nie powinny przeważać.*
- (25b) *Strategie nadzorcze ustala się w perspektywie maksymalnie jednego roku (obliczenie wartości zagrożonej, wskaźnik pokrycia płynności), co zwiększa skłonność inwestorów do skracania ich horyzontów inwestycyjnych. W związku z tym należy dokonać przeglądu obecnych środków regulacyjnych i nadzorczych, aby promować narzędzia niezbędne do realizacji długoterminowych inwestycji podmiotów gospodarki realnej.*
- (26) Wymogi kapitałowe powinny być proporcjonalne do rodzajów ryzyka, których dotyczą. W szczególności wymogi te powinny odzwierciedlać zmniejszenie poziomu ryzyka wynikające z występowania dużej liczby stosunkowo małych ekspozycji.
- (27) Zgodnie z decyzją Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, zatwierdzoną w dniu 10 stycznia 2011 r. przez grupę prezesów banków centralnych i szefów nadzoru, w momencie utraty przez instytucję rentowności wszystkie instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II, jakimi dysponuje instytucja, powinny zostać w pełni i trwale umorzone lub w całości przekształcone w kapitał podstawowy Tier I.
- (27a) *Wskazane jest, aby instrumenty kapitału podstawowego Tier I (CET1) miały niższy stopień uprzywilejowania niż wszystkie pozostałe instrumenty kapitałowe, tak jak wskazane jest, aby instrumenty kapitału dodatkowego Tier I (AT1) miały niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty kapitału Tier II. Jednak instrumenty kapitałowe, które zostały wyemitowane przed datą graniczną i były zaliczane do funduszy własnych na mocy przepisów obowiązujących do dnia 31 grudnia 2012 r. mogłyby, po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, zostać zaliczone do klasy funduszy własnych niższej od odnośnej klasy, do której zaliczono je wcześniej. Instrumenty takie mogłyby ze względu na warunki umowne nadal mieć niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty CET1 czy AT1 w przypadku niewypłacalności, nadal zaliczając się do niższej kategorii funduszy własnych. Ponieważ nie należy w nieodpowiedni sposób ograniczać zdolności instytucji do gromadzenia nowego kapitału, w przypadku niewypłacalności stopień uprzywilejowania tych objętych zmianą klasyfikacji instrumentów należy traktować jako równy stopniowi uprzywilejowania instrumentów w tej samej klasie funduszy własnych, które zostały wyemitowane po dacie granicznej do celów przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących instrumentów CET1 i AT1.*
- (27b) *Udziały mniejszości należące do pośredniczących finansowych spółek holdingowych, które podlegają wymogom określonym w niniejszym rozporządzeniu w ujęciu subskonsolidowanym, również można zakwalifikować (w odpowiednich granicach) do kapitału podstawowego Tier I grupy na zasadzie skonsolidowanej jako kapitał podstawowy Tier I pośredniczącej finansowej spółki holdingowej w związku z udziałami mniejszości*

oraz z częścią tego samego kapitału przeznaczanego na wsparcie jednostki dominującej odpowiednio do ewentualnych strat jej jednostek zależnych.

- (28) Przepisy niniejszego rozporządzenia są zgodne z zasadą proporcjonalności, ponieważ uwzględniono w nich w szczególności zróżnicowanie wielkości i skali oraz zakresu działalności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. Przestrzeganie zasady proporcjonalności oznacza również, że w przypadku ekspozycji detalicznych uznaje się możliwie najprostsze procedury ratingowe, również w ramach metody wewnętrznych ratingów („metoda IRB”).
- (29) „Ewolucyjny” charakter niniejszego rozporządzenia zapewnia instytucjom kredytowym i firmom inwestycyjnym możliwość wyboru spośród trzech metod o różnym stopniu złożoności. Aby umożliwić w szczególności małym instytucjom kredytowym i firmom inwestycyjnym wybór metody IRB w większym stopniu wrażliwej na ryzyko, odpowiednie przepisy należy interpretować jako stanowiące, że klasy ekspozycji obejmują wszystkie ekspozycje, które w treści niniejszego rozporządzenia uznano – bezpośrednio lub pośrednio – za im równoważne. Zasadniczo właściwe organy nie powinny traktować w odmienny sposób żadnej z tych trzech metod w ramach procesu nadzoru, tzn. instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne nie powinny podlegać bardziej rygorystycznemu nadzorowi tylko dlatego, że w swojej działalności kierują się przepisami dotyczącymi metody standardowej.
- (30) Należy w większym stopniu uwzględnić techniki ograniczania ryzyka kredytowego w ramach przepisów, które mają zagwarantować, że wypłacalności nie zaburzy nieuzasadnione uznawanie. Odpowiednie bieżące zabezpieczenia bankowe zwyczajowo stosowane w państwach członkowskich w celu ograniczenia ryzyka kredytowego powinny być uznawane tam, gdzie to możliwe, w ramach metody standardowej, ale również w ramach pozostałych metod.
- (31) Aby zagwarantować, że wymogi kapitałowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych należycie odzwierciedlają ryzyko wynikające z działalności i inwestycji sekurytyzacyjnych instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, jak również ograniczenie ryzyka w wyniku tej działalności i tych inwestycji, należy przyjąć przepisy przewidujące traktowanie takich działań i inwestycji w sposób wrażliwy na ryzyko i adekwatny pod względem ostrożnościowym.
- (31a) Oprócz sprawowania nadzoru służącego zapewnieniu stabilności finansowej istnieje również potrzeba wzmocnienia mechanizmów opracowanych w celu wykształcenia skutecznego nadzoru i zapobiegania potencjalnym bankom, tak aby zapewnić optymalny przydział kapitału w świetle makroekonomicznych wyzwań i celów, w szczególności w odniesieniu do długoterminowych inwestycji w gospodarkę realną.**
- (32) Ryzyko operacyjne jest znaczącym rodzajem ryzyka, na jakie są narażone instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, i wymaga pokrycia przy użyciu funduszy własnych. Istotne jest uwzględnienie różnorodności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w Unii poprzez ustanowienie alternatywnych metod obliczania wymogów dla ryzyka operacyjnego, obejmujących różne poziomy wrażliwości na ryzyko oraz wymagających różnych stopni złożoności. Instytucjom kredytowym i firmom inwestycyjnym należy zapewnić odpowiednie zachęty do stosowania metod w większym stopniu wrażliwych na ryzyko. Z uwagi na ciągły rozwój stanu wiedzy w obszarze pomiaru ryzyka operacyjnego i zarządzania nim, przepisy powinny być stale poddawane przeglądowi i w stosownych przypadkach aktualizowane, w tym w odniesieniu do obciążeń związanych z różnymi

liniami biznesowymi i uznawania technik ograniczania ryzyka. W tym względzie należy zwrócić szczególną uwagę na uwzględnianie ubezpieczeń w ramach prostych metod obliczania wymogów kapitałowych dla ryzyka operacyjnego.

- (33) Działania w zakresie monitorowania i kontroli ekspozycji instytucji kredytowych powinny stanowić integralny aspekt sprawowanego nad nimi nadzoru. W związku z tym nadmierna koncentracja ekspozycji wobec pojedynczego klienta lub grupy powiązanych klientów może powodować niedopuszczalny poziom ryzyka strat. Powyższą sytuację można uznać za zagrażającą wypłacalności instytucji kredytowej.
- (34) Istotne jest również, aby przy określaniu, czy istnieją grupy powiązanych klientów, a zatem ekspozycje stanowiące jedno ryzyko, brać pod uwagę również ryzyko, którego źródłem jest fakt istnienia wspólnego źródła znaczącego finansowania zapewnionego przez samą instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną, jej grupy finansowe lub powiązane strony.
- (35) Mimo iż wskazane jest, aby obliczanie wartości ekspozycji opierało się na wartości ustalonej na potrzeby wymogów w zakresie funduszy własnych, właściwe jest przyjęcie zasad monitorowania dużych ekspozycji bez przypisywania wag ryzyka lub stopniowania ryzyka. Ponadto techniki ograniczania ryzyka kredytowego stosowane w systemie wypłacalności zostały opracowane przy założeniu znacznie zróżnicowanego ryzyka kredytowego. Przy dużych ekspozycjach, w przypadku których występuje ryzyko koncentracji wobec pojedynczego podmiotu, **w tym ryzyko niewypłacalności państwa**, ryzyko kredytowe nie jest wystarczająco zróżnicowane. Wpływ takich technik powinien zatem podlegać ostrożnościowym środkom bezpieczeństwa. W tym kontekście należy zapewnić możliwość skutecznego przywrócenia ochrony kredytowej w przypadku dużych ekspozycji.
- (36) Ponieważ strata wynikająca z ekspozycji wobec instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej może być równie dotkliwa jak strata z tytułu jakiegokolwiek innej ekspozycji, ekspozycje te należy traktować i zgłaszać w identyczny sposób jak każde inne ekspozycje. Wprowadzono jednak alternatywny limit ilościowy, aby złagodzić nieproporcjonalny wpływ takiego podejścia na mniejsze instytucje. Ponadto ekspozycje wyjątkowo krótkoterminowe związane z transferem środków pieniężnych, w tym z wykonywaniem usług płatniczych, rozliczeniowych, usług rozrachunku i usług powierniczych wobec klientów, podlegają wyłączeniu w celu ułatwienia sprawnego funkcjonowania rynków finansowych i powiązanej infrastruktury. Usługi te obejmują na przykład dokonywanie rozliczenia i rozrachunku gotówkowego oraz podobnych operacji ułatwiających rozrachunek. Związane z tym ekspozycje obejmują ekspozycje, których instytucja kredytowa może nie być w stanie przewidzieć, a w związku z tym nie może ich w pełni kontrolować, między innymi salda na rachunkach międzybankowych wynikające z płatności klienta, w tym naliczane bądź pobierane opłaty i odsetki oraz inne płatności za usługi dla klientów, a także przekazane lub otrzymane zabezpieczenie.
- (37) **Dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych II wprowadziła zmiany, które miały na celu uniknięcie konfliktu** interesów **istniejącego** między przedsiębiorstwami „przerabiającymi” pożyczki na zbywalne papiery wartościowe i inne instrumenty finansowe (jednostki inicjujące lub sponsorujące) a przedsiębiorstwami inwestującymi w te papiery wartościowe lub instrumenty (inwestorzy) . Ważne jest również, aby interesy jednostki inicjującej lub sponsorującej oraz interesy inwestora były zbieżne. W tym celu jednostka inicjująca lub sponsorująca powinna zachować znaczące udziały w aktywach bazowych. Ważne jest zatem, aby jednostki inicjujące lub sponsorujące zatrzymywały ekspozycję na ryzyko

związane z tymi pożyczkami. Mówiąc bardziej ogólnie, transakcje sekurytyzacyjne nie powinny być strukturyzowane w sposób pozwalający na uniknięcie stosowania wymogu zatrzymania ekspozycji, w szczególności poprzez dowolne systemy opłat lub premii lub oba systemy jednocześnie. Powyższy wymóg zatrzymania ekspozycji powinien obowiązywać we wszystkich sytuacjach, do których ma zastosowanie ekonomiczny charakter sekurytyzacji, bez względu na to, jakie struktury lub instrumenty prawne wykorzystuje się, aby uzyskać wspomniany ekonomiczny charakter tej transakcji. W szczególności w przypadku transferu ryzyka kredytowego w drodze sekurytyzacji inwestorzy powinni podejmować decyzje tylko na podstawie przeprowadzonej dokładnej analizy *due diligence*, do której będą potrzebować odpowiednich informacji na temat sekurytyzacji. **Minęło wystarczająco dużo czasu od wprowadzenia wymogu zatrzymania ekspozycji. W związku z tym Komisja powinna przeprowadzić ocenę i zdać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie relację z tego, czy ramy wprowadzone dyrektywą w sprawie wymogów kapitałowych II odniosły zamierzone skutki, takie jak ustanowienie właściwych procedur należytej staranności oraz zbieżność interesów jednostek inicjujących, sponsorujących i inwestorów. W tym kontekście należałoby też ocenić, czy wymóg zatrzymania ekspozycji jest ustalony na właściwym poziomie, czy też uzasadnione byłoby podniesienie tego poziomu. Komisja powinna też ocenić rozwiązania alternatywne do wymogu zatrzymania ekspozycji, takie jak ograniczenie wyłączenia z obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty.**

- (38) **Obecne ramy przewidują też, że nie** powinien istnieć obowiązek wielokrotnego stosowania wymogu zatrzymania ekspozycji. W przypadku danej transakcji sekurytyzacyjnej wystarczające jest, jeżeli tylko jeden podmiot – jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca albo pierwotny kredytodawca – podlegać będzie temu wymogowi. Podobnie, jeżeli transakcje sekurytyzacyjne obejmują inne sekurytyzacje jako instrument bazowy, wymóg zatrzymania ekspozycji powinien mieć zastosowanie jedynie do sekurytyzacji stanowiącej przedmiot inwestycji. Nabyte należności nie powinny być objęte wymogiem zatrzymania, jeżeli ich źródłem jest działalność gospodarcza, w ramach której są przekazywane lub sprzedawane z rabatem w celu finansowania tej działalności. Właściwe organy powinny przypisywać wagę ryzyka związanego z nieprzestrzeganiem obowiązków związanych z analizą *due diligence* i zarządzaniem ryzykiem w stosunku do sekurytyzacji w przypadku poważnego naruszenia zasad i procedur istotnych dla analizy ryzyka bazowego. **Komisja powinna też zbadać, czy unikanie wielokrotnego stosowania wymogu zatrzymania ekspozycji może sprzyjać praktykom obchodzącym wymóg zatrzymania ekspozycji oraz czy zasady sekurytyzacji są skutecznie egzekwowane przez organy nadzoru.**
- (39) Aby dokonać właściwej oceny ryzyka wynikającego z ekspozycji sekurytyzacyjnych w odniesieniu do portfela handlowego i niehandlowego, należy stosować analizę *due diligence*. Obowiązki dotyczące stosowania analizy *due diligence* powinny być ponadto proporcjonalne. Procedury analizy *due diligence* powinny przyczyniać się do budowy większego zaufania między jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi i inwestorami. Pożądane jest zatem prawidłowe ujawnianie istotnych informacji o procedurach analizy *due diligence*.
- (40) W przypadku, w którym instytucja kredytowa lub firma inwestycyjna doprowadzi do powstania ekspozycji wobec własnej jednostki dominującej lub innych jednostek zależnych tej jednostki dominującej, wymagane jest zachowanie szczególnej ostrożności. Ekspozycjami, które posiadają instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, należy zarządzać w sposób w pełni autonomiczny, zgodnie z zasadą należytego zarządzania, nie kierując się żadnymi innymi względami. W odniesieniu do dużych ekspozycji należy określić

szczegółowe standardy dotyczące ekspozycji instytucji kredytowej wobec własnej grupy, obejmujące bardziej rygorystyczne ograniczenia. Stosowanie powyższych standardów nie jest jednak konieczne, jeżeli jednostka dominująca jest finansową spółką holdingową lub instytucją kredytową bądź jeżeli pozostałe jednostki zależne są instytucjami kredytowymi lub finansowymi lub przedsiębiorstwami świadczącymi usługi pomocnicze, pod warunkiem że wszystkie te jednostki są objęte skonsolidowanym nadzorem nad instytucją kredytową.

- (41) Z uwagi na wrażliwość na ryzyko, jaka charakteryzuje przepisy dotyczące wymogów kapitałowych, zaleca się sprawdzanie, czy przepisy te mają znaczny wpływ na cykl gospodarczy. Komisja, uwzględniając wkład Europejskiego Banku Centralnego, powinna przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania w tym zakresie.
- (42) Należy dokonać przeglądu wymogów kapitałowych dla podmiotów prowadzących handel towarami, w tym podmiotów obecnie zwolnionych z wymogów określonych w dyrektywie 2004/39/WE.
- (43) Liberalizacja rynków gazu i energii elektrycznej jest ważnym celem dla Wspólnoty zarówno pod względem gospodarczym, jak i politycznym. Z tego względu wymogi kapitałowe i inne normy ostrożnościowe, które mają mieć zastosowanie do firm działających na tych rynkach, powinny być proporcjonalne i nie powinny stanowić nieuzasadnionej przeszkody dla osiągnięcia celu liberalizacji. Cel ten należy mieć na uwadze zwłaszcza przy przeprowadzaniu przeglądów niniejszego rozporządzenia.
- (44) Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne inwestujące w resekurytyzację powinny stosować analizę due diligence również w odniesieniu do sekurytyzacji bazowych i ekspozycji niesekurytyzacyjnych, które stanowią pierwotną bazę tych pierwszych. Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny ocenić, czy ekspozycje w kontekście programów emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami stanowią ekspozycje resekurytyzacyjne, w tym ekspozycje w kontekście programów obejmujących zakup transz uprzywilejowanych pochodzących z odrębnych pul całych kredytów, w przypadku gdy żaden z tych kredytów nie stanowi ekspozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej i gdy ochronę pierwszej straty dla każdej inwestycji zapewnia sprzedawca kredytów. W tej drugiej sytuacji nie należy zasadniczo uznawać dostosowanego do danej puli instrumentu wsparcia płynności za ekspozycję resekurytyzacyjną, ponieważ stanowi on transzę pojedynczego pakietu aktywów (tj. mającą zastosowanie pulę całych kredytów), która nie zawiera żadnych ekspozycji sekurytyzacyjnych. Z kolei wsparcie jakości kredytowej całego programu obejmujące tylko niektóre straty powyżej zapewnianej przez sprzedawcę ochrony w różnych pulach stanowiłoby zasadniczo transzowanie ryzyka pakietu wielu aktywów zawierającego co najmniej jedną ekspozycję sekurytyzacyjną, a zatem byłoby ekspozycją resekurytyzacyjną. Jeżeli jednak taki program jest w całości finansowany za pomocą papierów dłużnych jednej klasy i jeżeli wsparcie jakości kredytowej całego programu nie ma formy resekurytyzacji lub też papiery dłużne są w pełni wspierane przez sponsorującą instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną, a inwestor posiadający papiery dłużne pozostaje faktycznie narażony na ryzyko niewykonania zobowiązania przez jednostkę sponsorującą, a nie posiada natomiast ekspozycji wobec pul bazowych lub aktywów bazowych, wtedy takich papierów dłużnych nie należy zasadniczo uznawać za ekspozycję resekurytyzacyjną.
- (45) Przepisy dotyczące ostrożnej wyceny portfela handlowego powinny mieć zastosowanie do wszystkich instrumentów wycenianych według wartości godziwej, zarówno tych należących do portfela handlowego, jak i portfela niehandlowego, instytucji kredytowych i firm

inwestycyjnych. Należy uściślić, że w przypadkach, w których stosowanie ostrożnej wyceny prowadziłyby do uzyskania niższej wartości bilansowej niż wartość rzeczywiście ujęta w księgach, fundusze własne należy pomniejszyć o wartość bezwzględną różnicy tych dwóch wartości.

- (46) Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny mieć możliwość wyboru, czy chcą stosować wymóg kapitałowy do pozycji sekurytyzacyjnych, którym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przypisuje się wagę ryzyka 1250%, niezależnie od tego, czy pozycje te należą do portfela handlowego czy niehandlowego, czy też odliczać te pozycje sekurytyzacyjne od pozycji kapitału podstawowego Tier I.
- (47) Instytucje inicjujące lub sponsorujące nie powinny mieć możliwości obchodzenia zakazu udzielania ukrytego wsparcia poprzez wykorzystywanie swoich portfeli handlowych do zapewniania takiego wsparcia.
- (48) W dyrektywie 2006/48/WE wprowadzono preferencyjną wagę ryzyka według metody standardowej mającej zastosowanie do ekspozycji wobec małych i średnich przedsiębiorstw lub osób fizycznych, a także przewidziano możliwość stosowania przez instytucje metod opartych na ratingach wewnętrznych, w przypadku których instytucje te same szacują wagę ryzyka, odzwierciedlających zasadność ich własnych szczegółowych kryteriów analizy ryzyka kredytowego. Preferencyjne wagi ryzyka powinny nadal mieć zastosowanie również na podstawie niniejszego rozporządzenia. W terminie 24 miesiące od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy jednak dokonać przeglądu możliwych korzyści wynikających z obniżenia wagi ryzyka lub rozszerzenia zakresu ich stosowania na większą liczbę ekspozycji. Przegląd ten powinien być oparty na dowodach oraz powinien uwzględniać wiarygodne dane na temat strat kredytowych z tytułu ekspozycji wobec małych i średnich przedsiębiorstw lub osób fizycznych w trakcie pełnego cyklu gospodarczego. W ramach tego przeglądu szczególną uwagę należy zwrócić na wpływ tych rozwiązań na akcję kredytową w stosunku do konsumentów.
- (48a) *Ekspozycjom wobec rządów lub banków centralnych państw członkowskich, denominowanych i finansowanych w walucie krajowej tego rządu i banku centralnego, należy przypisać wagę ryzyka równą 0%, pod warunkiem, że dane państwo członkowskie wypełnia swoje obowiązki, o których mowa w art. 126 TFUE, uwzględniając powiązane z nim protokoły do TFUE.***
- (48b) *Do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie przedstawiające w razie konieczności możliwości dostosowania tej wagi ryzyka, przy uwzględnieniu potencjalnie destabilizujących skutków przedłożenia takich wniosków w okresach napięcia na rynku.***
- (49) Bez uszczerbku dla ujawniania informacji wyraźnie wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia celem wymogów dotyczących ujawniania informacji powinno być udostępnianie uczestnikom rynku rzetelnych i wyczerpujących informacji na temat profilu ryzyka poszczególnych instytucji. Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny mieć zatem obowiązek ujawniania dodatkowych informacji, które nie są wyraźnie wymienione w niniejszym rozporządzeniu, o ile jest to konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (49a) *Uznanie ochrony tajemnicy handlowej za mającą znaczenie dla konkurencyjnego rynku nie powinno wziąć góry nad stabilnością finansową lub adekwatnością informacji dla inwestorów.***

- (50) W przypadku, w którym zewnętrzna ocena kredytowa pozycji sekurytyzacyjnej uwzględnia efekt ochrony kredytowej zapewnianej przez samą instytucję inwestującą, instytucja ta nie powinna mieć możliwości skorzystania z niższej wagi ryzyka, do której uprawnia istnienie takiej ochrony kredytowej. Nie powinno to prowadzić do pomniejszania kapitału o sekurytyzację, jeżeli istnieją inne metody pozwalające określić wagę ryzyka stosownie do rzeczywistego ryzyka związanego z daną pozycją, bez uwzględniania takiej ochrony kredytowej.
- (51) Ze względu na słabą skuteczność w ostatnim okresie standardów dotyczących modeli wewnętrznych służących do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka rynkowego, należy zaostriżyć te standardy. Należy w szczególności uzupełnić braki w zakresie uwzględniania ryzyka w przypadku ryzyka kredytowego w portfelu handlowym. Narzuty kapitałowe powinny ponadto zawierać składnik odpowiadający warunkom skrajnym, co pozwoliłoby zaostriżać wymogi kapitałowe w sytuacji pogarszających się warunków rynkowych oraz w celu ograniczenia możliwości wystąpienia procykliczności. Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny również przeprowadzać odwrotne testy warunków skrajnych w celu zbadania, jakie scenariusze mogą zagrozić rentowności instytucji, chyba że są w stanie dowieść, że taki test jest zbędny. W świetle niedawnych poważnych trudności z ujmowaniem pozycji sekurytyzacyjnych za pomocą metod opartych na modelach wewnętrznych, należy ograniczyć możliwość modelowania ryzyka sekurytyzacyjnego związanego z portfelem handlowym przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne oraz wprowadzić domyślny wymóg nakładania standardowego narzutu kapitałowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu handlowym.
- (52) W niniejszym rozporządzeniu określono pewne wyjątki w odniesieniu do niektórych transakcji skorelowanych, zgodnie z którymi dana instytucja może otrzymać od organu nadzoru zgodę na obliczenie całościowego narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka pod warunkiem spełnienia restrykcyjnych wymogów. W takich przypadkach instytucja powinna być zobowiązana do nałożenia na te czynności narzutu kapitałowego odpowiadającego narzutowi kapitałowemu wyliczonemu zgodnie z wewnętrznie opracowaną metodą lub 8% narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka szczególnego obliczonego zgodnie z ustandaryzowaną metodą pomiarową, przy czym zastosowanie ma wyższa z tych kwot. Instytucja nie powinna mieć obowiązku nakładania na te ekspozycje narzutu kapitałowego z tytułu dodatkowego ryzyka, ekspozycje te należy natomiast uwzględnić w miarach wartości zagrożonej i miarach wartości zagrożonej w warunkach skrajnych.
- (53) Z uwagi na charakter i wielkość nieoczekiwanych strat poniesionych przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne podczas kryzysu finansowego i gospodarczego konieczne jest dodatkowe podniesienie poziomu jakości i harmonizacji funduszy własnych, którymi muszą dysponować instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne. Działania w tym zakresie powinny objąć wprowadzenie nowej definicji głównych składników kapitału, który ma absorbować nieoczekiwane straty w miarę ich powstawania, optymalizację definicji kapitału hybrydowego i jednolitych dostosowań ostrożnościowych w stosunku do funduszy własnych. Konieczne jest również znaczne podniesienie poziomu funduszy własnych, w tym nowych współczynników kapitałowych koncentrujących się na głównych składnikach funduszy własnych, które mają absorbować straty w miarę ich powstawania.
- (53a) *Ekspozycje wynikające z finansowania handlu odznaczają się zróżnicowanym charakterem, mają jednak cechy wspólne, takie jak niewielka wartość i krótki czas trwania oraz możliwe do identyfikacji źródło spłaty. Wzmacnia je przepływ towarów i usług, który wspiera gospodarkę realną, a w większości przypadków pomaga zaspokajać***

codzienne potrzeby małych przedsiębiorstw, zapewniając tym samym wzrost gospodarczy oraz możliwości w zakresie zatrudnienia. Wpływy i rozchody zazwyczaj się kompensują, a tym samym ograniczeniu ulega ryzyko utraty płynności.

- (53b) *Niniejsze rozporządzenie nie powinno wpływać na zdolność właściwych organów do podtrzymywania procesów poprzedzających zatwierdzenie w odniesieniu do umów regulujących instrumenty kapitału dodatkowego Tier I i kapitału Tier II. W takich przypadkach tego rodzaju instrumenty kapitałowe mogą być obliczane jedynie na podstawie kapitału dodatkowego Tier I lub kapitału Tier II instytucji, pod warunkiem że pomyślnie przeszły wspomniane procesy zatwierdzenia.*
- (54) Do celów zaostrenia dyscypliny rynkowej i zwiększenia stabilności finansowej konieczne jest wprowadzenie bardziej szczegółowych wymogów dotyczących ujawniania informacji na temat formy i charakteru kapitału regulacyjnego, dostosowań ostrożnościowych, **umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu i zabezpieczonego finansowania**, aby zapewnić inwestorom i deponentom wystarczającą wiedzę na temat wypłacalności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.
- (54a) *Istotne jest również to, by organy nadzoru miały wiedzę o poziomie, co najmniej ogólnym, zawartych przez instytucje umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu i pożyczek papierów wartościowych oraz o wszelkich formach zabezpieczeń lub ustaleń dotyczących wycofania. Tego rodzaju informacje powinny być zgłaszane do repozytorium transakcji lub Centralnego Depozytu Papierów Wartościowych w celu zapewnienia do nich dostępu, między innymi, EUNB, EUNGiPW, odpowiednim właściwym organom, ERRS oraz właściwym bankom centralnym i ESBC. W przypadku postępowania likwidacyjnego niezgłoszone ustalenia dotyczące wycofania nie powinny być skutecznie prawne.*
- (55) Nową definicję kapitału oraz nowe regulacyjne wymogi kapitałowe należy wprowadzić z uwzględnieniem różnych sytuacji wyjściowych i okoliczności w poszczególnych państwach, mając na uwadze fakt, że wstępne rozbieżności w stosowaniu nowych standardów będą ulegać zmniejszeniu w trakcie okresu przejściowego. Aby zapewnić stały odpowiedni poziom funduszy własnych, przez cały okres **przejściowy** istniejące zastrzyki kapitałowe dokonywane przez sektor publiczny będą podlegały zasadzie praw nabytych. **Nie można ponadto wykluczyć, że podobne zastrzyki kapitałowe dokonywane przez sektor publiczny okażą się w przyszłości niezbędne dla zachowania stabilności finansowej. W takiej sytuacji właściwe organy powinny mieć dostępnych tak wiele opcji, jak to tylko możliwe, w tym instrumenty kapitałowe, które mogą nie spełniać wszystkich kryteriów dla instrumentów w kapitale podstawowym Tier I emitowanych w normalnych czasach. O ile pełna zdolność do absorpcji strat wydaje się szczególnie wskazana, właściwe może też okazać się zapewnienie w przypadku takich instrumentów na przykład stałej, preferencyjnej lub zwiększonej wypłaty zysku, aby wyrównać ryzyko interwencji kryzysowej. Z drugiej strony niezmiennosc może być mniej właściwym kryterium. Mając na uwadze szczególne wymogi i okoliczności w sytuacji kryzysowej, EUNB, po złożeniu uzasadnionego wniosku i we współpracy z odpowiednimi właściwymi organami, do celów niniejszego rozporządzenia powinien mieć możliwość uznania takich instrumentów za równoważne z instrumentami podstawowego kapitału Tier I.**
- (56) W dyrektywie 2006/48/WE zawarto wymóg, zgodnie z którym instytucje kredytowe muszą zapewnić do dnia 31 grudnia 2011 r. fundusze własne odpowiadające co najmniej określonym kwotom minimalnym. W świetle utrzymującego się wpływu kryzysu finansowego w sektorze bankowym oraz przedłużenia obowiązywania przepisów

przejściowych w zakresie wymogów kapitałowych przyjętych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego właściwe jest przywrócenie na ograniczony okres niższego limitu aż do uzyskania wystarczającego poziomu funduszy własnych, zgodnie z przepisami przejściowymi dotyczącymi funduszy własnych przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, które będą stopniowo wprowadzane w latach 2013–2019. W odniesieniu do grup, w ramach których prowadzona jest działalność bankowa lub inwestycyjna oraz ubezpieczeniowa o istotnym znaczeniu, w dyrektywie 2002/87/WE w sprawie konglomeratów finansowych przewidziano szczegółowe przepisy regulujące taką praktykę „podwójnego liczenia” kapitału. Dyrektywa 2002/87/WE jest oparta na zasadach uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym dotyczących zarządzania ryzykiem obejmującego swym zasięgiem więcej sektorów. W niniejszym wniosku wzmocniono zasady stosowania powyższych przepisów dotyczących konglomeratów finansowych do grup banków i firm inwestycyjnych, zapewniając ich skuteczne i spójne stosowanie. Wszelkie dodatkowe zmiany, które są konieczne, zostaną uwzględnione w ramach przeglądu dyrektywy 2002/87/WE, który jest zaplanowany na 2012 r.

- (56a) *Należy zauważyć, że EUNB wydał zalecenie, w którym wymaga się od głównych banków w Unii ustanowienia wyjątkowego i tymczasowego buforu, tak aby wskaźnik podstawowego kapitału Tier I osiągnął do końca czerwca 2012 r. poziom 9%, co stanowi podstawę do wprowadzenia nowych ram kapitałowych. Należy to uznać za środek wspierający wiarę w stabilność unijnego rynku bankowego. Zachodzi jednak potrzeba znalezienia spójnego podejścia w odniesieniu do tego środka, który ma zastosowanie jedynie do grupy europejskich banków, oraz do ogólnego wprowadzenia nowych ram kapitałowych. Jednocześnie należy też uwzględnić cel wzmocnienia antycyklicznego charakteru ram nadzoru. W związku z tym Komisja powinna przedłożyć odpowiedni wniosek w celu jak najszybszego dostosowania tych środków, a także na wszelki wypadek [przed ostatecznym przyjęciem niniejszego rozporządzenia].***
- (57) Kryzys finansowy wyraźnie pokazał, że instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne w ogromnym stopniu nie doszacowały poziomu ryzyka kredytowego kontrahenta związanego z instrumentami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. W związku z tym we wrześniu 2009 r. przywódcy grupy G-20 wezwali do tego, aby więcej instrumentów tego rodzaju było rozliczanych za pośrednictwem partnera centralnego. Ponadto wystąpili z wnioskiem o objęcie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, których nie można rozliczać na poziomie centralnym, bardziej rygorystycznymi wymogami w zakresie funduszy własnych, aby odpowiednio odzwierciedlić związane z nimi wyższe ryzyko.
- (57a) *W dyrektywie 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) w ramach harmonizacji przepisów, którym podlegają zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, wprowadzono zmiany, aby zapewnić ich stabilność finansową i uczciwość, i w ten sposób zrealizowano zasadniczy cel stabilności rynków.***

Należy jednak uwzględnić obecność w państwach członkowskich zakładów ubezpieczeń posiadających akcje notowane na rynku regulowanym, objętych nadzorem właściwych organów nadzorczych w państwach członkowskich, prowadzących działalność ubezpieczeniową na podstawie modelu biznesowego o ograniczonym ryzyku finansowym obejmującym umiarkowane korzystanie z dźwigni finansowej (nie większej niż 5 razy), niski poziom narażenia na ryzyko inwestycyjne oraz duży udział w zyskach z głównej działalności ubezpieczeniowej; profil ryzyka tych zakładów jest zatem mniejszy w

porównaniu z analogicznymi jednostkami działającymi w oparciu o szeroki zakres modeli działalności, w tym również finansowej.

W Unii Europejskiej odnotowano, że zakłady ubezpieczeń należą do przedsiębiorstw o ograniczonym ryzyku systemowym, również dzięki ogólnie bardziej konserwatywnej polityce inwestycyjnej, a także że skutki kryzysu finansowego i rynkowego po 2008 r., który spowodował obniżenie rentowności rachunków ekonomicznych instytucji finansowych, nie wywarły zasadniczo wpływu na zakłady ubezpieczeń, które utrzymały dodatni bilans przy stosunkowo stabilnych depozytach zabezpieczających.

Stabilność tę odzwierciedliły również tendencje z ostatnich lat dotyczące udziałów odnotowane dla zakładów ubezpieczeń posiadających papiery wartościowe notowane na regulowanych rynkach Unii Europejskiej, które w porównaniu z instytucjami finansowymi, pomimo ogólnej sytuacji pogarszającej się koniunktury rynkowej, ograniczyły w racjonalny sposób normalne obniżki wartości danych udziałowych papierów wartościowych.

Udziały niekontrolujące w takich zakładach ubezpieczeń, które działają na podstawie modelu działalności o ograniczonym ryzyku finansowym, wydają się zatem porównywalne z udziałami w przedsiębiorstwach działających w sektorze przemysłu, a w konsekwencji również możliwe do objęcia zakresem odpowiednich szczegółowych przepisów dotyczących odliczeń od pozycji kapitału podstawowego, przewidzianych przez organy nadzorcze państw członkowskich w odniesieniu do innych przedsiębiorstw przemysłowych.

- (58) W odpowiedzi na wezwania przywódców grupy G-20 Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego wprowadził istotne zmiany do systemu ryzyka kredytowego kontrahenta w ramach pakietu Bazylea III. Oczekuje się, że pakiet Bazylea III przyczyni się do znacznego podwyższenia wymogów dotyczących funduszy własnych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w odniesieniu do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i transakcji finansowania papierów wartościowych, a także do zapewnienia tym instytucjom kredytowym i firmom inwestycyjnym poważnych zachęt do korzystania z usług partnerów centralnych. Oczekuje się również, że wdrażanie pakietu Bazylea III zapewni dodatkowe zachęty do poprawy zarządzania ekspozycjami na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz doprowadzi do zmiany obecnego systemu ujmowania ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta wobec partnerów centralnych.
- (59) Instytucje powinny dysponować dodatkowymi funduszami własnymi ze względu na ryzyko związane z korektą wyceny kredytowej, jakie powodują instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Instytucje powinny również stosować wyższą korelację wartości aktywów przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta związanych z instrumentami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i transakcjami finansowania papierów wartościowych wobec niektórych instytucji finansowych. Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny także znacznie ulepszyć praktyki w zakresie pomiaru ryzyka kredytowego kontrahenta i zarządzania tym ryzykiem poprzez stosowanie skuteczniejszej strategii w odniesieniu do ryzyka niekorzystnej korelacji, kontrahentów stosujących dużą dźwignię finansową oraz zabezpieczeń, dokonując przy tym odpowiednich zmian w obszarze weryfikacji historycznej i testów warunków skrajnych.

- (60) W przypadku ekspozycji z tytułu transakcji wobec partnerów centralnych zwykle korzystny wpływ ma mechanizm kompensacji wielostronnej i podziału strat zapewniany przez partnerów centralnych. W rezultacie ekspozycje te są związane z bardzo niskim ryzykiem kredytowym kontrahenta i powinny w związku z tym podlegać bardzo łagodnemu wymogowi w zakresie funduszy własnych. Jednocześnie wymóg ten powinien mieć wartość dodatnią, aby zapewnić śledzenie i monitorowanie ekspozycji wobec partnerów centralnych przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne w ramach właściwego zarządzania ryzykiem, a także podkreślić, że nawet ekspozycje z tytułu transakcji wobec partnerów centralnych nie są wolne od ryzyka.
- (61) Fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania partnera centralnego jest mechanizmem, który umożliwia podział (równomierne rozłożenie) strat między uczestników rozliczających partnerów centralnych. Fundusz ten jest wykorzystywany w przypadku, gdy straty poniesione przez partnera centralnego w wyniku niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego przekraczają kwotę depozytów zabezpieczających i składek wpłaconych do funduszu przez tego uczestnika rozliczającego, a także kwotę wszelkich innych środków ochronnych, z których partner centralny może skorzystać, zanim sięgnie po wsparcie w postaci składek wpłaconych do funduszu przez pozostałych uczestników rozliczających. W związku z tym ryzyko strat związane z ekspozycjami wynikającymi ze składek wpłacanych do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania jest wyższe niż ryzyko związane z ekspozycjami z tytułu transakcji. Dlatego też powyższy rodzaj ekspozycji należy objąć zaostrzonym wymogiem w zakresie funduszy własnych.
- (62) „Kapitał hipotetyczny” partnera centralnego powinien być zmienną wymaganą do określenia wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji wobec uczestnika rozliczającego związanych z wkładami wpłacanymi przez niego do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania partnera centralnego. Pojęcia tego nie należy interpretować w żaden inny sposób. W szczególności „kapitału hipotetycznego” nie należy rozumieć jako kwoty kapitału, której posiadania wymaga od partnera centralnego właściwy organ.
- (63) Weryfikacja sposobu ujmowania ryzyka kredytowego kontrahenta, a w szczególności wprowadzenie bardziej rygorystycznych wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do dwustronnie rozliczanych instrumentów pochodnych, aby odzwierciedlić większe ryzyko, jakie instrumenty te generują dla systemu finansowego, stanowi integralną część działań Komisji na rzecz zapewnienia sprawnych, bezpiecznych oraz należycie działających rynków instrumentów pochodnych. W związku z tym niniejsze rozporządzenie uzupełnia wniosek Komisji z dnia 15 września 2010 r. dotyczący rozporządzenia w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji¹.
- (64) Lata poprzedzające kryzys finansowy charakteryzowały się nadmiernym wzrostem ekspozycji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w stosunku do ich funduszy własnych (dźwignia finansowa). Podczas kryzysu finansowego straty i niedostateczne możliwości finansowania zmusiły instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne do znacznego ograniczenia ich dźwigni finansowej w krótkim czasie. Zwiększyło to presję na spadek cen aktywów, powodując dalsze straty zarówno dla instytucji kredytowych, jak i firm inwestycyjnych, co z kolei doprowadziło do jeszcze większego zmniejszenia poziomu ich funduszy własnych. Ostatecznym skutkiem tej negatywnej spirali było ograniczenie dostępności kredytów dla gospodarki realnej oraz poważniejszy i dłuższy kryzys.

¹ COM/2010/0484 final.

- (65) Oparte na ryzyku wymogi w zakresie funduszy własnych mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wystarczających funduszy własnych na pokrycie nieoczekiwanych strat. Kryzys pokazał jednak, że same wymogi nie wystarczą, aby zapobiec podejmowaniu nadmiernego i niemożliwego do pokrycia ryzyka dźwigni finansowej przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne.
- (66) We wrześniu 2009 r. przywódcy grupy G-20 zobowiązali się do opracowania przepisów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym, mających na celu zniechęcenie do stosowania nadmiernej dźwigni finansowej. Aby osiągnąć powyższy cel, poparli wprowadzenie wskaźnika dźwigni jako środka uzupełniającego regulacje Bazylea II.
- (67) W grudniu 2010 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opublikował wytyczne, w których określono metodę obliczania wskaźnika dźwigni. W tych przepisach przewidziano okres obserwacji od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 1 stycznia 2017 r., podczas którego monitorowany będzie wskaźnik dźwigni, jego składniki i tendencje w korelacji z wymogiem opartym na ryzyku. Na podstawie wyników okresu obserwacji Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zamierza dokonać ostatecznego dostosowania definicji i kalibracji wskaźnika dźwigni w pierwszej połowie 2017 r., tak aby w dniu 1 stycznia 2018 r. wskaźnik ten stał się wiążącym wymogiem w oparciu o odpowiedni przegląd i kalibrację. ■
- (68) Wskaźnik dźwigni jest nowym narzędziem UE w obszarze regulacji i nadzoru. Zgodnie z umowami międzynarodowymi powinien on zostać wprowadzony najpierw jako narzędzie dodatkowe, które może być stosowane do poszczególnych instytucji według uznania organów nadzoru. Obowiązki sprawozdawcze, którym podlegają instytucje, umożliwiłyby odpowiedni przegląd i kalibrację, przy czym docelowo zakłada się wprowadzenie tego wskaźnika jako wiążącego środka w 2018 r.
- (69) Przy dokonywaniu przeglądu wpływu wskaźnika dźwigni na różne modele biznesowe należy zwrócić szczególną uwagę na modele biznesowe, które uznaje się za związane z niskim ryzykiem, takie jak kredyty hipoteczne oraz kredytowanie specjalistyczne na rzecz samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego.
- (69a) *Bufor antycykliczny powinien być skoncentrowany na ryzyku systemowym, które wiąże się tylko z okresami nadmiernego wzrostu akcji kredytowej. Ryzyko systemowe związane z innymi czynnikami powinno być ograniczane w oparciu o inne narzędzia makroostrożnościowe, które należy jeszcze opracować.***
- (70) Aby ułatwić przeprowadzenie tego przeglądu, w ramach procesów oceny adekwatności kapitału wewnętrznego instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny w okresie obserwacji monitorować poziom wskaźnika dźwigni i zachodzące w nim zmiany oraz ryzyko dźwigni finansowej. Powyższy proces monitorowania należy włączyć do procesu nadzoru.
- (71) Ograniczenia dotyczące zmiennych składników wynagrodzenia są ważnym elementem służącym zapewnieniu, że instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne odbudowują poziom kapitału, prowadząc działalność w przedziale bufora. Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne podlegają już zasadzie, zgodnie z którą nagrody i uznaniowe wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia kategoriom pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka danej instytucji, muszą mieć zrównoważony charakter, biorąc pod uwagę sytuację finansową tej instytucji. Aby zapewnić terminowe

przywrócenie stanu funduszy własnych do odpowiedniego poziomu przez daną instytucję, właściwe jest uzależnienie wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia i uznaniowych świadczeń emerytalnych od sytuacji dochodowej instytucji w każdym okresie, w którym nie został spełniony łączny wymóg w zakresie buforów.

- (72) Struktury właściwego zarządzania, przejrzystość i ujawnianie informacji stanowią zasadnicze elementy należytej polityki wynagrodzeń. Aby struktury wynagrodzeń instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych i powiązane ryzyko były odpowiednio przejrzyste dla rynku, instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny ujawniać szczegółowe informacje na temat swojej polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń oraz zagregowanych (ze względu na poufność) kwot otrzymywanych przez tych członków personelu, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka danej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej. Informacje te powinny być udostępnione wszystkim zainteresowanym stronom.
- (72a) ***Uznanie agencji ratingowej za zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej nie powinno prowadzić do większego utrudnienia dostępu do rynku, który jest już zdominowany przez trzy główne przedsiębiorstwa. EUNB oraz banki centralne powinny zapewnić, bez ułatwiania lub obniżania wymogów procesu, uznanie większej liczby agencji ratingowych za zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej jako sposób na umożliwienie wejścia na rynek innym przedsiębiorstwom.***
- (73) Do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia pełne zastosowanie powinny mieć przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹ oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych².
- (74) Instytucje kredytowe oraz firmy inwestycyjne powinny dysponować ***zróżnicowanym*** zapasem aktywów płynnych, które mogą wykorzystać do pokrycia potrzeb w zakresie płynności w sytuacji krótkotrwałego zaburzenia płynności, ***co powinno znaleźć odzwierciedlenie w definicji wskaźnika pokrycia płynności. Wymogi te nie powinny zatem mieć zastosowania do instytucji innych niż te określone w niniejszym rozporządzeniu. Koncentracja aktywów oraz nadmierne poleganie na płynności rynkowej stwarzają ryzyko systemowe zagrażające sektorowi finansowemu, i w związku z tym powinno się ich unikać. Właściwe byłoby zatem propagowanie charakteryzującego się wysoką jakością zróżnicowanego buforu płynności składającego się z różnych kategorii aktywów. W początkowym okresie obserwacji należy zatem wziąć pod uwagę szeroki zestaw aktywów wysokiej jakości. Opracowując jednolitą definicję aktywów płynnych za aktywa o wyjątkowo wysokiej płynności i jakości kredytowej powinno się uważać przynajmniej obligacje rządowe i obligacje zabezpieczone podlegające obrotowi na przejrzystych rynkach o stałym obrocie w trakcie kryzysu rynków finansowych w latach 2007-2009.*** W przypadku, w którym ***instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne*** wykorzystują zapasowe aktywa ***płynne***, podmioty te powinny wdrożyć plan mający na celu przywrócenie stanu posiadanych aktywów płynnych, a właściwe organy powinny zapewnić adekwatność tego planu oraz jego wdrożenia.

¹ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

² Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (75) Dostęp do zapasowych aktywów płynnych powinien być możliwy w dowolnym momencie, by zrównoważyć rozchody płynności. Poziom potrzeb w zakresie płynności w sytuacji krótkotrwałego zaburzenia płynności powinien zostać ustalony w znormalizowany sposób, aby zapewnić jednolitą normę pod względem prawidłowości oraz równe warunki działania. Należy dopilnować, aby taki znormalizowany sposób określania poziomu potrzeb nie wywarł niezamierzonego wpływu na rynki finansowe, udzielanie kredytów i wzrost gospodarczy, biorąc również pod uwagę różne modele biznesowe *i inwestycyjne* oraz warunki finansowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w całej Unii. **Również w tym celu wymóg dotyczący pokrycia płynności powinien zostać objęty okresem obserwacji.** Na podstawie poczynionych obserwacji i przy wsparciu EUNB Komisja powinna zatwierdzić lub skorygować wymóg dotyczący pokrycia płynności w drodze aktu delegowanego *w celu umożliwienia jego terminowego wdrożenia. Jednak w przypadku zbieżności wniosku współdecyzyjnego dotyczącego tego rozporządzenia lub dyrektywy [do wstawienia przez OP] znaczenie środka wymagałoby ujęcia go w tym wniosku.*
- (75a) *Nie można przyjmować za pewnik, że w przypadku trudności z wywiązaniem się z zobowiązań płatniczych instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne otrzymają wsparcie na utrzymanie płynności od innych instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych należących do tej samej grupy. Właściwe organy powinny jednak, na rygorystycznych warunkach oraz za zgodą wszystkich zainteresowanych właściwych organów, móc odstąpić od zastosowania wskaźnika pokrycia płynności do poszczególnych instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych, przy czym dane instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne powinny podlegać skonsolidowanemu wymogowi, tak aby umożliwić instytucjom zarządzanie swoją płynnością centralnie na poziomie grupy lub podgrupy.*
- (75b) *EUNB we współpracy z ERRS powinien wydać wytyczne dotyczące zasad wykorzystywania zapasowych aktywów płynnych w sytuacjach skrajnych.*
- (75c) *Podobnie w przypadku nieprzyznania odstępstwa przepływu płynności pomiędzy dwiema instytucjami należącymi do tej samej grupy oraz podlegającymi nadzorowi skonsolidowanemu powinny, o ile wskaźnik pokrycia płynności stanie się wiążącym środkiem, otrzymać preferencyjne stawki wpływu i rozchodu jedynie wówczas, gdy stosowane są wszystkie niezbędne zabezpieczenia. Tego rodzaju szczególne preferencyjne traktowanie należy ściśle zdefiniować i powiązać ze spełnieniem szeregu rygorystycznych i obiektywnych warunków. Szczególne traktowanie mające zastosowanie do określonego przepływu wewnątrzgrupowego powinno się uzyskać poprzez zastosowanie metod wykorzystujących obiektywne kryteria i parametry w celu określenia konkretnych poziomów wpływów i rozchodów pomiędzy instytucją a kontrahentem. Na podstawie poczynionych obserwacji i sprawozdania EUNB Komisja powinna określić to szczególne traktowanie wewnątrzgrupowe, metody wraz z obiektywnymi kryteriami, z którymi są powiązane, oraz procedury podejmowania wspólnych decyzji dotyczących oceny tych kryteriów w ramach współdecyzji zgodnie z art. 481 niniejszego rozporządzenia.*
- (76) Poza krótkoterminowymi potrzebami w zakresie płynności instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny również ustanowić struktury finansowania, które zapewnią stabilność w dłuższej perspektywie. W grudniu 2010 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zatwierdził przyjęcie wskaźnika stabilnego finansowania netto jako normy minimalnej do dnia 1 stycznia 2018 r. oraz zobowiązał się do ustanowienia rygorystycznych procedur sprawozdawczości w celu monitorowania wartości tego wskaźnika w okresie przejściowym, a także do dalszego prowadzenia przeglądu konsekwencji tych norm dla rynków finansowych, udzielania kredytów oraz wzrostu gospodarczego, w razie konieczności

ustosunkowując się do niezamierzonych skutków. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zgodził się tym samym, aby wskaźnik stabilnego finansowania netto został objęty okresem obserwacji i klauzulą przeglądowną. W tym kontekście EUNB powinien na podstawie sprawozdawczości przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu przeprowadzić ocenę mającą na celu określenie sposobu sformułowania wymogu stabilnego finansowania. W oparciu o tę ocenę Komisja powinna przedstawić Radzie i Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami w celu wprowadzenia takiego wymogu do 2018 r.

- (76a) *Po zdefiniowaniu tego rodzaju odpowiednich środków instytucje finansowe powinny przewidzieć sprawne i terminowe przejście na wspomniane normy, tak aby żadne opóźnienie nie doprowadziło do zwiększenia kosztów przejścia oraz osłabienia stabilności finansowej. Właściwe jest zatem upoważnienie właściwych organów do stosowania opłat zachęcających do sprawnego przejścia. Właściwe organy powinny dopilnować, by opłaty zostały zdefiniowane w sposób przyczyniający się do stabilności finansowej.*
- (77) Słabości systemu ładu korporacyjnego w szeregu instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych przyczyniły się do podejmowania nadmiernego ryzyka bez zachowania należytej ostrożności w sektorze bankowym, co doprowadziło do upadku poszczególnych instytucji i problemów systemowych.
- (78) W celu usprawnienia procesu monitorowania stosowanych przez instytucje praktyk w zakresie ładu korporacyjnego oraz poprawy dyscypliny rynkowej instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny podać do publicznej wiadomości informacje dotyczące stosowanych przez nie mechanizmów ładu korporacyjnego. Ich organy zarządzające powinny zatwierdzić i upublicznić oświadczenie upewniające opinię publiczną, że stosowane mechanizmy są odpowiednie i skuteczne.
- (78a) *W celu uwzględnienia różnorodności modeli biznesowych instytucji finansowych działających na jednolitym rynku, niektórym długoterminowym wymogom strukturalnym, takim jak wskaźnik stabilnego finansowania netto oraz wskaźnik dźwigni należy przyjrzeć się bliżej, w celu wspierania zróżnicowania bezpiecznych struktur bankowych, które służyły i nadal powinny służyć europejskiej gospodarce.*
- (78b) *Aby zapewnić stałe świadczenie usług finansowych na rzecz gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, potrzebna jest stabilna struktura finansowania. Długoterminowe przepływy finansowe w opartych na bankach systemach finansowych wielu państw członkowskich mogą zasadniczo prezentować inne cechy niż te występujące na innych rynkach międzynarodowych. Dodatkowo w państwach członkowskich mogły rozwinąć się specyficzne struktury finansowania, by udostępnić środki finansowe na inwestycje długoterminowe, w tym zdecentralizowane struktury bankowe grupujące aktywa płynne lub specjalistyczne papiery wartościowe zabezpieczone hipoteką uczestniczące w obrocie na rynkach charakteryzujących się dużą płynnością lub będące celem inwestycji inwestorów długoterminowych; te czynniki strukturalne należy dokładnie rozważyć. W tym celu istotne jest, aby po ostatecznym ukończeniu przez Komitet Bazylejski przygotowywania wniosków dotyczących rezerw płynności i ograniczeń niestabilnego finansowania, EUNB i ERRS na podstawie sprawozdawczości przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu przeprowadziły ocenę mającą na celu określenie sposobu sformułowania stabilnego wymogu finansowania, w pełni biorąc pod uwagę różnorodność struktur finansowania na europejskim rynku bankowym, zanim od dnia 1 stycznia 2018 r. zostaną wprowadzone specjalne przepisy nakładające na instytucje obowiązek utrzymania stabilnego finansowania. Niezwłocznie po przygotowaniu przez Komitet Bazylejski*

wniosków dotyczących rezerw płynności i ograniczeń niestabilnego finansowania Komisja powinna zaproponować przepisy definiujące konkretne standardy w ciągu roku od przyjęcia poszczególnych zaleceń.

- (78c) *Zróżnicowany wskaźnik dźwigni jest podstawowym narzędziem zachowania stabilności finansowej w UE. Zgodnie z umowami międzynarodowymi powinien on zostać wprowadzony najpierw jako narzędzie dodatkowe, które może być stosowane do poszczególnych instytucji według uznania organów nadzoru. Obowiązki sprawozdawcze, którym podlegają instytucje, umożliwiłyby odpowiedni przegląd i kalibrację, przy czym docelowo zakłada się wprowadzenie tego wskaźnika jako wiążącego środka w 2018 r. Wskaźnik dźwigni powinien być zróżnicowany w poszczególnych instytucjach, z modelem biznesowym opierającym się na działalności o niskim ryzyku oraz niskiej marży zysku, które mogą być stabilne w oparciu o wyższą dźwignię, pod warunkiem, że mogą polegać na stabilnych strukturach finansowania. Z drugiej strony mogą istnieć instytucje z modelem biznesowym opartym o bardziej ryzykowne działania owocujące większym zwrotem, które powinny funkcjonować wyłącznie w oparciu o niższą dźwignię – dotyczy to w szczególności dużych międzynarodowych banków polegających na niestabilnym finansowaniu hurtowym. Dodatkowo przydatne może okazać się dysponowanie zestawem różnych wskaźników dźwigni.*
- (79) W celu zapewnienia w okresie przejściowym sukcesywnej konwergencji między poziomem funduszy własnych a dostosowaniami ostrożnościowymi stosowanymi w odniesieniu do definicji funduszy własnych w całej Unii oraz w odniesieniu do definicji funduszy własnych określonej w niniejszym rozporządzeniu wymogi w zakresie funduszy własnych przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny być wprowadzane stopniowo. Kluczową kwestią jest dopilnowanie, aby proces wprowadzania wymogów uwzględniał zatwierdzone w ostatnim czasie przez państwa członkowskie zwiększenie wymaganego poziomu funduszy własnych oraz rozszerzenie zakresu obowiązującej w państwach członkowskich definicji funduszy własnych. W tym celu w okresie przejściowym właściwe organy powinny – w ramach określonych dolnych i górnych granic – ustalić tempo wprowadzania wymaganego poziomu funduszy własnych oraz dostosowań ostrożnościowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (80) Aby ułatwić sprawne przejście od różnych dostosowań ostrożnościowych stosowanych obecnie w państwach członkowskich do zbioru dostosowań ostrożnościowych ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, w okresie przejściowym właściwe organy powinny, w ograniczonym zakresie, mieć możliwość dalszego wymagania od instytucji, by dokonywały dostosowań ostrożnościowych w stosunku do funduszy własnych stanowiących odstępstwo od przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (81) W celu zagwarantowania instytucjom wystarczająco długiego czasu na dostosowanie się do nowych wymaganych poziomów i definicji funduszy własnych, pewne instrumenty kapitałowe niezgodne z definicją funduszy własnych określoną w niniejszym rozporządzeniu powinny zostać wycofane w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. Ponadto niektóre instrumenty dokapitalizowania przez państwo powinny podlegać pełnemu zaliczeniu do funduszy własnych przez ograniczony okres.
- (82) Aby zapewnić sukcesywną konwergencję przepisów w kierunku jednolitych zasad w zakresie ujawniania informacji przez instytucje w celu dostarczania uczestnikom rynku dokładnych i wyczerpujących informacji dotyczących profilu ryzyka poszczególnych instytucji, wymogi dotyczące ujawniania informacji powinny być wprowadzane stopniowo.

- (83) Aby uwzględnić zmiany sytuacji na rynku oraz zebrane doświadczenia podczas stosowania niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna być zobowiązana do przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie – w stosownych przypadkach razem z wnioskami ustawodawczymi – sprawozdań dotyczących potencjalnego wpływu wymogów kapitałowych na cykl gospodarczy, minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących płynności, dźwigni finansowej, ekspozycji na przeniesione ryzyko kredytowe, ryzyka kredytowego kontrahenta oraz metody wyceny pierwotnej ekspozycji, ekspozycji detalicznych, definicji kapitału uznanego oraz stopnia stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (83a) *Głównym celem ram prawnych dla instytucji kredytowych powinno być zapewnienie świadczenia niezbędnych usług na rzecz gospodarki realnej, przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka pokusy nadużycia. Strukturalne oddzielanie działań z zakresu bankowości detalicznej od działań z zakresu bankowości inwestycyjnej w ramach grupy bankowej miałyby kluczowe znaczenie dla osiągnięcia wspomnianego celu. Żadne przepisy niniejszego rozporządzenia nie powinny zatem uniemożliwiać wprowadzenia środków służących przeprowadzeniu takiego oddzielenia. Komisja powinna być zobowiązana do przeanalizowania możliwości osiągnięcia takiego oddzielenia w Unii oraz do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania, któremu towarzyszyłyby wnioski ustawodawcze.***
- (83b) *Niniejsze rozporządzenie wraz z dyrektywą 2012/.../UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi] jest centralnym elementem nowych ram nadzorowania instytucji kredytowych w Unii, lecz powinno zostać uzupełnione ramami zarządzania kryzysowego oraz postępowania naprawczego wobec instytucji kredytowych. Komisja powinna zatem niezwłocznie przedłożyć wniosek ustawodawczy w celu nadania skuteczności tego rodzaju ramom w Unii.***
- (84) W celu sprecyzowania wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE powinny zostać przekazane Komisji w zakresie wprowadzania dostosowań technicznych do niniejszego rozporządzenia w celu doprecyzowania definicji, aby zapewnić jednolity sposób stosowania niniejszego rozporządzenia, lub uwzględnienia zmian zachodzących na rynkach finansowych; dostosowywania terminologii i formułowania definicji zgodnie ze stosownymi późniejszymi aktami; ; dostosowywania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących funduszy własnych tak, by uwzględniały zmiany w obowiązujących standardach rachunkowości lub przepisach Unii lub zmiany związane z konwergencją praktyk nadzorczych; rozszerzenia wykazu klas ekspozycji na potrzeby metody standardowej lub metody IRB, aby uwzględnić zmiany zachodzące na rynkach finansowych; dostosowywania wysokości niektórych kwot istotnych dla tych klas ekspozycji, aby uwzględnić skutki inflacji; dostosowywania wykazu i klasyfikacji pozycji pozabilansowych; oraz dostosowywania przepisów szczególnych i kryteriów technicznych dotyczących traktowania ryzyka kredytowego kontrahenta, metody standardowej i metody IRB, ograniczania ryzyka kredytowego, sekurytyzacji, ryzyka operacyjnego, ryzyka rynkowego, płynności, bufora antycyklicznego, dźwigni finansowej oraz ujawniania informacji, aby uwzględnić zmiany zachodzące na rynkach finansowych lub w standardach rachunkowości lub przepisach Unii lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych i pomiaru ryzyka oraz w celu uwzględnienia wyników przeglądu różnych aspektów dotyczących zakresu stosowania dyrektywy 2004/39/WE.

- (85) Uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE powinny również zostać przekazane Komisji w zakresie zalecenia czasowego obniżania poziomu funduszy własnych lub wag ryzyka określonych w niniejszym rozporządzeniu, aby uwzględnić pewne szczególne okoliczności; objaśnienia wyłączeń niektórych ekspozycji ze stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących dużych ekspozycji; ustalania wielkości istotnych dla obliczania wymogów kapitałowych dotyczących działalności zaliczonej do portfela handlowego, aby uwzględnić nowe zjawiska natury gospodarczej i monetarnej; dostosowania kategorii firm inwestycyjnych kwalifikujących się do uzyskania niektórych odstępstw w zakresie wymaganego poziomu funduszy własnych, aby uwzględnić zmiany zachodzące na rynkach finansowych; objaśnienia wymogu utrzymywania przez firmy inwestycyjne funduszy własnych na poziomie odpowiadającym jednej czwartej stałych kosztów ogólnych w roku poprzednim, aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia; określania składników funduszy własnych, od których powinna być odliczana wartość posiadanych przez instytucje instrumentów odpowiednich jednostek; wprowadzania dodatkowych przepisów przejściowych dotyczących sposobu ujmowania zysków i strat aktuarialnych przy dokonywaniu pomiaru określonych zobowiązań instytucji z tytułu świadczeń emerytalnych; czasowego zwiększania poziomu funduszy własnych; oraz określania wymogów dotyczących płynności.
- (86) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym konsultacje z ekspertami. Podczas przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zadbać o równoczesne, terminowe i właściwe przekazywanie odpowiednich dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (87) **Po zaleceniu wydanym przez ERRS i EUNB** Komisja powinna zostać upoważniona do zatwierdzania, **za pomocą aktów delegowanych oraz w odpowiedzi na zalecenia ERRS**, zmian wag ryzyka, **płynności i wymogów w zakresie dźwigni finansowej** lub innych **środków ostrożnościowych, aby móc zareagować na zmiany zachodzące na rynku, które stwarzają ryzyko makroostrożnościowe. EUNB we współpracy z ERRS** powinien również wydać wytyczne dotyczące działań makroostrożnościowych podejmowanych przez organy nadzoru w poszczególnych państwach członkowskich, dokonać przeglądu wszystkich tego rodzaju działań oraz, w stosownych przypadkach, doradzać Komisji w przypadku gdy podjęte działania były nieuzasadnione. Komisja może zażądać odwołania nieuzasadnionych działań. Podobnie, zgodnie z zasadą pomocniczości, w przypadku gdy ryzyko makroostrożnościowe będzie zagrażało stabilności finansowej na szczeblu krajowym, władze krajowe powinny zostać jednakowo uprawnione do nałożenia bardziej restrykcyjnych wymogów ostrożnościowych podlegających ocenie ex post na szczeblu europejskim, przy bezpośrednim zaangażowaniu ERRS oraz wraz z umożliwieniem Komisji nakazywania państwom członkowskim zniesienia tych środków, jeśli ocena wykaże, że ryzyko uzasadniające wdrożenie tych środków nie istnieje.
- (88) Standardy techniczne w zakresie usług finansowych powinny zapewniać harmonizację, jednolite warunki oraz należytą ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Skutecznym i właściwym krokiem jest powierzenie EUNB, będącemu organem dysponującym wysokospecjalistyczną wiedzą, zadania opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie przewidują alternatywnych wariantów polityki, celem ich przedłożenia Komisji. **Podczas sporządzania technicznych standardów regulacyjnych EUNB powinien zapewnić skuteczność procesów administracyjnych i sprawozdawczych.**

- (89) Komisja powinna przyjąć w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 projekty technicznych standardów regulacyjnych opracowanych przez EUNB w dziedzinach spółdzielni, **banków oszczędnościowych lub** podobnych instytucji, niektórych instrumentów funduszy własnych, dostosowań ostrożnościowych, pozycji odliczanych od środków własnych, dodatkowych instrumentów funduszy własnych, udziałów mniejszości, pomocniczych usług bankowych, sposobu ujmowania korekty z tytułu ryzyka kredytowego, prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, straty z tytułu niewykonania zobowiązania, ładu korporacyjnego, metod stosowanych w odniesieniu do wagi aktywów ryzykiem, zbieżności praktyk nadzorczych, płynności oraz przepisów przejściowych w zakresie funduszy własnych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym konsultacje z ekspertami. ***EUNB i Komisja powinny dopilnować, aby rzeczony standardy i wymogi mogły być stosowane przez wszystkie zainteresowane instytucje w sposób proporcjonalny do charakteru, skali i złożoności tych instytucji oraz ich działań.***
- (89a) ***Wdrożenie niektórych aktów delegowanych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, na przykład dotyczących wskaźnika pokrycia płynności, może wywrzeć znaczący wpływ na nadzorowane instytucje oraz na gospodarkę realną. Ponadto istotne elementy tych aktów delegowanych nadal są opracowywane na szczeblu międzynarodowym. W odniesieniu do wskaźnika pokrycia płynności elementy te obejmują ważne aspekty, takie jak mechanizmy stosowania buforu w warunkach skrajnych, kalibracja wpływów i rozchodów płynności oraz składniki pakietu aktywów płynnych, który powinno się zdefiniować w sposób gwarantujący szeroki zakres uznanych aktywów, biorąc pod uwagę to, że dywersyfikacja powinna zapewniać płynność w różnych scenariuszach warunków skrajnych. Komisja powinna dopilnować, by Parlament Europejski i Rada zawsze były dobrze poinformowane, jeszcze przed publikacją aktów delegowanych, o istotnych zmianach zachodzących na szczeblu międzynarodowym oraz o aktualnym stanowisku Komisji.***
- (90) Komisja powinna również zostać uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego należy powierzyć zadanie opracowywania wykonawczych standardów technicznych, które zostaną przedłożone Komisji, dotyczących konsolidacji, wspólnych decyzji, sprawozdawczości, ujawniania informacji, ekspozycji zabezpieczonych hipoteką, oceny ryzyka, metod stosowanych w odniesieniu do wagi aktywów ryzykiem, wagi ryzyka oraz specyfikacji niektórych ekspozycji, sposobów ujmowania opcji i warrantów, pozycji w instrumentach kapitałowych oraz w walucie obcej, stosowania modeli wewnętrznych, dźwigni finansowej oraz pozycji pozabilansowych.
- (90a) ***Aby zapewnić wysoki stopień pewności prawa, EUNB powinien tak szybko, jak to możliwe, zainicjować konsultacje dotyczące projektu standardów technicznych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności tych określonych w art. 24 ust. 3, art. 26 ust. 3, art. 49 ust. 2 lit. a) do e), art. 379 ust. 8 lit. b), art. 403 ust. 3 lit. a), b) i c), art. 404 ust. 4, art. 408 ust. 3, art. 409 ust. 3, art. 411 ust. 3, art. 417 ust. 3, art. 461 ust. 4 oraz art. 465 ust. 3 [a w każdym razie zaraz po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia]. EUNB i Komisja powinny też tak szybko, jak to możliwe, zacząć przygotowywać sprawozdania na temat wymogów dotyczących płynności oraz dźwigni, jaką stanowi niniejsze rozporządzenie.***

- (91) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję,
- (91b) *W odniesieniu do art. 345 TFUE, zgodnie z którym Traktaty nie przesądzają w niczym zasad prawa własności w państwach członkowskich, przepisy niniejszego rozporządzenia nie faworyzują ani nie dyskryminują rodzajów własności, które podlegają zakresowi niniejszego rozporządzenia.*
- (91c) *Spośród instrumentów finansowych obligacje zabezpieczone odgrywają coraz ważniejszą rolę w następstwie kryzysu gospodarczego. Instytucja finansowa, która emituje obligacje zabezpieczone, korzysta z określonego wskaźnika swoich aktywów w celu pokrycia tych instrumentów. W rezultacie w przypadku niewypłacalności aktywa powiązane z obligacjami zabezpieczonymi w sposób wyżej opisany nie są dostępne w celu pokrycia zobowiązań instytucji. Ma to szczególne znaczenie dla instytucji finansowej, która z jednej strony emituje znaczne ilości obligacji zabezpieczonych, a z drugiej strony przyjmuje depozyty. W przypadku problemów z wypłacalnością instytucja ta wykorzysta znaczną część swoich aktywów, najprawdopodobniej tych o największej wartości, do celów ochrony obligacji zabezpieczonych. W przypadku tego rodzaju ograniczeń mniej aktywów pozostanie na pokrycie pozostałych zobowiązań, takich jak depozyty tych instytucji. Zazwyczaj zastosowane zostaną zewnętrzne systemy gwarancji depozytów w celu pokrycia depozytów banku mającego trudności. Rola systemów gwarancji depozytów jest zachętą, zwłaszcza dla instytucji finansowych emitujących obligacje zabezpieczone, do pokrywania tych instrumentów finansowych za pomocą najlepszych aktywów oraz do przenoszenia ryzyka związanego ze zobowiązaniami w formie depozytów umieszczanych w odpowiednich systemach. W celu uniknięcia tego rodzaju działań w ramach dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych IV należy przewidzieć taką strukturę, która będzie zniechęcała do emitowania znacznych ilości obligacji zabezpieczonych zwłaszcza te instytucje, które przyjmują również depozyty. W związku z tym instytucje finansowe, które są objęte niniejszym rozporządzeniem oraz emitują obligacje zabezpieczone i jednocześnie przyjmują depozyty, powinny tworzyć wewnętrzną rezerwę depozytów. Taka „poduszka kapitałowa” musi odpowiednio odzwierciedlać wskaźnik obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przez instytucję finansową, który przekracza próg ustanowiony w art. 124 ust. 5a niniejszego rozporządzenia.*

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

CZĘŚĆ PIERWSZA PRZEPISY OGÓLNE

Tytuł I Przedmiot, zakres stosowania i definicje

Artykuł 1 Zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolity zbiór przepisów dotyczących ogólnych wymogów ostrożnościowych, które muszą być spełnione przez wszystkie instytucje objęte nadzorem w ramach dyrektywy [do wstawienia przez OP] w odniesieniu do następujących kwestii:

- a) wymogów w zakresie funduszy własnych odnoszących się do całkowicie wymiernych, jednolitych i ustandaryzowanych elementów ryzyka kredytowego, ryzyka rynkowego i ryzyka operacyjnego;
- b) wymogów ograniczających duże ekspozycje;
- c) po wejściu w życie aktu delegowanego, o którym mowa w art. 444, wymogów dotyczących płynności odnoszących się do całkowicie wymiernych, jednolitych i ustandaryzowanych elementów ryzyka utraty płynności;
- d) obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do lit. a)–c) oraz w odniesieniu do dźwigni finansowej;
- e) wymogów dotyczących publikacji.

W niniejszym rozporządzeniu określono również jednolite przepisy dotyczące obowiązków sprawozdawczych i wymogów dotyczących publikacji w odniesieniu do ryzyka, o którym mowa w lit. a)–c), oraz w odniesieniu do dźwigni finansowej.

Artykuł 299 ma zastosowanie do partnerów centralnych.

W niniejszym rozporządzeniu nie reguluje się kwestii związanych z wymogami dotyczącymi publikacji nakładanymi na właściwe organy w dziedzinie regulacji ostrożnościowej i sprawowania nadzoru nad instytucjami zgodnie z przepisami *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE z dnia 8 ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi]*.

Niniejsze rozporządzenie nie dotyczy konkretnie ryzyka systemowego zagrażającego systemowi finansowemu w państwie członkowskim lub w państwach członkowskich, w przypadku gdy możliwe jest zastosowanie środków zgodnych z dyrektywą [do wstawienia przez OP].

Artykuł 2
Uprawnienia nadzorcze i mediacyjne EUNB

W celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem właściwe organy mają uprawnienia przewidziane w dyrektywie [do wstawienia przez OP] i przestrzegają ustanowionych w niej procedur.

Art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) odnoszący się do rozstrzygania sporów między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych oraz ustanawiający uprawnienia w zakresie wiążącej mediacji ma zastosowanie do wszystkich właściwych artykułów niniejszego rozporządzenia.

Zważywszy na nieuniknione rozszerzenie uprawnień i zadań EUNB przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, EUNB niezwłocznie przedkłada zmieniony wniosek dotyczący swojego rocznego i wieloletniego budżetu.

Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie uniemożliwia ERRS wykonywania swoich uprawnień, o których mowa w art. 16 i 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego¹, ani nie uniemożliwia państwom członkowskim zachowania zgodności.

W przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie zezwala właściwym organom na wykonywanie uprawnień, odstępstw lub derogacji, podczas rozważania zastosowania tego rodzaju przepisów do instytucji o znaczeniu systemowym właściwe organy muszą również uwzględnić efekty zewnętrzne oraz wszelkie mające zastosowanie normy międzynarodowe.

Artykuł 3
Stosowanie bardziej rygorystycznych wymogów przez instytucje

Niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia instytucjom posiadania funduszy własnych oraz ich składników przewyższających wymogi przewidziane w niniejszym rozporządzeniu lub stosowania środków bardziej rygorystycznych niż przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. ***Niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia również właściwym organom nakładania na instytucje zarejestrowane w ich jurysdykcji wyższego poziomu minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o ile instytucje te spełniają wymagania określone w art. 126 dyrektywy 2012/.../UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi].***

Artykuł 4
Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „instytucja kredytowa” oznacza przedsiębiorstwo, którego działalność polega na przyjmowaniu depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od klientów oraz na

¹ *Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.*

udzielaniu kredytów na swój własny rachunek;

- 2) „właściwe organy” oznaczają organy lub podmioty publiczne oficjalnie uznane na mocy prawa krajowego, które na podstawie tego prawa są uprawnione do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi lub firmami inwestycyjnymi, w ramach systemu nadzorczego funkcjonującego w danym państwie członkowskim;
- 3) „instytucja finansowa” oznacza przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, którego podstawową działalnością jest nabywanie pakietów akcji lub wykonywanie co najmniej jednego spośród rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i 15 załącznika I do dyrektywy [do wstawienia przez OP];
- 4) „instytucja” oznacza instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną;
- 5) „organ sprawujący nadzór skonsolidowany” oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru na zasadzie skonsolidowanej nad unijnymi instytucjami dominującymi oraz instytucjami kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej;
- 6) „uznane firmy inwestycyjne z państw trzecich” oznaczają firmy spełniające wszystkie wskazane poniżej warunki:
 - a) firmy, które gdyby miały swoją siedzibę w Unii, byłyby objęte zakresem definicji firmy inwestycyjnej;
 - b) firmy, które mają zezwolenie wydane w państwie trzecim;
 - c) firmy, które podlegają zasadom ostrożnościowym, uznawanym przez właściwe organy za przynajmniej tak restrykcyjne jak zasady ustanowione w niniejszym rozporządzeniu lub w dyrektywie [do wstawienia przez OP], oraz które spełniają te zasady;

Do celów niniejszego rozporządzenia ekspozycje wobec uznanych firm inwestycyjnych z państw trzecich oraz ekspozycje wobec uznanych izb rozliczeniowych i giełd traktuje się tak samo jak ekspozycje wobec instytucji, o ile nie przewidziano inaczej.

- 7) „przedsiębiorstwo miejscowe” oznacza przedsiębiorstwo działające na własny rachunek na rynkach opcji lub kontraktów terminowych typu future lub innych instrumentów pochodnych i na rynkach kasowych wyłącznie w celu zabezpieczenia pozycji na rynkach instrumentów pochodnych lub działające na rachunek innych uczestników tych rynków, oraz które ma gwarancję uczestników rozliczających działających na tych samych rynkach, gdy odpowiedzialność za egzekwowanie wykonania kontraktów zawartych przez takie przedsiębiorstwa przyjmują na siebie uczestnicy rozliczający działający na tych samych rynkach;
- 8) „firmy inwestycyjne” oznaczają instytucje określone w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE, które podlegają wymogom nałożonym tą dyrektywą, z wyjątkiem:
 - a) instytucji kredytowych;
 - b) przedsiębiorstw miejscowych;
 - c) firm, które mają zezwolenie jedynie na:

- i) świadczenie usług związanych z doradztwem inwestycyjnym;
 - ii) **świadczenie usług związanych z zarządzaniem portfelem, bez przechowywania środków ani papierów wartościowych swoich klientów, i które z tego powodu nie mogą w żadnym momencie być zadłużone wobec tych klientów;** lub
 - iii) przyjmowania i przekazywania zleceń inwestorów bez przechowywania środków lub papierów wartościowych swoich klientów, i które z tego powodu nie mogą w żadnym momencie być zadłużone wobec tych klientów;
- 9) „przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania” oznacza alternatywny fundusz inwestycyjny określony w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi lub przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) określone w art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/UE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), **w tym do podmiotów państw trzecich, które prowadzą podobną działalność oraz podlegają nadzorowi zgodnie z prawodawstwem UE lub ustawodawstwem państwa trzeciego, na mocy którego zastosowanie znajdują takie wymogi nadzorcze i regulacyjne, które są co najmniej równorzędne z wymogami stosowanymi w Unii;**
- 10) „zezwozenie” oznacza akt, wydany w jakiegokolwiek formie przez organy, na mocy którego udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności;
- 11) „sytuacja skonsolidowana” oznacza sytuację powstałą w wyniku zastosowania wymogów przedstawionych w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z rozdziałem 2 tytuł II w odniesieniu do jednej instytucji w taki sposób, jakby instytucja ta stanowiła, razem z inną jednostką lub innymi jednostkami, pojedynczą instytucję;
- 12) „na zasadzie skonsolidowanej” oznacza „na podstawie sytuacji skonsolidowanej”;
- 13) „wycena rynkowa” oznacza wycenę pozycji dokonywaną według łatwo dostępnych cen zamknięcia, pochodzących z niezależnych źródeł, takich jak kursy giełdowe, notowania elektroniczne lub kwotowania pochodzące od kilku niezależnych, renomowanych maklerów;
- 14) „wycena według modelu” oznacza jakąkolwiek wycenę, którą należy odwzorować, ekstrapolować lub obliczyć w inny sposób na podstawie pojedynczych danych rynkowych lub większej ich liczby;
- 14a) **„wycena finansowa” oznacza przydział aktywów do koszyków o wyznaczonym okresie posiadania w celu sfinansowania jednakowego terminu zapadalności oraz obliczania wartości na podstawie średniej ceny z perspektywy posiadania, a nie na podstawie bieżącej ceny rynkowej;**
- 15) „niezależna weryfikacja cen” oznacza proces, za pomocą którego ceny rynkowe lub dane wejściowe wyceny według modelu regularnie sprawdza się pod względem ich dokładności i niezależności;

- 16) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności, które stanowi prawnie zależną część instytucji kredytowej i które realizuje bezpośrednio wszystkie lub niektóre spośród transakcji nieodłącznie związanych z działalnością instytucji kredytowej;
- 18) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, w którym dana instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie;
- 19) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym dana instytucja kredytowa ma oddział lub świadczy usługi;
- 20) „kontrola” oznacza związek zachodzący między jednostką dominującą a jej jednostką zależną, zgodnie z definicją w art. 1 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych¹, bądź też podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem;
- 21) „znaczny pakiet akcji” oznacza posiadany bezpośredni lub pośredni udział w przedsiębiorstwie reprezentujący co najmniej 10% kapitału lub praw głosu lub umożliwiający wywieranie znacznego wpływu na zarządzanie tym przedsiębiorstwem;
- 22) „podmioty sektora publicznego” oznaczają niekomercyjne organy administracji podległe rządowi, samorządom regionalnym lub władzom lokalnym bądź organom, które pełnią takie same funkcje jak samorządy regionalne i władze lokalne, lub niekomercyjne przedsiębiorstwa, których właścicielem jest rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, dysponujące odpowiednimi porozumieniami gwarancyjnymi; mogą obejmować niezależne organy administracyjnie regulowane prawnie, które znajdują się pod nadzorem publicznym;
- 22a) „bank sektora publicznego” oznacza instytucję kredytową, która została utworzona przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne państwa członkowskiego i jest ich własnością oraz której model biznesowy został opracowany przede wszystkim w celu finansowania lokalnego sektora publicznego, regionalnego sektora publicznego oraz dostawców usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;**
- 23) „uznany kapitał” oznacza, do celów części drugiej **oraz części czwartej** tytułu IV, sumę następujących elementów:
- a) kapitał podstawowy Tier I;
 - b) kapitał dodatkowy Tier I;
 - c) kapitał Tier II, który jest równy lub mniejszy niż 25% funduszy własnych;
- 24) „ryzyko operacyjne” oznacza ryzyko straty wynikające z nieodpowiednich lub zawodnych procedur wewnętrznych, błędów ludzi i systemów lub ze zdarzeń zewnętrznych, obejmując także ryzyko prawne;
- 25) „banki centralne” oznaczają krajowe banki centralne będące członkami Europejskiego

¹ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

Systemu Banków Centralnych oraz Europejski Bank Centralny, o ile nie wskazano inaczej;

- 26) „ryzyko rozmycia” oznacza ryzyko zmniejszenia kwoty należnej poprzez kredyty gotówkowe lub niegotówkowe udzielane dłużnikowi;
- 27) „prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania” oznacza prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez kontrahenta w okresie jednego roku;
- 28) „strata” oznacza, do celów części trzeciej tytuł II, stratę ekonomiczną, w tym istotne skutki dyskonta, oraz istotne pośrednie i bezpośrednie koszty inkasa, którego przedmiotem jest dany instrument;
- 29) „strata z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD)” oznacza stosunek straty na ekspozycji z powodu niewykonania zobowiązania przez kontrahenta do kwoty należności w chwili niewykonania zobowiązania;
- 30) „współczynnik konwersji” oznacza stosunek niewykorzystanej w chwili obecnej kwoty zobowiązań, która w chwili niewykonania zobowiązania będzie wykorzystana, stanowiącą kwotę należności – do niewykorzystanej w chwili obecnej kwoty zobowiązań; kwota zobowiązania określana jest w oparciu o zakomunikowany limit, chyba że limit niezakomunikowany jest wyższy;
- 31) „oczekiwana strata” oznacza, do celów części trzeciej tytuł II, stosunek kwoty oczekiwanej straty na ekspozycji w związku z potencjalnym niewykonaniem zobowiązania przez kontrahenta lub wartości rozmycia w skali jednego roku do kwoty należności w chwili niewykonania zobowiązania;
- 32) „ograniczanie ryzyka kredytowego” oznacza technikę stosowaną przez instytucję do zmniejszania ryzyka kredytowego związanego z ekspozycją lub ekspozycjami utrzymywanymi przez daną instytucję;
- 33) „ochrona kredytowa rzeczywista” oznacza technikę ograniczania ryzyka kredytowego, w ramach której zmniejszenie ryzyka kredytowego z tytułu ekspozycji instytucji wynika z prawa tej instytucji – w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta lub zaistnienia innych określonych zdarzeń kredytowych związanych z kontrahentem – do upłynnienia, uzyskania transferu lub przejęcia, zatrzymania określonych aktywów lub kwot, bądź też zmniejszenia kwoty ekspozycji do kwoty równej różnicy pomiędzy kwotą ekspozycji a kwotą roszczenia wobec tej instytucji, lub zastąpienia kwoty ekspozycji taką kwotą;
- 34) „ochrona kredytowa nierzeczywista” oznacza technikę ograniczania ryzyka kredytowego, w ramach której zmniejszenie ryzyka kredytowego instytucji z tytułu ekspozycji wynika z zobowiązania osoby trzeciej do zapłacenia określonej kwoty w przypadku niewykonania zobowiązania przez kredytobiorcę lub wystąpienia innych określonych zdarzeń kredytowych;
- 35) „transakcja odkupu” oznacza każdą transakcję na mocy umowy odpowiadającej definicji „umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu” lub „umowy z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu”;
- 36) „bankowy instrument pieniężny” oznacza certyfikat depozytowy, obligacje, w tym obligacje zabezpieczone lub wszelkie inne instrumenty niepodporządkowane, które zostały

wyemitowane przez instytucję, za które instytucja otrzymała już pełną płatność i które instytucja ta bezwarunkowo zwraca po ich wartości nominalnej;

- 37) „sekurytyzacja” oznacza transakcję lub program, w wyniku których ryzyko kredytowe związane z ekspozycją lub pulą ekspozycji ulega podziałowi na transze charakteryzujące się obiema następującymi cechami:
- a) płatności w ramach transakcji lub programu zależą od dochodów z tytułu ekspozycji lub puli ekspozycji;
 - b) hierarchia transz określa rozkład strat w czasie trwania transakcji lub programu;
- 38) „transza” oznacza ustalony umownie segment ryzyka kredytowego związanego z ekspozycją lub wieloma ekspozycjami, przy czym pozycja w takim segmencie obciążona jest większym lub mniejszym ryzykiem straty kredytowej niż pozycja o tej samej kwocie w każdym innym segmencie, przy czym nie uwzględnia się ochrony kredytowej zapewnianej przez osoby trzecie bezpośrednio posiadaczom pozycji w danym segmencie lub innych segmentach;
- 39) „pozycja sekurytyzacyjna” oznacza ekspozycję z tytułu sekurytyzacji;
- 40) „resekurytyzacja” oznacza sekurytyzację, w przypadku której ryzyko związane z bazową pulą ekspozycji jest dzielone na transze i co najmniej jedna z ekspozycji bazowych jest pozycją sekurytyzacyjną;
- 41) „pozycja resekurytyzacyjna” oznacza ekspozycję z tytułu resekurytyzacji;
- 42) „jednostka inicjująca” oznacza jedno z poniższych:
- a) jednostkę, która samodzielnie lub za pośrednictwem jednostek powiązanych, bezpośrednio lub pośrednio, była zaangażowana w pierwotną umowę dającą początek zobowiązaniom lub potencjalnym zobowiązaniom dłużnika lub potencjalnego dłużnika, stanowiących podstawę ekspozycji objętej sekurytyzacją;
 - b) jednostkę, która nabywa ekspozycje osoby trzeciej na własny rachunek, a następnie poddaje je sekurytyzacji;
- 43) „jednostka sponsorująca” oznacza instytucję, inną niż instytucja inicjująca, która ustanawia program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami lub inny program sekurytyzacyjny, w ramach którego nabywane są ekspozycje od jednostek będących osobą trzecią, i zarządza tym programem;
- 44) „wsparcie jakości kredytowej” oznacza ustalenie umowne, na mocy którego jakość kredytowa pozycji sekurytyzacyjnej ulega poprawie w stosunku do sytuacji braku takiego wsparcia, w tym wsparcie zapewniane przez transze podporządkowane w ramach procesu sekurytyzacji i inne rodzaje ochrony kredytowej;
- 45) „jednostka specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji (SSPE)” oznacza instytucję powierniczą lub inny podmiot, inny niż instytucja, utworzony w celu przeprowadzenia jednej lub więcej sekurytyzacji, którego działalność ogranicza się do działań odpowiednich dla osiągnięcia tego celu i którego struktura ma na celu oddzielenie zobowiązań SSPE od zobowiązań instytucji inicjującej, a posiadacze udziałów w takiej jednostce mają prawo

zastawiać je lub zamieniać bez żadnych ograniczeń;

46) „grupa powiązanych klientów” oznacza dowolne z poniższych:

- a) dwie osoby fizyczne lub prawne lub większą ich liczbę, które, jeżeli nie wykazano inaczej, stanowią jedno ryzyko, ponieważ jedna z nich sprawuje bezpośrednio lub pośrednio kontrolę nad inną osobą lub innymi osobami, chyba że zastosowanie ma podejście opisane w lit. c) z **zastrzeżeniem, że jeżeli udzielająca pożyczki instytucja kredytowa jest dla danej grupy jednostką dominującą, każdą jednostkę zależną i grupę jednostek zależnych uznaje się za odrębną grupę powiązanych klientów, pod warunkiem, że między odnośnymi jednostkami zależnymi i grupami jednostek zależnych nie ma powiązań prawnych czy ekonomicznych, które stanowią pojedyncze ryzyko;**
- b) co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne, między którymi nie zachodzi stosunek kontroli opisany w lit. a), lecz które należy uznać za stanowiące jedno ryzyko, gdyż są one na tyle wzajemnie ze sobą powiązane, iż powstanie problemów finansowych u jednej z nich, w szczególności trudności z finansowaniem lub spłatą zobowiązań, prawdopodobnie oznaczałoby, że druga osoba lub wszystkie pozostałe osoby również napotkałyby trudności z finansowaniem lub ze spłatą;
- c) w przypadku gdy rząd centralny sprawuje kontrolę nad podmiotem lub podmiotami, a ekspozycje wobec tego rządu otrzymują wagę ryzyka równą 0% zgodnie z art. 109, oraz gdy rząd centralny ustanowił wyraźną gwarancję w odniesieniu do wszystkich zobowiązań tych podmiotów, sprawowanie tej kontroli nie powoduje utworzenia grupy powiązanych klientów obejmującej rząd i te podmioty. Ta sama zasada ma zastosowanie do samorządów regionalnych lub władz lokalnych, gdy ekspozycje na rzecz samorządów regionalnych lub władz lokalnych otrzymują wagę ryzyka równą 0% zgodnie z art. 110 i gdy samorzady regionalne lub władze lokalne ustanowiły wyraźną gwarancję w odniesieniu do wszystkich zobowiązań takich podmiotów;

47) „uznane giełdy” oznaczają giełdy spełniające wszystkie wskazane poniżej warunki:

- a) stanowią rynek, o którym mowa w wykazie publikowanym przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) zgodnie z art. 47 dyrektywy 2004/39/WE;
- b) dysponują mechanizmem rozliczeniowym, w ramach którego umowy wymienione w załączniku IV podlegają codziennym wymogom dotyczącym ustalenia wartości depozytu zabezpieczającego, które to wymogi w opinii właściwych organów stanowią odpowiednie zabezpieczenie tych umów;

48) „uznaniowe świadczenia emerytalne” oznaczają rozbudowane świadczenia emerytalne przyznawane na zasadzie uznaniowej przez instytucję pracownikowi jako część pakietu wynagrodzenia zmiennego, które nie obejmują nabytych świadczeń przyznanych pracownikowi w ramach systemu emerytalnego przedsiębiorstwa;

49) „udział kapitałowy” oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 17 zdanie pierwsze czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek¹ lub posiadanie bezpośrednio lub

¹ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

pośrednio co najmniej 20% praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;

- 50) „ekspozycja” oznacza, do celów części trzeciej tytuł II, pozycję aktywów lub pozycję pozabilansową;
- 51) „bankowo-hipoteczna wartość nieruchomości” oznacza wartość nieruchomości określoną w drodze ostrożnej oceny przyszłej zbywalności nieruchomości przy uwzględnieniu długoterminowych cech nieruchomości, normalnych warunków rynkowych i warunków na rynku lokalnym, obecnego użytkowania oraz odpowiednich alternatywnych możliwości użytkowania nieruchomości;
- 51a) **„nieruchomość mieszkalna” oznacza lokal mieszkalny zajmowany lub wynajmowany przez jego właściciela lub udziały w spółdzielni mieszkaniowej, która uprawnia właściciela tych udziałów do pełnego, nieograniczonego i wyłącznego korzystania z konkretnego lokalu mieszkalnego należącego do nieruchomości będącej własnością spółdzielni mieszkaniowej.**
- Do celów niniejszego rozporządzenia wszelkie odniesienia do nieruchomości lub nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych bądź hipoteki na takich nieruchomościach obejmują udziały w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi równoważnymi aktami prawnymi. Państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zezwolić na to, by udziały będące równoważnymi pośrednimi udziałami kapitałowymi w nieruchomości były traktowane jak bezpośrednie udziały kapitałowe w nieruchomości, pod warunkiem że tego rodzaju pośrednie udziały kapitałowe są szczególnie uregulowane w prawie krajowym państwa członkowskiego oraz, w przypadku gdy stanowią zabezpieczenie, zapewniają równoważną ochronę wierzycieli.***
- Prawo do zamieszkania w lokalu mieszkalnym należącym do szwedzkiej spółdzielni mieszkaniowej jest nieodłącznym prawem związanym z nieruchomością mieszkalną;***
- 52) „wartość rynkowa” w odniesieniu do nieruchomości oznacza szacunkową kwotę, jaką w dniu wyceny można uzyskać za nieruchomość w transakcji sprzedaży zawieranej na warunkach rynkowych pomiędzy kupującym a sprzedającym, którzy mają stanowczy zamiar zawarcia umowy, działają z rozeznaniem i postępują rozważnie oraz nie znajdują się w sytuacji przymusowej;
- 53) „odpowiednie standardy rachunkowości” oznaczają reguły rachunkowości, którym instytucja podlega na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002¹ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości oraz dyrektywy Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych;
- 54) „jednoroczny współczynnik niewykonania zobowiązania” oznacza stosunek między liczbą przypadków niewykonania zobowiązania, do których doszło w okresie obejmującym jeden rok poprzedzający datę T, a liczbą dłużników zaklasyfikowanych do tej klasy lub puli na rok przed upływem tej daty;
- 55) „finansowanie nieruchomości spekulacyjnych” oznacza udzielanie kredytów w celu

¹ Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1.

nabycia, zagospodarowania lub zabudowy gruntów związanych z taką nieruchomością, z zamiarem ich odsprzedaży w celu osiągnięcia zysku;

55a) „finansowanie handlu” oznacza finansowanie związane z wymianą towarów i usług za pośrednictwem produktów finansowych o ustalonym krótkim terminie zapadalności (zasadniczo nieprzekraczającym jednego roku) bez automatycznego prolongowania; tego rodzaju finansowanie jest zasadniczo niezatwierdzone i wymaga dostatecznej pomocniczej dokumentacji transakcyjnej wszystkich żądań wypłaty, co umożliwia odmowę finansowania w przypadku jakichkolwiek wątpliwości co do zdolności kredytowej lub pomocniczej dokumentacji transakcyjnej; spłata ekspozycji wynikających z finansowania handlu jest zazwyczaj niezależna od kredytobiorcy; zamiast tego fundusze pochodzą ze środków pieniężnych otrzymanych od importerów lub ze sprzedaży towarów objętych importem;

56) „umowa z udzielonym przyrzeczeniem odkupu” i „umowa z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu” oznaczają jakąkolwiek umowę, za pomocą której instytucja lub jej kontrahent przenoszą na drugą stronę papiery wartościowe lub towary albo zagwarantowane prawa do jednego z poniższych:

- a) prawa do papierów wartościowych lub towarów, gdy gwarancji takiej udzieliła uznana giełda posiadająca prawo do tych papierów lub towarów, przy czym umowa nie zezwala instytucji na przeniesienie ani zastaw danego papieru wartościowego lub towaru na rzecz więcej niż jednego kontrahenta jednocześnie, a warunkiem transakcji jest zobowiązanie do odkupu tych papierów;
- b) zastępczych papierów wartościowych lub towarów o tych samych cechach, po określonej cenie w przyszłym terminie, który został ustalony lub zostanie ustalony przez stronę przenoszącą; dla instytucji sprzedającej papiery wartościowe lub towary transakcja ta stanowi umowę z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, natomiast dla instytucji kupującej papiery lub towary stanowi ona umowę z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu;

56a) „zwykła umowa z udzielonym przyrzeczeniem odkupu” oznacza transakcję odkupu pojedynczych lub podobnych aktywów w odróżnieniu od koszyka aktywów;

57) „instrumenty finansowe” oznaczają:

- a) umowę, w wyniku której powstają zarówno aktywa finansowe dla jednej strony, jak i zobowiązania finansowe lub instrumenty kapitałowe w odniesieniu do drugiej strony;
- b) dowolny z instrumentów określonych w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE;
- c) pochodny instrument finansowy;
- d) pierwotny instrument finansowy;
- e) instrument pieniężny.

Instrumenty, o których mowa w lit. a)–c), stanowią instrumenty finansowe wyłącznie w przypadku, gdy ich wartość jest pochodną ceny bazowego instrumentu finansowego lub

innych bazowych pozycji, stóp lub wskaźników;

- 58) „kapitał założycielski” oznacza kwotę i rodzaje funduszy własnych określone w art. 12 dyrektywy [do wstawienia przez OP] dla instytucji kredytowych oraz w tytule IV tej dyrektywy dla firm inwestycyjnych;
- 59) „pozycje przeznaczone do obrotu” oznaczają dowolne z poniższych:
- a) pozycje otwierane na własny rachunek i pozycje związane z obsługą klienta oraz dokonywaniem wyceny;
 - b) pozycje przeznaczone do odsprzedaży w krótkim terminie;
 - c) pozycje przeznaczone do wygenerowania korzyści związanych z faktycznymi lub oczekiwanymi krótkoterminowymi różnicami między cenami zakupu a cenami sprzedaży lub z innego rodzaju wahaniami cen lub stóp procentowych;
- 60) „jednostka dominująca” oznacza:
- a) jednostkę dominującą określoną w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
 - b) do celów sekcji II rozdziałów 3 i 4 tytułu VII, a także tytułu VIII dyrektywy [do wstawienia przez OP] i części V niniejszego rozporządzenia – jednostkę dominującą w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG oraz wszelkie jednostki, które w rzeczywistości wywierają dominujący wpływ na inne jednostki;
- 61) „jednostka zależna” oznacza:
- a) jednostkę zależną określoną w art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
 - b) jednostkę zależną w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG oraz wszelkie jednostki, na które jednostka dominująca w rzeczywistości wywiera dominujący wpływ.
- Wszystkie jednostki zależne danej jednostki zależnej uznaje się również za jednostki zależne jednostki będącej ich jednostką dominującą najwyższego szczebla;
- 62) „portfel handlowy” oznacza wszystkie pozycje w instrumentach finansowych i w towarach, które to pozycje instytucja przeznacza do obrotu lub do celów zabezpieczenia pozycji przeznaczonych do obrotu;
- 63) „finansowa spółka holdingowa” oznacza instytucję finansową, której jednostki zależne są wyłącznie lub głównie instytucjami lub instytucjami finansowymi, przy czym przynajmniej jedna z tych jednostek zależnych jest instytucją, oraz która nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu art. 2 pkt 15) dyrektywy 2002/87/WE¹;
- 64) „dominująca instytucja z państwa członkowskiego” oznacza instytucję, której jednostką zależną jest instytucja lub instytucja finansowa lub która posiada udziały w takiej instytucji

¹ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

oraz która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do innej instytucji mającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim ani w stosunku do finansowej spółki holdingowej bądź finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w tym samym państwie członkowskim;

- 65) „unijna instytucja dominująca” oznacza dominującą instytucję, która nie jest jednostką zależną w stosunku do innej instytucji mającej zezwolenie wydane w dowolnym państwie członkowskim lub w stosunku do finansowej spółki holdingowej bądź finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w dowolnym państwie członkowskim;
- 66) „dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego” oznacza finansową spółkę holdingową, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji mającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim ani w stosunku do finansowej spółki holdingowej bądź finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w tym samym państwie członkowskim;
- 67) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji mającej zezwolenie wydane w dowolnym państwie członkowskim ani w stosunku do innej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w dowolnym państwie członkowskim;
- 68) „dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji kredytowej mającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim ani w stosunku do finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w tym samym państwie członkowskim;
- 69) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie wydane w dowolnym państwie członkowskim ani w stosunku do innej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w dowolnym państwie członkowskim;
- 70) „wielostronna platforma obrotu” ma takie samo znaczenie jak w art. 4 pkt 15 dyrektywy 2004/39/WE;
- 71) „spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną” oznacza jednostkę dominującą inną niż finansowa spółka holdingowa lub instytucja bądź finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, wśród której jednostek zależnych znajduje się co najmniej jedna instytucja;
- 72) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są ze sobą związane w dowolny poniższy sposób:
- a) udział kapitałowy w postaci co najmniej 20% praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa posiadanych bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli;
 - b) stosunek kontroli;

- c) fakt, że obie lub wszystkie osoby są trwale związane z jedną i tą samą osobą trzecią przez stosunek kontroli;
- 73) „partner centralny” oznacza podmiot prawny, który pośredniczy pomiędzy kontrahentami w ramach obrotu na rynku finansowym lub większej liczbie tych rynków, stając się kupującym dla każdego sprzedawcy i sprzedawcą dla każdego kupującego;
- 74) „fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania” oznacza fundusz ustanowiony przez partnera centralnego, mający na celu rozłożenie strat poniesionych przez partnera centralnego wskutek niewykonania zobowiązania lub niewypłacalności jego uczestnika rozliczającego lub większej ich liczby, w przypadku gdy depozyty zabezpieczające oraz wkłady wpłacane przez tych uczestników rozliczających do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania okażą się niewystarczające do pokrycia tych strat;
- 75) „ekspozycja z tytułu transakcji” oznacza sumę ekspozycji z tytułu aktywów przekazanych partnerowi centralnemu, ekspozycji wobec partnera centralnego z tytułu wyceny rynkowej oraz potencjalnych przyszłych ekspozycji wobec partnera centralnego;
- 76) „zakład ubezpieczeń” ma takie samo znaczenie jak w art. 13 pkt 1 dyrektywy 2009/138/WE;
- 77) „ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną” ma takie samo znaczenie jak w art. 212 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2009/138/WE;
- 78) „zakład reasekuracji” ma takie samo znaczenie jak w art. 13 pkt 4) dyrektywy 2009/138/WE;
- 79) „zakład ubezpieczeń z państwa trzeciego” ma takie samo znaczenie jak w art. 13 pkt 3) dyrektywy 2009/138/WE;
- 80) „zakład reasekuracji z państwa trzeciego” ma takie samo znaczenie jak w art. 13 pkt 6) dyrektywy 2009/138/WE;
- 81) „rynek regulowany” oznacza rynek, o którym mowa w wykazie publikowanym przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) zgodnie z art. 47 dyrektywy 2004/39/WE;
- 82) „organ zarządzający” oznacza organ zarządzający instytucji pełniący funkcje nadzorcze i zarządzające, który dysponuje ostateczną władzą decyzyjną oraz jest upoważniony do ustalania strategii, celów i ogólnego kierunku działań instytucji. W skład organu zarządzającego wchodzi osoby, które faktycznie kierują działalnością instytucji;
- 83) „organ zarządzający pełniący funkcję nadzorczą” oznacza organ zarządzający wykonujący swoją funkcję nadzorczą polegającą na sprawowaniu nadzoru nad procesem podejmowania decyzji przez kierownictwo i monitorowaniu tego procesu;
- 84) „kadra kierownicza wyższego szczebla” oznacza osoby zarządzające pełniące funkcje wykonawcze w ramach instytucji, które są odpowiedzialne wobec organu zarządzającego za bieżące zarządzanie instytucją;
- 85) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza jednostkę dominującą, inną niż jednostka objęta regulacją, która wraz ze swoimi jednostkami zależnymi, z których co najmniej jedna jest jednostką objętą regulacją i ma swoją siedzibę zarządu we

Wspólnocie, oraz z innymi jednostkami tworzy konglomerat finansowy;

- 86) „dźwignia finansowa” oznacza względną – w stosunku do funduszy własnych danej instytucji – wielkość posiadanych przez instytucję aktywów, zobowiązań pozabilansowych oraz zobowiązań warunkowych dotyczących płatności lub dostawy lub dostarczenia zabezpieczenia, z uwzględnieniem zobowiązań z tytułu otrzymanych środków finansowych, zaciągniętych zobowiązań, umów dotyczących instrumentów pochodnych lub umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, lecz z wyjątkiem zobowiązań, które można wyegzekwować wyłącznie w przypadku likwidacji instytucji;
- 86a) *„wielostronny bank rozwoju” oznacza organizację, która udziela wsparcia finansowego i oferuje fachowe doradztwo w zakresie działalności ukierunkowanej na rozwój gospodarczy lub społeczny w krajach otrzymujących oraz w skład której wchodzi wyłącznie lub głównie państwa suwerenne;*

Tytuł II

Poziom stosowania wymogów

Rozdział 1

Stosowanie wymogów na zasadzie indywidualnej

Artykuł 5 *Zasady ogólne*

1. Instytucje wypełniają obowiązki określone w częściach od drugiej do piątej indywidualnie.
2. Każda instytucja niebędąca jednostką zależną w państwie członkowskim, w którym posiada zezwolenie na prowadzenie działalności i podlega nadzorowi, oraz niebędąca jednostką dominującą, a także każda instytucja nieobjęta konsolidacją zgodnie z art. 17 wypełnia zobowiązania określone w art. 84 indywidualnie.
3. Każda instytucja niebędąca jednostką dominującą ani zależną oraz każda instytucja nieobjęta konsolidacją zgodnie z art. 17 wypełnia zobowiązania określone w części ósmej indywidualnie.
4. Instytucje inne niż firmy inwestycyjne, które nie posiadają zezwolenia na świadczenie usług inwestycyjnych wymienionych w pkt 3 oraz 6 sekcji A załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, wypełniają zobowiązania określone w art. 401 oraz 403 indywidualnie.
5. Instytucje wypełniają obowiązki określone w części siódmej indywidualnie.
- 5a. ***Państwa członkowskie powinny dopilnować tego, by warunki określone w niniejszym rozporządzeniu obowiązywały proporcjonalnie do typu, skali i stopnia złożoności ryzyka, które wynikają z modelu biznesowego oraz działalności prowadzonej przez daną instytucję.***

Komisja powinna dopilnować tego, by w aktach delegowanych i wykonawczych oraz technicznych standardach regulacyjnych i wykonawczych uwzględniono zasadę proporcjonalności w celu zapewnienia zastosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z zasadą proporcjonalności. EUNB powinien zatem dopilnować, aby wszystkie techniczne standardy regulacyjne i wykonawcze sformułowano w taki sposób, aby uwzględnić zasadę proporcjonalności i przestrzegać jej.

Artykuł 6

Odstępstwo od stosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej

1. Właściwe organy mogą odstąpić od stosowania przepisów art. 5 ust. 1 w odniesieniu do każdej jednostki zależnej instytucji, gdy zarówno jednostka zależna, jak i instytucja podlegają zezwoleniu i nadzorowi danego państwa członkowskiego, a jednostka zależna jest objęta nadzorem na zasadzie skonsolidowanej razem z instytucją, która jest wobec niej jednostką dominującą, i gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki, w celu zapewnienia

odpowiedniego podziału funduszy własnych pomiędzy jednostką dominującą a jej jednostkami zależnymi:

- a) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań przez jednostkę dominującą;
- b) jednostka dominująca wykaże przed właściwym organem, że jednostka zależna jest ostrożnie zarządzana, i oświadczy, za zgodą właściwego organu, że gwarantuje pokrycie zobowiązań zaciągniętych przez jednostkę zależną, albo ryzyko w jednostce zależnej ma znaczenie marginalne;
- c) procedury oceny, pomiaru i kontroli ryzyka w jednostce dominującej obejmują jednostkę zależną;
- d) jednostka dominująca dysponuje ponad 50% praw głosu z akcji w kapitale jednostki zależnej lub ma prawo do powoływania lub odwoływania większości członków organu zarządzającego jednostką zależną.

2. Właściwe organy mogą wykorzystać możliwość przewidzianą w ust. 1, gdy jednostka dominująca jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej założoną w tym samym państwie członkowskim co instytucja, pod warunkiem że podlega ona takiemu samemu nadzorowi jak instytucje, w szczególności standardom ustanowionym w art. 10 ust. 1.

3. Właściwe organy mogą odstąpić od stosowania przepisów art. 5 ust. 1 w stosunku do dominującej instytucji z państwa członkowskiego, gdy instytucja ta podlega zezwoleniu i nadzorowi danego państwa członkowskiego i jest objęta nadzorem na zasadzie skonsolidowanej oraz gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki, w celu zapewnienia odpowiedniego podziału funduszy własnych pomiędzy jednostką dominującą a jej jednostkami zależnymi:

- a) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań wobec instytucji dominującej z państwa członkowskiego;
- b) procedury oceny, pomiaru i kontroli ryzyka istotne dla nadzoru skonsolidowanego obejmują instytucję dominującą z państwa członkowskiego.

Właściwy organ korzystający z przepisów niniejszego ustępu informuje o tym fakcie właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 7

Odstępstwo od stosowania wymogów dotyczących płynności na zasadzie indywidualnej

1. Właściwe organy **mogą odstąpić** w pełni lub częściowo od stosowania przepisów art. 401 w odniesieniu do instytucji dominującej i jej wszystkich lub niektórych jednostek zależnych w Unii Europejskiej, **jak również od nadzoru płynnościowego w odniesieniu do oddziałów instytucji dominującej oraz jej jednostek zależnych w Unii Europejskiej** oraz sprawują nad nimi nadzór jako nad wydzieloną podgrupą płynnościową, o ile spełniają one wszystkie określone poniżej warunki:

- a) instytucja dominująca wypełnia zobowiązania określone w art. 401 i 403 na zasadzie skonsolidowanej lub, jeżeli w skład podgrupy nie wchodzi żadna unijna instytucja dominująca, na zasadzie subskonsolidowanej;
- b) instytucja dominująca stale monitoruje i nadzoruje poziom płynności wszystkich instytucji, **w tym ich oddziałów**, wchodzących w skład grupy lub podgrupy, które zostały objęte odstępstwem; **oraz zapewnia dostateczny poziom płynności wszystkich instytucji**;
- c) instytucje zawarły umowy **zatwierdzone przez właściwe organy**, które to umowy przewidują swobodny przepływ środków między nimi, aby umożliwić im wywiązywanie się z indywidualnych i wspólnych zobowiązań w terminie ich wymagalności;
- d) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla wykonania umów, o których mowa w lit. c);
- da) **instytucja dominująca zapewnia zastrzyk środków, w przypadku gdy jeden z podmiotów objętych odstępstwem boryka się z tymczasowym brakiem płynności**;
- db) **istnieją odpowiednie umowy ex ante określające podział obowiązków i praw między właściwymi organami i centralnymi bankami zainteresowanych państw członkowskich**.

Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wszelkich przeszkód prawnych, które mogą uniemożliwić stosowanie lit. c) akapitu pierwszego, a do dnia 31 grudnia 2014 r. przedkłada odpowiednie wnioski ustawodawcze mające na celu usunięcie tych przeszkód.

2. W przypadku gdy wszystkie instytucje wchodzące w skład wydzielonej podgrupy płynnościowej uzyskały zezwolenie w tym samym państwie członkowskim, właściwe organy tego państwa członkowskiego stosują przepisy ust. 1.

W przypadku gdy instytucje wchodzące w skład wydzielonej podgrupy płynnościowej uzyskały zezwolenie w większej liczbie państw członkowskich, **lub oddziały wydzielonej podgrupy płynnościowej działają w większej liczbie państw członkowskich**, przepisy ust. 1 stosuje się wyłącznie po zastosowaniu procedury określonej w art. 19 i tylko w odniesieniu do instytucji **i oddziałów**, których właściwe organy osiągną porozumienie w sprawie następujących kwestii:

- a) **zweryfikowania, czy organizacja i sposób ujmowania ryzyka utraty płynności spełniają wymagania** określone w art. 84 **dyrektywy 2012/.../UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi] na zasadzie indywidualnej oraz na poziomie podgrupy**;
- b) podziału kwot, lokalizacji oraz tytułu własności do wymaganych aktywów płynnych, które mają być utrzymywane w obrębie podgrupy **płynnościowej**;
- c) **określenia** minimalnych kwot aktywów płynnych, które mają utrzymywać instytucje **lub oddziały**, w odniesieniu do których odstąpiono od stosowania przepisów art. 401;

- d) **rozważenia** konieczności ustanowienia bardziej rygorystycznych parametrów niż przewidziane w części szóstej tytuł III. **Właściwe organy mogą stosować przepisy ust. 1 i 4 również w odniesieniu do instytucji będących członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 108 ust. 7 lit. b), pod warunkiem że spełniają one wszystkie warunki określone w art. 108 ust. 7. W takim przypadku właściwe organy wskazują jedną z instytucji objętych odstępstwem, która ma spełniać wymogi określone w art. 401 na podstawie skonsolidowanej sytuacji wszystkich instytucji wchodzących w skład wydzielonej podgrupy płynnościowej;**
- da) **zweryfikowania, czy organy nadzoru dzielą się między sobą kompletnymi i nieograniczonymi informacjami oraz czy skutki takiego odstępstwa są w pełni zrozumiałe.**

Właściwe organy mogą stosować przepisy ust. 1 również w odniesieniu do instytucji będących członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 108 ust. 7 lit. b), pod warunkiem, że spełniają one wszystkie warunki **określone w tymże artykule, oraz w odniesieniu do innych instytucji powiązanych relacją, o której mowa w art. 108 ust. 6, o ile spełniają one wszystkie warunki określone w tymże artykule.** W takim przypadku właściwe organy wskazują jedną z instytucji objętych odstępstwem, która ma spełniać wymogi **art. 401, a w przypadku odstępstwa również wymogi art. 403,** na podstawie skonsolidowanej sytuacji wszystkich instytucji wchodzących w skład wydzielonej podgrupy płynnościowej.

3. W przypadku przyznania odstępstwa zgodnie z ust. 1 właściwe organy mogą również odstąpić od stosowania przepisów art. 403.
- 3a. **W przypadku przyznania odstępstwa zgodnie z ust. 1 właściwe organy mogą również zastosować art. 84 dyrektywy 2012/.../UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi] lub jego fragmenty na poziomie wyodrębnionej grupy płynnościowej i mogą odstąpić od stosowania art. 84 wspomnianej dyrektywy lub jego fragmentów indywidualnie.**

Artykuł 8

Metoda konsolidacji indywidualnej

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3 niniejszego artykułu oraz art. 134 ust. 3 dyrektywy [do wstawienia przez OP] właściwe organy mogą w poszczególnych przypadkach zezwolić instytucjom dominującym na uwzględnienie w obliczeniach ich wymogu na podstawie art. 5 ust. 1 jednostek zależnych, które spełniają warunki określone w art. 6 ust. 1 lit. c) i d) oraz które posiadają istotne ekspozycje lub istotne zobowiązania wobec danej instytucji dominującej.
2. Podejście określone w ust. 1 jest dopuszczalne wyłącznie w przypadku, gdy dominująca instytucja przedstawi w całości właściwym organom okoliczności i regulacje, w tym regulacje prawne, ze względu na które nie istnieją obecnie i nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub terminowej spłaty zobowiązań wobec jednostki dominującej przez jej jednostkę zależną.

3. Jeżeli właściwy organ korzysta z możliwości przewidzianej w ust. 1, informuje on regularnie i nie rzadziej niż raz w roku właściwe organy we wszystkich pozostałych państwach członkowskich o zastosowaniu przepisów ust. 1 oraz o okolicznościach i regulacjach, o których mowa w ust. 2. Jeżeli jednostka zależna znajduje się w państwie trzecim, właściwe organy przekazują te same informacje również właściwym organom tego państwa trzeciego.

Artykuł 9

Odstępstwo w przypadku instytucji kredytowych trwale powiązanych z organem centralnym

Właściwe organy mogą odstąpić od stosowania wymogów określonych w częściach od drugiej do czwartej i w częściach od szóstej do ósmej **zgodnie z art. 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE z dnia ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi]**.

Rozdział 2

Konsolidacja ostrożnościowa

SEKCJA 1

STOSOWANIE WYMOGÓW NA ZASADZIE SKONSOLIDOWANEJ

Artykuł 10

Podejście ogólne

1. Dominujące instytucje z państwa członkowskiego wypełniają, w zakresie określonym i w sposób przewidziany w art. 16, zobowiązania ustanowione w częściach od drugiej do czwartej oraz w części siódmej na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej.
2. Instytucje kontrolowane przez dominującą finansową spółkę holdingową lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego wypełniają, w zakresie określonym i w sposób przewidziany w art. 16, obowiązki określone w częściach od drugiej do czwartej oraz w części siódmej na podstawie skonsolidowanej sytuacji tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Jeżeli dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego kontrolują więcej niż jedną instytucję, akapit pierwszy stosuje się jedynie do instytucji objętej nadzorem na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 106 dyrektywy [do wstawienia przez OP].

3. Unijne instytucje dominujące oraz instytucje kontrolowane przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe oraz instytucje kontrolowane przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wypełniają obowiązki określone w art. 401 i 403 części szóstej na podstawie skonsolidowanej sytuacji danej instytucji

dominującej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, jeżeli grupa kapitałowa obejmuje co najmniej jedną instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną, które uzyskały zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych wymienionych w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE.

Artykuł 11

Finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej posiadające zarówno zależną instytucję kredytową, jak i zależną firmę inwestycyjną

W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej posiadają co najmniej jedną instytucję kredytową i jedną firmę inwestycyjną będące jednostkami zależnymi, do instytucji kredytowej stosuje się wymogi mające zastosowanie na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Artykuł 12

Stosowanie wymogów dotyczących ujawniania informacji na zasadzie skonsolidowanej

1. Unijne instytucje dominujące wypełniają obowiązki określone w części ósmej na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej.

Istotne jednostki zależne unijnych instytucji dominujących ujawniają informacje określone w art. 424, 425, 435 i 436 na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej.

2. Instytucje kontrolowane przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej wypełniają obowiązki określone w części ósmej na podstawie skonsolidowanej sytuacji tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Istotne jednostki zależne unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych lub unijnych dominujących spółek holdingowych o działalności mieszanej ujawniają informacje określone art. 424 i 425, 435 oraz 436, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej.

3. Przepisy ust. 1 oraz 2 nie mają pełnego ani częściowego zastosowania do unijnych instytucji dominujących, instytucji kontrolowanych przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w zakresie, w jakim podmioty te są objęte równoważnymi informacjami ujawnianymi na zasadzie skonsolidowanej przez jednostkę dominującą mającą siedzibę w państwie trzecim.
4. W przypadku stosowania przepisów art. 9 organ centralny, o którym mowa w tym artykule, spełnia wymogi określone w części ósmej na podstawie skonsolidowanej sytuacji tego organu centralnego. Przepisy art. 16 ust. 1 mają zastosowanie do organu centralnego, a instytucje powiązane traktuje się jako jednostki zależne tego organu centralnego.

Artykuł 13

Stosowanie wymogów określonych w części piątej na zasadzie skonsolidowanej

1. Jednostki dominujące i ich jednostki zależne objęte przepisami niniejszego rozporządzenia

wypełniają obowiązki określone w części piątej na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, aby zapewnić spójność i wdrożenie zasad, procedur i mechanizmów wymaganych w tych przepisach oraz aby umożliwić uzyskanie wszelkich danych i informacji istotnych do celów nadzoru. Dopilnowują one w szczególności, by jednostki zależne nieobjęte niniejszym rozporządzeniem wdrażały zasady, procedury i mechanizmy zapewniające zgodność z tymi przepisami.

2. Przy stosowaniu przepisów art. 87 na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej instytucje stosują dodatkową wagę ryzyka zgodnie z art. 396, jeżeli wymogi ustanowione w art. 394 lub 395 zostaną naruszone na poziomie podmiotu mającego siedzibę w państwie trzecim, objętego konsolidacją zgodnie z art. 16, gdy naruszenie to jest istotne z punktu widzenia ogólnego profilu ryzyka grupy.
3. Wynikające z części piątej obowiązki dotyczące jednostek zależnych, które same nie są objęte niniejszym rozporządzeniem, nie mają zastosowania, jeżeli unijna instytucja dominująca lub instytucje kontrolowane przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej mogą wykazać wobec właściwych organów, że stosowanie przepisów zawartych w części piątej jest niezgodne z prawem na mocy przepisów państwa trzeciego, w którym dana jednostka zależna ma swoją siedzibę.

Artykuł 14

Odstępstwo od stosowania wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie skonsolidowanej dla grup firm inwestycyjnych

1. Właściwe organy sprawujące nadzór nad grupami na zasadzie skonsolidowanej mogą w poszczególnych przypadkach odstąpić od stosowania wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie skonsolidowanej, pod warunkiem że zachodzą poniższe warunki:
 - a) każda unijna firma inwestycyjna wchodząca w skład takiej grupy korzysta z alternatywnych metod obliczania łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 90 ust. 2;
 - b) wszystkie firmy inwestycyjne wchodzące w skład takiej grupy należą do kategorii wskazanych w art. 90 ust. 1 oraz art. 91 ust. 1;
 - c) każda unijna firma inwestycyjna wchodząca w skład takiej grupy spełnia wymogi nałożone w art. 90 indywidualnie i jednocześnie pomniejsza swoje pozycje kapitału podstawowego Tier I o wszelkie zobowiązania warunkowe wobec firm inwestycyjnych, instytucji finansowych, spółek zarządzania aktywami oraz przedsiębiorstw usług pomocniczych, które w innym wypadku podlegałyby konsolidacji;
 - d) dowolna finansowa spółka holdingowa będąca dominującą finansową spółką holdingową z państwa członkowskiego dla dowolnej firmy inwestycyjnej w takiej grupie posiada kapitał co najmniej w wysokości określonej tutaj jako suma poniższych elementów:
 - (i) pozycji, o których mowa w art. 24 ust. 1, art. 48 ust. 1 oraz art. 59 ust. 1;
 - (ii) sumę pełnej wartości księgowej wszelkich pakietów akcji, należności

podporządkowanych oraz instrumentów, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. h) i i), art. 53 ust. 1 lit. c) i d) oraz art. 63 ust. 1 lit. c) i d) w firmach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, spółkach zarządzania aktywami oraz przedsiębiorstwach usług pomocniczych, które w innym wypadku podlegałyby konsolidacji; oraz

(iii) łączną kwotę wszelkich zobowiązań warunkowych wobec firm inwestycyjnych, instytucji finansowych, spółek zarządzania aktywami oraz przedsiębiorstw usług pomocniczych, które w innym wypadku podlegałyby konsolidacji;

e) w skład grupy nie wchodzi instytucje kredytowe.

Jeżeli spełnione są kryteria określone w akapicie pierwszym, każda unijna firma inwestycyjna ustanawia systemy monitorowania i kontroli źródeł kapitału i finansowania wszystkich finansowych spółek holdingowych, firm inwestycyjnych, instytucji finansowych, spółek zarządzania aktywami oraz przedsiębiorstw usług pomocniczych w ramach grupy.

2. Właściwe organy mogą również zastosować odstępstwo w przypadku, gdy finansowe spółki holdingowe utrzymują fundusze własne w kwocie niższej od kwoty obliczonej na podstawie ust. 1 lit. d), ale nie niższej niż suma wymogów w zakresie funduszy własnych nakładanych indywidualnie na firmy inwestycyjne, instytucje finansowe, spółki zarządzania aktywami oraz przedsiębiorstwa usług pomocniczych, które w innym wypadku podlegałyby konsolidacji, i łącznej kwoty wszelkich zobowiązań warunkowych wobec firm inwestycyjnych, instytucji finansowych, spółek zarządzania aktywami oraz przedsiębiorstw usług pomocniczych, które w innym wypadku podlegałyby konsolidacji. Do celów niniejszego ustępu wymóg w zakresie funduszy własnych dla firm inwestycyjnych z państw trzecich, instytucji finansowych, spółek zarządzania aktywami oraz przedsiębiorstw usług pomocniczych oznacza referencyjny wymóg w zakresie funduszy własnych.

Artykuł 15

Nadzór nad firmami inwestycyjnymi objętymi odstępstwem od obowiązku stosowania wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie skonsolidowanej

Firmy inwestycyjne należące do grupy, której przyznano odstępstwo przewidziane w art. 14, powiadamiają właściwe organy o ryzykach mogących stanowić zagrożenie dla ich sytuacji finansowej, w tym o ryzykach związanych ze strukturą i źródłami ich funduszy własnych, kapitału wewnętrznego i finansowania.

Jeżeli właściwe organy odstąpią od obowiązku sprawowania nadzoru na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 14, podejmują one inne stosowne środki celem monitorowania ryzyka, tj. dużych ekspozycji, w skali całej grupy, w tym w przedsiębiorstwach niemających swojej siedziby w danym państwie członkowskim.

W przypadku gdy właściwe organy odstępują od stosowania wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 14, wymogi określone w części ósmej stosuje się na zasadzie indywidualnej.

SEKCJA 2

METODY PRZEPROWADZANIA KONSOLIDACJI OSTROŻNOŚCIOWEJ

Artykuł 16 *Metody przeprowadzania konsolidacji ostrożnościowej*

1. Instytucje zobowiązane do spełnienia wymogów określonych w sekcji 1 na podstawie swojej skonsolidowanej sytuacji przeprowadzają pełną konsolidację wszystkich instytucji oraz instytucji finansowych będących ich jednostkami zależnymi lub, w stosownych przypadkach, jednostkami zależnymi tej samej dominującej finansowej spółki holdingowej lub dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Przepisów ust. 2–8 niniejszego artykułu nie stosuje się w przypadku, gdy na podstawie skonsolidowanej sytuacji danej instytucji zastosowanie mają przepisy art. 401 i 403.
2. Właściwe organy mogą jednak w poszczególnych przypadkach zezwolić na zastosowanie konsolidacji proporcjonalnej stosownie do udziału, jaki jednostka dominująca posiada w kapitale jednostki zależnej. Konsolidacja proporcjonalna może być dozwolona wyłącznie po spełnieniu wszystkich wskazanych poniżej warunków:
 - a) odpowiedzialność jednostki dominującej ogranicza się do udziału, jaki jednostka dominująca posiada w kapitale jednostki zależnej, ze względu na odpowiedzialność pozostałych udziałowców lub członków;
 - b) wypłacalność wspomnianych pozostałych udziałowców lub członków jest zadowalająca;
 - c) odpowiedzialność pozostałych udziałowców i członków została wyraźnie określona w wiążący prawnie sposób.
3. W przypadku gdy przedsiębiorstwa są powiązane w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, właściwe organy określają sposób, w jaki konsolidacja ma zostać przeprowadzona.
4. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór na zasadzie skonsolidowanej wymagają przeprowadzenia konsolidacji proporcjonalnej zgodnie z posiadanymi udziałami w kapitale instytucji i instytucji finansowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo objęte konsolidacją wraz z przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami nieobjętymi konsolidacją w przypadku, gdy zobowiązania tych przedsiębiorstw ograniczają się do posiadanych przez nie udziałów w kapitale.
5. W przypadku udziałów kapitałowych lub powiązań kapitałowych innych niż określone w ust. 1 i 2 właściwe organy określają, czy i w jaki sposób należy przeprowadzić konsolidację. W szczególności mogą one zezwolić na zastosowanie metody praw własności lub wymagać zastosowania tej metody. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem na zasadzie skonsolidowanej.
6. Właściwe organy określają, czy i w jaki sposób należy przeprowadzić konsolidację w następujących przypadkach:
 - a) gdy w opinii właściwych organów instytucja wywiera znaczny wpływ na co

najmniej jedną instytucję lub instytucję finansową, ale nie posiada udziałów kapitałowych w tych instytucjach ani innych powiązań kapitałowych z nimi; oraz

- b) gdy co najmniej dwie instytucje lub instytucje finansowe są wspólnie zarządzane, a sytuacja ta nie wynika z umowy lub z klauzuli aktów założycielskich lub umów spółki.

W szczególności właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie metody przewidzianej w art. 12 dyrektywy 83/349/EWG lub wymagać jej stosowania. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem skonsolidowanym.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi przeprowadza się konsolidację w przypadkach, o których mowa w ust. 2–6 niniejszego artykułu.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. Jeżeli wymagane jest prowadzenie nadzoru skonsolidowanego zgodnie z art. 106 dyrektywy [do wstawienia przez OP], przedsiębiorstwa usług pomocniczych oraz spółki zarządzania aktywami określone w dyrektywie 2002/87/WE są obejmowane konsolidacją w przypadkach przewidzianych w tym artykule i zgodnie z przedstawionymi w nim metodami.

SEKCJA 3

ZAKRES KONSOLIDACJI OSTROŻNOŚCIOWEJ

Artykuł 17

Jednostki wyłączone z zakresu konsolidacji ostrożnościowej

1. Instytucja, instytucja finansowa lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych będące jednostką zależną lub przedsiębiorstwem, w kapitale którego utrzymywany jest udział kapitałowy, nie muszą być objęte konsolidacją, w przypadku gdy łączna kwota aktywów i pozycji pozabilansowych danego przedsiębiorstwa jest niższa od mniejszej z następujących dwóch kwot:
- a) 10 mln EUR;
- b) 1% łącznej kwoty aktywów oraz pozycji pozabilansowych jednostki dominującej lub przedsiębiorstwa posiadającego udział kapitałowy.
2. Właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 106 dyrektywy [do wstawienia przez OP] mogą w poszczególnych przypadkach postanowić, że instytucja, instytucja finansowa lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych, które stanowią jednostkę zależną lub w kapitale których utrzymywany jest udział kapitałowy, nie muszą być objęte konsolidacją w następujących okolicznościach:

- a) jeżeli dane przedsiębiorstwo ma siedzibę w państwie trzecim, w którym występują przeszkody prawne dla przekazywania niezbędnych informacji;
 - b) jeżeli z punktu widzenia celów monitorowania instytucji kredytowych dane przedsiębiorstwo ma jedynie marginalne znaczenie;
 - c) jeżeli w opinii właściwych organów odpowiedzialnych za sprawowanie nadzoru na zasadzie skonsolidowanej konsolidacja sytuacji finansowej danego przedsiębiorstwa byłaby niewłaściwa lub myląca w odniesieniu do celów nadzoru nad instytucjami kredytowymi.
3. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w ust. 1 oraz ust. 2 lit. b), kryteria określone powyżej spełnia kilka przedsiębiorstw, są one również obejmowane konsolidacją, gdy wspólnie mają istotne znaczenie z punktu widzenia wspomnianych celów.

Artykuł 18

Wspólne decyzje w sprawie wymogów ostrożnościowych

1. Właściwe organy współpracują ze sobą, konsultując się wzajemnie, w przypadku wniosków o zezwolenia, o których mowa, odpowiednio, w art. 138 ust. 1, art. 146 ust. 9, art. 301 ust. 2, art. 277 oraz art. 352 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], przedłożonych przez unijną instytucję dominującą i jej jednostki zależne lub wspólnie przez jednostki zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, w celu podjęcia decyzji o udzieleniu zezwolenia oraz określenia ewentualnych warunków udzielenia takiego zezwolenia;

Wnioski są przedkładane wyłącznie organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany.

Wniosek, o którym mowa w art. 301 ust. 2, zawiera opis metod stosowanych podczas alokacji kapitału ryzyka operacyjnego pomiędzy poszczególne podmioty wchodzące w skład grupy. Wniosek zawiera informację, czy i w jaki sposób efekty dywersyfikacji zostaną uwzględnione w systemie pomiaru ryzyka.

2. Właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby w ciągu sześciu miesięcy podjąć wspólną decyzję w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 1 lit. a);

Przedmiotowa wspólna decyzja zostaje przedstawiona w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję, który zostaje przekazany przez właściwy organ podmiotowi składającemu wniosek, o którym mowa w ust. 1.

3. Okres, o którym mowa w ustępie 2, rozpoczyna się w dniu otrzymania przez organ nadzorczy sprawujący nadzór skonsolidowany kompletnego wniosku, o którym mowa w ust. 1 lit. a). Organ sprawujący nadzór skonsolidowany niezwłocznie przekazuje kompletny wniosek pozostałym właściwym organom;

4. Jeżeli właściwe organy nie wydadzą wspólnej decyzji w terminie sześciu miesięcy, organ sprawujący nadzór skonsolidowany podejmuje własną decyzję w sprawie ust. 1 lit. a) **■** Decyzja zostaje przedstawiona w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję i uwzględnia opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone w terminie sześciu miesięcy.

Decyzja zostaje przekazana unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej oraz pozostałym właściwym organom przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany.

Jeżeli po upływie terminu sześciu miesięcy którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skierował sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia w sprawie jego decyzji, oraz podejmuje decyzję zgodną z decyzją EUNB. Okres sześciu miesięcy uznaje się za okres postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie 1 miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie wspomnianego terminu sześciu miesięcy ani po podjęciu wspólnej decyzji.

5. Jeżeli unijna instytucja dominująca oraz jej jednostki zależne, jednostki zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej korzystają w sposób jednolity z metody zaawansowanego pomiaru, o której mowa w art. 301 ust. 2, lub metody IRB, o której mowa w art. 138, właściwe organy zezwalają na spełnienie kryteriów kwalifikujących określonych, odpowiednio, w art. 310 i 311 lub w części trzeciej rozdział 3 sekcja 6 przez instytucję dominującą wraz z jej jednostkami zależnymi w sposób zgodny ze strukturą grupy oraz stosowanymi przez nią systemami, procedurami i metodami zarządzania ryzykiem.
6. Decyzje, o których mowa w ust. 2 i 4, są wiążące dla właściwych organów w zainteresowanych państwach członkowskich.

■

Artykuł 19

Wspólne decyzje w sprawie poziomu stosowania wymogów dotyczących płynności

1. Po złożeniu wniosku przez unijną instytucję dominującą lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową bądź unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej organ nadzorczy sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z państwa członkowskiego dokładają wszelkich starań, aby podjąć wspólną decyzję dotyczącą tego, **czy spełniono warunki, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. a)–db).**

Wspólną decyzję podejmuje się w terminie **dziwięciu** miesięcy od przedstawienia przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania określającego wydzielone podgrupy płynnościowe na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 7. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte w terminie **dziwięciu** miesięcy, organ sprawujący nadzór skonsolidowany konsultuje się z EUNB na wniosek któregośkolwiek z pozostałych zainteresowanych właściwych organów. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może

skonsultować się z EUNB z własnej inicjatywy.

Wspólna decyzja może również nakładać ograniczenia w odniesieniu do lokalizacji oraz własności aktywów płynnych, a także ustanowić wymogi w zakresie minimalnych kwot aktywów płynnych, jakie muszą posiadać instytucje kredytowe wyłączone z zakresu stosowania art. 401.

Wspólną decyzję należy w pełni uzasadnić i przedstawić powody, które doprowadziły do jej podjęcia. Organ nadzorczy sprawujący nadzór skonsolidowany przedstawia instytucji dominującej w ramach podgrupy płynnościowej decyzję wraz z uzasadnieniem.

2. Jeżeli wspólna decyzja nie zostanie podjęta w terminie **dziewięciu** miesięcy, każdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór indywidualny podejmuje samodzielną decyzję.

We wspomnianym terminie **dziewięciu** miesięcy każdy właściwy organ może jednak zwrócić się do EUNB z pytaniem, czy warunki przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. a)–d) zostały spełnione, i zwrócić się do tego urzędu o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Jeżeli po upływie terminu **dziewięciu** miesięcy okaże się, że którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów podjął takie działanie, wszystkie zainteresowane właściwe organy odraczają podjęcie decyzji do momentu wydania decyzji przez EUNB. Decyzja taka zostaje podjęta w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wniosku. Po podjęciu decyzji przez EUNB właściwe organy podejmują swoje własne decyzje w sprawie warunków przewidzianych w art. 7 ust. 1 lit. a)–d) zgodnie z decyzją wydaną przez EUNB. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie wspomnianego terminu sześciu miesięcy ani po podjęciu wspólnej decyzji.

Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 1, oraz decyzja, o której mowa w poprzednim akapicie, jest wiążąca zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. We wspomnianym terminie **dziewięciu** miesięcy każdy właściwy organ może również zwrócić się do EUNB z pytaniem, czy warunki przewidziane w art. 7 ust. 2 lit. a)–d) zostały spełnione. W takim przypadku EUNB może przeprowadzić niewiążącą mediację zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Wszystkie zainteresowane właściwe organy odraczają wówczas podjęcie decyzji do momentu zakończenia niewiążącej mediacji. Jeżeli w trakcie prowadzonej mediacji właściwe organy nie osiągną porozumienia w terminie 3 miesięcy, każdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór indywidualny podejmuje samodzielną decyzję.
4. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedury wspólnego podejmowania decyzji, o której mowa w niniejszym artykule, w odniesieniu do kwestii stosowania przepisów art. 7 w celu usprawnienia procesu podejmowania wspólnych decyzji.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 20
Subkonsolidacja w przypadku jednostek w państwach trzecich

Instytucje zależne stosują wymogi określone w części trzeciej art. 84 oraz w części piątej na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, jeżeli takie instytucje lub jednostki dominujące będące finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej posiadają jako jednostkę zależną z siedzibą w państwie trzecim instytucję lub instytucję finansową lub spółkę zarządzania aktywami określoną w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2002/87/WE lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.

Artykuł 21
Przedsiębiorstwa w państwach trzecich

Do celów prowadzenia nadzoru na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału terminy „firma inwestycyjna”, „instytucja kredytowa”, „instytucja finansowa” oraz „instytucja” obejmują również przedsiębiorstwa mające swoją siedzibę w państwach trzecich, które jeżeli miałyby swoją siedzibę w Unii, odpowiadałyby definicjom tych terminów przedstawionym w art. 16.

CZEŚĆ DRUGA

FUNDUSZE WŁASNE

Tytuł I

Definicje dotyczące funduszy własnych

Artykuł 22
Definicje

- 1) „skumulowane inne całkowite dochody” mają takie samo znaczenie jak w Międzynarodowym Standardzie Rachunkowości (MSR) 1, mającym zastosowanie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002;
- 2) „pozycje ubezpieczeniowe uzupełniających funduszy własnych” oznaczają fundusze własne w rozumieniu art. 89 dyrektywy 2009/138/WE;
- 3) „mający zastosowanie standard rachunkowości” oznacza odpowiedni standard rachunkowości mający zastosowanie zgodnie z przepisami dyrektywy 86/635/EWG lub zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1606/2002, który stosuje się w odniesieniu do danej instytucji;
- 4) „podstawowe fundusze własne” oznaczają podstawowe fundusze własne w rozumieniu art. 88 dyrektywy 2009/138/WE;
- 5) „pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I” oznaczają pozycje podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE

w przypadku, gdy pozycje te są klasyfikowane w Tier I w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 1 tej dyrektywy;

- 6) „dodatkowe pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I” oznaczają pozycje podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE, w przypadku gdy pozycje te są klasyfikowane w kapitale Tier I w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 1 tej dyrektywy, a włączenie tych pozycji jest ograniczone przez akty delegowane przyjęte zgodnie z art. 99 tej dyrektywy;
- 7) „pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier II” oznaczają pozycje podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE, w przypadku gdy pozycje te są klasyfikowane w kapitale Tier II w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 2 tej dyrektywy;
- 8) „pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier III” oznaczają pozycje ubezpieczeniowe podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE, w przypadku gdy pozycje te są klasyfikowane w kapitale Tier III w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 3 tej dyrektywy;
- 9) „aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego” mają takie samo znaczenie jak w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości;
- 10) „aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego oparte na przyszłej rentowności” oznaczają aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego, których przyszła wartość może zostać zrealizowana wyłącznie w przypadku, gdy instytucja wygeneruje w przyszłości dochód do opodatkowania;
- 11) „rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego” mają takie samo znaczenie jak w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości;
- 12) „aktywa funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami” oznaczają, w stosownych przypadkach, aktywa określonego funduszu lub programu emerytalnego, których wartość została obliczona po odjęciu od nich kwoty zobowiązań w ramach tego samego funduszu lub programu;
- 13) „wyплаты zysku” oznaczają wypłatę dywidend lub odsetek w dowolnej postaci;
- 14) „przedsiębiorstwo finansowe” ma takie samo znaczenie jak w art. 13 pkt 25 lit. b) i d) dyrektywy 2009/138/WE;
- 15) „fundusze ogólnego ryzyka bankowego” mają takie samo znaczenie jak w art. 38 dyrektywy 86/635/EWG;
- 16) „wartość firmy” ma takie samo znaczenie jak w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości;
- 17) „pośredni udział kapitałowy” oznacza inwestycję instytucji w podmiot będący osobą trzecią, która wiąże się z ekspozycją z tytułu instrumentu kapitałowego wyemitowanego przez właściwą jednostkę, gdzie dokonanie takiej inwestycji ma na celu utworzenie ekspozycji z tytułu tego instrumentu kapitałowego lub ekspozycję z tytułu instrumentu utworzoną w jakikolwiek inny sposób, jeżeli w przypadku utraty wartości tego instrumentu, strata z tytułu

tej ekspozycji nie różniłaby się w istotny sposób od straty, która zostałaby poniesiona przez instytucję z tytułu bezpośrednio posiadanego instrumentu;

- 18) „wartości niematerialne” mają takie samo znaczenie, jak to określone w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości;
- 19) „ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną” ma takie samo znaczenie jak w art. 212 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2009/138/WE;
- 20) „jednostka prowadząca działalność” oznacza *funkcjonującą* jednostkę ustanowioną w celu samodzielnego generowania zysków;
- 21) „inne instrumenty kapitałowe” oznaczają instrumenty kapitałowe emitowane przez właściwe jednostki, które nie kwalifikują się jako kapitał podstawowy Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I lub Tier II lub pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I, dodatkowe pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I, pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier II lub pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier III;
- 22) „kapitał rezerwowy” oznacza kapitały w rozumieniu mającego zastosowanie standardu rachunkowości, których ujawnienie jest wymagane zgodnie z mającym zastosowanie standardem rachunkowości, z wyjątkiem wszelkich kwot już uwzględnionych w ramach skumulowanych innych całkowitych dochodów lub zysków zatrzymanych;
- 23) „fundusze własne” oznaczają sumę kapitału Tier I i kapitału Tier II;
- 24) „instrumenty funduszy własnych” oznaczają instrumenty kapitałowe wyemitowane przez instytucję kwalifikującą się jako kapitał podstawowy Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II;
- 25) „zysk” ma takie samo znaczenie jak w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości;
- 26) „krzyżowe powiązanie kapitałowe” oznacza posiadanie przez instytucję instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez właściwe jednostki w przypadku, gdy jednostki te posiadają również instrumenty funduszy własnych wyemitowane przez daną instytucję;
- 27) „właściwa jednostka” oznacza:
 - a) inną instytucję;
 - b) instytucję finansową;
 - c) zakład ubezpieczeń;
 - d) zakład ubezpieczeń z państwa trzeciego;
 - e) zakład reasekuracji;
 - f) zakład reasekuracji z państwa trzeciego;
 - g) przedsiębiorstwo finansowe;
 - h) ubezpieczeniową spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną;

- i) przedsiębiorstwo wyłączone z zakresu obowiązywania przepisów dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z wymogami określonymi w art. 4 tej dyrektywy;
- 28) „zyski zatrzymane” oznaczają zyski i straty wynikające z ostatecznego zastosowania wyniku finansowego zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;
- 29) „ażio emisyjne” ma takie samo znaczenie jak w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości;
- 30) „różnice przejściowe” mają takie samo znaczenie jak w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości;
- 30a) **„system gwarancji krzyżowych” oznacza, że:**
- a) *instytucje są objęte tym samym instytucjonalnym systemem ochrony, o którym mowa w art. 108 ust. 7;*
 - b) *instytucje są w pełni skonsolidowane zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b), c), d) czy art. 1 ust. 2 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych¹ i są objęte skonsolidowanym nadzorem instytucji, która jest jednostką dominującą w danym państwie członkowskim zgodnie z rozdziałem 2 tytuł II część pierwsza oraz przedmiotem wymogu dotyczącego funduszy własnych;*
 - c) *instytucja dominująca w danym państwie członkowskim oraz jednostki zależne ustanowione są w tym samym państwie członkowskim i muszą posiadać zezwolenie, a także podlegają nadzorowi ze strony tego samego właściwego organu;*
 - d) *instytucja dominująca w danym państwie członkowskim oraz jednostki zależne zawarły umowę o zobowiązaniach umownych lub ustawowych, która chroni te instytucje, a w szczególności zapewnia ich płynność i wypłacalność, tak aby uniknąć upadłości w przypadku, w którym staje się to konieczne;*
 - e) *obowiązują ustalenia zapewniające szybkie dostarczenie środków finansowych w postaci kapitału i płynności, jeżeli jest to wymagane na mocy umowy o zobowiązaniach umownych lub ustawowych, o której mowa w lit. d);*
 - f) *adekwatność systemu, o którym mowa w lit. c) i d), jest regularnie monitorowana przez właściwy organ;*
 - g) *minimalny okres wypowiedzenia w przypadku dobrowolnego odstąpienia jednostki zależnej od ustaleń w sprawie odpowiedzialności wynosi 10 lat;*
 - h) *właściwy organ może zakazać dobrowolnego odstąpienia jednostki zależnej od ustaleń w sprawie odpowiedzialności.*

¹ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

Tytuł II

Składniki funduszy własnych

Rozdział 1

Kapitał Tier I

Artykuł 23

Kapitał Tier I

Na kapitał Tier I instytucji składa się suma kapitału podstawowego Tier I i kapitału dodatkowego Tier I instytucji.

Rozdział 2

Kapitał podstawowy Tier I

SEKCJA 1

POZYCJE I INSTRUMENTY W KAPITALE PODSTAWOWYM TIER I

Artykuł 24

Pozycje kapitału podstawowego Tier I

1. Pozycje kapitału podstawowego Tier I instytucji składają się z poniższych elementów:
 - a) instrumentów kapitałowych, o ile spełnione zostały warunki określone w art. 26 **lub art. 27**;
 - b) azio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. a);
 - c) zysków zatrzymanych;
 - d) skumulowanych innych całkowitych dochodów;
 - e) kapitału rezerwowego;
 - f) funduszy ogólnego ryzyka bankowego.
2. Do celów ust. 1 lit. c) instytucje mogą włączyć zyski z bieżącego okresu lub zyski roczne do kapitału podstawowego Tier I przed podjęciem przez instytucję formalnej decyzji potwierdzającej ostateczny wynik finansowy instytucji w danym roku wyłącznie po uzyskaniu wcześniejszej zgody właściwego organu. Właściwy organ udziela zgody, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

- a) zyski te zostały poddane przeglądowi przez niezależne od danej instytucji osoby odpowiedzialne za badanie sprawozdań finansowych tej instytucji;
- b) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że kwota tych zysków została pomniejszona o wszelkie możliwe do przewidzenia obciążenia lub dywidendy.

Przegląd zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych instytucji zapewnia odpowiedni poziom gwarancji, że zyski te zostały ocenione zgodnie z zasadami ustanowionymi w mającym zastosowanie standardzie rachunkowości.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania znaczenia terminu „możliwy do przewidzenia” na potrzeby ustalenia, czy odliczone zostały wszelkie możliwe do przewidzenia obciążenia lub dywidendy.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. EUNB **ocenia i następnie** tworzy, prowadzi i publikuje wykaz typów instrumentów kapitałowych w każdym państwie członkowskim, które **spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia, by kwalifikować** się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. EUNB tworzy i publikuje ten wykaz do dnia 1 stycznia 2013 r.

Artykuł 25

Instrumenty kapitałowe towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielni, banków oszczędnościowych oraz podobnych instytucji stanowiące pozycje kapitału podstawowego Tier I

1. Pozycje kapitału podstawowego Tier I obejmują wszelkie instrumenty kapitałowe wyemitowane przez instytucję zgodnie z postanowieniami jej statutu, o ile spełnione są poniższe warunki:
 - a) instytucja należy do rodzaju określonego zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, a właściwe organy uznają ją za kwalifikującą się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnia, **bank oszczędnościowy** lub podobna instytucja do celów niniejszej części; **lub (ii) w całości należy do instytucji, o której mowa w ppkt (i), uzyskała zgodę właściwych organów na zastosowanie postanowień niniejszego artykułu, i pod warunkiem że, i tak długo, jak 100% wyemitowanych udziałów zwykłych w instytucji jest bezpośrednią lub pośrednią własnością instytucji, o której mowa w ppkt (i);**
 - b) spełnione są warunki określone w art. 26 i **warunki zmieniające określone w art. 27;**
 - c) instrument nie charakteryzuje się cechami, które mogłyby przyczynić się do osłabienia zdolności instytucji do prowadzenia działalności w okresach występowania napięć na rynku.
2. EUNB opracowuje projekt regulacyjnego standardu technicznego, **dążąc do wsparcia rozwoju solidnego i zróżnicowanego sektora bankowego w UE wraz z zespołem**

zróżnicowanych struktur odpowiedzialności, w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego kwalifikuje się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnia lub podobna instytucja do celów niniejszej części.

EUNB przedstawia Komisji *powyższy* projekt regulacyjnego standardu technicznego do dnia *1 stycznia 2016 r.*

Komisja jest uprawniona do przyjmowania *regulacyjnego standardu technicznego, o którym* mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 26

Instrumenty w kapitale podstawowym Tier I

1. Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyłącznie wtedy, gdy spełnione są wszystkie wskazane poniżej warunki:
 - a) instrumenty są emitowane bezpośrednio przez instytucję po wcześniejszym wydaniu zgody przez właścicieli instytucji lub, jeżeli jest to dozwolone na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, przez organ zarządzający instytucji;
 - b) instrumenty są opłacone, a ich zakup nie jest finansowany bezpośrednio ani pośrednio przez instytucję;
 - c) instrumenty spełniają wszystkie przedstawione poniżej warunki związane z ich klasyfikacją:
 - (i) kwalifikują się jako kapitał w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG;
 - (ii) zostały sklasyfikowane jako kapitał własny w rozumieniu mającego zastosowanie standardu rachunkowości;
 - (iii) zostały sklasyfikowane jako kapitał własny do celów określenia niewypłacalności w kategoriach bilansowych, w stosownych przypadkach zgodnie z prawem krajowym dotyczącym niewypłacalności;
 - d) instrumenty zostały wyraźnie i oddzielnie ujawnione w bilansie w sprawozdaniu finansowym instytucji;
 - e) instrumenty są wieczyste;
 - f) kwota główna instrumentów nie może zostać zmniejszona ani spłacona, z wyjątkiem wymienionych poniżej przypadków:
 - (i) likwidacji instytucji **lub zarządzania przez organ prowadzący postępowanie naprawcze**;
 - (ii) uznaniowego odkupu instrumentów lub zastosowania innych uznaniowych środków obniżenia kapitału, w przypadku gdy instytucja uzyskała

wcześniejszą zgodę właściwego organu zgodnie z art. 72;

- g) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują bezpośrednio ani pośrednio, że kwota główna instrumentów będzie lub może zostać zmniejszona lub spłacona w innych okolicznościach niż podczas likwidacji instytucji **lub zarządzania przez organ prowadzący postępowanie naprawcze**, a instytucja nie ogłasza sama takiej informacji przed emisją instrumentów lub w momencie ich emisji, z wyjątkiem instrumentów, o których mowa w art. 25, w przypadku których instytucja, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, nie może odmówić ich wykupu;
- h) instrumenty spełniają następujące warunki w zakresie wypłat zysków:
- (i) nie dochodzi do preferencyjnego **traktowania przy wypłacie zysków w zakresie kolejności wypłaty**, w tym także w odniesieniu do innych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, a warunki regulujące dane instrumenty nie przyznają preferencyjnych praw w zakresie wypłat zysków;
 - (ii) wypłaty zysków na rzecz posiadaczy instrumentów mogą być dokonywane wyłącznie z pozycji podlegających podziałowi;
 - (iii) warunki regulujące kwestie związane z instrumentami nie przewidują możliwości zastosowania górnego pułapu lub innego ograniczenia maksymalnego poziomu wypłat zysków; nie dotyczy to jednak instrumentów, o których mowa w art. 25 **i wielokrotności dywidendy wypłacanej z akcji zwykłych czy instrumentów, o których mowa w art. 25, jeżeli w danym przypadku nie chodzi o preferencyjną wypłatę zysków, górny pułap lub inne ograniczenie maksymalnego poziomu wypłat zysków; nie dopuszcza się jednakże wielokrotnej wypłaty zysków powodującej nieproporcjonalny odpływ kapitału;**
 - (iv) poziom wypłat zysków nie jest określany na podstawie kwoty, za którą instrumenty zostały zakupione w momencie ich emisji, ani nie jest określany w inny sposób na tej podstawie; nie dotyczy to jednak instrumentów, o których mowa w art. 25;
 - (v) warunki regulujące kwestie związane z instrumentami nie obejmują żadnego zobowiązania instytucji do wypłat zysków na rzecz posiadaczy tych instrumentów, a instytucja nie podlega takiemu zobowiązaniu na innej podstawie;
 - (vi) niewypłacenie zysków nie stanowi przypadku niewykonania zobowiązania przez instytucję;
- i) w porównaniu z wszystkimi instrumentami kapitałowymi wyemitowanymi przez instytucję dane instrumenty absorbują pierwszą i proporcjonalnie największą część występujących strat, a każdy z instrumentów absorbuje straty w takim samym stopniu, jak wszystkie pozostałe instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;
- j) w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji instrumenty mają niższy stopień uprzywilejowania niż wszystkie inne roszczenia;
- k) instrumenty upoważniają ich posiadaczy do należności z tytułu rezydualnych

aktywów instytucji, których wartość w przypadku likwidacji instytucji i po spłaceniu wszystkich należności uprzywilejowanych jest proporcjonalna do kwoty takich wyemitowanych instrumentów i nie można wyznaczyć jej stałego poziomu lub górnego pułapu; nie dotyczy to jednak instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 25;

- l) instrumenty nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją przez żaden z następujących podmiotów:
 - (i) instytucję lub jej jednostki zależne;
 - (ii) instytucję dominującą lub jej jednostki zależne;
 - (iii) dominującą finansową spółkę holdingową lub jej jednostki zależne;
 - (iv) spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną lub jej jednostki zależne;
 - (v) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej i jej jednostki zależne;
 - (vi) jakiegokolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z jednostkami, o których mowa w ppkt (i) do (v);
- m) instrumenty nie podlegają żadnym porozumieniom, umownym lub innego rodzaju, które zwiększają stopień uprzywilejowania należności z tytułu instrumentów w przypadku niewypłacalności lub likwidacji.

Warunek określony w lit. j) akapitu pierwszego uznaje się za spełniony niezależnie od stopnia uprzywilejowania instrumentu odpowiadającego kapitałowi, o którym mowa w art. 463 ust. 3, dla instrumentów, które zostały wyemitowane do 20 lipca 2011 r. oraz zaliczają się do kapitału dodatkowego Tier I lub Tier II zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Warunki ustanowione w ust. 1 lit. i) spełnia się niezależnie od odpisu trwale obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów dodatkowych w Tier I.
3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia poniższych elementów:
 - a) mającej zastosowanie formy i charakteru pośredniego finansowania instrumentów kapitałowych;
 - b) znaczenia terminu „pozycje podlegające podziałowi” do celów określenia wysokości kwoty dostępnej do wypłaty na rzecz posiadaczy instrumentów funduszy własnych danej instytucji;
 - ba) czy i kiedy wielokrotna wypłata zysków może stanowić nieproporcjonalny odpływ kapitału podstawowego Tier I;***
 - bb) definicji preferencyjnej wypłaty zysków;***
 - bc) definicji i skutków „absorpcji pierwszej i proporcjonalnie największej części występujących strat”;***

bd) charakteru górnego pułapu lub innego ograniczenia maksymalnego poziomu elementów stanowiących wypłatę zysków.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27

Instrumenty kapitałowe emitowane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie, banki oszczędnościowe oraz podobne instytucje

1. Instrumenty kapitałowe emitowane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie, **banki oszczędnościowe** oraz podobne instytucje kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 26, z **uwzględnieniem zmian wprowadzonych w tym artykule**.
2. Wykup instrumentów kapitałowych spełnia poniższe warunki:
 - a) instytucja może odmówić wykupu instrumentów, chyba że takie działanie jest zabronione na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego;
 - b) w przypadku gdy odmowa wykupu instrumentów przez instytucję jest zabroniona na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, przepisy regulujące dane instrumenty dają instytucji możliwość ograniczenia wykupu;
 - c) odmowa wykupu instrumentów lub, w stosownych przypadkach, ograniczenie wykupu instrumentów, nie może stanowić przypadku niewykonania zobowiązania przez instytucję.
3. Instrumenty kapitałowe mogą przewidywać górny pułap lub ograniczenie maksymalnego poziomu wypłaty zysków wyłącznie w przypadku, gdy taki górny pułap lub ograniczenie zostały ustanowione zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub statutem danej instytucji.
4. Jeżeli w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji instrumenty kapitałowe zapewniają ich posiadaczowi prawa do jej kapitałów, które są ograniczone do wartości nominalnej danych instrumentów, ograniczenie to stosuje się w takim samym stopniu wobec posiadaczy wszystkich innych wyemitowanych przez tę instytucję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

Warunek ustanowiony w akapicie pierwszym pozostaje bez uszczerbku dla możliwości zaliczenia przez towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnię lub podobną instytucję do kapitału podstawowego Tier I instrumentów kapitałowych, które nie przyznają praw głosu posiadaczowi tych instrumentów i które spełniają oba poniższe warunki:

- a) **w przypadku niewypłacalności lub likwidacji danej instytucji roszczenie posiadaczy instrumentów nieprzyznających praw głosu jest proporcjonalne do udziału, jaki w ogóle instrumentów w kapitale podstawowym Tier I stanowią te instrumenty**

nieprzysługujące praw głosu;

b) instrumenty te na innej podstawie kwalifikują się do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

5. Jeżeli w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji instrumenty kapitałowe uprawniają ich posiadaczy do roszczeń wobec aktywów instytucji, których wysokość jest ustalona lub podlega górnemu pułapowi, ograniczenie to stosuje się w takim samym stopniu w odniesieniu do wszystkich posiadaczy wszystkich wyemitowanych przez instytucję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

5a. Organy centralne przeprowadzające niezbędne główne operacje sieci instytucji powiązanych, o których mowa w art. 9, mogą, bez uszczerbku dla art. 26 ust. 1 lit. h), wypłacić wyższą dywidendę z instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w poniższej lit. c), niż z instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w lit. a), jeżeli spełnione są poniższe warunki:

a) zgodnie ze statutem organów centralnych możliwa jest emisja instrumentów w kapitale podstawowym Tier I z preferencyjnym prawem głosu w celu zapewnienia tego, by przedsiębiorstwa powiązane utrzymały dominujący wpływ w swoim organie centralnym;

b) instrumentami, o których mowa w lit. a), nie obraca się na rynku regulowanym;

c) żadnego spośród pozostałych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez organ nie traktuje się w sposób preferencyjny.

6. EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia charakteru ograniczeń wykupu koniecznych, w przypadku gdy na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego instytucja nie może odmówić wykupu instrumentów funduszy własnych.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 28

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków obowiązujących w odniesieniu do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I

W przypadku instrumentu w kapitale podstawowym Tier 1, jeżeli warunki ustanowione w art. 26 i, w stosownych przypadkach, w art. 27 przestaną być spełniane, zastosowanie ma, co następuje:

- a) dany instrument przestaje się kwalifikować jako instrument w kapitale podstawowym Tier I;
- b) azio emisyjne związane z tym instrumentem przestaje się kwalifikować jako pozycje kapitału podstawowego Tier I.

Artykuł 28a

Instrumenty kapitałowe wykorzystywane przez władze publiczne w sytuacjach kryzysowych

W sytuacjach kryzysowych oraz wówczas, gdy wydaje się to niezbędne ze względu na stabilność rynków finansowych, państwa członkowskie mogą zdecydować o dokonaniu zastrzyku kapitałowego na rzecz indywidualnej instytucji kredytowej bądź grupy takich instytucji. W szczególnych warunkach ekonomicznych i politycznych panujących w sytuacji kryzysowej może się okazać wskazane, by instrumenty kapitałowe wykorzystywane do tego rodzaju operacji spełniały tylko większość kryteriów lub prawie wszystkie kryteria określone w art. 26 i 27, w tym przynajmniej w art. 26 lit. a)–e), oraz by instrumenty mogły w odpowiedni sposób absorbować straty. Ma to zastosowanie w przypadku instrumentów wyemitowanych między 20 lipca 2011 r. a 31 lipca 2016 r. oraz pod warunkiem spełniania przez zastrzyk kapitałowy przepisów dotyczących pomocy państwa.

EUNB, na uzasadniony wniosek odpowiedniego właściwego organu i we współpracy z nim, do celów niniejszego rozporządzenia uznaje takie instrumenty kapitałowe za równoważne z instrumentami w kapitale podstawowym Tier I.

SEKCJA 2

FILTRY OSTROŻNOŚCIOWE

Artykuł 29

Aktywa sekurytyzowane

1. Instytucja wyłącza z elementów swoich funduszy własnych każdy wzrost wartości jej kapitału własnego, zgodnie z mającym zastosowanie standardem rachunkowości, związany z aktywami sekurytyzowanymi, w tym:
 - a) wzrost związany z przyszłymi przychodami z tytułu marż będących źródłem zysku ze sprzedaży dla instytucji;
 - b) w przypadku gdy instytucja jest jednostką inicjującą sekurytyzację, zyski netto z kapitalizacji przyszłych przychodów z aktywów sekurytyzowanych stanowiące wsparcie jakości kredytowej dla pozycji sekurytyzacyjnych.
2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego doprecyzowania pojęcia „zysku ze sprzedaży”, o którym mowa w ust. 1 lit. a).

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 30

Instrumenty zabezpieczające przepływy pieniężne oraz zmiany wartości zobowiązań własnych

Instytucje nie włączają poniższych pozycji do żadnego elementu funduszy własnych:

- a) rezerw odzwierciedlających wartość godziwą związanych z zyskami lub stratami z tytułu instrumentów zabezpieczających przepływy pieniężne z tytułu instrumentów finansowych, które nie zostały wycenione według wartości godziwej, w tym przewidywanych przepływów pieniężnych;
 - b) zysków lub strat z tytułu zobowiązań instytucji, wycenionych według wartości godziwej, które wynikają ze zmian zdolności kredytowej instytucji.
- ba) niezrealizowanych zysków lub strat dotyczących pozycji aktywów stanowiących należności od rządów strefy A wycenianych według wartości godziwej.**

Do czasu przeglądu MSSF w celu likwidacji kategorii pozycji dostępnych do sprzedaży EUNB opracuje projekt standardów technicznych w celu określenia warunków, w których mają zastosowanie postanowienia, o których mowa w lit. ba).

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, w jakich zastosowanie mają postanowienia, o których mowa w lit. ba).

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 31

Dodatkowe korekty wartości

1. Przy obliczaniu kwoty swoich funduszy własnych instytucje stosują wymogi art. 100 w odniesieniu do wszystkich swoich aktywów wycenianych według wartości godziwej oraz odliczają kwotę wszelkich niezbędnych dodatkowych korekt wartości od kapitału podstawowego Tier I.
2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi do celów ust. 1 należy stosować wymogi wspomnianego art. 100.
3. EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 32

Niezrealizowane zyski i straty wyceniane według wartości godziwej

Instytucje nie dokonują korekt w celu usunięcia ze swoich funduszy własnych niezrealizowanych zysków lub strat z tytułu posiadanych aktywów lub zobowiązań wycenianych według wartości godziwej, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w art. 30.

SEKCJA 3
ODLICZENIA OD POZYCJI KAPITAŁU PODSTAWOWEGO TIER I, WYŁĄCZENIA I OPCJE
ALTERNATYWNE

PODSEKCJA 1
ODLICZENIA OD POZYCJI KAPITAŁU PODSTAWOWEGO TIER I

Artykuł 33
Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Instytucje odliczają od pozycji kapitału podstawowego Tier I poniższe pozycje:
 - a) straty za bieżący rok obrachunkowy;
 - b) wartości niematerialne i prawne;
 - c) aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego oparte na przyszłej rentowności **lub których monetyzacji nie można uznać za pewną;**
 - d) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem metodą wewnętrznych ratingów – kwoty ujemne będące wynikiem obliczeń kwot oczekiwanej straty, o których mowa w art. 154 i 155 154;
 - e) należące do instytucji aktywa funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami **oraz korekty jej zobowiązań emerytalnych netto;**
 - f) posiadane przez instytucję bezpośrednio i pośrednio udziały kapitałowe w instrumentach własnych w kapitale podstawowym Tier I, w tym instrumenty własne w kapitale podstawowym Tier I, do których nabycia instytucja jest faktycznie lub warunkowo zobowiązana na mocy istniejącego zobowiązania umownego;
 - g) posiadane instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyemitowane przez właściwe jednostki, jeżeli te jednostki mają z instytucją krzyżowe powiązanie kapitałowe, uznane przez właściwy organ za mające na celu sztuczne zawyżanie funduszy własnych instytucji;
 - h) mającą zastosowanie wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki, jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te jednostki;
 - i) mającą zastosowanie wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki, jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w te jednostki;
 - j) kwotę pozycji, którą należy odliczyć od pozycji dodatkowych w Tier I na podstawie art. 53 i która przekracza wartość kapitału dodatkowego Tier I instytucji;

- k) kwotę ekspozycji poniższych pozycji kwalifikujących się do wagi ryzyka równej 1250%, gdy instytucja odlicza tę kwotę ekspozycji od kapitału podstawowego Tier I jako rozwiązanie alternatywne wobec stosowania wagi ryzyka równej 1250%:
- (i) znacznych pakietów akcji poza sektorem finansowym;
 - (ii) pozycji sekurytyzacyjnych, zgodnie z art. 238 ust. 1 lit. b), art. 239 ust. 1 lit. b) i art. 253;
 - (iii) dostaw instrumentów z późniejszym terminem rozliczenia, zgodnie z art. 369 ust. 3;
- l) wszelkie obciążenia podatkowe związane z pozycjami kapitału podstawowego Tier I dające się przewidzieć w chwili wyliczania tego kapitału, z wyjątkiem przypadków, w których instytucja odpowiednio koryguje kwotę pozycji kapitału podstawowego Tier I, o ile takie obciążenia podatkowe obniżają kwotę, którą można maksymalnie wykorzystać w celu pokrycia ryzyk lub strat.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia poniższych elementów:

- a) bardziej szczegółowego omówienia kwestii stosowania odliczeń, o których mowa w ust. 1 lit. a), c), e) i l);
- b) określenia rodzajów instrumentów kapitałowych instytucji finansowych, zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego oraz przedsiębiorstw wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z art. 4 tej dyrektywy, których wartość odlicza się od poniższych składników funduszy własnych:
 - (i) pozycji kapitału podstawowego Tier I;
 - (ii) pozycji dodatkowych w Tier I;
 - (iii) pozycji w Tier II.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 34

Odliczanie wartości niematerialnych i prawnych

Instytucje określają wartości niematerialne, które należy odliczyć zgodnie z poniższymi zasadami:

- a) odliczaną kwotę pomniejsza się o kwotę powiązanej rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, która byłaby rozwiązana w przypadku utraty wartości składnika aktywów w postaci wartości niematerialnych i prawnych lub wyłączenia zgodnie ze stosownym standardem rachunkowości;

- b) odliczana kwota zawiera wartość firmy uwzględnioną w wycenie znacznych inwestycji instytucji.

Artykuł 35

Odliczanie aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności

1. Instytucje określają kwotę aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności, którą należy odliczyć zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Z wyjątkiem przypadków, w których spełnione są warunki określone w ust. 3, kwotę aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności oblicza się, nie pomniejszając jej o kwotę powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego instytucji.
3. Kwota aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności może być pomniejszona o kwotę powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego instytucji, pod warunkiem że spełnione są poniższe warunki:
 - a) ***jednostka posiada możliwy do wyegzekwowania tytuł prawny do przeprowadzania kompensat aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego z rezerwami z tytułu odroczonego podatku dochodowego; oraz***
 - b) aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego i rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego ***dotyczą podatku dochodowego nałożonego przez ten sam organ podatkowy na tego samego podatnika.***

Jeżeli jest to wskazane, jednostka będzie miała tytuł prawny do skompensowania należności ze zobowiązaniami z tytułu bieżącego podatku, jeśli odnoszą się one do podatku dochodowego nałożonego przez ten sam organ podatkowy, a organ ten wyrazi zgodę, aby jednostka dokonała jednej wpłaty w kwocie netto lub otrzymała jeden zwrot w kwocie netto.
4. Powiązane rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego instytucji wykorzystywane do celów określonych w ust. 3 nie mogą obejmować rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego, o które pomniejsza się kwotę wartości niematerialnych i prawnych, ani odliczanych obowiązkowo aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami.
5. Kwotę powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego, o których mowa w ust. 4, przyporządkowuje się do:
 - a) aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, które nie są odliczane zgodnie z art. 45 ust. 1;
 - b) wszystkich pozostałych aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności.

Instytucje przyporządkowują powiązane rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego na podstawie proporcjonalnego udziału pozycji, o których mowa w lit. a) i b), w składzie aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej

rentowności.

Artykuł 36

Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego nieoparte na przyszłej rentowności

1. Instytucje stosują wagę ryzyka do aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego nieopartych na przyszłej rentowności zgodnie z przepisami, odpowiednio, części trzeciej tytuł II rozdział 2 lub 3.
2. Do aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego nieopartych na przyszłej rentowności **należą wyłącznie**:
 - a) nadpłaty podatku dokonane przez instytucję za bieżący rok;
 - b) bieżące straty podatkowe instytucji przeniesione na poprzednie lata, stanowiące podstawę do roszczenia wobec rządu centralnego, samorządu regionalnego lub lokalnego organu podatkowego bądź należności od nich;
 - c) aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego wynikające z różnic przejściowych, **jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki**:
 - (i) **automatycznie i obowiązkowo zamienia się je niezwłocznie na ulgę podatkową w przypadku, gdy instytucja powiadomi o stracie przy formalnym zatwierdzaniu rocznego sprawozdania finansowego instytucji, lub w przypadku postawienia w stan likwidacji lub braku płynności;**
 - (ii) **na mocy mającego zastosowanie krajowego prawa podatkowego instytucja jest w stanie odliczyć ulgę podatkową, o której mowa w lit. i), od wszelkich zobowiązań podatkowych tej instytucji lub dowolnego innego przedsiębiorstwa uwzględnionego w tej samej konsolidacji co instytucja do celów podatkowych na mocy tego prawa lub dowolnego innego przedsiębiorstwa objętego nadzorem na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z przepisami części pierwszej tytuł II rozdział 2;**

w przypadku gdy **kwota ulg podatkowych, o których mowa w lit. ii), przekracza kwotę zobowiązań podatkowych, o których mowa w tej literze, każda taka nadwyżka jest bezzwłocznie zastępowana bezpośrednim** roszczeniem wobec rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym dana instytucja jest zarejestrowana.

Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego nie opierają się na przyszłej rentowności, jeżeli jest prawdopodobne, że dochody do opodatkowania będą dostępne w wyniku odwrócenia różnicy przejściowej do opodatkowania (rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego) dotyczącej tego samego organu podatkowego i tego samego podatnika.

Artykuł 37

Odliczanie kwot ujemnych będących wynikiem obliczenia kwot oczekiwanej straty

Kwoty, która ma być odliczona zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. d), nie pomniejsza się o wzrost poziomu aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności ani o inne

dotatkowe skutki podatkowe, jakie mogłyby wystąpić w przypadku wzrostu poziomu rezerw do poziomu oczekiwanych strat, o których mowa w tytule II rozdział 3 sekcja 3.

Artykuł 38

Odliczanie aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami

1. Do celów art. 33 ust. 1 lit. e) kwotę odliczanych aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami pomniejsza się o poniższe elementy:
 - a) kwotę każdej powiązanej rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, która mogłaby zostać rozwiązana w przypadku utraty wartości aktywów lub wyłączenia zgodnie z mającym zastosowanie standardem rachunkowości;
 - b) kwotę aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami, z których instytucja może korzystać w sposób nieograniczony, pod warunkiem że wcześniej otrzymała zezwolenie od właściwego organu. Te aktywa, wykorzystywane do pomniejszenia odliczanej kwoty, otrzymują wagę ryzyka zgodnie z przepisami, w stosownych przypadkach, części trzeciej tytuł II rozdziału 2 lub 3.
2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów, na podstawie których właściwy organ zezwala instytucji na zmniejszenie kwoty aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami zgodnie z ust. 1 lit. b). ***EUNB opracowuje również projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów, na podstawie których właściwy organ zezwala instytucji na zmniejszenie kwoty zdefiniowanych zobowiązań emerytalnych netto, określonych w ust. 2a.***

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2a. Do celów art. 33 ust. 1 lit. e):

- a) ***Wszelkie zgłoszone zobowiązania emerytalne netto ze zdefiniowanymi świadczeniami lub aktywa emerytalne netto muszą być dostosowane ze względu na tymczasowe różnice w bieżących wynikach aktywów programu oraz na zmiany w zobowiązaniach emerytalnych spowodowane płynnością stopy dyskontowej. Zmiany te powinny być przypisane do średniej liczby lat pozostałej do przepracowania przez pracowników.***
- b) ***Za uprzednią zgodą właściwego organu kwota zdefiniowanych zobowiązań z tytułu świadczeń emerytalnych może zostać dostosowana.***

Artykuł 39

Odliczanie posiadanych instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I

Do celów art. 33 ust. 1 lit. f) instytucje obliczają wartość posiadanych instrumentów własnych

w kapitale podstawowym Tier I na podstawie pozycji długich brutto, z uwzględnieniem poniższych wyjątków:

- a) instytucje mogą obliczać wartość posiadanych w portfelu handlowym instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I na podstawie pozycji długiej netto, pod warunkiem że pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową oraz że pozycje krótkie nie są związane z ryzykiem kontrahenta;
- b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych w portfelu handlowym pośrednich udziałów kapitałowych mających formę indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I objętych indeksami;
- c) instytucje mogą kompensować pozycje długie brutto w instrumentach własnych w kapitale podstawowym Tier I z portfela handlowego związane z posiadanymi indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich w instrumentach własnych w kapitale podstawowym Tier I związanych z pozycjami krótkimi, których przedmiotem są indeksy bazowe, również jeżeli te pozycje krótkie obejmują ryzyko kontrahenta.

Artykuł 40

Znaczna inwestycja we właściwą jednostkę

Do celów odliczenia znaczna inwestycja instytucji we właściwą jednostkę ma miejsce, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

- a) instytucja posiada więcej niż 10% instrumentów w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez ten podmiot;
- b) instytucja ma bliskie powiązania z tym podmiotem i posiada instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyemitowane przez ten podmiot;
- c) instytucja posiada instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyemitowane przez ten podmiot i podmiot ten nie jest objęty konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytułu II rozdział 2, ale do celów sprawozdawczości finansowej na podstawie mającego zastosowanie standardu rachunkowości jest objęty taką samą konsolidacją rachunkowości jak instytucja.

Artykuł 41

Odliczanie posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki oraz w przypadkach, gdy instytucja ma krzyżowe powiązanie kapitałowe służące sztuczemu zawyżaniu funduszy własnych

Instytucje dokonują odliczeń, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. g), h) oraz i), zgodnie z poniższymi zasadami:

- a) wartość posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I oraz innych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez właściwe jednostki oblicza się na podstawie pozycji długich brutto;
- b) do celów odliczenia pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych w Tier I traktuje się jako posiadane instrumenty w kapitale podstawowym Tier I.

Artykuł 42

Odliczanie posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki

Instytucje dokonują odliczeń, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. h) oraz i), zgodnie z poniższymi zasadami:

- a) instytucje mogą odliczać posiadane w portfelu handlowym instrumenty kapitałowe wyemitowane przez właściwe jednostki na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, pod warunkiem że zapadalność pozycji krótkiej odpowiada zapadalności pozycji długiej lub że rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej rok;
- b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych w portfelu handlowym pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach kapitałowych wyemitowanych przez właściwe jednostki, które mają formę indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów kapitałowych właściwych jednostek objętych indeksami.

Artykuł 43

Odliczanie udziałów kapitałowych w przypadkach, w których instytucja nie dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę

1. Do celów art. 33 ust. 1 lit. h) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę do odliczenia poprzez pomnożenie wartości, o której mowa w lit. a), przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b):
 - a) kwotę łączną, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki przekracza 10% wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczoną po zastosowaniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I poniższych elementów:
 - (i) art. 29–32;
 - (ii) odliczeń, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. a)–g) oraz lit. j) do l), z wyjątkiem wartości odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;
 - (iii) art. 41 i 42;
 - b) wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki, podzieloną przez kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach funduszy własnych tych właściwych jednostek.
2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane nie dłużej niż przez pięć dni roboczych z kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz

z obliczenia współczynnika, o którym mowa w ust. 1 lit. b).

3. Instytucje określają część posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, którą odlicza się zgodnie z ust. 1, dzieląc kwotę określoną w lit. a) przez kwotę określoną w lit. b):
 - a) wartość udziałów kapitałowych, którą należy odliczyć zgodnie z ust. 1;
 - b) kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach funduszy własnych wyemitowanych przez właściwe jednostki, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji.
4. Wartość udziałów kapitałowych omówionych w art. 33 ust. 1 lit. h), która jest równa lub niższa niż 10% wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu przepisów określonych w ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iii), nie podlega odliczeniu i jest objęta wagą ryzyka wynoszącą 100% lub wagą ryzyka mającą zastosowanie odpowiednio zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 oraz z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł IV.
5. Instytucje określają część posiadanych instrumentów funduszy własnych, która podlega wazeniu ryzyka poprzez podzielenie kwoty określonej w lit. a) przez kwotę określoną w lit. b):
 - a) wartość udziałów kapitałowych, która musi podlegać wazeniu ryzyka zgodnie z ust. 4;
 - b) kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach funduszy własnych wyemitowanych przez właściwe jednostki, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji.

Artykuł 44

Odliczanie posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę

Do celów art. 33 ust. 1 lit. i) mająca zastosowanie kwota odliczana od kwoty pozycji kapitału podstawowego Tier I nie zawiera pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych nie dłużej niż przez pięć dni roboczych i jest określana zgodnie z art. 41 i 42 oraz przepisami podsekcji 2.

PODSEKCJA 2

WYŁĄCZENIA I OPCJE ALTERNATYWNE DOTYCZĄCE ODLICZEŃ OD POZYCJI KAPITAŁU PODSTAWOWEGO TIER I

Artykuł 45

Progowe wyłączenia dotyczące odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Dokonując odliczeń wymaganych zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. c) i i), instytucje nie odliczają

pozycji wymienionych w lit. a) i b), których łączna wartość jest równa lub niższa niż 15% kapitału podstawowego Tier I i które są wyłączone z odliczeń:

- a) aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, których łączna wartość wynosi co najwyżej 10% wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu poniższych przepisów:
 - (i) art. 29–32;
 - (ii) art. 33 ust. 1 lit. a)–h) oraz j)–l), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;
- b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę – posiadanych przez tę instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I tych jednostek, która jest równa lub niższa niż 10% wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I obliczonej po zastosowaniu poniższych przepisów:
 - (i) art. 29–32;
 - (ii) art. 33 ust. 1 lit. a)–h) oraz j)–l), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych.

1a. Bez uszczerbku dla postanowień powyższego ust. 1 oraz zgodnie z postanowieniami niniejszej sekcji 3 instytucje odliczają udziały kapitałowe posiadane przez instytucję w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i ubezpieczeniowych spółek holdingowych, w które instytucja dokonała inwestycji, bez względu na jej wielkość, o ile spełnione są poniższe warunki:

- a) **akcje takich przedsiębiorstw nie są notowane na europejskim rynku regulowanym;**
- b) **takie jednostki nie działają zgodnie z modelem działalności ubezpieczeniowej o niskim ryzyku finansowym;**
- c) **instytucja posiada więcej niż 20% praw głosu lub kapitału takiego przedsiębiorstwa.**

Niezależnie od powyższego właściwe organy państw członkowskich zachowują uprawnienia do zakwalifikowania takich jednostek jako właściwe, jeżeli uznają, że ocena poziomu kontroli ryzyka i procedury analizy finansowej przyjęte przez instytucję w celu sprawowania nadzoru nad inwestycją w przedsiębiorstwo nie były odpowiednie.

2. Pozycje niepodlegające odliczeniu zgodnie z ust. 1 i 1a podlegają wadze ryzyka równej 250% i są objęte odpowiednimi wymogami zawartymi w części trzeciej tytułu IV.

Wymogi dotyczące odliczeń w przypadku zastosowania konsolidacji, art. 108 ust. 7 lub nadzoru dodatkowego

1. **Do celów obliczania wartości funduszy własnych w ujęciu jednostkowym, w ujęciu częściowo skonsolidowanym i w ujęciu skonsolidowanym, gdy właściwe organy wymagają, by instytucje stosowały metodę 1 lub metodę 2 określoną w załączniku do dyrektywy 2002/87/WE, odliczenie posiadanych instrumentów funduszy własnych właściwej jednostki, w której instytucja dominująca, dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa zajmująca się działalnością mieszaną lub instytucja dokonały znacznej inwestycji, nie jest wymagane, pod warunkiem, że spełnione są warunki określone w lit. a)–e):**
- a) **właściwa jednostka jest zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji lub ubezpieczeniową spółką holdingową;**
 - b) **ten zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa są objęte tym samym dodatkowym nadzorem na mocy dyrektywy 2002/87/WE co instytucja dominująca, dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja, które posiadają dane udziały;**
 - c) **w przypadku, gdy instytucja stosuje metodę 1 (konsolidacja rachunkowości [...]), wcześniej otrzymała [...] zezwolenie od właściwych [...] organów;**
 - d) **przed wydaniem zezwolenia, o którym mowa w lit. c), i w sposób nieustanny, właściwe organy są przekonane, że poziom zintegrowanego zarządzania, zarządzania ryzykiem oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do jednostek, które byłyby objęte zakresem konsolidacji w ramach metody 1, jest odpowiedni [...];**
 - e) **jednostką dominującą jest jeden z poniższych podmiotów:**
 - (i) **dominującej instytucji kredytowej;**
 - (ii) **dominującej finansowej spółki holdingowej;**
 - (iii) **dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;**
 - (iv) **instytucji;**
 - (v) **jednostki zależnej jednego z podmiotów, o których mowa w ppkt (i)–(iv), objętej zakresem konsolidacji na mocy przepisów części pierwszej tytułu II rozdział 2.**

Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity przez cały czas.

- I**
- 1a. **Bez uszczerbku dla postanowień niniejszej sekcji instytucje nie odliczają udziałów kapitałowych posiadanych przez instytucję w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i ubezpieczeniowych spółek holdingowych,**

w które instytucja dokonała inwestycji, bez względu na jej wielkość, o ile spełnione są poniższe warunki:

- a) *akcje takich przedsiębiorstw są notowane na europejskim rynku regulowanym;*
- b) *jednostki działają zgodnie z modelem tradycyjnej działalności ubezpieczeniowej;*
- c) *instytucja nie posiada więcej niż 15% praw głosu lub kapitału takiego przedsiębiorstwa;*
- d) *po przeprowadzeniu oceny przez właściwy organ zgadza się on na poziom kontroli ryzyka i procedury analizy finansowej przyjęty przez instytucję konkretnie w celu sprawowania nadzoru nad inwestycją w przedsiębiorstwo.*

W odniesieniu do pozycji, których nie odejmuje się zgodnie z ust. 1, w ramach opcji alternatywnej w stosunku do odliczania wartości udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji i ubezpieczeniowych spółek holdingowych, w które instytucja dokonała znacznej inwestycji, właściwe organy mogą zezwalać instytucjom na stosowanie metod 1, 2 lub 3 określonych w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE. Instytucja stosuje wybraną metodę w sposób jednolity w długim okresie.

Instytucja może stosować metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) wyłącznie wtedy, gdy wcześniej otrzymała zgodę właściwego organu. Właściwy organ może udzielić takiej zgody wyłącznie wtedy, gdy ma pewność, że poziom zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do jednostek, które byłyby objęte zakresem konsolidacji w ramach metody 1, jest odpowiedni.

2. Do celów obliczania wartości funduszy własnych na zasadzie *indywidualnej* instytucje podlegające nadzorowi na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2 nie odliczają wartości udziałów kapitałowych, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. h) i i), posiadanych we właściwych jednostkach objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego. *Właściwe organy mogą zapewnić odliczanie udziałów kapitałowych przez instytucje detaliczne.*
3. *Do celów obliczania funduszy własnych na zasadzie autonomicznej lub częściowo skonsolidowanej* właściwe organy mogą zezwalać instytucjom na nieodliczanie *wartości udziałów kapitałowych*, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. h) i i), w następujących przypadkach:

- aa) *gdy posiadane udziały, w odniesieniu do których nie dokonuje się odliczeń zgodnie z ust. 1, 2 lub 3, klasyfikuje się jako ekspozycje kapitałowe i stosuje się do nich wagę ryzyka równą 100% lub zgodną z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2012/.../UE z dnia ... [w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi];*
- b) jeżeli instytucja, o której mowa w art. 25, posiada udział kapitałowy w innej takiej instytucji bądź w jej centralnej lub regionalnej instytucji kredytowej oraz jeżeli są

spełnione poniższe warunki:

- (i) jeżeli pakiet akcji stanowi udział w centralnej lub regionalnej instytucji kredytowej *albo* instytucja posiadająca udział jest stowarzyszona z tą centralną lub regionalną instytucją kredytową w ramach sieci podlegającej przepisom prawnym lub ustawowym *lub umownym* i w celu przeprowadzania rozliczenia środków pieniężnych wewnątrz tej sieci, *albo ta sieć zapewnia płynność i wypłacalność instytucji zgodnie z art. 108 ust. 7;*
 - (ii) instytucje są objęte tym samym instytucjonalnym systemem ochrony, o którym mowa w art. 108 ust. 7;
 - (iii) właściwe organy udzieliły zezwolenia, o którym mowa w art. 108 ust. 7;
 - (iv) spełnione są warunki określone w art. 108 ust. 7;
 - (v) instytucja sporządza skonsolidowany *lub zagregowany* bilans, o którym mowa w art. 108 ust. 7 lit. e), *i w odpowiedni sposób udowadnia, że nie stosuje wielokrotnego finansowania składników, które mogą być używane do obliczania funduszy własnych, ani nieodpowiednich metod tworzenia funduszy własnych pomiędzy członkami instytucjonalnego systemu ochrony, a następnie przedstawia te dokumenty właściwym organom, nie rzadziej niż jest to wymagane na mocy art. 108 ust. 7;*
- c) jeżeli regionalna instytucja kredytowa posiada pakiet akcji w swojej centralnej lub innej regionalnej instytucji kredytowej oraz jeżeli są spełnione warunki określone w lit. b) ppkt (i)–(v).

4. EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW opracowują za pośrednictwem Wspólnego Komitetu projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby do celów niniejszego artykułu określić warunki stosowania metod obliczania wymienionych w załączniku I część II i w art. 228 ust. 1 dyrektywy 2002/87/WE do celów stosowania opcji alternatywnych w stosunku do odliczania, o których mowa w ust. 1 i ust. 3 lit. a).

EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW przedstawiają Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

SEKCJA 3

KAPITAŁ PODSTAWOWY TIER I

Artykuł 47

Kapitał podstawowy Tier I

Kapitał podstawowy Tier I instytucji składa się z pozycji kapitału podstawowego Tier I po wprowadzeniu korekt wymaganych w art. 29–32 oraz po zastosowaniu odliczeń na podstawie art.

33, a także wyłączeń i opcji alternatywnych określonych w art. 45, 46 i 74.

Rozdział 3

Kapitał dodatkowy Tier I

SEKCJA 1

POZYCJE DODATKOWE W TIER I I INSTRUMENTY DODATKOWE W TIER I

Artykuł 48

Pozycje dodatkowe w Tier I

Do pozycji dodatkowych w Tier I należą:

- a) instrumenty kapitałowe, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 49 ust. 1;
- b) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. a).

Artykuł 49

Instrumenty dodatkowe w Tier I

1. Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I wyłącznie, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

- a) instrumenty są wyemitowane i opłacone;
- b) instrumenty nie są nabywane przez żaden z następujących podmiotów:
 - (i) instytucję lub jej jednostki zależne;
 - (ii) przedsiębiorstwo, w którym instytucja posiada udział kapitałowy w postaci co najmniej 20% praw głosu lub kapitału tego przedsiębiorstwa posiadanych bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli;
- c) zakup instrumentów nie jest finansowany bezpośrednio ani pośrednio przez instytucję;
- d) w przypadku niewypłacalności instytucji instrumenty te mają niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty w Tier II;
- e) instrumenty nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją przez żaden z następujących podmiotów:
 - (i) instytucję lub jej jednostki zależne;
 - (ii) instytucję dominującą lub jej jednostki zależne;
 - (iii) dominującą finansową spółkę holdingową lub jej jednostki zależne;

- (iv) spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną lub jej jednostki zależne;
 - (v) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej i jej jednostki zależne;
 - (vi) jakiegokolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z jednostkami, o których mowa w ppkt (i) do (v);
- f) instrumenty nie podlegają żadnym porozumieniom, umownym lub innego rodzaju, które zwiększają stopień uprzywilejowania należności z tytułu instrumentów w przypadku niewypłacalności lub likwidacji;
 - g) instrumenty są wieczyste, a przepisy regulujące kwestie z nimi związane nie zachęcają instytucji do ich wykupu;
 - h) jeżeli w przepisach regulujących dane instrumenty uwzględniono co najmniej jedną opcję kupna, opcję tę można wykonywać według wyłącznego uznania emitenta;
 - i) wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić lub odkupić wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 72, i nie wcześniej niż po upływie pięciu lat od daty emisji;
 - j) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują bezpośrednio ani pośrednio, że wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić lub odkupić, a instytucja nie ogłasza sama takiej informacji;
 - k) instytucja nie wskazuje bezpośrednio ani pośrednio, że właściwy organ przyjąłby wnioski o przyznanie prawa do skorzystania z opcji wykupu, prawa do wykupu lub odkupu instrumentów;
 - l) instrumenty spełniają następujące warunki w zakresie wypłaty zysków:
 - (i) dokonuje się ich z pozycji podlegających podziałowi;
 - (ii) poziom wypłaty zysków w ramach instrumentów nie będzie zmieniany na podstawie zdolności kredytowej instytucji, jej instytucji dominującej lub dominującej finansowej spółki holdingowej bądź finansowej spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną;
 - (iii) przepisy regulujące dane instrumenty dają instytucji pełną swobodę uznania w każdym momencie, jeżeli chodzi o anulowanie wypłaty zysków z tytułu instrumentów na czas nieokreślony i na zasadzie nieskumulowanej; instytucja może wykorzystywać takie anulowane płatności w sposób nieograniczony w celu wypełniania swoich zobowiązań w terminach ich wymagalności;
 - (iv) anulowanie wypłaty zysków nie stanowi przypadku niewykonania zobowiązania przez instytucję;
 - (v) anulowanie wypłaty zysków nie nakłada żadnych ograniczeń na instytucję;
 - m) instrumenty nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań instytucji przekracza wartość jej aktywów, jeżeli takie ustalenie stanowi test niewypłacalności

zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym;

- n) zgodnie z przepisami regulującymi dane instrumenty należy dokonać **trwałego lub tymczasowego** odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamienić te instrumenty na instrumenty w kapitale głównym Tier I po wystąpieniu zdarzenia inicjującego, **a przed przyznaniem zainteresowanej instytucji jakiegokolwiek pomocy państwa, określonej w orzecznictwie związanym z art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej**;
- o) przepisy regulujące dane instrumenty nie zawierają żadnych elementów, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie instytucji;
- p) jeżeli instrumenty nie są emitowane bezpośrednio przez instytucję lub przez jednostkę prowadzącą działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2 – przez dominującą instytucję, dominującą finansową spółkę holdingową lub spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną, dochody są natychmiast dostępne bez ograniczeń, w formie spełniającej warunki określone w niniejszym ustępie, do dyspozycji każdej z poniższych jednostek:
 - (i) instytucji;
 - (ii) jednostki prowadzącej działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;
 - (iii) instytucji dominującej;
 - (iv) dominującej finansowej spółki holdingowej;
 - (v) spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną.
- pa) **zgodnie z przepisami regulującymi dane instrumenty należy dokonać albo trwałego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów dodatkowych w Tier I do zera, albo zamienić te instrumenty na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I na wniosek właściwego organu, o którym mowa w art. 51a ust. 1, w oparciu o zestaw kryteriów opracowywanych i monitorowanych przez EUNB.**

Warunek określony w lit. d) akapitu pierwszego uznaje się za spełniony niezależnie od równoważnego stopnia uprzywilejowania instrumentu lub powyższych instrumentów, o których mowa w art. 463 ust. 3 i 4 i które zostały wyemitowane do 20 lipca 2011 r. oraz zaliczają się do kapitału Tier II zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w lit. pa).

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 lipca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- 2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia

wszystkich poniższych elementów:

- a) procedur i terminów dotyczących;
- b) formy i charakteru zachęt do wykupu; *charakteru wszelkich zapisów podwyższających wartość kwoty głównej danego instrumentu dodatkowego w Tier I po dokonaniu tymczasowego odpisu obniżającego wartość jego kwoty głównej;*
- c) charakteru odpisu obniżającego wartość kwoty głównej;
 - (i) stwierdzenia, że wystąpiło zdarzenie inicjujące;
 -
 - (iii) zapisu *podwyższającego* wartość kwoty głównej danego instrumentu *dodatkowego* w Tier I *po dokonaniu tymczasowego odpisu obniżającego wartość jego kwoty głównej;*
- d) cech instrumentów, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie instytucji;
- e) wykorzystania jednostek specjalnego przeznaczenia do pośredniej emisji instrumentów funduszy własnych.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 50

Ograniczenia dotyczące anulowania wypłaty zysków z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I oraz cechy mogące utrudniać dokapitalizowanie instytucji

Do celów art. 49 ust. 1 lit. l) ppkt (v) i art. 49 ust. 1 lit. o) przepisy regulujące kwestie związane z instrumentami dodatkowymi w Tier I mogą nie obejmować w szczególności poniższych kwestii:

- a) wymogu dokonania wypłaty zysków z tytułu instrumentów w przypadku wypłaty z tytułu wyemitowanego przez instytucję instrumentu mającego taki sam stopień uprzywilejowania jak instrument dodatkowy w Tier I, w tym instrument w kapitale podstawowym Tier I, lub niższy;
- b) wymogu anulowania wypłaty zysków z tytułu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II w przypadku niedokonania wypłat z tytułu takich instrumentów dodatkowych w Tier I;
- c) obowiązku zastąpienia płatności odsetek lub dywidend płatnością dowolnego innego rodzaju. W innym przypadku instytucja nie podlega takiemu obowiązkowi.

Artykuł 51

Odpis obniżający wartość lub zamiana instrumentów dodatkowych w Tier I

Do celów art. 49 ust. 1 lit. n) do instrumentów dodatkowych w Tier I stosuje się następujące przepisy:

- a) zdarzenie inicjujące ma miejsce, jeżeli współczynnik kapitałowy instytucji dotyczący kapitału podstawowego Tier I, o którym mowa w art. 87 lit. a), spadł poniżej któregośkolwiek z poniższych poziomów:
 - (i) 5,125%;
 - (ii) poziomu wyższego niż 5,125%, jeżeli został on ustalony przez instytucję i określony w przepisach regulujących dany instrument;
- b) jeżeli przepisy regulujące dane instrumenty zawierają wymóg zamiany instrumentów na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, w przepisach tych określa się:
 - (i) współczynnik takiej zamiany oraz limit dozwolonej kwoty zamiany;
 - (ii) zakres, w jakim instrumenty będą podlegały zamianie na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;
- c) jeżeli przepisy regulujące dane instrumenty zawierają wymóg dotyczący dokonania odpisu obniżającego wartość kwoty głównej z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, odpis skutkuje obniżeniem wszystkich następujących wartości:
 - (i) należności posiadacza instrumentu w przypadku likwidacji instytucji;
 - (ii) kwoty, którą należy zapłacić w przypadku wezwania do sprzedaży instrumentu;
 - (iii) wypłat zysków z tytułu instrumentu.

Artykuł 51a

Odpis obniżający wartość lub zamiana instrumentów dodatkowych w Tier I na wniosek właściwego organu

- 1. ***Do celów art. 49 ust. 1 lit. q) (nowa) odpis lub zamiana następuje, jeżeli:***
 - a) ***właściwy organ stwierdzi, że instytucja utraci rentowność, o ile dane instrumenty w Tier I nie ulegną umorzeniu lub zamianie;***
 - b) ***w państwie członkowskim podjęto decyzję o zapewnieniu funduszy własnych lub równoważnego wsparcia dla instytucji lub przedsiębiorstwa dominującego instytucji, a właściwy organ stwierdzi, że bez zapewnienia takiego wsparcia instytucja utraci rentowność; lub***
 - c) ***jeżeli dane instrumenty dodatkowe w Tier I uznaje się do celów spełnienia wymogów dotyczących funduszy własnych instytucji lub jej przedsiębiorstwa dominującego na zasadzie skonsolidowanej, o ile właściwy organ państwa członkowskiego lub organ sprawujący nadzór skonsolidowany stwierdzi, że grupa***

skonsolidowana utraci rentowność, o ile dane instrumenty nie ulegną umorzeniu lub zamianie.

2. *Po stwierdzeniu, o którym mowa w ust. 1, kwota główna instrumentów dodatkowych w Tier I ulega trwałemu odpisowi obniżającemu ich wartość do zera lub zamianie na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I.*
3. *Instytucja emitująca instrumenty dodatkowe w Tier I stale utrzymuje niezbędną uprzednią zgodę na emisję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, na które zamienione byłyby instrumenty dodatkowe w Tier I po stwierdzeniu, o którym mowa w ust. 1.*
4. *W swoich dokumentach założycielskich lub dokumentach statutowych instytucja emitująca instrumenty dodatkowe w Tier I zapewnia brak przeszkód proceduralnych dla dokonania zamiany instrumentów dodatkowych w Tier I na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I.*
5. *Zasady regulujące instrumenty dodatkowe w Tier I muszą zobowiązywać do przeprowadzenia jakiegokolwiek odpisu lub zamiany przed zapewnieniem przez państwo członkowskie funduszy własnych lub równoważnego wsparcia.*

Artykuł 52

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków obowiązujących w odniesieniu do instrumentów dodatkowych w Tier I

W przypadku instrumentów dodatkowych w Tier I, jeżeli przestaną być spełniane warunki określone w art. 49 ust. 1, mają zastosowanie następujące konsekwencje:

- a) dany instrument przestaje się kwalifikować jako instrument dodatkowy w Tier I;
- b) część azio emisyjnych związana z tym instrumentem przestaje się kwalifikować jako pozycje dodatkowe w Tier I.

SEKCJA 2

ODLICZENIA OD POZYCJI DODATKOWYCH W TIER I

Artykuł 53

Odliczenia od pozycji dodatkowych w Tier I

Instytucje odliczają od pozycji dodatkowych w Tier I:

- a) posiadane przez instytucję bezpośrednio i pośrednio udziały kapitałowe we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I, w tym własnych instrumentach dodatkowych w Tier I, które instytucja mogłaby mieć obowiązek nabyć na mocy istniejących zobowiązań umownych;
- b) posiadane instrumenty dodatkowe w Tier I wyemitowane przez właściwe jednostki, z którymi instytucja ma krzyżowe powiązanie kapitałowe, uznane przez właściwy organ za mające na celu sztuczne zawyżanie funduszy własnych instytucji;

- c) określoną zgodnie z art. 57 odpowiednią wartość bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki, jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te jednostki;
- d) posiadane przez instytucję bezpośrednio i pośrednio udziały kapitałowe w instrumentach dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki, jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w te jednostki, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych nie dłużej niż przez pięć dni roboczych;
- e) kwotę pozycji, którą należy odliczyć od pozycji w Tier II na podstawie art. 63 przekraczających wartość kapitału Tier II instytucji;
- f) wszelkie obciążenia podatkowe związane z pozycjami dodatkowymi w Tier I dające się przewidzieć w chwili wyliczania tego kapitału, z wyjątkiem przypadków, w których instytucja odpowiednio koryguje kwotę pozycji dodatkowych w Tier I, o ile takie obciążenia podatkowe obniżają kwotę tych pozycji, którą można maksymalnie wykorzystać w celu pokrycia ryzyka lub strat.

Artykuł 54

Odliczanie posiadanych własnych instrumentów dodatkowych w Tier I

Do celów art. 53 lit. a) instytucje obliczają wartość posiadanych własnych instrumentów dodatkowych w Tier I na podstawie pozycji długich brutto z uwzględnieniem poniższych wyjątków:

- a) instytucje mogą obliczać wartość posiadanych w portfelu handlowym własnych instrumentów dodatkowych w Tier I na podstawie pozycji długiej netto, pod warunkiem że pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową oraz że pozycje krótkie nie są związane z ryzykiem kontrahenta;
- b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych w portfelu handlowym pośrednich udziałów kapitałowych we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I mających formę indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu własnych instrumentów dodatkowych w Tier I objętych indeksami;
- c) instytucja może kompensować pozycje długie brutto we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I posiadane w portfelu handlowym w związku z posiadanymi indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I związanych z pozycjami krótkimi w indeksach bazowych, również jeżeli te pozycje krótkie wiążą się z ryzykiem kontrahenta.

Artykuł 55

Odliczanie posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki, jeżeli instytucja ma krzyżowe powiązanie kapitałowe mające na celu sztuczne zawyżanie funduszy własnych

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych na mocy art. 53 lit. b), c) i d) zgodnie z poniższymi zasadami:

- a) wartość posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I oblicza się na podstawie pozycji

długich brutto;

- b) do celów odliczenia dodatkowe pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych w Tier I traktuje się jako posiadane instrumenty dodatkowe w Tier I.

Artykuł 56

Odliczanie posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych w art. 53 lit. c) i d) zgodnie z poniższymi zasadami:

- a) instytucje odliczają posiadane w portfelu handlowym instrumenty kapitałowe wyemitowane przez właściwe jednostki na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, pod warunkiem że zapadalność pozycji krótkiej odpowiada zapadalności pozycji długiej lub że rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok;
- b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych w portfelu handlowym pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach kapitałowych wyemitowanych przez właściwe jednostki, które mają formę indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów kapitałowych właściwych jednostek objętych indeksami.

Artykuł 57

Odliczanie posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I, jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę

1. Do celów art. 53 lit. c) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę do odliczenia poprzez pomnożenie wartości, o której mowa w lit. a), przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b):
 - a) kwotę łączną, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki przekracza 10% wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczoną po zastosowaniu następujących przepisów:
 - (i) art. 29–32;
 - (ii) art. 33 ust. 1 lit. a)–g) i lit. j)–l), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;
 - (iii) art. 41 i 42;
 - b) wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez właściwe jednostki podzieloną przez kwotę łączną wszystkich posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez te właściwe jednostki.

2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane nie dłużej niż przez pięć dni roboczych z kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz z obliczenia współczynnika, o którym mowa w ust. 1 lit. b).
3. Instytucje określają część posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I, która jest odliczana, dzieląc wartość określoną w lit. a) przez wartość określoną w lit. b):
 - a) wartość udziałów kapitałowych, którą należy odliczyć zgodnie z ust. 1;
 - b) kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach funduszy własnych wyemitowanych przez właściwe jednostki, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji.

SEKCJA 3

KAPITAŁ DODATKOWY TIER 1

Artykuł 58

Kapitał dodatkowy Tier I

Kapitał dodatkowy Tier I danej instytucji składa się z pozycji dodatkowych w Tier I po odliczeniu pozycji, o których mowa w art. 53, oraz po zastosowaniu art. 74.

Rozdział 4

Kapitał Tier II

SEKCJA 1

POZYCJE I INSTRUMENTY W TIER II

Artykuł 59

Pozycje w Tier II

Pozycje w Tier II składają się z poniższych elementów:

- a) instrumentów kapitałowych, o ile spełnione zostały warunki określone w art. 60;
- b) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. a);
- ba) korekty wartości, o których mowa w art. 37 ust. 2 dyrektywy 86/635/UE;**
- c) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z tytułem II rozdział 2 – korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego, przed skutkami podatkowymi, w wysokości do maksymalnie 1,25% kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczanych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;
- d) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z tytułem II rozdział 3 – kwoty dodatnie, przed skutkami podatkowymi, wynikające z obliczeń określonych w art. 154 i 155 w wysokości do maksymalnie 0,6% kwot ekspozycji

ważonych ryzykiem obliczanych na podstawie części trzeciej tytuł II rozdział 3.

Artykuł 60
Instrumenty w Tier II

Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty w Tier II, jeżeli są spełnione poniższe warunki:

- a) instrumenty zostały wyemitowane i w pełni opłacone;
- b) instrumenty nie są nabywane przez żaden z następujących podmiotów:
 - (i) instytucję lub jej jednostki zależne;
 - (ii) przedsiębiorstwo, w którym dana instytucja posiada udział kapitałowy w postaci co najmniej 20% praw głosu lub kapitału tego przedsiębiorstwa posiadanych bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli;
- c) zakup instrumentów nie jest finansowany bezpośrednio ani pośrednio przez instytucję;
- d) należność z tytułu kwoty głównej danych instrumentów na mocy przepisów regulujących te instrumenty jest w pełni podporządkowana należnościom wszystkich wierzycieli niepodporządkowanych;
- e) instrumenty nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją przez żaden z następujących podmiotów:
 - (i) instytucję lub jej jednostki zależne;
 - (ii) instytucję dominującą lub jej jednostki zależne;
 - (iii) dominującą finansową spółkę holdingową lub jej jednostki zależne;
 - (iv) spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną lub jej jednostki zależne;
 - (v) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej i jej jednostki zależne;
 - (vi) jakiegokolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z jednostkami, o których mowa w ppkt (i) do (v);
- f) instrumenty nie podlegają żadnemu porozumieniu, które w innych przypadkach zwiększa stopień uprzywilejowania danej należności z tytułu przedmiotowych instrumentów;
- g) instrumenty te mają pierwotny termin zapadalności wynoszący co najmniej 5 lat;
- h) przepisy regulujące dane instrumenty nie zawierają żadnej zachęty do ich wykupu przez daną instytucję;
- i) jeżeli dane instrumenty obejmują co najmniej jedną opcję kupna, dane opcje wykonuje się według wyłącznego uznania emitenta;
- j) wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić lub

odkupić wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 72, i nie wcześniej niż po upływie pięciu lat od daty emisji;

- k) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują ani nie sugerują, że instrumenty te będą lub mogą być wykupywane lub odkupywane w innych okolicznościach niż w terminie zapadalności, a instytucja nie ogłasza sama takiej informacji ani sugestii;
- l) przepisy regulujące dane instrumenty nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w innych przypadkach niż niewypłacalność lub likwidacja danej instytucji;
- m) wysokość płatności odsetek lub dywidendy należnych z tytułu danych instrumentów nie mogą być zmieniane na podstawie zdolności kredytowej instytucji, jej instytucji dominującej lub dominującej finansowej spółki holdingowej bądź finansowej spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną;
- n) jeżeli instrumenty nie są emitowane bezpośrednio przez instytucję lub przez jednostkę prowadzącą działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytułu II rozdział 2 – przez dominującą instytucję, dominującą finansową spółkę holdingową lub spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną, dochody są natychmiast dostępne bez ograniczeń, w formie spełniającej warunki określone w niniejszym ustępie, do dyspozycji każdej z poniższych jednostek:
 - na) ***zgodnie z przepisami regulującymi dane instrumenty należy dokonać albo trwałego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów w Tier II do zera, albo zamienić te instrumenty na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I na wniosek właściwego organu, o którym mowa w art. 60a ust. 1, w oparciu o zestaw kryteriów opracowywanych i monitorowanych przez EUNB.***
 - (i) instytucji;
 - (ii) jednostki prowadzącej działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytułu II rozdział 2;
 - (iii) instytucji dominującej;
 - (iv) dominującej finansowej spółki holdingowej;
 - (v) spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 lipca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 61

Amortyzacja instrumentów w Tier II

Zakres, w jakim instrumenty w Tier II kwalifikują się jako pozycje w Tier II w trakcie ostatnich

pięciu lat okresu zapadalności danych instrumentów, oblicza się, mnożąc wynik obliczenia określonego w lit. a) przez kwotę, o której mowa w lit. b):

- a) kwota nominalna instrumentów lub podporządkowanych pożyczek w pierwszym dniu ostatnich pięciu lat ich umownego terminu zapadalności podzielona przez liczbę dni kalendarzowych w tym okresie;
- b) liczba pozostałych dni kalendarzowych umownego terminu zapadalności instrumentów lub podporządkowanych pożyczek.

Artykuł 62

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków obowiązujących w odniesieniu do instrumentów w Tier II

W przypadku instrumentu w Tier II, który przestanie spełniać warunki określone w art. 60, mają zastosowanie poniższe konsekwencje:

- a) dany instrument przestaje się kwalifikować jako instrument w Tier II;
- b) część azio emisyjnych związana z tym instrumentem przestaje się kwalifikować jako pozycje w Tier II.

SEKCJA 2

ODLICZENIA OD POZYCJI W TIER 2

Artykuł 63

Odliczenia od pozycji w Tier II

Od pozycji w Tier II odlicza się:

- a) posiadane przez instytucję bezpośrednio i pośrednio udziały kapitałowe w instrumentach własnych w Tier II, w tym instrumentach własnych w Tier II, które instytucja mogłaby mieć obowiązek nabyć na mocy istniejących zobowiązań umownych;
- b) posiadane instrumenty w Tier II wyemitowane przez właściwe jednostki, z którymi instytucja ma krzyżowe powiązania kapitałowe, uznane przez właściwy organ za mające na celu sztuczne zawyżanie funduszy własnych instytucji;
- c) mającą zastosowanie i określoną zgodnie z art. 67 wartość bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki, jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te jednostki;
- d) posiadane przez instytucję bezpośrednio i pośrednio udziały kapitałowe w instrumentach w Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki, jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w te jednostki, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych nie dłużej niż przez pięć dni roboczych.

Artykuł 64

Odliczanie posiadanych instrumentów własnych w Tier II i pożyczek podporządkowanych

Do celów art. 63 lit. a) instytucje obliczają wartość udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długich brutto z uwzględnieniem poniższych wyjątków:

- a) instytucje mogą obliczać wartość posiadanych w portfelu handlowym udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długiej netto, pod warunkiem że pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową oraz że pozycje krótkie nie są związane z ryzykiem kontrahenta;
- b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych w portfelu handlowym pośrednich udziałów kapitałowych mających formę indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów własnych w Tier II objętych indeksami;
- c) instytucje mogą kompensować pozycje długie brutto we instrumentach własnych w Tier II posiadane w portfelu handlowym w związku z indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich w instrumentach własnych w Tier II związanych z pozycjami krótkimi w indeksach bazowych, również jeżeli te pozycje krótkie wiążą się z ryzykiem kontrahenta.

Artykuł 65

Odliczanie posiadanych instrumentów w Tier II i podporządkowanych pożyczek właściwych jednostek oraz w przypadkach, w których instytucja ma krzyżowe powiązanie kapitałowe mające na celu sztuczne zawyżanie funduszy własnych

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych w art. 63 lit. b), c) i d) zgodnie z poniższymi zasadami:

- a) posiadane instrumenty w Tier II, w tym podporządkowane pożyczki, oblicza się na podstawie pozycji długich brutto;
- b) do celów odliczenia posiadane pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych w Tier II i Tier III traktuje się jako posiadane instrumenty w Tier II.

Artykuł 66

Odliczanie posiadanych instrumentów w Tier II i podporządkowanych pożyczek właściwych jednostek

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych w art. 63 lit. c) i d) zgodnie z poniższymi zasadami:

- a) instytucje mogą odliczać posiadane w portfelu handlowym instrumenty kapitałowe wyemitowane przez właściwe jednostki na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, pod warunkiem że zapadalność pozycji krótkiej odpowiada zapadalności pozycji długiej lub że rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej rok;
- b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych w portfelu handlowym pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach kapitałowych wyemitowanych przez właściwe jednostki i mających formę posiadanych indeksowych papierów wartościowych, analizując ekspozycję bazową z tytułu instrumentów kapitałowych właściwych jednostek

objętych indeksami.

Artykuł 67

Odliczanie pakietów akcji w instrumentach w Tier II w przypadkach, w których instytucja nie dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę

1. Do celów art. 63 lit. c) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę do odliczenia poprzez pomnożenie wartości, o której mowa w lit. a), przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b):
 - a) kwotę łączną, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki przekracza 10% wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczoną po zastosowaniu następujących przepisów:
 - (i) art. 29–32;
 - (ii) art. 33 ust. 1 lit. a)–g) oraz j)–l), z wyjątkiem wartości odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;
 - (iii) art. 41 i 42;
 - b) wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki podzieloną przez kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, instrumentach dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez te właściwe jednostki.
2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane nie dłużej niż przez pięć dni roboczych z kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz z obliczenia współczynnika, o którym mowa w ust. 1 lit. b).
3. Instytucje określają część posiadanych instrumentów w Tier II, która jest odliczana, poprzez podzielenie wartości określonej w lit. a) przez wartość określoną w lit. b):
 - a) łączna wartość udziałów kapitałowych, którą należy odliczyć zgodnie z ust. 1;
 - b) kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach funduszy własnych wyemitowanych przez właściwe jednostki, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji.

SEKCJA 3

KAPITAŁ TIER II

Artykuł 68 *Kapitał Tier II*

Na kapitał Tier II instytucji składają się pozycje w Tier II tej instytucji po odliczeniach, o których mowa w art. 63, oraz po zastosowaniu art. 74.

Rozdział 5

Fundusze własne

Artykuł 69 *Fundusze własne*

Fundusze własne danej instytucji stanowią sumę jej kapitału Tier I i kapitału Tier II.

Rozdział 6

Wymogi ogólne

Artykuł 70 *Posiadane instrumenty kapitałowe podmiotów objętych regulacją, które nie kwalifikują się jako kapitał regulacyjny*

Instytucje nie odliczają od żadnych składników funduszy własnych udziałów kapitałowych posiadanych w podmiotach finansowych objętych regulacją w rozumieniu art. 137 ust. 4 akapit drugi, które nie kwalifikują się jako kapitał regulacyjny danej jednostki. Instytucje stosują do takich udziałów kapitałowych wagę ryzyka zgodnie z przepisami, w stosownych przypadkach, części trzeciej tytułu II rozdziału 2 lub 3.

Artykuł 71 *Pośrednie udziały kapitałowe wynikające z portfeli indeksowych*

1. W ramach alternatywy dla obliczania przez instytucję jej ekspozycji z tytułu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentów dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki objęte indeksami, jeżeli właściwy organ udzielił uprzedniej zgody, dana instytucja może zastosować ostrożne oszacowanie ekspozycji bazowej danej instytucji z tytułu instrumentów kapitału podstawowego Tier I oraz instrumentów dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez właściwe jednostki objęte indeksami.
2. Właściwy organ udziela zgody wyłącznie wtedy, gdy dana instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że monitorowanie jej ekspozycji bazowej z tytułu

instrumentów w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentów dodatkowych w Tier I i Tier II wyemitowanych przez te właściwe jednostki objęte indeksami byłoby uciążliwe pod względem operacyjnym.

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) stopnia ostrożności wymaganego przy oszacowaniach stosowanych jako rozwiązanie alternatywne wobec obliczania ekspozycji bazowej, o której mowa w ust. 1;
- b) znaczenia pojęcia „uciążliwy pod względem operacyjnym” do celów ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 72 *Warunki obniżenia funduszy własnych*

Dana instytucja musi uzyskać uprzednią zgodę od właściwego organu, aby móc dokonać poniższych działań:

- a) obniżenie lub odkup instrumentów w kapitale podstawowym Tier I emitowanych przez daną instytucję w sposób dozwolony mającym zastosowanie prawem krajowym;
- b) przeprowadzenie wezwania do sprzedaży, wykupu lub odkupu instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II przed upłynięciem ich umownego terminu zapadalności.

Artykuł 73 *Zgoda nadzorcza na obniżenie funduszy własnych*

1. Właściwy organ udziela zgody na obniżenie, odkup, wezwanie do sprzedaży lub wykup przez instytucję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I lub instrumentów dodatkowych w Tier I lub Tier II, jeżeli jest spełniony jeden z poniższych warunków:

- a) przed lub w tym samym czasie co działanie, o którym mowa w art. 13, instytucja zastępuje instrumenty, o których mowa w art. 72, instrumentami funduszy własnych o tej samej lub większej jakości na warunkach, które są stabilne z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji;
 - b) instytucja wykazała w sposób zadowalający dla właściwego organu, że po dokonaniu przedmiotowego działania fundusze własne instytucji przekroczyłyby wymogi określone w art. 87 ust. 1 o margines, który właściwy organ uznaje za znaczny i odpowiedni, a właściwy organ uznaje, że sytuacja finansowa danej instytucji jest należyta pod innymi względami;
- ba) właściwy organ może w każdej chwili wydać zezwolenie na wcześniejszy wykup terminowych bądź bezterminowych instrumentów w przypadku, gdy nastąpi zmiana obowiązującego traktowania zobowiązań podatkowych lub klasyfikacji***

regulacyjnej takich instrumentów, której nie można było przewidzieć w momencie emisji.

2. Jeżeli instytucja podejmuje działanie, o którym mowa w art. 72 lit. a), a odmowa wykupu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w art. 25, jest zabroniona mającym zastosowanie prawem krajowym, właściwy organ może odstąpić od warunków określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, pod warunkiem że właściwy organ zażąda od danej instytucji ograniczenia wykupu takich instrumentów w oparciu o odpowiednią podstawę.
3. EUNB przyjmuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia poniższych elementów:
 - a) znaczenia pojęcia „stabilny z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji”;
 - b) odpowiednich podstaw ograniczenia wykupu, o których mowa w ust. 2;
 - c) wymogów w zakresie procedur składania przez instytucję wniosków o zgodę właściwego organu na przeprowadzenie działania wymienionego w art. 72, w tym terminu przetwarzania wniosku, oraz wymogów w zakresie danych, które powinny być zawarte w takim wniosku.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 74

Tymczasowe odstępstwo od odliczania z funduszy własnych

1. Jeżeli dana instytucja posiada tymczasowo akcje właściwej jednostki, które kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub instrumenty dodatkowe w Tier I lub Tier II, a właściwy organ uważa, że celem tych pakietów akcji jest pomoc finansowa przeznaczona na reorganizację oraz utrzymanie tej jednostki, właściwy organ może tymczasowo odstąpić od stosowania przepisów dotyczących odliczania, które w przeciwnym razie miałyby zastosowanie do tych instrumentów.
2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia pojęcia „tymczasowo” do celów ust. 1 oraz warunków, zgodnie z którymi właściwy organ może uznać, że celem przedmiotowych tymczasowo posiadanych pakietów akcji jest pomoc finansowa przeznaczona na reorganizację oraz utrzymanie danej właściwej jednostki.
3. EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 75
Ciągły przegląd jakości funduszy własnych

1. EUNB monitoruje jakość instrumentów funduszy własnych emitowanych przez instytucje w całej Unii oraz niezwłocznie powiadamia Komisję, jeżeli istnieje istotny dowód na znaczne pogorszenie jakości tych instrumentów.
2. Powiadomienie zawiera poniższe elementy:
 - a) szczegółowe wyjaśnienie charakteru i zakresu stwierdzonego pogorszenia;
 - b) doradztwo techniczne dotyczące działania Komisji, jakie zdaniem EUNB należy podjąć.
3. EUNB zapewnia Komisji doradztwo techniczne w zakresie wszelkich znaczących zmian, jakie uzna za konieczne do wprowadzenia w definicji funduszy własnych w wyniku:
 - a) istotnych zmian w normach rynkowych lub w praktyce rynkowej;
 - b) zmian w odpowiednich normach prawnych lub standardach rachunkowości;
 - c) znacznych zmian w metodzie EUNB dotyczącej testów warunków skrajnych badających wypłacalność instytucji.
4. EUNB zapewnia Komisji doradztwo techniczne do dnia 31 grudnia 2013 r. w zakresie ewentualnych sposobów ujmowania niezrealizowanych zysków wycenianych według wartości godziwej innych niż włączenie ich do kapitału podstawowego Tier I bez dokonania korekty. W stosownych zaleceniach uwzględnia się odpowiednie zmiany międzynarodowych standardów rachunkowości oraz międzynarodowych porozumień dotyczących norm ostrożnościowych dla banków.

Tytuł III

Udziały mniejszości i instrumenty dodatkowe w Tier I i Tier II emitowane przez jednostki zależne

Artykuł 76

Udziały mniejszości, które kwalifikują się do włączenia do skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I

1. Udziały mniejszości obejmują instrumenty w kapitale podstawowym Tier I oraz powiązane zyski zatrzymane i azio emisyjne jednostki zależnej, jeżeli spełnione są poniższe warunki:
 - a) jednostką zależną jest jeden z następujących podmiotów:
 - i) instytucja;
 - ii) przedsiębiorstwo, które na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy [do wstawienia przez OP];
 - b) jednostka zależna jest w pełni objęta konsolidacją na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2;
 - c) przedmiotowe instrumenty w kapitale podstawowym Tier I należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2.

2. Jako skonsolidowany kapitał podstawowy Tier I nie kwalifikują się udziały mniejszości finansowane bezpośrednio lub pośrednio poprzez jednostkę specjalnego przeznaczenia, a także przez instytucję dominującą, dominującą finansową spółkę holdingową, spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną lub ich jednostki zależne.

Artykuł 77

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II i kwalifikujące się fundusze własne

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II i kwalifikujące się fundusze własne obejmują, w stosownych przypadkach, udziały mniejszości, instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier I lub instrumenty w Tier II, a także powiązane zyski zatrzymane i azio emisyjne jednostki zależnej, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

- a) jednostką zależną jest jeden z następujących podmiotów:
 - (i) instytucja;
 - (ii) przedsiębiorstwo, które na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy [do wstawienia przez OP];
- b) dana jednostka zależna jest w pełni objęta zakresem konsolidacji na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2;

- c) przedmiotowe instrumenty należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2.

Artykuł 78

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I i kapitał Tier II emitowany przez jednostkę specjalnego przeznaczenia

1. Instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II emitowane przez jednostkę specjalnego przeznaczenia oraz powiązane zyski zatrzymane i ažio emisyjne uwzględnia się, w stosownych przypadkach, w kwalifikującym się kapitale dodatkowym Tier I, kapitale Tier I lub kapitale Tier II lub w kwalifikujących się funduszach własnych wyłącznie wtedy, gdy spełnione są poniższe warunki:
- a) jednostka specjalnego przeznaczenia emitująca te instrumenty jest w pełni objęta konsolidacją na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2;
 - b) przedmiotowe instrumenty oraz powiązane zyski zatrzymane i ažio emisyjne uwzględnia się w kwalifikującym się kapitale dodatkowym Tier I wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 49 ust. 1;
 - c) przedmiotowe instrumenty oraz powiązane zyski zatrzymane i ažio emisyjne uwzględnia się w kwalifikującym się kapitale Tier II wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 60;
 - d) jedynym aktywem posiadany przez jednostkę specjalnego przeznaczenia jest jej inwestycja w fundusze własne tej jednostki zależnej, której forma spełnia stosowne warunki określone odpowiednio w art. 49 ust. 1 lub art. 60;
- da) jeżeli jednostka specjalnego przeznaczenia ma siedzibę poza UE, zapewnia publicznie dostępne informacje dotyczące systemu prawnego, na podstawie którego funkcjonuje, jej rocznego sprawozdania finansowego oraz kwoty zapłaconych podatków.**

Jeżeli właściwy organ uznaje aktywa danej jednostki specjalnego przeznaczenia za minimalne i nieznaczne, jak na taką jednostkę, właściwy organ może odstąpić od warunku określonego w lit. d).

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia pojęcia „minimalny i nieznaczny”, o którym mowa w ust. 1 lit. d).

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Udziały mniejszości uwzględniane w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I

Instytucje określają wartość udziałów mniejszości jednostki zależnej, które uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I, poprzez odjęcie od udziałów mniejszości tego przedsiębiorstwa iloczynu wartości, o której mowa w lit. a), i wartości procentowej, o której mowa w lit. b):

- a) kapitał podstawowy Tier I danej jednostki zależnej pomniejszony o mniejszą z poniższych wartości:
 - (i) wartość kapitału podstawowego Tier I jednostki zależnej, która musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 87 ust. 1 lit. a), **szczegółowych wymogów dotyczących funduszy własnych, o których mowa w art. 100 dyrektywy [do wstawienia przez OP],** łącznego bufora, o którym mowa w art. 122 ust. 2 dyrektywy [do wstawienia przez OP], **oraz wszelkich dodatkowych lokalnych wymogów nadzorczych w państwach nienależących do UE, o ile te wymogi ma spełniać kapitał podstawowy Tier I;**
 - (ii) wartość skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I dotycząca danej jednostki zależnej, która na zasadzie skonsolidowanej musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 87 ust. 1 lit. a), **szczegółowych wymogów dotyczących funduszy własnych, o których mowa w art. 100 dyrektywy [do wstawienia przez OP], kapitału wewnętrznego obliczonego przez instytucję w art. 72 dyrektywy [do wstawienia przez OP],** łącznego bufora, o którym mowa w art. 122 ust. 2 dyrektywy [do wstawienia przez OP], **oraz wszelkich dodatkowych lokalnych wymogów nadzorczych w państwach nienależących do UE, o ile te wymogi ma spełniać kapitał podstawowy Tier I;**
 - (iii) **obliczenie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się na zasadzie częściowo skonsolidowanej dla każdej jednostki zależnej, o której mowa w art. 76 ust. 1.**

Instytucja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzeniu takiego obliczenia w odniesieniu do jednostki zależnej, o której mowa w art. 76 ust. 1. W przypadku gdy instytucja podejmuje taką decyzję, udziały mniejszości tej jednostki zależnej nie mogą być ujęte w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I.

- b) udziały mniejszości danej jednostki zależnej wyrażone jako odsetek wszystkich instrumentów w kapitale podstawowym Tier I danego przedsiębiorstwa oraz powiązanych zysków zatrzymanych i azio emisyjnych.

Jeżeli spółka dominująca instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego jest nieprowadzącą działalności operacyjnej spółką holdingową, dysponującą mniejszościową kontrolą nad swoimi skonsolidowanymi aktywami ważonymi ryzykiem, właściwe organy mogą zatwierdzić przyznanie odstępstwa od stosowania niniejszego artykułu, jeżeli uznają to za właściwe, na warunkach ustalonych przez te organy.

Właściwe organy mogą zezwolić, by instytucje nie odejmowały od udziałów mniejszości w systemie gwarancji krzyżowych wyniku mnożenia wartości, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a), przez wartość procentową, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), o ile spełnione są warunki, o których mowa w art. 108 ust. 7.

Jeżeli właściwy organ odstąpi od zastosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 6, obliczenie udziału mniejszości włączonego do skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I odbywa się bez uwzględnienia indywidualnego odstępstwa.

Artykuł 80

Kwalifikujące się instrumenty w Tier I uwzględnione w skonsolidowanym kapitale Tier I

Instytucje określają wartość kwalifikującego się kapitału Tier I danej jednostki zależnej, którą uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I, poprzez odjęcie od kwalifikującego się kapitału Tier I tego przedsiębiorstwa wyniku mnożenia wartości, o której mowa w lit. a), przez wartość procentową, o której mowa w lit. b):

- a) ***kapitał Tier I danej jednostki zależnej pomniejszony o*** mniejszą z poniższych wartości:
- (i) wartość kapitału Tier I jednostki zależnej, która jest wymagana, aby spełnić łącznie wymóg określony w art. 87 ust. 1 lit. b), ***szczegółowe wymogi dotyczące funduszy własnych, o których mowa w art. 100 dyrektywy [do wstawienia przez OP],*** wymóg dotyczący łącznego bufora, o którym mowa w art. 122 ust. 2 dyrektywy [do wstawienia przez OP], ***oraz wszelkie dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze w państwach nienależących do UE, o ile te wymogi ma spełniać kapitał podstawowy Tier I;***
 - (ii) wartość skonsolidowanego kapitału Tier I dotycząca danej jednostki zależnej, która jest wymagana na zasadzie skonsolidowanej, aby spełnić łącznie wymóg określony w art. 87 ust. 1 lit. b), ***szczegółowe wymogi dotyczące funduszy własnych, o których mowa w art. 100 dyrektywy [do wstawienia przez OP],*** i wymóg dotyczący łącznego bufora, o którym mowa w art. 122 ust. 2 dyrektywy [do wstawienia przez OP], ***oraz wszelkie dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze w państwach nienależących do UE, o ile te wymogi ma spełniać kapitał podstawowy Tier I;***
- b) kwalifikujący się kapitał Tier I danej jednostki zależnej wyrażony jako odsetek wszystkich instrumentów w Tier I danego przedsiębiorstwa oraz powiązanych zysków zatrzymanych i azio emisyjnych.

Jeżeli właściwy organ odstąpi od zastosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 6, obliczenie wartości kwalifikujących się instrumentów w Tier I uwzględnionych w skonsolidowanym kapitale Tier I odbywa się bez uwzględnienia indywidualnego odstępstwa.

Artykuł 81

Kwalifikujący się kapitał Tier I uwzględniony w skonsolidowanym kapitale dodatkowym Tier I

Instytucje określają wartość kwalifikującego się kapitału Tier I danej jednostki zależnej, którą uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale dodatkowym Tier I. ***Udziały mniejszości w głównej instytucji kredytowej w państwie członkowskim powinny być w pełni uznawane, o ile nadmiar środków finansowych, przekraczających wymogi regulacyjne, jest możliwy do pełnego przeniesienia w ramach grupy. Kwotę pozostałych udziałów mniejszości, którą uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale dodatkowym Tier I, oblicza się*** poprzez odjęcie udziałów mniejszości przedsiębiorstwa uwzględnionych w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I od kwalifikującego się kapitału Tier I tego przedsiębiorstwa uwzględnionego w skonsolidowanym

kapitale Tier I.

Jeżeli właściwy organ odstąpi od zastosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 6, obliczenie kwalifikującego się kapitału Tier I uwzględnionego w skonsolidowanym kapitale Tier I odbywa się bez uwzględnienia indywidualnego odstępstwa.

Artykuł 82

Kwalifikujące się fundusze własne uwzględnione w skonsolidowanych funduszach własnych

Instytucje określają wartość kwalifikujących się funduszy własnych danej jednostki zależnej, którą uwzględnia się w skonsolidowanych funduszach własnych, poprzez odjęcie od kwalifikujących się funduszy własnych tego przedsiębiorstwa iloczynu wartości, o której mowa w lit. a), i wartości procentowej, o której mowa w lit. b):

- a) ***fundusze własne danej jednostki zależnej pomniejszone o*** mniejszą z poniższych wartości:
- (i) wartość funduszy własnych danej jednostki zależnej, która jest wymagana, aby spełnić łącznie wymóg określony w art. 87 ust. 1 lit. c), ***szczegółowe wymogi dotyczące funduszy własnych, o których mowa w art. 100 dyrektywy [do wstawienia przez OP], kapitału wewnętrznego obliczonego przez instytucję w art. 72 dyrektywy [do wstawienia przez OP], i wymóg dotyczący łącznego bufora, o którym mowa w art. 122 ust. 2 dyrektywy [do wstawienia przez OP], oraz wszelkie dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze w państwach nienależących do UE;***
 - (ii) wartość funduszy własnych dotycząca danej jednostki zależnej, która jest wymagana na zasadzie skonsolidowanej, aby spełnić łącznie wymóg określony w art. 87 ust. 1 lit. c), ***szczegółowe wymogi dotyczące funduszy własnych, o których mowa w art. 100 dyrektywy [do wstawienia przez OP], kapitału wewnętrznego obliczonego przez instytucję w art. 72 dyrektywy [do wstawienia przez OP]*** i wymóg dotyczący łącznego bufora, o którym mowa w art. 122 ust. 2 dyrektywy [do wstawienia przez OP];
- b) kwalifikujące się fundusze własne danego przedsiębiorstwa wyrażone jako odsetek wszystkich instrumentów funduszy własnych danej jednostki zależnej, które uwzględnia się w pozycjach kapitału podstawowego Tier I i w pozycjach dodatkowych w Tier I i Tier II, oraz powiązanych zysków zatrzymanych i azio emisyjnych.

Jeżeli właściwy organ odstąpi od zastosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 6, obliczenie kwalifikującego się kapitału Tier I uwzględnionego w skonsolidowanym kapitale Tier I odbywa się bez uwzględnienia indywidualnego odstępstwa.

Artykuł 83

Kwalifikujące się instrumenty funduszy własnych uwzględnione w skonsolidowanym kapitale Tier II

Instytucje określają wartość kwalifikujących się funduszy własnych danej jednostki zależnej, którą uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale Tier II. ***Udziały mniejszości w głównej instytucji kredytowej w państwie członkowskim powinny być w pełni uznawane, o ile nadmiar środków finansowych, przekraczających wymogi regulacyjne, jest możliwy do pełnego przeniesienia w ramach grupy. Kwotę pozostałych udziałów mniejszości, którą uwzględnia się w***

skonsolidowanym kapitale Tier II, oblicza się poprzez odjęcie kwalifikującego się kapitału Tier I danego przedsiębiorstwa, który uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale Tier I, od kwalifikujących się funduszy własnych danego przedsiębiorstwa uwzględnionych w skonsolidowanych funduszach własnych.

Jeżeli właściwy organ odstąpi od zastosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 6, obliczenie kwalifikującego się kapitału Tier I uwzględnionego w skonsolidowanym kapitale Tier I odbywa się bez uwzględnienia indywidualnego odstępstwa.

Artykuł 83a

Monitorowanie porozumień dotyczących kapitału skonsolidowanego

Porozumienia dotyczące kapitału skonsolidowanego, o którym mowa w art. 80 i 83, mogą prowadzić do konfliktów między organem regulacyjnym kraju przyjmującego, wspierającego emisję kapitału poprzez lokalne jednostki zależne, a organem regulacyjnym kraju pochodzenia, ograniczającym kwotę kredytów kapitałowych udzielanych na szczeblu grupy. Konieczne jest wyważenie tych sprzecznych interesów. EUNB monitoruje porozumienia i wpływ na banki europejskie oraz wydaje regulacyjne standardy techniczne do celów podejścia zharmonizowanego w UE.

Tytuł IV

Znaczne pakiety akcji poza sektorem finansowym

Artykuł 84

Ważenie ryzyka i zakaz posiadania znacznych pakietów akcji poza sektorem finansowym

1. Znaczny pakiet akcji w wysokości przekraczającej 15% uznanego kapitału danej instytucji posiadanych w przedsiębiorstwie, które nie jest jednym z następujących podmiotów, podlega przepisom zawartym w ust. 3:
 - a) właściwą jednostką;
 - b) przedsiębiorstwem, które nie jest właściwą jednostką, prowadzącym działalność, którą właściwy organ uznaje za:
 - (i) bezpośrednie rozszerzenie działalności bankowej; lub
 - (ii) działalność pomocniczą wobec działalności bankowej;
 - (iii) leasing, faktoring, zarządzanie funduszami powierniczymi, zarządzanie usługami przetwarzania danych lub wszelkie inne podobne rodzaje działalności.
2. Łączna wartość znacznych pakietów akcji danej instytucji posiadanych w przedsiębiorstwach innych niż podmioty, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), przekraczająca 60% jej uznanego kapitału podlega przepisom zawartym w ust. 3.
3. Właściwe organy stosują wymogi określone w lit. a) lub b) do znacznych pakietów akcji instytucji, o których mowa w ust. 1 i 2:
 - a) instytucje stosują wagę ryzyka równą 1250% wobec:
 - (i) wartości znacznych pakietów akcji, o których mowa w ust. 1, przekraczającej 15% uznanego kapitału;
 - (ii) łącznej wartości znacznych pakietów akcji, o których mowa w ust. 2, przekraczającej 60% uznanego kapitału danej instytucji;
 - b) właściwe organy zakazują instytucjom posiadania znacznych pakietów akcji, o których mowa w ust. 1 i 2, których wartość przekracza wielkości procentowe uznanego kapitału określone w tych ustępach.

Artykuł 85

Rozwiązanie alternatywne wobec wagi ryzyka równej 1250%

W ramach alternatywy dla stosowania wagi ryzyka równej 1250% w odniesieniu do kwot przekraczających limity określone w art. 84 ust. 1 i 2 instytucje mogą odliczyć te wartości od

pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. k).

Artykuł 86
Wyjątki

1. Przy obliczaniu limitów uznanego kapitału określonych w art. 84 nie uwzględnia się akcji przedsiębiorstw, które nie zostały wskazane w ust. 1 lit. a) i b), jeżeli spełniony jest którykolwiek z poniższych warunków:
 - a) przedmiotowe akcje są posiadane tymczasowo podczas restrukturyzacji finansowej danego przedsiębiorstwa lub jego ratowania;
 - b) posiadane akcje stanowią pozycję z tytułu gwarantowania emisji utrzymywaną nie dłużej niż przez 5 dni roboczych;
 - c) akcje te są posiadane w imieniu samej instytucji lub na rachunek innych podmiotów.
2. W obliczeniach określonych w art. 84 nie są uwzględniane akcje, które nie są finansowymi aktywami trwałymi określonymi w art. 35 ust. 2 dyrektywy 86/635/EWG.

CZĘŚĆ TRZECIA

WYMOGI KAPITAŁOWE

Tytuł I

Wymogi ogólne, wycena i sprawozdawczość

Rozdział 1

Wymagany poziom funduszy własnych

SEKCJA 1

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH OBOWIĄZUJĄCE INSTYTUCJE

Artykuł 87

Wymogi w zakresie funduszy własnych

1. Z zastrzeżeniem art. 88 i 89 instytucje zawsze spełniają poniższe wymogi w zakresie funduszy własnych:
 - a) współczynnik kapitału podstawowego Tier I na poziomie 4,5%;
 - b) współczynnik kapitału Tier I na poziomie 6%;
 - c) łączny współczynnik kapitałowy na poziomie 8%.
2. Instytucje obliczają swoje współczynniki kapitałowe w następujący sposób:
 - a) współczynnik kapitału podstawowego Tier I stanowi kapitał podstawowy Tier I danej instytucji wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko;
 - b) współczynnik kapitału Tier I stanowi kapitał Tier I danej instytucji wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko;
 - c) łączny współczynnik kapitałowy stanowi fundusze własne danej instytucji wyrażone jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.
3. Łączną kwotę ekspozycji na ryzyko oblicza się po uwzględnieniu przepisów określonych w ust. 4 jako sumę poniższych lit. a)–f):
 - a) kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ryzyka kredytowego i ryzyka rozmycia obliczane zgodnie z częścią trzecią tytuł II, w odniesieniu do całej działalności gospodarczej danej instytucji, z wyjątkiem kwot ekspozycji ważonej ryzykiem pochodzących z działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji;
 - b) wymogów w zakresie funduszy własnych określonych zgodnie z przepisami części trzeciej lub części czwartej tytuł IV, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do

działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji dla następujących elementów:

- (i) ryzyka pozycji;
 - (ii) dużych ekspozycji przekraczających limity określone w art. 384–390 w zakresie, w jakim zezwala się instytucji na przekroczenie tych limitów;
- c) wymogów w zakresie funduszy własnych określonych zgodnie z przepisami, odpowiednio, części trzeciej tytuł IV lub części trzeciej tytuł V, w odniesieniu do następujących elementów:
- (i) ryzyko walutowe;
 - (ii) ryzyka rozliczenia;
 - (iii) ryzyka cen towarów;
- d) wymogów w zakresie funduszy własnych obliczanych zgodnie z tytułem VI w odniesieniu do ryzyka korekty wyceny kredytowej instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym innych niż kredytowe instrumenty pochodne, które uznaje się za zmniejszające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ryzyka kredytowego;
- e) wymogów w zakresie funduszy własnych określanych zgodnie z częścią trzecią tytuł III w odniesieniu do ryzyka operacyjnego;
- f) kwot ekspozycji ważonych ryzykiem określanych zgodnie z częścią trzecią tytuł II w odniesieniu do ryzyka kontrahenta wynikającego z działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji w odniesieniu do następujących rodzajów transakcji i umów:
- (i) instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i kredytowych instrumentów pochodnych;
 - (ii) transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów opartych na papierach wartościowych lub na towarach;
 - (iii) transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego opartych na papierach wartościowych lub na towarach;
 - (iv) transakcji z długim terminem rozliczenia.
4. Przy obliczaniu łącznej kwoty ekspozycji, o której mowa w ust. 3, mają zastosowanie poniższe przepisy:
- a) wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w lit. c)–e) tego ustępu, uwzględniają wymogi wynikające z całościowej działalności gospodarczej danej instytucji;
 - b) instytucje mnożą wymogi w zakresie funduszy własnych określone w lit. b)–e) tego ustępu przez 12,5;

ba) kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ryzyka kredytów udzielanych MŚP (określonych w tytule II rozdział 3 sekcja 2 podsekcja 2 art. 148 ust. 4) są obliczane zgodnie z tytułem II, a następnie mnożone przez 0,7619 (zastosowanie czynnika wsparcia MŚP), bez względu na to, czy instytucja stosuje metodę określoną w części 3 tytuł II rozdział 2 czy rozdział 3.

4a. W przypadku więcej niż jednokrotnego zastosowania odpowiedzialności lub narzutu kapitałowego ze względu na współdziałające wymogi kapitałowe, właściwy organ może zrezygnować ze stosowania odpowiedniej części niniejszego rozporządzenia. Właściwe organy powiadamiają EUNB, jak to najszybciej praktycznie możliwe, o stosowaniu tego podejścia. EUNB monitoruje to postępowanie i, o ile to konieczne, z własnej inicjatywy wydaje wytyczne w celu zapewnienia spójności na szczeblu UE.

Artykuł 88

Wymóg dotyczący kapitału założycielskiego w przypadku instytucji kontynuujących działalność

- 1. Wysokość funduszy własnych instytucji nie może spaść poniżej kwoty kapitału założycielskiego wymaganego w chwili udzielenia zezwolenia.*
- 2. Instytucje, które istniały już w dniu 1 stycznia 1993 r. i których fundusze własne nie osiągają wymaganego poziomu kapitału założycielskiego, mogą w dalszym ciągu prowadzić działalność. W takim przypadku fundusze własne tych instytucji nie mogą jednak spaść poniżej najwyższego poziomu osiągniętego po dniu 22 grudnia 1989 r., z **wyłączeniem przypadków, kiedy spadek poniżej tego poziomu wynika z faktu, że określone instrumenty kapitałowe, kwalifikujące się jako fundusze własne na mocy dyrektywy 2006/48/WE, nie kwalifikują się jako fundusze własne na mocy niniejszego rozporządzenia lub z uwagi na nowe zasady odliczania.***
- 3. Jeżeli kontrolę nad instytucją kwalifikującą się do kategorii określonej w ust. 2 przejmuje inna osoba fizyczna lub prawna niż osoba, która wcześniej kontrolowała tę instytucję, fundusze własne tej instytucji są podwyższane do wymaganego poziomu kapitału założycielskiego.*
- 4. Jeżeli następuje połączenie co najmniej dwóch instytucji kwalifikujących się do kategorii określonej w ust. 2, fundusze własne instytucji powstałej w wyniku tego połączenia nie mogą spaść poniżej sumy funduszy własnych połączonych instytucji w chwili połączenia, o ile nie został osiągnięty wymagany poziom kapitału założycielskiego.*
- 5. Jeżeli właściwe organy uznają, że w celu zapewnienia wypłacalności danej instytucji niezbędne jest spełnienie wymogu określonego w ust. 1, nie mają zastosowania przepisy zawarte w ust. 2–4.*

Artykuł 89

Odstępstwo w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego prowadzonej na małą skalę

- 1. Instytucje mogą zastąpić wymóg kapitałowy, o którym mowa w art. 87 ust. 3 lit. b), wymogiem kapitałowym obliczanym zgodnie z lit. a) tego ustępu w odniesieniu do ich działalności zaliczanej do portfela handlowego, pod warunkiem że wielkość ich bilansowej i pozabilansowej działalności zaliczanej do portfela handlowego spełnia poniższe warunki:*

- a) zazwyczaj wynosi mniej niż 5% całkowitej kwoty aktywów i kwota 15 mln EUR;
 - b) nigdy nie przekracza 6% całkowitej kwoty aktywów i kwoty 20 mln EUR.
2. Przy obliczaniu wielkości operacji bilansowych i pozabilansowych instrumenty dłużne wycenia się według cen rynkowych lub wartości nominalnych, akcje – według cen rynkowych, a instrumenty pochodne – według nominalnych lub rynkowych wartości instrumentów bazowych, których dotyczą. Pozycje długie i krótkie sumuje się bez względu na znak dodatni lub ujemny.
 3. Jeżeli dana instytucja nie spełnia warunków zawartych w ust. 1 lit. b), niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ. Jeżeli po dokonaniu swojej oceny właściwy organ ustali, że wymóg zawarty w ust. 1 lit. a) nie jest spełniony, i powiadomi o tym daną instytucję, instytucja ta zaprzestaje stosowania ust. 1 od następnego dnia sprawozdawczego.

SEKCJA 2

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH OBOWIĄZUJĄCE FIRMY INWESTYCYJNE POSIADAJĄCE OGRANICZONE ZEZWOLENIE NA ŚWIADCZENIE USŁUG INWESTYCYJNYCH

Artykuł 90

Wymogi w zakresie funduszy własnych obowiązujące firmy inwestycyjne posiadające ograniczone zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych

1. Do celów art. 87 ust. 3 firmy inwestycyjne, które nie posiadają zezwolenia na świadczenie usług inwestycyjnych wymienionych w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko w sposób określony w ust. 2.
2. Firmy inwestycyjne, o których mowa w ust. 1, obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko jako wyższą z poniższych wartości:
 - a) suma pozycji, o których mowa w art. 87 ust. 3 lit. a)–d) oraz f) po zastosowaniu art. 87 ust. 4;
 - b) 12,5 pomnożone przez kwotę określoną w art. 92.
3. Firmy inwestycyjne, o których mowa w ust. 1, podlegają wszystkim pozostałym przepisom dotyczącym ryzyka operacyjnego zawartym w tytule VII rozdział 3 sekcja 2 podsekcja 1 dyrektywy [do wstawienia przez OP].

Artykuł 91

Wymogi w zakresie funduszy własnych obowiązujące firmy inwestycyjne, które utrzymują kapitał założycielski zgodnie z art. 29 dyrektywy [do wstawienia przez OP]

1. Do celów art. 87 ust. 3 następujące kategorie firm inwestycyjnych, które utrzymują kapitał założycielski zgodnie z art. 29 dyrektywy [do wstawienia przez OP], obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko w sposób określony w ust. 2:
 - a) firmy inwestycyjne, które zawierają transakcje na własny rachunek wyłącznie w celu

wykonania lub wywiązania się ze zlecenia klienta lub w celu uzyskania dostępu do systemu rozliczeń i rozrachunku lub uznanej giełdy, działając w roli agenta lub wykonując zlecenie klienta;

- b) firmy inwestycyjne, które nie przechowują środków pieniężnych lub papierów wartościowych klienta;
 - c) firmy inwestycyjne, które zawierają transakcje jedynie na własny rachunek;
 - d) firmy inwestycyjne, które nie mają żadnych zewnętrznych klientów;
 - e) firmy inwestycyjne, których transakcje są wykonywane i rozliczane na odpowiedzialność instytucji rozliczeniowej, a także są przez taką instytucję gwarantowane.
2. W odniesieniu do firm inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1, łączną kwotę ekspozycji na ryzyko oblicza się jako sumę poniższych elementów:
- a) przepisów art. 87 ust. 3 lit. a)–d) oraz f) po zastosowaniu art. 87 ust. 4;
 - b) kwoty, o której mowa w art. 92, pomnożonej przez liczbę 12,5.
3. Firmy inwestycyjne, o których mowa w ust. 1, podlegają wszystkim pozostałym przepisom dotyczącym ryzyka operacyjnego zawartym w tytule VII rozdział 3 sekcja 2 podsekcja 1 dyrektywy [do wstawienia przez OP].

Artykuł 92

Fundusze własne oparte na stałych kosztach pośrednich

- 1. Zgodnie z art. 90 i 91 firma inwestycyjna utrzymuje uznany kapitał na poziomie co najmniej jednej czwartej stałych kosztów pośrednich, jakie dana firma inwestycyjna poniosła w roku poprzednim.
- 2. W przypadku zmiany działalności firmy inwestycyjnej w stosunku do roku poprzedniego, którą to zmianę właściwy organ uznaje za istotną, organ ten może skorygować wymóg określony w ust. 1.
- 3. Jeżeli dana firma inwestycyjna nie prowadzi jeszcze działalności przez pełny rok, licząc od dnia podjęcia tej działalności, utrzymuje ona uznany kapitał na poziomie co najmniej jednej czwartej stałych kosztów pośrednich przewidywanych w planie biznesowym, chyba że właściwy organ zażąda skorygowania tego planu.

Artykuł 93

Fundusze własne w odniesieniu do firm inwestycyjnych na zasadzie skonsolidowanej

- 1. W przypadku firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 90 ust. 1, wchodzących w skład grupy, która nie obejmuje żadnych instytucji kredytowych, dominująca firma inwestycyjna z państwa członkowskiego stosuje przepisy art. 87 na poziomie skonsolidowanym w następujący sposób:

- a) stosowanie łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej w sposób określony w art. 90 ust. 2;
 - b) fundusze własne obliczane na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej dominującej firmy inwestycyjnej.
2. W przypadku firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 91 ust. 1, wchodzących w skład grupy, która nie obejmuje żadnych instytucji kredytowych, firma inwestycyjna kontrolowana przez finansową spółkę holdingową stosuje przepisy art. 87 na poziomie skonsolidowanym w następujący sposób:
- a) stosuje łączną kwotę ekspozycji na ryzyko obliczoną w sposób określony w art. 91 ust. 2;
 - b) fundusze własne obliczane na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej dominującej firmy inwestycyjnej.

Rozdział 2

Wymogi w zakresie obliczeń i sprawozdawczości

Artykuł 94 *Wycena*

Wycena aktywów i pozycji pozabilansowych prowadzona jest zgodnie ze standardami rachunkowości, którym podlega dana instytucja na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 i dyrektywy 86/635/EWG.

W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwe organy mogą zażądać, by instytucje dokonywały wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości stosownie do przepisów rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

Artykuł 95

Sprawozdawczość dotycząca wymogów w zakresie funduszy własnych i informacji finansowe

1. Co najmniej raz na kwartał instytucje przedstawiają sprawozdanie dotyczące obowiązków określonych w art. 87.

Przedmiotowa sprawozdawczość obejmuje **również** informacje finansowe sporządzone zgodnie ze standardami rachunkowości, którym podlega dana instytucja na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 i dyrektywy 86/635/EWG, w zakresie, **w jakim**:

- a) ***EUNB uznaje, że ta informacja jest konieczna do uzyskania pełnego obrazu profilu ryzyka działalności danej instytucji;***
- b) ***EUNB, we współpracy z ERRS, uznaje tę informację za konieczną do realizacji zadań związanych z nadzorem makroostrożnościowym, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1092/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010.***

Instytucje przedstawiają sprawozdanie dotyczące zobowiązań określonych w art. 87 co

najmniej dwa razy w roku.

Instytucje **terminowo** przedstawiają właściwym organom wyniki wraz ze wszelkimi wymaganymi danymi składowymi.

2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia **definicji, kryteriów klasyfikacji**, jednolitych formatów, częstotliwości i terminów przedkładania sprawozdań oraz rozwiązań informatycznych stosowanych w Unii do tego rodzaju sprawozdawczości. **W odniesieniu do informacji finansowych, zakres wykonawczego standardu technicznego ogranicza się do instytucji, które podlegają przepisom art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.** Format i częstotliwość sprawozdań są proporcjonalne do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji. **EUNB konsultuje się z ERRS w sprawie opracowania projektu wykonawczych standardów technicznych związanych z informacją, o której mowa w ust. 1a lit. b).**

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania standardów wykonawczych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 95a

Dodatkowe wymogi w sprawozdawczości

Instytucje podają w sprawozdaniach poziom stosowania, przynajmniej w ujęciu zagregowanym, umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, pożyczek papierów wartościowych oraz wszelkich form obciążeń lub ustaleń dotyczących wycofania.

Tego rodzaju informacje powinny być zgłaszane do repozytorium transakcji lub Centralnego Depozytu Papierów Wartościowych w celu zapewnienia do nich dostępu, między innymi, EUNB, EUNGiPW, odpowiednim właściwym organom, ERRS oraz właściwym bankom centralnym i ESBC.

W przypadku postępowania likwidacyjnego niezgłoszone ustalenia dotyczące wycofania nie mają skutków prawnych.

Artykuł 96

Szczegółowe obowiązki sprawozdawcze

1. Instytucje przedstawiają właściwym organom następujące dane:
 - a) straty z tytułu udzielonych kredytów, na których ustanowiono zabezpieczenie nieruchomościami mieszkalnymi do 80% wartości rynkowej lub 80% bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, w każdym roku, jeżeli nie zostanie postanowione inaczej na mocy art. 119 ust. 2;
 - b) całkowite straty z tytułu udzielonych kredytów, na których ustanowiono

zabezpieczenie nieruchomościami mieszkalnymi, w każdym roku;

- c) straty wynikające z pożyczek, na których ustanowiono zabezpieczenie nieruchomościami komercyjnymi do 50% wartości rynkowej lub 60% bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, w każdym roku, jeżeli nie zostanie postanowione inaczej na mocy art. 119 ust. 2;
- d) całkowite straty z tytułu udzielonych kredytów, na których ustanowiono zabezpieczenie nieruchomościami komercyjnymi, w każdym roku.

2. Właściwe organy corocznie publikują zagregowane dane określone w ust. 1 lit. a)–d) wraz z danymi historycznymi, jeżeli są one dostępne. Właściwy organ na wniosek innego właściwego organu z państwa członkowskiego lub EUNB dostarcza temu właściwemu organowi lub na wniosek EUNB bardziej szczegółowe informacje dotyczące sytuacji na rynkach nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych w danym państwie członkowskim.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

- a) jednolitych *definicji* dotyczących składania sprawozdań oraz formatów, częstotliwości i terminów przedkładania sprawozdań w zakresie pozycji, o których mowa w ust. 1, *w celu zapewnienia spójności i porównywalności zgłaszanych strat*;
- b) jednolitych formatów, częstotliwości i terminów publikacji zagregowanych danych, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Rozdział 3

Portfel handlowy

Artykuł 97

Wymogi w zakresie portfela handlowego

- 1. Pozycje w portfelu handlowym nie podlegają żadnym ograniczeniom w zakresie ich zbywalności albo można je zabezpieczyć.
- 2. Przeznaczenie do obrotu wykazuje się na podstawie strategii, zasad i procedur ustanowionych przez instytucję w celu zarządzania daną pozycją lub portfelem zgodnie z art. 98.
- 3. Instytucje ustanawiają i utrzymują systemy i mechanizmy kontroli w celu zarządzania swoimi portfelami handlowymi zgodnie z art. 99 i 100.
- 4. Przy obliczaniu wymogów kapitałowych w odniesieniu do ryzyka pozycji instytucje mogą uwzględnić wewnętrzne instrumenty zabezpieczające, pod warunkiem że zabezpieczenia te

są przeznaczone do obrotu oraz że są spełnione wymogi art. 98–101.

Artykuł 98
Zarządzanie portfelem handlowym

Zarządzając swoimi pozycjami lub zestawami pozycji w portfelu handlowym, instytucja spełnia wszystkie poniższe wymogi:

- a) instytucja ustanawia dobrze udokumentowaną strategię handlową w odniesieniu do pozycji/instrumentu lub portfeli, zatwierdzoną przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla, obejmującą oczekiwany okres posiadania;
- b) instytucja ustanawia jasno określone zasady i procedury w odniesieniu do aktywnego zarządzania pozycjami otwieranymi w jednostce odpowiadającej za handel. W ramach tych zasad i procedur uwzględnia się następujące kwestie:
 - (i) które pozycje mogą być otwierane przez poszczególne jednostki odpowiadające za handel;
 - (ii) limity pozycji są ustalone i monitorowane pod względem adekwatności;
 - (iii) dealerzy mogą swobodnie otwierać pozycję i nią zarządzać w ramach uzgodnionych limitów oraz zgodnie z zatwierdzoną strategią;
 - (iv) kadra kierownicza wyższego szczebla otrzymuje sprawozdania na temat pozycji, co stanowi integralną część procesu zarządzania ryzykiem danej instytucji;
 - (v) pozycje monitoruje się aktywnie, z uwzględnieniem źródeł informacji rynkowych oraz oceny zbywalności lub możliwości zabezpieczenia pozycji bądź wiążących się z nią rodzajów ryzyka, w tym oceny, jakości i dostępności wejściowych danych rynkowych do procesu wyceny, poziomu obrotu rynkowego, wielkości pozycji będących w obrocie rynkowym;
- (va) aktywną strategię przeciwdziałania oszustwom.**
- c) instytucja ustanawia jasno określone zasady i procedury w celu monitorowania pozycji pod kątem strategii handlowej instytucji, w tym monitorowania wielkości obrotu i pozycji, dla których zostały przekroczone wyznaczone pierwotnie okresy posiadania.

Artykuł 99
Uwzględnienie w portfelu handlowym

1. Instytucje ustanawiają jasno określone zasady i procedury dotyczące określania, które pozycje należy uwzględnić w portfelu handlowym w związku z obliczaniem ich wymogów kapitałowych, zgodnie z wymogami określonymi w art. T1 oraz z definicją portfela handlowego zgodnie z art. 4, z uwzględnieniem możliwości i praktyk danej instytucji w zakresie zarządzania ryzykiem. Instytucja dokumentuje w pełni przestrzeganie tych zasad i procedur oraz poddaje je okresowemu audytowi wewnętrznemu.
2. Instytucje ustanawiają jasno określone zasady i procedury ogólnego zarządzania portfelem handlowym. Przedmiotowe zasady i procedury określają przynajmniej:

- a) działalność, którą instytucja uznaje za handlową i zalicza do portfela handlowego do celów wymogu w zakresie funduszy własnych;
- b) zakres, w jakim pozycja podlega codziennej wycenie rynkowej w drodze odniesienia do aktywnego, płynnego rynku dwustronnego;
- c) w przypadku pozycji podlegających wycenie według modelu – zakres, w jakim instytucja może:
 - (i) rozpoznać wszystkie istotne ryzyka związane z pozycją;
 - (ii) zabezpieczyć się przed wszystkimi istotnymi ryzykami związanymi z pozycją za pomocą instrumentów, dla których istnieje aktywny, płynny rynek dwustronny;
 - (iii) dokonywać miarodajnych oszacowań podstawowych założeń i parametrów stosowanych w modelu;
- d) zakres, w jakim instytucja może i jest zobowiązana generować wyceny dotyczące pozycji, które mogą być walidowane przez organ zewnętrzny w jednolity sposób;
- e) zakres, w jakim ograniczenia prawne lub inne wymogi operacyjne wpłynęłyby negatywnie na zdolność instytucji do upłynnienia lub zabezpieczenia pozycji w krótkim okresie;
- f) zakres, w jakim instytucja może i jest zobowiązana aktywnie zarządzać ryzykami związanymi z pozycjami w ramach swojej działalności handlowej;
- g) zakres, w jakim instytucja może dokonywać transferu ryzyka lub pozycji między portfelem niehandlowym a handlowym oraz kryteria dla takich transferów.

Artykuł 100

Wymogi w zakresie ostrożnej wyceny

1. Wszystkie pozycje portfela handlowego podlegają normom w zakresie ostrożnej wyceny określonym w niniejszym artykule. Instytucje w szczególności dopilnowują, aby w ramach ostrożnej wyceny ich pozycji portfela handlowego osiągnięto odpowiedni stopień pewności, uwzględniający dynamiczny charakter tych pozycji, wymagania ostrożnościowe oraz zasady działania i cel wymogów kapitałowych w odniesieniu do pozycji portfela handlowego.
2. Instytucje ustanawiają i utrzymują systemy i mechanizmy kontroli wystarczające do zapewniania ostrożnych i wiarygodnych oszacowań dotyczących wyceny. Przedmiotowe systemy i mechanizmy kontroli zawierają co najmniej następujące elementy:
 - a) udokumentowane zasady i procedury dotyczące procesu wyceny, w tym wyraźnie określony zakres odpowiedzialności za poszczególne obszary wchodzące w skład procesu wyceny, źródła informacji rynkowych oraz ocenę ich adekwatności, wytyczne dotyczące stosowania nieobserwowalnych parametrów wejściowych odzwierciedlających założenia instytucji odnośnie do tego, jakie parametry zastosowałoby uczestnicy rynku do celów wyceny pozycji, częstotliwość dokonywania niezależnej wyceny, godziny ustalania dziennych cen zamknięcia, procedury korekty wycen, procedury weryfikacji na koniec miesiąca oraz

weryfikacji doraźnej;

- b) struktura raportowania w dziale odpowiedzialnym za proces wyceny jest jasna i niezależna od jednostki operacyjnej.

Zgodnie ze standardami technicznymi, które EUNB przedstawia nie później niż 1 stycznia 2013 r., instytucje opracowują podejście wyceny według finansowania, zgodnie z definicjami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu. Na wstępie przedmiotowe podejście powinno stanowić uzupełnienie stosowanych przez instytucje metod wyceny według rynku, wyceny według modelu oraz wartości księgowej, oraz być przedmiotem równoległej informacji, ale po okresie próbnym trwającym do 2015 r. jego skuteczność i stosowanie powinny podlegać ocenie EUNB, która przedstawia Komisji zalecenie, czy stosowanie tej metody powinno zastąpić niektóre z innych metod wyceny lub co najmniej uzyskać analogiczne znaczenie statutowe.

Ostatnim ogniwem struktury raportowania powinien być członek organu zarządzającego.

- 3. Instytucje aktualizują wycenę pozycji portfela handlowego co najmniej raz dziennie.
- 4. Instytucje dokonują w miarę możliwości wyceny swoich pozycji według wartości rynkowej, w tym przy stosowaniu metody ujmowania pozycji w portfelu handlowym.
- 5. Dokonując wyceny rynkowej, instytucja stosuje ostrożniejszy z kursów kupna/sprzedaży, chyba że dana instytucja jest znaczącym animatorem rynku w zakresie danego rodzaju instrumentu finansowego lub towaru i może dokonać zamknięcia po średnim kursie rynkowym.
- 6. Jeżeli wycena rynkowa nie jest możliwa, instytucje dokonują ostrożnej wyceny ich pozycji i portfeli według modelu, w tym przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu pozycji portfela handlowego.
- 7. Dokonując wyceny według modelu, instytucje spełniają poniższe wymogi:
 - a) kadra kierownicza wyższego szczebla zna składniki portfela handlowego lub innych pozycji wycenianych według wartości godziwej, które są poddawane wycenie według modelu, i rozumie, że wycena tego typu wprowadza znaczną niepewność do sprawozdawczości dotyczącej ryzyka i wyników przedsiębiorstwa;
 - b) instytucje wykorzystują dane rynkowe odpowiadające w miarę możliwości cenom rynkowym oraz dokonują z dużą częstotliwością oceny adekwatności danych rynkowych dla konkretnej pozycji podlegającej wycenie oraz parametrów modelu;
 - c) w miarę dostępności instytucje stosują metody wyceny, które stanowią przyjętą praktykę rynkową w odniesieniu do danych instrumentów finansowych lub towarów;
 - d) jeżeli model został stworzony przez samą instytucję, opiera się on na stosownych założeniach, które zostały oszacowane i sprawdzone przez osoby odpowiednio do tego wykwalifikowane, niezwiązane z procesem tworzenia modelu;
 - e) instytucje ustanawiają procedury formalnej kontroli zmian oraz przechowują zabezpieczoną kopię modelu, którą stosują do okresowego sprawdzania wycen;

- f) jednostka zarządzająca ryzykiem ma świadomość słabych punktów stosowanych modeli oraz zna sposoby jak najlepszego ich odzwierciedlenia w wynikach wyceny; oraz
- g) instytucje są poddawane regularnemu przeglądowi w celu określenia dokładności jego funkcjonowania, w tym dokonania oceny prawidłowości założeń, analizy zysków i strat w zestawieniu z czynnikami ryzyka oraz porównania rzeczywistych wartości zamknięcia z wynikami modelu.

Do celów lit. d) model opracowuje się lub zatwierdza niezależnie od jednostki odpowiadającej za handel; poddaje się go niezależnym testom, które obejmują walidację danych matematycznych, założeń oraz zastosowanego oprogramowania.

- 8. Oprócz codziennej wyceny rynkowej lub wyceny według modelu instytucje dokonują niezależnej weryfikacji cen. Weryfikacji cen rynkowych i danych wejściowych modelu dokonuje osoba lub jednostka niezależna od osób lub jednostek będących beneficjentami portfela handlowego, co najmniej raz w miesiącu lub częściej, w zależności od charakteru rynku lub działalności handlowej. Jeżeli niedostępne są niezależne źródła cen lub źródła te są bardziej subiektywne, właściwe może okazać się zastosowanie środków ostrożności, takich jak korekta wyceny.
- 9. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące uwzględniania korekt wyceny.
- 10. Instytucje oficjalnie uwzględniają następujące korekty wyceny: niezrealizowane spready kredytowe, koszty zamknięcia, ryzyko operacyjne, przedterminowe rozwiązanie umowy, koszty inwestycji i finansowania, przyszłe koszty administracyjne oraz w stosownych przypadkach ryzyko modelu.
- 11. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące obliczania korekty bieżącej wyceny wszystkich pozycji mniej płynnych, które mogą powstać w szczególności na skutek zdarzeń rynkowych lub sytuacji związanych z instytucją, takich jak pozycje o dużej koncentracji lub pozycje, dla których przekroczono pierwotnie wyznaczone okresy posiadania. W razie konieczności instytucje przeprowadzają takie korekty oprócz wszelkich zmian dotyczących wartości pozycji, które są wymagane do celów sprawozdawczości finansowej, oraz opracowują takie korekty w celu odzwierciedlenia braku płynności danej pozycji. Zgodnie z tymi procedurami, podejmując decyzję o ewentualnej konieczności dokonania korekty wyceny w przypadku pozycji mniej płynnych, instytucje uwzględniają kilka czynników. Czynniki te obejmują poniższe elementy:
 - a) czas, jaki byłby potrzebny do zabezpieczenia pozycji lub ryzyk związanych z pozycją;
 - b) zmienność i średnią wartość różnicy pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży;
 - c) dostępność kwotowań rynkowych (liczba i wskazanie animatorów rynku) oraz zmienność i średnią wielkość wolumenów obrotu, w tym wolumenów obrotu w okresach występowania napięć na rynku;
 - d) koncentracje na rynku;
 - e) struktura pozycji pod względem terminów zapadalności;

- f) zakres, w jakim wycena opiera się na metodzie wyceny według modelu;
 - g) wpływ innych rodzajów ryzyka związanego z modelem.
12. W przypadku stosowania wycen sporządzonych przez osoby trzecie lub wycen według modelu instytucje rozważają, czy należy zastosować korektę wyceny. Instytucje rozważają oprócz tego potrzebę dokonania korekt z tytułu pozycji mniej płynnych oraz dokonują na bieżąco oceny, czy są one w dalszym ciągu adekwatne.
13. W odniesieniu do złożonych produktów, w tym ekspozycji sekurytyzacyjnych i kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania, instytucje oceniają wprost, czy istnieje potrzeba stosowania korekt wyceny, aby odzwierciedlić model ryzyka związanego z ewentualnym zastosowaniem niewłaściwej metody wyceny oraz model ryzyka związanego z zastosowaniem nieobserwowalnych (i potencjalnie niewłaściwych) parametrów kalibracji w modelu wyceny.

Artykuł 100a
Szczególne wymogi w zakresie płynności

Właściwe organy narzucają szczególne poziomy wpływów i rozchodów w przypadkach, w których jest to niezbędne do uwzględnienia ryzyka szczególnego, na które narażona jest lub może być narażona instytucja lub grupa skonsolidowana (zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych) lub podgrupa płynnościowa (zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych). W tym celu uwzględniają następujące kwestie:

- a) konkretny model biznesowy instytucji;***
- b) stosowane przez instytucję zasady, procedury i mechanizmy, o których mowa w sekcji II i w szczególności w art. 84;***
- c) wynik przeglądu i oceny przeprowadzonych zgodnie z wymogami sekcji III;***
- d) systemowe ryzyko utraty płynności, które zagraża integralności rynków finansowych w danym państwie członkowskim.***

Artykuł 101
Wewnętrzne instrumenty zabezpieczające

1. Wewnętrzny instrument zabezpieczający spełnia w szczególności poniższe wymogi:
- a) jego głównym celem nie jest uniknięcie lub obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych;
 - b) jest on we właściwy sposób udokumentowany i podlega określonym wewnętrznym procedurom zatwierdzenia i audytu;
 - c) jest obsługiwany na warunkach rynkowych;
 - d) ryzykiem rynkowym wywołanym wewnętrznym instrumentem zabezpieczającym zarządza się w sposób dynamiczny w portfelu handlowym w ramach zatwierdzonych limitów;

- e) jest on uważnie monitorowany.
2. Monitorowanie odbywa się przy zachowaniu odpowiednich procedur.
 3. Wymogi ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla wymogów mających zastosowanie do pozycji zabezpieczonej, która należy do portfela niehandlowego.
 4. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, jeżeli instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko kredytowe zaliczaną do portfela niehandlowego lub ekspozycję na ryzyko kontrahenta przy użyciu kredytowego instrumentu pochodnego zaliczanego do portfela handlowego, stosując wewnętrzny instrument zabezpieczający, uznaje się, że do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem ekspozycja zaliczana do portfela niehandlowego lub ekspozycja na ryzyko kontrahenta nie jest zabezpieczona, dopóki instytucja nie nabędzie od uznanego zewnętrznego dostawcy ochrony odpowiedniego kredytowego instrumentu pochodnego, który spełnia wymogi w zakresie ochrony kredytowej nierzeczywistej w portfelu niehandlowym. Bez uszczerbku dla przepisów art. 293 lit. i), jeżeli taka ochrona od zewnętrznego dostawcy zostaje nabyta i uznana do celów obliczenia wymogów kapitałowych jako instrument zabezpieczający ekspozycję zaliczaną do portfela niehandlowego, do tych samych celów do portfela handlowego nie zalicza się ani wewnętrznego, ani zewnętrznego zabezpieczającego kredytowego instrumentu pochodnego.

Tytuł II

Wymogi kapitałowe z tytułu ryzyka kredytowego

Rozdział 1

Zasady ogólne

Artykuł 102

Metody szacowania ryzyka kredytowego

Do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 87 ust. 3 lit. a) i f) instytucje stosują albo metodę standardową przewidzianą w rozdziale 2, albo jeżeli zezwoliły na to właściwe organy zgodnie z art. 138, metodę wewnętrznych ratingów (IRB) przewidzianą w rozdziale 3.

Artykuł 103

Stosowanie techniki ograniczania ryzyka kredytowego według metody standardowej i metody IRB

1. W odniesieniu do ekspozycji, do której dana instytucja stosuje metodę standardową zgodnie z rozdziałem 2 lub metodę IRB zgodnie z rozdziałem 3, nie korzystając jednak z własnych oszacowań wartości LGD i współczynników konwersji zgodnie z art. 146, dana instytucja może zastosować ograniczanie ryzyka kredytowego zgodnie z rozdziałem 4 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 87 ust. 3 lit. a) i f) lub, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty do celów obliczeń, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. c) i art. 59 lit. d).
2. W odniesieniu do ekspozycji, do której dana instytucja stosuje metodę IRB, korzystając z własnych oszacowań wartości LGD i współczynników konwersji zgodnie z art. 146, dana instytucja może zastosować ograniczanie ryzyka kredytowego zgodnie z rozdziałem 3.

Artykuł 104

Sposób ujmowania sekurytyzowanych ekspozycji według metody standardowej i metody IRB

1. Jeżeli do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do kategorii ekspozycji, do której by zaklasyfikowano sekurytyzowane ekspozycje zgodnie z art. 107, dana instytucja stosuje metodę standardową zgodnie z rozdziałem 2, oblicza ona kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z art. 240, 241 i 246–253. Instytucje stosujące metodę standardową mogą również stosować metodę wewnętrznych oszacowań w przypadkach, w których jest to dozwolone na podstawie art. 254 ust. 3.
2. Jeżeli do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do kategorii ekspozycji, do której by zaklasyfikowano sekurytyzowaną ekspozycję zgodnie z art. 142, dana instytucja stosuje metodę IRB zgodnie z rozdziałem 3, oblicza ona kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 240, 241 i 254–261.
3. Z wyjątkiem metody wewnętrznych oszacowań, gdy metodę IRB stosuje się jedynie

w odniesieniu do części sekurytyzowanych ekspozycji stanowiących przedmiot danej sekurytyzacji, instytucja stosuje metodę odpowiadającą przeważającemu udziałowi sekurytyzowanych ekspozycji stanowiących przedmiot tej sekurytyzacji.

Artykuł 105

Metoda ujmowania korekt z tytułu ryzyka kredytowego

1. Instytucje stosujące metodę standardową ujmują korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 59 lit. c).
2. Instytucje stosujące metodę IRB ujmują korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 155.
3. Do celów niniejszego artykułu oraz rozdziałów 2 i 3 korekty z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego nie uwzględniają funduszy ogólnego ryzyka bankowego.
4. Instytucje stosujące metodę IRB, które wykorzystują metodę standardową w odniesieniu do części ich ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej lub indywidualnej zgodnie z art. 143 i 145, określają część korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego, do której należy przypisać sposób ujmowania korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego według metody standardowej i sposób ujmowania korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego według metody IRB w następujący sposób:
 - a) w stosownych przypadkach, jeżeli instytucja objęta konsolidacją stosuje wyłącznie metodę IRB, do korekt z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego tej instytucji przypisuje się sposób ujmowania określony w ust. 2;
 - b) w stosownych przypadkach, jeżeli instytucja objęta konsolidacją stosuje wyłącznie metodę standardową, do korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego tej instytucji przypisuje się sposób ujmowania określony w ust. 1 lit. a).
5. pozostałą część korekty z tytułu ryzyka kredytowego przypisuje się do tych dwóch metod proporcjonalnie, zgodnie z udziałem kwot ekspozycji ważonych ryzykiem podlegających metodzie standardowej i podlegających metodzie IRB.

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia sposobu obliczania korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i korekt z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego w ramach właściwych standardów rachunkowości w odniesieniu do:

- a) wartości ekspozycji według metody standardowej, o której mowa w art. 106 i 122;
- b) wartości ekspozycji według metody IRB, o której mowa w art. 162–164;
- c) sposobu ujmowania kwot oczekiwanej straty, o których mowa w art. 155;
- d) wartości ekspozycji na potrzeby obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, o której mowa w art. 241 i 261;
- e) określenia niewykonania zobowiązania zgodnie z art. 174;

- f) informacji dotyczących korekty z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego, o których mowa w art. 428.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania standardów regulacyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Rozdział 2

Metoda standardowa

SEKCJA 1

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 106

Wartość ekspozycji

1. Wartością ekspozycji z tytułu pozycji aktywów jest wartość księgowa tej pozycji, która pozostaje po dokonaniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego. Wartością ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest następujący odsetek jej wartości nominalnej po zmniejszeniu korekt z tytułu:
 - a) 100% w przypadku pozycji pełnego ryzyka;
 - b) 50% w przypadku pozycji średniego ryzyka;
 - c) 20% w przypadku pozycji średniego/niskiego ryzyka;
 - d) 0% w przypadku pozycji niskiego ryzyka.
2. Pozycje pozabilansowe, o których mowa w akapicie pierwszym zdanie drugie, klasyfikuje się do kategorii ryzyka zgodnie z załącznikiem I.
3. W przypadku gdy instytucja stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych zgodnie z art. 218, wartość ekspozycji z tytułu papierów wartościowych lub towarów zbywanych, przekazywanych lub pożyczanych w ramach transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego wzrasta o korektę z tytułu zmienności odpowiednią dla takich papierów wartościowych lub towarów, zgodnie z przepisami art. 218–220.
4. Wartość ekspozycji z tytułu instrumentu pochodnego wymienionego w załączniku II określa się zgodnie z rozdziałem 6, z uwzględnieniem skutków umów nowacji oraz innych umów o kompensowaniu zobowiązań do celów tych metod zgodnie z rozdziałem 6. Wartość ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego można ustalać zgodnie

z rozdziałem 6 albo z rozdziałem 4.

5. Jeżeli ekspozycja jest objęta ochroną kredytową rzeczywistą, wartość ekspozycji mająca zastosowanie do danej pozycji może zostać zmieniona zgodnie z rozdziałem 4.

Artykuł 107
Kategorie ekspozycji

Każdą ekspozycję klasyfikuje się do jednej z poniższych kategorii ekspozycji:

- a) należności lub należności warunkowe od rządów centralnych lub banków centralnych;
- b) należności lub należności warunkowe od samorządów regionalnych i władz lokalnych;
- c) należności lub należności warunkowe od jednostek sektora publicznego;
- d) należności lub należności warunkowe od wielostronnych banków rozwoju;
- e) należności lub należności warunkowe od organizacji międzynarodowych;
- f) należności lub należności warunkowe od instytucji;
- g) należności lub należności warunkowe od przedsiębiorstw;
- h) należności detaliczne lub warunkowe należności detaliczne;
- i) należności lub należności warunkowe zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach;
- j) ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;
- k) należności w formie obligacji zabezpieczonych;
- l) pozycje sekurytyzacyjne;
- m) należności od instytucji i przedsiębiorstw posiadających krótkoterminową ocenę kredytową;
- n) należności w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania;
- o) należności kapitałowe;
- p) inne pozycje.

Artykuł 108
Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wagi ryzyka przypisuje się wszystkim ekspozycjom, chyba że odejmuje się je od funduszy własnych, zgodnie z przepisami sekcji 2. Wagi ryzyka są przypisywane w oparciu o kategorię ekspozycji, do której jest zaklasyfikowana dana ekspozycja, oraz – w zakresie określonym w sekcji 2 – o jej jakość kredytową. Jakość kredytową można określić poprzez odniesienie do ocen

kredytowych opracowanych przez zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej (zwane dalej „ECAI”) określone w art. 130 lub ocen kredytowych opracowanych przez agencje kredytów eksportowych zgodnie z sekcją 3.

2. Do celów przypisywania wagi ryzyka zgodnie z ust. 1 wartość ekspozycji mnoży się przez wagę ryzyka wskazaną lub określoną zgodnie z sekcją 2.
3. Jeżeli ekspozycja objęta jest ochroną kredytową, waga ryzyka mająca zastosowanie do takiej pozycji może zostać zmieniona zgodnie z rozdziałem 4.
4. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku sekurytyzowanych ekspozycji są obliczane zgodnie z rozdziałem 5.
5. Ekspozycjom, w odniesieniu do których w sekcji 2 nie określono żadnych obliczeń, przypisuje się wagę ryzyka równą 100%.
6. Z wyjątkiem ekspozycji stanowiących podstawę należności w formie pozycji kapitału podstawowego Tier I lub pozycji dodatkowych w Tier I lub Tier II, instytucja może pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów podjąć decyzję o niestosowaniu wymogów ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do ekspozycji danej instytucji wobec kontrahenta, który jest w stosunku do niej jednostką dominującą, jednostką zależną, jednostką zależną wobec jednostki dominującej danej instytucji albo jednostką powiązaną stosunkiem określonym w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG. Właściwe organy są upoważnione do udzielenia zezwolenia na stosowanie takiej alternatywnej metody, jeżeli spełnione są poniższe warunki:
 - a) kontrahent jest instytucją, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, instytucją finansową, spółką zarządzania aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych, objętymi odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi;
 - b) kontrahent jest objęty tą samą pełną konsolidacją co dana instytucja;
 - c) kontrahent jest objęty tymi samymi procedurami oceny, pomiaru i kontroli ryzyka co dana instytucja;
 - d) kontrahent ma siedzibę w tym samym państwie członkowskim co dana instytucja;
 - e) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty należności przez kontrahenta na rzecz danej instytucji.

Jeżeli dana instytucja jest zgodnie z niniejszym ustępem upoważniona do niestosowania wymogów zawartych w ust. 1, może ona przypisać wagę ryzyka równą 0%.

7. Z wyjątkiem ekspozycji stanowiących podstawę należności w formie pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I i Tier II, instytucje – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów – nie muszą stosować **wszystkich** wymogów ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do ekspozycji wobec kontrahentów, z którymi dana instytucja przystąpiła do instytucjonalnego systemu ochrony stanowiącego umowne lub ustawowe uzgodnienie w sprawie odpowiedzialności, które chroni te instytucje, a w szczególności gwarantuje ich płynność i wypłacalność dla uniknięcia upadłości, gdyby

okazała się ona konieczna. Właściwe organy są upoważnione do udzielenia zezwolenia na stosowanie takiej alternatywnej metody, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

- a) spełnione są wymogi określone w ust. 6 lit. a), d) i e);
- b) uzgodnienia gwarantują, że instytucjonalny system ochrony jest w stanie udzielić niezbędnego wsparcia, zgodnie z zobowiązaniami, z funduszy, do których ma łatwy dostęp;
- c) instytucjonalny system ochrony ma odpowiednie i jednakowo zorganizowane mechanizmy monitorowania i klasyfikowania ryzyka, co daje całościowy przegląd sytuacji ryzyka wszystkich indywidualnych członków oraz instytucjonalnego systemu ochrony jako całości, a także daje odpowiednie możliwości oddziaływania; mechanizmy te odpowiednio kontrolują ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, zgodnie z art. 174 ust. 1;
- d) instytucjonalny system ochrony zapewnia własny przegląd ryzyka, który jest udostępniany poszczególnym członkom;
- e) w ramach instytucjonalnego systemu ochrony corocznie sporządza się i publikuje skonsolidowane sprawozdanie dotyczące tego systemu jako całości i obejmujące: bilans, rachunek zysków i strat, sprawozdanie na temat sytuacji i sprawozdanie na temat ryzyka, bądź też sprawozdanie dotyczące tego systemu jako całości i obejmujące: zagregowany bilans, zagregowany rachunek zysków i strat, sprawozdanie na temat sytuacji i sprawozdanie na temat ryzyka;
- f) członkowie instytucjonalnego systemu ochrony są zobowiązani do zachowania minimum 24-miesięcznego okresu wypowiedzenia, jeżeli zamierzają zaprzestać korzystania z instytucjonalnego systemu ochrony;
- g) wyklucza się wielokrotne wykorzystywanie składników, które mogą być używane do obliczania funduszy własnych (która to praktyka zwana jest dalej „wielokrotnym finansowaniem”), oraz wszelkie nieodpowiednie tworzenie funduszy własnych pomiędzy członkami instytucjonalnego systemu ochrony;
- h) instytucjonalny system ochrony opiera się na szerokim udziale instytucji kredytowych o zasadniczo jednolitym profilu działalności;
- i) adekwatność mechanizmów, o których mowa w lit. d), podlega zatwierdzeniu przez odpowiednie właściwe organy i jest przez nie monitorowana w regularnych odstępach czasu.

Jeżeli dana instytucja podejmuje zgodnie z niniejszym ustępem decyzję o niestosowaniu wymogów zawartych w ust. 1, przypisuje ona wagę ryzyka równą 0%.

8. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem związane z ekspozycjami wynikającymi z wniesionych z góry wkładów do funduszu partnera centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz z ekspozycjami z tytułu transakcji wobec partnera centralnego określa się, w stosownych przypadkach, zgodnie z przepisami art. 296–300.

Artykuł 109

Ekspozycje wobec rządów centralnych lub banków centralnych

1. Ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych przypisuje się wagę ryzyka równą 100%, chyba że mają zastosowanie metody ujmowania określone w ust. 2–5.
2. Ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych, które posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1, która odpowiada ocenie kredytowej uznanej ECAI zgodnie z art. 131.

Tabela 1						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	0%	20%	50%	100%	100%	150%

3. Ekspozycjom wobec Europejskiego Banku Centralnego przypisuje się wagę ryzyka równą 0%.
4. Ekspozycjom wobec rządów **centralnych**, **rządów regionalnych** lub banków centralnych państw członkowskich, denominowanych i finansowanych w walucie krajowej tego rządu centralnego i banku centralnego, przypisuje się wagę ryzyka równą 0%.

W swoim przyszłym wniosku ustawodawczym Komisja Europejska stosuje wagę ryzyka równą 0% do obligacji europejskich emitowanych przy pewnej formie wspólnego i indywidualnego zabezpieczenia przez państwa członkowskie należące do strefy euro.

- 4a. ***Instytucje nie utrzymują nieproporcjonalnych kwot długu państwowego jakiegokolwiek kraju, należycie uwzględniając wszystkie okoliczności. EUNB prowadzi monitoring oraz wydaje wytyczne dotyczące właściwego poziomu ekspozycji.***
5. Jeżeli właściwe organy państwa trzeciego, które stosują środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii, przypisują ekspozycjom wobec ich rządu centralnego i banku centralnego, denominowanym i finansowanym w walucie krajowej, wagę ryzyka niższą niż waga ryzyka wskazana w ust. 1–2, instytucje mogą ważyć takie ekspozycje ryzykiem w taki sam sposób.

Do celów niniejszego ustępu Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 447 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2014 r. instytucje mogą nadal stosować wobec państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Artykuł 110

Ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych

1. Ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych są ważne ryzykiem jako ekspozycje wobec instytucji, chyba że traktuje się je jako ekspozycje wobec rządu

centralnego na podstawie ust. 2. Traktowania preferencyjnego nie stosuje się w przypadku ekspozycji krótkoterminowych określonych w art. 115 ust. 2 i art. 114 ust. 2.

2. Ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są ustanowione, jeżeli nie istnieje różnica w zakresie ryzyka między tymi ekspozycjami z powodu szczególnych uprawnień w zakresie zasilania własnego budżetu samorządów regionalnych lub władz lokalnych oraz istnienia szczególnych środków instytucjonalnych, których celem jest ograniczenie ryzyka niewykonania zobowiązania.

EUNB prowadzi publicznie dostępną bazę danych wszystkich takich samorządów regionalnych i władz lokalnych, w odniesieniu do których ekspozycje są traktowane jak ekspozycje wobec rządu centralnego.

3. Ekspozycje wobec kościołów lub wspólnot religijnych będących osobą prawną prawa publicznego, o ile podmioty te pobierają podatki zgodnie z ustawodawstwem, które je do tego uprawnia, traktuje się jako ekspozycje wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych. Ustęp 2 nie ma jednak wówczas zastosowania. W tym przypadku do celów art. 145 ust. 1 lit. a) nie wyklucza się zezwolenia na stosowanie metody standardowej.
4. Jeżeli właściwe organy podlegające jurysdykcji państwa trzeciego, które stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii, traktują ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych jako ekspozycje wobec ich rządu centralnego i nie istnieje różnica w zakresie ryzyka między tymi ekspozycjami z powodu szczególnych uprawnień w zakresie zasilania własnego budżetu samorządów regionalnych lub władz lokalnych oraz szczególnych środków instytucjonalnych mających na celu ograniczenie ryzyka niewykonania zobowiązania, instytucje mogą ważyć ryzykiem ekspozycje wobec tych samorządów regionalnych i władz lokalnych w taki sam sposób.

Do celów niniejszego ustępu Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 447 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2014 r. instytucje mogą nadal stosować wobec państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2013 r.

5. Ekspozycjom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, które to ekspozycje nie są wspomniane w ust. 2–4 i które są denominowane i finansowane w walucie krajowej tych samorządów regionalnych i władz lokalnych, przypisuje się wagę ryzyka równą 20%.

Artykuł 111

Ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego

1. Ekspozycjom wobec podmiotów sektora publicznego, które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według stopnia jakości kredytowej, który przypisuje się zgodnie z poniższą tabelą 2 ekspozycjom wobec rządu centralnego w jurysdykcji, w której zarejestrowano dany podmiot sektora publicznego.

Tabela 2						
Stopień jakości kredytowej, który przypisano rządowi centralnemu	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20%	50%	100%	100%	100%	150%

W przypadku ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego zarejestrowanych w państwach, w których rząd centralny nie ma ratingu, waga ryzyka wynosi 100%.

2. Ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego mających ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI traktuje się zgodnie z art. 115. Traktowania preferencyjnego nie stosuje się wobec tych podmiotów w przypadku ekspozycji krótkoterminowych określonych w art. 114 ust. 2 i art. 115 ust. 2.
3. W przypadku ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie 3 miesiące waga ryzyka wynosi 20%.
4. Ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego można traktować jako ekspozycje wobec rządu centralnego, **samorządów regionalnych lub władz lokalnych**, w których jurysdykcji są ustanowione, jeżeli nie istnieje między tymi ekspozycjami różnica w zakresie ryzyka z powodu istnienia właściwej gwarancji ze strony rządu centralnego, **samorządów regionalnych lub władz lokalnych**.
5. Do celów niniejszego ustępu Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 447 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2014 r. instytucje mogą nadal stosować wobec państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Artykuł 112

Ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju

1. Ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju, które nie są wspomniane w ust. 2, traktuje się w taki sam sposób jak ekspozycje wobec instytucji. Traktowania preferencyjnego nie stosuje się w przypadku ekspozycji krótkoterminowych określonych w art. 115 ust. 2 i art. 115 ust. 4.
2. Międzyamerykańską Korporację Inwestycyjną, Czarnomorski Bank Handlu i Rozwoju oraz Środkowoamerykański Bank Integracji Gospodarczej uznaje się za wielostronne banki rozwoju.
3. Ekspozycjom wobec następujących wielostronnych banków rozwoju przypisuje się wagę ryzyka równą 0%:

- a) Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju;
 - b) Międzynarodowa Korporacja Finansowa;
 - c) Międzyamerykański Bank Rozwoju;
 - d) Azjatycki Bank Rozwoju;
 - e) Afrykański Bank Rozwoju;
 - f) Bank Rozwoju Rady Europy;
 - g) Nordycki Bank Inwestycyjny;
 - h) Karaibski Bank Rozwoju;
 - i) Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju;
 - j) Europejski Bank Inwestycyjny;
 - k) Europejski Fundusz Inwestycyjny;
 - l) Wielostronna Agencja Gwarancji Inwestycyjnych;
 - m) międzynarodowy instrument finansowy na rzecz szczepień;
 - n) Islamski Bank Rozwoju.
2. Zadeklarowanym należnym wpłatom na poczet kapitału Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego przypisuje się wagę ryzyka równą 20%.

Artykuł 113
Ekspozycje wobec organizacji międzynarodowych

Ekspozycjom wobec następujących organizacji międzynarodowych przypisuje się wagę ryzyka równą 0%:

- a) Unia Europejska;
- b) Międzynarodowy Fundusz Walutowy;
- c) Bank Rozrachunków Międzynarodowych;
- d) Europejski Instrument Stabilności Finansowej;
- da) Europejski Mechanizm Stabilizacyjny;**
- e) międzynarodowa instytucja finansowa ustanowiona przez co najmniej dwa państwa członkowskie, której celem jest gromadzenie środków i zapewnienie pomocy finansowej na rzecz jej członków, którzy doświadczają poważnych problemów finansowych albo są nimi zagrożeni.

Artykuł 114
Ekspozycje wobec instytucji

1. ***Do określania wag ryzyka ekspozycji wobec instytucji stosuje się jedną z dwóch metod opisanych w art. 115 ust. 1 i 2 oraz w art. 116.***
2. ***Bez uszczerbku dla innych przepisów art. 116, ekspozycje wobec instytucji finansowych posiadających zezwolenie na działalność i nadzorowanych przez właściwe organy odpowiedzialne za zatwierdzanie i nadzorowanie instytucji kredytowych oraz podlegających wymogom ostrożnościowym równoważnym z wymogami stosowanymi wobec instytucji kredytowych, traktuje się pod względem wagi ryzyka jako ekspozycje wobec instytucji.***
3. ***Ekspozycjom wobec instytucji nieposiadających ratingu nie przypisuje się wagi ryzyka niższej niż stosowana do wagi ryzyka ekspozycji wobec jej rządu centralnego.***

Artykuł 115
Ekspozycje wobec instytucji mających rating

1. Ekspozycjom z rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie trzy miesiące wobec instytucji, która mają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 3, która odpowiada ocenie kredytowej uznanej ECAI zgodnie z art. 131.

Tabela 3						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20%	50%	50%	100%	100%	150%

2. Ekspozycjom z rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie trzy miesiące wobec instytucji, która ma ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 4, która odpowiada ocenie kredytowej uznanej ECAI zgodnie z art. 131:

Tabela 4						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20%	20%	20%	50%	50%	150%

- 2a. ***Ekspozycjom wobec instytucji, którymi są banki wsparcia udostępniane w ramach programów publicznych lub zgodnie ze statutem banku wsparcia przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z art. 116.***

Artykuł 115a (nowy)
Metoda oparta na wadze ryzyka rządu centralnego

1. *Ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka według stopnia jakości kredytowej, który przypisuje się zgodnie z poniższą tabelą 3 ekspozycjom wobec rządu centralnego w jurysdykcji, w której instytucja jest zarejestrowana.*

Tabela 3						
Stopień jakości kredytowej, który przypisano rządowi centralnemu	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka ekspozycji	20%	50%	100%	100%	100%	150%

2. *W przypadku ekspozycji wobec instytucji zarejestrowanych w państwach, w których rząd centralny nie posiada ratingu, waga ryzyka wynosi nie więcej niż 100%.*
3. *W przypadku ekspozycji wobec instytucji posiadających pierwotny efektywny termin zapadalności wynoszący maksymalnie 3 miesiące waga ryzyka wynosi 20%.*

Artykuł 116a
Metoda oparta na ocenie kredytowej

1. *Ekspozycjom wobec instytucji posiadających pierwotny efektywny termin zapadalności wynoszący ponad 3 miesiące, które posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 4, zgodnie z przypisaniem przez właściwy organ oceny kredytowej uznanej instytucji ECAI odpowiadającej sześciu stopniom w skali oceny jakości kredytowej.*

Tabela 4						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20%	50%	50%	100%	100%	150%

2. *Ekspozycjom wobec instytucji nieposiadających ratingu przypisuje się wagę ryzyka równą 50%.*
3. *Ekspozycjom wobec instytucji z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie 3 miesiące, które posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 5, zgodnie z przypisaniem przez właściwy organ oceny kredytowej uznanej instytucji ECAI odpowiadającej sześciu stopniom w skali oceny jakości kredytowej.*

<i>Tabela 5</i>						
<i>Stopień jakości kredytowej</i>	<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>	<i>5</i>	<i>6</i>
<i>Waga ryzyka</i>	<i>20%</i>	<i>20%</i>	<i>20%</i>	<i>50%</i>	<i>50%</i>	<i>150%</i>

4. *W przypadku ekspozycji wobec instytucji nieposiadających ratingu i posiadających pierwotny efektywny termin zapadalności wynoszący maksymalnie 3 miesiące waga ryzyka wynosi 20%.*

Artykuł 116b

Powiązania z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi

1. *W przypadku stosowania metody, o której mowa w art. 116, do ekspozycji wobec instytucji, stosuje się następujące powiązanie z szczególnymi ocenami krótkoterminowymi.*
2. *Przy braku oceny ekspozycji krótkoterminowych ogólne traktowanie preferencyjne ekspozycji krótkoterminowych określone w art. 116 ust. 3 stosuje się do wszystkich ekspozycji z rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie trzy miesiące wobec instytucji.*
3. *jeżeli istnieje ocena krótkoterminowa i zgodnie z tą oceną należy stosować nie mniej korzystną wagę ryzyka niż w przypadku stosowania ogólnego traktowania preferencyjnego dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z art. 116 ust. 3, ocenę krótkoterminową stosuje się wyłącznie w przypadku tej konkretnej ekspozycji. Wobec innych ekspozycji krótkoterminowych stosuje się ogólne traktowanie preferencyjne obowiązujące dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z art. 116 ust. 3.*
4. *jeżeli istnieje ocena krótkoterminowa i zgodnie z tą oceną należy stosować mniej korzystną wagę ryzyka niż w przypadku stosowania ogólnego traktowania preferencyjnego dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z art. 116 ust. 3, nie stosuje się ogólnego traktowania preferencyjnego dla ekspozycji krótkoterminowych, a wszystkim krótkoterminowym należnościom bez ratingu przypisuje się taką samą wagę ryzyka jak waga ryzyka stosowana zgodnie z konkretną oceną krótkoterminową.*

Artykuł 116c

Krótkoterminowe ekspozycje w walucie krajowej kredytobiorcy

1. *Ekspozycjom wobec instytucji, których rezydualny termin zapadalności nie przekracza 3 miesięcy, denominowanych i finansowanych w walucie krajowej, w zależności od decyzji właściwego organu, przypisuje się, zgodnie z obiema metodami opisanymi w art. 115 ust. 1 i 2 oraz w art. 116, wagę ryzyka o jedną kategorię mniej korzystną niż preferencyjna waga ryzyka przypisana ekspozycjom wobec rządu centralnego.*
2. *Ekspozycjom, których rezydualny termin zapadalności nie przekracza 3 miesięcy, denominowanym i finansowanym w walucie krajowej kredytobiorcy, nie przypisuje się wagi ryzyka mniejszej niż 20%.*

Artykuł 116d
Inwestycje w regulowane instrumenty kapitałowe

Inwestycjom w instrumenty kapitałowe i w regulowane instrumenty kapitałowe emitowane przez instytucje przypisuje się wagę ryzyka równą 100%, chyba że odlicza się je od funduszy własnych.

Artykuł 116e
Rezerwy minimalne wymagane przez EBC

1. **W przypadku ekspozycji wobec instytucji w postaci rezerw obowiązkowych wymaganych przez EBC lub przez bank centralny państwa członkowskiego, które mają być utrzymywane przez instytucję kredytową, państwa członkowskie mogą zezwolić na przypisanie wagi ryzyka, jaką zastosowano by do ekspozycji wobec banku centralnego danego państwa członkowskiego, jeżeli:**
- a) **rezerwy są utrzymywane zgodnie z rozporządzeniem (WE) Europejskiego Banku Centralnego nr 1745/2003 z dnia 12 września 2003 r. dotyczącym stosowania rezerw obowiązkowych lub późniejszym rozporządzeniem zastępującym to rozporządzenie, lub zgodnie z wymogami krajowymi, równoważnymi pod każdym istotnym względem z tym rozporządzeniem; oraz**
 - b) **w przypadku bankructwa lub niewypłacalności instytucji, w której utrzymywane są rezerwy, są one terminowo i w pełnej wysokości spłacane na rzecz instytucji kredytowej i nie służą do pokrycia innych zobowiązań instytucji.**

Artykuł 117
Ekspozycje wobec przedsiębiorstw

1. Ekspozycjom, które mają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 6, która odpowiada ocenom kredytowym uznanej ECAI zgodnie z art. 131.

Tabela 6						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20%	50%	100%	100%	150%	150%

2. Ekspozycjom, które nie posiadają takiej oceny kredytowej, przypisuje się wagę ryzyka równą 100% lub wagę ryzyka ich rządu centralnego, w zależności od tego, która waga jest wyższa, z wyjątkiem MŚP, wobec których można stosować niższą wagę ryzyka, określoną w niniejszym pakiecie legislacyjnym i jakiej można spodziewać się w zaleceniach, które EUNB wyda we wrześniu 2012 r.

Artykuł 118
Ekspozycje detaliczne

Ekspozycjom, które spełniają następujące kryteria, przypisuje się wagę ryzyka równą 75%:

- a) ekspozycja dotyczy osoby fizycznej lub osób fizycznych ■ ;
 - b) ekspozycja jest jedną ze znacznej liczby ekspozycji cechujących się podobnymi właściwościami, dzięki którym ryzyka związane z tego rodzaju kredytami są znacznie zmniejszone;
 - c) łączna kwota zobowiązań klienta będącego dłużnikiem lub grupy powiązanych klientów wobec instytucji lub jednostek dominujących oraz ich jednostek zależnych, w tym wszelkich ekspozycji w przypadku których nie wykonano zobowiązania, jednak z wyjątkiem należności lub należności warunkowych z zabezpieczeniem w formie nieruchomości mieszkalnych, nie przekracza – zgodnie z odpowiednio potwierdzoną wiedzą instytucji – **kwoty 2 mln EUR. Instytucja** podejmuje zasadne kroki w celu uzyskania tej wiedzy;
- ca) ekspozycję utworzono z należytą starannością w oparciu o szczegółowe informacje dotyczące klienta, zebrane w stosunkach z klientem, a niedostępne w ramach standardowych ocen kredytowych i baz danych, które można kupić na rynku.*

Na zasadzie odstępstwa od lit. a) ekspozycjom wobec małych i średnich przedsiębiorstw oraz wobec osób fizycznych inwestujących we własne przedsiębiorstwo spełniające kryteria, o których mowa w lit. b) do ca), przypisuje się wagę ryzyka równą $75\% * 0,7619$.

Papiery wartościowe nie kwalifikują się do objęcia kategorią ekspozycji detalicznych.

Wartość bieżąca minimalnych detalicznych opłat leasingowych kwalifikuje się do objęcia kategorią ekspozycji detalicznych.

Artykuł 119

Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach

1. Ekspozycji lub jakiegokolwiek części ekspozycji w pełni zabezpieczonej hipoteką na nieruchomości przypisuje się wagę ryzyka równą 100%, jeżeli nie zostały spełnione warunki na mocy art. 120 i 121, z wyjątkiem jakiegokolwiek części ekspozycji, którą przypisano do innej kategorii ekspozycji. **Jeżeli wartość kredytu przekracza wartość nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie, ekspozycji przypisuje się wagę ryzyka proporcjonalnie wyższą od 100%.**

Część ekspozycji traktowana jako w pełni zabezpieczona nieruchomością nie przekracza wysokości zabezpieczenia odpowiadającej wartości rynkowej lub – w państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecnej wartości nieruchomości – bankowo-hipotecnej wartości przedmiotowej nieruchomości.

2. W oparciu o dane zgromadzone na podstawie art. 96 i o wszelkie inne odpowiednie wskaźniki właściwe organy okresowo i co najmniej raz w roku oceniają, czy waga ryzyka równa 35% dla ekspozycji zabezpieczonych hipoteką na nieruchomości mieszkalnej, o których mowa w art. 120, i waga ryzyka równa 50% dla ekspozycji zabezpieczonych na nieruchomości komercyjnej, o których mowa w art. 121, znajdujących się na jego terytorium, są właściwe w świetle przypadków niewykonania zobowiązania dotyczących ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami i przyszłych trendów na rynkach nieruchomości, oraz mogą ustanawiać wyższe wagi ryzyka lub surowsze kryteria niż wagi i kryteria ustanowione w przepisach, odpowiednio, art. 120 ust. 2 i art. 121 ust. 2, kierując się

względami stabilności finansowej. EUNB koordynuje oceny przeprowadzane przez właściwe organy.

2a. *Jeżeli właściwe organy ustalają bardziej rygorystyczną wagę ryzyka lub bardziej rygorystyczne kryteria, instytucjom przysługuje 6-miesięczny okres przejściowy przed zastosowaniem nowych wag ryzyka.*

Właściwe organy konsultują się z EUNB w sprawie korekt stosowanych wag ryzyka i kryteriów. EUNB publikuje wagi ryzyka i kryteria, które właściwe organy ustanawiają dla ekspozycji, o których mowa w art. 120, 121 i 195. 2b.

EUNB opracowuje regulacyjne standardy techniczne w celu określenia warunków, jakie uwzględniają właściwe organy przy określaniu surowszych wag ryzyka lub surowszych kryteriów.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB, z własnej inicjatywy lub na wniosek ERRS, może na podstawie rzetelnej oceny przypadków niewykonywania zobowiązań oraz zmian na rynku nieruchomości mieszkalnych i komercyjnych w państwach członkowskich wydać ostrzeżenia dla właściwych organów i wezwać do wprowadzenia bardziej rygorystycznych wag ryzyka lub kryteriów.

W przypadku braku działań Europejski Urząd Nadzoru Bankowego publikuje te ostrzeżenia.

EUNB może też z własnej inicjatywy lub na wniosek ERRS wezwać Radę do przyjęcia decyzji zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1093/2010. W takim przypadku EUNB może podjąć decyzję zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1093/2010 i wprowadzić bardziej rygorystyczne wagi ryzyka lub bardziej rygorystyczne kryteria dla przedmiotowych rynków.

3. Instytucje jednego państwa członkowskiego stosują wagi ryzyka i kryteria określone przez właściwe organy innego państwa członkowskiego w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach komercyjnych i mieszkalnych znajdujących się w tym innym państwie członkowskim.

Artykuł 120

Ekspozycje w pełni i całkowicie zabezpieczone nieruchomością mieszkalną

1. O ile właściwe organy nie zdecydowały inaczej zgodnie z art. 119 ust. 2, ekspozycje w pełni zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej traktuje się w następujący sposób:
- a) ekspozycjom lub dowolnym częściom ekspozycji w pełni i całkowicie

zabezpieczonym hipoteką na nieruchomości mieszkalnej, która jest lub będzie zamieszkana lub przeznaczona pod wynajem przez właściciela lub – w przypadku przedsiębiorstw inwestowania indywidualnego – użytkownika, przypisuje się wagę ryzyka równą 35%;

-
- c) ekspozycjom wobec leasingobiorcy z tytułu transakcji leasingu dotyczących nieruchomości mieszkalnych, w których instytucja występuje jako leasingodawca, a leasingobiorca ma prawo zakupu, przypisuje się wagę ryzyka 35%, pod warunkiem że ekspozycja instytucji jest w pełni i całkowicie zabezpieczona prawem własności instytucji do tej nieruchomości.
2. Instytucje uznają ekspozycję lub dowolną część ekspozycji jako w pełni i całkowicie zabezpieczoną do celów ust. 1 wyłącznie wtedy, gdy spełnione są poniższe warunki:
- a) wartość nieruchomości nie zależy zasadniczo od jakości kredytowej kredytobiorcy. Instytucje mogą wykluczyć sytuacje, w których czynniki czysto makroekonomiczne wpływają zarówno na wartość nieruchomości, jak i na spłatę należności przez kredytobiorcę, z procesu określania istotności takiej zależności;
- b) ryzyko kredytobiorcy nie zależy zasadniczo od *zmiany* przychodów generowanych przez nieruchomość **lub wartość projektu budowlanego stanowiącego** przedmiot zabezpieczenia lub ich wartości, ale od zdolności kredytobiorcy do spłaty zobowiązania z innych źródeł, a w konsekwencji spłata kredytu nie zależy zasadniczo od przepływu środków pieniężnych generowanego przez nieruchomość stanowiącą przedmiot zabezpieczenia. W przypadku tych innych źródeł instytucje określają maksymalne *wskazniki* wartości kredytu do dochodu, **uwzględniając aktywa kredytobiorcy**, i przy przyznawaniu kredytu uzyskują właściwe dowody potwierdzające odpowiednie przychody **i aktywa**. **Instytucje dysponują kryteriami dotyczącymi wskaźników wartości zadłużenia do zabezpieczenia i wielkości zadłużenia do dochodu, w odniesieniu do których możliwa jest ocena wskaźników wartości kredytu do dochodu;**
- c) spełnione są wymogi określone w art. 203 oraz zasady wyceny określone w art. 224 ust. 1;
- d) część kredytu, której przypisano wagę ryzyka równą 35%, o ile nie określono inaczej w art. 119 ust. 2, nie przekracza 80%, o ile nie określono inaczej w art. 119 ust. 2, wartości rynkowej przedmiotowej nieruchomości lub 80%, o ile nie określono inaczej w art. 119 ust. 2, bankowo-hipotecznej wartości przedmiotowej nieruchomości w państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości.
3. Instytucje mogą odstąpić od stosowania ust. **1 oraz ust. 2** lit. b) w przypadku ekspozycji w pełni i całkowicie zabezpieczonych hipoteką na nieruchomości mieszkalnej, która znajduje się na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował dowody wykazujące, że na tym terytorium znajduje się dobrze rozwinięty i ugruntowany rynek nieruchomości mieszkalnych, a wskaźniki strat nie przekraczają poniższych limitów:

- a) straty z tytułu udzielonych kredytów zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi do 80% wartości rynkowej lub 80% bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, o ile nie zdecydowano inaczej w art. 119 ust. 2, nie przekraczają w żadnym roku 0,3% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych nieruchomością mieszkalną;
 - b) całkowite straty z tytułu udzielonych kredytów zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi nie przekraczają w żadnym roku 0,5% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych nieruchomością mieszkalną.
4. Jeżeli w danym roku nie jest spełniony jeden z limitów wymienionych w ust. 3, nie ma możliwości stosowania ust. 3, zastosowanie ma natomiast warunek zawarty w ust. 2 lit. b) do momentu, gdy warunki określone w ust. 3 zostaną spełnione w kolejnym roku.

Artykuł 121

Ekspozycje w pełni i całkowicie zabezpieczone hipoteką na nieruchomości komercyjnej

1. O ile właściwe organy nie zdecydowały inaczej zgodnie z art. 119 ust. 2, ekspozycje w pełni zabezpieczone hipoteką na nieruchomości komercyjnej traktuje się w następujący sposób:
- a) ekspozycjom lub dowolnym częściom ekspozycji w pełni i całkowicie zabezpieczonym hipoteką na lokalach biurowych lub innych nieruchomościach komercyjnych można przypisać wagę ryzyka równą 50%;
 - b) ekspozycjom związanym z transakcjami leasingu nieruchomości dotyczącymi lokalów biurowych lub innych nieruchomości komercyjnych, w których instytucja występuje jako leasingodawca, a leasingobiorcy przysługuje prawo zakupu, można przypisać wagę ryzyka 50%, pod warunkiem że ekspozycja instytucji jest w pełni i całkowicie zabezpieczona prawem własności instytucji do tej nieruchomości. ***W państwie członkowskim, w którym właściwe organy stwierdziły, że ta waga ryzyka jest odpowiednia zgodnie z art. 119 ust. 2, i gdzie leasing nieruchomości komercyjnych jest uregulowany i nadzorowany, tę wagę ryzyka przypisuje się bez zastosowania poniższego ust. 2 lit. d).***
2. Stosowanie ust. 1 podlega poniższym warunkom:
- a) wartość nieruchomości nie zależy zasadniczo od jakości kredytowej kredytobiorcy. Instytucje mogą wykluczyć sytuacje, w których czynniki czysto makroekonomiczne wpływają zarówno na wartość nieruchomości, jak i na spłatę należności przez kredytobiorcę, z procesu określania istotności takiej zależności;
 - b) ryzyko kredytobiorcy nie zależy zasadniczo od przychodów generowanych przez nieruchomość lub projekt budowlany stanowiące przedmiot zabezpieczenia, ale raczej od zdolności kredytobiorcy do spłaty zobowiązania z innych źródeł, a w konsekwencji spłata kredytu nie zależy zasadniczo od przepływu środków pieniężnych generowanego przez nieruchomość służącą jako zabezpieczenie;
 - c) spełnione są wymogi określone w art. 203 oraz zasady wyceny określone w art. 224

ust. 1;

- d) wagę ryzyka równą 50%, o ile nie określono inaczej w art. 119 ust. 2, przypisuje się części kredytu, która nie przekracza 50% wartości rynkowej przedmiotowej nieruchomości lub 60%, o ile nie określono inaczej w art. 119 ust. 2, bankowo-hipotecznej wartości przedmiotowej nieruchomości w państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości.
3. Instytucje mogą odstąpić od stosowania ust. 1 i 2 lit. b) w przypadku ekspozycji w pełni zabezpieczonych hipoteką na nieruchomości mieszkalnej, która znajduje się na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli właściwy organ tego państwa członkowskiego **wyraził zgodę i** opublikował dowody wykazujące, że na tym terytorium znajduje się dobrze rozwinięty i ugruntowany rynek nieruchomości mieszkalnych **oraz że oczekuje, iż długoterminowe średnie roczne** stopy strat nie **przekroczą** następujących limitów **w reprezentatywnej próbie dobrych i złych lat**:
- a) straty wynikające z pożyczek zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi do 50% wartości rynkowej lub 60% bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości (chyba że art. 119 ust. 2 stanowi inaczej) nie przekraczają 0,3% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych tym rodzajem nieruchomości **w reprezentatywnej próbie dobrych i złych lat**;
- b) całkowite straty z tytułu udzielonych kredytów zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi nie przekraczają 0,5% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych tym rodzajem nieruchomości **w reprezentatywnej próbie dobrych i złych lat**.
4. Jeżeli w danym roku jeden z limitów wymienionych w ust. 3 nie jest spełniony, nie ma możliwości stosowania ust. 3, zastosowanie ma natomiast warunek zawarty w ust. 2 lit. b) do momentu, gdy warunki określone w ust. 3 zostaną spełnione w kolejnym roku.

Artykuł 121a

Ekspozycje w pełni i całkowicie zabezpieczone infrastrukturą

O ile właściwy organ nie zdecydował inaczej, ekspozycje w pełni i całkowicie zabezpieczone hipoteką na projektach infrastruktury krytycznej w Unii Europejskiej w dziedzinie transportu, energii i komunikacji traktuje się w następujący sposób:

- a) **jeżeli ekspozycja ma długi termin zapadalności wynoszący co najmniej 5 lat, a instytucja prowadzi inwestycję wspólnie z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, ekspozycji można przypisać wagę ryzyka wynoszącą 50% wagi ryzyka wynikającej z innych postanowień niniejszego rozporządzenia;**
- b) **jeżeli ekspozycja ma długi termin zapadalności wynoszący co najmniej 5 lat, ekspozycji można przypisać wagę ryzyka wynoszącą 75% wagi ryzyka wynikającej z innych przepisów niniejszego rozporządzenia.**

Artykuł 122
Ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania

1. Niezabezpieczonej części każdej pozycji, w przypadku której nie wykonano zobowiązania zgodnie z art. 174, przypisuje się następujące wagi ryzyka:
 - a) 150%, gdy korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego wynoszą poniżej 20% niezabezpieczonej części wartości ekspozycji, jeżeli nie zastosowano tych korekt;
 - b) 100%, gdy korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego wynoszą nie mniej niż 20% niezabezpieczonej części wartości ekspozycji, jeżeli nie zastosowano tych korekt.
2. Na potrzeby określenia zabezpieczonej części pozycji przeterminowanej uznane zabezpieczenie i gwarancje oznaczają zabezpieczenie i gwarancje kwalifikujące się do celów ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z rozdziałem 4.
3. Ekspozycjom w pełni zabezpieczonym hipoteką na nieruchomości mieszkalnej zgodnie z art. 120 przypisuje się wagę ryzyka w wysokości 100% po odliczeniu aktualizacji wartości, jeżeli nastąpiło niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 174.
4. Ekspozycjom w pełni i całkowicie zabezpieczonym hipoteką na nieruchomości komercyjnej zgodnie z art. 121 przypisuje się wagę ryzyka w wysokości 100%, jeżeli niewykonanie zobowiązania nastąpiło zgodnie z art. 174.

Artykuł 123
Pozycje związane ze szczególnie wysokim ryzykiem

1. Instytucje przypisują wagę ryzyka równą 150% ekspozycjom, w tym w stosownych przypadkach ekspozycjom w postaci udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, które są związane ze szczególnie wysokim ryzykiem.
2. Ekspozycje o szczególnie wysokim ryzyku obejmują każdą z poniższych inwestycji:
 - a) inwestycje w firmy venture capital, ***o ile nie są objęte odstępstwem wobec MŚP lub alternatywną wagą ryzyka;***
 - b) alternatywne fundusze inwestycyjne określone w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy [do wstawienia przez OP – dyrektywy w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi]; ***chyba że instytucja stosuje metodę oceny ryzyka określoną w art. 127 ust. 2 lub metodę pełnego przeglądu określoną w art. 127 ust. 4 bądź metodę opartą na średniej wadze ryzyka określoną w art. 127 ust. 5, jeżeli spełnione są warunki wymienione w art. 127 ust. 3;***
 - c) finansowanie nieruchomości spekulacyjnych.
3. Podczas oceny, czy ekspozycja inna niż ekspozycje, o których mowa w ust. 2, jest związana ze szczególnie wysokim ryzykiem, instytucje uwzględniają następujące właściwości ryzyka:
 - a) istnieje wysokie ryzyko straty w wyniku niewykonania zobowiązania przez

dłużnika;

- b) niemożliwa jest odpowiednia ocena tego, czy ekspozycja jest objęta lit. a).

EUNB wydaje wytyczne określające, jakie rodzaje ekspozycji są związane ze szczególnie wysokim ryzykiem i w jakich okolicznościach.

Wytyczne te przyjmuje się zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 124

Ekspozycje w postaci obligacji zabezpieczonych

1. Aby „obligacje zabezpieczone” mogły kwalifikować się do traktowania preferencyjnego określonego w ust. 3, oznaczają one obligacje określone w art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)¹ i zabezpieczone przez dowolny z poniższych uznanych aktywów:
 - a) ekspozycje wobec rządów centralnych, banków centralnych, podmiotów sektora publicznego, samorządów regionalnych i władz lokalnych w Unii lub ekspozycje przez nie gwarantowane;
 - b) ekspozycje wobec rządów centralnych państw trzecich i banków centralnych państw spoza UE, wielostronnych banków rozwoju, organizacji międzynarodowych lub ekspozycje przez nie gwarantowane, które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, oraz ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego spoza UE, samorządów regionalnych spoza UE i władz lokalnych państw spoza UE lub ekspozycje przez te podmioty gwarantowane, które są wazone ryzykiem jako ekspozycje wobec instytucji lub wobec rządów centralnych i banków centralnych zgodnie z przepisami, odpowiednio, art. 110 ust. 1, art. 110 ust. 2, art. 111 ust. 1, art. 111 ust. 2 lub art. 111 ust. 4 i które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, a także ekspozycje w rozumieniu przepisów niniejszej litery, które kwalifikują się co najmniej do stopnia 2. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, pod warunkiem że nie przekraczają one 20% kwoty nominalnej otwartych pozycji w obligacjach zabezpieczonych instytucji emitujących;
 - c) ekspozycje wobec instytucji, które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału. Całkowita wartość tego rodzaju ekspozycji nie przekracza 15% kwoty nominalnej otwartych pozycji w obligacjach zabezpieczonych instytucji emitującej. Piętnastoprocentowy limit nie obejmuje ekspozycji z tytułu przekazywania na rzecz posiadaczy zabezpieczonych obligacji płatności dłużników z tytułu kredytów zabezpieczonych nieruchomościami lub wpływów ze sprzedaży tych nieruchomości ani z tytułu zarządzania tymi płatnościami i wpływami. Wymóg dotyczący stopnia 1. jakości kredytowej nie obejmuje ekspozycji wobec instytucji w UE, których termin zapadalności nie przekracza 100 dni, ale instytucje te kwalifikują się co najmniej do stopnia 2. jakości

¹ Dz.U. L 2 z 17.11.2009, s. 2.

kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału.

Właściwe organy mogą po konsultacjach z EUNB częściowo odstąpić od stosowania lit. c) i dopuścić stopień 2. jakości kredytowej w odniesieniu do maksymalnie 10% całkowitej wartości ekspozycji dotyczącej kwoty nominalnej otwartych pozycji w obligacjach zabezpieczonych instytucji emitującej, pod warunkiem że w rezultacie zastosowania wymogu stopnia 1. jakości kredytowej, o którym mowa w lit. c), można udokumentować znaczne potencjalne problemy z koncentracją w zainteresowanych państwach członkowskich;

- d) kredyty zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi ■ nieprzekraczające mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie ze wszystkimi wcześniejszymi zastawami lub 80% wartości nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie, lub kredyty zabezpieczone jednostkami uprzywilejowanymi wyemitowanymi przez francuskie Fonds Communs de Créances lub równoważne jednostki do celów sekurytyzacji działające na podstawie przepisów państwa członkowskiego, które dokonują sekurytyzacji ekspozycji dotyczących nieruchomości mieszkalnych. W przypadku wykorzystania takich jednostek uprzywilejowanych jako zabezpieczenia szczególny nadzór publiczny służący ochronie właścicieli obligacji przewidziany w art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) dopilnowuje, by aktywa bazowe tych jednostek – w każdej chwili, gdy pozostają one częścią zbioru aktywów stanowiących zabezpieczenie – składały się w co najmniej 90% z zabezpieczeń hipotecznych na nieruchomości mieszkalnej, które są połączone z wszystkimi wcześniejszymi zastawami i by takie jednostki służyły jako zabezpieczenie do wysokości mniejszej z następujących wartości: kwot głównych należnych z tytułu jednostek, kwot głównych zastawów lub 80% wartości nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie, oraz by jednostki uprzywilejowane kwalifikowały się do stopnia 1. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału i by wartość takich jednostek nie przekraczała 10% kwoty nominalnej instrumentów pozostających do wykupu.

Ekspozycje wynikające z przekazywania płatności dłużników z tytułu kredytów zabezpieczonych nieruchomościami stanowiących instrument bazowy jednostek uprzywilejowanych lub dłużnych papierów wartościowych lub przekazywania wpływów ze sprzedaży tych nieruchomości ani z tytułu zarządzania tymi płatnościami i wpływami nie są uwzględniane przy wyliczaniu 90% limitu;

- da) ***kredyty na nieruchomości mieszkalne w pełni gwarantowane przez kwalifikowanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 197, kwalifikujące się do co najmniej drugiego stopnia jakości kredytowej, o którym mowa w niniejszym rozdziale, przy czym limit emisji obligacji zabezpieczonych odpowiada ograniczeniu w wysokości 80% ustanowionemu w lit. d), a wskaźnik kredytu do dochodu wynosił w chwili udzielania kredytu maksymalnie 35%. Wskaźnik kredytu do dochodu stanowi udział dochodu brutto kredytobiorcy obejmujący zwrot kredytu wraz z odsetkami. Dostawca ochrony jest nadzorowany przez właściwe organy i tworzy fundusz gwarancyjny działający na zasadzie wzajemności lub równoważne zabezpieczenie dla regulowanych zakładów ubezpieczeń w celu absorpcji strat z tytułu ryzyka kredytowego, których kalibracja podlega***

okresowemu przeglądowi przez właściwe organy. Zarówno instytucja kredytowa, jak i dostawca ochrony przeprowadzają ocenę wiarygodności kredytowej kredytobiorcy;

- e) kredyty zabezpieczone nieruchomościami komercyjnymi ■ nieprzekraczające mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie z wszystkimi wcześniejszymi zastawami lub 60% wartości nieruchomości stanowiących zabezpieczenie, lub kredyty zabezpieczone jednostkami uprzywilejowanymi wyemitowanymi przez francuskie Fonds Communs de Créances lub równoważne jednostki do celów sekurytyzacji działające na podstawie przepisów państwa członkowskiego, które dokonują sekurytyzacji ekspozycji dotyczących nieruchomości komercyjnych. W przypadku wykorzystania takich jednostek uprzywilejowanych jako zabezpieczenia szczególny nadzór publiczny służący ochronie właścicieli obligacji przewidziany w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE dopilnowuje, by aktywa bazowe tych jednostek – w każdej chwili, gdy pozostają częścią zbioru aktywów stanowiących zabezpieczenie – składały się w co najmniej 90% z zabezpieczeń hipotecznych na nieruchomości komercyjnej, które łącznie z wartością wszystkich wcześniejszych zastawów nie przekraczają mniejszej z następujących wartości: kwot głównych należnych z tytułu jednostek, kwot głównych zastawów lub 60% wartości nieruchomości stanowiących zabezpieczenie, oraz by jednostki uprzywilejowane kwalifikowały się do stopnia 1. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału i by wartość takich jednostek nie przekraczała 10% kwoty nominalnej obligacji pozostających do wykupu. Kredyty zabezpieczone nieruchomościami komercyjnymi kwalifikują się, jeżeli współczynnik pokrycia należności zabezpieczeniem przekroczył próg 60%, osiągając maksymalny poziom 70%, jeżeli wartość wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie dla obligacji zabezpieczonych przekracza niespłaconą kwotę nominalną otwartych pozycji w obligacjach zabezpieczonych o co najmniej 10%, a należności właścicieli obligacji spełniają wymogi pewności prawa określone w rozdziale 4. Należności właścicieli obligacji mają pierwszeństwo przed wszystkimi innymi roszczeniami do danego zabezpieczenia. Ekspozycje wynikające z przekazywania płatności dłużników z tytułu kredytów zabezpieczonych nieruchomościami stanowiących instrument bazowy jednostek uprzywilejowanych lub dłużnych papierów wartościowych lub przekazywania wpływów ze sprzedaży tych nieruchomości ani z tytułu zarządzania tymi płatnościami i wpływami nie są uwzględniane przy wyliczaniu 90% limitu;

ea) *limit 10% nie ma zastosowania do jednostek priorytetowych, emitowanych przez francuskie Fonds Communs de Créances lub równorzędne instytucje sekurytyzacyjne, o których mowa w art. 124 ust. 1 lit. d) i e), jeżeli:*

- (i) *inicjatorem ekspozycji objętych sekurytyzacją dotyczących nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych był członek tej samej skonsolidowanej grupy, do której należy również emitent obligacji zabezpieczonych, lub przez jednostkę powiązaną z tym samym organem centralnym, z którym powiązany jest również emitent obligacji zabezpieczonych (takie członkostwo w tej samej grupie lub powiązanie z tym samym organem określa się w momencie wykorzystania jednostek priorytetowych jako zabezpieczenia obligacji zabezpieczonych);***
- (ii) *członek tej samej skonsolidowanej grupy, do której należy również emitent***

obligacji zabezpieczonych, lub jednostka powiązana z tym samym organem centralnym, z którym powiązany jest również emitent obligacji zabezpieczonych, zatrzymuje całość transzy pierwszej straty zabezpieczającej te jednostki priorytetowe;

- f) kredyty z zabezpieczeniem na statkach, o ile całkowita wartość zastawów na statkach, łącznie z wszystkimi wcześniejszymi zastawami, wynosi maksymalnie 60% wartości statku stanowiącego zabezpieczenie.

Sytuacje określone w lit. a)–f) obejmują również zabezpieczenie, którego zakres ogranicza się na mocy prawodawstwa wyłącznie do ochrony właścicieli obligacji przed stratami.

2. W przypadku obligacji zabezpieczonych na nieruchomościach instytucje spełniają wymogi określone w art. 203 oraz zasady wyceny określone w art. 224 ust. 1.
3. Obligacjom zabezpieczonym, które posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 6a, która odpowiada ocenie kredytowej uznanej instytucji ECAI zgodnie z art. 131, **jednakże pod warunkiem ujawnienia aktualnej informacji o portfelu i jej udostępniania inwestorom na bieżąco, co najmniej raz na kwartał.**

Tabela 6a						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	10%	20%	20%	50%	50%	100%

4. Obligacjom zabezpieczonym, które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka w oparciu o wagę ryzyka przypisaną uprzywilejowanym niezabezpieczonym ekspozycjom wobec instytucji, która je emituje. Między wagami ryzyka występują następujące zależności:
- a) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 20%, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 10%;
 - b) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 50%, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 20%;
 - c) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 100%, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 50%;
 - d) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 150%, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 100%.
5. Obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 31 grudnia 2007 r. nie podlegają wymogom zawartym w ust. 1 i 2. Na podstawie ust. 3 kwalifikują się one do traktowania preferencyjnego aż do terminu ich zapadalności.
- 5a. Bez uszczerbku dla postanowień ust. 1 oraz dla uniknięcia wątpliwości obligacje zabezpieczone aktywami obejmującymi jako zabezpieczenia inne sekurytyzacje lub**

obligacje zabezpieczone („przepakowywanie”) nie kwalifikuje się do traktowania preferencyjnego.

Artykuł 125

Pozycje stanowiące pozycje sekurytyzacyjne

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnych określa się zgodnie z rozdziałem 5.

Artykuł 126

Ekspozycje wobec instytucji i przedsiębiorstw posiadających krótkoterminową ocenę kredytową

Ekspozycjom wobec instytucji i ekspozycjom wobec przedsiębiorstw, które mają krótkoterminową ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 7, która odpowiada ocenom kredytowym uznanej ECAI zgodnie z art. 131.

Tabela 7						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20%	50%	100%	150%	150%	150%

Artykuł 127

Ekspozycje w postaci udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania

1. Ekspozycjom w postaci jednostek lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania przypisuje się wagę ryzyka równą 100%, chyba że instytucja stosuje metodę oceny ryzyka określoną w ust. 2 lub metodę pełnego przeglądu określoną w ust. 4 bądź metodę opartą na średniej wadze ryzyka określoną w ust. 5, jeżeli spełnione są warunki wymienione w ust. 3.
2. Ekspozycjom w postaci udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, które posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą, która odpowiada ocenom kredytowym uznanej ECAI zgodnie z art. 131.

Tabela 8						
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20%	50%	100%	100%	150%	150%

3. Instytucje mogą określić wagę ryzyka dla udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, jeżeli spełnione są poniższe kryteria:
 - a) dane przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania jest zarządzane przez spółkę podlegającą nadzorowi w państwie członkowskim lub – w przypadku przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w państwie trzecim – jeżeli spełnione są następujące warunki:

- (i) dane przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania jest zarządzane przez spółkę podlegającą nadzorowi uznanemu za równoważny nadzorowi określone w przepisach Unii;
 - (ii) zapewniona jest należyta współpraca pomiędzy właściwymi organami;
- b) prospekt emisyjny przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub równoważny dokument zawiera:
- (i) kategorie aktywów, do inwestowania w które przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania jest upoważnione;
 - (ii) jeżeli mają zastosowanie limity inwestycyjne, limity względne i metody ich obliczania;
- c) nie rzadziej niż raz do roku przedstawia się właściwemu organowi sprawozdanie z działalności przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, aby umożliwić ocenę aktywów i pasywów, dochodu i operacji za dany okres sprawozdawczy.

Do celów lit. a) Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 447 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii Europejskiej. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2014 r., instytucje mogą nadal stosować wobec państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do tej metody przed dniem 1 stycznia 2013 r. 7. Wartość ekspozycji w przypadku umów leasingowych jest równa zdyskontowanym minimalnym opłatom leasingowym.

4. Jeżeli instytucja posiada wiedzę na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może dokonać pełnego przeglądu tych ekspozycji w celu obliczenia średniej wagi ryzyka dla ekspozycji w postaci udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w niniejszym rozdziale. Jeżeli ekspozycja bazowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jest sama ekspozycją w postaci udziałów w innym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, które spełnia kryteria określone w ust. 3, instytucja może dokonać pełnego przeglądu ekspozycji bazowych tego innego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.
5. Jeżeli instytucja nie ma wiedzy na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może obliczyć średnią wagę ryzyka dla ekspozycji w postaci jednostki lub udziału w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w niniejszym rozdziale przy założeniu, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w pierwszej kolejności dokonuje inwestycji, w maksymalnie dozwolonym w ramach jego uprawnień zakresie, w te kategorie ekspozycji, które wiążą się z najwyższym wymogiem kapitałowym, następnie zaś inwestuje w porządku malejącym, aż do osiągnięcia maksymalnego całkowitego limitu inwestycyjnego.

Instytucje mogą skorzystać z usług następujących osób trzecich w zakresie obliczeń i sprawozdań dotyczących wagi ryzyka dla przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w ust. 4 i 5:

- a) instytucji przyjmującej depozyty lub przyjmującej depozyty instytucji finansowej

przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub instytucji finansowej;

- b) w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nieobjętych lit. a) – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w ust. 3 lit. a).

Poprawność obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, potwierdza audytor zewnętrzny.

Artykuł 128 *Ekspozycje kapitałowe*

1. Następujące ekspozycje uznaje się za ekspozycje kapitałowe:
 - a) ekspozycje niedłużne, z którymi wiążą się podporządkowane roszczenia końcowe wobec kapitału lub dochodów emitenta;
 - b) ekspozycje dłużne i inne papiery wartościowe, udziały, instrumenty pochodne lub inne instrumenty, pod względem ekonomicznym zbliżone do ekspozycji określonych w lit. a).
2. Ekspozycjom kapitałowym przypisuje się wagę ryzyka równą 100%, chyba że należy je pomniejszyć zgodnie z częścią drugą, wagę ryzyka równą 250% zgodnie z art. 45 ust. 2, wagę ryzyka w wysokości 1250% zgodnie z art. 84 ust. 3 lub traktuje się je jako pozycje wysokiego ryzyka zgodnie z art. 123.
3. Inwestycjom w instrumenty kapitałowe i w regulowane instrumenty kapitałowe emitowane przez instytucje klasyfikuje się jako należności kapitałowe, chyba że pomniejszają one fundusze własne lub przypisuje się im wagę ryzyka równą 250% zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. c) bądź traktuje się je jako pozycje wysokiego ryzyka zgodnie z art. 123.

Artykuł 129 *Inne pozycje*

1. Aktywom rzeczowym w rozumieniu art. 4 ust. 10 dyrektywy 86/635/EWG przypisuje się wagę ryzyka równą 100%.
2. Zaliczkom i rozliczeniom międzyokresowym czynnym, w przypadku których instytucja nie może zgodnie z dyrektywą 86/635/EWG określić kontrahenta, przypisuje się wagę ryzyka równą 100%.
3. Środkom pieniężnym będącym przedmiotem windykacji przypisuje się wagę ryzyka równą 20%. Środkom pieniężnym w kasie i równoważnym pozycjom gotówkowym przypisuje się wagę ryzyka równą 0%.
4. Złotu w sztabach zdeponowanemu we własnych skarbcach lub złożonemu do depozytu imiennego do wysokości zabezpieczenia w złocie przypisuje się wagę ryzyka równą 0%.
5. W przypadku umów sprzedaży aktywów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu oraz

bezwarunkowej transakcji terminowej obowiązuje waga ryzyka przypisana aktywom, których dotyczą umowy, a nie kontrahentom transakcji.

6. W przypadku gdy instytucja zapewnia ochronę kredytową obejmującą wiele ekspozycji i gdy według warunków tej ochrony n-te niewykonanie zobowiązania dotyczące ekspozycji uruchamia płatność, a to zdarzenie kredytowe oznacza rozwiązanie umowy, oraz w przypadku gdy taki produkt posiada zewnętrzną ocenę kredytową uznanej ECAI, przypisuje się wagi ryzyka określone w rozdziale 5. Jeżeli produkt nie posiada ratingu uznanej ECAI, wagi ryzyka ekspozycji z tego koszyka są agregowane, wyłączwszy n-1 ekspozycji, do maksymalnej wartości 1250% i mnożone przez kwotę nominalną ochrony zapewnionej przez kredytowy instrument pochodny w celu uzyskania kwoty aktywów ważonej ryzykiem. N-1 ekspozycji, które należy wyłączyć z agregacji, określa się, przyjmując, że są to takie ekspozycje, które cechuje niższa kwota ważona ryzykiem niż kwota ważona ryzykiem dowolnej ekspozycji objętej agregacją.
7. Wartość ekspozycji w przypadku leasingu jest równa zdyskontowanym minimalnym opłatom leasingowym. Minimalne opłaty leasingowe oznaczają płatności przypadające za okres leasingu, które zobowiązany jest ponieść lub do których poniesienia może zostać zobowiązany leasingobiorca, oraz wszelkie opcje zakupu, odnośnie do których istnieje uzasadniona pewność, że zostaną zrealizowane. Strona inna niż leasingobiorca może zostać zobowiązana do dokonania płatności związanej z wartością rezydualną nieruchomości będącej przedmiotem leasingu, a to zobowiązanie płatnicze spełnia zbiór warunków określonych w art. 197 dotyczących uznawania dostawców ochrony oraz wymogów uznawania innych rodzajów gwarancji przewidzianych w art. 208–210 oraz można je uwzględnić jako ochronę kredytową nierzeczywistą na mocy rozdziału 4. Ekspozycje te klasyfikuje się do odpowiedniej kategorii ekspozycji zgodnie z art. 107. Jeżeli ekspozycja stanowi wartość rezydualną aktywów będących przedmiotem leasingu, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się w następujący sposób: $1/t \times 100\% \times$ wartość ekspozycji, gdzie t przyjmuje wartość wyższą niż 1 i najbliższą liczbie pełnych lat pozostałego okresu leasingu.

SEKCJA 3

UZNAWANIE I PRZYPORZĄDKOWYWANIE OCENY RYZYKA KREDYTOWEGO

PODSEKCJA 1

UZNAWANIE ECAI

Artykuł 130 *ECAI*

1. Zewnętrzną ocenę kredytową można zastosować w celu określenia wagi ryzyka ekspozycji zgodnie z niniejszym rozdziałem jedynie wówczas, gdy została ona wydana lub zatwierdzona przez uznaną ECAI zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009.
2. Uznanyimi ECAI są wszystkie agencje ratingowe zarejestrowane lub posiadające świadectwo zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009 i banki centralne wydające ratingi kredytowe wyłączone z zakresu rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.

3. EUNB publikuje wykaz uznanych ECAI.

PODSEKCJA 2

PRZYPORZĄDKOWANIE OCEN KREDYTOWYCH ECAI

Artykuł 131

Przyporządkowanie ocen kredytowych ECAI

1. EUNB opracowuje projekty standardów wykonawczych w celu ustalenia w przypadku uznanych ECAI, jakim stopniom jakości kredytowej określonym w sekcji 2 odpowiadają właściwe oceny kredytowe uznanych ECAI („przyporządkowanie”). Te ustalenia są obiektywne i spójne.

EUNB przedkłada te projekty wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia 1 stycznia 2014 r. i w razie potrzeby przedkłada zmienione projekty standardów technicznych.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. Podczas przyporządkowywania ocen kredytowych EUNB spełnia poniższe wymogi:
- a) w celu rozróżnienia między względnymi stopniami ryzyka wyrażonymi w każdej ocenie kredytowej EUNB bierze pod uwagę czynniki ilościowe, takie jak długoterminowy współczynnik niewykonania zobowiązania związany z wszystkimi pozycjami, którym przypisano tę samą ocenę kredytową. Instytucje ECAI, które zostały powołane niedawno lub które zgromadziły niewielką bazę danych dotyczących niewykonania zobowiązania, proszone są przez EUNB o podanie przewidywań długoterminowego współczynnika niewykonania zobowiązania związanego z wszystkimi pozycjami, którym przypisano tę samą ocenę kredytową;
 - b) w celu rozróżnienia między względnymi stopniami ryzyka wyrażonymi w każdej ocenie kredytowej EUNB bierze pod uwagę czynniki jakościowe, takie jak grupa emitentów objęta ocenami danej ECAI, zakres ocen kredytowych przyznawanych przez ECAI, znaczenie każdej z tych ocen kredytowych oraz stosowaną przez ECAI definicję niewykonania zobowiązania;
 - c) EUNB porównuje współczynniki niewykonania zobowiązania dla poszczególnych ocen kredytowych danej ECAI, a następnie zestawia je z punktem odniesienia opracowanym na podstawie współczynników niewykonania zobowiązania według innych ECAI obliczonych dla grupy emitentów, która reprezentuje równoważny poziom ryzyka kredytowego;
 - d) jeżeli współczynniki niewykonania zobowiązania wskazane w ocenie kredytowej danej ECAI są znacząco i systematycznie wyższe od punktu odniesienia, wówczas ocenie takiej EUNB przypisuje wyższy stopień jakości kredytowej w skali oceny jakości kredytowej;
 - e) jeżeli EUNB zwiększył wagę ryzyka przypisaną konkretnej ocenie kredytowej danej ECAI i jeżeli współczynniki niewykonania zobowiązania wskazane w jej ocenie nie

są już znacząco i systematycznie wyższe niż w punkcie odniesienia, wówczas EUNB decyduje o przywróceniu takiej ocenie poprzedniego stopnia jakości kredytu w skali oceny jakości kredytowej.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia czynników ilościowych, o których mowa w ust. 2 lit. a), czynników jakościowych, o których mowa w ust. 2 lit. b), i punktu odniesienia, o którym mowa w ust. 2 lit. c).

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

PODSEKCJA 3

STOSOWANIE OCEN KREDYTOWYCH SPORZĄDZONYCH PRZEZ AGENCJE KREDYTÓW EKSPORTOWYCH

Artykuł 132

Stosowanie ocen kredytowych sporządzonych przez agencje kredytów eksportowych

1. Do celów art. 109 instytucje mogą stosować oceny kredytowe przyznane przez Agencję Kredytów Eksportowych pod warunkiem spełnienia jednego z poniższych warunków:
 - a) ocena jest wyrażona w uzgodnionej skali punktowej ryzyka wyznaczonej przez agencje kredytów eksportowych uczestniczące w Porozumieniu OECD w sprawie wytycznych dla oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych;
 - b) Agencja kredytów eksportowych publikuje sporządzone przez siebie oceny kredytowe i stosuje uzgodnioną metodę OECD, a przedmiotowa ocena kredytowa jest powiązana z jedną z ośmiu minimalnych składek ubezpieczenia eksportu określonych w zatwierdzonej metodzie OECD.
2. Ekspozycjom, które posiadają ocenę kredytową agencji kredytów eksportowych do celów wważenia ryzykiem, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 9.

Minimalna składka ubezpieczenia eksportu	0	1	2	3	4	5	6	7
Waga ryzyka	0%	0%	20%	50%	100%	100%	100%	150%

3. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia 1093/2010 do dnia 1 stycznia 2014 r. EUNB wyda wytyczne dotyczące Agencji Kredytów Eksportowych, które mogą być stosowane przez instytucje zgodnie z ust. 1.

SEKCJA 4

STOSOWANIE OCEN KREDYTOWYCH ECAI W CELU OKREŚLENIA WAG RYZYKA

Artykuł 133 *Wymogi ogólne*

Instytucja może wyznaczyć co najmniej jedną uznaną ECAI do wykorzystania jej w celu określenia wag ryzyka, które należy przypisać aktywom i pozycjom pozabilansowym. Ocen kredytowych nie stosuje się selektywnie. Podczas stosowania oceny kredytowej instytucje spełniają poniższe wymogi:

- a) instytucja, która zdecyduje się korzystać z ocen kredytowych uznanej ECAI dla danej kategorii pozycji, stosuje te oceny konsekwentnie do wszystkich ekspozycji należących do tej kategorii;
- b) instytucja, która zdecyduje się korzystać z ocen kredytowych uznanej ECAI, stosuje te oceny w sposób jednolity i ciągły w długim okresie;
- c) instytucja korzysta tylko z tych ocen kredytowych ECAI, które uwzględniają wszystkie należne jej kwoty zarówno z tytułu kwoty głównej, jak i odsetek;
- d) jeżeli dana pozycja z ratingiem posiada tylko jedną ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, ocenę tę wykorzystuje się do określenia wagi ryzyka tej pozycji;
- e) jeżeli dostępne są dwie oceny kredytowe sporządzone przez wyznaczone ECAI, a każda z nich odpowiada innej wadze ryzyka danej pozycji z ratingiem, wówczas przypisuje się wyższą z tych wag ryzyka;
- f) jeżeli dostępne są więcej niż dwie oceny kredytowe sporządzone przez wyznaczone ECAI dla danej pozycji z ratingiem, wówczas uwzględnia się te dwie spośród nich, z którymi wiążą się najniższe wagi ryzyka. Jeżeli dwie najniższe wagi ryzyka różnią się od siebie, przypisuje się wyższą z nich. Jeżeli dwie najniższe wagi ryzyka są identyczne, przypisuje się daną wartość.

Właściwe władze ściśle monitorują adekwatność procesów oceny kredytowej instytucji i dbają o to, by instytucje nie zgadzały się na postanowienia umowne, które zmuszą je do automatycznej wyprzedaży aktywów w przypadku obniżenia wiarygodności kredytowej przez zewnętrzną agencję ratingową.

Artykuł 134 *Ocena kredytowa emitenta i emisji*

1. Jeżeli dany program emisji lub instrument finansowy, do którego należy pozycja stanowiąca ekspozycję, posiada ocenę kredytową, wówczas przedmiotową ocenę wykorzystuje się do określenia wagi ryzyka, która ma być przypisana do tej pozycji.
2. Jeżeli nie istnieje żadna ocena kredytowa mająca bezpośrednie zastosowanie do określonej pozycji, istnieje natomiast ocena kredytowa dla konkretnego programu emisji lub instrumentu finansowego, do którego pozycja stanowiąca ekspozycję nie należy, lub też istnieje ogólna ocena kredytowa emitenta – stosuje się tę właśnie ocenę w jednym z następujących przypadków:

- a) wskazuje ona wyższą wagę ryzyka niż miałyby to miejsce w innym przypadku, a jakość rozpatrywanej ekspozycji jest pod każdym względem równa lub niższa niż jakość, w stosownych przypadkach, danego programu emisji lub instrumentu finansowego lub uprzywilejowanych niezabezpieczonych ekspozycji tego emitenta;
- b) wskazuje ona niższą wagę ryzyka, a jakość rozpatrywanej ekspozycji jest pod każdym względem równa lub wyższa niż jakość, w stosownych przypadkach, danego programu emisji lub instrumentu finansowego lub uprzywilejowanych niezabezpieczonych ekspozycji tego emitenta.

We wszystkich innych przypadkach ekspozycję traktuje się jako ekspozycję bez ratingu.

- 3. Ustępy 1 i 2 nie stanowią przeszkody w stosowaniu przepisów art. 124.
- 4. Oceny kredytowej emitentów należących do grupy przedsiębiorstw nie można stosować w odniesieniu do innego emitenta należącego do tej samej grupy.

Artykuł 135

Długo- i krótkoterminowe oceny kredytowe

- 1. Krótkoterminowe oceny kredytowe mogą być wykorzystywane jedynie w przypadku krótkoterminowych aktywów oraz krótkoterminowych pozycji pozabilansowych stanowiących ekspozycje wobec instytucji i przedsiębiorstw.
- 2. Każdą krótkoterminową ocenę kredytową stosuje się wyłącznie do pozycji, której taka ocena dotyczy, i nie stosuje się jej do określania wag ryzyka dla jakiegokolwiek innej pozycji, z wyjątkiem następujących przypadków:
 - a) jeżeli krótkoterminowemu instrumentowi finansowemu posiadającemu rating przypisuje się wagę ryzyka równą 150%, to wszystkim niezabezpieczonym ekspozycjom bez ratingu wobec tego samego dłużnika – zarówno krótko-, jak i długoterminowym – również przypisuje się wagę ryzyka w wysokości 150%;
 - b) jeżeli krótkoterminowemu instrumentowi finansowemu posiadającemu rating przypisuje się wagę ryzyka równą 50%, to żadnym krótkoterminowym ekspozycjom bez ratingu nie przypisuje się wagi ryzyka niższej niż 100%.

Artykuł 136

Pozycje w walucie krajowej i obcej

Ocena kredytowa, która dotyczy pozycji denominowanej w walucie krajowej dłużnika, nie może być wykorzystywana do wyliczania wagi ryzyka innej ekspozycji wobec tego samego dłużnika, denominowanej w walucie obcej.

Jeżeli ekspozycja powstaje na skutek udziału instytucji w kredycie udzielonym przez wielostronny bank rozwoju, posiadający uznany na rynku status wierzyciela uprzywilejowanego, wówczas w celu określenia wagi ryzyka można wykorzystać ocenę kredytową pozycji w walucie krajowej dłużnika.

Rozdział 3

Metoda wewnętrznych ratingów (IRB)

SEKCJA 1

POZWOLENIE WŁAŚCIWYCH ORGANÓW NA STOSOWANIE METODY IRB

Artykuł 137

Metoda IRB 0

Definicje

1. Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:
 - 1) „system ratingowy” oznacza wszystkie metody, procesy, kontrole, systemy gromadzenia danych i systemy informatyczne, które wykorzystuje się przy ocenie ryzyka kredytowego, klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych klas ratingowych lub puli ratingowych oraz kwantyfikacji niewykonanych zobowiązań i szacowanych strat opracowanych dla określonych rodzajów ekspozycji;
 - 2) „rodzaj ekspozycji” oznacza grupę jednolicie zarządzanych ekspozycji, na które składa się pewien rodzaj instrumentów i które mogą być ograniczone do pojedynczego podmiotu lub pojedynczego podzbioru podmiotów w grupie, pod warunkiem że tym samym rodzajem ekspozycji zarządza się inaczej niż w innych podmiotach grupy;
 - 3) „jednostka gospodarcza” oznacza dowolny odrębny podmiot organizacyjny lub prawny, linię biznesową lub lokalizację geograficzną;
 - 4) „regulowany podmiot finansowy” oznacza:
 - a) następujące podmioty, w tym podmioty państwa trzeciego, które prowadzą podobne działania i podlegają nadzorowi ostrożnościowemu zgodnie z prawodawstwem UE lub ustawodawstwem państwa trzeciego, które stosuje nadzór ostrożnościowy i wymogi regulacyjne co najmniej równoważne z nadzorem i wymogami stosowanymi w Unii:
 - (i) instytucję kredytową;
 - (ii) firmę inwestycyjną;
 - (iii) zakład ubezpieczeń;
 - (iv) finansową spółkę holdingową;
 - (v) spółkę holdingową prowadzącą działalność mieszaną;
 - (va) *instytucję finansową;*
 - (vb) *finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;*

(vc) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania;

(vd) partnera centralnego spełniającego warunki określone w art. 295 ust. 2;

- b) każdy podmiot spełniający wszystkie następujące warunki:
- (i) prowadzi jeden lub więcej rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy [do wstawienia przez OP] lub w załączniku I do dyrektywy 2004/39/WE;
 - (ii) jest jednostką zależną regulowanego podmiotu finansowego;
 - (iii) jest objęty nadzorem ostrożnościowym na poziomie skonsolidowanym grupy;
- c) każdy podmiot, o którym mowa w lit. a) ppkt i) - iv) lub w lit. b), który nie podlega nadzorowi ostrożnościowemu i wymogom regulacyjnym co najmniej równoważnym z nadzorem i wymogami stosowanymi w Unii, ale który jest częścią grupy podlegającej tym ustaleniom na zasadzie skonsolidowanej;

5) „duży regulowany podmiot finansowy” oznacza dowolny regulowany podmiot finansowy, którego łączne aktywa, na poziomie tego pojedynczego przedsiębiorstwa lub na poziomie skonsolidowanym grupy, osiągają lub przewyższają pułap 70 mld EUR, przy czym w celu określenia wielkości aktywów wykorzystuje się najnowsze zbadane sprawozdanie finansowe spółki dominującej i skonsolidowanych jednostek zależnych;

6) „nieregulowany podmiot finansowy” oznacza dowolny inny podmiot, który nie jest podmiotem regulowanym, ale prowadzi jeden lub więcej rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy [do wstawienia przez OP] lub w załączniku I do dyrektywy 2004/39/WE;

7) „klasa jakości dłużnika” oznacza kategorię ryzyka w ramach skali ratingowej dłużników wchodzącej w skład systemu ratingowego, do której klasyfikowani są dłużnicy według określonego i wyraźnego zbioru kryteriów ratingowych, na podstawie których oblicza się oszacowania prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania;

8) „klasa instrumentów” oznacza kategorię ryzyka w ramach skali instrumentów wchodzącej w skład systemu ratingowego, do której klasyfikowane są ekspozycje według określonych i wyraźnych kryteriów ratingowych, na podstawie których oblicza się własne oszacowania straty z tytułu niewykonania zobowiązania;

9) „jednostka obsługująca” oznacza podmiot zarządzający na bieżąco pulą nabytych wierzytelności lub bazowymi ekspozycjami kredytowymi.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwe organy oceniają równoważność nadzoru ostrożnościowego i wymogów regulacyjnych określonych w ustawodawstwie państw trzecich.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 138
Zezwolenie na stosowanie metody IRB

1. Jeżeli spełnione są warunki określone w niniejszym rozdziale, właściwy organ zezwala instytucjom na obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przy wykorzystaniu metody wewnętrznych ratingów (zwanej dalej „metodą IRB”).
2. Zezwolenia na stosowanie metody IRB, w tym własnych oszacowań straty z tytułu niewykonania zobowiązania (zwanej dalej „LGD”) i współczynników konwersji, wymaga się w przypadku każdego systemu ratingowego i każdej metody modeli wewnętrznych w stosunku do ekspozycji kapitałowych i podejścia do szacowania strat z tytułu niewykonania zobowiązania i współczynników konwersji.
3. Instytucje muszą uzyskać zezwolenie właściwych organów, aby wykonać następujące czynności:
 - a) zmiana zakresu stosowania systemu ratingowego lub metody modeli wewnętrznych w stosunku do ekspozycji kapitałowych, na stosowanie których instytucja otrzymała zezwolenie;
 - b) istotne zmiany systemu ratingowego lub metody modeli wewnętrznych w stosunku do ekspozycji kapitałowych, na stosowanie których instytucja otrzymała zezwolenie.

Zakres stosowania systemu ratingowego obejmuje wszystkie ekspozycje odpowiedniego rodzaju ekspozycji, dla których opracowano dany system ratingowy.

4. Instytucje powiadamiają właściwe organy o wszelkich zmianach systemu ratingowego i metody modeli wewnętrznych dotyczących ekspozycji kapitałowych.
5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi instytucje oceniają istotność zmian systemów ratingowych lub metod modeli wewnętrznych dotyczących ekspozycji kapitałowych według metody IRB, o której mowa w ust. 1, które wymagają dodatkowego zezwolenia lub wymagają powiadomienia.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

1. Właściwy organ wydaje zezwolenie na mocy art. 138 na stosowanie przez instytucję metody IRB, w tym na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji, wyłącznie wtedy, gdy właściwy organ stwierdzi, że wymogi przewidziane w niniejszym rozdziale są spełnione, w szczególności wymogi przewidziane w sekcji 6, oraz że posiadane przez instytucję systemy zarządzania ekspozycjami na ryzyko kredytowe oraz systemy oceny ekspozycji na ryzyko kredytowe są należyte i zostały spójnie wdrożone, w szczególności zaś że instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ spełnienie poniższych norm:
- a) systemy ratingowe instytucji pozwalają na wymierną ocenę charakterystyki dłużnika i transakcji, na miarodajne zróżnicowanie ryzyka oraz dokładne i konsekwentne oszacowanie ilościowe ryzyka;
 - b) wewnętrzne ratingi oraz oszacowania dotyczące niewykonania zobowiązania i strat stosowane w obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych oraz powiązane systemy i procesy odgrywają kluczową rolę w procesie zarządzania ryzykiem i procesie decyzyjnym, jak również w procesach zatwierdzania kredytów, alokacji kapitału wewnętrznego i ładzie korporacyjnym instytucji;
 - c) w instytucji istnieje jednostka do spraw kontroli ryzyka kredytowego odpowiedzialna za systemy ratingowe, która jest odpowiednio niezależna i odporna na niepożądane wpływy;
 - d) instytucja gromadzi i przechowuje wszystkie odpowiednie dane, aby zapewnić skuteczne wsparcie procesów pomiaru ryzyka kredytowego oraz zarządzania ryzykiem kredytowym;
 - e) instytucja dokumentuje własne systemy ratingowe i uzasadnienie ich struktury oraz waliduje te systemy;
 - f) instytucja zweryfikowała własne systemy ratingowe w odpowiednim okresie poprzedzającym zezwolenie na stosowanie tego systemu ratingowego lub metody modeli wewnętrznych w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych, oceniła przez ten okres, czy te systemy ratingowe i metody modeli wewnętrznych dotyczące ekspozycji kapitałowych są dostosowane do zakresu stosowania systemu ratingowego oraz wprowadziła na podstawie tej oceny konieczne zmiany w tych systemach ratingowych i metodach modeli wewnętrznych dla ekspozycji kapitałowych;
 - g) instytucja obliczyła według metody IRB wymogi w zakresie funduszy własnych wynikające z jej własnych oszacowań parametrów ryzyka i jest w stanie przedłożyć sprawozdanie wymagane zgodnie z art. 95;
 - ga) *instytucja, która uzyskała zezwolenie na stosowanie metody IRB, co roku przedkłada swojemu właściwemu organowi obliczenia wag ryzyka z zastosowaniem swojego wewnętrznego modelu standardowego portfela.***

Wymogi dotyczące stosowania metody IRB, w tym własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji, mają zastosowanie również wtedy, gdy instytucja wdrożyła

system ratingowy lub model stosowany w systemie ratingowym, który nabyła od sprzedawcy będącego osobą trzecią.

2. EUNB opracowuje regulacyjne standardy techniczne w celu określenia procesów, które właściwe organy stosują podczas oceny spełniania przez instytucję wymogów dotyczących stosowania metody IRB.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- 2a. ***Właściwe organy zobowiązują instytucje do przeprowadzenia co najmniej raz w roku testu porównawczego ich metody IRB z wykorzystaniem portfela standardowego. EUNB, w porozumieniu z właściwymi organami, opracowuje regulacyjne standardy techniczne określające standardowy portfel i testy porównawcze. EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.***

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 140

Wcześniejsze doświadczenie w stosowaniu metod IRB

1. Jest wymagane, aby instytucja ubiegająca się o możliwość stosowania metody IRB korzystała, w odniesieniu do omawianych kategorii ekspozycji IRB, co najmniej przez trzy lata poprzedzające zakwalifikowanie się do stosowania metody IRB, z systemów ratingowych, które odpowiadały w znacznym stopniu wymogom określonym w sekcji 6 dotyczącym wewnętrznego pomiaru ryzyka i zarządzania ryzykiem.
2. Instytucja ubiegająca się o możliwość stosowania własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że przez co najmniej trzy lata przed zakwalifikowaniem się do stosowania własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji przeprowadzała i wykorzystywała własne oszacowania LGD i współczynników konwersji w sposób odpowiadający w znacznym stopniu wymogom w odniesieniu do stosowania własnych oszacowań omawianych parametrów określonym w sekcji 6.
3. Jeżeli instytucja rozszerza stosowanie metody IRB po wstępnym zezwoleniu, doświadczenie instytucji jest wystarczające do spełnienia wymogów zawartych w ust. 4 i 5 w odniesieniu do dodatkowych uwzględnionych ekspozycji. Jeżeli stosowanie systemów ratingowych zostaje rozszerzone na ekspozycje różniące się znacznie od istniejącego zakresu stosowania w taki sposób, że istniejące doświadczenia nie mogą racjonalnie zostać uznane za wystarczające do spełnienia wymogów zawartych w tych przepisach w odniesieniu do dodatkowych ekspozycji, wówczas wymogi zawarte w ust. 4 i 5 mają zastosowanie oddzielnie do dodatkowych ekspozycji.

Artykuł 141

Środki, które należy podjąć, jeżeli wymogi zawarte w niniejszym rozdziale nie są już spełniane

Jeżeli instytucja przestaje spełniać wymogi przewidziane w niniejszym rozdziale, powiadamia o tym właściwy organ i podejmuje jedno z poniższych działań:

- a) przedstawia właściwemu organowi plan szybkiego powrotu do stanu zgodności;
- b) wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że skutki braku zgodności są nieistotne.

Artykuł 142

Metoda klasyfikowania ekspozycji do poszczególnych kategorii ekspozycji

1. Metoda stosowana przez instytucję do celów klasyfikowania ekspozycji do poszczególnych kategorii ekspozycji jest odpowiednia i jednolita w długim okresie.
2. Każdą ekspozycję klasyfikuje się do jednej z poniższych kategorii ekspozycji:
 - a) należności lub należności warunkowe od rządów centralnych i banków centralnych;
 - b) należności lub należności warunkowe od instytucji;
 - c) należności lub należności warunkowe od przedsiębiorstw;
 - d) należności detaliczne lub warunkowe należności detaliczne;
 - e) należności kapitałowe;
 - f) pozycje sekurytyzacyjne;
 - g) inne aktywa niegenerujące zobowiązania kredytowego.
3. Następujące ekspozycje klasyfikuje się do kategorii przewidzianej w ust. 2 lit. a):
 - a) ekspozycje wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego traktowane jako ekspozycje wobec rządów centralnych zgodnie z art. 110 i 110;
 - b) ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju, o których mowa w art. 112, oraz organizacji międzynarodowych, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0% zgodnie z art. 113.
4. Następujące ekspozycje klasyfikuje się do kategorii przewidzianej w ust. 2 lit. b):
 - a) ekspozycje wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych, które nie są traktowane jako ekspozycje wobec rządów centralnych zgodnie z art. 110;
 - b) ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego traktowane jako ekspozycje wobec instytucji zgodnie z art. 110; oraz
 - c) ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju, którym nie przypisuje się wagi

ryzyka równej 0% zgodnie z art. 112.

5. Aby ekspozycje mogły kwalifikować się do kategorii ekspozycji detalicznych przewidzianej w ust. 2 lit. d), spełniają następujące kryteria:
- a) odnoszą się do jednej z następujących jednostek:
 - (i) osoby fizycznej lub osób fizycznych;
 - (ii) małego lub średniego przedsiębiorstwa, **spełniającego kryteria określone w zaleceniu 2003/361/WE przyjętym przez Komisję Europejską w dniu 6 maja 2003 r. dotyczącym definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw**, pod warunkiem że w tym drugim przypadku łączna kwota zobowiązań klienta będącego dłużnikiem lub grupy powiązanych klientów wobec instytucji i jednostek dominujących oraz ich jednostek zależnych, w tym wszelkich przeterminowanych ekspozycji, jednak z wyjątkiem należności lub należności warunkowych z zabezpieczeniem w formie nieruchomości mieszkalnych, nie przekracza – zgodnie z odpowiednio potwierdzoną wiedzą instytucji, która powinna była podjąć rozsądne kroki w celu potwierdzenia tych faktów – **kwoty 5 mln EUR**;
 - b) są traktowane przez instytucję w procesie zarządzania ryzykiem w sposób spójny i jednolity w długim okresie;
 - c) nie są zarządzane w równie indywidualny sposób jak ekspozycje należące do kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw;
 - d) każda z ekspozycji stanowi jedną z większej liczby podobnie zarządzanych ekspozycji.

Poza ekspozycjami wymienionymi w akapicie pierwszym wartość bieżącą minimalnych detalicznych opłat leasingowych zalicza się do kategorii ekspozycji detalicznych.

Do celów lit. a) ppkt (ii) małe lub średnie przedsiębiorstwo to przedsiębiorstwo spełniające kryteria określone w zaleceniu 2003/361/WE przyjętym przez Komisję Europejską w dniu 6 maja 2003 r. dotyczącym definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.

6. Następujące ekspozycje klasyfikuje się do kategorii ekspozycji kapitałowych przewidzianej w ust. 2 lit. e):
- a) ekspozycje niedłużne, z którymi wiążą się podporządkowane roszczenia końcowe wobec kapitału lub dochodów emitenta;
 - b) ekspozycje dłużne i inne papiery wartościowe, udziały, instrumenty pochodne lub inne instrumenty, pod względem ekonomicznym zbliżone do ekspozycji określonych w lit. a).
7. Wszelkie zobowiązania kredytowe nieprzypisane do kategorii ekspozycji przewidzianych w ust. 2 lit. a), b), d), e) i f) klasyfikuje się do kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw, o której mowa w lit. c) tego ustępu.
8. W ramach kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw, o której mowa w ust. 2 lit. c),

instytucje identyfikują osobno jako ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym ekspozycje, które mają poniższe cechy:

- a) jest to ekspozycja wobec podmiotu, który został stworzony specjalnie w celu finansowania aktywów rzeczowych lub operowania nimi;
 - b) ustalenia umowne dają kredytodawcy znaczny stopień kontroli nad aktywami oraz dochodem przez nie generowanym;
 - c) głównym źródłem spłaty zobowiązań jest dochód generowany przez aktywa objęte finansowaniem, nie zaś niezależna zdolność generowania dochodów szerszego przedsiębiorstwa.
9. Wartość rezydualną nieruchomości będących przedmiotem leasingu klasyfikuje się do kategorii ekspozycji przewidzianej w ust. 2 lit. g), z wyjątkiem zakresu, w jakim wartość rezydualną włączono już do ekspozycji z tytułu leasingu przewidzianej w art. 162 ust. 4.

Artykuł 143

Warunki wdrażania metody IRB w różnych kategoriach ekspozycji i jednostkach gospodarczych

1. Instytucje oraz wszelkie jednostki dominujące i ich jednostki zależne wdrażają metodę IRB w odniesieniu do wszystkich ekspozycji, chyba że otrzymały zezwolenie właściwych organów na stałe stosowanie metody standardowej zgodnie z art. 145.

Za zgodą właściwych organów wdrażanie to może odbywać się kolejno w odniesieniu do poszczególnych kategorii ekspozycji wymienionych w art. 142 w ramach tej samej jednostki gospodarczej, w różnych jednostkach w ramach tej samej grupy lub w odniesieniu do stosowania własnych oszacowań LGD lub współczynników konwersji do obliczania wag ryzyka ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych.

W przypadku kategorii ekspozycji detalicznych wymienionej w art. 142 ust. 5 wdrażanie metody IRB może być prowadzone kolejno w odniesieniu do poszczególnych kategorii ekspozycji, którym odpowiadają różne korelacje zgodnie z art. 149.

2. Właściwe organy określają okres, w którym instytucja, wszelkie jednostki dominujące oraz ich jednostki zależne są zobowiązane wdrożyć metodę IRB w odniesieniu do wszystkich ekspozycji. Właściwy organ określa odpowiednią długość tego okresu w oparciu o charakter i skalę instytucji, jednostki dominującej i jej jednostek zależnych oraz liczbę i charakter systemów ratingowych, które mają być wdrożone.
3. Instytucje wdrażają metodę IRB zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe organy. Właściwe organy opracowują te warunki w taki sposób, aby zapobiegały one selektywnemu stosowaniu elastyczności zgodnie z ust. 1 do celów spełnienia obniżonych wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych kategorii ekspozycji lub jednostek gospodarczych, które należy jeszcze objąć metodą IRB, lub w ramach stosowania własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji.
4. Instytucje, które rozpoczęły stosowanie metody IRB dopiero po dniu 1 stycznia 2013 r., zachowują możliwość obliczania wymogów kapitałowych przy zastosowaniu metody standardowej w stosunku do wszystkich ekspozycji podczas okresu wdrażania, do momentu

kiedy właściwe organy powiadomią instytucje, że uznały, iż wdrażanie metody IRB zostanie zakończone z uzasadnioną pewnością.

5. Instytucja, której zezwolono na stosowanie metody IRB w stosunku do dowolnej kategorii ekspozycji, otrzymuje zezwolenie na stosowanie metody IRB w przypadku kategorii ekspozycji kapitałowych, z wyjątkiem sytuacji, w której instytucji tej zezwolono na stosowanie metody standardowej w stosunku do ekspozycji kapitałowych na podstawie art. 145.
6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwe organy określają warunki, na podstawie których wymaga się od instytucji wdrażania metody IRB zgodnie z niniejszym artykułem.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 144

Warunki powrotu do stosowania mniej zaawansowanych metod

1. Instytucji, która stosuje metodę IRB, nie może zaprzestać stosowania tej metody i zacząć obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem za pomocą metody standardowej, chyba że spełnione są poniższe warunki:
 - a) instytucja wykazała w sposób zadawalający właściwy organ, że stosowanie metody standardowej nie jest proponowane w celu zmniejszenia wymogu w zakresie funduszy własnych instytucji, jest konieczne ze względu na charakter i złożoność instytucji oraz nie będzie miało znacznego negatywnego wpływu na wypłacalność instytucji lub jej zdolność do skutecznego zarządzania ryzykiem;
 - b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.
2. Instytucje, które zgodnie z art. 146 ust. 9 otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji, nie powracają do stosowania wartości LGD i współczynników konwersji, o których mowa w art. 146 ust. 8, chyba że spełnione są poniższe warunki:
 - a) instytucja wykazała w sposób zadawalający właściwy organ, że korzystanie z LGD i współczynników konwersji przewidzianych w art. 146 ust. 8 nie jest proponowane w celu zmniejszenia wymogu w zakresie funduszy własnych instytucji, jest konieczne ze względu na charakter i złożoność instytucji oraz nie miałyby znacznego negatywnego wpływu na wypłacalność instytucji ani jej zdolność do skutecznego zarządzania ryzykiem;
 - b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.
3. Stosowanie ust. 1 i 2 podlega warunkom wprowadzania metody IRB określonym przez właściwe organy zgodnie z art. 143 i zezwoleniu na ciągłe stosowanie w niepełnym

zakresie, o którym mowa w art. 145.

Artykuł 145

Warunki ciągłego stosowania w niepełnym zakresie

1. Jeżeli instytucje otrzymały uprzednie zezwolenie właściwych organów, instytucje, którym zezwolono na stosowanie metody IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do co najmniej jednej kategorii ekspozycji, mogą stosować metodę standardową w odniesieniu do następujących ekspozycji:
 - a) kategorii ekspozycji przewidzianej w art. 142 lit. a), jeżeli liczba istotnych kontrahentów jest ograniczona, a wdrażanie systemu ratingowego w przypadku tych kontrahentów byłoby nadmiernie uciążliwe dla instytucji;
 - b) kategorii ekspozycji przewidzianej w art. 142 lit. b), jeżeli liczba istotnych kontrahentów jest ograniczona, a wdrażanie systemu ratingowego w przypadku tych kontrahentów byłoby nadmiernie uciążliwe dla instytucji;
 - c) ekspozycji w nieistotnych jednostkach gospodarczych oraz kategorii ekspozycji, które są nieistotne co do wielkości oraz profilu postrzeganego ryzyka;
 - d) ekspozycji wobec rządów centralnych państw członkowskich oraz ich samorządów regionalnych, władz lokalnych i organów administracyjnych, pod warunkiem że:
 - i) pod względem ryzyka nie ma różnicy między ekspozycjami wobec rządu centralnego a innymi ekspozycjami z uwagi na specjalne uregulowania publiczne; oraz
 - (ii) ekspozycjom wobec rządu centralnego przypisuje się wagę ryzyka równą 0%, zgodnie z art. 109 ust. 4.
 - e) ekspozycji instytucji wobec kontrahenta będącego w stosunku do niej jednostką dominującą, jej jednostką zależną lub jednostką zależną od jej jednostki dominującej, pod warunkiem że kontrahent jest instytucją lub finansową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, instytucją finansową, spółką zarządzającą aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych podlegającymi odpowiednim wymogom ostrożnościowym bądź dowolną jednostką powiązaną relacją w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
 - f) ekspozycji między instytucjami, które spełniają wymogi określone w art. 108 ust. 7;
 - g) ekspozycji kapitałowych wobec podmiotów, których zobowiązania kredytowe kwalifikują się do wagi ryzyka równej 0%, zgodnie z rozdziałem 2, w tym podmiotów otrzymujących środki publiczne, o ile można wobec nich zastosować wagę ryzyka równą 0%;
 - h) ekspozycjom kapitałowym utworzonym w ramach programów legislacyjnych wspierających określone sektory gospodarki, które zapewniają znaczne dopłaty inwestycyjne dla instytucji i wiążą się z pewną formą nadzoru rządowego oraz ograniczeniami dotyczącymi inwestycji kapitałowych, jeżeli takie ekspozycje mogą

łącznie być wyłączone z zakresu stosowania metody IRB jedynie do wysokości 10% funduszy własnych;

- i) ekspozycji określonych w art. 115 ust. 9 spełniających wymienione tam kryteria;
- j) gwarancji państwowych i reasekurowanych przez państwo, o których mowa w art. 210 ust. 2.

Właściwe organy zezwalają na stosowanie metody standardowej w przypadku ekspozycji kapitałowych, o których mowa w lit. g) i h) i w odniesieniu do których w innych państwach członkowskich zezwolono na takie ich ujmowanie.

- 2. Do celów ust. 1 kategoria ekspozycji kapitałowych instytucji uznawana jest za istotną, jeżeli łączna wartość ekspozycji, z wyjątkiem ekspozycji kapitałowych utworzonych w ramach programów legislacyjnych wymienionych w ust. 1 lit. g) przekracza w skali poprzedniego roku średnio 10% funduszy własnych instytucji. Jeżeli liczba tych ekspozycji kapitałowych jest mniejsza niż 10 pojedynczych pakietów akcji, wysokość tego progu ustala się na 5% funduszy własnych instytucji.
- 3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przepisów lit. a), b) i c):

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- 4. Do celów ust. 1 kategoria ekspozycji kapitałowych instytucji uznawana jest za istotną, jeżeli łączna wartość ekspozycji, z wyjątkiem ekspozycji kapitałowych utworzonych w ramach programów legislacyjnych wymienionych w ust. 1 lit. g) przekracza w skali minionego roku średnio 10% funduszy własnych instytucji kredytowej. Jeżeli liczba tych ekspozycji kapitałowych jest mniejsza niż 10 pojedynczych pakietów akcji, wysokość tego progu ustala się na 5% funduszy własnych instytucji.

SEKCJA 2

OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM

PODSEKCJA 1

UJMOWANIE WEDŁUG RODZAJU EKSPOZYCJI

Artykuł 146

Ujmowanie według kategorii ekspozycji

- 1. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego w przypadku ekspozycji należących do jednej z kategorii wymienionych w art. 142 ust. 2 lit. a)-e) i g), o ile nie pomniejszają funduszy własnych, są obliczane zgodnie z podsekcją 2, z wyjątkiem sytuacji, w których ekspozycje te pomniejszają kapitał podstawowy Tier I, pozycje

dotatkowe w Tier I lub pozycje w Tier II.

2. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności obliczane są zgodnie z art. 153. W sytuacji, gdy instytucja ma pełne prawo regresu wobec sprzedawcy nabytych wierzytelności w zakresie ryzyka niewykonania zobowiązania oraz ryzyka rozmycia, wobec sprzedawcy nabytych wierzytelności, nie stosuje się przepisów art. 147 i art. 154 ust. 1-4 w odniesieniu do nabytych wierzytelności, a przedmiotową ekspozycję traktuje się jako zabezpieczoną ekspozycję.
3. Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego oraz ryzyka rozmycia oparte jest na odpowiednich parametrach związanych z rozpatrywaną ekspozycją. Należą do nich: prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania (zwane dalej „PD”), strata z tytułu niewykonania zobowiązania („LGD”), termin zapadalności („M”) oraz wartość ekspozycji. PD i LGD mogą zostać ujęte osobno lub łącznie, zgodnie z sekcją 4.
4. Instytucje mogą obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego wszystkich ekspozycji należących do „kapitałowej” kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 142 ust. 2 lit. e), zgodnie z art. 142 ust. 2, jeżeli otrzymały uprzednie zezwolenie właściwych organów. Właściwe organy zezwalają instytucji na stosowanie metody modeli wewnętrznych określonej w art. 150 ust. 4, pod warunkiem że instytucja spełnia wymogi określone w sekcji 6 podsekcja 4.
5. Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ryzyka kredytowego ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym może odbywać się zgodnie z art. 148 ust. 4.
6. W przypadku ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 142 ust. 2 lit. a)–d), instytucje zapewniają własne oszacowania PD zgodnie z art. 138 i sekcją 6.
7. W przypadku ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 142 ust. 2 lit. d), instytucje zapewniają własne oszacowania LGD i współczynników konwersji zgodnie z art. 138 i sekcją 6.
8. W przypadku ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 142 ust. 2 lit. a)–c), instytucje stosują wartości LGD określone w art. 157 ust. 1 i współczynniki konwersji określone w art. 162 ust. 8 lit. a)–d), chyba że otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji w przypadku tych kategorii ekspozycji zgodnie z ust. 9.
9. W przypadku wszystkich ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 142 ust. 2 lit. a)–c), właściwy organ zezwala instytucjom na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji jedynie zgodnie z art. 138.
10. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji oraz ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 142 ust. 2 lit. f), obliczane są zgodnie z rozdziałem 5.

Artykuł 147

Sposób ujmowania ekspozycji w postaci udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania

1. Jeżeli ekspozycje w formie udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania

spełniają kryteria określone w art. 127 ust. 3, a instytucja posiada wiedzę na temat wszystkich lub niektórych elementów ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, instytucja ta dokonuje pełnego przeglądu wspomnianych ekspozycji bazowych, aby obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat zgodnie z metodami określonymi w niniejszym rozdziale.

Jeżeli ekspozycja bazowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania sama stanowi inną ekspozycję w postaci jednostek lub udziałów w innym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, pierwsza instytucja również dokonuje pełnego przeglądu ekspozycji bazowych tego drugiego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

2. Jeżeli instytucja nie spełnia warunków pozwalających na stosowanie metod określonych w niniejszym rozdziale w odniesieniu do wszystkich lub niektórych elementów ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat obliczane są zgodnie z poniższymi metodami:
 - a) w przypadku ekspozycji należących do „kapitałowej” kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 142 ust. 2 lit. e), instytucje stosują uproszczoną metodę ważenia ryzykiem określoną w art. 150 ust. 2;
 - b) w przypadku wszystkich innych ekspozycji bazowych, o których mowa w ust. 1, instytucje stosują metodę standardową przewidzianą w rozdziale 2, z zastrzeżeniem że:
 - (i) w przypadku ekspozycji, którym nadaje się szczególną wagę ryzyka odpowiadającą ekspozycjom bez ratingu, lub podlegających stopniowi jakości kredytowej o najwyższej wadze ryzyka dla danej kategorii ekspozycji, wagę ryzyka mnoży się przez współczynnik 2, ale nie może być ona wyższa niż 1250%;
 - (ii) w przypadku wszystkich innych ekspozycji wagę ryzyka należy pomnożyć przez współczynnik 1,1 i nadać jej minimalną wartość 5%.

Jeżeli do celów lit. a) instytucja nie jest w stanie dokonać rozróżnienia między ekspozycjami z tytułu niepublicznych instrumentów kapitałowych, giełdowymi ekspozycjami kapitałowymi i innymi ekspozycjami kapitałowymi, instytucja traktuje takie ekspozycje jako inne ekspozycje kapitałowe. Jeżeli takie ekspozycje, postrzegane łącznie z ekspozycjami bezpośrednimi instytucji w danej kategorii ekspozycji, nie są istotne w rozumieniu art. 145 ust. 2, zastosowanie mogą mieć przepisy art. 145 ust. 1 pod warunkiem uzyskania zezwolenia ze strony właściwych organów.

3. Jeżeli ekspozycje w postaci jednostek lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania nie spełniają kryteriów określonych w art. 127 ust. 3 lub instytucja nie ma wiedzy na temat wszystkich ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub jego ekspozycji bazowych, które same stanowią ekspozycję w postaci jednostek lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, instytucja dokonuje pełnego przeglądu wspomnianych ekspozycji bazowych i oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat zgodnie z uproszczoną metodą ważenia ryzykiem określoną w art. 150 ust. 2.

Jeżeli instytucja nie jest w stanie dokonać rozróżnienia między ekspozycjami z tytułu niepublicznych instrumentów kapitałowych, giełdowymi ekspozycjami kapitałowymi

i innymi ekspozycjami kapitałowymi, instytucja traktuje takie ekspozycje jako inne ekspozycje kapitałowe. Ekspozycje niekapitałowe klasyfikuje ona wtedy do kategorii innych ekspozycji kapitałowych.

4. Alternatywnie wobec metody opisanej w ust. 4 instytucje mogą same dokonywać obliczeń lub skorzystać z usług następujących osób trzecich w zakresie obliczeń i sprawozdań dotyczących średnich kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na podstawie ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami, o których mowa w ust. 2 lit. a) i b) w odniesieniu do następujących podmiotów:
- a) instytucji przyjmującej depozyty lub instytucji finansowej przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w danej instytucji przyjmującej depozyty lub instytucji finansowej;
 - b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 127 ust. 3 lit. a).

Poprawność obliczeń potwierdza audytor zewnętrzny.

PODSEKCJA 2

OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM Z TYTUŁU RYZYKA KREDYTOWEGO

Artykuł 148

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i banków centralnych

1. Z zastrzeżeniem stosowania szczególnego traktowania przewidzianego w ust. 2, 3 i 4, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i banków centralnych oblicza się według poniższych wzorów:

$$\text{Kwota ekspozycji ważonych ryzykiem} = RW \cdot \text{wartosc ekspozycji}$$

gdzie wagę ryzyka RW określa się jako

- (i) jeżeli $PD = 0$, to RW wynosi 0;
- (ii) jeżeli $PD = 1$, tj. w przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania:
 - (a) jeżeli instytucje stosują wartości LGD określone w art. 157 ust. 1, RW wynosi 0;
 - (b) jeżeli instytucje stosują własne oszacowania LGD, RW wynosi

$$RW = \max\{0, 12.5 \cdot (LGD - EL_{BE})\},$$

gdzie najlepsze oszacowanie oczekiwanych strat (zwane dalej „ELBE”) stanowi najlepsze oszacowanie dokonane przez instytucję dotyczące oczekiwanych strat związanych z ekspozycją cechującą się niewykonaniem zobowiązania zgodnie z art. 177 ust. 1 lit. h);

(iii) jeżeli $PD \in]0\%;100\%[$, tj. w przypadku każdej wartości innej niż podana w ppkt (i) lub (ii)

$$RW = \left(LGD \cdot N \left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot \frac{1 + (M - 2.5) \cdot b}{1 - 1.5 \cdot b} \cdot 12.5 \cdot 1.06$$

gdzie

$N(x)$ = oznacza dystrybuantę zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym (tj. prawdopodobieństwo, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym z wartością oczekiwaną 0 i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x);

$G(Z)$ = oznacza odwrotną dystrybuantę zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym (tj. wartość x taką, że $N(x) = z$);

R = oznacza współczynnik korelacji i określa się go jako

$$R = 0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} \right)$$

b = współczynnik korekty terminu zapadalności, który określa się jako

$$b = (0.11852 - 0.05478 \cdot \ln(PD))^2$$

2. W przypadku wszystkich ekspozycji wobec dużych regulowanych podmiotów finansowych i wobec nieregulowanych podmiotów finansowych współczynnik korelacji z ust. 1 ppkt (iii) mnoży się przez 1,25 w następujący sposób:

$$R = 1.25 \cdot \left[0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} \right) \right]$$

3. Kwotę ekspozycji ważoną ryzykiem dla każdej ekspozycji, która spełnia wymogi określone w art. 198 i 212, można skorygować według następującego wzoru:

$$\text{Kwota ważonej ekspozycji} \text{ ryzykiem} = RW \cdot \text{wartość ekspozycji} \cdot (0.15 + 160 \cdot PD_{pp})$$

gdzie:

PD_{pp} = PD dostawcy ochrony.

RW oblicza się przy użyciu odpowiedniego wzoru na wagę ryzyka określonego w ust. 3 dla ekspozycji, PD dłużnika i LGD porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony. Współczynnik terminu zapadalności b oblicza się przy użyciu niższej spośród dwóch wartości: PD dostawcy ochrony i PD dłużnika.

4. W przypadku ekspozycji wobec spółek, w których całkowita sprzedaż roczna skonsolidowanej grupy, do której należy dana spółka nie przekracza 70 mln EUR, instytucje mogą skorzystać z poniższego wzoru korelacyjnego zawartego w ust. 1 ppkt (iii) w celu obliczenia wag ryzyka dla ekspozycji wobec przedsiębiorstwa. We wzorze tym S oznacza całkowitą sprzedaż roczną w milionach euro, przy czym: We wzorze tym S oznacza całkowitą sprzedaż roczną w milionach euro, przy czym: 5 mln EUR ≤ S ≤ 70 mln EUR. Deklarowana wartość sprzedaży poniżej 5 mln EUR jest traktowana jak sprzedaż w wysokości 5 mln EUR. W przypadku nabytych wierzytelności całkowita sprzedaż roczna jest równa średniej ważonej według indywidualnych ekspozycji z puli.

$$R = 0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} \right) - 0.04 \cdot \left(1 - \frac{\min\{\max\{5, S\}, 50\} - 5}{45} \right)$$

Instytucje zastępują całkowitą sprzedaż roczną całkowitą sumą bilansową grupy skonsolidowanej, jeżeli całkowita sprzedaż roczna nie jest miarodajnym wskaźnikiem wielkości firmy, a suma bilansowa jest bardziej miarodajnym wskaźnikiem niż całkowita sprzedaż roczna.

5. W przypadku ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym, w odniesieniu do których instytucja nie jest w stanie oszacować PD lub jej oszacowania PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6, instytucja przypisuje im wagi ryzyka zgodnie z tabelą 1 w następujący sposób:

Rezydualny termin zapadalności	Kategoria 1	Kategoria 2	Kategoria 3	Kategoria 4	Kategoria 5
Poniżej 2,5 roku	50%	70%	115%	250%	0%
2,5 roku lub więcej	70%	90%	115%	250%	0%

Przy przypisywaniu wag ryzyka ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym instytucje uwzględniają następujące czynniki: kondycję finansową, otoczenie polityczne i prawne, charakterystykę transakcji lub aktywów, kondycję jednostki sponsorującej i dewelopera, łącznie ze strumieniem przychodów z tytułu partnerstwa publiczno-prywatnego, oraz pakiet zabezpieczający.

6. Instytucje spełniają w odniesieniu do nabytych wierzytelności korporacyjnych wymogi określone w art. 180. W przypadku nabytych wierzytelności korporacyjnych, które dodatkowo spełniają warunki określone w art. 149 ust. 5, oraz gdy korzystanie ze standardów kwantyfikacji ryzyka dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw zgodnie z przepisami sekcji 6 w odniesieniu do tych wierzytelności byłoby nadmiernie uciążliwe dla instytucji, można korzystać ze standardów kwantyfikacji ryzyka dla ekspozycji

detalicznych, określonych w sekcji 6.

7. W przypadku nabytych wierzytelności korporacyjnych podlegające odliczeniu rabaty przy zakupie, zabezpieczenia lub gwarancje częściowe stanowiące ochronę pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub z tytułu obu tych rodzajów strat można traktować jak pozycje pierwszej straty w ramach koncepcji sekurytyzacji związanej z metodą IRB.
8. W przypadku gdy instytucja zapewnia ochronę kredytową obejmującą wiele ekspozycji i gdy według warunków tej ochrony n-te niewykonanie zobowiązania dotyczące ekspozycji uruchamia płatność, a to zdarzenie kredytowe oznacza rozwiązanie umowy, jeżeli taki produkt posiada zewnętrzną ocenę kredytową uznanej ECAI, wówczas przypisuje się wagi ryzyka określone w rozdziale 5. Jeżeli produkt nie posiada ratingu uznanej ECAI, wówczas wagi ryzyka ekspozycji z koszyka są agregowane, wyłączwszy n-1 ekspozycji, dopóki kwota oczekiwanych strat pomnożona przez 12,5 oraz kwota ekspozycji ważonych ryzykiem nie przekracza nominalnej kwoty ochrony z tytułu kredytowego instrumentu pochodnego, pomnożonej przez 12,5. N-1 ekspozycji, które należy wyłączyć z agregacji, określa się, przyjmując, że są to takie ekspozycje, które cechuje niższa kwota ważona ryzykiem niż kwota ważona ryzykiem dowolnej ekspozycji objętej agregacją. Wagę ryzyka równą 1250% stosuje się do pozycji z koszyka, dla których instytucja nie potrafi określić wagi ryzyka według metody IRB.
9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi podczas przypisywania wagi ryzyka dla ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym instytucje uwzględniają czynniki, o których mowa w akapicie drugim ust. 5.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 149

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ekspozycji detalicznych

1. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji detalicznych oblicza się według poniższych wzorów:

$$Kwota\ eksp.wazonaryzykiem = RW \cdot wartosc\ ekspozycji$$

gdzie wagę ryzyka RW określa się w następujący sposób:

- (i) jeżeli $PD = 0$, to RW wynosi 0;
- (ii) jeżeli $PD = 1$, tj. w przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania, to RW wynosi $RW = \max\{0, 12.5 \cdot (LGD - EL_{BE})\}$;

jeżeli EL_{BE} stanowi najlepsze oszacowanie dokonane przez instytucję dotyczące oczekiwanych strat związanych z ekspozycjami cechującymi się niewykonaniem

zobowiązania zgodnie z art. 177 ust. 1 lit. h);

(iii) jeżeli $PD \in]0\%;100\%[$, tj. w przypadku każdej wartości innej niż podana w ppkt (i) lub (ii)

$$RW = \left(LGD \cdot N \left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot 12.5 \cdot 1.06$$

gdzie

$N(x)$ = oznacza dystrybuantę zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym (tj. prawdopodobieństwo, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym z wartością oczekiwaną 0 i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x);

$G(Z)$ = oznacza odwrotną dystrybuantę zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym (tj. wartość x taką, że $N(x) = z$);

R = oznacza współczynnik korelacji określony jako

$$R = 0.03 \cdot \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} + 0.16 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-35 \cdot PD}}{1 - e^{-35}} \right)$$

(iiiia) w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw wagę ryzyka RW określa się w następujący sposób:

$$RW = \left(LGD \cdot N \left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(PD) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0.999) \right) - LGD \cdot PD \right) \cdot 12.5 \cdot 1.06$$

***0,7619**

2. Kwotę ekspozycji ważoną ryzykiem dla każdej ekspozycji wobec małego i średniego przedsiębiorstwa określonej w art. 142 ust. 5, spełniającą wymogi określone w art. 198 i 212, można obliczyć zgodnie z art. 148 ust. 3.
3. Dla ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomością współczynnik korelacji R równy 0,15 zastępuje wartość wynikającą ze wzoru korelacyjnego w ust. 1.
4. Dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych określonych w lit. a)–e) współczynnik korelacji R równy 0,04 zastępuje wartość wynikającą ze wzoru korelacyjnego w ust. 1.

Ekspozycje uznaje się za kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne, jeżeli spełniają one poniższe warunki:

- a) są to ekspozycje wobec osób fizycznych;
- b) ekspozycje są odnawialne, niezabezpieczone oraz – w zakresie, w jakim są niewykorzystane natychmiastowo i bezwarunkowo – mogą zostać wypowiedziane przez instytucję. W tym kontekście ekspozycje odnawialne definiuje się jako te, w przypadku których salda należności klientów mogą ulegać wahaniom w zależności od ich decyzji co do zaciągania i spłacania kredytu do wysokości limitu określonego

przez instytucję. Niewykorzystane zobowiązania można uznać za podlegające bezwarunkowemu wypowiedzeniu, jeżeli ustalone warunki pozwalają instytucji wypowiedzieć je w pełnym zakresie dopuszczalnym w ramach ustawodawstwa w zakresie ochrony praw konsumenta i kwestii z tym związanych;

- c) maksymalna wysokość ekspozycji wobec jednej osoby fizycznej w subportfelu wynosi nie więcej niż 100 000 EUR;
- d) stosowanie korelacji, o której mowa w niniejszym ustępie, ogranicza się do portfeli, które wykazały niską zmienność wskaźników straty w porównaniu z poziomem średnim, szczególnie w przedziale niskich wartości PD;
- e) ujmowanie danej ekspozycji jako kwalifikowanej odnawialnej ekspozycji detalicznej pozostaje zgodne z charakterystyką ryzyka bazowego subportfela.

W drodze odstępstwa od lit. b) wymóg dotyczący niezabezpieczenia nie ma zastosowania do zabezpieczonych instrumentów kredytowych powiązanych z rachunkiem, na który przelewane jest wynagrodzenie. W takim przypadku kwoty odzyskane z takiego zabezpieczenia nie są uwzględniane w oszacowaniach LGD.

Właściwe organy dokonują przeglądów względnej zmienności wskaźników straty dla poszczególnych subportfeli kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych oraz dla zagregowanego portfela takich ekspozycji, a następnie dzielą się informacjami na temat typowej charakterystyki wskaźników straty dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych we wszystkich państwach członkowskich.

- 5. Nabyte wierzytelności kwalifikują się do ujmowania jako ekspozycje detaliczne, jeżeli spełniają wymogi określone w art. 180 oraz poniższe warunki:
 - a) instytucja nabyła wierzytelności od niepowiązanego sprzedawcy będącego osobą trzecią, a jej ekspozycja wobec dłużnika wierzytelności nie obejmuje żadnych ekspozycji, które byłyby bezpośrednio lub pośrednio utworzone przez daną instytucję;
 - b) nabyte wierzytelności powstały na warunkach rynkowych w relacji pomiędzy sprzedawcą a dłużnikiem. W związku z tym nie uznaje się należności wewnątrz spółki ani należności firm, które handlują między sobą, rozliczanych za pomocą kont przeciwstawnych;
 - c) nabywająca instytucja ma prawo do wszelkich wpływów z tytułu nabytych wierzytelności lub do proporcjonalnego udziału w takich wpływach; oraz
 - d) portfel nabytych wierzytelności jest w wystarczającym stopniu zdywersyfikowany.
- 6. W przypadku nabytych wierzytelności podlegające odliczeniu rabaty przy zakupie, zabezpieczenia lub gwarancje częściowe stanowiące ochronę pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub obu tych rodzajów strat można traktować jak pozycje pierwszej straty w ramach koncepcji sekurytyzacji związanej z metodą IRB.
- 7. W przypadku mieszanej puli nabytych wierzytelności detalicznych, gdzie nabywające instytucje nie mogą oddzielić ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami

i kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych od innych ekspozycji detalicznych, stosuje się funkcję wagi ryzyka detalicznego skutkującą najwyższymi wymogami kapitałowymi w odniesieniu do tych ekspozycji.

Artykuł 150

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ekspozycji kapitałowych

1. Instytucje określają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ekspozycji kapitałowych, z wyjątkiem kwot odjętych zgodnie z częścią drugą lub podlegających wadze ryzyka równej 250% zgodnie z art. 45, w oparciu o poszczególne metody określone w ust. 2, 3 i 4 i stosują je w odniesieniu do różnych portfeli, jeżeli sama instytucja stosuje wewnątrz różne metody. Jeżeli instytucja stosuje różne metody, wybór metod jest konsekwentny i nie może wynikać z dążenia do arbitrażu regulacyjnego.

Instytucje mogą ujmować ekspozycje kapitałowe wobec przedsiębiorstw usług pomocniczych zgodnie ze sposobem ujmowania innych aktywów niegenerujących zobowiązania kredytowego.

2. W ramach uproszczonej metody ważenia ryzykiem kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się według następującego wzoru:

Waga ryzyka (RW) = 190% dla ekspozycji z tytułu niepublicznych instrumentów kapitałowych w portfelach, które są w wystarczającym stopniu zróżnicowane.

Waga ryzyka (RW) = 290% dla giełdowych ekspozycji kapitałowych.

Waga ryzyka (RW) = 370% dla wszystkich innych ekspozycji kapitałowych.

Kwota ekspozycji ważona ryzykiem = RW * wartość ekspozycji.

Krótkie pozycje na rynku kasowym i instrumenty pochodne utrzymywane w portfelu niehandlowym mogą kompensować pozycje długie, których przedmiotem są te same poszczególne akcje, pod warunkiem że wyraźnym przeznaczeniem tych instrumentów jest pełnienie funkcji instrumentu zabezpieczającego określone ekspozycje kapitałowe i że będą one pełnić taką funkcję jeszcze co najmniej przez rok. Inne krótkie pozycje traktuje się jak pozycje długie, przy czym odpowiednią wagę ryzyka przypisuje się do wartości bezwzględnej każdej pozycji. W przypadku pozycji o niedopasowanych terminach zapadalności korzysta się z metody stosowanej dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw zgodnie z art. 158 ust. 5.

Instytucje mogą uznać ochronę kredytową nierzeczywistą uzyskaną dla ekspozycji kapitałowych zgodnie z metodami określonymi w rozdziale IV.

3. W ramach metody opartej na PD/LGD kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się według wzorów określonych w art. 148 ust. 1. Jeżeli instytucje nie posiadają wystarczających informacji, by skorzystać z definicji niewykonania zobowiązania określonej w art. 174, wówczas do wag ryzyka przypisuje się współczynnik korygujący w wysokości 1,5.

Na poziomie indywidualnej ekspozycji suma kwoty oczekiwanych strat pomnożonej przez 12,5 i kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem nie przekracza wartości ekspozycji pomnożonej

przez 12,5.

Instytucje mogą uznać ochronę kredytową nieruchomości uzyskaną dla ekspozycji kapitałowych zgodnie z metodami określonymi w rozdziale 4. Do ekspozycji wobec dostawcy instrumentu zabezpieczającego stosuje się wówczas wartość LGD równą 90%. Do ekspozycji w niepublicznych instrumentach kapitałowych w portfelach, które są wystarczająco zdywersyfikowane, można stosować LGD równą 65%. Do wyżej określonych celów M wynosi 5 lat.

4. W ramach metody modeli wewnętrznych kwota ekspozycji ważona ryzykiem stanowi potencjalną stratę z tytułu ekspozycji kapitałowych instytucji, obliczoną za pomocą wewnętrznych modeli wartości zagrożonej, jako jednostronny przedział ufności 99% dla różnicy pomiędzy wartością kwartalnych stóp zwrotu a odpowiednią stopą wolną od ryzyka obliczoną w długoterminowym okresie próby, pomnożoną przez 12,5. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem na poziomie portfela kapitałowego nie są niższe niż łączna suma następujących pozycji:

- a) kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wymaganych zgodnie z metodą opartą na PD/LGD; oraz
- b) odpowiadających im kwot oczekiwanych strat pomnożonych przez 12,5.

Kwoty, o których mowa w lit. a) i b), oblicza się w oparciu o wartości PD określone w art. 161 ust. 1 i odpowiadające im wartości LGD określone w art. 161 ust. 2.

Instytucje mogą uznać ochronę kredytową nieruchomości uzyskaną dla pozycji kapitałowych.

Artykuł 151

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ekspozycji kapitałowych

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ekspozycji wynikających z wniesionych z góry wkładów do funduszu partnera centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz ekspozycji z tytułu transakcji zawieranych z partnerem centralnym określa się, w stosownych przypadkach, zgodnie z przepisami art. 296–300.

Artykuł 152

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku innych aktywów niegenerujących zobowiązania kredytowego

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla innych aktywów niegenerujących zobowiązania kredytowego oblicza się według następującego wzoru:

$$\text{Kwota ekspozycji ważonej ryzykiem} = 100\% \cdot \text{wartości ekspozycji}$$

z wyjątkiem:

- a) środków pieniężnych i równoważnych pozycji pieniężnych oraz złota w sztabach zdeponowanego we własnym skarbcu lub złożonego do depozytu imiennego do wysokości zabezpieczenia w złocie, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0%;

- b) sytuacji, w której ekspozycja stanowi rezydualną wartość aktywów będących przedmiotem leasingu, wówczas oblicza się ją w następujący sposób: gdzie t przyjmuje wyższą z dwóch wartości:

$$\frac{1}{t} \cdot 100\% \cdot \text{wartości ekspozycji}$$

1 lub wartość najbliższą liczbie pełnych lat pozostałego okresu leasingu.

PODSEKCJA 3

OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM W PRZYPADKU RYZYKA ROZMYCIA NABYTYCH WIERZYTELNOŚCI

Artykuł 153

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności

1. Instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych i detalicznych według wzoru określonego w art. 148 ust. 1.
2. Instytucje określają wejściowe parametry PD i LGD zgodnie z sekcją 4.
3. Instytucje określają wartość ekspozycji zgodnie z sekcją 5.
4. Do celów niniejszego artykułu wartość M wynosi 1 rok.
5. Właściwe organy zwalniają instytucję z wymogów w zakresie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych i detalicznych, jeżeli instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że ryzyko rozmycia w przypadku tej instytucji jest nieznaczące.

Artykuł 154

Sposób ujmowania według rodzaju ekspozycji

1. Kwoty oczekiwanych strat oblicza się na podstawie tych samych parametrów wejściowych PD, LGD oraz wartości każdej ekspozycji co parametry stosowane do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 146. W przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania, dla których instytucje stosują własne oszacowania LGD, oczekiwana strata („EL”) odpowiada najdokładniejszemu oszacowaniu EL („ELBE”) dokonanej przez instytucję dla ekspozycji cechującej się niewykonaniem zobowiązania, zgodnie z art. 177 ust. 1 lit. h).
2. Kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji sekurytyzowanych oblicza się zgodnie z rozdziałem 5.
3. Kwota oczekiwanej straty dla ekspozycji należących do kategorii ekspozycji „inne aktywa niegenerujące zobowiązania kredytowego”, o której mowa w art. 142 ust. 2 lit. g), jest równa zeru.

4. Kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji w formie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 147, oblicza się zgodnie z metodami określonymi w niniejszym artykule.
5. Kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych oraz w przypadku ekspozycji detalicznych oblicza się według następujących wzorów:

$$\text{Oczekiwana strata (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Kwota oczekiwanej straty} = EL \cdot \text{wartość ekspozycji}$$

W przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania (PD=1), dla których instytucje stosują własne oszacowania LGD, EL odpowiada ELBE, tj. najdokładniejszemu oszacowaniu oczekiwanej straty dokonanemu przez instytucję dla ekspozycji cechującej się niewykonaniem zobowiązania, zgodnie z art. 177 ust. 1 lit. h).

W przypadku ekspozycji ujmowanych w sposób określony w art. 148 ust. 3 EL równa się 0.

6. W przypadku ekspozycji z tytułu kredytowania specjalistycznego, którym instytucje przypisują wagi ryzyka według metod określonych w art. 148 ust. 6, stosuje się wartości EL podane w tabeli 2.

Tabela 2					
Rezydualny termin zapadalności	Kategoria 1	Kategoria 2	Kategoria 3	Kategoria 4	Kategoria 5
Poniżej 2,5 roku	0%	0,4%	2,8%	8%	50%
2,5 roku lub więcej	0,4%	0,8%	2,8%	8%	50%

7. Jeżeli kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się zgodnie z uproszczoną metodą ważenia ryzykiem, wówczas kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji kapitałowych oblicza się według następującego wzoru:

$$\text{Kwota oczekiwanej straty} = EL \cdot \text{wartość ekspozycji}$$

Wartości EL wynoszą odpowiednio:

współczynnik oczekiwanej straty (EL) = 0,8% dla ekspozycji w niepublicznych instrumentach kapitałowych w wystarczająco zdywersyfikowanych portfelach;

współczynnik oczekiwanej straty (EL) = 0,8% dla giełdowych ekspozycji kapitałowych;

współczynnik oczekiwanej straty (EL) = 2,4% dla wszystkich pozostałych ekspozycji

kapitałowych.

8. Jeżeli kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się zgodnie z metodą opartą na PD/LGD, wówczas kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji kapitałowych oblicza się według następujących wzorów:

$$\text{Oczekiwana strata (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Kwota oczekiwanej straty} = EL \cdot \text{wartość ekspozycji}$$

9. Jeżeli kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się zgodnie z metodami modeli wewnętrznych, wówczas kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji kapitałowych wynoszą 0%.
10. Kwoty oczekiwanych strat dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności oblicza się według następującego wzoru:

$$\text{Kwota oczekiwanej straty} = EL \cdot \text{wartość ekspozycji}$$

$$\text{Kwota oczekiwanej straty} = EL \cdot \text{wartość ekspozycji}$$

11. W przypadku ekspozycji związanych z instrumentami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym instytucja obliczająca kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z niniejszym rozdziałem może zmniejszyć kwoty oczekiwanych strat dla danego pakietu kompensowania o kwotę korekty wyceny kredytowej dla tego pakietu kompensowania, którą instytucja ujęła już jako dokonany odpis obniżający wartość. Uzyskana kwota oczekiwanej straty nie może być niższa niż zero.

Artykuł 155

Sposób ujmowania kwot oczekiwanych strat

Instytucje odejmują kwoty oczekiwanych strat, obliczone zgodnie z art. 154 ust. 2, 3 i 7, od **sumy korekt wartości i postanowień dotyczących tych ekspozycji**, ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego związanego z tymi ekspozycjami. Dyskonto z tytułu ekspozycji bilansowych nabytych w przypadku niewykonania zobowiązania, zgodnie z art. 162 ust. 1 ujmuje się w ten sam sposób, co **korekty wartości** dla ekspozycji, w przypadku których nie wykonano zobowiązania, nie mogą być dokonywane w celu pokrycia oczekiwanej straty z tytułu innych ekspozycji. W powyższych obliczeniach nie uwzględnia się kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji **sekurytyzowanych** ani korekt z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego związanego z tymi ekspozycjami.

SEKCJA 4 PD, LGD I TERMIN ZAPADALNOŚCI

PODSEKCJA 1 EKSPOZYCJE WOBEC PRZEDSIĘBIORSTW, INSTYTUCJI ORAZ RZĄDÓW CENTRALNYCH I BANKÓW CENTRALNYCH

Artykuł 156 Prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania (PD)

1. Wartość PD ekspozycji wobec przedsiębiorstwa lub instytucji wynosi co najmniej 0,03%.
2. W przypadku nabytych wierzytelności korporacyjnych, w odniesieniu do których instytucja nie jest w stanie oszacować wartości PD lub jej szacunki PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6, wartości PD dla tych ekspozycji określa się według poniższych metod:
 - a) w przypadku należności uprzywilejowanych z tytułu nabytych wierzytelności korporacyjnych wartość PD stanowi iloraz oszacowanej przez instytucję wartości EL i wartości LGD dla tych wierzytelności;
 - b) w przypadku należności podporządkowanych z tytułu nabytych wierzytelności korporacyjnych wartość PD stanowi oszacowaną przez instytucję wartość EL;
 - c) instytucja, która uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw na podstawie art. 138 i jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwy organ za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, może stosować uzyskaną w ten sposób szacunkową wartość PD.
3. Wartość PD dla dłużników, którzy nie wykonali swoich zobowiązań, wynosi 100%.
4. Instytucje mogą uwzględnić w PD ochronę kredytową rzeczyswistą zgodnie z przepisami rozdziału 4. W odniesieniu do ryzyka rozmycia, oprócz dostawców ochrony, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. g), uznaje się sprzedawcę nabywanych wierzytelności, jeżeli spełnione zostaną poniższe warunki:
 - a) przedsiębiorstwo posiada ocenę kredytową uznanej ECAI, której EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej równy lub wyższy niż 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2;
 - b) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat według metody IRB przedsiębiorstwo nie posiada oceny kredytowej uznanej ECAI, a jego rating wewnętrzny wskazuje na prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania równoważne prawdopodobieństwu wynikającemu z ocen kredytowych ECAI, którym EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej wynoszący co najmniej 3, zgodnie z zasadami

ważenia ryzykiem ekspozycji wobec przedsiębiorstw na podstawie rozdziału 2.

5. Instytucje stosujące własne oszacowania LGD mogą uwzględnić ochronę kredytową nierzeczywistą, korygując wartości PD zgodnie z art. 157 ust. 3.
6. W odniesieniu do ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych wartość PD ustala się w wysokości równej oszacowaniu EL określonego przez instytucję dla ryzyka rozmycia. Instytucja, która na podstawie art. 138 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw i jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwy organ za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych, może zastosować uzyskaną w ten sposób wartość PD. Instytucje mogą uwzględnić w PD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z przepisami rozdziału 4. W odniesieniu do ryzyka rozmycia, oprócz dostawców ochrony, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. g), uznaje się sprzedawcę nabywanych wierzytelności, jeżeli spełnione zostaną warunki określone w ust. 4.
7. Na zasadzie odstępstwa od art. 197 ust. 1 lit. g) uznaje się przedsiębiorstwa, które spełniają warunki określone w ust. 4.

Instytucja, która na podstawie art. 138 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych, może uwzględnić ochronę kredytową nierzeczywistą, korygując wartości PD zgodnie z art. 157 ust. 3.

Artykuł 157

Strata z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD)

1. Instytucje stosują następujące wartości LGD zgodnie z art. 146 ust. 8:
 - a) ekspozycje uprzywilejowane bez uznanego zabezpieczenia: 45%;
 - b) ekspozycje podporządkowane bez uznanego zabezpieczenia: 75%;
 - c) instytucje mogą uwzględnić w LGD ochronę kredytową rzeczywistą i nierzeczywistą zgodnie z przepisami rozdziału 4;
 - d) obligacjom zabezpieczonym, określonym w art. 124, można przypisać wartość LGD równą 11,25%;
 - e) ekspozycje z tytułu uprzywilejowanych, nabytych wierzytelności korporacyjnych, jeżeli oszacowane przez instytucję wartości PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6: 45%;
 - f) ekspozycje z tytułu podporządkowanych, nabytych wierzytelności korporacyjnych, jeżeli instytucja nie jest w stanie oszacować wartości PD lub jej oszacowania PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6: 100%;
 - g) ryzyko rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych: 75%.
2. W odniesieniu do ryzyka rozmycia i ryzyka niewykonania zobowiązania można zastosować

oszacowaną wartość LGD dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, jeżeli instytucja uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw na podstawie art. 138 i jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwy organ za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla nabytych wierzytelności korporacyjnych.

3. Jeżeli instytucja uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych na podstawie art. 138, można uwzględnić ochronę kredytową nierzeczywistą, korygując PD lub LGD, z zastrzeżeniem wymogów określonych w sekcji 6 i uzyskania zezwolenia właściwego organu. Instytucja nie przypisuje ekspozycjom zabezpieczonym gwarancjami skorygowanej wartości PD lub LGD, która powodowałyby, że skorygowana w ten sposób waga ryzyka byłaby niższa niż waga ryzyka porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta.
4. Na potrzeby przedsiębiorstw, o których mowa w art. 148 ust. 3, wartość LGD porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony jest równa wartości LGD przypisanej niezabezpieczonemu instrumentowi względem gwaranta lub niezabezpieczonemu instrumentowi dłużnika w zależności od tego, czy w przypadku niewykonania zobowiązań w czasie trwania zabezpieczonej transakcji zarówno przez gwaranta, jak i dłużnika z dostępnych dowodów i struktury gwarancji wynika, że kwota do odzyskania zależeć będzie od sytuacji finansowej, odpowiednio, gwaranta lub dłużnika.

Artykuł 158

Termin zapadalności

1. Instytucje, które nie uzyskały zezwolenia na stosowanie własnych LGD i współczynnika konwersji dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji lub rządów centralnych i banków centralnych, przypisują ekspozycjom wynikającym z transakcji odkupu bądź transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów termin zapadalności (M) wynoszący 0,5 roku, a wszystkim pozostałym ekspozycjom – M równe 2,5 roku.

Alternatywnie, w ramach zezwolenia, o którym mowa w art. 138, właściwe organy decydują o tym, czy instytucja ma stosować termin zapadalności (M) dla każdej ekspozycji zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje, które uzyskały od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych LGD i własnych współczynników konwersji dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji lub rządów centralnych i banków centralnych na podstawie art. 138, obliczają wartość M dla każdej z tych ekspozycji zgodnie z lit. a)–e), z zastrzeżeniem przepisów ust. 3–5. W żadnym przypadku wartość M nie przekracza 5 lat:
 - a) dla instrumentu podlegającego harmonogramowi przepływu środków pieniężnych – M oblicza się według następującego wzoru:

$$M = \max \left\{ 1, \min \left\{ \frac{\sum_t t \cdot CF_t}{\sum_t CF_t}, 5 \right\} \right\}$$

gdzie CF_t oznacza przepływy środków pieniężnych (kwota główna, odsetki i opłaty), które zgodnie z umową dłużnik jest zobowiązany zapłacić w okresie t ;

- b) dla instrumentów pochodnych objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności ekspozycji, przy czym M wynosi co najmniej 1 rok, a do ważenia terminu rozliczenia stosuje się kwotę referencyjną każdej ekspozycji;
- c) dla ekspozycji z tytułu całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji na instrumentach pochodnych (wymienionych w załączniku II) oraz całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M wynosi co najmniej 10 dni;
- d) dla transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M wynosi co najmniej 5 dni. Do ważenia terminu zapadalności stosuje się kwotę referencyjną każdej transakcji;
- e) w przypadku instytucji, która na podstawie art. 138 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań PD dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, dla kwot wykorzystanych – M jest równe średniemu ważonemu terminowi zapadalności ekspozycji z tytułu nabytych wierzytelności, przy czym M wynosi co najmniej 90 dni. Tę samą wartość M stosuje się również do niewykorzystanych kwot w ramach zatwierdzonej linii zakupu, pod warunkiem że instrument ten przewiduje skuteczne zobowiązania umowne, mechanizmy uruchamiające przedterminową spłatę lub inne mechanizmy chroniące instytucję nabywającą przed znacznym pogorszeniem jakości przyszłych wierzytelności, do nabycia których jest zobowiązana w okresie ważności instrumentu. W przypadku braku takich skutecznych mechanizmów ochrony – M dla niewykorzystanych kwot oblicza się jako sumę najdłuższego terminu rozliczenia potencjalnej wierzytelności w ramach umowy zakupu i rezydualnego terminu zapadalności linii zakupu, przy czym M wynosi co najmniej 90 dni;
- f) dla każdego instrumentu innego niż te wymienione w niniejszym ustępie lub w przypadku, gdy instytucja nie jest w stanie obliczyć wartości M zgodnie z lit. a), M jest równe maksymalnemu okresowi (w latach), jaki pozostaje dłużnikowi do pełnego wywiązania się ze swoich zobowiązań umownych, przy czym M wynosi co najmniej 1 rok;
- g) w przypadku instytucji, które do obliczania wartości ekspozycji stosują metodę modeli wewnętrznych (IMM), określoną w rozdziale 6 sekcja 6, wartość M dla ekspozycji, do których stosują tę metodę i w przypadku których termin rozliczenia umowy z pakietu kompensowania o najdłuższym terminie rozliczenia jest dłuższy niż jeden rok, oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$M = \min \left\{ \frac{\sum_k \text{Effective} EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k} + \sum_k EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot (1 - s_{t_k})}{\sum_k \text{Effective} EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k}}, 5 \right\}$$

gdzie:

s_{t_k} = zmienna zero-jedynkowa, której wartość w przyszłym okresie t_k jest równa 0, jeżeli $t_k > 1$ rok, oraz 1, jeżeli $t_k \leq 1$;

EE_{t_k} = ekspozycja oczekiwana w przyszłym okresie t_k ;

$\text{Effective} EE_{t_k}$ = efektywna ekspozycja oczekiwana w przyszłym okresie t_k ;

df_{t_k} = wolny od ryzyka czynnik dyskontujący dla przyszłego okresu t_k ;

$\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$

- h) instytucja, która oblicza jednostronną korektę wyceny kredytowej przy pomocy modelu wewnętrznego, może przyjąć jako M – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów – efektywny czas trwania kredytu oszacowany przy użyciu modelu wewnętrznego;

Do pakietów kompensowania, w których wszystkie umowy mają pierwotny termin rozliczenia krótszy niż jeden rok, stosuje się wzór podany w lit. a), z zastrzeżeniem ust. 2;

- i) w przypadku instytucji, które do obliczania wartości ekspozycji stosują metodę modeli wewnętrznych określoną w rozdziale 6 sekcja 6 oraz które uzyskały zezwolenie na stosowanie modelu wewnętrznego do określania ryzyka szczególnego związanego z pozycjami w instrumentach dłużnych, zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 5, dla M przyjmuje się wartość 1 we wzorze podanym w art. 148 ust. 1, pod warunkiem że instytucja może wykazać właściwym organom, że jej model wewnętrzny dla ryzyka szczególnego związanego z pozycjami w instrumentach dłużnych stosowany w art. 373 uwzględnia skutki migracji ratingowej;
- j) do celów art. 148 ust. 3 za M przyjmuje się efektywny termin rozliczenia ochrony kredytowej, przy czym jednak nie krótszy niż jeden rok.

3. Jeżeli dokumentacja zawiera wymóg codziennej korekty wartości depozytu zabezpieczającego i codziennej aktualizacji wyceny, a także obejmuje przepisy dopuszczające szybkie upłynnienie lub kompensowanie zabezpieczenia w razie niewykonania zobowiązania lub nieuzupełnienia zabezpieczenia, M wynosi co najmniej jeden dzień w przypadku:

- a) całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji na instrumentach pochodnych wymienionych w załączniku II;
- b) całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;

- c) transakcji odkupu oraz transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów.

Ponadto dla kwalifikowanych ekspozycji krótkoterminowych, które nie są elementem bieżącego finansowania dłużnika przez instytucję, M wynosi co najmniej jeden dzień. Kwalifikowane ekspozycje krótkoterminowe obejmują:

- a) ekspozycje wobec instytucji wynikające z rozliczania obligacji walutowych;
- b) krótkoterminowe transakcje finansowania handlu, które wygasają z chwilą realizacji transakcji, **związane z wymianą towarów i usług** o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym maksymalnie 1 rok **i zdefiniowane jako:**
- (i) **akredytywy wydane lub potwierdzone oraz powiązane przedsięwzięcia i finansowanie;**
 - (ii) **finansowanie przedspedycyjne oraz zatwierdzanie i/lub finansowanie pospedycyjne;**
 - (iii) **kredyty kupieckie;**
 - (iv) **gwarancje wykonania, gwarancje przetargowe i inne gwarancje, w tym akredytywy standby, które nie mają cech substytutu kredytu;**
- c) ekspozycje wynikające z rozliczania kupna i sprzedaży papierów wartościowych w zwykłym terminie dostawy lub w ciągu dwóch dni roboczych;
- d) ekspozycje wynikające z rozliczeń gotówkowych w drodze przelewu bankowego oraz rozliczeń transakcji płatności elektronicznych i rozliczeń międzyokresowych czynnych, w tym salda debetowe wynikające z niezrealizowanych transakcji, które nie przekraczają uzgodnionej, stałej, niewielkiej liczby dni roboczych.

4. W przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw mających siedzibę na terytorium Unii, których skonsolidowana wartość sprzedaży i skonsolidowana suma bilansowa wynosi mniej niż 500 mln EUR, instytucje mogą zdecydować o konsekwentnym ustalaniu wartości M zgodnie z ust. 1, zamiast stosowania ust. 2. Instytucje mogą zastąpić całkowitą sumę bilansową w wysokości 500 mln EUR całkowitą sumą bilansową w wysokości 1000 mln EUR w przypadku przedsiębiorstw, których działalność polega głównie na posiadaniu i najmie nieruchomości mieszkalnych niespekulacyjnych.

5. Przypadki niedopasowania terminów zapadalności traktuje się zgodnie z przepisami rozdziału 4.

PODSEKCJA 2

EKSPOZYCJE DETALICZNE

Artykuł 159

Prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania

1. Wartość PD dla ekspozycji wynosi co najmniej 0,03%.

2. Wartość PD dla dłużników, którzy nie wykonali swoich zobowiązań, lub – jeżeli stosowany jest punkt widzenia zobowiązania – wartość PD dla ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania – wynosi 100%.
3. Dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności przyjmuje się PD równe oszacowaniom EL dotyczącym takiego ryzyka. Oszacowanie PD można zastosować, jeżeli instytucja jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwe organy za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności.
4. Ochronę kredytową nieruchomości można uwzględnić, korygując wartości PD, z zastrzeżeniem art. 160 ust. 2. W odniesieniu do ryzyka rozmycia, oprócz dostawców ochrony, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. g), uznaje się też sprzedawcę nabywanych wierzytelności, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 156 ust. 4.

Artykuł 160
Strata z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD)

1. Instytucje dokonują własnych oszacowań LGD pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w sekcji 6 i uzyskania zezwolenia właściwych organów zgodnie z art. 138. Dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności przyjmuje się wartość LGD równą 75%. Instytucja może zastosować własne oszacowania LGD, jeżeli jest w stanie w sposób wiarygodny wyodrębnić wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności.
2. Ochronę kredytową nieruchomości można uznać za uznaną w ramach wsparcia indywidualnej ekspozycji lub puli ekspozycji, korygując oszacowania PD lub LGD pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w art. 179 ust. 1, 2 i 3 oraz uzyskania zezwolenia właściwych organów. Instytucja nie przypisuje ekspozycjom zabezpieczonym gwarancjami skorygowanej wartości PD lub LGD, która powodowałyby, że skorygowana w ten sposób waga ryzyka byłaby niższa niż waga ryzyka porównywalnej ekspozycji bezpośrednio wobec gwaranta.
3. Do celów art. 149 ust. 2 wartość LGD porównywalnej ekspozycji bezpośrednio wobec dostawcy ochrony jest równa wartości LGD przypisanej niezabezpieczonemu instrumentowi względem gwaranta lub niezabezpieczonemu instrumentowi dłużnika, w zależności od tego, czy w przypadku niewykonania zobowiązań w czasie trwania zabezpieczonej transakcji zarówno przez gwaranta, jak i dłużnika z dostępnych dowodów i struktury gwarancji wynika, że kwota do odzyskania zależnie będzie od sytuacji finansowej odpowiednio gwaranta lub dłużnika.

W oparciu o dane zgromadzone na podstawie art. 96 i o wszelkie inne odpowiednie wskaźniki właściwe organy okresowo i co najmniej raz w roku oceniają, czy średnia wartość LGD ważona ekspozycją dla ekspozycji zabezpieczonych hipoteką na nieruchomości mieszkalnej i dla ekspozycji zabezpieczonych na nieruchomości komercyjnej znajdujących się na jego terytorium, są właściwe w świetle przypadków niewykonania zobowiązania dotyczących ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami i przyszłych trendów na rynkach nieruchomości, oraz mogą, o ile to właściwe, ustanowić minimalny poziom średniej wartości LGD ważonej ekspozycją, kierując się względami stabilności finansowej. EUNB koordynuje oceny przeprowadzane przez właściwe organy.

Proces oceny stosowanej przez organy jest jawny. Pełne wyniki i zagregowane dane wykorzystane w procesie oceny są ujawniane jednocześnie z minimalnym poziomem średniej wartości LGD ważonej ekspozycją.

PODSEKCJA 3

EKSPOZYCJE KAPITAŁOWE WEDŁUG METODY OPARTEJ NA PD/LGD

Artykuł 161

Ekspozycje kapitałowe według metody opartej na PD/LGD

1. Wartości PD określa się zgodnie z metodami stosowanymi dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw.
Stosuje się następujące minimalne wartości PD:
 - a) 0,09% dla ekspozycji w giełdowych papierach kapitałowych, gdzie inwestycja jest częścią długoterminowej relacji z klientem;
 - b) 0,09% dla ekspozycji w papierach pozagiełdowych, gdzie dochody z lokat kapitałowych opierają się na regularnych i okresowych przepływach środków pieniężnych, nie pochodzących z zysków kapitałowych;
 - c) 0,40% dla giełdowych ekspozycji kapitałowych obejmujących inne pozycje krótkie określone w art. 150 ust. 2;
 - d) 1,25% dla wszystkich pozostałych ekspozycji kapitałowych, w tym innych pozycji krótkich, określonych w art. 150 ust. 2.
2. Ekspozycjom w niepublicznych instrumentach kapitałowych w wystarczająco zdwersyfikowanych portfelach można przypisać LGD równe 65%. Wszystkim innym ekspozycjom tego rodzaju przypisuje się LGD równe 90%.
3. Wartość M przypisana wszystkim ekspozycjom wynosi 5 lat.

SEKCJA 5

WARTOŚĆ EKSPOZYCJI

Artykuł 162

Ekspozycje wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych oraz ekspozycje detaliczne

1. O ile nie wskazano inaczej, wartość ekspozycji bilansowych stanowi wartość księgowa mierzona bez uwzględnienia jakichkolwiek wprowadzonych korekt z tytułu ryzyka kredytowego.

Powyższa zasada ma zastosowanie również do aktywów, których cena zakupu różni się od należnej kwoty.

W przypadku nabytych aktywów, różnicę pomiędzy kwotą należną a wartością księgową pozostałą po dokonaniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, wykazaną w bilansie instytucji przy zakupie danego składnika aktywów, oznacza się jako dyskonto, jeżeli kwota należna jest większa, lub jako premię, jeżeli jest ona mniejsza.

2. Jeżeli instytucje stosują umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań w odniesieniu do transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, wartość ekspozycji oblicza się zgodnie z rozdziałem 4.
3. W przypadku umów o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty do obliczania wartości ekspozycji instytucje stosują metody określone w rozdziale 4.
4. Wartość ekspozycji w przypadku leasingu jest równa zdyskontowanym minimalnym opłatom leasingowym. Minimalne opłaty leasingowe obejmują płatności za okres leasingu, które leasingobiorca jest zobowiązany uregulować lub do których uregulowania może być zobowiązany, oraz wszelkie okazyjne opcje zakupu (tzn. opcje, co do których istnieje racjonalna pewność, że zostaną zrealizowane). Jeżeli strona inna niż leasingobiorca może zostać zobowiązana do dokonania płatności związanej z wartością rezydualną leasingowanego składnika aktywów i takie zobowiązanie płatnicze spełnia warunki określone w art. 197 w odniesieniu do uznawania dostawców ochrony, a także wymogi w zakresie uznawania innych rodzajów gwarancji przewidziane w art. 208, dane zobowiązanie płatnicze można uwzględnić jako ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z rozdziałem 4.
5. W przypadku dowolnej pozycji z wymienionych w załączniku II wartość ekspozycji określa się według metod przedstawionych w rozdziale 6, bez uwzględniania jakiegokolwiek dokonanej korekty z tytułu ryzyka kredytowego.
6. Wartość ekspozycji do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla nabytych wierzytelności jest równa wartości wynikającej z ust. 1, pomniejszonej o wymogi w zakresie funduszy własnych dla ryzyka rozmycia przed ograniczeniem ryzyka kredytowego.
7. Jeżeli ekspozycja przyjmuje formę papierów wartościowych lub towarów zbywanych, przekazywanych lub pożyczanych w ramach transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, wartość ekspozycji stanowi wartość papierów wartościowych lub towarów określona zgodnie z art. 94. W przypadku stosowania kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych określonej w art. 218 wartość ekspozycji powiększa się o kwotę korekty z tytułu zmienności odpowiadającą danym papierom wartościowym lub towarom, określoną w tym artykule. Wartość ekspozycji transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego można określić zgodnie z rozdziałem 6 lub art. 215 ust. 2.
8. Wartość ekspozycji dla wymienionych poniżej pozycji oblicza się jako iloczyn zaangażowanej, lecz nie wykorzystanej kwoty, i współczynnika konwersji. Instytucje stosują poniższe współczynniki konwersji zgodnie z art. 146 ust. 8:
 - a) w odniesieniu do linii kredytowych, które są bezwarunkowo odwoływalne przez instytucję w dowolnym momencie bez uprzedzenia lub które faktycznie przewidują

możliwość automatycznego odwołania w przypadku pogorszenia się wiarygodności kredytowej kredytobiorcy, stosuje się współczynnik konwersji równy 0%.
Warunkiem stosowania współczynnika konwersji równego 0% przez instytucje jest aktywne monitorowanie przez nie sytuacji finansowej dłużnika oraz stosowanie własnych systemów kontroli wewnętrznej, które umożliwiają natychmiastowe wykrycie pogorszenia się jakości kredytowej danego dłużnika. Niewykorzystane linie kredytowe można uznać za bezwarunkowo odwoływalne, jeżeli warunki umowy pozwalają instytucji odwołać je w pełnym zakresie dopuszczalnym przepisami dotyczącymi ochrony konsumentów i powiązanych kwestii;

- b) do krótkoterminowych akredytyw związanych z przemieszczaniem towarów stosuje się współczynnik konwersji równy 20% zarówno dla emitentów, jak i instytucji potwierdzających;
 - c) w odniesieniu do niewykorzystanych zobowiązań zakupu odnawialnych nabytych wierzytelności, które mogą zostać bezwarunkowo odwołane lub które rzeczywiście dają instytucji możliwość automatycznego odwołania w dowolnym momencie bez uprzedzenia, stosuje się współczynnik konwersji równy 0%. Warunkiem stosowania współczynnika konwersji równego 0% przez instytucje jest aktywne monitorowanie przez nie sytuacji finansowej dłużnika oraz stosowanie własnych systemów kontroli wewnętrznej, które umożliwiają natychmiastowe wykrycie pogorszenia się jakości kredytowej danego dłużnika;
 - d) w odniesieniu do innych linii kredytowych, programów gwarancji emisji krótkoterminowych (NIF) oraz odnawialnych gwarancji emisji (RUF) stosuje się współczynnik konwersji równy 75%;
 - e) instytucje, które spełniają wymogi dotyczące stosowania własnych oszacowań współczynników konwersji określone w sekcji 6, mogą stosować własne oszacowania współczynników konwersji do różnych typów produktów wymienionych w lit. a)–d) pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów.
9. Jeżeli dane zobowiązanie odnosi się do przedłużenia innego zobowiązania, stosuje się niższy z dwóch odpowiadających im współczynników konwersji.
10. Dla wszystkich pozycji pozabilansowych, innych niż te wymienione w ust. 1–8, wartość ekspozycji wynosi następujący odsetek ich wartości:
- a) 100% w przypadku pozycji pełnego ryzyka;
 - b) 50% w przypadku pozycji średniego ryzyka;
 - c) 20% w przypadku pozycji średniego/niskiego ryzyka;
 - d) 0% w przypadku pozycji niskiego ryzyka.

Do celów niniejszego ustępu pozycjom pozabilansowym przypisuje się kategorie ryzyka zgodnie z załącznikiem I.

Artykuł 163
Ekspozycje kapitałowe

1. Wartość ekspozycji kapitałowych jest równa wartości księgowej pozostałej po dokonaniu korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego.
2. Wartość pozabilansowych ekspozycji kapitałowych odpowiada ich wartości nominalnej pomniejszonej o kwotę korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego dla tej ekspozycji.

Artykuł 164
Inne aktywa niegenerujące zobowiązania kredytowego

Wartość ekspozycji innych aktywów niegenerujących zobowiązania kredytowego odpowiada wartości księgowej pozostałej po dokonaniu korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego.

SEKCJA 6
WYMOGI DOTYCZĄCE METODY IRB

PODSEKCJA 1
SYSTEMY RATINGOWE

Artykuł 165
Zasady ogólne

1. Jeżeli instytucja stosuje różne systemy ratingowe, zasady przypisywania dłużnika lub transakcji do danego systemu ratingowego podlegają udokumentowaniu i są stosowane w sposób właściwie odzwierciedlający poziom ryzyka.
2. Kryteria i procesy kwalifikacji dłużników do wspomnianych systemów podlegają okresowym przeglądom w celu ustalenia, czy są one wciąż adekwatne do bieżącego portfela i warunków zewnętrznych.
3. Jeżeli instytucja stosuje bezpośrednie oszacowania parametrów ryzyka, wyniki takich oszacowań można traktować jako stopnie na ciągłej skali ratingowej.

Artykuł 166
Struktura systemów ratingowych

1. Struktura systemów ratingowych dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych spełnia poniższe wymogi:
 - a) system ratingowy uwzględnia charakterystykę ryzyka dłużnika i transakcji;
 - b) system ratingowy zawiera skalę ratingową dłużników, która odzwierciedla wyłącznie kwantyfikację ryzyka niewykonania zobowiązania przez dłużników. Skala ratingowa dłużników składa się z co najmniej 7 klas dłużników wykonujących zobowiązania i jednej klasy dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań;

- c) instytucja dokumentuje powiązania pomiędzy klasami jakości dłużników pod względem poziomu ryzyka niewykonania zobowiązania, jaki odzwierciedla każda klasa, oraz kryteriów stosowanych do wyodrębnienia danego poziomu ryzyka niewykonania zobowiązania;
 - d) instytucje, których portfele koncentrują się na określonym segmencie rynku i określonym zakresie ryzyka niewykonania zobowiązania, posiadają w tym zakresie wystarczającą liczbę klas jakości dłużników, aby uniknąć nadmiernej koncentracji dłużników w określonej klasie. Znaczna koncentracja w ramach jednej klasy jest poparta przekonującymi empirycznymi dowodami na to, że klasa jakości dłużników obejmuje stosunkowo wąski przedział wartości PD oraz że ryzyko niewykonania zobowiązania, jakie generują wszyscy dłużnicy w danej klasie, mieści się w tym przedziale;
 - e) warunkiem uzyskania zezwolenia na stosowanie własnych oszacowań LGD do celów obliczania wymogów dotyczących funduszy własnych jest włączenie do systemu ratingowego odrębnej skali ratingowej instrumentów, która odzwierciedla wyłącznie charakterystykę transakcji pod względem LGD. Definicja „kategorii instrumentów” obejmuje zarówno zasady klasyfikowania ekspozycji do danej kategorii, jak i kryteria różnicowania poziomów ryzyka poszczególnych kategorii;
 - f) znaczna koncentracja w ramach jednej kategorii instrumentów jest poparta przekonującymi empirycznymi dowodami na to, że kategoria instrumentów obejmuje stosunkowo wąski przedział wartości LGD oraz że ryzyko, jakie generują wszystkie ekspozycje w danej kategorii, mieści się w tym przedziale.
2. Instytucje stosujące metody określone w art. 6 ust. 5 IRB do przypisywania wag ryzyka ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym są zwolnione z wymogu posiadania skali ratingowej dłużników, odzwierciedlającej wyłącznie kwantyfikację ryzyka niewykonania zobowiązania przez dłużnika dla tych ekspozycji. Powyższe instytucje posiadają w odniesieniu do tych ekspozycji co najmniej 4 klasy dłużników wykonujących zobowiązania i co najmniej jedną klasę dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań.
3. Struktura systemów ratingowych dla ekspozycji detalicznych spełnia poniższe wymogi:
- a) systemy ratingowe odzwierciedlają zarówno ryzyko dłużnika, jak i ryzyko transakcji oraz uwzględniają wszystkie istotne właściwości ryzyka dłużnika i ryzyka transakcji;
 - b) poziom dywersyfikacji ryzyka jest na tyle wysoki, że liczba ekspozycji w danej kategorii lub puli umożliwia dokonanie miarodajnej kwantyfikacji i zatwierdzenie charakterystyki strat na poziomie kategorii lub puli. Rozkład ekspozycji i dłużników w poszczególnych kategoriach lub pulach nie prowadzi do nadmiernej koncentracji;
 - c) proces klasyfikacji ekspozycji do kategorii lub pul zapewnia znaczące zróżnicowanie ryzyka, umożliwia grupowanie odpowiednio jednolitych ekspozycji oraz pozwala przeprowadzić dokładną i spójną ocenę charakterystyki strat na poziomie kategorii lub puli. W przypadku nabytych wierzytelności, przy grupowaniu ekspozycji uwzględnia się praktyki stosowane przez sprzedawcę w zakresie gwarantowania emisji oraz zróżnicowanie klientów.
4. Instytucje biorą pod uwagę następujące czynniki ryzyka podczas klasyfikacji ekspozycji do odpowiednich kategorii lub pul:

- a) charakterystykę ryzyka dłużnika;
- b) charakterystykę ryzyka transakcji, w tym rodzaje produktów lub rodzaje zabezpieczeń bądź oba te czynniki. Instytucje wyraźnie uwzględniają przypadki, w których dla kilku ekspozycji ustanowiono to samo zabezpieczenie;
- c) zaległości kredytowe, chyba że instytucja wykaże w sposób zadowalający właściwe organy, że zaległości te nie są istotnym czynnikiem ryzyka dla danej ekspozycji.

Artykuł 167

Klasyfikacja do klas lub pul

1. Instytucja stosuje konkretne definicje, procedury i kryteria do celów klasyfikacji ekspozycji do klas lub pul w ramach systemu ratingowego, które spełniają poniższe wymogi:
 - a) definicje i kryteria klasy lub puli są wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić osobom odpowiedzialnym za przyznawanie ratingów spójną klasyfikację dłużników lub instrumentów generujących podobne ryzyko do tej samej klasy lub puli. Spójność należy zapewnić w odniesieniu do różnych linii biznesowych, oddziałów i położenia geograficznego;
 - b) dokumentacja procesu ratingu umożliwia osobom trzecim zrozumienie zasad klasyfikacji ekspozycji do danych klas lub pul, odtworzenie procesu klasyfikacji do klas lub pul oraz dokonanie oceny jego zasadności;
 - c) kryteria są również zgodne z wewnętrznymi standardami kredytowymi stosowanymi przez daną instytucję oraz z jej metodami postępowania wobec dłużników wykazujących poważne trudności finansowe i instrumentów o obniżonej jakości.
2. Klasyfikując dłużników i instrumenty do klas lub pul, instytucja uwzględnia wszystkie istotne informacje. Informacje te są aktualne i umożliwiają instytucji prognozowanie zachowania ekspozycji w późniejszym okresie. Im mniej informacji ma do dyspozycji instytucja, tym ostrożniej klasyfikuje ekspozycje do poszczególnych klas lub pul dłużników i instrumentów. Jeżeli instytucja stosuje rating zewnętrzny jako główny czynnik decydujący o przyznaniu wewnętrznego ratingu, instytucja ta zapewnia uwzględnienie innych istotnych informacji.

Artykuł 168

Klasyfikacja ekspozycji

1. W przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych proces klasyfikacji ekspozycji przeprowadza się zgodnie z poniższymi kryteriami:
 - a) każdego dłużnika klasyfikuje się do danej klasy jakości dłużników w ramach procesu przyznawania kredytu;
 - b) w przypadku instytucji, które uzyskały od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji na podstawie art. 138, w ramach procesu przyznawania kredytu każdą ekspozycję klasyfikuje się

również do stosownej kategorii instrumentów;

- c) instytucje, które przy przypisywaniu wag ryzyka ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym stosują metody określone w art. 148 ust. 5, klasyfikują każdą z tych ekspozycji do stosownej kategorii zgodnie z art. 166 ust. 2;
- d) każdej odrębnej osobie prawnej, wobec której instytucja posiada ekspozycję, przyznaje się oddzielny rating. Instytucja dysponuje odpowiednimi zasadami ujmowania dłużników będących indywidualnymi klientami oraz grupami powiązanych klientów;
- e) oddzielne ekspozycje wobec jednego dłużnika klasyfikuje się do tej samej klasy jakości dłużników, bez względu na ewentualne różnice w charakterystyce poszczególnych transakcji. Oddzielne ekspozycje wobec jednego dłużnika można jednak klasyfikować do różnych klas w przypadku:
 - (i) ryzyka transferu dla kraju, w zależności od tego, czy ekspozycje są denominowane w walucie krajowej czy obcej;
 - (ii) gdy poprzez korektę metody klasyfikacji do kategorii dłużnika można uwzględnić sposób ujmowania powiązanych gwarancji dla ekspozycji;
 - (iii) gdy ze względu na ochronę konsumentów, tajemnicę bankową lub inne przepisy zabroniona jest wymiana danych klientów.

2. W przypadku ekspozycji detalicznych każda ekspozycja jest klasyfikowana do danej klasy lub puli w ramach procesu przyznawania kredytu.

3. Do celów klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych klas i pul instytucje dokumentują okoliczności, w których przyjęte parametry wejściowe lub wyniki procesu klasyfikacji mogą być zmienione w oparciu o własny osąd pracownika, a także wyznaczają osoby odpowiedzialne za zatwierdzanie takich zmian. Instytucje dokumentują powyższe zmiany ze wskazaniem osób odpowiedzialnych. Instytucje analizują zachowanie ekspozycji, w przypadku których zmieniono klasyfikację. Powyższa analiza obejmuje ocenę zachowania ekspozycji, których rating został zmieniony przez konkretną osobę, z uwzględnieniem wszystkich odpowiedzialnych osób.

Artykuł 169

Integralność procesu klasyfikacji

- 1. W odniesieniu do ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych proces klasyfikacji musi spełniać poniższe wymogi integralności:
 - a) procesy klasyfikacji oraz ich okresowe przeglądy przeprowadza lub zatwierdza niezależna strona, która nie czerpie bezpośrednich korzyści z decyzji o udzieleniu kredytu;
 - b) instytucje aktualizują klasyfikacje co najmniej raz w roku. W przypadku dłużników wysokiego ryzyka i ekspozycji problemowych przeglądy przeprowadza się z większą częstotliwością. Instytucje przeprowadzają ponowną klasyfikację w przypadku pojawienia się istotnych informacji na temat dłużnika lub ekspozycji;

- c) instytucja stosuje skuteczny system pozyskiwania i aktualizacji istotnych informacji dotyczących charakterystyki dłużnika, które wpływają na wartości PD, oraz charakterystyki transakcji, które wpływają na wartości LGD lub współczynniki konwersji.
2. W przypadku ekspozycji detalicznych instytucja co najmniej raz w roku, stosownie do przypadku, aktualizuje klasyfikacje dłużników i instrumentów lub dokonuje przeglądu charakterystyki strat i stanu zaległości kredytowych dla każdej wyodrębnionej puli ryzyka. Instytucja co najmniej raz w roku na podstawie reprezentatywnej próby dokonuje również przeglądu statusu poszczególnych ekspozycji w ramach każdej puli, aby potwierdzić, że są one nadal klasyfikowane do odpowiedniej puli.
3. EUNB opracowuje regulacyjne standardy techniczne w celu określenia warunków, zgodnie z którymi instytucje zapewniają integralność procesu klasyfikacji oraz regularną i niezależną ocenę ryzyka.

EUNB przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 170 *Stosowanie modeli*

Jeżeli instytucja klasyfikuje ekspozycje do klas lub pul dłużników lub instrumentów na podstawie modeli statystycznych i innych metod automatycznych, spełnione są poniższe wymogi:

- a) model charakteryzuje się wysoką zdolnością predykcyjną, a wymogi kapitałowe nie ulegają zniekształceniu w wyniku jego zastosowania. Zmienne wejściowe stanowią odpowiednią i skuteczną podstawę wynikowych prognoz. Model nie jest obciążony istotnym błędem;
- b) instytucja ustanawia procedury służące weryfikacji parametrów wejściowych modelu obejmujące ocenę dokładności, kompletności i trafności danych;
- c) dane wykorzystane do budowy modelu są reprezentatywne dla ogółu faktycznych dłużników lub ekspozycji instytucji;
- d) instytucja posiada proces cyklicznej walidacji modelu, obejmujący: przegląd jego specyfikacji oraz badanie jego skuteczności na podstawie osiągniętych wyników;
- e) instytucja uzupełnia model statystyczny o element osądu i nadzoru ludzkiego w celu prowadzenia przeglądu klasyfikacji generowanych przez model oraz zapewnienia prawidłowego stosowania modeli. Procedury przeglądu mają na celu wykrycie i ograniczenie błędów wynikających z niedoskonałości modeli. Dokonując własnego osądu, odpowiedzialne osoby biorą pod uwagę wszystkie istotne informacje nieuwzględnione przez model. Instytucja prowadzi dokumentację dotyczącą sposobu łączenia osądu własnego z wynikami modeli.

Artykuł 171
Dokumentacja systemów ratingowych

1. Instytucje dokumentują konstrukcję i szczegóły operacyjne stosowanych systemów ratingowych. Dokumentacja zawiera dowody potwierdzające spełnienie wymogów określonych w niniejszej sekcji oraz odnosi się do takich elementów, jak: dywersyfikacja portfela, kryteria ratingowe, zakres obowiązków stron dokonujących oceny ratingowej dłużników i ekspozycji, częstotliwość przeprowadzania przeglądu procesu klasyfikacji oraz sprawowanie nadzoru kierowniczego nad procesem ratingu.
2. Instytucja dokumentuje uzasadnienie wyboru danych kryteriów ratingowych oraz analizę stanowiącą podstawę takiego wyboru. Instytucja dokumentuje wszystkie istotne zmiany w procesie oceny ryzyka, przy czym dokumentacja ta umożliwia ustalenie zmian, jakie zaszły w procesie oceny ryzyka od ostatniego przeglądu przeprowadzonego przez właściwe organy. W dokumentacji uwzględnia się również organizację klasyfikacji ratingowej, w tym sam proces przyznawania ratingów oraz strukturę kontroli wewnętrznej.
3. Instytucje dokumentują stosowane wewnętrznie szczegółowe definicje niewykonania zobowiązania i straty oraz zapewniają spójność z definicjami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
4. Jeżeli instytucja korzysta z modeli statystycznych w ramach procesu ratingu, dokumentuje ona stosowane w tym względzie metody. Dokumentacja ta:
 - a) zawiera szczegółowy opis teorii, założeń oraz podstaw matematycznych i empirycznych, na których opiera się przypisywanie oszacowań do klas, dłużników indywidualnych, ekspozycji lub pul oraz źródło (źródła) danych wykorzystanych do oszacowania modelu;
 - b) ustanawia rygorystyczny proces statystyczny, obejmujący testy skuteczności modelu dla danych spoza określonego przedziału czasowego i spoza próby, do celów walidacji modelu;
 - c) wskazuje wszelkie okoliczności, w których model nie funkcjonuje skutecznie.
5. Jeżeli instytucja uzyskała system ratingowy lub model stosowany w ramach systemu ratingowego od dostawcy będącego stroną trzecią, a dostawca ten odmawia udzielenia instytucji dostępu do informacji dotyczących metod działania tego systemu ratingowego lub modelu lub danych bazowych wykorzystanych do opracowania tej metody lub modelu bądź ogranicza taki dostęp ze względu na fakt, że tego rodzaju informacje są zastrzeżone, instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że wymogi niniejszego artykułu zostały spełnione.

Artykuł 172
Zarządzanie danymi

1. Instytucje gromadzą i przechowują dane dotyczące aspektów przyznawanych wewnętrznych ratingów zgodnie z wymogami określonymi w części ósmej.
2. W odniesieniu do ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych instytucje gromadzą i przechowują:

- a) kompletne historie ratingów dłużników i uznanych gwarantów;
 - b) daty przyznania ratingów;
 - c) kluczowe dane i metody wykorzystywane przy ustalaniu ratingu;
 - d) dane osób odpowiedzialnych za klasyfikację ratingową;
 - e) dane wskazujące dłużników i ekspozycje cechujące się niewykonaniem zobowiązania;
 - f) daty i okoliczności takiego niewykonania zobowiązania;
 - g) dane dotyczące wartości PD i zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązania związanych z klasami ratingowymi i migracją ratingową.
3. Instytucje niestosujące własnych oszacowań wartości LGD oraz współczynników konwersji gromadzą i przechowują dane dotyczące porównania zrealizowanych wartości LGD z wartościami określonymi w art. 157 ust. 1 oraz porównania uzyskanych współczynników konwersji z wartościami określonymi w art. 162 ust. 8.
4. Instytucje stosujące własne oszacowania wartości LGD i współczynników konwersji gromadzą i przechowują:
- a) kompletne historie danych dotyczących ratingów instrumentów oraz oszacowań wartości LGD i współczynników konwersji związanych z poszczególnymi skalami ratingowymi;
 - b) daty przyznania ratingów i sporządzenia oszacowań;
 - c) kluczowe dane i metody wykorzystywane przy ustalaniu ratingów instrumentów oraz oszacowań LGD i współczynników konwersji;
 - d) dane dotyczące osób odpowiedzialnych za przyznanie ratingów instrumentom oraz osób odpowiedzialnych za oszacowania LGD i współczynników konwersji;
 - e) dane dotyczące szacunkowych i zrealizowanych wartości LGD i współczynników konwersji związanych z poszczególnymi ekspozycjami cechującymi się niewykonaniem zobowiązania;
 - f) dane dotyczące wartości LGD ekspozycji przed oceną skutków gwarancji lub kredytowego instrumentu pochodnego – i po tej ocenie – w przypadku tych instytucji, które w swoich wartościach LGD uwzględniają wpływ gwarancji lub kredytowych instrumentów pochodnych na ograniczanie ryzyka kredytowego;
 - g) dane dotyczące składników strat dla każdej ekspozycji cechującej się niewykonaniem zobowiązania.
5. W odniesieniu do ekspozycji detalicznych instytucje gromadzą i przechowują:
- a) dane wykorzystywane w procesie klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych klas lub pul;

- b) dane dotyczące szacunkowych wartości PD, LGD i współczynników konwersji związanych z poszczególnymi klasami lub pulami ekspozycji;
- c) dane wskazujące dłużników i ekspozycje cechujące się niewykonaniem zobowiązania;
- d) w przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania dane dotyczące klas lub pul, do których dana ekspozycja została zaklasyfikowana w roku poprzedzającym niewykonanie zobowiązania, oraz dane dotyczące zrealizowanych wartości LGD oraz współczynnika konwersji;
- e) dane dotyczące wskaźników strat dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych.

Artykuł 173

Testy warunków skrajnych stosowane w ramach oceny adekwatności kapitałowej

1. Na potrzeby oceny swojej adekwatności kapitałowej instytucja ustanawia solidne procedury testów warunków skrajnych. Testy te polegają na rozpoznaniu możliwych zdarzeń lub zmian warunków gospodarczych, które mogą nastąpić w przyszłości, wywierając niekorzystny wpływ na ekspozycje kredytowe instytucji, oraz ocenie odporności instytucji na takie zmiany.
2. Instytucja regularnie przeprowadza test warunków skrajnych w zakresie ryzyka kredytowego w celu dokonania oceny wpływu określonych warunków na jej całkowite wymogi kapitałowe z tytułu ryzyka kredytowego. Wyboru testu dokonuje instytucja, a wybór ten podlega przeglądowi nadzorcemu. Stosowany test musi być miarodajny i uwzględniać wpływ skrajnych, ale realistycznych scenariuszy recesji. Instytucja ocenia migrację w swoich ratingach w ramach symulacji warunków skrajnych. Portfele objęte testami warunków skrajnych zawierają przeważającą większość ogółu ekspozycji instytucji.
3. Instytucje stosujące zasady określone w art. 148 ust. 3 w ramach testów warunków skrajnych uwzględniają wpływ pogorszenia się jakości kredytowej dostawców ochrony, w szczególności skutki, jakie wiążą się z niespełnieniem przez nich kryteriów uznawania.
4. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu doprecyzowania znaczenia skrajnych, ale realistycznych scenariuszy recesji, o których mowa w ust. 2.
5. EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2014 r.**
6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

PODSEKCJA 2 KWANTYFIKACJA RYZYKA

Artykuł 174

1. Przy kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi kategoriami i pulami ratingowymi instytucje stosują przedstawione poniżej podejście w celu stwierdzenia niewykonania zobowiązania przez dłużnika. Do celów niniejszego rozdziału uznaje się, że niewykonanie zobowiązania przez określonego dłużnika ma miejsce w przypadku wystąpienia jednego z poniższych zdarzeń:
 - a) instytucja stwierdzi, że istnieje małe prawdopodobieństwo wywiązania się w pełni przez dłużnika ze swoich zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych bez konieczności podejmowania przez instytucję działań takich jak realizacja zabezpieczenia;
 - b) zwłoka w wykonaniu przez dłużnika wszelkich istotnych zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych przekracza 90 dni.

W przypadku ekspozycji wobec nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych MŚP (kredyty lub leasing) oraz ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego instytucja określa długość zwłoki wynoszącą między 90 a 180 dni.

W przypadku salda debetowego liczbę dni przeterminowania zobowiązania nalicza się od momentu przekroczenia przez dłużnika wyznaczonego limitu, wyznaczenia mu limitu niższego od wysokości niespłaconej kwoty lub wykorzystania salda debetowego bez zezwolenia, gdy wykorzystana kwota jest istotna.

W przypadku ekspozycji detalicznych do celów ust. 2 uwzględnia się także niewykonanie zobowiązania na poziomie instrumentu.

Wyznaczony limit obejmuje każdy ustalony przez instytucję limit kredytowy, o którym instytucja poinformowała dłużnika.

W przypadku kart kredytowych liczbę dni przeterminowania zobowiązania liczy się od dnia, w którym upłynął termin płatności kwoty minimalnej.

We wszystkich przypadkach przeterminowane ekspozycje muszą być powyżej progu ustanowionego przez właściwe organy. Próg ten odpowiada poziomowi ryzyka, który właściwe organy uznają za racjonalny.

Instytucje posiadają udokumentowane zasady obliczania liczby dni przeterminowania, w szczególności w przypadkach rolowania instrumentów i przedłużenia terminu spłaty, zmian lub odroczenia spłaty, odnowienia oraz kompensowania istniejących rachunków. Zasady te stosowane są w sposób spójny na przestrzeni czasu i są zgodne z wewnętrznym procesem zarządzania ryzykiem oraz procesem decyzyjnym stosowanym przez daną instytucję.

2. Do celów ust. 1 lit. a) za elementy wskazujące na prawdopodobieństwo niedokonania płatności uznaje się następujące sytuacje:
 - a) zaksięgowanie zobowiązania kredytowego według statusu bezodsetkowego przez instytucję;
 - b) uznanie przez instytucję określonej korekty kredytowej wynikającej z wyraźnego

postrzeganego pogorszenia się jakości kredytowej po przyjęciu ekspozycji przez instytucję;

- c) zbycie zobowiązania kredytowego przez instytucję ze znaczną stratą ekonomiczną;
- d) wyrażenie przez instytucję zgody na przeprowadzenie awaryjnej restrukturyzacji zobowiązań kredytowych, jeżeli może to skutkować zmniejszeniem zobowiązań finansowych poprzez umorzenie istotnej części kwoty głównej, odsetek lub, w stosownych przypadkach, opłat lub też odroczenie ich spłaty lub zapłaty. W przypadku ekspozycji kapitałowych ocenianych według metody opartej na PD/LGD obejmuje to także awaryjną restrukturyzację samego udziału kapitałowego;
- e) złożenie przez instytucję wniosku o postawienie dłużnika w stan upadłości lub podobnego wniosku w odniesieniu do zobowiązań kredytowych dłużnika wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych;
- f) wystąpienie przez dłużnika o ogłoszenie upadłości lub o przyznanie podobnej ochrony lub postawienie dłużnika w stan upadłości bądź przyznanie mu podobnej ochrony, jeżeli umożliwiłoby mu to uniknięcie lub opóźnienie spłaty zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych.

3. Instytucje stosujące dane zewnętrzne nieodpowiadające kryteriom umożliwiającym stwierdzenie niewykonania zobowiązania określonym w ust. 1 dokonują odpowiednich korekt w celu osiągnięcia jak największej zbieżności z definicją niewykonania zobowiązania.
4. Jeżeli instytucja uzna, że do ekspozycji cechującej się wcześniej niewykonaniem zobowiązania przestała mieć zastosowanie przesłanka niewykonania zobowiązania, instytucja klasyfikuje dłużnika lub instrument w taki sposób jak w przypadku ekspozycji cechującej się wykonaniem zobowiązania. Późniejsze wystąpienie okoliczności określonych w definicji niewykonania zobowiązania stanowiłoby kolejny przypadek niewykonania zobowiązania.
5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwy organ ustanawia wysokość progu, o którym mowa w ust. 1 służący kwalifikacji ekspozycji jako ekspozycji przeterminowanej.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB wydaje wytyczne w sprawie stosowania przepisów niniejszego artykułu. Wytyczne te przyjmuje się zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 175
Wymogi ogólne dotyczące oszacowań

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują następujące wymogi:
 - a) oszacowania własne instytucji dotyczące parametrów ryzyka PD, LGD, współczynnika konwersji i EL uwzględniają wszelkie istotne dane, informacje i metody. Oszacowań dokonuje się na podstawie zarówno doświadczeń z przeszłości, jak i dowodów empirycznych, nie zaś wyłącznie w oparciu o osąd własny. Oszacowania te są wiarygodne i intuicyjne oraz opierają się na istotnych czynnikach odpowiednich parametrów ryzyka. Im mniej danych ma do dyspozycji instytucja, tym ostrożniejsze są jej oszacowania;
 - b) instytucja jest w stanie przedstawić zestawienie poniesionych strat według częstotliwości niewykonania zobowiązań, LGD, współczynnika konwersji lub straty w przypadku stosowania oszacowań EL w rozbiciu na elementy postrzegane przez nią jako czynniki poszczególnych parametrów ryzyka. Oszacowania instytucji odzwierciedlają wieloletnie doświadczenie;
 - c) uwzględnia się wszelkie zmiany w praktyce kredytowania lub procesie ściągania należności w okresach obserwacji, o których mowa w art. 176 ust. 1 lit. h), art. 34 ust. 2 lit. e) IRB, art. 35 ust. 2 IRB oraz art. 35 ust. 3 IRB. W swoich oszacowaniach instytucja na bieżąco uwzględnia nowości techniczne oraz nowe dane i inne informacje. Instytucje dokonują przeglądu swoich oszacowań wraz z pojawieniem się nowych informacji, przy czym nie rzadziej niż raz do roku;
 - d) ogół ekspozycji objętych danymi stanowiącymi podstawę oszacowań, normy kredytowania stosowane w chwili generowania danych i inne istotne czynniki są porównywalne z ekspozycjami i normami danej instytucji. Warunki ekonomiczne lub rynkowe, na których opierają się dane, odpowiadają warunkom panującym obecnie i warunkom dającym się przewidzieć. Liczba ekspozycji w próbie oraz okres, którego dane dotyczą, wykorzystany na potrzeby kwantyfikacji są wystarczające do tego, by dać instytucji pewność co do dokładności i prawidłowości jej oszacowań;
 - e) w przypadku nabytych wierzytelności w oszacowaniach uwzględnia się wszystkie dostępne nabywającej instytucji istotne informacje dotyczące jakości wierzytelności bazowych, łącznie z danymi dotyczącymi podobnych pakietów wierzytelności pochodzącymi od sprzedającego, nabywającej instytucji lub ze źródeł zewnętrznych. Nabywająca instytucja weryfikuje wszystkie wykorzystane dane przekazane przez sprzedającego;
 - f) w swoich oszacowaniach instytucja uwzględnia margines ostrożnościowy związany z przewidywanym zakresem błędów oszacowań. Jeżeli stosowane metody i dane zostaną uznane przez instytucję lub właściwy organ za mniej zadowalające, a przewidywany zakres błędów jest większy, wówczas margines ostrożnościowy również rośnie.

Jeżeli instytucje wykorzystują do celów obliczania wag ryzyka i do celów wewnętrznych różne szacunki, fakt ten należy udokumentować i odpowiednio uzasadnić. Jeżeli instytucje potrafią wykazać wobec właściwych dla nich organów, że dane zgromadzone do dnia

1 stycznia 2007 r. zostały odpowiednio skorygowane w celu osiągnięcia jak największej zbieżności z definicją niewykonania zobowiązania przewidzianą w art. 174 lub z definicją straty, właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na pewną elastyczność w stosowaniu norm obowiązujących w odniesieniu do danych.

2. Jeżeli instytucja wykorzystuje dane zbiorcze obejmujące szereg instytucji, spełnia ona następujące wymagania:
 - a) systemy i kryteria ratingowe innych instytucji wchodzących w skład puli, dla której gromadzone są dane, są podobne do jej własnych;
 - b) rozpatrywana pula jest reprezentatywna dla portfela, do którego stosowane są dane zbiorcze;
 - c) dane zbiorcze są konsekwentnie stosowane przez instytucję w jej oszacowaniach w dłuższym okresie;
 - d) instytucja ponosi odpowiedzialność za integralność swoich systemów ratingowych;
 - e) instytucja utrzymuje odpowiedni poziom znajomości stosowanych wewnętrznie systemów ratingowych, w tym zdolność do skutecznego monitorowania i kontrolowania procesu ratingu.

Artykuł 176

Wymogi dotyczące szacowania wartości PD

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują przedstawione poniżej wymogi dotyczące szacowania wartości PD w odniesieniu do ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych:
 - a) instytucje dokonują oszacowań wartości PD według klas jakości dłużników na podstawie średnich długoterminowych wartości jednorocznych współczynników niewykonania zobowiązań. Oszacowania PD odnoszące się do dłużników stosujących dużą dźwignię finansową lub dłużników, których aktywa składają się w przeważającej mierze z aktywów będących przedmiotem obrotu, odzwierciedlają zachowanie aktywów bazowych w oparciu o okresy zmienności w warunkach skrajnych;
 - b) w odniesieniu do nabytych wierzytelności korporacyjnych instytucje mogą dokonywać oszacowań wartości oczekiwanej straty (zwanej dalej EL) według klas jakości dłużników na podstawie średnich długoterminowych wartości jednorocznych zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązań;
 - c) jeżeli instytucja oblicza oszacowania średniej długoterminowej wartości PD i LGD dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, wykorzystując oszacowania wartości EL oraz odpowiednie oszacowania PD lub LGD, proces szacowania całkowitych strat spełnia ogólne normy szacowania wartości PD i LGD określone w niniejszej części, a wynik jest zgodny z pojęciem LGD określonym w art. 177 ust. 1 lit. a);
 - d) instytucje stosują techniki szacowania PD wyłącznie w połączeniu z odpowiednią

analizą. Instytucje uznają znaczenie osądów własnych przy łączeniu wyników stosowania różnych technik i dokonywaniu korekt ze względu na ograniczenia technik i informacji;

- e) w zakresie, w jakim instytucja korzysta z danych dotyczących wewnętrznych doświadczeń w zakresie niewykonania zobowiązania do celów oszacowania PD, szacunki odzwierciedlają standardy zawierania umów kredytowych oraz wszelkie różnice między systemem ratingowym, który wygenerował te dane, a obecnie stosowanym systemem ratingowym. Jeżeli w standardach zawierania umów kredytowych lub w systemach ratingowych wprowadzono zmiany, instytucja zwiększa margines ostrożnościowy w swoich szacunkach wartości PD;
- f) w zakresie, w jakim instytucja przyporządkowuje swoje wewnętrzne kategorie do skali stosowanej przez ECAI lub podobne organizacje bądź wiąże je z taką skalą, a następnie przypisuje stosowanej przez siebie kategorii współczynnik niewykonania zobowiązania zaobserwowany dla kategorii dłużników organizacji zewnętrznej, przyporządkowanie takie opiera się na porównaniu wewnętrznych kryteriów ratingowych z kryteriami stosowanymi przez organizację zewnętrzną oraz na porównaniu wewnętrznych i zewnętrznych ratingów wszelkich wspólnych dłużników. W procesie przyporządkowywania lub w danych bazowych unika się błędów lub niespójności. Kryteria organizacji zewnętrznej, na których opierają się dane wykorzystywane do kwantyfikacji, są ukierunkowane wyłącznie na ryzyko niewykonania zobowiązań i nie uwzględniają charakterystyki transakcji. Przeprowadzana przez instytucję analiza obejmuje porównanie stosowanych definicji niewykonania zobowiązania, z zastrzeżeniem wymogów określonych w art. 174. Instytucja dokumentuje informacje stanowiące podstawę przyporządkowania;
- g) w zakresie, w jakim instytucja stosuje statystyczne modele prognozowania prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, może ona dokonywać oszacowań PD jako prostej średniej arytmetycznej oszacowań prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania dla dłużników indywidualnych w danej klasie. Zastosowanie przez instytucję modeli prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania do tego celu spełnia normy określone w art. 28;
- h) bez względu na to, czy do oszacowań wartości PD instytucja stosuje zewnętrzne, wewnętrzne czy zbiorcze źródła danych bądź też połączenie tych trzech źródeł, długość bazowego okresu obserwacji historycznej wynosi co najmniej pięć lat dla co najmniej jednego źródła. Jeżeli w odniesieniu do któregośkolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres. Przepisy niniejszej litery mają również zastosowanie do metody opartej na PD/LGD dla udziałów kapitałowych. Instytucje, które nie uzyskały zezwolenia właściwego organu na podstawie art. 138 na stosowanie własnych oszacowań wartości LGD lub współczynników konwersji, mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, przy wdrażaniu metody IRB korzystać z istotnych danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten ulega co roku wydłużeniu o jeden rok do momentu, gdy istotne dane będą obejmować okres pięciu lat.

2. W odniesieniu do ekspozycji detalicznych zastosowanie mają następujące wymogi:

- a) instytucje dokonują oszacowań wartości PD według klas jakości dłużników lub według puli na podstawie średnich długoterminowych wartości jednorocznych

współczynników niewykonania zobowiązań;

- b) oszacowania wartości PD można również dokonać na podstawie poniesionych strat i stosownych oszacowań wartości LGD;
- c) dane wewnętrzne dotyczące klasyfikowania ekspozycji do poszczególnych kategorii lub pul są dla instytucji głównym źródłem informacji przy przeprowadzaniu oceny charakterystyki strat. Instytucje mogą stosować dane zewnętrzne (w tym dane zbiorcze) lub modele statystyczne na potrzeby kwantyfikacji pod warunkiem istnienia istotnego związku między następującymi elementami:
 - (i) procesem klasyfikowania ekspozycji do klas lub pul stosowanym w instytucji i procesem stosowanym przez zewnętrzne źródło danych;
 - (ii) wewnętrznym profilem ryzyka instytucji i strukturą danych zewnętrznych;
- d) jeżeli instytucja oblicza oszacowania średniej długoterminowej wartości PD i LGD dla ekspozycji detalicznych na podstawie oszacowania całkowitych strat oraz odpowiednich oszacowań PD lub LGD, wówczas proces szacowania całkowitych strat spełnia ogólne normy szacowania wartości PD i LGD określone w niniejszej części, a wynik jest zgodny z pojęciem LGD określonym w art. 177 ust. 1 lit. a);
- e) bez względu na to, czy do oceny charakterystyki strat instytucja stosuje zewnętrzne, wewnętrzne czy zbiorcze źródła danych bądź też połączenie tych trzech źródeł, długość bazowego okresu obserwacji historycznej wynosi co najmniej pięć lat dla co najmniej jednego źródła. Jeżeli w odniesieniu do któregośkolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres. Instytucja nie musi przypisywać równej wagi do danych historycznych, jeżeli późniejsze dane stanowią lepszy predyktor wskaźników straty. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten ulega co roku wydłużeniu o jeden rok do momentu, gdy istotne dane będą obejmować okres pięciu lat;
- f) instytucje rozpoznają i analizują spodziewane zmiany parametrów ryzyka w całym czasie trwania ekspozycji kredytowych (efekty „starzenia się”).

W odniesieniu do nabytych wierzytelności detalicznych instytucje mogą stosować zewnętrzne i wewnętrzne dane źródłowe. Instytucje wykorzystują wszystkie istotne źródła danych jako podstawę porównania.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

- a) warunków, zgodnie z którymi właściwe organy mogą udzielać zezwoleń, o których mowa w ust. 1 lit. h) oraz ust. 2 lit. e);
- b) warunków, zgodnie z którymi właściwe organy przeprowadzają ocenę stosowanych przez daną instytucję metod szacowania wartości PD na podstawie art. 138.

EUNB przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 177

Wymogi dotyczące własnych oszacowań wartości LGD

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują następujące wymogi dotyczące szacowania własnych wartości LGD:
 - a) instytucje dokonują oszacowań wartości LGD według kategorii lub puli instrumentów na podstawie średniej wartości zrealizowanych LGD według kategorii lub puli instrumentów, uwzględniając wszystkie przypadki niewykonania zobowiązań odnotowane w źródłach danych (średnia ważona niewykonaniem zobowiązań);
 - b) instytucje stosują oszacowania LGD właściwe dla okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o ile są one ostrożniejsze niż średnia długoterminowa. W zakresie, w jakim oczekuje się, że system ratingowy będzie wraz z upływem czasu generował zrealizowane wartości LGD na stałym poziomie według kategorii lub puli, instytucje korygują swoje oszacowania parametrów ryzyka dla poszczególnych kategorii lub pul tak, by ograniczyć wpływ pogorszenia koniunktury gospodarczej na kapitał;
 - c) instytucja uwzględnia stopień wszelkich zależności między ryzykiem dłużnika a ryzykiem zabezpieczenia lub dostawcy zabezpieczenia. W przypadkach, gdy taki stopień zależności jest wysoki, stosuje się ostrożniejsze podejście;
 - d) w trakcie przeprowadzania przez instytucję oceny LGD przypadki niedopasowania walutowego między zobowiązaniem bazowym a zabezpieczeniem traktuje się ostrożnie;
 - e) w zakresie, w jakim oszacowania LGD uwzględniają istnienie zabezpieczenia, oszacowania takie nie opierają się wyłącznie na szacunkowej wartości rynkowej zabezpieczenia. Oszacowania LGD uwzględniają skutki ewentualnej niezdolności instytucji do szybkiego uzyskania kontroli nad posiadanym zabezpieczeniem i upłynięcia go;
 - f) w zakresie, w jakim oszacowania LGD uwzględniają istnienie zabezpieczenia, instytucje ustanawiają wewnętrzne wymogi w zakresie zarządzania zabezpieczeniami, pewności prawa i zarządzania ryzykiem, które są zasadniczo zgodne z wymogami określonymi w rozdziale 4 sekcja 3;
 - g) w zakresie, w jakim instytucja uznaje zabezpieczenie do obliczenia wartości ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta zgodnie z rozdziałem 6 sekcje 5 lub 6, w oszacowaniach LGD nie bierze ona pod uwagę żadnych kwot, które spodziewa się odzyskać z zabezpieczenia;
 - h) w szczególnym przypadku ekspozycji, której dotyczy już niewykonanie zobowiązania, instytucja wykorzystuje jako podstawę sumę swoich najlepszych szacunków oczekiwanych strat dla każdej takiej ekspozycji, biorąc pod uwagę

bieżące warunki ekonomiczne oraz status ekspozycji, a także możliwość powstania dodatkowych nieoczekiwanych strat w okresie odzyskiwania należności;

- i) o ile zaległe opłaty za zwłokę skapitalizowano w rachunku zysków i strat instytucji, dodaje się je do miary ekspozycji i strat tej instytucji;
- j) w przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych oszacowania LGD opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat, wydłużanego o rok każdego roku po wdrożeniu aż do osiągnięcia okresu minimum siedmiu lat, dla co najmniej jednego źródła danych. Jeżeli w odniesieniu do któregośkolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres.

2. W odniesieniu do ekspozycji detalicznych instytucje mogą podjąć następujące działania:

- a) przeprowadzić oszacowania wartości LGD na podstawie zrealizowanych strat i odpowiednich oszacowań PD;
- b) uwzględniać kwoty do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji lub oszacowaniach LGD;
- c) w przypadku nabytych wierzytelności detalicznych stosować zewnętrzne i wewnętrzne dane źródłowe do oszacowań LGD.

W przypadku ekspozycji detalicznych oszacowania LGD opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat. Instytucja nie musi przypisywać równej wagi do danych historycznych, jeżeli późniejsze dane stanowią lepszy predyktor wskaźników straty. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten ulega co roku wydłużeniu o jeden rok do momentu, gdy istotne dane będą obejmować okres pięciu lat.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

- a) charakteru, skali i długości okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o którym mowa w ust. 1;
- b) warunków, na podstawie których właściwy organ może – zgodnie z ust. 3 – zezwolić instytucji na stosowanie istotnych danych obejmujących okres dwóch lat podczas wdrażania metody IRB przez tę instytucję.

EUNB przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują następujące wymogi dotyczące oszacowań własnych współczynnika konwersji:
 - a) instytucje dokonują oszacowań współczynników konwersji według kategorii lub puli instrumentów na podstawie średniej wartości zrealizowanych współczynników konwersji według kategorii lub puli instrumentów przy zastosowaniu średniej ważonej niewykonaniem zobowiązań dla wszystkich odnotowanych przypadków niewykonania zobowiązań wskazanych w źródłach danych;
 - b) instytucje stosują oszacowania współczynnika konwersji właściwe dla okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o ile są one ostrożniejsze niż średnia długoterminowa. W zakresie, w jakim oczekuje się, że system ratingowy będzie wraz z upływem czasu generował zrealizowane współczynniki konwersji na stałym poziomie według kategorii lub puli, instytucje korygują swoje oszacowania parametrów ryzyka dla poszczególnych kategorii lub pul tak, by ograniczyć wpływ pogorszenia koniunktury gospodarczej na kapitał;
 - c) oszacowania współczynników konwersji sporządzane przez instytucje uwzględniają możliwość wykorzystania przez dłużnika dodatkowych kwot do momentu wystąpienia zdarzenia niewykonania zobowiązania oraz po takim zdarzeniu. Przy szacowaniu współczynnika konwersji zakłada się większy margines ostrożności, jeżeli można rozsądnie oczekiwać wystąpienia silniejszej korelacji dodatniej pomiędzy częstotliwością niewykonania zobowiązań a wielkością współczynnika konwersji;
 - d) dokonując oszacowań współczynników konwersji, instytucje uwzględniają przyjęte przez siebie szczegółowe zasady i strategie w zakresie monitorowania kont i przetwarzania płatności. Instytucje uwzględniają również swoje możliwości i gotowość zapobiegania wykorzystywaniu kolejnych kwot kredytu w okolicznościach bliskich zajściu zdarzenia niewykonania zobowiązania, takich jak naruszenie warunków umowy lub niewykonanie innego zobowiązania niż podstawowe;
 - e) instytucje dysponują odpowiednimi systemami i procedurami w celu monitorowania kwot instrumentów, bieżących pozostających kwot należności z tytułu zatwierdzonych linii kredytowych oraz zmian pozostających kwot należności według dłużnika i według kategorii. Instytucja jest w stanie codziennie monitorować salda należności;
 - f) jeżeli szacunkowe współczynniki konwersji stosowane przez instytucje do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem są różne od tych, które są wykorzystywane do celów wewnętrznych, fakt ten jest dokumentowany i uzasadniany.
2. W przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych oszacowania współczynnika konwersji opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat, wydłużanego o rok każdego roku po wdrożeniu do osiągnięcia okresu minimum siedmiu lat, dla co najmniej jednego źródła danych. Jeżeli w odniesieniu do któregośkolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te

są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres.

3. W przypadku ekspozycji detalicznych instytucje mogą uwzględniać kwoty do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji lub w swoich oszacowaniach LGD.

W przypadku ekspozycji detalicznych oszacowania współczynnika konwersji opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat. Instytucja nie musi przypisywać równej wagi do wszystkich wymogów w zakresie danych historycznych, o których mowa w ust. 1 lit. a), jeżeli późniejsze dane stanowią lepszy predyktor prawdopodobieństwa wykorzystania środków. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten ulega co roku wydłużeniu o jeden rok do momentu, gdy istotne dane będą obejmować okres pięciu lat.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:
 - a) charakteru, skali i długości okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o którym mowa w ust. 1;
 - b) warunków, na podstawie których właściwy organ może zezwolić instytucji na stosowanie odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat podczas wdrażania metody IRB przez tę instytucję po raz pierwszy.

EUNB przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 179

Wymogi dotyczące oceny wpływu gwarancji i kredytowych instrumentów pochodnych na ekspozycje wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, w przypadku stosowania własnych oszacowań wartości LGD, oraz na ekspozycje detaliczne

1. W odniesieniu do uznanych gwarantów oraz gwarancji stosuje się następujące wymogi:
 - a) instytucje posiadają jasno sformułowane kryteria określające rodzaje gwarantów, których uznają do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem;
 - b) do uznanych gwarantów stosuje się te same przepisy co do dłużników, określone w art. 167, 168 i 169;
 - c) gwarancja jest potwierdzona na piśmie, nieodwołalna ze strony gwaranta, obowiązuje do chwili całkowitego uregulowania zobowiązania (w zakresie kwoty gwarancji i terminu jej obowiązywania) i jest możliwa do wyegzekwowania na mocy prawa wobec gwaranta w jurysdykcji, w której posiada on aktywa, które mogą być przedmiotem zajęcia i wobec których możliwe jest wykonanie orzeczenia sądowego. Gwarancje warunkowe, w których określono warunki, na jakich gwarant może

zostać zwolniony z wykonania zobowiązania, mogą zostać uznane pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów. Kryteria klasyfikacji odpowiednio uwzględniają wszelkie potencjalne zmniejszenie skutków ograniczania ryzyka kredytowego.

2. Instytucje mają jasno określone kryteria korygowania kategorii, pul lub oszacowań wartości LGD, a w przypadku detalicznych i uznanych nabytych wierzytelności – proces klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych kategorii lub pul, w celu uwzględnienia wpływu gwarancji na obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem. Kryteria te są zgodne z wymogami określonymi w art. 167–169.

Kryteria te są wiarygodne i intuicyjne. Uwzględniają one zdolność i gotowość gwaranta do wywiązania się z gwarancji, prawdopodobny termin uiszczenia wszelkich płatności przez gwaranta, stopień skorelowania zdolności gwaranta do wywiązania się z gwarancji ze zdolnością dłużnika do spłaty oraz to, do jakiego stopnia nadal istnieje ryzyko rezydualne dłużnika.

3. Określone w niniejszym artykule wymogi dotyczące gwarancji mają również zastosowanie do jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych. W przypadku niedopasowania między zobowiązaniem bazowym a zobowiązaniem referencyjnym kredytowego instrumentu pochodnego lub zobowiązaniem wykorzystanym do stwierdzenia, czy wystąpiło zdarzenie kredytowe, stosuje się wymogi określone w art. 211 ust. 2. W przypadku ekspozycji detalicznych i uznanych wierzytelności nabytych przepisy niniejszego ustępu stosuje się do procesu klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych kategorii lub pul.

Kryteria uwzględniają strukturę wypłat kredytowego instrumentu pochodnego i zapewniają ostrożną ocenę jej wpływu na poziom i termin odzyskania należności. Instytucja uwzględni stopień, do jakiego nadal istnieją inne formy ryzyka rezydualnego.

4. Wymogi określone w ust. 1–3 nie mają zastosowania do gwarancji udzielanych przez instytucje, rządy centralne i banki centralne oraz przedsiębiorstwa, które spełniają wymogi określone w art. 197 ust. 1 lit. g), jeżeli instytucja otrzymała zezwolenie na stosowanie metody standardowej w odniesieniu do ekspozycji wobec takich podmiotów na podstawie art. 145. W tym przypadku stosuje się wymogi określone w rozdziale 4.
5. W przypadku gwarancji detalicznych wymogi określone w ust. 1–3 stosuje się również do klasyfikowania ekspozycji do kategorii lub pul oraz szacowania wartości PD.
6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, na jakich właściwe organy mogą zezwolić na uznawanie gwarancji warunkowych.

EUNB przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 180
Wymogi dotyczące nabytych wierzytelności

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanych z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi w odniesieniu do nabytych wierzytelności instytucje zapewniają spełnienie warunków określonych w ust. 2–6.
2. Struktura instrumentu gwarantuje, że we wszelkich przewidywalnych okolicznościach instytucja zachowa faktyczne prawo własności do wszystkich przepływów gotówkowych z tytułu wierzytelności oraz kontrolę nad tymi przepływami. Jeżeli dłużnik dokonuje płatności bezpośrednio na rzecz sprzedawcy lub jednostki obsługującej, instytucja regularnie kontroluje, czy płatności są przekazywane w całości i w terminie uzgodnionym w umowie. Instytucje mają procedury gwarantujące ochronę prawa własności do wierzytelności i wpływów gotówkowych przed skutkami zawieszenia praw wierzyciela w momencie wszczęcia postępowania upadłościowego lub zarzutów prawnych mogących znacznie opóźnić zdolność kredytodawcy do upłynnienia lub cesji wierzytelności lub utrzymania kontroli nad wpływami gotówkowymi.
3. Instytucja monitoruje zarówno jakość nabytych wierzytelności, jak i kondycję finansową sprzedawcy i jednostki obsługującej. Zastosowanie mają następujące warunki:
 - a) instytucja ocenia korelację pomiędzy jakością nabytych wierzytelności a kondycją finansową zarówno sprzedawcy, jak i jednostki obsługującej oraz ustanawia wewnętrzne zasady i procedury zapewniające odpowiednie zabezpieczenie przed wszelkimi nieprzewidywanymi zdarzeniami, w tym wewnętrzną klasyfikację sprzedawców i jednostek obsługujących pod względem ryzyka;
 - b) instytucja ma jasne i skuteczne zasady i procedury ustalania uznawalności sprzedawców i jednostek obsługujących. Zarówno sprzedawcy, jak i jednostki obsługujące podlegają okresowym przeglądom przeprowadzonym przez instytucję lub jej przedstawiciela w celu sprawdzenia dokładności sprawozdań sporządzanych przez sprzedawcę lub jednostkę obsługującą, wykrycia oszustw lub niedoskonałości w ich działalności, a także zweryfikowania jakości polityki kredytowej sprzedawcy oraz zasad i procedur ściągania należności przez jednostkę obsługującą. Wyniki tych przeglądów są dokumentowane;
 - c) instytucja ocenia charakterystykę pakietów nabytych wierzytelności, w tym kwoty kredytów zaliczkowych; historię zaległości finansowych sprzedawcy, jego wierzytelności nieściągalnych i odpisów aktualizujących wartość tych wierzytelności; warunki płatności i ewentualne konta przeciwstawne;
 - d) instytucja ma skuteczne zasady i procedury zbiorczego monitorowania koncentracji długu z tego samego źródła zarówno w ramach jednego, jak i wielu pakietów nabytych wierzytelności;
 - e) instytucja dba o to, by terminowo otrzymywać od jednostki obsługującej wystarczająco szczegółowe sprawozdania na temat struktury wiekowej i rozmycia wierzytelności w celu zapewnienia spełnienia określonych w instytucji kryteriów uznawania i zasad w zakresie zaliczek obowiązujących w stosunku do nabytych wierzytelności oraz zapewnienia skutecznego środka monitorowania i potwierdzania określonych przez sprzedawcę warunków sprzedaży i stopnia rozmycia.

4. Instytucja posiada systemy i procedury umożliwiające wczesne wykrywanie pogorszenia się kondycji finansowej sprzedawcy i jakości nabytych wierzytelności oraz stosowanie aktywnego podejścia do pojawiających się problemów. W szczególności instytucja ma jasne i skuteczne zasady, procedury i systemy informacyjne służące monitorowaniu przypadków naruszenia warunków umowy, a także jasne i skuteczne zasady i procedury wszczynania działań prawnych i postępowania z problemowymi wierzytelnościami nabytymi.
5. Instytucja ma jasne i skuteczne zasady i procedury regulujące kontrolę nabytych wierzytelności, kredytów i środków pieniężnych. W sporządzonych na piśmie zasadach wewnętrznych określa się w szczególności wszystkie istotne elementy programu zakupu wierzytelności, w tym stawki zaliczek, uznane zabezpieczenia, niezbędną dokumentację, limity koncentracji oraz sposoby traktowania wpływów gotówkowych. Przy określaniu tych elementów uwzględnia się wszystkie istotne i znaczące czynniki, takie jak: kondycja finansowa sprzedawcy i jednostki obsługującej, koncentracje ryzyka i tendencje w zakresie jakości nabytych wierzytelności oraz baza klientów sprzedawcy; natomiast systemy wewnętrzne zapewniają wypłatę środków wyłącznie pod warunkiem przedstawienia określonych zabezpieczeń i dokumentów.
6. Instytucja posiada skuteczne wewnętrzne procedury umożliwiające ocenę przestrzegania wszystkich wewnętrznych zasad i procedur. Procedury te obejmują regularne kontrole wszystkich istotnych faz realizowanego przez instytucję programu zakupu wierzytelności, sprawdzenie, czy istnieje rozdział obowiązków, po pierwsze, między oceną sprzedawcy i jednostki obsługującej a oceną dłużnika, a po drugie, między oceną sprzedawcy i jednostki obsługującej a badaniem terenowym przeprowadzonym w odniesieniu do tych podmiotów, a także ocenę operacji jednostki rozliczeniowej, ze szczególnym uwzględnieniem kwalifikacji, doświadczenia, liczby zaangażowanego personelu i automatycznych systemów wspomagających.

PODSEKCJA 3

WALIDACJA OSZACOWAŃ WEWNĘTRZNYCH

Artykuł 181

Walidacja oszacowań wewnętrznych

Instytucje walidują swoje oszacowania wewnętrzne zgodnie z następującymi wymogami:

- a) instytucje posiadają właściwe systemy służące do walidacji dokładności i spójności systemów i procesów ratingowych oraz oszacowań wszystkich istotnych parametrów ryzyka. Procedura walidacji wewnętrznej umożliwia instytucji przeprowadzenie spójnej i wnikliwej oceny funkcjonowania wewnętrznych systemów ratingowych i wewnętrznych systemów szacowania ryzyka;
- b) instytucje regularnie porównują zrealizowane współczynniki niewykonania zobowiązania z oszacowaniami wartości PD dla każdej kategorii, a w przypadkach gdy wartości zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązania wykraczają poza przewidywany dla danej kategorii zakres, instytucje dokonują szczegółowej analizy przyczyn takiego odchylenia. Instytucje stosujące własne oszacowania wartości LGD i współczynników konwersji przeprowadzają podobną analizę również w odniesieniu do tych oszacowań. Na potrzeby tych porównań wykorzystuje się dane historyczne obejmujące

jak najdłuższy okres. Instytucja dokumentuje metody i dane wykorzystane w takich porównaniach. Aktualizacja analiz i dokumentacji ma miejsce co najmniej raz do roku;

- c) instytucje stosują również inne narzędzia walidacji ilościowej i porównania z odpowiednimi zewnętrznymi źródłami danych. Analiza opiera się na danych, które są właściwe dla danego portfela, są regularnie aktualizowane oraz obejmują odpowiedni okres obserwacji. Wewnętrzne oceny instytucji dotyczące funkcjonowania ich systemów ratingowych są przeprowadzane w oparciu o możliwie jak najdłuższy okres;
- d) metody i dane wykorzystywane przy walidacji ilościowej są spójne w długim okresie. Zmiany dotyczące metod i danych wykorzystywanych przy dokonywaniu oszacowań i walidacji (zarówno w odniesieniu do źródeł danych, jak i odpowiednich okresów) są dokumentowane;
- e) instytucje mają solidne wewnętrzne normy postępowania w sytuacjach, gdy odchylenia zrealizowanych wartości PD, LGD, współczynników konwersji i całkowitych strat, w przypadku stosowania wskaźnika EL, od oczekiwanych wartości stają się na tyle znaczące, że podważają trafność oszacowań. Wspomniane normy uwzględniają cykle koniunkturalne i podobne czynniki systematycznej zmienności danych dotyczących niewykonania zobowiązań. Jeżeli zrealizowane wartości nadal są wyższe niż wartości oczekiwane, instytucje korygują w górę wartość oszacowań, aby odzwierciedlić dane dotyczące niewykonania zobowiązania oraz strat.

Instytucje są zobowiązane dokonać weryfikacji swoich modeli za pomocą portfela odniesienia i raz na kwartał opracować i ujawnić poziom rezerw kredytów/strat, wartość ryzyka, wyniki testów warunków skrajnych oraz wartość aktywów ważonych ryzykiem.

EUNB opracowuje portfel odniesienia do czerwca 2013 r. i ujawnia szczegóły na swojej stronie internetowej. EUNB może aktualizować portfel w kontekście rozwoju sytuacji w zakresie aktywów i modeli oraz porównać z międzynarodowymi analizami porównawczymi.

PODSEKCJA 4

WYMOGI DOTYCZĄCE EKSPOZYCJI KAPITAŁOWYCH WEDŁUG METODY MODELI WEWNĘTRZNYCH

Artykuł 182

Wymóg w zakresie funduszy własnych i kwantyfikacja ryzyka

Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych instytucje spełniają następujące normy:

- a) oszacowania potencjalnej straty nie są podatne na wpływ niekorzystnych zmian rynkowych, istotnych ze względu na profil ryzyka długoterminowego danych pakietów akcji należących do instytucji. Dane przedstawiające rozkład zwrotów uwzględniają najdłuższy badany okres, dla którego są dostępne dane istotne pod względem odzwierciedlenia profilu ryzyka określonych ekspozycji kapitałowych instytucji. Dane pozwalają na ostrożne, statystycznie wiarygodne i prawidłowe przeprowadzanie oszacowań strat, które nie opierają się wyłącznie na subiektywnych przesłankach lub osądzie własnym. Zastosowana symulacja szoku zapewnia ostrożne oszacowanie potencjalnych strat w odpowiednim długoterminowym

- cyklu rynkowym lub koniunkturalnym. Instytucja łączy analizę empiryczną dostępnych danych z korektą opartą na wielu różnych czynnikach w celu uzyskania odpowiednio realistycznych i ostrożnych wyników modelu. Przy konstruowaniu modeli wartości zagrożonej określających potencjalne kwartalne straty instytucje mogą wykorzystać dane kwartalne lub przeliczyć dane dotyczące krótszych horyzontów czasowych na odpowiedniki kwartalne za pomocą właściwej metody analitycznej popartej dowodami empirycznymi oraz zaawansowanymi i dobrze udokumentowanymi przemyśleniami i analizami. Wspomniane metody stosuje się przez długi czas w sposób ostrożny i konsekwentny. W przypadku dostępności istotnych danych wyłącznie w ograniczonym zakresie instytucja uwzględnia stosowny margines ostrożności;
- b) w stosowanych modelach w należyty sposób uwzględnia się wszystkie istotne ryzyka związane z dochodami kapitałowymi, w tym zarówno ogólne ryzyko rynkowe, jak i szczególną ekspozycję na ryzyko portfela instrumentów kapitałowych instytucji. Modele wewnętrzne odpowiednio wyjaśniają przeszłe wahania cen i uwzględniają zarówno wielkość potencjalnych koncentracji, jak i zmiany w ich strukturze, wykazując przy tym odporność na niekorzystne środowisko rynkowe. Ogół ekspozycji na ryzyko odzwierciedlony w danych wykorzystywanych do sporządzania oszacowań ściśle odpowiada ekspozycjom kapitałowym instytucji lub przynajmniej jest z nimi porównywalny;
 - c) model wewnętrzny odpowiada profilowi ryzyka i złożoności portfela instrumentów kapitałowych instytucji. Jeżeli instytucja posiada istotne pakiety akcji, których wykres wartości ma charakter zdecydowanie nieliniowy, modele wewnętrzne projektuje się tak, aby odpowiednio uwzględnić ryzyka związane z takimi instrumentami;
 - d) przyporządkowywanie indywidualnych pozycji do wskaźników zastępczych, indeksów rynkowych i czynników ryzyka jest wiarygodne, intuicyjne i oparte na solidnych założeniach;
 - e) za pomocą analiz empirycznych instytucje wykazują adekwatność czynników ryzyka, w tym możliwość objęcia ich zakresem zarówno ryzyka ogólnego, jak i szczególnego;
 - f) oszacowania zmienności rentowności ekspozycji kapitałowych obejmują istotne i dostępne dane, informacje i metody. Stosuje się niezależnie zweryfikowane wewnętrzne dane lub dane pochodzące ze źródeł zewnętrznych, w tym dane zbiorcze;
 - g) w instytucji funkcjonuje rygorystyczny i kompleksowy program testów warunków skrajnych.

Artykuł 183

Proces zarządzania ryzykiem i mechanizmy kontroli

Mając na względzie opracowanie i wykorzystanie modeli wewnętrznych do celów określania wymogu w zakresie funduszy własnych, instytucje ustalają zasady, procedury i mechanizmy kontroli w celu zapewnienia integralności modelu i procesu jego tworzenia. Wspomniane zasady, procedury i mechanizmy kontroli obejmują:

- a) pełną integrację modelu wewnętrznego z ogólnymi systemami informacji zarządczej wykorzystywanymi przez instytucję oraz zarządzaniem portfelem instrumentów kapitałowych w portfelu niehandlowym. Modele wewnętrzne są w pełni zintegrowane

z infrastrukturą zarządzania ryzykiem instytucji, jeżeli są one stosowane szczególnie do: pomiaru i oceny wyników portfela instrumentów kapitałowych, w tym wyników skorygowanych o ryzyko, alokacji kapitału ekonomicznego do ekspozycji kapitałowych oraz przeprowadzania ogólnej oceny adekwatności kapitałowej i procesu zarządzania inwestycjami;

- b) ustanowione systemy zarządzania, procedury i funkcje kontrolne mające na celu zapewnienie okresowych i niezależnych przeglądów wszystkich elementów procesu tworzenia modeli wewnętrznych, łącznie z zatwierdzaniem zmian w modelach, weryfikacją ich parametrów wejściowych oraz przeglądem wyników modeli, np. w formie bezpośredniej weryfikacji oszacowań ryzyka. Przeglądy te służą ocenie dokładności, kompletności i adekwatności danych wejściowych i wyników modelu oraz pozwalają zarówno wykryć i ograniczyć potencjalne błędy wynikające ze znanych niedoskonałości modeli, jak i zidentyfikować nieznane do tej pory niedoskonałości. Przeglądy te może przeprowadzać niezależna jednostka wewnętrzna lub niezależna osoba trzecia;
- c) odpowiednie systemy i procedury monitorowania limitów inwestycyjnych i ekspozycji na ryzyko ekspozycji kapitałowych;
- d) jednostki odpowiedzialne za projektowanie i stosowanie modelu oraz jednostki odpowiedzialne za zarządzanie poszczególnymi inwestycjami są funkcjonalnie od siebie niezależne;
- e) strony odpowiedzialne za dowolny element procesu tworzenia modeli posiadają odpowiednie kwalifikacje. Do tworzenia modeli zarząd wyznacza odpowiednio przygotowanych i wykwalifikowanych pracowników.

Artykuł 184 Walidacja i dokumentacja

Instytucje mają odpowiednie systemy walidowania dokładności i spójności swoich modeli wewnętrznych i procesów ich tworzenia. Wszystkie istotne elementy modeli wewnętrznych i procesów ich tworzenia oraz walidacji są dokumentowane.

Walidacja i dokumentowanie stosowanych przez instytucje modeli wewnętrznych i procesów ich tworzenia podlegają następującym wymogom:

- a) instytucje stosują procedurę walidacji wewnętrznej w celu przeprowadzania oceny funkcjonowania modeli wewnętrznych i procesów w sposób konsekwentny i wnikliwy;
- b) metody i dane wykorzystywane przy walidacji ilościowej są spójne w długim okresie. Zmiany dotyczące metod i danych wykorzystywanych przy sporządzaniu oszacowań i walidacji (zarówno źródła danych, jak i badane okresy) są dokumentowane;
- c) instytucje regularnie porównują faktyczne dochody kapitałowe obliczone z wykorzystaniem zrealizowanych i niezrealizowanych zysków i strat z oszacowaniami modeli. Na potrzeby tych porównań wykorzystuje się dane historyczne obejmujące jak najdłuższy okres. Instytucja dokumentuje metody i dane wykorzystane w takich porównaniach. Aktualizacja analiz i dokumentacji ma miejsce co najmniej raz do roku;
- d) instytucje stosują inne narzędzia walidacji ilościowej i porównania z zewnętrznymi źródłami

danych. Analiza opiera się na danych, które są właściwe dla danego portfela, są regularnie aktualizowane oraz obejmują odpowiedni okres obserwacji. Wewnętrzne oceny instytucji dotyczące funkcjonowania ich modeli są sporządzane w oparciu o możliwie jak najdłuższy okres;

- e) w instytucjach obowiązują solidne wewnętrzne normy postępowania w sytuacjach, w których wyniki porównania faktycznych dochodów kapitałowych z oszacowaniami modeli podważają prawidłowość oszacowań lub samych modeli. Normy te uwzględniają cykle koniunkturalne i podobne czynniki systematycznej zmienności dochodów kapitałowych. Wszystkie korekty wprowadzane do modeli wewnętrznych w następstwie przeprowadzonych przeglądów modeli są dokumentowane i zgodne z normami w zakresie przeprowadzania przeglądu modeli obowiązującymi w instytucji;
- f) modele wewnętrzne i procesy ich tworzenia są dokumentowane, przy czym dokumentacja obejmuje również obowiązki stron zaangażowanych w proces tworzenia, zatwierdzania i przeprowadzania przeglądu modeli.

PODSEKCJA 5

ZARZĄDZANIE WEWNĘTRZNE I NADZÓR

Artykuł 185 *Ład korporacyjny*

1. Wszystkie istotne aspekty procesu ratingu i procesu dokonywania oszacowań podlegają zatwierdzeniu przez organ zarządzający instytucji lub komitet powołany przez ten organ oraz kadre kierowniczą wyższego szczebla. Wspomniane strony dysponują ogólną znajomością systemów ratingowych instytucji oraz szczegółową wiedzą na temat związanych z nimi sprawozdań zarządczych.
2. Kadra kierownicza wyższego szczebla podlega następującym wymogom:
 - a) zawiadamia organ zarządzający lub komitet powołany przez ten organ o istotnych zmianach lub wyjątkach od ustalonych zasad, które będą miały istotny wpływ na funkcjonowanie systemów ratingowych instytucji;
 - b) dysponuje dobrą znajomością struktury i sposobu funkcjonowania systemów ratingowych;
 - c) zapewnia w sposób ciągły poprawne działanie systemów ratingowych.

Kadra kierownicza wyższego szczebla regularnie otrzymuje od jednostek do spraw kontroli ryzyka kredytowego informacje dotyczące funkcjonowania procesu ratingu, obszarów wymagających wprowadzenia usprawnień oraz postępów w eliminowaniu wykrytych wcześniej niedociągnięć.

3. Wewnętrzna, oparta na ratingach, analiza profilu ryzyka kredytowego instytucji stanowi istotny element sprawozdań zarządczych przekazywanych wspomnianym stronom. Sprawozdania obejmują co najmniej profil ryzyka według kategorii, migrację między kategoriami, oszacowanie odpowiednich parametrów w poszczególnych kategoriach i porównanie zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązania oraz, o ile

stosowane są własne oszacowania, porównanie wartości zrealizowanych LGD i zrealizowanych współczynników konwersji z wartościami oczekiwanymi i wynikami testów warunków skrajnych. Częstotliwość składania sprawozdań zależy od istotności i rodzaju informacji oraz pozycji odbiorcy w hierarchii.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania ustanowionych w niniejszym artykule wymogów nakładanych na organ zarządzający, komitet powołany przez ten organ oraz kadre kierowniczą wyższego szczebla.

EUNB przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 186 *Kontrola ryzyka kredytowego*

1. Jednostka do spraw kontroli ryzyka kredytowego jest niezależna od funkcji kadrowych i kierowniczych odpowiedzialnych za inicjowanie lub odnawianie ekspozycji i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla. Jednostka ta odpowiada za opracowanie lub wybór systemów ratingowych oraz za ich wdrożenie, nadzór nad nimi oraz zapewnienie ich właściwego funkcjonowania. Do jej zadań należy również regularne opracowywanie i analizowanie sprawozdań dotyczących wyników funkcjonowania systemów ratingowych.
2. Zakres odpowiedzialności jednostki (jednostek) do spraw kontroli ryzyka kredytowego obejmuje:
 - a) testowanie i monitorowanie kategorii i pul;
 - b) tworzenie i analizowanie sprawozdań podsumowujących dotyczących systemów ratingowych instytucji;
 - c) wdrażanie procedur mających na celu sprawdzenie, czy definicje kategorii i puli są konsekwentnie stosowane w poszczególnych działach i w poszczególnych obszarach geograficznych;
 - d) dokonywanie przeglądów i dokumentowanie wszelkich zmian w procesie przyznawania ratingu, w tym powodów wprowadzenia tych zmian;
 - e) dokonywanie przeglądów kryteriów ratingowych, aby sprawdzić, czy wciąż są one przydatne do celów przewidywania ryzyka. Informacje na temat zmian w procesie ratingu, kryteriów lub indywidualnych parametrów ratingowych są dokumentowane i przechowywane;
 - f) aktywny udział w procesie opracowywania lub wyboru, wdrażania i walidacji modeli stosowanych w ramach procesu ratingu;
 - g) dozór i nadzór nad modelami stosowanymi w ramach procesu ratingu;

- h) bieżące przeglądy i zmiany modeli wykorzystywanych w ramach procesu ratingu.
3. Instytucje wykorzystujące dane zbiorcze zgodnie z art. 175 ust. 2 i 3 mogą zlecić na zewnątrz wykonanie następujących zadań:
- a) przygotowanie informacji dotyczących testowania i monitorowania kategorii i pul;
 - b) przygotowanie sprawozdań podsumowujących dotyczących systemów ratingowych instytucji;
 - c) przygotowanie informacji dotyczących przeglądów kryteriów ratingowych, aby sprawdzić, czy wciąż są one przydatne do celów przewidywania ryzyka;
 - d) dokumentowanie zmian w procesie ratingu, zmian kryteriów lub indywidualnych parametrów ratingowych;
 - e) przygotowanie informacji dotyczących bieżących przeglądów i zmian modeli stosowanych w ramach procesu ratingu.
4. Instytucje stosujące przepisy ust. 3 zapewniają właściwym organom dostęp do wszystkich istotnych informacji pochodzących od strony trzeciej, koniecznych do zbadania spełnienia wymogów, a także zapewniają właściwym organom możliwość przeprowadzenia kontroli w siedzibie osoby trzeciej w takim samym zakresie jak kontrola przeprowadzana w siedzibie instytucji.

Artykuł 187
Audyt wewnętrzny

Systemy ratingowe instytucji i ich działanie podlegają przynajmniej raz w roku kontroli przeprowadzanej przez dział audytu wewnętrznego lub inną porównywalną niezależną jednostkę ds. audytu, a kontrola ta obejmuje również działanie funkcji kredytowej oraz oszacowywanie wartości PD, LGD, EL i współczynników konwersji. W ramach kontroli sprawdzane jest spełnienie wszystkich mających zastosowanie wymogów.

Rozdział 4

Ograniczanie ryzyka kredytowego

SEKCJA 1

DEFINICJE I WYMOGI OGÓLNE

Artykuł 188
Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- 1) „instytucja kredytująca” oznacza instytucję utrzymującą daną ekspozycję;
- 2) „zabezpieczona transakcja kredytowa” oznacza dowolną transakcję skutkującą powstaniem

ekspozycji zabezpieczonej w formie zabezpieczenia rzeczowego, której warunki nie obejmują przyznania instytucji prawa pobierania depozytu zabezpieczającego przynajmniej raz dziennie;

- 3) „transakcja oparta na rynku kapitałowym” oznacza dowolną transakcję skutkującą powstaniem ekspozycji zabezpieczonej w formie zabezpieczenia rzeczowego, której warunki obejmują przyznanie instytucji prawa pobierania depozytu zabezpieczającego przynajmniej raz dziennie;
- 4) „bazowe przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania” oznacza przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, w którego udziały lub jednostki uczestnictwa zainwestowało inne przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania.

Artykuł 189

Zasady uznawania wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego

1. Żadna ekspozycja, w stosunku do której instytucja stosuje środki ograniczania ryzyka kredytowego, nie charakteryzuje się kwotą ekspozycji ważonej ryzykiem lub kwotą oczekiwanej straty, które są wyższe niż analogiczne kwoty dla identycznej pod innymi względami ekspozycji, w stosunku do której instytucja nie stosuje środków ograniczania ryzyka kredytowego.
2. Jeżeli kwota ekspozycji ważonej ryzykiem uwzględnia już ochronę kredytową zgodnie z rozdziałem 2 lub rozdziałem 3, w stosownych przypadkach, instytucje nie uwzględniają tej ochrony kredytowej w obliczeniach dokonywanych zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału.
3. Jeżeli wymogi przepisów sekcji 2 i 3 są spełnione, instytucje mogą wprowadzić zmiany w sposobie obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej oraz w sposobie obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody IRB zgodnie z przepisami sekcji 4, 5 i 6.
4. Instytucje traktują środki pieniężne, papiery wartościowe lub towary nabyte, pożyczone lub otrzymane w ramach transakcji odkupu lub w ramach transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów jako zabezpieczenie.
5. Jeżeli instytucja przeprowadzająca obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej dysponuje więcej niż jednym środkiem ograniczania ryzyka kredytowego w odniesieniu do pojedynczej ekspozycji, postępuje ona zgodnie z poniższym:
 - a) dokonuje podziału ekspozycji na części objęte poszczególnymi rodzajami środków ograniczania ryzyka kredytowego;
 - b) oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem osobno dla każdej z części otrzymanych w wyniku zastosowania przepisów lit. a) zgodnie z przepisami rozdziału 2 oraz niniejszego rozdziału.
6. Jeżeli instytucja obliczająca kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej obejmuje pojedynczą ekspozycję ochroną kredytową zapewnianą przez pojedynczego dostawcę ochrony, a ochrona ta posiada różne terminy rozliczenia, postępuje zgodnie z poniższym:

- a) dokonuje podziału ekspozycji na części objęte poszczególnymi środkami ograniczania ryzyka kredytowego;
- b) oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem osobno dla każdej z części otrzymanych w wyniku zastosowania przepisów lit. a) zgodnie z przepisami rozdziału 2 oraz niniejszego rozdziału.

Artykuł 190

Zasady regulujące kwestię uznawania technik ograniczania ryzyka kredytowego

1. Technika stosowana przez instytucję kredytującą w celu zapewnienia ochrony kredytowej, a także podejmowane przez nią działania i kroki oraz wdrożone przez nią procedury i zasady skutkują ustanowieniem mechanizmów ochrony kredytowej, które są prawnie skuteczne i podlegają egzekucji we wszystkich stosownych jurysdykcjach.
2. Instytucja kredytująca podejmuje wszystkie stosowne kroki w celu zapewnienia skuteczności mechanizmów ochrony kredytowej oraz eliminowania ryzyka związanego z tymi mechanizmami.
3. W przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej aktywa zapewniające ochronę kwalifikują się jako uznane aktywa do celów ograniczenia ryzyka kredytowego wyłącznie wtedy, gdy spełniają oba poniższe warunki:
 - a) zostały uwzględnione w wykazie uznanych aktywów zawartym, stosownie do przypadku, w art. 193–196;
 - b) są odpowiednio płynne, a ich wartość długookresowa na tyle stabilna, by zapewnić odpowiednią pewność co do osiągniętego poziomu ochrony kredytowej, przy uwzględnieniu metody stosowanej do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz dopuszczalnego stopnia uznania aktywów.
4. W przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej instytucja kredytująca ma prawo do szybkiego upłynnienia lub zatrzymania aktywów wykorzystanych do zapewnienia ochrony w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika, jego niewypłacalności lub upadłości – lub innego zdarzenia kredytowego określonego w dokumentacji transakcji – oraz, w stosownych przypadkach, w przypadku niewykonania zobowiązania przez depozytariusza zabezpieczenia, jego niewypłacalności lub upadłości. Stopień korelacji między wartością aktywów wykorzystywanych do zapewnienia ochrony a jakością kredytową dłużnika nie jest zbyt wysoki.
5. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej dostawca ochrony kwalifikuje się jako uznany dostawca ochrony wyłącznie, gdy spełnia wszystkie wskazane poniżej warunki:
 - a) dostawca ochrony jest uwzględniony w wykazie uznanych dostawców ochrony zawartym w sekcji 2;
 - b) dostawca ochrony jest wystarczająco wiarygodny;
 - c) umowa o ochronie kredytowej spełnia wszystkie kryteria ustanowione w ust. 6.
6. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej umowa o ochronie kredytowej

kwalifikuje się jako uznana umowa o ochronie kredytowej wyłącznie, gdy spełnia oba wskazane poniżej warunki:

- a) została ona uwzględniona w wykazie uznanych umów o ochronie kredytowej określonym odpowiednio w art. 197–199;
- b) jest skuteczna prawnie i egzekwowalna we właściwych jurysdykcjach w stopniu zapewniającym odpowiednią pewność co do osiągniętego poziomu ochrony kredytowej, przy uwzględnieniu metody stosowanej do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz dopuszczalnego stopnia uznania aktywów.

7. Ochrona kredytowa spełnia wymogi określone w sekcji 3.

8. Instytucja jest w stanie wykazać właściwym organom, że ma odpowiednie procesy zarządzania ryzykiem w celu kontrolowania tych rodzajów ryzyka, na które może zostać narażona w wyniku prowadzenia działań w zakresie ograniczania ryzyka kredytowego.

9. Bez względu na to, czy przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanych strat stosowane są środki ograniczania ryzyka kredytowego, czy też nie, instytucje nadal prowadzą pełną ocenę ryzyka kredytowego ekspozycji bazowej i są w stanie wykazać właściwym organom spełnienie tego wymogu. W przypadku transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów ekspozycja bazowa jest ujmowana, wyłącznie do celów niniejszego ustępu, jako kwota netto ekspozycji.

10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

- a) zakresu pojęciowego terminu „odpowiednio płynne aktywa” oraz tego, kiedy wartości aktywów można uznać za wystarczająco stabilne do celów ust. 3;
- b) jaki stopień korelacji między wartością aktywów wykorzystywanych do zapewnienia ochrony a jakością kredytową dłużnika uznaje się za zbyt wysoki do celów ust. 4;
- c) kiedy dostawcę ochrony można uznać za wystarczająco wiarygodnego do celów ust. 5 lit. b).

EUNB opracowuje powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu ich przedstawienia Komisji do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

SEKCJA 2

UZNANE FORMY OGRANICZANIA RYZYKA KREDYTOWEGO

PODSEKCJA 1

OCHRONA KREDYTOWA RZECZYWISTA

Artykuł 191

Kompensowanie pozycji bilansowych

Instytucja może stosować kompensowanie pozycji bilansowych w zakresie wzajemnych roszczeń istniejących między instytucją a jej kontrahentem jako uznawaną formę ograniczania ryzyka kredytowego.

Nie naruszając przepisów art. 192, zakres uznawanego kompensowania ogranicza się do wzajemnych sald pieniężnych instytucji i kontrahenta. Instytucje mogą zmienić kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty wyłącznie w odniesieniu do kredytów i depozytów, które same otrzymały i które podlegają postanowieniom umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych.

Artykuł 192

Umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań obejmujące transakcje odkupu lub transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym

Instytucje stosujące kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych ustanowioną w art. 218 mogą uwzględniać skutki dwustronnych umów o kompensowaniu zobowiązań obejmujących transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym zawarte z kontrahentem. Bez uszczerbku dla przepisów art. 293 przyjęte zabezpieczenia oraz papiery wartościowe lub towary będące przedmiotem udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki w ramach tego rodzaju umów lub transakcji spełniają wymogi uznawalności zabezpieczeń określone w art. 193 i 194.

Artykuł 193

Uznawalność zabezpieczenia w ramach wszystkich podejść i metod

1. Instytucje mogą stosować następujące instrumenty jako uznane zabezpieczenie w ramach wszystkich podejść i metod:
 - a) środki pieniężne zdeponowane w instytucji kredytującej lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez instytucję kredytującą;
 - b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne, które to papiery wartościowe posiadają ocenę kredytową wydaną przez ECAI lub agencję kredytów eksportowych, uznane za kwalifikujące się do celów rozdziału 2, której to ocenie EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej nie wyższy niż 4 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec rządów

centralnych i banków centralnych określonymi w rozdziale 2;

- c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez instytucje, które to papiery wartościowe posiadają ocenę kredytową wydaną przez uznaną ECAI, której to ocenie EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej nie wyższy niż 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec instytucji określonymi w rozdziale 2;
- d) dłużne papiery wartościowe emitowane przez inne jednostki, które to papiery wartościowe posiadają ocenę kredytową wydaną przez uznaną ECAI, której to ocenie EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej nie wyższy niż 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2;
- e) dłużne papiery wartościowe posiadające krótkoterminową ocenę kredytową wydaną przez uznaną ECAI, której to ocenie EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej nie wyższy niż 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka krótkoterminowym ekspozycjom określonymi w rozdziale 2;
- f) akcje lub obligacje zamienne, które wchodzi w skład indeksu głównego;
- g) złoto;
- h) pozycje sekurytyzacyjne niebędące pozycjami resekurytyzacyjnymi, posiadające zewnętrzną ocenę kredytową wydaną przez uznaną ECAI, której to ocenie EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej nie wyższy niż 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom sekurytyzacyjnym według podejścia określonego w rozdziale 5 sekcja 3 podsekcja 3.

2. Do celów ust. 1 lit. b) i „dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne” obejmują wszystkie następujące pozycje:

- a) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne, ekspozycje wobec których traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są one ustanowione, zgodnie z art. 110 ust. 2;
- b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty sektora publicznego, które są traktowane jak ekspozycje wobec rządów centralnych zgodnie z art. 111 ust. 4;
- c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez wielostronne banki rozwoju, którym na mocy art. 112 ust. 2 przypisuje się wagę ryzyka równą 0%;
- d) dłużne papiery wartościowe emitowane przez organizacje międzynarodowe, którym na mocy art. 113 przypisuje się wagę ryzyka równą 0%.

3. Do celów ust. 1 lit. c) „dłużne papiery wartościowe emitowane przez instytucje” obejmują wszystkie następujące pozycje:

- a) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne inne niż te, ekspozycje wobec których są traktowane jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są one ustanowione, zgodnie z art. 110;

- b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty sektora publicznego, ekspozycje wobec których są traktowane zgodnie z art. 111 ust. 1 i ust. 2;
 - c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez wielostronne banki rozwoju inne niż te, którym na mocy art. 112 ust. 2 przypisuje się wagę ryzyka równą 0%.
4. Instytucja może wykorzystywać dłużne papiery wartościowe, które są emitowane przez inne instytucje i nie posiadają oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, jako uznane zabezpieczenie, jeżeli te dłużne papiery wartościowe spełniają wszystkie następujące kryteria:
- a) są notowane na uznanej giełdzie;
 - b) kwalifikują się jako dług uprzywilejowany;
 - c) wszystkie papiery wartościowe posiadające rating wyemitowane przez instytucję emitującą i równorzędne pod względem uprzywilejowania posiadają ocenę kredytową uznanej ECAI, której EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej 3 lub wyższy zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec instytucji lub ekspozycjom krótkoterminowym określonym w rozdziale 2;
 - d) instytucja kredytująca nie posiada żadnych informacji, które sugerowałyby, że emitowane papiery wartościowe mogłyby otrzymać niższą ocenę kredytową niż ta wskazana w lit. c);
 - e) płynność rynkowa danego instrumentu jest wystarczająca do rozpatrywanych celów.
5. Instytucje mogą wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione są oba następujące warunki:
- a) wartość jednostek uczestnictwa lub udziałów jest publikowana codziennie;
 - b) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mogą inwestować tylko w instrumenty kwalifikujące się do uznania zgodnie z ust. 1 i 2.

Jeżeli przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w udziały lub jednostki uczestnictwa innego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, warunki przewidziane w akapicie pierwszym lit. a) i b) mają zastosowanie także w odniesieniu do każdego takiego bazowego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

Wykorzystywanie przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania instrumentów pochodnych w celu zabezpieczenia dopuszczonych inwestycji nie stanowi przeszkody w ewentualnym uznawaniu jednostek uczestnictwa lub udziałów danego przedsiębiorstwa za zabezpieczenie.

6. Do celów ust. 5, w przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nie ogranicza się do inwestowania w instrumenty, które kwalifikują się do uznania na mocy ust. 1 i 4, instytucje mogą wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie jako zabezpieczenie na kwotę równą wartości uznanych aktywów utrzymywanych przez to przedsiębiorstwo, przy założeniu, że to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub

którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zainwestowało w nieuznane aktywa w maksymalnym zakresie dopuszczalnym na mocy ich odpowiednich uprawnień.

W przypadku gdy nieuznane aktywa mogą mieć wartość ujemną z powodu ciężących na nich zobowiązań lub zobowiązań warunkowych wynikających z własności, instytucje wykonują obie poniższe czynności:

- a) obliczają całkowitą wartość nieuznanych aktywów;
- b) jeżeli kwota obliczona zgodnie z lit. a) jest ujemna, odejmują tę kwotę od całkowitej wartości uznanych aktywów.

7. Jeżeli dany papier wartościowy posiada dwie oceny kredytowe wydane przez uznane ECAI, w odniesieniu do ust. 1 lit. b)–e) instytucje stosują mniej korzystną ocenę. Jeżeli dany papier wartościowy posiada więcej niż dwie oceny kredytowe wydane przez uznane ECAI, instytucje stosują dwie najbardziej korzystne oceny. W przypadku gdy dwie najbardziej korzystne oceny kredytowe są od siebie różne, instytucje stosują mniej korzystną z nich.
8. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu opracowania warunków określania głównego indeksu, o którym mowa w ust. 1 lit. f), w art. 194 ust. 1 lit. a), w art. 219 ust. 1 i 4 i w art. 293 ust. 2 lit. e).

EUNGiPW przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

10. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:
 - a) głównych indeksów ustalonych zgodnie z warunkami, o których mowa w ust. 8;
 - b) uznanych giełd, o których mowa w ust. 4 lit. a) i w art. 194 ust. 1, art. 219 ust. 1 i 4, art. 293 ust. 2 lit. e), art. 389 ust. 2 lit. k), art. 404 ust. 3 lit. d), art. 415 ust. 1 lit. c) i w pkt 17 załącznika IV część 3.

EUNGiPW przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 194

Dodatkowe warunki uznawalności zabezpieczenia według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Jeżeli instytucja stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych określoną w art. 218, instytucja ta może – poza zabezpieczeniem ustanowionym w art. 193 – wykorzystywać jako uznane zabezpieczenie następujące pozycje:
 - a) akcje lub obligacje zamienne niewchodzące w skład indeksu głównego, ale znajdujące się w obrocie na uznanej giełdzie;
 - b) jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, jeżeli spełnione zostały oba następujące warunki:
 - (i) wartość jednostek uczestnictwa lub udziałów jest publikowana codziennie;
 - (ii) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania może inwestować wyłącznie w instrumenty kwalifikujące się do uznania zgodnie z art. 193 ust. 1 i 2 oraz w pozycje wskazane w lit. a) niniejszego akapitu.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w jednostki uczestnictwa lub udziały innego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, warunki określone w lit. a) i b) niniejszego ustępu mają zastosowanie jednakowo do każdego tego rodzaju bazowego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

Wykorzystywanie przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania instrumentów pochodnych w celu zabezpieczenia dopuszczonych inwestycji nie stanowi przeszkody w ewentualnym uznawaniu udziałów danego przedsiębiorstwa za zabezpieczenie.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nie ograniczają się do inwestowania w instrumenty, które kwalifikują się do uznania na mocy art. 193 ust. 1 i 2, oraz w pozycje, o których mowa w ust. 1 lit. a), instytucje mogą wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie jako zabezpieczenie na kwotę równą wartości uznanych aktywów utrzymywanych przez powyższe przedsiębiorstwo, przy założeniu, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zainwestowały w nieuznane aktywa w maksymalnym zakresie dopuszczalnym na mocy ich odpowiednich uprawnień.

W przypadku gdy nieuznane aktywa mogą mieć wartość ujemną z powodu ciężących na nich zobowiązań lub zobowiązań warunkowych wynikających z własności, instytucje wykonują obie poniższe czynności:

- a) obliczają całkowitą wartość nieuznanych aktywów;
- b) jeżeli kwota obliczona zgodnie z lit. a) jest ujemna, odejmują tę kwotę od całkowitej wartości uznanych aktywów.

Artykuł 195

Dodatkowe warunki uznawalności zabezpieczenia według metody IRB

1. Instytucje obliczające wysokość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty według metody IRB mogą – poza zabezpieczeniem ustanowionym w art. 193 i 194 – korzystać również z następujących form zabezpieczenia:
 - a) zabezpieczenia w formie nieruchomości zgodnie z ust. 2–6;
 - b) wierzytelności zgodnie z ust. 7;
 - c) innego rodzaju zabezpieczenia rzeczowego zgodnie z ust. 8 i 10;
 - d) leasingu zgodnie z ust. 9.
2. O ile przepisy art. 119 ust. 2 nie stanowią inaczej, instytucje mogą jako uznane zabezpieczenie wykorzystywać nieruchomości mieszkalne, które są lub będą zamieszkane albo zostały lub zostaną oddane w najem przez właściciela lub właściciela rzeczywistego w przypadku przedsiębiorstw inwestowania indywidualnego, oraz nieruchomości komercyjne, w tym biura i inne pomieszczenia komercyjne, jeżeli spełnione są oba następujące warunki:
 - a) wartość nieruchomości nie zależy w istotny sposób od jakości kredytowej dłużnika. Instytucje mogą wykluczyć sytuacje, w których czynniki czysto makroekonomiczne wpływają zarówno na wartość nieruchomości, jak i na spłatę należności przez kredytobiorcę, z procesu określania istotności takiej zależności;
 - b) ryzyko kredytobiorcy nie zależy w istotny sposób od przychodów generowanych przez nieruchomość lub inwestycję budowlaną stanowiącą przedmiot zabezpieczenia, ale od zdolności kredytobiorcy do spłaty zadłużenia z innych źródeł, a w konsekwencji spłata kredytu nie zależy zasadniczo od żadnego przepływu środków pieniężnych generowanego przez nieruchomość służącą jako zabezpieczenie.
4. Instytucje mogą wykorzystywać jako uznane zabezpieczenie w formie nieruchomości komercyjnej udziały w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi odpowiadającymi jej aktami prawnymi, o ile spełnione zostaną warunki określone w ust. 2.
5. Instytucje mogą odstąpić od stosowania ust. 2 lit. b) w przypadku ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium państwa członkowskiego, w którym właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował dowody wskazujące, że na terytorium tego państwa istnieje dobrze rozwinięty i ugruntowany rynek nieruchomości mieszkalnych, a wskaźniki strat nie przekraczają żadnego z następujących limitów:
 - a) straty wynikające z transakcji kredytowych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi do 80% wartości rynkowej lub do 80% bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, o ile przepisy art. 119 ust. 2 nie stanowią inaczej, nie przekraczają w żadnym roku 0,3% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych tym rodzajem nieruchomości;

- b) całkowite straty wynikające z transakcji kredytowych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi nie przekraczają w żadnym roku 0,5% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych tym rodzajem nieruchomości.
6. Instytucje mogą odstąpić od stosowania przepisów ust. 2 lit. b) w przypadku nieruchomości komercyjnych znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego, w którym właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował dowody wskazujące, że na terytorium tego państwa istnieje dobrze rozwinięty i ugruntowany rynek nieruchomości komercyjnych, a wskaźniki strat spełniają oba wskazane poniżej warunki:
- a) straty wynikające z transakcji kredytowych zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi do 50% wartości rynkowej lub 60% bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości nie przekraczają w żadnym roku 0,3% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych tym rodzajem nieruchomości;
 - b) całkowite straty wynikające z transakcji kredytowych zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi nie przekraczają w żadnym roku 0,5% wartości niespłaconych kredytów zabezpieczonych tym rodzajem nieruchomości.

Jeżeli którykolwiek z warunków określonych w akapicie pierwszym lit. a) lub b) nie zostanie spełniony w danym roku, instytucje nie mogą stosować metody określonej w tym akapicie do momentu spełnienia obydwu tych warunków w kolejnym roku.

7. Instytucje mogą jako uznane zabezpieczenie wykorzystywać kwoty wierzytelności związane z transakcją handlową (transakcjami handlowymi), których pierwotny termin zapadalności wynosi jeden rok lub mniej. Uznane wierzytelności nie obejmują wierzytelności związanych z sekurytyzacją, subpartycypacją, kredytowymi instrumentami pochodnymi lub kwotami należnymi od podmiotów powiązanych.
8. Właściwe organy zezwalają instytucji na wykorzystywanie jako uznanego zabezpieczenia innego rodzaju zabezpieczenia rzeczowego niż te wymienione w ust. 2–6, jeżeli spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:
- a) istnieją płynne rynki, o czym świadczy duża częstotliwość transakcji odpowiadających rodzajowi aktywów, pozwalające na zbycie zabezpieczenia w szybki i opłacalny sposób. Instytucje przeprowadzają ocenę spełnienia tego warunku okresowo oraz w przypadku gdy uzyskane informacje wskazują, że na rynku zaszły istotne zmiany;
 - b) istnieją ustalone, publicznie dostępne ceny rynkowe przedmiotu zabezpieczenia. Instytucje mogą uznać ceny rynkowe za ustalone, jeżeli pochodzą one z wiarygodnych źródeł informacji, takich jak indeksy publiczne, i odzwierciedlają ceny transakcji w normalnych warunkach. Instytucje mogą uznać ceny rynkowe za publicznie dostępne, jeżeli ceny te zostały ujawnione, są łatwo dostępne oraz możliwe jest ich regularne uzyskanie bez ponoszenia nadmiernego obciążenia administracyjnego lub finansowego;
 - c) instytucja analizuje ceny rynkowe, wymagany czas i koszty realizacji zabezpieczenia oraz zrealizowane zyski z zabezpieczenia;
 - d) instytucja wykazuje, że wysokość zrealizowanych zysków z zabezpieczenia nie jest niższa niż 70% wartości zabezpieczenia w ponad 10% wszystkich likwidacji

w odniesieniu do danego rodzaju zabezpieczenia. Jeżeli w odniesieniu do cen rynkowych występuje istotna zmienność, instytucje wykazują w sposób zadowalający właściwe organy, że przeprowadzona przez nie wycena zabezpieczenia jest wystarczająco ostrożna.

Instytucje dokumentują fakt spełnienia warunków określonych w akapicie pierwszym lit. a)–d) oraz warunków określonych w art. 205.

Po wejściu w życie wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w ust. 10, właściwe organy zezwalają instytucjom na wykorzystywanie wyłącznie tych rodzajów innych zabezpieczeń rzeczowych, które zostały uwzględnione w tych standardach.

9. Z zastrzeżeniem przepisów art. 225 ust. 2, jeżeli wymogi określone w art. 206 zostaną spełnione, ekspozycje z tytułu transakcji, w ramach których instytucja oddaje osobie trzeciej nieruchomości w leasing, mogą być traktowane tak samo jak kredyty zabezpieczone tym samym typem nieruchomości co przedmiot leasingu.
10. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia, **kiedy rodzaj zabezpieczenia rzeczowego**, w odniesieniu do **którego** spełnione są warunki, o których mowa w ust. 8 lit. a) i b), w oparciu o kryteria określone w tych literach. **Pod uwagę bierze się szczególną rolę odgrywaną przez zabezpieczenie rzeczowe w ekspozycjach z tytułu leasingu.**

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 196 *Inne rodzaje ochrony kredytowej rzeczywistej*

Instytucje mogą wykorzystywać następujące inne rodzaje ochrony kredytowej rzeczywistej jako uznane zabezpieczenie:

- a) środki pieniężne zdeponowane w instytucji będącej osobą trzecią lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez instytucję będącą osobą trzecią nietrzymane na powierniczym rachunku zastrzeżonym i zastawione na rzecz instytucji kredytującej;
- b) polisy ubezpieczeniowe na życie zastawione na rzecz instytucji kredytującej;
- c) instrumenty emitowane przez instytucje będące osobą trzecią, które podlegają wykupowi przez tę instytucję na żądanie.

PODSEKCJA 2 OCHRONA KREDYTOWA NIERZECZYWISTA

Artykuł 197

Uznawalność dostawców ochrony w ramach wszystkich metod

1. Instytucje mogą uznać następujące strony za uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej:
 - a) rządy centralne i banki centralne;
 - b) samorządy regionalne lub władze lokalne;
 - c) wielostronne banki rozwoju;
 - d) organizacje międzynarodowe, ekspozycjom wobec których zgodnie z art. 112 przypisuje się wagę ryzyka równą 0%;
 - e) podmioty sektora publicznego, należności od których traktuje się zgodnie z art. 111;
 - f) instytucje *i systemy gwarancji wzajemnych / instytucje gwarancji kredytowych*;
 - g) inne przedsiębiorstwa, w tym jednostki dominujące, zależne i powiązane instytucji, jeżeli spełniony jest którykolwiek ze wskazanych poniżej warunków:
 - (i) wspomniane inne przedsiębiorstwa posiadają ocenę kredytową wydaną przez uznaną ECAI ■ ;
 - (ii) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat według metody IRB, te inne przedsiębiorstwa ■ nie posiadają oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI *i otrzymują* rating wewnętrzny ■ .
2. Jeżeli instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanej straty według metody IRB, aby kwalifikować się jako dostawca ochrony kredytowej nierzeczywistej, gwarant otrzymuje rating wewnętrzny od instytucji zgodnie z przepisami rozdziału 3 sekcja 6.

Instytucje mogą traktować jako uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej inne instytucje finansowe posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności i nadzorowane przez właściwe organy odpowiedzialne za wydawanie zezwoleń i prowadzenie nadzoru nad instytucjami oraz podlegające wymogom ostrożnościowym, równoważnym z wymogami stosowanymi wobec instytucji.

Właściwe organy publikują i prowadzą wykaz wspomnianych innych uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej lub ustanawiają przewodnie kryteria w zakresie identyfikowania innych uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej wraz z opisem mających zastosowanie wymogów ostrożnościowych, a także udostępniają sporządzony przez siebie wykaz pozostałym właściwym organom zgodnie z art. 112 dyrektywy [do wstawienia przez OP].

Właściwe organy powiadamiają EUNB o odpowiednich systemach gwarancji wzajemnych / instytucjach gwarancji kredytowych, o których mowa w ust. 2.

- 2a. Instytucje mogą traktować jako uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej inne instytucje finansowe posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności i nadzorowane przez właściwe organy odpowiedzialne za wydawanie zezwoleń i prowadzenie nadzoru nad instytucjami oraz podlegające wymogom ostrożnościowym, równoważnym z wymogami stosowanymi wobec instytucji.**

Artykuł 198

Uznawalność dostawców ochrony według metody IRB, w przypadku dostawców, którzy spełniają warunki traktowania określone w art. 6 ust. 4 IRB

Instytucja może wykorzystywać instytucje, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz agencje kredytów eksportowych jako uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej, którzy kwalifikują się do objęcia traktowaniem przewidzianym w art. 148 ust. 4, jeżeli spełniają wszystkie poniższe warunki:

- a) dysponują wystarczającą wiedzą ekspercką w zakresie dostarczania ochrony kredytowej nierzeczywistej;
- b) podlegają przepisom równoważnym przepisom ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu lub w chwili dostarczania ochrony kredytowej posiadali ocenę kredytową wydaną przez uznaną ECAI, której EUNB przypisał stopień jakości kredytowej nie wyższy niż 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2;
- c) w momencie dostarczania ochrony kredytowej lub w dowolnym okresie po dostarczeniu tej ochrony posiadali oni rating wewnętrzny ze współczynnikiem PD równym lub niższym od tego, który odpowiada co najmniej drugiemu stopniowi jakości kredytowej zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2;
- d) posiadają oni rating wewnętrzny ze współczynnikiem PD równym lub niższym od tego, który odpowiada co najmniej trzeciemu stopniowi jakości kredytowej zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2.

Do celów niniejszego artykułu ochrona kredytowa zapewniana przez agencje kredytów eksportowych nie jest objęta żadną bezpośrednią kontrgwarancją rządu centralnego.

PODSEKCJA 3

RODZAJE KREDYTOWYCH INSTRUMENTÓW POCHODNYCH

Artykuł 199

Uznawalność kredytowych instrumentów pochodnych

1. Instytucje mogą stosować jako uznaną ochronę kredytową następujące rodzaje kredytowych instrumentów pochodnych oraz instrumentów, które mogą składać się z takich kredytowych instrumentów pochodnych lub które mają podobne do nich właściwości ekonomiczne:

- a) swapy ryzyka kredytowego;
- b) swapy przychodu całkowitego;
- c) obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym w zakresie, w jakim są one opłacone środkami pieniężnymi.

Jeżeli instytucja nabywa ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księguje płatności netto otrzymane z tytułu swapu jako przychody netto, ale nie księguje zrównoważenia zmniejszenia wartości zabezpieczonych aktywów poprzez obniżenie wartości godziwej lub zwiększenie rezerw, taka ochrona kredytowa nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa.

2. Jeżeli instytucja wykorzystuje wewnętrzny instrument zabezpieczający, stosując kredytowy instrument pochodny, warunkiem zakwalifikowania ochrony kredytowej jako uznanej ochrony kredytowej do celów niniejszego rozdziału jest dokonanie transferu ryzyka kredytowego, przeniesionego do portfela handlowego, na rzecz osoby trzeciej lub osób trzecich.

Jeżeli wewnętrzny instrument zabezpieczający został zastosowany zgodnie z akapitem pierwszym, a wymogi określone w podsekcji 2 zostały spełnione, do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty, w przypadku gdy zostają one objęte ochroną kredytową nierzeczywistą, instytucje stosują zasady ustanowione w sekcjach 4–6.

SEKCJA 3 WYMOGI

PODSEKCJA 1 OCHRONA KREDYTOWA RZECZYWISTA

Artykuł 200

Wymogi dotyczące umów o kompensowaniu pozycji bilansowych (innych niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań obejmujące transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym)

Umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych inne niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań obejmujące transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym kwalifikują się jako uznana forma ograniczania ryzyka kredytowego, jeżeli spełnione są wszystkie wskazane poniżej warunki:

- a) umowy te są skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich właściwych jurysdykcjach, również w przypadku niewypłacalności lub upadłości kontrahenta;
- b) instytucje są w stanie w dowolnym momencie określić wysokość aktywów i zobowiązań, które są przedmiotem tych umów;
- c) instytucje w sposób ciągły monitorują i kontrolują ryzyka związane z zakończeniem

ochrony kredytowej;

- d) instytucje w sposób ciągły monitorują i kontrolują istotne ekspozycje w kwocie netto.

Artykuł 201

Wymogi dotyczące umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań obejmujących transakcje odkupu lub transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym

Umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań obejmujące transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym kwalifikują się jako uznana forma ograniczania ryzyka kredytowego, jeżeli zabezpieczenie ustanowione na mocy tych umów spełnia wszystkie wymogi, o których mowa w art. 202 ust. 1, oraz jeżeli spełnione są wszystkie wskazane poniżej warunki:

- a) są one skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich właściwych jurysdykcjach, również w przypadku niewypłacalności lub upadłości kontrahenta;
- b) dają stronie wypełniającej zobowiązania prawo do szybkiego zakończenia i likwidacji wszystkich transakcji objętych umową, w przypadku gdy kontrahent nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, w tym w przypadku jego upadłości lub niewypłacalności;
- c) zawierają postanowienia dotyczące kompensowania zysków i strat z transakcji rozliczonych w ramach umowy, tak aby jedna strona była drugiej dłużna pojedynczą kwotą netto.

Artykuł 202

Wymogi dotyczące zabezpieczenia finansowego

1. Bez względu na zastosowane podejście i metodę, zabezpieczenie finansowe i złoto kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione zostaną wszystkie wymogi określone w ust. 2–4.
2. Nie zachodzi istotna dodatnia korelacja między jakością kredytową dłużnika a wartością zabezpieczenia.

Papiery wartościowe emitowane przez dłużnika lub jakikolwiek podmiot powiązany w ramach grupy nie kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie. Niezależnie od powyższego, emitowane przez dłużnika obligacje zabezpieczone spełniające warunki określone w art. 124 kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli są przyjęte jako zabezpieczenie transakcji odkupu, pod warunkiem że spełniają warunek określony w akapicie pierwszym.

3. Instytucje spełniają wszelkie wymogi umowne i ustawowe oraz podejmują wszelkie konieczne kroki, aby zapewnić egzekwowalność umów o zabezpieczenie na mocy prawa mającego zastosowanie do ich tytułu do zabezpieczenia.

Instytucje przeprowadziły odpowiednią weryfikację prawną potwierdzającą egzekwowalność umów o zabezpieczenie we wszystkich właściwych jurysdykcjach. W razie potrzeby przeprowadzają one ponowną weryfikację, aby sprawdzić, czy są one nadal egzekwowalne.

4. Instytucje spełniają wszystkie wskazane poniżej wymogi operacyjne:
- a) w odpowiedni sposób dokumentują umowy o zabezpieczenie i ustanawiają przejrzyste i solidne procedury szybkiego upłynniania zabezpieczenia;
 - b) stosują solidne procedury i procesy kontroli ryzyka wynikającego ze stosowania zabezpieczenia, w tym ryzyka nieprawidłowej lub ograniczonej ochrony kredytowej, ryzyka wyceny, ryzyka związanego z zakończeniem ochrony kredytowej, ryzyka koncentracji wynikającego ze stosowania zabezpieczenia oraz oddziaływania na ogólny profil ryzyka instytucji;
 - c) ustanawiają udokumentowane zasady postępowania i praktyki w odniesieniu do rodzajów i kwot przyjmowanego zabezpieczenia;
 - d) obliczają wartość rynkową zabezpieczenia i odpowiednio ją aktualizują co najmniej raz na sześć miesięcy i za każdym razem, gdy mają powody by sądzić, że nastąpiło znaczne zmniejszenie wartości rynkowej zabezpieczenia;
 - e) jeżeli zabezpieczenie jest zdeponowane u osoby trzeciej, podejmują odpowiednie kroki w celu zapewnienia rozdziału między zabezpieczeniem a aktywami własnymi osoby trzeciej;
 - f) zapewniają przeznaczenie odpowiednich zasobów, aby zagwarantować prawidłowość wykonywania umów o dostarczenie zabezpieczenia z kontrahentami finansującymi instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i papiery wartościowe, mierzoną terminowością i prawidłowością wystosowywanych przez nie wezwań oraz odpowiedzi na takie wezwania;
 - g) ustanawiają zasady postępowania w zakresie zarządzania zabezpieczeniem w celu kontrolowania, monitorowania i sporządzania sprawozdań w odniesieniu do następujących kwestii:
 - (i) ryzyka, na jakie są one narażone w wyniku umów o dostarczenie zabezpieczenia;
 - (ii) ryzyka koncentracji w odniesieniu do poszczególnych rodzajów aktywów zabezpieczających;
 - (iii) ponownego wykorzystania zabezpieczenia, z uwzględnieniem potencjalnych braków płynności wynikających z ponownego wykorzystania zabezpieczenia otrzymanego od kontrahentów;
 - (iv) odstąpienie od praw w zakresie zabezpieczenia przekazanego kontrahentom.
5. Oprócz spełnienia wymogów określonych w ust. 1–4, aby zabezpieczenie finansowe można było uznać za kwalifikujące się jako uznane zabezpieczenie według uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, rezydualny termin rozliczenia ochrony jest co najmniej tak samo długi, jak rezydualny termin zapadalności ekspozycji.

Artykuł 203

Wymogi dotyczące zabezpieczenia w formie nieruchomości

1. Nieruchomość kwalifikuje się jako uznane zabezpieczenie wyłącznie w przypadku, gdy spełnione zostaną wszystkie wymogi określone w ust. 2–5.
2. Spełnione zostają następujące wymogi w zakresie pewności prawa:
 - a) hipoteka lub obciążenie podlegają egzekucji we wszystkich jurysdykcjach uznawanych za właściwe w momencie zawarcia umowy kredytowej oraz są prawidłowo i terminowo rejestrowane;
 - b) wszystkie wymogi prawne dotyczące ustanowienia zastawu zostały spełnione;
 - c) umowa o ochronie kredytowej oraz procedury prawne, na których jest oparta, pozwalają instytucji zrealizować wartość ochrony w odpowiednim terminie.
3. W odniesieniu do monitorowania wartości nieruchomości oraz wyceny nieruchomości spełnione zostają następujące wymogi:
 - a) instytucje regularnie monitorują wartość nieruchomości: nie rzadziej niż raz w roku w przypadku nieruchomości komercyjnych i co trzy lata w przypadku nieruchomości mieszkalnych. Instytucje przeprowadzają częstsze monitorowanie w przypadku wystąpienia istotnych zmian warunków rynkowych;
 - b) wycena nieruchomości podlega weryfikacji, jeżeli informacje będące do dyspozycji instytucji wskazują, że wartość nieruchomości mogła istotnie się obniżyć w stosunku do ogólnych cen rynkowych, a weryfikację tę przeprowadza rzeczoznawca, który posiada kwalifikacje, zdolności i doświadczenie niezbędne do przeprowadzenia wyceny i który pozostaje niezależny od procesu decyzyjnego w sprawie udzielania kredytu. W przypadku kredytów przekraczających 3 mln EUR lub 5% funduszy własnych instytucji wycena nieruchomości jest weryfikowana przez takiego rzeczoznawcę przynajmniej raz na trzy lata.

Do monitorowania wartości nieruchomości i określania nieruchomości wymagających aktualizacji wyceny instytucje mogą wykorzystywać metody statystyczne.

4. Instytucje dokumentują w jasny sposób uznawane przez siebie rodzaje nieruchomości mieszkalnych i komercyjnych oraz związaną z nimi politykę kredytową.
5. Instytucje ustanawiają procedury mające na celu monitorowanie, czy nieruchomości wykorzystane w charakterze ochrony kredytowej są odpowiednio ubezpieczone od ryzyka powstania szkody.

Artykuł 204

Wymogi dotyczące wierzytelności

1. Wierzytelności kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione zostały wszystkie wymogi przewidziane w ust. 2 i 3.
2. Spełnione zostają następujące wymogi w zakresie pewności prawa:

- a) mechanizm prawny, na mocy którego ustanowiono zabezpieczenie na rzecz instytucji kredytującej jest sprawdzony i skuteczny oraz zapewnia tej instytucji jasno określone prawa do dochodów;
 - b) instytucje podejmują wszelkie kroki niezbędne do wypełnienia lokalnych wymogów w zakresie egzekwowalności praw przysługujących jej z tytułu zabezpieczenia. Roszczenia instytucji kredytujących do zabezpieczenia mają pierwszeństwo wobec innych roszczeń, chociaż mogą podlegać roszczeniom wierzycieli uprzywilejowanych przewidzianym w przepisach ustawowych;
 - c) instytucje przeprowadzają odpowiednią weryfikację prawną potwierdzającą egzekwowalność umów o zabezpieczenie we wszystkich właściwych jurysdykcjach;
 - d) instytucje w należyty sposób dokumentują zawierane przez siebie umowy o zabezpieczenie oraz ustanawiają przejrzyste i solidne procedury szybkiego przejmowania zabezpieczenia;
 - e) instytucje ustanawiają procedury służące zapewnieniu przestrzegania wszelkich warunków prawnych wymaganych, aby możliwe było ogłoszenie niewykonania zobowiązania przez kredytobiorcę i szybkie przejęcie zabezpieczenia;
 - f) w przypadku trudności finansowych kredytobiorcy lub niewykonania przez niego zobowiązania instytucje posiadają uprawnienia do zbycia lub cesji wierzytelności na rzecz innych stron bez zgody dłużników.
3. Spełnione zostają następujące wymogi w zakresie zarządzania ryzykiem:
- a) instytucja ustanawia sprawną procedurę określania ryzyka kredytowego związanego z wierzytelnościami. Procedura taka obejmuje analizy działalności i branży kredytobiorcy oraz rodzaje klientów, z którymi kredytobiorca prowadzi interesy. Jeżeli instytucje opierają się na ustaleniach swoich kredytobiorców w zakresie oceny ryzyka kredytowego klientów, instytucja dokonuje przeglądu praktyk kredytowych kredytobiorców, aby ocenić ich solidność i wiarygodność;
 - b) marża pomiędzy kwotą ekspozycji a wartością wierzytelności odzwierciedla wszystkie stosowne czynniki, łącznie z kosztami przejęcia zabezpieczenia, koncentracji w ramach pakietu wierzytelności zastawionych przez indywidualnego kredytobiorcę oraz potencjalnego ryzyka koncentracji w ramach ogółu ekspozycji instytucji, wykraczającego poza zakres objęty ogólnymi metodami zarządzania ryzykiem danej instytucji. Instytucje na bieżąco monitorują procedury stosowane w odniesieniu do wierzytelności. Przeprowadzają one również regularne kontrole w zakresie przestrzegania warunków umów kredytowych, zgodności z ograniczeniami w zakresie ochrony środowiska i innymi wymogami prawnymi;
 - c) wierzytelności zastawione przez kredytobiorcę są zdywersyfikowane i nie są nadmiernie skorelowane z tym kredytobiorcą. Jeżeli zachodzi istotna dodatnia korelacja, instytucje uwzględniają wynikające z tego faktu ryzyko przy ustalaniu marży na całą pulę zabezpieczeń;
 - d) instytucje nie wykorzystują wierzytelności od jednostek powiązanych z kredytobiorcą, w tym jednostek zależnych i pracowników, jako uznanej ochrony kredytowej;

- e) instytucje ustanawiają udokumentowaną procedurę ściągania wierzytelności w przypadku niekorzystnych warunków. Instytucje ustanawiają instrumenty niezbędne do ściągania należności, nawet jeżeli w zakresie ściągania należności zazwyczaj polegają one na kredytobiorcach.

Artykuł 205

Wymogi dotyczące innych zabezpieczeń rzeczowych

Zabezpieczenie rzeczowe inne niż zabezpieczenie w formie nieruchomości kwalifikuje się jako uznane zabezpieczenie według metody IRB, jeżeli spełnione zostały wszystkie wskazane poniżej warunki:

- a) umowa o zabezpieczenie, na mocy której ustanowiono zabezpieczenie rzeczowe wobec instytucji, jest skuteczna prawnie i możliwa do wyegzekwowania we wszystkich właściwych jurysdykcjach i pozwala tej instytucji zrealizować w odpowiednim terminie wartość zabezpieczenia;
- b) z wyjątkiem dopuszczalnych roszczeń uprzywilejowanych, o których mowa w art. 204 ust. 2 lit. b), jedynie pierwsze prawo zastawu na zabezpieczeniu lub obciążenie dotyczące majątku stanowiącego zabezpieczenie kwalifikuje się jako uznane zabezpieczenie, a instytucja ma pierwszeństwo przed wszystkimi innymi kredytodawcami do zrealizowanych zysków z zabezpieczenia;
- c) instytucje monitorują wartość zabezpieczenia często i co najmniej raz do roku. Instytucje przeprowadzają częstsze monitorowanie w przypadku wystąpienia istotnych zmian warunków rynkowych;
- d) umowa kredytowa zawiera szczegółowy opis zabezpieczenia i szczegółowe dane dotyczące sposobu i częstotliwości przeprowadzania aktualizacji wyceny;
- e) instytucje w jasny sposób dokumentują w wewnętrznych zasadach i procedurach kredytowych dostępnych do wglądu akceptowane przez siebie rodzaje zabezpieczenia rzeczowego oraz ustanowione zasady i procedury określania odpowiedniej wartości każdego rodzaju zabezpieczenia w stosunku do kwoty ekspozycji;
- f) polityka kredytowa instytucji w zakresie struktury transakcji określa wymogi dotyczące odpowiedniego zabezpieczenia dotyczące kwoty ekspozycji, możliwości łatwego upłynnienia zabezpieczenia, możliwości obiektywnego ustalenia ceny lub wartości rynkowej, częstotliwości, z jaką można tę wartość uzyskać w łatwy sposób, w tym w postaci oceny lub wyceny przez biegłych, oraz zmienności wartości zabezpieczenia lub wskaźnika zastępczego tej zmienności;
- g) zarówno pierwotna wycena, jak i aktualizacja wyceny w pełni uwzględniają ewentualne pogorszenie jakości lub zużycie czasowe zabezpieczenia. Przy przeprowadzaniu wyceny i aktualizacji wyceny instytucje zwracają szczególną uwagę na wpływ upływu czasu na zabezpieczenie, którego wartość zależy od mody lub daty;
- h) instytucjom przysługuje prawo do fizycznej kontroli zabezpieczenia. Ustanawiają one również zasady i procedury dotyczące wykonywania prawa do fizycznej kontroli;
- i) zabezpieczenie przyjęte jako ochrona jest odpowiednio ubezpieczone od ryzyka powstania

szkody, a instytucje ustanawiają procedury służące do monitorowania tego wymogu.

Artykuł 206

Wymogi dotyczące uznawania zabezpieczeń ekspozycji z tytułu leasingu

Instytucje uznają ekspozycje z tytułu transakcji leasingu za zabezpieczone tym samym typem nieruchomości co przedmiot leasingu, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) spełnione są warunki uznania nieruchomości będącej przedmiotem leasingu jako uznanego zabezpieczenia określone w stosownych przypadkach w art. 203 lub 205;
- b) leasingodawca stosuje solidny system zarządzania ryzykiem w odniesieniu do wykorzystania przedmiotu leasingu, jego lokalizacji, wieku oraz okresu przewidywanego użytkowania, w tym właściwe monitorowanie wartości zabezpieczenia;
- c) leasingodawca dysponuje prawem własności do przedmiotu leasingu i ma możliwość egzekwowania w odpowiednim terminie praw przysługujących mu jako jego właścicielowi;
- d) jeżeli nie określono tego przy obliczaniu wartości LGD, różnica pomiędzy wartością niespłaconej kwoty a rynkową wartością zabezpieczenia nie może zawyżać zakresu ograniczenia ryzyka kredytowego aktywów będących przedmiotem leasingu.

Artykuł 207

Wymogi dotyczące innych rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej

1. Aby ochrona określona w art. 227 ust. 1 mogła zostać uznana za uznawalną, środki pieniężne zdeponowane w instytucji będącej osobą trzecią lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez instytucję będącą osobą trzecią muszą spełniać wszystkie wskazane poniżej warunki:
 - a) wierzytelność stanowiąca należność kredytobiorcy wobec instytucji będącej osobą trzecią jest oficjalnie zastawiona lub scedowana na rzecz instytucji kredytującej, a taki zastaw lub cesja są skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich właściwych jurysdykcjach;
 - b) instytucja będąca osobą trzecią jest powiadomiona o zastawie lub cesji;
 - c) w następstwie takiego powiadomienia instytucja będąca osobą trzecią może dokonywać płatności jedynie na rzecz instytucji kredytującej lub na rzecz innych osób wyłącznie po uzyskaniu uprzedniej zgody tej instytucji;
 - d) zastaw lub cesja są bezwarunkowe i nieodwołalne.
2. Polisy ubezpieczeniowe na życie zastawione na rzecz instytucji kredytującej kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione zostały wszystkie wskazane poniżej warunki:
 - a) polisa ubezpieczeniowa na życie jest oficjalnie zastawiona lub scedowana na rzecz instytucji kredytującej;
 - b) zakład ubezpieczeń na życie jest powiadamiany o zastawie lub cesji polisy, w następstwie czego nie może on wypłacać kwot należnych zgodnie z umową bez

- uprzedniej zgody instytucji kredytującej;
- c) instytucja kredytująca ma prawo wypowiedzenia polisy i zażądania wypłaty wartości wykupu w przypadku niewykonania zobowiązania przez kredytobiorcę;
 - d) instytucja kredytująca jest informowana o wszelkich płatnościach z tytułu polisy, z którymi ubezpieczający zalega;
 - e) ochrona kredytowa obejmuje cały okres spłacania kredytu. Jeżeli nie jest to możliwe, ponieważ stosunek ubezpieczenia wygasa przed wygaśnięciem stosunku kredytowego, instytucja dopilnowuje, by kwota wynikająca z umowy ubezpieczenia stanowiła dla niej zabezpieczenie do końca okresu obowiązywania umowy kredytowej;
 - f) zastaw lub cesja są skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich jurysdykcjach uznawanych za właściwe w momencie zawierania umowy kredytowej;
 - g) wartość wykupu jest ogłaszana przez zakład ubezpieczeń na życie i nie podlega zmniejszeniu;
 - h) wartość wykupu jest wypłacana przez zakład ubezpieczeń na życie w odpowiednim terminie na żądanie;
 - i) nie można żądać wypłaty wartości wykupu bez uprzedniej zgody instytucji;
 - j) zakład ubezpieczeń na życie podlega przepisom dyrektywy 2009/138/WE Parlamentu Europejskiego i Rady lub podlega nadzorowi właściwego organu państwa trzeciego, którego ustalenia nadzorcze i regulacyjne są co najmniej równoważne ustaleniom stosowanym w Unii.

PODSEKCJA 2

OCHRONA KREDYTOWA NIERZECZYWISTA I OBLIGACJE POWIĄZANE Z RYZYKIEM KREDYTOWYM

Artykuł 208

Wspólne wymogi dotyczące gwarancji i kredytowych instrumentów pochodnych

1. Z zastrzeżeniem art. 209 ust. 1, ochrona kredytowa na podstawie gwarancji lub kredytowego instrumentu pochodnego stanowi uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą, jeżeli są spełnione wszystkie poniższe warunki:
 - a) ochrona kredytowa jest bezpośrednia;
 - b) zakres ochrony kredytowej jest jasno określony;
 - c) umowa o ochronę kredytową nie zawiera żadnych klauzul, których wypełnienie leży poza bezpośrednią kontrolą kredytodawcy i które:
 - (i) umożliwiałyby dostawcy ochrony jednostronne wypowiedzenie umowy o ochronę;

- (ii) podniosłyby faktyczny koszt ochrony w przypadku obniżenia jakości kredytowej zabezpieczonej ekspozycji;
 - (iii) mogłyby zwolnić dostawcę ochrony z obowiązku terminowej wypłaty w przypadku niedokonania którejkolwiek z należnych płatności przez dłużnika pierwotnego lub wygaśnięcia umowy leasingowej do celów uznania gwarantowanej wartości rezydualnej zgodnie z art. 129 ust. 7 i art. 162 ust. 4;
 - (iv) mogłyby wpłynąć na skrócenie przez dostawcę ochrony terminu rozliczenia ochrony kredytowej;
- d) ochrona kredytowa jest prawnie skuteczna i egzekwowalna we wszystkich jurysdykcjach właściwych w momencie zawarcia umowy kredytowej.
2. Instytucja wykazuje wobec właściwych organów, że posiada odpowiednie systemy zarządzania możliwą koncentracją ryzyka związanego ze stosowaniem przez nią gwarancji i kredytowych instrumentów pochodnych. Instytucja potrafi wykazać w sposób zadowalający właściwe organy, w jaki sposób jej strategia dotycząca stosowania kredytowych instrumentów pochodnych i gwarancji współdziała z prowadzonym przez nią procesem zarządzania ogólnym profilem ryzyka.
- Instytucje wypełniają wszelkie wymogi umowne i ustawowe oraz podejmują wszelkie konieczne kroki, aby zapewnić egzekwowalność swojej ochrony kredytowej nierzeczywistej na mocy prawa mającego zastosowanie do ich tytułu do ochrony kredytowej.
3. Instytucje przeprowadziły odpowiednią weryfikację prawną potwierdzającą egzekwowalność ochrony kredytowej nierzeczywistej we wszystkich właściwych jurysdykcjach. W razie potrzeby przeprowadzają one ponowną weryfikację, aby sprawdzić, czy ochrona ta jest nadal egzekwowalna.

Artykuł 209

Kontrgwarancje państwowe i inne kontrgwarancje sektora publicznego

1. Instytucje mogą uznać ekspozycję, o której mowa w ust. 2, za chronioną gwarancją wydaną przez jednostki wymienione w tym ustępie, pod warunkiem że spełnione są wszystkie poniższe warunki:
- a) kontrgwarancja obejmuje wszystkie elementy ryzyka kredytowego związanego z daną wierzytelnością;
 - b) zarówno pierwotna gwarancja, jak i kontrgwarancja spełniają wymogi dotyczące gwarancji określone w art. 208 i w art. 210 ust. 1, przy czym wymóg bezpośredniego charakteru kontrgwarancji nie musi być spełniony;
 - c) ochrona jest mocna i żadne dane historyczne nie wskazują, że ochrona na podstawie kontrgwarancji nie jest faktycznie równoważna ochronie zapewnianej przez bezpośrednią gwarancję danej jednostki.
2. Przepisy ust. 1 mają zastosowanie do ekspozycji chronionych gwarancją, która jest objęta kontrgwarancją przez dowolną z poniższych jednostek:

- a) rząd centralny lub bank centralny;
 - b) samorząd regionalny lub władze lokalne;
 - c) podmiot sektora publicznego, należności od którego traktuje się jako należności od rządu centralnego zgodnie z art. 111 ust. 4;
 - d) wielostronny bank rozwoju lub organizację międzynarodową, którym na mocy rozdziału 2 przypisuje się wagę ryzyka równą 0%;
 - e) podmiot sektora publicznego, do należności od którego stosuje się przepisy art. 111 ust. 1 i 2.
3. Instytucje stosują podejście przewidziane w przepisach ust. 1 również do ekspozycji, która nie jest zabezpieczona kontrgwarancją żadnej z jednostek wymienionych w ust. 2, jeżeli kontrgwarancja tej ekspozycji jest sama bezpośrednio zabezpieczona gwarancją jednej z tych jednostek oraz jeżeli są spełnione warunki określone w ust. 1.

Artykuł 210
Dodatkowe wymogi dotyczące gwarancji

1. Gwarancje stanowią uznaną ochronę kredytową nieruchomości, jeżeli są spełnione wszystkie warunki określone w art. 208 oraz wszystkie warunki wymienione poniżej:
- a) w przypadku stwierdzenia faktu niewykonania zobowiązania lub nieuregulowania płatności przez kontrahenta instytucja kredytująca ma prawo we właściwym czasie zażądać od gwaranta kwot z tytułu wierzytelności, w odniesieniu do których zapewniana jest ochrona; płatność ze strony gwaranta nie zależy od tego, czy instytucja kredytująca uprzednio zażądała płatności od dłużnika.
- W przypadku ochrony kredytowej nieruchomości obejmującej hipoteczne kredyty mieszkaniowe wymogi, o których mowa w art. 208 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) oraz w akapicie pierwszym niniejszej litery, muszą być spełnione w okresie 24 miesięcy;
- b) gwarancja jest wyraźnie udokumentowanym zobowiązaniem podjętym przez gwaranta;
 - c) spełniony jest jeden z poniższych warunków:
 - (i) gwarancja obejmuje wszystkie rodzaje płatności, których dłużnik ma dokonać w związku z należnością;
 - (ii) jeżeli niektóre rodzaje płatności są wyłączone z zakresu gwarancji, instytucja kredytująca skorygowała wartość gwarancji, aby uwzględnić jej ograniczony zakres.
2. W przypadku gwarancji zapewnianych w ramach funduszy gwarancji wzajemnych albo udzielanych lub kontrgwarantowanych przez jednostki, o których mowa w art. 209 ust. 1, wymogi określone w ust. 1 lit. a) uznaje się za spełnione, jeżeli jest spełniony jeden z poniższych warunków:
- a) instytucja kredytująca ma prawo uzyskać we właściwym czasie od gwaranta płatność

tymczasową, która spełnia oba poniższe warunki:

- (i) stanowi solidne oszacowanie kwoty straty, jaką może ponieść taka instytucja kredytująca, w tym strat z tytułu niezapłaconych odsetek i niezapłaconych innych rodzajów płatności, które kredytobiorca jest zobowiązany dokonać;
 - (ii) jest proporcjonalna do zakresu gwarancji;
- b) instytucja kredytująca może wykazać w sposób zadowalający właściwe organy, że skutki gwarancji obejmującej również straty z tytułu niezapłaconych odsetek i niezapłaconych innych rodzajów płatności, które kredytobiorca jest zobowiązany dokonać, uzasadniają takie podejście.

Artykuł 211

Dodatkowe wymogi dotyczące kredytowych instrumentów pochodnych

1. Kredytowy instrument pochodny kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa nieruchomości, jeżeli są spełnione wszystkie warunki określone w art. 208 oraz wszystkie warunki wymienione poniżej:
- a) do zdarzeń kredytowych określonych w umowie dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego należą:
 - (i) niezapłacenie kwot należnych zgodnie z warunkami zobowiązania bazowego obowiązującymi w momencie takiego braku płatności, przy uwzględnieniu okresu karencji, który jest taki sam, jak okres karencji zobowiązania bazowego lub krótszy;
 - (ii) upadłość, niewypłacalność, niezdolność dłużnika do spłaty długów, niezapłacenie długów przez dłużnika w terminie ich wymagalności lub złożenie przez niego pisemnego oświadczenia o ogólnej niezdolności do spłaty długów w terminie ich wymagalności oraz zdarzenia o podobnym charakterze;
 - (iii) restrukturyzacja zobowiązania bazowego obejmująca umorzenie lub odroczenie spłaty kwoty głównej, odsetek lub opłat, prowadząca do zdarzenia straty kredytowej;
 - b) jeżeli w przypadku kredytowych instrumentów pochodnych dopuszcza się rozliczenie gotówkowe:
 - (i) instytucje ustanawiają solidny proces wyceny umożliwiający wiarygodne oszacowanie straty;
 - (ii) uzyskanie wycen zobowiązania bazowego po zdarzeniu kredytowym następuje w ściśle określonym terminie;
 - c) jeżeli do rozliczenia są wymagane prawo i zdolność nabywcy ochrony do przeniesienia zobowiązania bazowego na dostawcę ochrony, zgodnie z warunkami zobowiązania bazowego nie można bez podania powodu odmówić wydania zgody wymaganej do takiego przeniesienia;

- d) w sposób wyraźny wskazane są strony odpowiedzialne za stwierdzenie, czy zdarzenie kredytowe miało miejsce;
- e) stwierdzenie, czy zdarzenie kredytowe wystąpiło, nie należy wyłącznie do dostawcy ochrony;
- f) nabywca ochrony ma prawo lub możliwość powiadomienia dostawcy ochrony o wystąpieniu zdarzenia kredytowego.

Jeżeli zdarzenia kredytowe nie obejmują restrukturyzacji zobowiązania bazowego, o której mowa w lit. a) ppkt (iii), ochrona kredytowa może pomimo to zostać uznana, z zastrzeżeniem obniżenia wartości zgodnie z art. 228 ust. 2.

- 2. Niedopasowanie w ramach kredytowego instrumentu pochodnego między zobowiązaniem bazowym a zobowiązaniem referencyjnym, tj. zobowiązaniem wykorzystywanym do określenia wartości rozliczenia gotówkowego, lub między zobowiązaniem bazowym a zobowiązaniem wykorzystywanym do stwierdzenia wystąpienia zdarzenia kredytowego jest dozwolone wyłącznie wtedy, gdy są spełnione oba poniższe warunki:
 - a) zobowiązanie referencyjne lub zobowiązanie wykorzystywane do stwierdzenia wystąpienia zdarzenia kredytowego, w zależności od przypadku, posiada równy lub niższy stopień uprzywilejowania niż zobowiązanie bazowe;
 - b) zobowiązanie bazowe i zobowiązanie referencyjne lub zobowiązanie wykorzystywane do stwierdzenia wystąpienia zdarzenia kredytowego, w zależności od przypadku, dotyczą tego samego dłużnika, a ponadto istnieją egzekwowalne na mocy prawa obustronne klauzule stwierdzania niewykonania zobowiązań lub przekrojowe klauzule przyspieszenia spłaty pożyczki.

Artykuł 212

Wymogi dotyczące kwalifikowania się do podejścia określonego w art. 148 ust. 4

- 1. Ochrona kredytowa na podstawie gwarancji lub kredytowego instrumentu pochodnego kwalifikuje się do podejścia określonego w art. 148 ust. 4, jeżeli spełnia poniższe warunki:
 - a) zobowiązanie bazowe dotyczy jednej z następujących ekspozycji:
 - (i) ekspozycji wobec przedsiębiorstw zdefiniowanej w art. 142, z wyjątkiem ekspozycji wobec zakładów ubezpieczeń i reasekuracji;
 - (ii) ekspozycji wobec samorządu regionalnego, władz lokalnych lub podmiotu sektora publicznego, której nie traktuje się jako ekspozycji wobec rządu centralnego lub banku centralnego zgodnie z art. 142;
 - (iii) ekspozycji wobec małego lub średniego przedsiębiorstwa, zaklasyfikowanej jako ekspozycja detaliczna zgodnie z art. 142 ust. 5;
 - b) dłużnicy zobowiązania bazowego nie należą do tej samej grupy co dostawca ochrony;
 - c) ekspozycja jest zabezpieczona przy pomocy jednego z poniższych instrumentów:

- (i) jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych stanowiących nierzeczywistą ochronę kredytową lub jednopodmiotowych gwarancji;
 - (ii) produktów koszykowych uruchamianych pierwszym niewykonaniem zobowiązania;
 - (iii) produktów koszykowych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania;
- d) ochrona kredytowa spełnia wymogi określone w art. 208, 210 i 211;
 - e) waga ryzyka przypisana ekspozycji przed zastosowaniem podejścia określonego w art. 148 ust. 4 nie jest uwzględniona w żadnym aspekcie ochrony kredytowej;
 - f) instytucja ma prawo do i oczekuje płatności ze strony dostawcy ochrony bez konieczności podejmowania środków prawnych zmierzających do ściągnięcia należności od kontrahenta. W miarę możliwości instytucja podejmuje odpowiednie kroki, aby upewnić się, że dostawca ochrony jest gotowy dokonać szybkiej płatności w razie wystąpienia zdarzenia kredytowego;
 - g) nabyta ochrona kredytowa zapewnia absorpcję wszystkich strat kredytowych poniesionych na zabezpieczonej części ekspozycji, które powstały w wyniku zdarzeń kredytowych określonych w umowie;
 - h) jeżeli struktura wypłat w ramach ochrony kredytowej przewiduje fizyczne rozliczenie, istnieje pewność prawa co do możliwości dostarczenia kredytu, obligacji lub zobowiązania warunkowego;
 - i) jeżeli instytucja zamierza dostarczyć zobowiązanie inne niż ekspozycja bazowa, upewnia się, że zobowiązanie z obowiązkiem dostawy jest na tyle płynne, aby instytucja mogła je nabyć w celu dostawy zgodnie z umową;
 - j) warunki umów o ochronie kredytowej są w sposób wiążący prawnie potwierdzone na piśmie zarówno przez dostawcę ochrony, jak i instytucję;
 - k) instytucje ustanawiają procedurę pozwalającą wykryć nadmierną korelację między wiarygodnością kredytową dostawcy ochrony a dłużnika ekspozycji bazowej spowodowaną tym, że wypełnianie przez te podmioty zobowiązań zależy od wspólnych czynników innych niż czynnik ryzyka systematycznego;
 - l) w przypadku ochrony przed ryzykiem rozmycia sprzedawca nabywanych wierzytelności nie jest członkiem tej samej grupy co dostawca ochrony.
2. Do celów ust. 1 lit. c) ppkt (ii) instytucje stosują podejście przewidziane w art. 148 ust. 4 do tych aktywów z koszyka, które mają najniższą kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem.
3. Do celów ust. 1 lit. c) ppkt (iii) uzyskana ochrona może być uznawana w ramach tego podejścia wyłącznie w przypadku, gdy uzyskano również uznaną ochronę obejmującą n-1 niewykonanie zobowiązania lub gdy zdarzenie niewykonania zobowiązania dotyczy już n-1 aktywów z koszyka. W takim przypadku instytucje stosują podejście przewidziane w art. 148 ust. 4 do tych aktywów z koszyka, które mają najniższą kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem.

SEKCJA 4

OBLICZANIE SKUTKÓW OGRANICZENIA RYZYKA KREDYTOWEGO

PODSEKCJA 1

OCHRONA KREDYTOWA RZECZYWISTA

Artykuł 213

Obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym

Inwestycje w obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym emitowane przez instytucję kredytującą można traktować jako zabezpieczenie gotówkowe do celów obliczania skutku ochrony kredytowej rzeczywistej zgodnie z niniejszą podsekcją, pod warunkiem że swap ryzyka kredytowego w ramach obligacji powiązanej z ryzykiem kredytowym stanowi uznaną ochronę kredytową nieruchomości.

Artykuł 214

Kompensowanie pozycji bilansowych

Kredyty udzielane przez instytucję kredytującą oraz depozyty w niej złożone, objęte umową o kompensowaniu pozycji bilansowych, traktuje się jako zabezpieczenie gotówkowe do celów obliczania skutku ochrony kredytowej rzeczywistej dla tych kredytów i depozytów instytucji kredytującej objętych umową o kompensowaniu pozycji bilansowych, które są denominowane w tej samej walucie.

Artykuł 215

Stosowanie metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności lub metody własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności do umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań

1. Obliczając „w pełni skorygowaną wartość ekspozycji” (E*) w odniesieniu do ekspozycji podlegających uznanej umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań obejmującej transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów lub inne transakcje oparte na rynku kapitałowym, instytucje obliczają niezbędne korekty z tytułu zmienności przy użyciu metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności lub metody własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności, jak określono w art. 218–221, odnośnie do kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych.

W przypadku zastosowania metody własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności obowiązują te same warunki i wymogi jak w przypadku zastosowania kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych.

2. Do celów obliczenia E* muszą być spełnione poniższe warunki:
 - a) instytucje obliczają pozycję netto w każdej grupie papierów wartościowych lub w każdym rodzaju towarów przez odjęcie kwoty określonej w ppkt (i) od kwoty określonej w ppkt (ii):

- (i) całkowitej wartości grupy papierów wartościowych lub towarów tego samego rodzaju przekazanych w ramach pożyczki, sprzedanych lub dostarczonych na mocy umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań;
 - (ii) całkowitej wartości grupy papierów wartościowych lub towarów tego samego rodzaju pożyczonych, nabytych lub otrzymanych na mocy tej umowy;
- b) instytucje obliczają wartość pozycji netto w każdej walucie innej niż waluta rozliczeniowa umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań przez odjęcie kwoty określonej w ppkt (i) od kwoty określonej w ppkt (ii):
- (i) sumy całkowitej wartości papierów wartościowych denominowanych w tej walucie przekazanych w ramach pożyczki, sprzedanych lub dostarczonych na mocy umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań i kwoty środków pieniężnych w tej walucie, przekazanych w formie kredytu lub przelanych na mocy tej umowy;
 - (ii) sumy całkowitej wartości papierów wartościowych denominowanych w tej walucie, pożyczonych, nabytych lub otrzymanych na mocy tej umowy i kwoty środków pieniężnych w tej walucie pożyczonych lub otrzymanych na mocy tej umowy;
- c) instytucje stosują korektę z tytułu zmienności odpowiadającą danej grupie papierów wartościowych lub pozycji na rynku kasowym do wartości bezwzględnej dodatniej lub ujemnej pozycji netto w papierach wartościowych należących do tej grupy;
- d) instytucje stosują korektę z tytułu zmienności kursu walutowego (f_x) do dodatniej lub ujemnej pozycji netto w każdej walucie innej niż waluta rozliczeniowa umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań.

3. Instytucje obliczają E^* według następującego wzoru:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \sum_j |E_j^{sec}| \cdot H_j^{sec} + \sum_k |E_k^{fx}| \cdot H_k^{fx} \right\}$$

gdzie:

E_i = wartość ekspozycji dla każdej z osobna ekspozycji i w ramach umowy, która to wartość miałaby zastosowanie przy braku ochrony kredytowej, jeżeli instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem przy użyciu metody standardowej lub jeżeli obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanej straty według metody IRB;

C_i = wartość papierów wartościowych w każdej grupie lub towarów tego samego rodzaju pożyczonych, nabytych lub otrzymanych albo środków pieniężnych pożyczonych lub otrzymanych w odniesieniu do każdej ekspozycji i;

E_j^{sec} = pozycja netto (dodatnia lub ujemna) w danej grupie papierów wartościowych j;

E_k^{fx} = pozycja netto (dodatnia lub ujemna) w danej walucie k innej niż waluta

rozliczeniowa umowy, obliczana zgodnie z ust. 2 lit. b);

H_j^{sec} = korekta z tytułu zmienności odpowiadająca danej grupie papierów wartościowych j;

H_k^{fx} = korekta z tytułu zmienności kursu walutowego dla waluty k.

4. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź innych transakcji opartych na rynku kapitałowym objętych umowami ramowymi o kompensowaniu zobowiązań instytucje stosują E* obliczoną zgodnie z ust. 3 jako wartość ekspozycji dotyczącą ekspozycji wobec kontrahenta z tytułu transakcji objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań do celów art. 108 według metody standardowej lub do celów rozdziału 3 według metody IRB.
5. Do celów ust. 2 i 3 „grupa papierów wartościowych” oznacza papiery wartościowe emitowane przez tę samą jednostkę, posiadające ten sam rok emisji i ten sam termin zapadalności oraz podlegające tym samym warunkom i takim samym okresom upływności jak te wskazane w art. 219 i 220 w stosownych przypadkach.

Artykuł 216

Stosowanie metody modeli wewnętrznych do umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań

1. Z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia właściwych organów, w ramach rozwiązania alternatywnego wobec stosowania metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności lub metody własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności przy obliczaniu w pełni skorygowanej wartości ekspozycji (E*) wynikającej ze stosowania uznanej umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań obejmującej transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym inne niż transakcje na instrumentach pochodnych, instytucje mogą stosować metodę modeli wewnętrznych uwzględniającą skutki korelacji pomiędzy pozycjami sekurytyzacyjnymi objętymi umową ramową o kompensowaniu zobowiązań oraz płynność danych instrumentów.
2. Z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia właściwych organów instytucje mogą również stosować swoje modele wewnętrzne do transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, jeżeli te transakcje są objęte dwustronną umową ramową o kompensowaniu zobowiązań spełniającą wymogi określone w rozdziale 6 sekcja 7.
3. Instytucja może wybrać metodę modeli wewnętrznych niezależnie od tego, czy do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wybrała metodę standardową, czy metodę IRB. Jeżeli jednak instytucja zamierza stosować metodę modeli wewnętrznych, stosuje ją do wszystkich kontrahentów i papierów wartościowych, z wyjątkiem portfeli nieistotnych, w przypadku których dopuszcza się zastosowanie metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności lub metody własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności, jak określono w art. 215.

Instytucje, które uzyskały zezwolenie na stosowanie wewnętrznego modelu zarządzania ryzykiem zgodnie z tytułem IV rozdział 5, mogą stosować metodę modeli wewnętrznych. Jeżeli instytucja nie uzyskała takiego zezwolenia, może ubiegać się u właściwych organów o zezwolenie na stosowanie metody modeli wewnętrznych do celów niniejszego artykułu.

4. Właściwe organy udzielają instytucji zezwolenia na stosowanie metody modeli wewnętrznych, wyłącznie jeżeli są przekonane, że stosowany przez nią system zarządzania ryzykiem związanym z transakcjami objętymi umową ramową o kompensowaniu zobowiązań opiera się na prawidłowych założeniach i został konsekwentnie wdrożony oraz jeżeli są spełnione poniższe normy jakościowe:
- a) wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do obliczania potencjalnej zmienności cenowej dla transakcji jest ściśle powiązany z procesem bieżącego zarządzania ryzykiem instytucji i jest podstawą sprawozdań dotyczących ekspozycji na ryzyko, przekazywanych kadrze kierowniczej wyższego szczebla instytucji;
 - b) instytucja posiada jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która spełnia wszystkie poniższe wymogi:
 - (i) jest niezależna od jednostek handlowych i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla;
 - (ii) odpowiada za opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania ryzykiem instytucji;
 - (iii) sporządza i analizuje codzienne sprawozdania dotyczące wyników modelu pomiaru ryzyka i stosowanych środków w zakresie limitów pozycji;
 - c) codzienne sprawozdania sporządzane przez jednostkę do spraw kontroli ryzyka są poddawane przeglądowi na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia, aby wprowadzać ograniczenia zajętych pozycji oraz całkowitej ekspozycji na ryzyko;
 - d) instytucja zatrudnia w swojej jednostce do spraw kontroli ryzyka wystarczającą liczbę pracowników mających wysokie kwalifikacje w zakresie korzystania z zaawansowanych modeli;
 - e) instytucja ustanowiła procedury monitorowania i zapewniania zgodności z udokumentowanym zbiorem wewnętrznych zasad i mechanizmów kontroli dotyczących całokształtu funkcjonowania systemu pomiaru ryzyka;
 - f) modele instytucji posiadają udokumentowaną historię potwierdzającą dostateczną dokładność pomiarów ryzyka, co potwierdza weryfikacja historyczna ich wyników obejmująca dane z co najmniej jednego roku;
 - g) instytucja często przeprowadza rygorystyczny program testów warunków skrajnych, których wyniki są poddawane przeglądowi przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla i znajdują odzwierciedlenie w ustanawianych przez nią zasadach i limitach;
 - h) instytucja w ramach regularnego własnego procesu kontroli wewnętrznej dokonuje niezależnego przeglądu swojego systemu pomiaru ryzyka. Przegląd ten obejmuje działalność jednostek handlowych oraz niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka;
 - i) co najmniej raz w roku instytucja dokonuje przeglądu swojego systemu zarządzania ryzykiem;

j) model wewnętrzny spełnia wymogi określone w art. 286 ust. 8 i 9 oraz w art. 288.

5. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje wystarczającą liczbę czynników ryzyka do tego, aby uwzględnić wszystkie istotne ryzyka cenowe.

Instytucja może stosować korelacje empiryczne w ramach kategorii ryzyka i pomiędzy kategoriami ryzyka, jeżeli jej system pomiaru korelacji jest solidny i został konsekwentnie wdrożony.

1. 6. Instytucje stosujące metodę modeli wewnętrznych obliczają E^* według następującego wzoru:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \text{potencjalna zmiana wartości} \right\}$$

gdzie:

E_i = wartość ekspozycji dla każdej z osobna ekspozycji i w ramach umowy, która to wartość miałaby zastosowanie przy braku ochrony kredytowej, jeżeli instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem przy użyciu metody standardowej lub jeżeli obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanej straty według metody IRB;

C_i = wartość papierów wartościowych pożyczonych, nabytych lub otrzymanych lub środków pieniężnych pożyczonych lub otrzymanych w odniesieniu do każdej takiej ekspozycji i .

Obliczając kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem przy użyciu modeli wewnętrznych, instytucje korzystają z wyników modelu uzyskanych na podstawie poprzedniego dnia roboczego.

7. Przy obliczaniu potencjalnej zmiany wartości, o której mowa w ust. 6, spełnione zostają wszystkie następujące normy:

- a) obliczeń dokonuje się co najmniej raz dziennie;
- b) obliczeń dokonuje się w oparciu o jednostronny przedział ufności 99%;
- c) obliczeń dokonuje się w oparciu o pięciodniowy równoważny okres upływnienia; nie dotyczy to transakcji innych niż transakcje odkupu papierów wartościowych lub transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych, w odniesieniu do których stosuje się dziesięciodniowy równoważny okres upływnienia;
- d) obliczeń dokonuje się w oparciu o faktyczny okres obserwacji historycznej wynoszący co najmniej jeden rok, z wyjątkiem przypadków, w których znaczny wzrost zmienności cenowej uzasadnia krótszy okres obserwacji;
- e) zbiór danych wykorzystywanych do obliczeń aktualizuje się co trzy miesiące.

Jeżeli transakcja odkupu, transakcja udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów i transakcja z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia

kredytowego bądź podobna transakcja lub pakiet kompensowania instytucji spełnia kryteria określone w art. 279 ust. 2 i 3, minimalny okres utrzymywania dostosowuje się do okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, który miałby zastosowanie zgodnie z tymi ustępami w połączeniu z art. 279 ust. 4.

8. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź innych transakcji opartych na rynku kapitałowym objętych umowami ramowymi o kompensowaniu zobowiązań instytucje stosują E* obliczoną zgodnie z ust. 6 jako wartość ekspozycji dotyczącą ekspozycji wobec kontrahenta z tytułu transakcji objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań do celów art. 108 według metody standardowej lub do celów rozdziału 3 według metody IRB.
9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:
 - a) **definicje portfeli nieistotnych** do celów ust. 3;
 - aa) **metodyki oceny, na mocy której właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie metody IRB.**
 - b) kryteriów służących ustaleniu, czy model wewnętrzny jest solidny i został wdrożony do **celu** ust. 4 i 5 **oraz umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań.**

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2015 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 217

Uproszczona metoda ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Instytucje mogą stosować uproszczoną metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, wyłącznie jeżeli obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej. Instytucja nie stosuje jednocześnie uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych i kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, z wyjątkiem do celów art. 143 ust. 1 i art. 145 ust. 1. Instytucje nie stosują tego wyjątku selektywnie w celu spełnienia zmniejszonych wymogów w zakresie funduszy własnych lub w celu przeprowadzenia arbitrażu regulacyjnego.
2. Zgodnie z uproszczoną metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych instytucje przypisują uznanemu zabezpieczeniu finansowemu wartość równą jego wartości rynkowej określonej zgodnie z art. 202 ust. 4 lit. d).
3. Tym częściom wartości ekspozycji, które są zabezpieczone wartością rynkową uznanego zabezpieczenia, instytucje przypisują wagę ryzyka, którą przypisałyby zgodnie z rozdziałem 2, gdyby instytucja kredytująca posiadała bezpośrednią ekspozycję z tytułu instrumentu zabezpieczenia. Do tego celu wartość ekspozycji pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest równa 100% wartości pozycji, a nie wartości ekspozycji określonej w art.

Waga ryzyka zabezpieczonej części należności wynosi co najmniej 20%, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 4–6. Instytucje stosują do pozostałej części wartości ekspozycji wagę ryzyka, którą przypisałyby niezabezpieczonej ekspozycji wobec kontrahenta zgodnie z rozdziałem 2.

4. Zabezpieczonej części ekspozycji z tytułu transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych spełniających kryteria określone w art. 222 instytucje przypisują wagę ryzyka równą 0%. Jeżeli kontrahent będący stroną transakcji nie jest podstawowym uczestnikiem rynku, instytucje przypisują tej części ekspozycji wagę ryzyka równą 10%.
5. Wartościom ekspozycji określonym zgodnie z rozdziałem 6 dla instrumentów pochodnych wyszczególnionych w załączniku II, objętych codzienną wyceną rynkową i zabezpieczonych środkami pieniężnymi lub bankowymi instrumentami pieniężnymi, instytucje przypisują wagę ryzyka równą 0% w zakresie objętym zabezpieczeniem, jeżeli nie zachodzi niedopasowanie walutowe.

Wartościom ekspozycji z tytułu takich transakcji zabezpieczonych dłużnymi papierami wartościowymi wyemitowanymi przez rządy centralne lub banki centralne, którym zgodnie z rozdziałem 2 przypisuje się wagę ryzyka równą 0%, instytucje przypisują wagę ryzyka równą 10% w zakresie objętym zabezpieczeniem.

6. Jeżeli chodzi o transakcje inne niż te, o których mowa w ust. 4 i 5, instytucje mogą przypisywać wagę ryzyka równą 0%, jeżeli ekspozycja i zabezpieczenie są denominowane w tej samej walucie oraz jeżeli jest spełniony jeden z poniższych warunków:
 - a) zabezpieczeniem są zdeponowane środki pieniężne lub bankowy instrument pieniężny;
 - b) zabezpieczenie ma postać dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez rządy centralne lub banki centralne, którym na mocy art. 109 można przypisać wagę ryzyka równą 0%, a do wartości rynkowej zabezpieczenia został zastosowany współczynnik dyskonta 20%.
7. Do celów ust. 5 i 6 dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne obejmują:
 - a) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne, ekspozycje wobec których traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są one ustanowione, zgodnie z art. 110;
 - b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez wielostronne banki rozwoju, którym zgodnie z art. 112 ust. 2 przypisuje się wagę ryzyka 0%;
 - c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez organizacje międzynarodowe, którym na mocy art. 113 przypisuje się wagę ryzyka równą 0%.

Artykuł 218
Kompleksowa metoda ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Aby uwzględnić zmienność cenową, przy wycenie zabezpieczenia finansowego do celów kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych instytucje dokonują korekt z tytułu zmienności w odniesieniu do wartości rynkowej zabezpieczenia, jak określono w art. 219–222.

Jeżeli zabezpieczenie jest denominowane w walucie innej niż waluta, w której denominowana jest ekspozycja bazowa, instytucje dodają do korekty z tytułu zmienności korektę uwzględniającą zmienność walutową adekwatną do rodzaju zabezpieczenia, jak określono w art. 219–222.

W przypadku transakcji dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym objętych umowami o kompensowaniu zabezpieczeń, uznanymi przez właściwe organy zgodnie z rozdziałem 6, instytucje stosują korektę z tytułu zmienności uwzględniającą zmienność walutową, jeżeli zachodzi niedopasowanie między walutą zabezpieczenia a walutą rozliczeniową. Nawet jeżeli transakcje objęte umową o kompensowaniu zobowiązań są prowadzone w wielu walutach, instytucje stosują tylko jedną korektę z tytułu zmienności.

2. Instytucje obliczają wartość zabezpieczenia skorygowaną o czynnik zmienności (C_{VA}) według następującego wzoru:

$$C_{VA} = C \cdot (1 - H_C - H_{fx})$$

gdzie:

C = wartość zabezpieczenia;

H_C = korekta z tytułu zmienności odpowiadająca zabezpieczeniu, obliczona zgodnie z art. 219 i 222;

H_{fx} = korekta z tytułu zmienności odpowiadająca niedopasowaniu walutowemu, obliczona zgodnie z art. 219 i 222.

Instytucje stosują wzór przedstawiony w niniejszym ustępie przy obliczaniu wartości zabezpieczenia skorygowanej o czynnik zmienności w odniesieniu do wszystkich transakcji z wyjątkiem tych, które są objęte uznanymi umowami ramowymi o kompensowaniu zobowiązań i do których stosuje się przepisy określone w art. 215 i 216.

3. Instytucje obliczają wartość ekspozycji skorygowaną o czynnik zmienności (E_{VA}) według następującego wzoru:

$$E_{VA} = E \cdot (1 + H_E)$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji, która zostałaby określona w stosownych przypadkach zgodnie z rozdziałem 2 lub 3, jeżeli ekspozycja nie została zabezpieczona;

H_E = korekta z tytułu zmienności odpowiadająca ekspozycji, obliczona zgodnie z art. 219

W przypadku transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym instytucje obliczają E_{VA} według następującego wzoru:

$$E_{VA} = E.$$

4. Do celów obliczenia wartości E w ust. 3 stosuje się następujące zasady:
- w przypadku instytucji, które obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej, wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest równa 100% wartości tej pozycji, a nie wartości ekspozycji określonej w art. 106 ust. 1;
 - instytucje, które obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody IRB, obliczają wartość ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w art. 162 ust. 8–10 przy zastosowaniu współczynnika konwersji wynoszącego 100%, a nie współczynników konwersji lub wartości procentowych określonych w tych ustępach.
5. Instytucje obliczają w pełni skorygowaną wartość ekspozycji, biorąc pod uwagę zarówno zmienność, jak i skutki ograniczenia ryzyka zabezpieczenia według następującego wzoru:

$$E^* = \max\{0, E_{VA} - C_{VAM}\}$$

gdzie:

C_{VAM} = wartość C_{VA} skorygowana dodatkowo o każde niedopasowanie terminów zapadalności zgodnie z przepisami sekcji 5.

E^* = w pełni skorygowana wartość ekspozycji.

6. Instytucje mogą obliczać korekty z tytułu zmienności według metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności, o której mowa w art. 219, lub według metody własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności, o której mowa w art. 220.

Instytucja może wybrać metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności lub metodę własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności niezależnie od tego, czy do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wybrała metodę standardową, czy metodę IRB.

Jeżeli jednak instytucja stosuje metodę własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności, stosuje ją ona do wszystkich rodzajów instrumentów, z wyjątkiem portfeli nieistotnych, w przypadku których dopuszcza się zastosowanie metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności.

7. Jeżeli zabezpieczenie składa się z szeregu uznanych pozycji, instytucje obliczają korekty z tytułu zmienności według następującego wzoru:

$$H = \sum_i a_i H_i$$

gdzie:

a_i = część wartości uznanej pozycji i w wartości całkowitej zabezpieczenia;

H_i = korekta z tytułu zmienności mająca zastosowanie do uznanej pozycji i .

Artykuł 219

Nadzorcza korekta z tytułu zmienności według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Korekty z tytułu zmienności stosowane przez instytucje według metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności, przy założeniu codziennej aktualizacji wyceny, przedstawiono w tabelach 1–4 zawartych w niniejszym ustępie.

KOREKTY Z TYTUŁU ZMIENNOŚCI

Tabela 1										
Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego	Rezydualny termin zapadalności	Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez jednostki określone w części 1 pkt 7 lit. b)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez jednostki określone w części 1 pkt 7 lit. c) i d)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych spełniające kryteria określone w części 1 pkt 7 lit. h)		
		20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
1	≤ 1 rok	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
	> 1 ≤ 5 roku	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	> 5 lata	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657	22,628	16	11,313
2-3	≤ 1 rok	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	> 1 ≤ 5 roku	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	> 5 lata	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,942	24	16,970
4	≤ 1 rok	21,213	15	10,607	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy
	> 1 ≤ 5 roku	21,213	15	10,607	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy
	> 5 lata	21,213	15	10,607	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy

Tabela 2						
Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa krótkoterminowego dłużnego papieru wartościowego	Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez jednostki określone w części 1 pkt 7 lit. b), z ratingami krótkoterminowymi			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez jednostki określone w części 1 pkt 7 lit. c) i d), z ratingami krótkoterminowymi		
	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707
2-3	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414

Tabela 3

Inne rodzaje zabezpieczenia lub ekspozycji			
	20-dniowy okres upływnienia (%)	10-dniowy okres upływnienia (%)	5-dniowy okres upływnienia (%)
Akcje objęte indeksem głównym, obligacje zamienne objęte indeksem głównym	21,213	15	10,607
Inne akcje lub obligacje zamienne notowane na uznanej giełdzie	35,355	25	17,678
Środki pieniężne	0	0	0
Złoto	21,213	15	10,607

Tabela 4		
Korekta z tytułu zmienności w przypadku niedopasowania walutowego		
20-dniowy okres upływnienia (%)	10-dniowy okres upływnienia (%)	5-dniowy okres upływnienia (%)
11,314	8	5,657

2. Obliczanie korekt z tytułu zmienności zgodnie z ust. 1 podlega następującym warunkom:
- w przypadku zabezpieczonych transakcji kredytowych okres upływnienia wynosi 20 dni roboczych;
 - w przypadku transakcji odkupu, z wyjątkiem przypadków, w których takie transakcje obejmują przekazanie towarów lub przeniesienie gwarantowanych praw związanych z tytułem do towarów, oraz transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych, okres upływnienia wynosi 5 dni roboczych;
 - w przypadku innych transakcji opartych na rynku kapitałowym okres upływnienia wynosi 10 dni roboczych.

Jeżeli transakcja lub pakiet kompensowania instytucji spełniają kryteria określone w art. 279 ust. 2 i 3, minimalny okres utrzymywania dostosowuje się do okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, który miałby zastosowanie zgodnie z tymi ustępami.

- W tabelach 1–4 z ustępu 1, a także w ustępach 4–6 stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego, jest stopniem przypisanym danej ocenie kredytowej przez EUNB, zgodnie z rozdziałem 2.
- Do celów określenia stopnia jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego i o którym mowa w akapicie pierwszym, ma również zastosowanie art. 193 ust. 7.
- W przypadku nieuznanych papierów wartościowych lub towarów pożyczonych lub sprzedanych w ramach transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów korekta z tytułu zmienności jest taka sama jak w przypadku akcji nieobjętych indeksem głównym notowanych na uznanej giełdzie.
- W przypadku uznanych jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania korekta z tytułu zmienności jest średnią ważoną korekt z tytułu zmienności, jaka miałaby zastosowanie do aktywów, w które fundusz zainwestował, z uwzględnieniem okresu upływnienia transakcji określonego w ust. 2.

Jeżeli instytucja nie zna wartości aktywów, w które fundusz zainwestował, korekta z tytułu zmienności jest najwyższą korektą z tytułu zmienności, jaka miałaby zastosowanie do któregośkolwiek z aktywów, w jakie fundusz ma prawo zainwestować.

7. W przypadku dłużnych papierów wartościowych bez ratingu emitowanych przez instytucje i spełniających kryteria uznawania zawarte w art. 193 ust. 4 korekty z tytułu zmienności są takie same jak w przypadku papierów wartościowych emitowanych przez instytucje lub przedsiębiorstwa posiadające zewnętrzną ocenę kredytową wiążącą się ze stopniem jakości kredytowej równym 2 lub 3.

Artykuł 220

Własne oszacowania korekt z tytułu zmienności według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie własnych oszacowań zmienności w celu obliczania korekt z tytułu zmienności w odniesieniu do zabezpieczenia i ekspozycji, jeżeli te instytucje spełniają wymogi określone w ust. 2 i 3. Instytucje, który otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań zmienności, nie powracają do korzystania z innych metod, z wyjątkiem przypadków, gdy mogą wykazać zasadność takiego działania i z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia właściwych organów.

W przypadku dłużnych papierów wartościowych posiadających ocenę kredytową uznanej ECAI równoważną klasie inwestycyjnej lub lepszą instytucje mogą obliczać szacunkową wartość zmienności w odniesieniu do każdej kategorii papierów wartościowych.

W przypadku dłużnych papierów wartościowych posiadających ocenę kredytową uznanej ECAI równoważną wartości poniżej klasy inwestycyjnej i w przypadku innych uznanych zabezpieczeń instytucje obliczają korekty z tytułu zmienności osobno w odniesieniu do każdej pozycji.

Instytucje, które stosują metodę własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności, szacują zmienność zabezpieczenia lub niedopasowania walutowego, nie uwzględniając przy tym żadnych korelacji między niezabezpieczoną ekspozycją, zabezpieczeniem lub kursami walutowymi.

Przy określaniu odpowiednich kategorii instytucje biorą pod uwagę rodzaj emitenta papieru wartościowego, zewnętrzną ocenę kredytową papierów wartościowych, ich rezydualny termin zapadalności oraz zmodyfikowaną durację. Oszacowania zmienności są reprezentatywne dla papierów wartościowych objętych daną kategorią przez instytucję.

2. Obliczenia korekt z tytułu zmienności podlegają wszystkim poniższym kryteriom:
 - a) instytucje dokonują obliczeń w oparciu o jednostronny przedział ufności 99%;
 - b) instytucje dokonują obliczeń w oparciu o następujące okresy upływnienia:
 - (i) 20 dni roboczych w przypadku zabezpieczonych transakcji kredytowych;
 - (ii) 5 dni roboczych w przypadku transakcji odkupu, z wyjątkiem przypadków, w których takie transakcje obejmują przekazanie towarów lub przeniesienie gwarantowanych praw związanych z tytułem do towarów, oraz transakcji

udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych;

(iii) 10 dni roboczych w przypadku innych transakcji opartych na rynku kapitałowym;

c) instytucje mogą stosować wartości korekty z tytułu zmienności obliczone w oparciu o krótsze lub dłuższe okresy upływnienia i zmniejszone lub zwiększone w zależności od okresu upływnienia określonego w lit. b) dla danego rodzaju transakcji przy zastosowaniu wzoru wykorzystującego pierwiastek kwadratowy czasu:

$$H_M = H_N \cdot \sqrt{\frac{T_M}{T_N}}$$

gdzie:

T_M = odpowiedni okres upływnienia;

H_M = wartość korekty z tytułu zmienności na podstawie okresu upływnienia T_M ;

H_N = wartość korekty z tytułu zmienności na podstawie okresu upływnienia T_N ;

d) instytucje biorą pod uwagę brak płynności aktywów niższej jakości. W razie wątpliwości co do płynności zabezpieczenia korygują one okres upływnienia w górę. Określają również przypadki, w których dane historyczne mogą zaniżyć potencjalną zmienność. W takich przypadkach stosuje się scenariusz warunków skrajnych;

e) okres obserwacji historycznej, stosowany przez instytucje do obliczania korekt z tytułu zmienności, wynosi co najmniej jeden rok. W przypadku instytucji, które stosują w odniesieniu do okresu obserwacji historycznej system ważenia lub inne metody, faktyczny okres obserwacji wynosi co najmniej jeden rok. Właściwe organy mogą również wymagać od instytucji obliczenia jej korekt z tytułu zmienności przy zastosowaniu krótszego okresu obserwacji, jeżeli uznają, że jest to uzasadnione znacznym wzrostem zmienności cenowej;

f) instytucje aktualizują swoje zbiory danych i obliczają korekty z tytułu zmienności co najmniej raz na trzy miesiące. Ponadto instytucje dokonują przeglądu swoich zbiorów danych za każdym razem, gdy zachodzą istotne zmiany w cenach rynkowych.

3. Przy szacowaniu korekt z tytułu zmienności spełnione zostają wszystkie poniższe kryteria jakościowe:

a) instytucja stosuje oszacowania zmienności w ramach procesu bieżącego zarządzania ryzykiem również w odniesieniu do jej wewnętrznych limitów ekspozycji;

b) jeżeli okres upływnienia stosowany przez instytucję w ramach jej procesu bieżącego zarządzania ryzykiem jest dłuższy niż określony w niniejszej części w odniesieniu do danego rodzaju transakcji, powyższa instytucja zwiększa swoje korekty z tytułu zmienności zgodnie ze wzorem pierwiastka kwadratowego czasu przedstawionym w ust. 2 lit. c);

c) instytucja ma ugruntowane procedury monitorowania i zapewniania zgodności

z udokumentowanym zbiorem zasad i mechanizmów kontroli dotyczących funkcjonowania jej systemu szacowania korekt z tytułu zmienności i włączania tych oszacowań do procesu zarządzania ryzykiem;

- d) stosowany przez instytucję system szacowania korekt z tytułu zmienności poddaje się regularnie niezależnemu przeglądowi w ramach jej własnego procesu kontroli wewnętrznej. Przeglądu ogólnego systemu szacowania korekt z tytułu zmienności i włączania tych korekt do procesu zarządzania ryzykiem instytucji dokonuje się co najmniej raz w roku. Przedmiotem tego przeglądu są przynajmniej następujące kwestie:
- (i) włączenie oszacowanych korekt z tytułu zmienności do procesu bieżącego zarządzania ryzykiem;
 - (ii) zatwierdzenie wszelkich istotnych zmian w procesie szacowania korekt z tytułu zmienności;
 - (iii) sprawdzenie spójności, aktualności oraz wiarygodności źródeł danych wykorzystywanych do obsługi systemu szacowania korekt z tytułu zmienności, w tym niezależności takich źródeł;
 - (iv) dokładność i poprawność założeń dotyczących zmienności.

Artykuł 221

Zwiększanie korekty z tytułu zmienności według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

Korekty z tytułu zmienności określone w art. 219 są korektami z tytułu zmienności, które instytucja stosuje w przypadku prowadzenia codziennej aktualizacji wyceny. Podobnie, jeżeli instytucja stosuje własne oszacowania korekt z tytułu zmienności zgodnie z art. 220, oblicza je przede wszystkim na podstawie codziennej aktualizacji wyceny. Jeżeli aktualizacja wyceny odbywa się rzadziej niż raz dziennie, instytucje stosują większe korekty z tytułu zmienności. Instytucje obliczają je poprzez zwiększenie korekt z tytułu zmienności dla codziennej aktualizacji wyceny według następującego wzoru wykorzystującego pierwiastek kwadratowy czasu:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

gdzie:

H = korekta z tytułu zmienności, która ma być stosowana;

H_M = korekta z tytułu zmienności przy codziennej aktualizacji wyceny;

N_R = faktyczna liczba dni roboczych między aktualizacjami wyceny;

T_M = okres upłynnienia dla danego rodzaju transakcji.

Artykuł 222

Warunki stosowania korekty z tytułu zmienności równej 0% według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Jeżeli instytucja stosuje metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności zgodnie z art. 219 lub metodę własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności zgodnie z art. 220 oraz jeżeli są spełnione warunki określone w ust. 2 lit. a)–h), instytucje mogą w odniesieniu do transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych stosować korektę z tytułu zmienności równą 0% zamiast korekt z tytułu zmienności obliczanych zgodnie z art. 219–221. Metody przewidzianej w przepisach niniejszego artykułu nie stosują instytucje, które wykorzystują metodę modeli wewnętrznych określoną w art. 216.
2. Instytucje mogą stosować korektę z tytułu zmienności równą 0%, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:
 - a) zarówno ekspozycja, jak i zabezpieczenie są środkami pieniężnymi lub dłużnymi papierami wartościowymi emitowanymi przez rządy centralne lub banki centralne w rozumieniu art. 193 ust. 1 lit. b) i kwalifikują się do wagi ryzyka równej 0% zgodnie z rozdziałem 2;
 - b) zarówno ekspozycja, jak i zabezpieczenie są denominowane w tej samej walucie;
 - c) termin zapadalności transakcji nie przekracza jednego dnia lub zarówno ekspozycja, jak i zabezpieczenie podlegają codziennej wycenie rynkowej lub codziennej korekcie wartości depozytu zabezpieczającego;
 - d) okres pomiędzy ostatnią wyceną rynkową następującą przed nieuzupełnieniem zabezpieczenia przez kontrahenta a upłynięciem zabezpieczenia nie przekracza czterech dni roboczych;
 - e) transakcję rozlicza się w ramach systemu rozrachunku sprawdzonego w odniesieniu do danego typu transakcji;
 - f) dokumentacja dotycząca umowy lub transakcji jest standardową dokumentacją stosowaną na rynku w odniesieniu do transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek danego rodzaju papierów wartościowych;
 - g) transakcja podlega dokumentacji, w której określono, że jeżeli kontrahent nie dopełni obowiązku dostarczenia środków pieniężnych lub papierów wartościowych lub uzupełnienia zabezpieczenia bądź w inny sposób nie wykona zobowiązania, transakcja podlega natychmiastowemu rozwiązaniu;
 - h) właściwe organy uznają kontrahenta za podstawowego uczestnika rynku.
3. Za podstawowych uczestników rynku, o których mowa w ust. 2 lit. h), uznaje się następujące jednostki:
 - a) jednostki wymienione w art. 193 ust. 1 lit. b), ekspozycjom wobec których przypisuje się wagę ryzyka równą 0% zgodnie z rozdziałem 2;
 - b) instytucje;

- c) inne przedsiębiorstwa finansowe, w tym zakłady ubezpieczeń, ekspozycjom wobec których przypisuje się wagę ryzyka równą 20% według metody standardowej lub które obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat według metody IRB i nie posiadają oceny kredytowej uznanej ECAI, a ich rating wewnętrzny wskazuje na PD równoważne prawdopodobieństwu związanemu z ocenami kredytowymi zewnętrznych instytucji oceny wiarygodności kredytowej, którym EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej równy co najmniej 2, zgodnie z zasadami nadawania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2;
- d) regulowane przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania podlegające wymogom kapitałowym lub wymogom w zakresie dźwigni finansowej;
- e) regulowane fundusze emerytalne;
- f) uznane organizacje rozliczeniowe.

Artykuł 223

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. W ramach metody standardowej instytucje stosują E^* obliczoną zgodnie z art. 218 ust. 5 jako wartość ekspozycji do celów art. 108. W przypadku pozycji pozabilansowych wymienionych w załączniku I instytucje stosują E^* jako wartość, wobec której mają zastosowanie wartości procentowe wskazane w art. 106 ust. 1 w celu ustalenia wartości ekspozycji.
2. W ramach metody IRB instytucje stosują faktyczną LGD (LGD^*) jako LGD do celów rozdziału 3. Instytucje obliczają LGD^* według następującego wzoru:

$$LGD^* = LGD \cdot \frac{E^*}{E}$$

gdzie:

LGD = LGD, która miałaby zastosowanie do ekspozycji zgodnie z rozdziałem 3, gdyby ekspozycja nie była zabezpieczona;

E = wartość ekspozycji zgodnie z art. 29 ust. 2;

E^* = w pełni skorygowana wartość ekspozycji obliczona zgodnie z art. 29 ust. 2.

Artykuł 224

Zasady wyceny dotyczące pozostałych uznanych zabezpieczeń według metody IRB

1. Jeżeli chodzi o zabezpieczenie w formie nieruchomości, zabezpieczenie jest wyceniane przez niezależnego rzeczoznawcę na poziomie wartości rynkowej lub poniżej tej wartości. Instytucja wymaga od niezależnego rzeczoznawcy jasnego i przejrzystego udokumentowania wartości rynkowej.

W państwach członkowskich, które w przepisach ustawowych lub wykonawczych ustanowiły rygorystyczne kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, nieruchomość może być natomiast wyceniona przez niezależnego rzeczoznawcę na poziomie bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości lub poniżej tej wartości. Niezależny rzeczoznawca nie może brać pod uwagę czynników spekulacyjnych przy ocenie bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, którą to ocenę musi udokumentować w jasny i przejrzysty sposób.

Wartość zabezpieczenia jest wartością rynkową lub bankowo-hipoteczną wartością nieruchomości pomniejszoną tak, aby uwzględnić wyniki monitorowania wymaganego zgodnie z art. 203 ust. 3 oraz wszelkie uprzywilejowane roszczenia do nieruchomości.

2. Jeżeli chodzi o wierzytelności, wartością wierzytelności jest kwota z tytułu wierzytelności.
3. Instytucje wyceniają zabezpieczenie rzeczowe inne niż zabezpieczenie nieruchomości według wartości rynkowej, które obliczają jako szacunkową kwotę, jaką w dniu wyceny można uzyskać za nieruchomość w transakcji sprzedaży zawieranej na warunkach rynkowych pomiędzy kupującym a sprzedającym, którzy mają stanowczy zamiar zawarcia umowy.

Artykuł 225

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do pozostałych uznanych zabezpieczeń według metody IRB

1. Instytucje traktują LGD* obliczoną zgodnie z niniejszym ustępem i z ust. 2 jako LGD do celów rozdziału 3.

Jeżeli stosunek wartości zabezpieczenia do wartości ekspozycji jest niższy niż minimalny wymagany poziom zabezpieczenia ekspozycji (C*), jak określono w tabeli 5, wartość LGD* jest równa wartości LGD ustalonej w rozdziale 3 w odniesieniu do niezabezpieczonych ekspozycji wobec kontrahenta. W tym celu instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w art. 162 ust. 8–10 przy użyciu współczynnika konwersji lub wartości procentowej w wysokości 100%, a nie współczynników konwersji lub wartości procentowych określonych w tych ustępach.

Jeżeli stosunek wartości zabezpieczenia do wartości ekspozycji przekracza drugi, wyższy poziom progowy C** zgodnie z tabelą 5, LGD* jest równa wartościom określonym w tabeli 5.

Jeżeli wymagany poziom zabezpieczenia C** nie został osiągnięty w odniesieniu do ekspozycji jako całości, instytucje traktują przedmiotową ekspozycję jako dwie ekspozycje – jedną odpowiadającą części, w stosunku do której osiągnięto wymagany poziom zabezpieczenia C**, oraz drugą odpowiadającą pozostałej części.

2. Mającą zastosowanie LGD* oraz wymagane poziomy zabezpieczenia dla zabezpieczonych części ekspozycji przedstawiono w tabeli 5 zawartej w niniejszym ustępie.

Tabela 5				
Minimalna LGD dla zabezpieczonych części ekspozycji				
	LGD* w odniesieniu	LGD* w odniesieniu	Minimalny wymagany	Minimalny wymagany

	do należności uprzywilejowanych lub należności warunkowych	do należności podporządkowanych lub należności warunkowych	poziom zabezpieczenia ekspozycji (C*)	poziom zabezpieczenia ekspozycji (C**)
Wierzytelności	35%	65%	0%	125%
Nieruchomości mieszkalne / nieruchomości komercyjne	35%	65%	30%	140%
Inne zabezpieczenia	40%	70%	30%	140%

3. W ramach rozwiązania alternatywnego wobec sposobu traktowania przewidzianego w ust. 1 i 2 oraz z zastrzeżeniem przepisów art. 119 ust. 2 instytucje mogą przypisywać wagę ryzyka równą 50% tej części ekspozycji, która w granicach określonych, odpowiednio, w art. 120 ust. 2 lit. d) i w art. 121 ust. 2 lit. d), jest w pełni zabezpieczona nieruchomością mieszkalną lub komercyjną znajdującą się na terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli spełnione są wszystkie warunki zawarte w art. 195 ust. 6.

Artykuł 226

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w przypadku mieszanych puli zabezpieczeń

1. Instytucja oblicza wartość LGD*, którą traktuje jako LGD do celów rozdziału 3, zgodnie z ust. 2 i 3, jeżeli spełnione są oba poniższe warunki:
 - a) instytucja stosuje metodę IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty;
 - b) ekspozycja jest objęta zarówno zabezpieczeniem finansowym, jak i innym uznanym zabezpieczeniem.
2. Instytucje są zobowiązane do podziału wartości ekspozycji skorygowanej o czynnik zmienności, uzyskanej poprzez zastosowanie do wartości ekspozycji korekty z tytułu zmienności, jak określono w art. 218 ust. 5, aby otrzymać, w stosownych przypadkach, następujące części: część objętą uznanym zabezpieczeniem finansowym, część zabezpieczoną wierzytelnościami, część objętą zabezpieczeniem nieruchomością komercyjną lub mieszkalną, część objętą innym uznanym zabezpieczeniem oraz część niezabezpieczoną.
3. Instytucje obliczają LGD* osobno w odniesieniu do każdej z części ekspozycji, o których mowa w ust. 2, zgodnie ze stosownymi przepisami niniejszego rozdziału.

Artykuł 227

Inne rodzaje ochrony kredytowej rzeczywistej

1. Jeżeli spełnione są warunki określone w art. 207 ust. 1, depozyty u instytucji będących osobą trzecią można traktować jako gwarancję instytucji będącej osobą trzecią.

2. Jeżeli spełnione są warunki określone w art. 207 ust. 2, instytucje stosują następujące zasady wobec części ekspozycji zabezpieczonej bieżącą wartością wykupu polis ubezpieczeniowych na życie zastawioną na rzecz instytucji kredytującej:
- a) jeżeli do ekspozycji stosuje się metodę standardową, przypisuje się jej wagę ryzyka zgodnie z ust. 3;
 - b) jeżeli do ekspozycji stosuje się metodę IRB, ale ekspozycja ta nie podlega własnym oszacowaniom instytucji dotyczącym LGD, przypisuje się jej LGD równą 40%.

W przypadku niedopasowania walutowego instytucje obniżają bieżącą wartość wykupu zgodnie z art. 228 ust. 3, przy czym wartość ochrony kredytowej stanowi bieżącą wartość wykupu polisy ubezpieczeniowej na życie.

3. Do celów ust. 2 lit. a) instytucje przypisują następujące wagi ryzyka na podstawie wagi ryzyka przypisanej niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie:
- a) wagę ryzyka równą 20%, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 20%;
 - b) wagę ryzyka równą 35%, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 50%;
 - c) wagę ryzyka równą 70%, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 100%;
 - d) wagę ryzyka równą 150%, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 150%.
4. Instytucja może traktować instrumenty z opcją wykupu na żądanie, uznane zgodnie z art. 196 lit. c), jako gwarancję udzieloną przez instytucję emitującą. Wartość uznanej ochrony kredytowej jest następująca:
- a) jeżeli instrument podlega odkupowi po cenie nominalnej, wartością ochrony jest ta kwota;
 - b) jeżeli instrument podlega odkupowi po cenie rynkowej, wartością ochrony jest wartość instrumentu określona w taki sam sposób jak wartość dłużnych papierów wartościowych, o których mowa w art. 193 ust. 4.

PODSEKCJA 2

OCHRONA KREDYTOWA NIERZECZYWISTA

Artykuł 228 *Wycena*

1. Do celów obliczania skutków ochrony kredytowej nierzeczywistej zgodnie z niniejszą podsekcją wartość ochrony kredytowej nierzeczywistej (G) jest kwotą, którą dostawca ochrony zobowiązał się zapłacić w przypadku niewykonania zobowiązania lub

niedokonania płatności przez kredytobiorcę lub w przypadku zaistnienia innych określonych zdarzeń kredytowych.

2. Jeżeli chodzi o kredytowe instrumenty pochodne, w przypadku których za zdarzenie kredytowe nie uznaje się restrukturyzacji zobowiązania bazowego obejmującej umorzenie lub odroczenie spłaty kwoty głównej, odsetek lub opłat prowadzące do zdarzenia straty kredytowej, stosuje się następujące zasady:
 - a) jeżeli kwota, którą dostawca ochrony zobowiązał się zapłacić, nie jest wyższa niż wartość ekspozycji, instytucje obniżają wartość ochrony kredytowej obliczoną zgodnie z ust. 1 o 40%;
 - b) jeżeli kwota, którą dostawca ochrony zobowiązał się zapłacić, jest wyższa niż wartość ekspozycji, wartość ochrony kredytowej nie przekracza 60% wartości ekspozycji.
3. Jeżeli ochrona kredytowa nierzeczywista jest denominowana w walucie innej niż ta, w której denominowana jest ekspozycja, instytucje obniżają wartość ochrony kredytowej, stosując korektę z tytułu zmienności według następującego wzoru:

$$G^* = G \cdot (1 - H_{fx})$$

gdzie:

G^* = wartość ochrony kredytowej skorygowana o ryzyko walutowe;

G = kwota nominalna ochrony kredytowej;

H_{fx} = korekta z tytułu zmienności obejmująca każde niedopasowanie walutowe między ochroną kredytową a zobowiązaniem bazowym określona zgodnie z ust. 4.

Jeżeli nie zachodzi niedopasowanie walutowe, H_{fx} jest równa zero.

4. Instytucje obliczają korekty z tytułu zmienności obejmujące każde niedopasowanie walutowe w oparciu o okres upłynięcia wynoszący 10 dni roboczych, przy założeniu codziennej aktualizacji wyceny, i mogą je obliczać według metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności lub metody własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności, o których mowa, odpowiednio, w art. 219 i 220. Instytucje zwiększają korekty z tytułu zmienności zgodnie z art. 221.

Artykuł 229

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w przypadku ochrony częściowej i podziału na transze

Jeżeli instytucja przenosi część ryzyka kredytowego w co najmniej jednej transzy, stosuje się zasady określone w rozdziale 5. Instytucje mogą uznawać progi istotności dotyczące płatności, poniżej których nie dokonuje się żadnych płatności w przypadku straty, za równoważne zachowanym pozycjom pierwszej straty i skutkujące transferem ryzyka podzielonym na transze.

Artykuł 230

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej

1. Do celów art. 108 ust. 3 instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według następującego wzoru:

$$\max\{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji zgodnie z art. 106; w tym celu wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I wynosi 100% jej wartości, a nie wartości ekspozycji określonej w art. 106 ust. 1;

G_A = wartość ochrony ryzyka kredytowego obliczona zgodnie z art. 228 ust. 3 (G^*) i skorygowana dodatkowo o wszelkie niedopasowania terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5;

r = waga ryzyka ekspozycji wobec dłużnika, jak określono w rozdziale 2;

g = waga ryzyka ekspozycji wobec dostawcy ochrony, jak określono w rozdziale 2.

2. W przypadkach, w których zabezpieczona kwota (G_A) jest niższa niż wartość ekspozycji (E), instytucje mogą stosować wzór przedstawiony w ust. 1, wyłącznie wtedy, gdy zabezpieczone i niezabezpieczone części ekspozycji są równe pod względem uprzywilejowania.
3. Instytucje mogą rozszerzyć podejście przewidziane w art. 109 ust. 4 i 5 na ekspozycje lub części ekspozycji objęte gwarancją rządu centralnego lub banku centralnego, jeżeli gwarancja jest denominowana w walucie krajowej kredytobiorcy, a ekspozycja jest finansowana w tej walucie.

Artykuł 231

Obliczanie kwot ekspozycji ważonej ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody IRB

1. Jeżeli pełną substytucję uznaje się za nieuzasadnioną, do celów rozdziału 3 sekcja 3 wartością PD dla zabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) na podstawie skorygowanej wartości ochrony kredytowej G_A może być wartość PD dostawcy ochrony lub wartość PD pośrednia pomiędzy wartością kredytobiorcy a wartością gwaranta. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony nierzeczywistej do celów rozdziału 3 sekcja 3 instytucje mogą stosować wartość LGD przypisaną należnościami uprzywilejowanym.
2. W przypadku każdej niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) PD jest równe PD kredytobiorcy; LGD jest wówczas równe LGD ekspozycji bazowej.
3. G_A oznacza wartość G^* obliczoną zgodnie z art. 228 ust. 3 i skorygowaną dodatkowo o każde niedopasowanie terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5. E oznacza wartość ekspozycji zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 4. W tym celu instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w art. 162 ust. 8–10 przy zastosowaniu współczynnika konwersji lub wartości procentowej w wysokości 100%, a nie

współczynników konwersji lub wartości procentowych określonych w tych ustępach.

SEKCJA 5

NIEDOPASOWANIA TERMINÓW ZAPADALNOŚCI

Artykuł 232

Definicja niedopasowania terminów zapadalności

Niedopasowanie terminów zapadalności

1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem niedopasowanie terminów zapadalności ma miejsce, gdy rezydualny termin rozliczenia ochrony kredytowej jest krótszy niż rezydualny termin zapadalności tej zabezpieczonej ekspozycji. Jeżeli rezydualny termin rozliczenia ochrony jest krótszy niż trzy miesiące, a termin rozliczenia ochrony jest krótszy niż termin zapadalności ekspozycji bazowej, przedmiotowa ochrona nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa.
2. W przypadku gdy dochodzi do niedopasowania terminów zapadalności, ochrona kredytowa nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:
 - a) pierwotny termin rozliczenia ochrony wynosi mniej niż jeden rok;
 - b) ekspozycja jest ekspozycją krótkoterminową określoną przez właściwe organy jako podlegająca dolnej granicy jednego dnia, a nie jednego roku, jeżeli chodzi o termin zapadalności (M) zgodnie z art. 158 ust. 3.

Artykuł 233

Termin rozliczenia ochrony kredytowej

1. Efektywny termin zapadalności zobowiązania/ekspozycji bazowego jest możliwie najdłuższym pozostałym okresem, przed upływem którego dłużnik musi wykonać swoje zobowiązania, nie dłuższym jednak niż 5 lat. Z zastrzeżeniem ust. 2 termin rozliczenia ochrony kredytowej jest najwcześniejszym terminem, w którym ochrona może wygasnąć lub zostać zakończona.
2. Jeżeli sprzedawca ochrony może zgodnie z umową wypowiedzieć ochronę, za termin rozliczenia ochrony instytucje uznają najwcześniejszy termin, w którym można skorzystać z tej możliwości. Jeżeli nabywca ochrony może zgodnie z umową wypowiedzieć ochronę oraz jeżeli warunki ustalone przy zawieraniu umowy o ochronie zachęcają instytucję do wykupu instrumentu przed umownym terminem rozliczenia, za termin rozliczenia ochrony instytucja uznaje najwcześniejszy termin, w którym można skorzystać z tej możliwości; w pozostałych przypadkach instytucja może uznać, że taka możliwość nie wpływa na termin rozliczenia ochrony.
3. Jeżeli możliwe jest wycofanie kredytowego instrumentu pochodnego przed upływem okresu karencji wymaganego do stwierdzenia niewykonania zobowiązania z tytułu zobowiązania bazowego w wyniku nieuregulowania należnych płatności, instytucje skracają termin

rozliczenia ochrony o długość okresu karencji.

Artykuł 234
Wycena ochrony

1. W przypadku transakcji objętych ochroną kredytową rzeczywistą według uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych zabezpieczenie nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa rzeczywista, jeżeli zachodzi niedopasowanie między terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.
2. W przypadku transakcji objętych ochroną kredytową rzeczywistą według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych przy obliczaniu skorygowanej wartości zabezpieczenia instytucje uwzględniają termin rozliczenia ochrony kredytowej i termin zapadalności ekspozycji, zgodnie z następującym wzorem:

$$C_{VAM} = C_{VA} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

gdzie:

C_{VA} = wartość zabezpieczenia skorygowana o czynnik zmienności, jak określono w art. 218 ust. 2., lub kwota ekspozycji, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

t = liczba lat pozostałych do upływu terminu rozliczenia ochrony kredytowej, obliczona zgodnie z art. 233, lub wartość T , w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

T = liczba lat pozostałych do upływu terminu zapadalności ekspozycji, obliczona zgodnie z art. 233, lub 5 lat, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

t^* = 0,25.

Posługując się powyższym wzorem przy obliczaniu w pełni skorygowanej wartości ekspozycji (E^*), o której mowa w art. 218 ust. 5, instytucje stosują wartość C_{VAM} jako wartość C_{VA} skorygowaną dodatkowo o niedopasowanie terminów zapadalności.

3. W przypadku transakcji objętych ochroną kredytową nierzeczywistą przy obliczaniu skorygowanej wartości ochrony kredytowej instytucje uwzględniają termin rozliczenia ochrony kredytowej i termin zapadalności ekspozycji, zgodnie z następującym wzorem:

$$G_A = G^* \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

gdzie:

G^* = wartość ochrony skorygowana o wszelkie niedopasowanie walutowe;

G_A = G^* skorygowana o wszelkie niedopasowanie terminów zapadalności;

t = liczba lat pozostałych do upływu terminu rozliczenia ochrony kredytowej, obliczona zgodnie z art. 233, lub wartość T , w zależności od tego, która z tych wartości jest

niższa;

$T =$ liczba lat pozostałych do upływu terminu zapadalności ekspozycji, obliczona zgodnie z art. 233, lub 5 lat, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

$t^* =$ 0,25.

Instytucje stosują G_A jako wartość ochrony do celów art. 228–231.

SEKCJA 6

KOSZYKOWE TECHNIKI OGRANICZANIA RYZYKA KREDYTOWEGO

Artykuł 235

Kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane pierwszym niewykonaniem zobowiązania

Jeżeli instytucja uzyskuje ochronę kredytową wielu ekspozycji na warunkach, zgodnie z którymi pierwsze niewykonanie zobowiązania wśród ekspozycji uruchamia płatność, co stanowi zdarzenie kredytowe skutkujące rozwiązaniem umowy, instytucja może zmienić sposób obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem i , w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji, która w przypadku braku ochrony kredytowej dałaby najniższą z dwóch następujących kwot zgodnie z niniejszym rozdziałem, jednak wyłącznie jeżeli wartość ekspozycji jest lub równa wartości ochrony kredytowej lub niższa od niej:

- a) kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem obliczoną według metody standardowej;
- b) kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem obliczoną według metody IRB i powiększoną o kwotę oczekiwanej straty pomnożoną przez liczbę 12,5.

Artykuł 236

Kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania

W przypadku, w którym n -te niewykonanie zobowiązania wśród ekspozycji uruchamia płatność w ramach ochrony kredytowej, instytucja nabywająca ochronę może uznać ochronę jedynie w celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i , w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty, jeżeli ochronę uzyskano również w odniesieniu do 1 do $n-1$ przypadków niewykonania zobowiązania lub jeżeli miało już miejsce $n-1$ przypadków niewykonania zobowiązania. W takich przypadkach instytucja może zmienić sposób obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem i , w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji, która w razie braku ochrony kredytowej dałaby n -tą najniższą z dwóch kwot określonych w art. 235 lit. a) i b).

Wszystkie ekspozycje w koszyku spełniają wymogi określone w art. 199 ust. 2 i w art. 211 ust. 1 lit. d) odnośnie do ograniczania ryzyka kredytowego.

Rozdział 5

Sekurytyzacja

SEKCJA 1

DEFINICJE

Artykuł 237

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- (1) „marża nadwyżkowa” oznacza ściągnięte opłaty za kredyt oraz inne przychody z tytułu opłat związane z sekurytyzowanymi ekspozycjami po odliczeniu kosztów i wydatków;
- (2) „opcja odkupu końcowego” oznacza zawartą w umowie opcję odkupu lub zamknięcia pozycji sekurytyzacyjnych przez jednostkę inicjującą przed spłatą wszystkich ekspozycji bazowych, jeżeli kwota należności z tytułu ekspozycji spada poniżej określonego poziomu;
- (3) „instrument wsparcia płynności” oznacza pozycję sekurytyzacyjną z tytułu umowy o dostarczenie środków finansowych w celu zapewnienia terminowości przepływów pieniężnych do inwestorów;
- (4) „ K_{IRB} ” oznacza wartość równą 8% kwot ekspozycji ważonej ryzykiem, która byłaby obliczona zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji, gdyby te ekspozycje nie były objęte sekurytyzacją, powiększoną o kwotę oczekiwanych strat związanych z tymi ekspozycjami, obliczoną zgodnie z tymi artykułami;
- (5) „metoda ratingów” oznacza metodę obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnych zgodnie z art. 256;
- (6) „metoda formuły nadzorczej” oznacza metodę obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnych zgodnie z art. 257;
- (7) „pozycja bez ratingu” oznacza pozycję sekurytyzacyjną, która nie posiada uznanej oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI zgodnie z sekcją 4;
- (8) „pozycja z ratingiem” oznacza pozycję sekurytyzacyjną, która posiada uznaną ocenę kredytową wydaną przez uznaną ECAI zgodnie z sekcją 4;
- (9) „program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami (ABCP)” oznacza program sekurytyzacji, w ramach którego emitowane są papiery wartościowe przyjmujące głównie postać papierów dłużnych przedsiębiorstw z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym jeden rok lub krótszym;
- (10) „sekurytyzacja tradycyjna” oznacza sekurytyzację, w ramach której prowadzi się ekonomiczny transfer ekspozycji objętych sekurytyzacją. Odbywa się to w drodze przeniesienia własności sekurytyzowanych ekspozycji z jednostki inicjującej lub poprzez subpartycypację. Wyemitowane papiery wartościowe nie stanowią zobowiązań płatniczych instytucji inicjującej;

- (11) „syntetyczna sekurytyzacja” oznacza sekurytyzację, w ramach której przeniesienie ryzyka odbywa się przy użyciu kredytowych instrumentów pochodnych lub gwarancji, a ekspozycje objęte sekurytyzacją pozostają ekspozycjami instytucji inicjującej;
- (12) „ekspozycja odnawialna” oznacza ekspozycję, w przypadku której salda należności klientów mogą ulegać wahaniom w zależności od ich decyzji o zaciąganiu i spłacaniu kredytu, do wysokości uzgodnionego limitu;
- (13) „opcja przedterminowej spłaty należności” oznacza klauzulę umowną w ramach sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych nakazującą w przypadku zaistnienia określonych zdarzeń wykup pozycji inwestorów przed pierwotnie określonym terminem zapadalności wyemitowanych papierów wartościowych;
- (14) „transza pierwszej straty” oznacza najbardziej podporządkowaną transzę w ramach sekurytyzacji, która służy pokryciu pierwszej poniesionej straty dotyczącej sekurytyzowanej ekspozycji i tym samym zapewnia ochronę transzy drugiej straty oraz w stosownych przypadkach ochronę transz mających wyższy stopień uprzywilejowania.

SEKCJA 2

UZNANIE PRZENIESIENIA ISTOTNEJ CZĘŚCI RYZYKA

Artykuł 238 *Sekurytyzacja tradycyjna*

1. Instytucja inicjująca sekurytyzację tradycyjną może wyłączyć sekurytyzowane ekspozycje z obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:
 - a) uznaje się, że istotna część ryzyka kredytowego związana z sekurytyzowanymi ekspozycjami została przeniesiona na osoby trzecie;
 - b) instytucja inicjująca stosuje wagę ryzyka równą 1250% wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które posiada w ramach tej sekurytyzacji, lub odejmuje te pozycje sekurytyzacyjne od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. k).
2. Istotną część ryzyka kredytowego uznaje się za przeniesioną w następujących przypadkach:
 - a) wartość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine posiadanych przez instytucję inicjującą w ramach tej sekurytyzacji nie przekracza 50% wartości kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach tej sekurytyzacji;
 - b) jeżeli w ramach danej sekurytyzacji nie ma żadnych pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine, a jednostka inicjująca może udowodnić, że wartość ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z funduszy własnych lub którym przypisano by wagę ryzyka równą 1250%, znacznie przekracza rozsądne szacunki dotyczące oczekiwanej straty na ekspozycjach objętych sekurytyzacją, instytucja inicjująca nie posiada więcej niż 20% wartości ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z funduszy

własnych lub którym przypisano by wagę ryzyka równą 1250%.

Jeżeli możliwe ograniczenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które instytucja inicjująca mogłaby uzyskać w wyniku tej sekurytyzacji, nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, właściwy organ może w indywidualnych przypadkach podejmować decyzje o nieuznaniu, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie.

3. Do celów ust. 2 pozycje sekurytyzacyjne typu mezzanine oznaczają pozycje sekurytyzacyjne, do których stosuje się wagę ryzyka niższą niż 1250% i które są mniej uprzywilejowane niż najbardziej uprzywilejowane pozycje w ramach tej sekurytyzacji i mniej uprzywilejowane niż jakiegokolwiek inne pozycje sekurytyzacyjne w ramach tej sekurytyzacji, którym zgodnie z sekcją 4 można przypisać jeden z poniższych stopni jakości kredytowej:
 - a) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej podlegającej przepisom sekcji 3 podsekcja 3 – stopień jakości kredytowej równy 1;
 - b) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej podlegającej przepisom sekcji 3 podsekcja 4 – stopień jakości kredytowej równy 1 lub 2.
4. W ramach rozwiązania alternatywnego w stosunku do ust. 2 i 3 właściwe organy udzielają instytucjom inicjującym zezwolenia na uznanie istotnej części ryzyka kredytowego za przeniesioną, jeżeli instytucja inicjująca jest w stanie wykazać w przypadku każdej sekurytyzacji, że obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych, które instytucja inicjująca uzyskuje w drodze sekurytyzacji, jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie.

Zezwolenia udziela się wyłącznie w przypadku, gdy instytucja spełnia wszystkie poniższe warunki:

- a) instytucja ustanowiła strategie i metody w odpowiednim stopniu uwzględniające ryzyko i mające na celu ocenę przeniesienia ryzyka;
 - b) instytucja uznała również przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie w każdym przypadku do celów jej wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem i alokacji kapitału wewnętrznego.
5. Oprócz wymogów określonych w ust. 1–4, w stosownych przypadkach, spełnione są wszystkie poniższe warunki:
 - a) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji odzwierciedla istotę ekonomiczną transakcji;
 - b) sekurytyzowane ekspozycje znalazły się poza zasięgiem instytucji inicjującej oraz jej wierzycieli, również w przypadku upadłości i przejęcia zarządu. Jest to poparte opinią wykwalifikowanego radcy prawnego;
 - c) wyemitowane papiery wartościowe nie stanowią zobowiązań płatniczych instytucji inicjującej;
 - d) instytucja inicjująca nie zachowuje faktycznej ani pośredniej kontroli nad przeniesionymi ekspozycjami. Uznaje się, że jednostka inicjująca zachowała

faktyczną kontrolę nad przeniesionymi ekspozycjami, jeżeli posiada prawo odkupu od jednostki przejmującej uprzednio przeniesionych ekspozycji w celu realizacji związanych z nimi zysków lub jeżeli jest zobowiązana ponownie przejąć przeniesione ryzyko. Zachowanie przez instytucję inicjującą praw lub obowiązków dotyczących administrowania w odniesieniu do ekspozycji nie stanowi samo w sobie pośredniej kontroli nad ekspozycjami;

- e) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji spełnia wszystkie poniższe warunki:
- (i) z wyjątkiem opcji przedterminowej spłaty należności, nie zawiera klauzul narzucających wymóg podwyższenia jakości pozycji danej sekurytyzacji przez instytucję inicjującą, w tym między innymi zmiany bazowych ekspozycji kredytowych lub zwiększenia dochodu wypłacanego inwestorom w związku z pogorszeniem jakości kredytowej sekurytyzowanych ekspozycji;
 - (ii) nie zawiera klauzul zwiększających dochód wypłacany właścicielom pozycji danej sekurytyzacji w związku z pogorszeniem jakości kredytowej puli bazowej;
 - (iii) w stosownych przypadkach zawiera informacje wyjaśniające, że wszelki zakup lub odkup pozycji sekurytyzacyjnych przez jednostkę inicjującą lub jednostkę sponsorującą, który nie wchodzi w zakres jej zobowiązań umownych, jest możliwy wyłącznie na warunkach rynkowych;
- f) jeżeli jest dostępna opcja odkupu końcowego, spełnia ona też następujące warunki:
- (i) opcję realizuje się według uznania instytucji inicjującej;
 - (ii) opcję można zrealizować wyłącznie wtedy, gdy niespłacone pozostaje co najwyżej 10% pierwotnej wartości sekurytyzowanych ekspozycji;
 - (iii) opcji nie skonstruowano w sposób mający na celu uniknięcie przypisania strat do pozycji wsparcia jakości kredytowej lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów ani zapewnienie wsparcia jakości kredytowej w jakikolwiek inny sposób.

6. Właściwe organy informują EUNB o poszczególnych przypadkach określonych w ust. 2, w których możliwe obniżenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, oraz o stosowaniu przez instytucje przepisów ust. 4. EUNB monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i **w świetle obserwowanych najlepszych praktyk opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.**

Artykuł 239

Sekurytyzacja syntetyczna

1. Instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną może obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty, w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzowanych zgodnie z art. 244, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

- a) uznaje się, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie poprzez ochronę kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą;
 - b) instytucja inicjująca stosuje wagę ryzyka równą 1250% wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które posiada w ramach tej sekurytyzacji, lub odejmuje te pozycje sekurytyzacyjne od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. k).
2. Uznaje się, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:
- a) wartość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine posiadanych przez instytucję inicjującą w ramach tej sekurytyzacji nie przekracza 50% wartości kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach tej sekurytyzacji;
 - b) jeżeli w ramach danej sekurytyzacji nie ma żadnych pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine, a jednostka inicjująca może udowodnić, że wartość ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z funduszy własnych lub którym przypisano by wagę ryzyka równą 1250%, znacznie przekracza rozsądne szacunki dotyczące oczekiwanej straty na sekurytyzowanych ekspozycjach, instytucja inicjująca nie posiada więcej niż 20% wartości ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z funduszy własnych lub którym przypisano by wagę ryzyka równą 1250%;
 - c) jeżeli możliwe ograniczenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które instytucja inicjująca mogłaby uzyskać w wyniku tej sekurytyzacji, nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, właściwy organ może w indywidualnych przypadkach podejmować decyzje o nieuznaniu, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie.
3. Do celów ust. 2 pozycje sekurytyzacyjne typu mezzanine oznaczają pozycje sekurytyzacyjne, do których stosuje się wagę ryzyka niższą niż 1250% i które są mniej uprzywilejowane niż najbardziej uprzywilejowane pozycje w ramach tej sekurytyzacji i mniej uprzywilejowane niż jakiegokolwiek inne pozycje sekurytyzacyjne w ramach tej sekurytyzacji, którym zgodnie z sekcją 4 można przypisać jeden z poniższych stopni jakości kredytowej:
- a) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej podlegającej przepisom sekcji 3 podsekcja 3 – stopień jakości kredytowej równy 1;
 - b) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej podlegającej przepisom sekcji 3 podsekcja 4 – stopień jakości kredytowej równy 1 lub 2.
4. W ramach rozwiązania alternatywnego w stosunku do ust. 2 i 3 właściwe organy udzielają instytucjom inicjującym zezwolenia na uznanie istotnej części ryzyka kredytowego za przeniesioną, jeżeli instytucja inicjująca jest w stanie wykazać w przypadku każdej sekurytyzacji, że obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych, które instytucja inicjująca uzyskuje w drodze sekurytyzacji, jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie.

Zezwolenia udziela się wyłącznie w przypadku, gdy instytucja spełnia wszystkie poniższe

warunki:

- a) instytucja ustanowiła strategie i metody w odpowiednim stopniu uwzględniające ryzyko i mające na celu ocenę przeniesienia ryzyka;
 - b) instytucja uznała również przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie w każdym przypadku do celów jej wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem i alokacji kapitału wewnętrznego.
5. Oprócz wymogów określonych, stosownie do przypadku, w ust. 1–4 w odniesieniu do przeniesienia spełnione są poniższe warunki:
- a) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji odzwierciedla istotę ekonomiczną transakcji;
 - b) ochrona kredytowa, poprzez którą przenoszone jest ryzyko kredytowe, jest zgodna z art. 242 ust. 2;
 - c) w instrumentach stosowanych w celu przeniesienia ryzyka kredytowego nie ustanowiono warunków, które:
 - (i) nakładają znaczne progi istotności, poniżej których uznaje się, że ochrona kredytowa nie jest uruchamiana w razie wystąpienia zdarzenia kredytowego;
 - (ii) zezwalają na wypowiedzenie ochrony wskutek pogorszenia jakości kredytowej ekspozycji bazowych;
 - (iii) z wyjątkiem opcji przedterminowej spłaty należności, nakładają na instytucję inicjującą wymóg ulepszenia pozycji danej sekurytyzacji;
 - (iv) zwiększają koszt ochrony kredytowej ponoszony przez instytucję lub dochód wypłacany właścicielom pozycji danej sekurytyzacji w związku z pogorszeniem jakości kredytowej puli bazowej;
 - d) uzyskano opinię wykwalifikowanego radcy prawnego, potwierdzającą egzekwowalność ochrony kredytowej we wszystkich właściwych jurysdykcjach;
 - e) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji w stosownych przypadkach zawiera informacje wyjaśniające, że jakkolwiek zakup lub odkup pozycji sekurytyzacyjnych przez jednostkę inicjującą lub jednostkę sponsorującą, które nie wchodzą w zakres ich zobowiązań umownych, jest możliwy wyłącznie na warunkach rynkowych;
 - f) jeżeli jest dostępna opcja odkupu końcowego, spełnia ona wszystkie następujące warunki:
 - (i) opcję realizuje się według uznania instytucji inicjującej;
 - (ii) opcję można zrealizować wyłącznie wtedy, gdy niespłacone pozostaje co najwyżej 10% pierwotnej wartości sekurytyzowanych ekspozycji;
 - (iii) opcji nie skonstruowano w sposób mający na celu uniknięcie przypisania strat do pozycji wsparcia jakości kredytowej lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów ani zapewnienie wsparcia jakości kredytowej w jakkolwiek inny sposób.

6. Właściwe organy informują EUNB o poszczególnych przypadkach określonych w ust. 2, w których możliwe obniżenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, oraz o stosowaniu przez instytucje przepisów ust. 4. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

SEKCJA 3

OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM

PODSEKCJA 1

ZASADY

Artykuł 240

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

1. Jeżeli instytucja inicjująca przeniosła istotną część ryzyka kredytowego związanego z sekurytyzowanymi ekspozycjami zgodnie z sekcją 2, instytucja ta może:
 - a) w przypadku sekurytyzacji tradycyjnej wyłączyć z obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty ekspozycje, które poddała sekurytyzacji;
 - b) w przypadku sekurytyzacji syntetycznej obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji zgodnie z art. 244 i 245.
2. Jeżeli instytucja inicjująca podjęła decyzję o zastosowaniu ust. 1, oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem określone w niniejszym rozdziale dla pozycji, które może posiadać w ramach danej sekurytyzacji.

Jeżeli instytucja inicjująca nie przeniosła istotnej części ryzyka kredytowego lub jeżeli podjęła decyzję o niezastosowaniu ust. 1, nie musi obliczać kwot ekspozycji ważonych ryzykiem jakichkolwiek pozycji, które może posiadać w ramach takiej sekurytyzacji, ale nadal uwzględnia sekurytyzowane ekspozycje w obliczeniach kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w taki sposób, jakby nie były one objęte sekurytyzacją.
3. Jeżeli ekspozycja dotyczy różnych transz sekurytyzacyjnych, ekspozycja wobec każdej z transz jest uznawana za odrębną pozycję sekurytyzacyjną. Uznaje się, że pozycje danej sekurytyzacji posiadają dostawcy ochrony kredytowej pozycji sekurytyzacyjnych. Pozycje sekurytyzacyjne obejmują ekspozycje sekurytyzacyjne wynikające z kontraktów na stopę procentową lub z pochodnych instrumentów walutowych.
4. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem włącza się do całkowitej sumy kwot ekspozycji ważonych ryzykiem instytucji do celów art. 87 ust. 3, chyba że pozycja sekurytyzacyjna jest odejmowana od pozycji kapitału podstawowego Tier I na podstawie art. 33 ust. 1 lit. k).
5. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, przypisując wartości ekspozycji z tytułu pozycji, obliczonej zgodnie z art. 241, odpowiednią całkowitą

wagę ryzyka.

6. Całkowitą wagę ryzyka określa się jako sumę wagi ryzyka, o której mowa w niniejszym rozdziale, oraz ewentualnej dodatkowej wagi ryzyka zgodnie z art. 396.

Artykuł 241
Wartość ekspozycji

1. Wartość ekspozycji oblicza się według następujących zasad:
 - a) jeżeli instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z podsekcją 3, wartością ekspozycji z tytułu pozabilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość księgową po zastosowaniu szczególnych korekt o ryzyko kredytowe;
 - b) jeżeli instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z podsekcją 4, wartością ekspozycji z tytułu pozabilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość księgową obliczoną bez uwzględnienia jakichkolwiek dokonanych korekt o ryzyko kredytowe;
 - c) jeżeli instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z podsekcją 3, wartością ekspozycji z tytułu pozabilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość nominalna pomniejszona o wartość wszelkich korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego dotyczących tej pozycji sekurytyzacyjnej i pomnożona przez współczynnik konwersji zgodnie z niniejszym rozdziałem. Współczynnik konwersji wynosi 100%, chyba że określono inaczej;
 - d) jeżeli instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z podsekcją 4, wartością ekspozycji z tytułu pozabilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość nominalna pomnożona przez współczynnik konwersji zgodnie z niniejszym rozdziałem. Współczynnik konwersji wynosi 100%, chyba że określono inaczej;
 - e) wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta z tytułu instrumentu pochodnego wymienionego w załączniku II określa się zgodnie z rozdziałem 6.
2. Jeżeli instytucja posiada dwie lub więcej niż dwie pokrywające się pozycje sekurytyzacyjne, to w zakresie, w jakim te pozycje się pokrywają, włącza ona do obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wyłącznie pozycję lub część pozycji, która daje wyższe kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem. Instytucja może również uznać takie pokrywanie się wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu szczególnego ryzyka dotyczące pozycji w portfelu handlowym z wymogami w zakresie funduszy własnych dotyczącymi pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu niehandlowym, pod warunkiem że instytucja jest w stanie obliczyć i porównać wymogi w zakresie funduszy własnych dotyczące stosownych pozycji. Do celów niniejszego ustępu pokrywanie się ma miejsce w przypadkach, w których pozycje stanowią w całości lub w części ekspozycję na to samo ryzyko, tak że pokrywającym się pozycjom lub częściom pozycji odpowiada jedna ekspozycja.
3. Jeżeli do pozycji w papierach dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami (ABCP) ma zastosowanie art. 263 lit. c), instytucja może stosować wagę ryzyka przypisaną instrumentowi wsparcia płynności w celu obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ABCP, pod warunkiem że 100% ABCP wyemitowanych w ramach programu jest objętych tym instrumentem wsparcia płynności lub innymi takimi instrumentami oraz że

wszystkie te instrumenty wsparcia płynności są instrumentami o równym stopniu uprzywilejowania w stosunku do ABCP i tym samym tworzą pokrywające się pozycje.

4. Instytucja powiadamia właściwe organy o stosowaniu tego podejścia.

Artykuł 242

Uznanie ograniczenia ryzyka kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych

1. Instytucja może uznawać ochronę kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą uzyskaną w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z rozdziałem 4, z zastrzeżeniem wymogów określonych w niniejszym rozdziale oraz w rozdziale 4.
2. Uznaną ochroną kredytową rzeczywistą ogranicza się do zabezpieczenia finansowego, które kwalifikuje się do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 2, jak określono w rozdziale 4; warunkiem takiego uznania jest spełnienie odpowiednich wymogów określonych w rozdziale 4.
3. Za uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą oraz uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej uważa się ochronę i dostawców, którzy są uznawani zgodnie z rozdziałem 4, przy czym warunkiem takiego uznania jest spełnienie odpowiednich wymogów określonych w tym rozdziale.
4. W drodze odstępstwa od ust. 2 uznani dostawcy ochrony kredytowej nierzeczywistej określani w art. 197 posiadają ocenę kredytową uznanej ECAI, w przypadku której przypisano stopień jakości kredytowej równy 3 lub wyższy zgodnie z art. 131 i która posiadała stopień jakości kredytowej równy co najmniej 2 w chwili pierwszego uznania ochrony kredytowej. Instytucje posiadające zezwolenie na stosowanie metody IRB do ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony mogą oceniać uznawalność zgodnie ze zdaniem pierwszym na podstawie równoważności między PD dotyczącym dostawy ochrony a PD związanym ze stopniami jakości kredytowej, o których mowa w niniejszym ustępie.
5. W drodze odstępstwa od ust. 2 jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji są uznanymi dostawcami ochrony, jeżeli posiadają aktywa będące uznanym zabezpieczeniem finansowym i wobec których nie ma faktycznych ani warunkowych praw o wyższym lub równym stopniu uprzywilejowania w stosunku do praw warunkowych instytucji otrzymującej ochronę kredytową nierzeczywistą oraz jeżeli są spełnione wszystkie wymogi dotyczące uznania zabezpieczenia finansowego określone w rozdziale 4. W takich przypadkach GA (kwota ochrony skorygowana o wszelkiego rodzaju niedopasowania walutowe i niedopasowania terminów zapadalności zgodnie z przepisami rozdziału 4) ogranicza się do wartości rynkowej tych aktywów skorygowanej o czynnik zmienności, a g (waga ryzyka ekspozycji wobec dostawcy ochrony, jak określono według metody standardowej) określa się jako średnioważoną wagę ryzyka, która miałaby zastosowanie do tych aktywów jako zabezpieczenie finansowe według metody standardowej.

Artykuł 243

Ukryte wsparcie

1. Instytucja sponsorująca lub instytucja inicjująca, które w odniesieniu do sekurytyzacji zastosowały przepisy art. 240 ust. 1 i 2 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub które zbyły instrumenty zawarte w ich portfelu handlowym, w związku z czym nie

obowiązuje już ich wymóg posiadania funduszy własnych z tytułu ryzyka dotyczącego tych instrumentów, nie udzielają – do celów ograniczenia potencjalnych lub faktycznych strat inwestorów – wsparcia sekurytyzacji wykraczającego poza swoje zobowiązania umowne. Transakcji nie uznaje się za zapewniającą wsparcie, jeżeli jest ona realizowana na warunkach rynkowych i uwzględniana w ocenie przeniesienia istotnej części ryzyka. Każda taka transakcja, niezależnie od tego, czy zapewnia wsparcie, jest zgłaszana właściwym organom i poddawana kontroli kredytowej instytucji oraz procesowi przyznawania kredytu. Oceniając, czy struktura transakcji nie ma na celu udzielenia wsparcia, instytucja odpowiednio analizuje przynajmniej wszystkie następujące aspekty:

- a) cenę odkupu;
 - b) kapitał instytucji i jej poziom płynności przed odkupem i po nim;
 - c) dochody z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji;
 - d) dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych.
2. EUNB zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wydaje wytyczne określające warunki rynkowe oraz wskazujące, w jakich przypadkach struktura transakcji nie ma na celu udzielenia wsparcia.
 3. Jeżeli instytucja inicjująca lub instytucja sponsorująca nie spełniają warunków określonych w ust. 1 w odniesieniu do sekurytyzacji, posiadają one przynajmniej fundusze własne w celu zabezpieczenia wszystkich sekurytyzowanych ekspozycji, tak jakby nie były one objęte sekurytyzacją.

PODSEKCJA 2

OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM PRZEZ INSTYTUCJE INICJUJĄCE DLA EKSPOZYCJI OBJĘTYCH SEKURTYZACJĄ SYNTETYCZNĄ

Artykuł 244 Podejście ogólne

Obliczając kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli spełnione są warunki przewidziane w art. 239, instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną stosuje, z zastrzeżeniem przepisów art. 245, właściwe metody obliczania określone w niniejszej sekcji, a nie metody określone w rozdziale 2. Dla instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3, kwota oczekiwanej straty w odniesieniu do takich ekspozycji jest równa **25% kwoty oczekiwanej straty, jeżeli ekspozycja nie została przeniesiona.**

Wymogi określone w akapicie pierwszym mają zastosowanie do całej puli ekspozycji objętych sekurytyzacją. Z zastrzeżeniem przepisów art. 245, instytucja inicjująca oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do wszystkich transz sekurytyzacyjnych zgodnie z przepisami niniejszej sekcji, w tym tych, w odniesieniu do których dana instytucja uznaje ograniczenie ryzyka kredytowego zgodnie z art. 242; w takim przypadku wagę ryzyka przypisywaną danej pozycji można zmienić zgodnie z rozdziałem 4, z zastrzeżeniem wymogów określonych w niniejszym rozdziale.

Artykuł 245

Sposób traktowania przypadków niedopasowania terminów zapadalności w sekurytyzacjach syntetycznych

Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 244 wszelkie przypadki niedopasowania terminów zapadalności między ochroną kredytową, poprzez którą osiąga się podział na transze, a sekurytyzowanymi ekspozycjami uwzględnia się w następujący sposób:

- a) za termin zapadalności sekurytyzowanych ekspozycji uważa się najdłuższy termin zapadalności którejkolwiek z tych ekspozycji, jednak nie dłuższy niż pięć lat. Termin rozliczenia ochrony kredytowej określa się zgodnie z rozdziałem 4;
- b) przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla transz, którym zgodnie z niniejszą sekcją przypisuje się wagę ryzyka równą 1250%, instytucja inicjująca nie uwzględnia żadnych przypadków niedopasowania terminów zapadalności. W odniesieniu do wszystkich innych transz stosuje się sposób traktowania przypadków niedopasowania terminów zapadalności określony w rozdziale 4, według następującego wzoru:

$$RW^* = RW_{SP} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*} + RW_{Ass} \cdot \frac{T - t}{T - t^*}$$

gdzie:

RW^* = kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 87 lit. a);

RW_{Ass} = kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji, gdyby te ekspozycje nie zostały poddane sekurytyzacji, obliczane proporcjonalnie;

RW_{SP} = kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem obliczane zgodnie z art. 244, jeżeli nie wystąpił przypadek niedopasowania terminów zapadalności;

T = termin zapadalności ekspozycji bazowych wyrażony w latach;

t = termin rozliczenia ochrony kredytowej wyrażony w latach;

t^* = 0,25.

PODSEKCJA 3

OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM WEDŁUG METODY STANDARDOWEJ

Artykuł 246

Wagi ryzyka

Z zastrzeżeniem przepisów art. 247, instytucja oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej posiadającej rating, stosując do wartości ekspozycji odpowiednią wagę ryzyka.

Odpowiednią wagą ryzyka jest waga ryzyka określona w tabeli 1, z którą wiąże się ocena kredytowa danej pozycji zgodnie z przepisami sekcji 4.

Tabela 1					
Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4 (dotyczy wyłącznie ocen kredytowych innych niż krótkoterminowe oceny kredytowe)	Wszystkie inne stopnie jakości kredytowej
Pozycje sekurytyzacyjne	20%	50%	100%	350%	1250%
Pozycje resekurytyzacyjne	40%	100%	225%	650%	1250%

Z zastrzeżeniem przepisów art. 247–250, kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu oblicza się przez zastosowanie wagi ryzyka równej 1250%.

Artykuł 247
Instytucje inicjujące i sponsorujące

W przypadku instytucji inicjującej lub instytucji sponsorującej, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem obliczone w odniesieniu do ich pozycji sekurytyzacyjnych w ramach którejkolwiek sekurytyzacji mogą ograniczać się do kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które obliczono by w danym czasie dla sekurytyzowanych ekspozycji, gdyby nie zostały one poddane sekurytyzacji, z zastrzeżeniem zakładanego zastosowania wagi ryzyka równej 150% do następujących pozycji:

- a) wszystkich pozycji, których aktualnie dotyczy niewykonanie zobowiązania;
- b) wszystkich pozycji, z którymi wiąże się szczególnie wysokie ryzyko zgodnie z art. 123 wśród sekurytyzowanych ekspozycji.

Artykuł 248
Sposoby traktowania pozycji bez ratingu

1. Do celów obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu dana instytucja może zastosować średnioważoną wagę ryzyka, która zostałaby zastosowana przez instytucję posiadającą ekspozycje do sekurytyzowanych ekspozycji zgodnie z rozdziałem 2, pomnożoną przez współczynnik koncentracji, o którym mowa w ust. 2. Do tego celu dana instytucja w każdym momencie zna skład puli ekspozycji objętych sekurytyzacją.
2. Współczynnik koncentracji równa się sumie kwot nominalnych wszystkich transz podzielonej przez sumę wartości nominalnych transz o stopniu uprzywilejowania równym lub niższym niż transzy, w której znajduje się dana pozycja, włączając w to również samą transzę. Otrzymana waga ryzyka nie jest wyższa niż 1250% ani niższa niż jakakolwiek waga ryzyka mająca zastosowanie do bardziej uprzywilejowanej transzy posiadającej rating. Jeżeli dana instytucja nie jest w stanie określić wag ryzyka, które miałyby zastosowanie do sekurytyzowanych ekspozycji zgodnie z rozdziałem 2, przypisuje ona przedmiotowej pozycji wagę ryzyka równą 1250%.

Artykuł 249

Sposoby traktowania pozycji sekurytyzacyjnych w transzy drugiej straty lub o wyższym stopniu uprzywilejowania w programie ABCP

Z zastrzeżeniem dostępności korzystniejszych sposobów traktowania w zakresie instrumentów wsparcia płynności bez ratingu zgodnie z art. 250, dana instytucja może zastosować do pozycji sekurytyzacyjnych spełniających poniższe warunki wagę ryzyka o wartości 100% lub najwyższą wagę ryzyka, która byłaby zastosowana przez instytucję posiadającą ekspozycje do dowolnych sekurytyzowanych ekspozycji na podstawie rozdziału 2 – w zależności od tego, która z tych dwóch wartości jest większa:

- a) pozycja sekurytyzacyjna jest częścią transzy, która w sensie ekonomicznym stanowi w sekurytyzacji pozycję drugiej straty lub bardziej uprzywilejowaną, a transza pierwszej straty dostarcza istotnego wsparcia jakości kredytowej w stosunku do transzy drugiej straty;
- b) jakość pozycji sekurytyzacyjnej jest równa jakości inwestycyjnej lub wyższa;
- c) pozycja sekurytyzacyjna znajduje się w posiadaniu instytucji, która nie posiada pozycji w transzy pierwszej straty.

Artykuł 250

Sposoby traktowania instrumentów wsparcia płynności bez ratingu

1. W celu określenia wartości ekspozycji instrumentu wsparcia płynności bez ratingu instytucje mogą zastosować współczynnik konwersji równy 50% do kwoty nominalnej przedmiotowego instrumentu, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) dokumentacja dotycząca instrumentu wsparcia płynności jasno określa i ogranicza okoliczności, w których ten instrument może być wykorzystany;
 - b) instrumentu nie można wykorzystać w celu dostarczenia wsparcia jakości kredytowej poprzez pokrycie strat już poniesionych do momentu wykorzystania instrumentu, a w szczególności w celu zapewnienia płynności w odniesieniu do ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania w momencie wykorzystania instrumentu, lub w celu nabycia aktywów powyżej wartości godziwej;
 - c) instrumentu nie stosuje się w celu zapewnienia stałego lub regularnego finansowania sekurytyzacji;
 - d) spłata z tytułu wykorzystania instrumentu nie jest podporządkowana w stosunku do należności inwestorów innych niż należności z tytułu kontraktów na stopę procentową lub pochodnych instrumentów walutowych, opłat lub innych tego typu płatności, ani też nie podlega zrzeczeniu lub odroczeniu;
 - e) instrumentu wsparcia płynności nie można wykorzystać po wyczerpaniu wszystkich mających zastosowanie instrumentów wsparcia jakości kredytowej korzystnych dla danego instrumentu wsparcia płynności;
 - f) instrument wsparcia płynności zawiera postanowienie, które skutkuje automatycznym zmniejszeniem kwoty, jaka może być wykorzystana, o wysokość

kwoty ekspozycji, w przypadku których nie wykonano zobowiązania – gdzie „niewykonanie zobowiązania” jest użyte w znaczeniu nadanym w rozdziale 3 – lub, jeżeli pula sekurytyzowanych ekspozycji składa się z instrumentów posiadających rating, postanowienie, które stanowi o zakończeniu funkcjonowania instrumentu, gdy średnia jakość puli spadnie poniżej klasy inwestycyjnej.

Stosuje się najwyższą wagę ryzyka, jaką instytucja posiadająca ekspozycje zastosowałaby do wszelkich sekurytyzowanych ekspozycji zgodnie z rozdziałem 2.

2. W celu określenia wartości ekspozycji z tytułu linii zaliczek gotówkowych można zastosować współczynnik konwersji równy 0% do kwoty nominalnej instrumentu wsparcia płynności, który jest bezwarunkowo odwoływalny, pod warunkiem że spełnione zostały warunki określone w ust. 1 oraz że spłata z tytułu wykorzystania instrumentu jest uprzywilejowana w stosunku do wszelkich innych roszczeń do przepływów pieniężnych z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji.

Artykuł 251

Dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych odnośnie do sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych z opcjami przedterminowej spłaty należności

1. W przypadku sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych z opcją przedterminowej spłaty należności instytucja inicjująca oblicza zgodnie z niniejszym artykułem dodatkową kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do możliwego podwyższenia poziomu ryzyka kredytowego, na które dana ekspozycja jest narażona, w wyniku uruchomienia opcji przedterminowej spłaty należności.
2. Instytucja oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do sumy wartości ekspozycji udziału jednostki inicjującej i udziału inwestorów.

W przypadku programów sekurytyzacyjnych, w ramach których sekurytyzowane ekspozycje zawierają ekspozycje odnawialne i nieodnawialne, instytucja inicjująca stosuje sposoby traktowania określone w ust. 3–6 w odniesieniu do tej części puli bazowej, która zawiera ekspozycje odnawialne.

Wartością ekspozycji z tytułu udziału jednostki inicjującej jest wartość ekspozycji tej referencyjnej części puli wykorzystanych kwot sprzedanych do celów sekurytyzacji, której udział w całej puli wierzytelności sprzedanych w ramach sekurytyzacji określa proporcję przepływów pieniężnych z tytułu kwoty głównej, odsetek oraz innych powiązanych kwot, które nie są dostępne w celu dokonania płatności na rzecz posiadaczy pozycji sekurytyzacyjnych danej sekurytyzacji. Udział jednostki inicjującej nie może być podporządkowany w stosunku do udziału inwestorów. Wartością ekspozycji z tytułu udziału inwestorów jest wartość ekspozycji pozostałej części referencyjnej puli wykorzystanych kwot.

Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do wartości ekspozycji z tytułu udziału jednostki inicjującej oblicza się jako ekspozycję proporcjonalną w stosunku do sekurytyzowanych ekspozycji, gdyby nie zostały one poddane sekurytyzacji.

3. Z obliczania dodatkowej kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem, o której mowa w ust. 1, zwolnione są jednostki inicjujące następujące rodzaje sekurytyzacji:

- a) sekurytyzacje ekspozycji odnawialnych, w przypadku których inwestorzy ponoszą pełne ryzyko związane z każdym przyszłym wykorzystaniem kwot przez kredytobiorców, co oznacza, że ryzyko z tytułu instrumentów bazowych nie przechodzi z powrotem na instytucję inicjującą nawet po zdarzeniu uruchamiającym przedterminową spłatę należności;
 - b) sekurytyzacje, w przypadku których ewentualna opcja przedterminowej spłaty należności jest uruchamiana jedynie przez zdarzenia niezwiązane z wynikami aktywów sekurytyzowanych lub z instytucją inicjującą, takie jak istotne zmiany w prawie podatkowym lub w przepisach podatkowych.
4. W przypadku instytucji inicjującej, od której zgodnie z ust. 1 wymaga się obliczenia dodatkowej kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem, całkowita wartość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do jej pozycji w udziale inwestorów oraz kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem obliczone zgodnie z ust. 1 nie przekraczają wyższej z poniższych wartości:
- a) kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczonych w odniesieniu do jej pozycji w udziale inwestorów;
 - b) kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które byłyby obliczone w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji przez instytucję posiadającą ekspozycje tak, jakby nie były one poddane sekurytyzacji na kwotę równą udziałowi inwestorów.

Odliczenie zysków netto, jeżeli takie występują, z tytułu kapitalizacji przyszłych dochodów, wymagane zgodnie z art. 29 ust. 1, traktuje się niezależnie od maksymalnej kwoty wskazanej w poprzednim akapicie.

5. Aby obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem zgodnie z ust. 1, wartość ekspozycji z tytułu udziału inwestorów mnoży się przez iloczyn odpowiedniego współczynnika konwersji, jak wskazano w ust. 6–9, i średnioważoną wagę ryzyka, która zostałaby zastosowana do sekurytyzowanych ekspozycji, gdyby nie zostały one objęte sekurytyzacją.

Opcję przedterminowej spłaty należności uważa się za kontrolowaną, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) instytucja inicjująca posiada odpowiednie plany utrzymywania funduszy własnych i zachowania płynności, aby zapewnić wystarczające fundusze własne i wystarczającą płynność w razie przedterminowej spłaty należności;
- b) przez cały okres transakcji obowiązuje proporcjonalny podział spłat odsetek, kwoty głównej, wydatków, strat i odzyskanych należności pomiędzy udziałem jednostki inicjującej a udziałem inwestorów na podstawie salda zaległych wierzytelności mierzonego w co najmniej jednym terminie odniesienia w każdym miesiącu;
- c) za okres spłaty uważa się czas wystarczający do uregulowania lub uznania za zobowiązanie niewykonane 90% całkowitej wartości długu (udział jednostki inicjującej i inwestorów) pozostałej do uregulowania na początku procesu przedterminowej spłaty należności;
- d) tempo spłaty nie jest szybsze niż w przypadku spłaty liniowej w okresie podanym w lit. c).

6. W przypadku sekurytyzacji z opcją przedterminowej spłaty ekspozycji detalicznych, które są niezatwierdzone i bezwarunkowo odwoływalne bez uprzedzenia i gdzie przedterminową spłatę uruchamia określony spadek poziomu marży nadwyżkowej, instytucje porównują średni poziom marży nadwyżkowej z trzech miesięcy z poziomami obowiązkowej blokady marży nadwyżkowej.

Jeżeli sekurytyzacja nie wymaga blokowania marży nadwyżkowej, przyjmuje się, że moment blokady marży nadwyżkowej jest o 4,5 punktu procentowego wyższy niż poziom marży nadwyżkowej, który uruchamia proces przedterminowej spłaty należności.

Odpowiedni współczynnik konwersji określa się zgodnie z poziomem faktycznej marży nadwyżkowej z trzech miesięcy, zgodnie z tabelą 2.

Tabela 2		
	Sekurytyzacja z kontrolowaną opcją przedterminowej spłaty należności	Sekurytyzacja z opcją niekontrolowanej przedterminowej spłaty należności
Średnia marża nadwyżkowa z trzech miesięcy	Współczynnik konwersji	Współczynnik konwersji
Powyżej poziomu A	0%	0%
Poziom A	1%	5%
Poziom B	2%	15%
Poziom C	10%	50%
Poziom D	20%	100%
Poziom E	40%	100%

gdzie:

- a) „poziom A” oznacza poziomy marży nadwyżkowej niższe niż 133,33% poziomu blokady marży nadwyżkowej, ale nie niższe niż 100% tego poziomu;
 - b) „poziom B” oznacza poziomy marży nadwyżkowej niższe niż 100% poziomu blokady marży nadwyżkowej, ale nie niższe niż 75% tego poziomu;
 - c) „poziom C” oznacza poziomy marży nadwyżkowej niższe niż 75% poziomu blokady marży nadwyżkowej, ale nie niższe niż 50% tego poziomu;
 - d) „poziom D” oznacza poziomy marży nadwyżkowej niższe niż 50% poziomu blokady marży nadwyżkowej, ale nie niższe niż 25% tego poziomu;
 - e) „poziom E” oznacza poziomy marży nadwyżkowej niższe niż 25% poziomu blokady marży nadwyżkowej.
7. W przypadku sekurytyzacji z opcją przedterminowej spłaty ekspozycji detalicznych, które są niezatwierdzone i bezwarunkowo odwoływalne bez uprzedzenia i gdzie przedterminową spłatę uruchamia wskaźnik ilościowy dotyczący innego elementu niż średni poziom marży nadwyżkowej z trzech ostatnich miesięcy, instytucje mogą – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów – zastosować sposób postępowania zbliżony do opisanego w ust. 6 w celu określenia wskazanego współczynnika konwersji. Właściwy organ udziela zezwolenia, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- a) przedmiotowy sposób postępowania jest odpowiedniejszy, ponieważ firma może ustalić miarę ilościową równoważną – w odniesieniu do wskaźnika ilościowego uruchamiającego przedterminową spłatę należności – poziomowi blokady marży nadwyżkowej;
 - b) przedmiotowy sposób postępowania prowadzi do pomiaru ryzyka możliwego zwiększenia ryzyka kredytowego, na które dana instytucja jest narażona, w wyniku uruchomienia opcji przedterminowej spłaty należności, który jest równie ostrożny jak pomiar przeprowadzany zgodnie z ust. 6.
8. W odniesieniu do wszystkich pozostałych sekurytyzacji z kontrolowaną opcją przedterminowej spłaty należności z tytułu ekspozycji odnawialnych stosuje się współczynnik konwersji równy 90%.
9. W odniesieniu do wszystkich pozostałych sekurytyzacji z niekontrolowaną opcją przedterminowej spłaty należności z tytułu ekspozycji odnawialnych stosuje się współczynnik konwersji równy 100%.

Artykuł 252

Ograniczenie ryzyka kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych podlegających metodzie standardowej

W przypadku uzyskania ochrony kredytowej wobec pozycji sekurytyzacyjnej obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem może ulec zmianie zgodnie z przepisami rozdziału 4.

Artykuł 253

Zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

W przypadku pozycji sekurytyzacyjnej, której przypisano wagę ryzyka równą 1 250%, instytucje mogą zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. k) odliczyć wartość ekspozycji danej pozycji od funduszy własnych w ramach rozwiązania alternatywnego wobec włączania danej pozycji do obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem. W tym celu przy obliczaniu wartości ekspozycji można uwzględnić uznaną ochronę kredytową rzeczywistą w sposób zgodny z przepisami art. 252.

W przypadku gdy instytucja inicjująca korzysta z takiego rozwiązania alternatywnego, może ona odjąć kwotę 12,5 razy większą od kwoty odliczonej zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. k) od kwoty określonej w art. 247 jako kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem, która w danym momencie byłaby obliczona dla sekurytyzowanych ekspozycji, gdyby nie zostały one poddane sekurytyzacji.

PODSEKCJA 4

OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM WEDŁUG METODY IRB

Artykuł 254

Hierarchia metod

1. Instytucje stosują metody według następującej hierarchii:
- a) do obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla pozycji z ratingiem lub

pozycji, wobec której można zastosować rating implikowany, stosuje się metodę ratingów zewnętrznych określoną w art. 256;

- b) w odniesieniu do pozycji bez ratingu instytucja może zastosować metodę formuły nadzorczej określoną w art. 257, jeżeli może zapewnić oszacowania wartości PD oraz w stosownych przypadkach oszacowania ekspozycji, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, i LGD jako parametry wejściowe dla metody formuły nadzorczej zgodnie z wymogami w zakresie oszacowania tych parametrów według metody wewnętrznych ratingów zgodnie z przepisami sekcji 3. Instytucja inna niż instytucja inicjująca może zastosować metodę formuły nadzorczej jedynie pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, którego udziela się, jeżeli dana instytucja spełnia warunek określony w poprzednim zdaniu;
 - c) w ramach rozwiązania alternatywnego do rozwiązania podanego w lit. b) i wyłącznie w odniesieniu do pozycji bez ratingu objętych programami ABCP instytucja może zastosować metodę wewnętrznych oszacowań zgodnie z ust. 3, jeżeli uzyskała na to zezwolenie właściwych organów;
 - d) we wszystkich pozostałych przypadkach pozycjom sekurytyzacyjnym bez ratingu przypisuje się wagę ryzyka równą 1250%.
2. Do celów stosowania ratingu implikowanego dana instytucja przyznaje pozycji bez ratingu implikowaną ocenę kredytową równoważną ocenie kredytowej pozycji odniesienia z ratingiem, która jest pozycją najbardziej uprzywilejowaną i pod każdym względem podporządkowaną w stosunku do przedmiotowej pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu oraz która spełnia wszystkie następujące warunki:
- a) pozycje odniesienia muszą być pod każdym względem podporządkowane w stosunku do danej pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu;
 - b) termin zapadalności pozycji odniesienia jest dłuższy niż termin zapadalności przedmiotowej pozycji bez ratingu lub taki sam jak ten termin;
 - c) każdy rating implikowany jest na bieżąco aktualizowany, by odzwierciedlać wszelkie zmiany w ocenie kredytowej pozycji odniesienia.
3. Właściwe organy udzielają instytucji kredytowej zezwolenia na zastosowanie metody wewnętrznych oszacowań, jako określono w ust. 4, jeżeli są spełnione wszystkie następujące warunki:
- a) pozycje w papierach dłużnych przedsiębiorstw wyemitowanych w ramach programu ABCP są pozycjami z ratingiem;
 - b) wewnętrzne oszacowanie jakości kredytowej danej pozycji odzwierciedla publicznie dostępne metody oszacowań stosowane przez co najmniej jedną uznaną ECAI do przyznawania ratingu papierom wartościowym zabezpieczonym ekspozycjami takiego samego rodzaju jak sekurytyzowane ekspozycje;
 - c) do ECAI, których metody zostały zastosowane zgodnie z wymogami lit. b), zalicza się te ECAI, które przyznały rating zewnętrzny papierów dłużnych przedsiębiorstw wyemitowanych w ramach programu ABCP. Elementy ilościowe – takie jak czynniki skrajne – stosowane przy przyporządkowaniu pozycji do określonego

stopnia jakości kredytowej są co najmniej tak ostrożne jak te stosowane w odpowiednich metodach oszacowań wspomnianych ECAI;

- d) opracowując swoją metodę wewnętrznych oszacowań, instytucja uwzględnia właściwe opublikowane metody ratingu stosowane przez uznane ECAI, które oceniają papiery dłużne przedsiębiorstw w ramach programu ABCP. Dana instytucja dokumentuje spełnienie tego wymogu i regularnie uaktualnia istniejącą dokumentację, zgodnie z lit. g);
- e) metoda wewnętrznych oszacowań danej instytucji zawiera klasy ratingowe. Między takimi klasami a ocenami kredytowymi uznanych ECAI istnieje bezpośredni związek. Związek ten jest wyraźnie udokumentowany;
- f) metodę wewnętrznych oszacowań stosuje się w wewnętrznym procesie zarządzania ryzykiem instytucji, włączając w to proces decyzyjny, proces informacji zarządczej i proces alokacji kapitału wewnętrznego;
- g) wewnątrzni lub zewnątrzni audytorzy, ECAI, działy lub osoby realizujące zadania w zakresie wewnętrznej kontroli kredytowej lub zarządzania ryzykiem danej instytucji dokonują regularnych przeglądów procesów związanych z oszacowaniami wewnętrznymi oraz jakości wewnętrznych oszacowań jakości kredytowej ekspozycji danej instytucji w ramach programu ABCP. Jeżeli działy lub osoby realizujące zadania w zakresie kontroli wewnętrznej, kontroli kredytowej lub zarządzania ryzykiem danej instytucji dokonują przeglądu, wówczas działy te i osoby są niezależne od linii biznesowej programu ABCP, jak również od relacji z klientami;
- h) instytucja monitoruje zachowanie swoich wewnętrznych ratingów w czasie, aby ocenić skuteczność metody wewnętrznych oszacowań oraz w razie potrzeby dokonuje korekt stosowanej metody, jeżeli zachowanie ekspozycji regularnie odbiega od zachowania wskazywanego przez wewnętrzne ratingi;
- i) program ABCP zawiera standardy zawierania umów kredytowych w formie wytycznych kredytowych i inwestycyjnych. Decydując o zakupie aktywów, administrator programu ABCP bierze pod uwagę rodzaj nabywanych aktywów, rodzaj oraz wartość pieniężną ekspozycji wynikających z tytułu zapewnienia instrumentów wsparcia płynności i wsparcia jakości kredytowej, rozkład strat oraz prawny i ekonomiczny rozdział między przekazywanymi aktywami a podmiotem sprzedającym. Przeprowadza się ponadto analizę kredytową profilu ryzyka sprzedawcy aktywów, która obejmuje analizę przeszłych oraz oczekiwanych w przyszłości wyników działalności finansowej, aktualną pozycję na rynku, oczekiwaną przyszłą konkurencyjność, dźwignię finansową, przepływ środków pieniężnych oraz wskaźnik pokrycia odsetek zyskiem i rating długu. Ponadto dokonuje się przeglądu standardów zawierania umów kredytowych stosowanych przez sprzedawcę aktywów, jego zdolność obsługi aktywów oraz procesów ściągania należności;
- j) w standardach zawierania umów kredytowych w ramach programu ABCP ustanawia się minimalne kryteria kwalifikujące aktywa, w których w szczególności:
 - (i) wyklucza się zakup aktywów, których okres przeterminowania jest znaczący lub które są zagrożone niewykonaniem zobowiązania;

- (ii) ogranicza się nadmierną koncentrację długu z tego samego źródła lub obszaru geograficznego;
 - (iii) ogranicza się termin spłaty nabywanych aktywów;
- k) program ABCP obejmuje zasady i procedury ściągania należności, które uwzględniają potencjał operacyjny oraz jakość kredytową jednostki obsługującej. Program ABCP ogranicza ryzyko związane z wynikami sprzedawcy i jednostki obsługującej różnymi metodami, takimi jak mechanizmy uruchamiające oparte na bieżącej jakości kredytowej, które wykluczałyby możliwość przemieszania aktywów;
- l) zagregowane oszacowanie straty z tytułu pakietu aktywów, którego zakup rozważany jest w ramach programu ABCP, uwzględnia wszystkie źródła potencjalnego ryzyka, takie jak ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia. Jeżeli wsparcie jakości kredytowej dostarczane przez sprzedawcę jest mierzone jedynie w oparciu o straty kredytowe, wówczas ustanawia się oddzielną rezerwę w związku z ryzykiem rozmycia, jeżeli jest ono istotne w kontekście konkretnej puli ekspozycji. Ponadto przy określaniu wymaganego poziomu wsparcia, w ramach programu dokonuje się przeglądu danych historycznych z kilku minionych lat, w tym danych dotyczących strat, zaległości kredytowych, przypadków rozmycia oraz wskaźnika obrotu w przypadku wierzytelności;
- m) przy zakupie ekspozycji w ramach programu ABCP wykorzystuje się narzędzia strukturalne, takie jak automatyczne mechanizmy wygasające, w celu zmniejszenia potencjalnego pogorszenia jakości kredytowej portfela bazowego.
4. Zgodnie z metodą wewnętrznych oszacowań instytucja zalicza pozycję bez ratingu do jednej z klas ratingowych określonych w ust. 3 lit. e). Pozycji przypisuje się taki sam rating wynikowy jak ocenom kredytowym odpowiadającym tej klasie ratingowej, jak określono w ust. 3 lit. e). Jeżeli taki rating wynikowy w chwili rozpoczęcia sekurytyzacji jest na poziomie klasy inwestycyjnej lub wyższym, uznaje się go za tożsamy z uznaną oceną kredytową wydaną przez uznaną ECAI do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem.
5. Instytucje, którym udzielono zezwolenia na stosowanie metody wewnętrznych oszacowań, nie mogą powrócić do stosowania innych metod, chyba że spełnione są wszystkie następujące warunki:
- a) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ zasadność takiego działania;
 - b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

Artykuł 255

Maksymalne kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem

W przypadku instytucji inicjującej, instytucji sponsorującej lub innych instytucji, które mogą obliczyć wartość K_{IRB} , kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem obliczane w odniesieniu do ich pozycji sekurytyzacyjnych mogą być ograniczone do kwoty, która zgodnie z art. 87 ust. 3 stworzyłaby wymóg w zakresie funduszy własnych równy sumie 8% kwot ekspozycji ważonych

ryzykiem, jakie powstałyby, gdyby aktywa sekurytyzowane nie zostały objęte sekurytyzacją i były ujęte w bilansie danej instytucji oraz kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji.

*Artykuł 256
Metoda ratingów zewnętrznych*

1. W ramach metody ratingów zewnętrznych instytucja oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej z ratingiem poprzez zastosowanie odpowiedniej wagi ryzyka do wartości ekspozycji i pomnożenie uzyskanego wyniku przez współczynnik 1,06.

Odpowiednią wagą ryzyka jest waga ryzyka określona w tabeli 4, z którą wiąże się ocena kredytowa danej pozycji zgodnie z przepisami sekcji 4.

Tabela 4

Stopień jakości kredytowej		Pozycje sekurytyzacyjne			Pozycje resekurytyzacyjne	
Oceny kredytowe inne niż oceny krótkotermini nowe	Krótkotermini nowe oceny kredytowe	A	B	C	D	E
1	1	7%	12%	20%	20%	30%
2		8%	15%	25%	25%	40%
3		10%	18%	35%	35%	50%
4	2	12%	20%		40%	65%
5		20%	35%		60%	100%
6		35%	50%		100%	150%
7	3	60%	75%		150%	225%
8		100%			200%	350%
9		250%			300%	500%
10		425%			500%	650%
11		650%			750%	850%
Wszystkie pozostałe i bez ratingu		1250%				

Wagi w tabeli 4 kolumna C stosuje się w przypadku, gdy pozycja sekurytyzacyjna nie jest pozycją resekurytyzacyjną i gdy efektywna liczba ekspozycji sekurytyzowanych jest mniejsza od sześciu.

W odniesieniu do pozostałych pozycji sekurytyzacyjnych, które nie są pozycjami resekurytyzacyjnymi, stosuje się wagi określone w kolumnie B, chyba że dana pozycja znajduje się w najbardziej uprzywilejowanej transzy, kiedy to stosuje się wagi określone w kolumnie A.

W odniesieniu do pozycji resekurytyzacyjnych stosuje się wagi określone w kolumnie E, chyba że dana pozycja resekurytyzacyjna znajduje się w najbardziej uprzywilejowanej transzy resekurytyzacji, a także żadne ekspozycje bazowe same nie stanowią ekspozycji resekurytyzacyjnych. W takiej sytuacji stosuje się wagi określone w kolumnie D.

Przy określaniu, czy dana transza jest najbardziej uprzywilejowana, nie wymaga się uwzględniania kwot należnych z tytułu kontraktu na stopę procentową lub pochodnych instrumentów walutowych, należnych opłat lub innych podobnych płatności.

Przy obliczaniu efektywnej liczby ekspozycji sekurytyzowanych ekspozycje wielokrotne wobec jednego dłużnika traktuje się jako jedną ekspozycję. Efektywną liczbę ekspozycji oblicza się według wzoru:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i \right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

gdzie EAD_i stanowi sumę wartości ekspozycji wszystkich ekspozycji wobec i-tego dłużnika. Jeżeli jest dostępna informacja o udziale w portfelu związanym z największą ekspozycją, C_1 , dana instytucja może obliczyć N jako $1/C_1$.

- Ograniczenie ryzyka kredytowego z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych może być uznane zgodnie z art. 23 ust. 1 i 4, z zastrzeżeniem warunków zawartych w art. 242.

Artykuł 257

Metoda formuły nadzorczej

1. Według metody formuły nadzorczej wagę ryzyka dla pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, z zastrzeżeniem dolnego limitu równego 20% dla pozycji resekurytyzacyjnych i 7% dla wszystkich pozostałych pozycji sekurytyzacyjnych, według następującego wzoru:

$$12.5. \frac{S[L+T] - S[L]}{T}$$

gdzie:

$$S[x] = \begin{cases} x, & \text{jeśli } x \leq K_{IRBR} \\ K_{IRBR} + K[x] - K[K_{IRBR}] + \left(1 - \exp\left(\frac{\omega \cdot (K_{IRBR} - x)}{K_{IRBR}} \right) \right) \cdot \frac{d \cdot K_{IRBR}}{\omega}, & \text{jeśli } x > K_{IRBR} \end{cases}$$

gdzie:

$$h = \left(1 - \frac{K_{IRBR}}{ELGD} \right)^N;$$

$$c = \frac{K_{IRBR}}{1 - h};$$

$$v = \frac{(ELGD - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} + 0.25 \cdot (1 - ELGD) \cdot K_{IRBR}}{N};$$

$$f = \left(\frac{v + K_{IRBR}^2}{1 - h} - c^2 \right) + \frac{(1 - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} - v}{(1 - h) \cdot \tau};$$

$$g = \frac{(1 - c) \cdot c}{f} - 1;$$

$$a = g \cdot c;$$

$$b = g \cdot (1 - c);$$

$$d = 1 - (1 - h) \cdot (1 - \text{Beta}[K_{IRBR}; a, b]);$$

$$K[x] = (1 - h) \cdot ((1 - \text{Beta}[x; a, b]) \cdot x + \text{Beta}[x; a + 1, b] \cdot c);$$

$$\tau = 1000;$$

$$\omega = 20;$$

Beta [x; a, b] = oznacza dystrybuantę rozkładu beta z parametrami a i b mierzonymi w punkcie x;

T = grubość transzy, w której znajduje się dana pozycja, mierzona jako stosunek a) kwoty nominalnej transzy do b) sumy kwot nominalnych ekspozycji, które zostały objęte sekurytyzacją. W odniesieniu do instrumentów pochodnych wymienionych w załączniku II zamiast kwoty nominalnej stosuje się sumę aktualnego odtworzenia i możliwej przyszłej ekspozycji kredytowej obliczanej zgodnie z przepisami rozdziału 6;

K_{IRBR} = stosunek a) wartości K_{IRB} do b) sumy wartości ekspozycji w odniesieniu do ekspozycji, które zostały objęte sekurytyzacją, wyrażony w formie ułamka dziesiętnego;

L = poziom wsparcia jakości kredytowej mierzony jako stosunek kwoty nominalnej wszystkich transz podporządkowanych wobec transzy, w której znajduje się dana pozycja, do sumy kwot nominalnych ekspozycji, które zostały objęte sekurytyzacją. W pomiarach L nie uwzględnia się skapitalizowanego przyszłego dochodu. W pomiarach L nie uwzględnia się skapitalizowanego przyszłego dochodu. Przy obliczaniu poziomu wsparcia kwoty należne kontrahentów z tytułu instrumentów pochodnych wymienionych w załączniku II, stanowiące transze mniej uprzywilejowane w stosunku do przedmiotowej transzy, można przyjąć według aktualnego kosztu odtworzenia bez uwzględnienia ewentualnych przyszłych ekspozycji kredytowych;

N = efektywna liczba ekspozycji obliczona zgodnie z art. 256. W przypadku resekurytyzacji instytucja uwzględnia liczbę ekspozycji sekurytyzacyjnych w puli, a nie liczbę ekspozycji bazowych w pulach pierwotnych, z których pochodzą sekurytyzowane ekspozycje bazowe;

ELGD = średnia strata z tytułu niewykonania zobowiązania ważona ekspozycją, obliczana według następującego wzoru:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

gdzie:

LGD_i = średnia wartość LGD związana z wszystkimi ekspozycjami względem i-tego dłużnika, gdzie wartość LGD określa się zgodnie z rozdziałem 3. W przypadku resekurytyzacji do pozycji sekurytyzowanych stosuje się wartość LGD równą 100%. Jeżeli ryzyko niewykonania zobowiązania i ryzyko rozmycia dotyczące nabytych wierzytelności są traktowane w ramach sekurytyzacji w sposób zbiorczy, wkład LGD_i odpowiada średniej ważonej wartości LGD dla ryzyka kredytowego i wartości LGD równej 75% dla ryzyka rozmycia. W tym przypadku wagami są wymogi w zakresie funduszy własnych wyznaczone indywidualnie z tytułu, odpowiednio, ryzyka kredytowego i ryzyka rozmycia.

2. Jeżeli kwota nominalna największej sekurytyzowanej ekspozycji, C_1 , nie przekracza 3% sumy kwoty nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, wówczas do celów metody formuły nadzorczej instytucja może ustalić wartość LGD równą 50%, a N równą jednej z poniższych wartości:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot \max\{1 - m \cdot C_1, 0\} \right)^{-1}$$

$$N = \frac{1}{C_1}$$

gdzie:

C_m = stosunek sumy kwot nominalnych największych „m” ekspozycji do sumy kwot nominalnych ekspozycji sekurytyzowanych. Wielkość „m” może określić dana instytucja.

W przypadku sekurytyzacji, w ramach których praktycznie wszystkie sekurytyzowane ekspozycje stanowią ekspozycje detaliczne, instytucje mogą pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego organu zastosować metodę formuły nadzorczej z wykorzystaniem uproszczeń $h = 0$ oraz $v = 0$, jeżeli efektywna liczba ekspozycji nie jest mała oraz jeżeli dane ekspozycje nie charakteryzują się dużą koncentracją.

3. Właściwe organy na bieżąco informują EUNB o stosowaniu przez instytucje przepisów poprzedniego akapitu. EUNB monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i wydaje odpowiednie wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
4. Ograniczenie ryzyka kredytowego pozycji sekurytyzacyjnych może być uznane zgodnie z art. 259 ust. 2–4, z zastrzeżeniem warunków zawartych w art. 242.

Artykuł 258
Instrumenty wsparcia płynności

1. Do celów określenia wartości ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu w formie linii zaliczek gotówkowych, do kwoty nominalnej instrumentu wsparcia płynności, który spełnia warunki określone w art. 250 ust. 2, stosuje się współczynnik konwersji równy 0%.
2. Jeżeli obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla sekurytyzowanych ekspozycji, tak jakby nie były one objęte sekurytyzacją, jest dla instytucji niepraktyczne, może ona w drodze wyjątku tymczasowo stosować określoną w ust. 3 metodę obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu w postaci instrumentu wsparcia płynności, który spełnia warunki określone art. 250 ust. 1. Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu przez nie przepisu zawartego w zdaniu pierwszym, podając przy tym przyczyny oraz planowany czas stosowania.
3. W przypadku pozycji sekurytyzacyjnej stanowiącej instrument wsparcia płynności, spełniający warunki zawarte w art. 250 ust. 1, można zastosować najwyższą wagę ryzyka, jaka zostałaby zastosowana zgodnie z przepisami rozdziału 2 w odniesieniu do wszelkich sekurytyzowanych ekspozycji, gdyby nie były one sekurytyzowane. W celu określenia wartości ekspozycji danej pozycji stosuje się współczynnik konwersji równy 100%.

Artykuł 259

Ograniczenie ryzyka kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych podlegających metodzie IRB

1. Jeżeli kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się przy zastosowaniu metody ratingów zewnętrznych, wartość ekspozycji lub waga ryzyka dla pozycji sekurytyzacyjnej, względem której uzyskano ochronę kredytową, mogą zostać zmienione zgodnie z przepisami rozdziału 4 w zakresie, w jakim stosują się one do obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na podstawie rozdziału 2.
2. W przypadku pełnej ochrony kredytowej, jeżeli kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się przy zastosowaniu metody formuły nadzorczej, zastosowanie mają następujące wymogi:
 - a) instytucja określa „efektywną wagę ryzyka” danej pozycji. Dokonuje tego, dzieląc kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem danej pozycji przez wartość ekspozycji tej pozycji i mnożąc wynik przez 100;
 - b) w przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc przez efektywną wagę ryzyka wartość ekspozycji danej pozycji skorygowaną o ochronę kredytową rzeczywistą (wartość E*) obliczoną zgodnie z rozdziałem 4 w celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 2, przyjmując, że E równa się kwocie pozycji sekurytyzacyjnej;
 - c) w przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc kwotę ochrony skorygowaną o wszelkie przypadki niedopasowania walutowego oraz niedopasowania terminów zapadalności (G_A) zgodnie z przepisami rozdziału 4 przez wagę ryzyka dostawcy

ochrony; a następnie dodając otrzymaną wartość do kwoty otrzymanej przez pomnożenie kwoty pozycji sekurytyzacyjnej minus G_A przez efektywną wagę ryzyka.

3. W przypadku ochrony częściowej, jeżeli kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się przy zastosowaniu metody formuły nadzorczej, zastosowanie mają następujące wymogi:
 - a) jeżeli ograniczenie ryzyka kredytowego obejmuje pierwszą stratę lub straty ustalane na zasadzie proporcjonalnej przypadające na pozycję sekurytyzacyjną, instytucja może zastosować przepisy ust. 2;
 - b) w innych przypadkach instytucja traktuje pozycję sekurytyzacyjną jako co najmniej dwie pozycje, których niezabezpieczoną część uznaje się za pozycję o niższej jakości kredytowej. Do celów obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem tej pozycji stosuje się przepisy art. 257, z zastrzeżeniem że w przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej wartość T koryguje się do wartości e^* ; oraz do $T-g$ w przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej, gdzie e^* oznacza stosunek E^* do całkowitej kwoty referencyjnej puli bazowej, a E^* jest równe skorygowanej kwocie ekspozycji danej pozycji sekurytyzacyjnej obliczonej zgodnie z przepisami rozdziału 4 w zakresie, w jakim stosują się one do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 2, przyjmując, że E równa się kwocie pozycji sekurytyzacyjnej; natomiast g równa się stosunkowi kwoty nominalnej ochrony kredytowej skorygowanej o wszelkie przypadki niedopasowania walutowego lub niedopasowania terminów zapadalności zgodnie z przepisami rozdziału 4 do sumy kwot ekspozycji w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej do części pozycji nieobjętej skorygowaną wartością T stosuje się wagę ryzyka dostawcy ochrony.
4. Jeżeli w przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej właściwe organy udzieliły instytucji zezwolenia na obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony zgodnie z rozdziałem 3, wagę ryzyka g ekspozycji wobec dostawcy ochrony zgodnie z art. 230 określa się według przepisów rozdziału 3.

Artykuł 260

Dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych odnośnie do sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych z opcjami przedterminowej spłaty należności

1. Oprócz kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczanych w odniesieniu do posiadanych przez instytucję inicjującą pozycji sekurytyzacyjnych instytucja ta przy dokonywaniu sprzedaży ekspozycji odnawialnych do sekurytyzacji z opcją przedterminowej spłaty należności oblicza też kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem zgodnie z metodą określoną w art. 251.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 251 wartość ekspozycji z tytułu udziału jednostek inicjujących stanowi sumę następujących pozycji:
 - a) wartości ekspozycji tej referencyjnej części puli wykorzystanych kwot sprzedanych do celów sekurytyzacji, której udział w całej puli wierzytelności sprzedanych do programu określa część przepływów pieniężnych z tytułu pobierania kwoty głównej i odsetek oraz z tytułu innych powiązanych kwot, które nie są dostępne w celu

dokonania płatności na rzecz posiadaczy pozycji sekurytyzacyjnych danej sekurytyzacji;

- b) wartości ekspozycji tej części puli niewykorzystanych kwot linii kredytowych (kwoty wykorzystane w ramach tych linii zostały sprzedane do programu sekurytyzacyjnego), której udział w całkowitej wartości takich niewykorzystanych kwot jest taki sam jak udział wartości ekspozycji opisanej w lit. a) w stosunku do wartości ekspozycji puli wykorzystanych kwot sprzedanych do celów sekurytyzacji.

Udział jednostki inicjującej nie może być podporządkowany w stosunku do udziału inwestorów.

Wartość ekspozycji z tytułu udziału inwestorów stanowi wartość ekspozycji części referencyjnej puli wykorzystanych kwot, nieobjętą zakresem stosowania lit. a), powiększoną o wartość ekspozycji tej części puli niewykorzystanych kwot linii kredytowych (kwoty wykorzystane w ramach tych linii zostały sprzedane do programu sekurytyzacyjnego), która nie wchodzi w zakres stosowania lit. b).

3. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do wartości ekspozycji z tytułu udziału jednostki inicjującej zgodnie z ust. 2 lit. a) oblicza się tak jak ekspozycję proporcjonalną w stosunku do sekurytyzowanych ekspozycji z tytułu wykorzystanych kwot, tak jakby nie były one objęte sekurytyzacją, oraz jak ekspozycję proporcjonalną w stosunku do niewykorzystanych kwot linii kredytowych, których wykorzystane kwoty zostały sprzedane do celów sekurytyzacji.

Artykuł 261

Zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

1. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnej, w odniesieniu do której stosuje się wagę ryzyka równą 1 250%, można zmniejszyć o wartość 12,5 razy większą od kwoty wszelkich szczególnych korekt kredytowych dokonanych przez instytucję w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji. W zakresie, w jakim do tego celu uwzględnia się korekty szczególnego ryzyka kredytowego, nie bierze się ich pod uwagę do celów obliczeń określonych w art. 155.
2. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnej można zmniejszyć o wartość 12,5 razy większą od kwoty wszelkich szczególnych korekt kredytowych dokonanych przez instytucję w odniesieniu danej pozycji.
3. Jak przewidziano w art. 33 ust. 1 lit. k) w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnej, do której stosuje się wagę ryzyka równą 1 250%, instytucje mogą w ramach rozwiązania alternatywnego w stosunku do uwzględniania danej pozycji przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem odliczyć od funduszy własnych wartość ekspozycji danej pozycji, z następującymi zastrzeżeniami:
 - a) wartość ekspozycji danej pozycji można obliczyć na podstawie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, uwzględniając przy tym wszelkie obniżki dokonane zgodnie z ust. 1 i 2;
 - b) przy obliczaniu wartości ekspozycji można uwzględnić uznaną ochronę rzeczywistą w sposób zgodny z metodą określoną w art. 242 i 259;

- c) w przypadku zastosowania metody formuły nadzorczej do obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz gdy $L < K_{IRBR}$ i $[L+T] > K_{IRBR}$ pozycję można traktować jak dwie pozycje, przy czym w odniesieniu do pozycji o wyższym stopniu uprzywilejowania L jest równe K_{IRBR} .
4. W przypadku gdy dana instytucja korzysta z możliwości zawartej w ust. 3, może ona odjąć wartość 12,5 razy większą od kwoty odliczonej zgodnie z tym ustępem od kwoty określonej w art. 255 jako kwota, do której można ograniczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do jej pozycji w ramach danej sekurytyzacji.

SEKCJA 4

ZEWNĘTRZNE OCENY KREDYTOWE

Artykuł 262 *Uznawanie ECAI*

1. Instytucje mogą korzystać z ocen kredytowych ECAI w celu określenia wagi ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej wyłącznie wtedy, gdy ocena kredytowa została wydana przez ECAI lub zatwierdzona przez uznaną ECAI zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009.
2. Uznany ECAI są wszystkie agencje ratingowe zarejestrowane lub posiadające świadectwo zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009 i banki centralne wydające ratingi kredytowe wyłączone z zakresu rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.
3. EUNB publikuje wykaz uznanych ECAI.

Artykuł 263 *Wymogi, jakie muszą spełniać oceny kredytowe ECAI*

Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z sekcją 3 instytucje stosują ocenę kredytową zapewnioną przez uznaną ECAI wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) nie istnieje jakiegokolwiek niedopasowanie między rodzajami płatności ujętymi w ocenie kredytowej a rodzajami płatności, do których upoważniona jest instytucja na mocy umowy stanowiącej podstawę rozpatrywanej pozycji sekurytyzacyjnej;
- b) ECAI opublikowała oceny kredytowe, procedury, założenia w zakresie metod oraz kluczowe elementy leżące u podstaw przeprowadzonych ocen. Ponadto ECAI publikuje analizę strat i przepływów pieniężnych, a także wrażliwość ratingów na zmiany w podstawowych założeniach ratingowych, w tym wyniki wspólnych aktywów. Za opublikowane nie uznaje się informacji udostępnionych jedynie ograniczonej liczbie podmiotów. Oceny kredytowe uwzględnia się w macierzy przejścia danej ECAI;
- c) ocena kredytowa nie opiera się, w całości ani w części, na wsparciu nierzeczywistym udzielonym przez samą instytucję. W takim przypadku do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do odpowiedniej pozycji zgodnie z sekcją 3 dana instytucja rozpatruje daną pozycję w taki sposób, jakby nie posiadała ona ratingu.

ECAI jest zobowiązana do publikowania wyjaśnień, w jaki sposób wyniki wspólnych aktywów wpływają na przedmiotową ocenę kredytową.

Artykuł 264
Stosowanie ocen kredytowych

1. Instytucja może wyznaczyć jedną uznaną ECAI lub więcej uznanych ECAI, których oceny kredytowe stosuje się przy obliczaniu jej kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na mocy niniejszego rozdziału („wyznaczona ECAI”).
2. Dana instytucja stosuje oceny kredytowe w odniesieniu do swoich pozycji sekurytyzacyjnych konsekwentnie, a nie wybiórczo, oraz zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) instytucja nie może stosować ocen kredytowych danej ECAI do swoich pozycji w niektórych transzach oraz ocen kredytowych innej ECAI do swoich pozycji w innych transzach w ramach tej samej sekurytyzacji, które posiadają rating nadany przez pierwszą ECAI lub takiego ratingu nie posiadają;
 - b) jeżeli w odniesieniu do danej pozycji istnieją dwie oceny kredytowe wydane przez wyznaczone ECAI, instytucja stosuje mniej korzystną ocenę kredytową;
 - c) jeżeli w odniesieniu do danej pozycji istnieją więcej niż dwie oceny kredytowe wydane przez wyznaczone ECAI, stosuje się dwie najbardziej korzystne oceny kredytowe. Jeżeli są one różne, stosuje się mniej korzystną z nich.
3. W przypadku gdy ochrona kredytowa uznana na mocy rozdziału 4 jest dostarczana bezpośrednio do SSPE i ochrona ta znajduje odzwierciedlenie w ocenie kredytowej pozycji wydanej przez wyznaczoną ECAI, można zastosować wagę ryzyka powiązaną z tą oceną kredytową. Jeżeli dana ochrona nie jest uznana na mocy rozdziału 4, nie uznaje się też związanej z nią oceny kredytowej. W przypadku gdy ochrona kredytowa nie jest dostarczana SSPE, lecz bezpośrednio pozycji sekurytyzacyjnej, oceny kredytowej nie uznaje się.

Artykuł 265
Przyporządkowywanie

EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia w odniesieniu do wszystkich uznanych ECAI, który stopień jakości kredytowej spośród podanych w niniejszym rozdziale jest powiązany z odpowiednimi ocenami kredytowymi wydanymi przez uznaną ECAI. Ustalenia te są obiektywne i konsekwentne oraz dokonywane zgodnie z następującymi zasadami:

- a) EUNB różnicuje względne stopnie ryzyka wyrażone w każdej ocenie;
- b) EUNB bierze pod uwagę czynniki ilościowe, takie jak współczynnik niewykonania zobowiązań lub wskaźniki strat, oraz historyczne wyniki ocen kredytowych każdej ECAI w ramach różnych klas aktywów;
- c) EUNB bierze pod uwagę czynniki jakościowe, takie jak zakres transakcji ocenionych przez

ECAI, stosowaną przez nią metodę i znaczenie jej ocen kredytowych, w szczególności kwestię, czy są one oparte na oczekiwanej stracie czy na pierwszej stracie w EUR;

- d) EUNB stara się dopilnować, aby pozycje sekurytyzacyjne, którym przypisuje się taką samą wagę ryzyka na podstawie ocen kredytowych uznanych ECAI, podlegały równoważnym stopniom ryzyka kredytowego. W stosownych przypadkach EUNB rozważa zmianę swojej decyzji co do stopnia jakości kredytowej, który ma być przypisany określonej ocenie kredytowej.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Rozdział 6

Ryzyko kredytowe kontrahenta

SEKCJA 1

DEFINICJE

Artykuł 266

Określanie wartości ekspozycji

1. Instytucja określa wartość ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych wymienionych w załączniku II zgodnie z niniejszym rozdziałem.
2. Instytucja może określić wartość ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego zgodnie z niniejszym rozdziałem, zamiast stosować przepisy rozdziału 4.

Artykuł 267

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału i tytułu VI stosuje się następujące definicje:

Pojęcia ogólne

- (1) „ryzyko kredytowe kontrahenta” (zwane dalej „CCR”) oznacza ryzyko niewykonania zobowiązania przez kontrahenta transakcji przed ostatecznym rozliczeniem przepływów pieniężnych związanych z tą transakcją;

Rodzaje transakcji

- (2) „transakcje z długim terminem rozliczenia” oznaczają transakcje, w których kontrahent zobowiązuje się dostarczyć papiery wartościowe, towary lub walutę w zamian za środki

pieniężne, inne instrumenty finansowe lub towary (albo odwrotnie) w dacie rozrachunku lub w dacie dostawy określonej w umowie, które to terminy są dłuższe niż zwyczajowo przyjęte na rynku dla danego rodzaju transakcji lub wynoszą pięć dni roboczych od daty zawarcia transakcji przez instytucję, w zależności od tego, który z nich przypada wcześniej;

- (3) „transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego” oznaczają transakcje, w których instytucja udziela kredytu w związku z nabyciem, sprzedażą, przeniesieniem papierów wartościowych lub obrotem tymi papierami. Transakcje takie nie obejmują kredytów innego rodzaju, które posiadają zabezpieczenie w postaci papierów wartościowych.

Pakiet kompensowania, pakiety zabezpieczające i pojęcia pokrewne

- (4) „pakiet kompensowania” oznacza grupę transakcji między instytucją a pojedynczym kontrahentem, które podlegają prawnie egzekwowalnemu dwustronnemu uzgodnieniu dotyczącemu kompensowania uznanemu zgodnie z sekcją 7 i rozdziałem 4.

Do celów niniejszego rozdziału każdą transakcję, która nie podlega prawnie egzekwowalnemu dwustronnemu uzgodnieniu dotyczącemu kompensowania uznanemu zgodnie z sekcją 7, traktuje się jako odrębny pakiet kompensowania.

Zgodnie z metodą modeli wewnętrznych określoną w sekcji 6 wszystkie pakiety kompensowania z pojedynczym kontrahentem mogą być traktowane jako pojedynczy pakiet kompensowania, jeżeli ujemne symulowane wartości rynkowe pojedynczych pakietów kompensowania są ustalone jako 0 przy szacowaniu oczekiwanej ekspozycji (zwanej dalej „EE”);

- (5) „pozycja ryzyka” oznacza wartość liczbową ryzyka przypisaną transakcji według metody standardowej, określoną w sekcji 5, na podstawie wcześniej ustalonego algorytmu;
- (6) „pakiet zabezpieczający” oznacza grupę pozycji ryzyka wynikających z transakcji w ramach pojedynczego pakietu kompensowania, w przypadku gdy do określenia wartości ekspozycji według metody standardowej określonej w sekcji 5 stosuje się jedynie saldo tych pozycji ryzyka;
- (7) „umowa o dostarczenie zabezpieczenia” oznacza umowę lub postanowienia umowy, na mocy których jeden kontrahent musi dostarczyć drugiemu zabezpieczenie, w przypadku gdy ekspozycja drugiego kontrahenta wobec pierwszego przekracza określony poziom;
- (8) „próg zabezpieczenia” oznacza maksymalną kwotę należności z tytułu ekspozycji pozostałą do spłacenia, po przekroczeniu której jedna ze stron uzyskuje prawo żądania dostarczenia zabezpieczenia;
- (9) „okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia” oznacza czas, jaki upływa od ostatniej wymiany zabezpieczenia pakietu kompensowania obejmującego transakcje z kontrahentem niewykonującym zobowiązania do chwili rozliczenia danych transakcji i ponownego zabezpieczenia związanego z tym ryzyka rynkowego;
- (10) „efektywny termin rozliczenia według metody modeli wewnętrznych dla pakietu kompensowania z terminem rozliczenia dłuższym niż jeden rok” oznacza stosunek sumy oczekiwanej ekspozycji w czasie trwania transakcji dokonanych w ramach pakietu kompensowania, zdyskontowanej stopą zwrotu wolną od ryzyka, do sumy oczekiwanej

ekspozycji w okresie jednego roku z tytułu transakcji dokonanych w ramach pakietu kompensowania, zdyskontowanej stopą zwrotu wolną od ryzyka.

W przypadku okresu prognozowania krótszego niż jeden rok, efektywny termin rozliczenia można skorygować, tak by uwzględniał ryzyko prolongowane, zastępując oczekiwaną ekspozycję efektywną oczekiwaną ekspozycją;

- (11) „kompensowanie międzyproduktowe” oznacza ujęcie transakcji dotyczących różnych kategorii produktów w ramach jednego pakietu kompensowania zgodnie z zasadami dotyczącymi tego typu kompensowania określonymi w niniejszym rozdziale;
- (12) „bieżąca wartość rynkowa” (zwana dalej „CMV”) do celów sekcji 5 oznacza wartość rynkową netto portfela transakcji w ramach pakietu kompensowania, gdzie przy obliczaniu bieżącej wartości rynkowej używa się zarówno dodatnich, jak i ujemnych wartości rynkowych.

Rozkłady

- (13) „rozkład wartości rynkowych” oznacza przewidywany rozkład prawdopodobieństwa wartości rynkowych netto transakcji dokonanych w ramach pakietu kompensowania na określoną datę w przyszłości (okres prognozowania), z uwzględnieniem wartości rynkowych zrealizowanych z tytułu takich transakcji na dzień prognozy;
- (14) „rozkład ekspozycji” oznacza przewidywany rozkład prawdopodobieństwa wartości rynkowych, w którym przewidywane ujemne wartości rynkowe netto ustala się jako zero;
- (15) „rozkład neutralny pod względem ryzyka” oznacza rozkład wartości rynkowych lub ekspozycji w określonym terminie w przyszłości, obliczony na podstawie implikowanych wartości rynkowych, takich jak implikowane zmienności;
- (16) „rozkład faktyczny” oznacza rozkład wartości rynkowych lub ekspozycji w określonym terminie w przyszłości, obliczony przy użyciu wartości historycznych lub zrealizowanych, takich jak zmienność obliczona na podstawie zaobserwowanych w przeszłości zmian cen lub stóp procentowych.

Miary i korekty ekspozycji

- (17) „bieżąca ekspozycja” oznacza większą spośród dwóch wartości: zera albo wartości rynkowej transakcji lub portfela transakcji dokonanych z kontrahentem w ramach pakietu kompensowania, która to wartość stanowiłaby stratę z chwilą niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, przy założeniu, że w przypadku jego niewypłacalności lub likwidacji wartości takich transakcji nie można w żadnej mierze odzyskać;
- (18) „ekspozycja szczytowa” oznacza wysoki percentyl rozkładu ekspozycji w określonej przyszłej dacie przed najdłuższym terminem rozliczenia transakcji z pakietu kompensowania;
- (19) „ekspozycja oczekiwana” (zwana dalej „EE”) oznacza średni rozkład ekspozycji w określonej przyszłej dacie przed najdłuższym terminem rozliczenia transakcji z pakietu kompensowania;
- (20) „efektywna ekspozycja oczekiwana w konkretnej dacie” (zwana dalej „efektywną EE”)

oznacza wyższą z dwóch wartości: oczekiwanej ekspozycji w tej konkretnej dacie albo efektywnej ekspozycji w dacie wcześniejszej;

- (21) „dodatnia ekspozycja oczekiwana” (zwana dalej „EPE”) oznacza średnią ważoną oczekiwanych ekspozycji w funkcji czasu, gdzie poszczególne wagi odpowiadają części, jaką dana oczekiwana ekspozycja stanowi w stosunku do całego przedziału czasowego.

Przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych instytucje wyznaczają średnią na podstawie pierwszego roku lub, jeśli termin rozliczenia wszystkich umów z pakietu kompensowania przypada przed upływem jednego roku, na podstawie okresu odpowiadającego umowie z pakietu kompensowania mającej najdłuższy termin rozliczenia;

- (22) „efektywna dodatnia ekspozycja oczekiwana” (zwana dalej „efektywną EPE”) oznacza średnią ważoną efektywnej ekspozycji oczekiwanej wyznaczoną na podstawie pierwszego roku dla pakietu kompensowania lub – jeżeli termin rozliczenia wszystkich umów w ramach pakietu kompensowania przypada przed upływem jednego roku – na podstawie okresu odpowiadającego umowie o najdłuższym terminie rozliczenia w pakiecie kompensowania, gdzie poszczególne wagi odpowiadają części, jaką dana pojedyncza ekspozycja oczekiwana stanowi w stosunku do całego przedziału czasowego.

Ryzyko związane z CCR

- (23) „ryzyko prolongowane” oznacza kwotę, o jaką obniża się EPE, gdy oczekuje się, że przyszłe transakcje z kontrahentem będą dokonywane w sposób ciągły.

Przy obliczaniu EPE nie uwzględnia się dodatkowej ekspozycji powstałej w wyniku takich przyszłych transakcji;

- (24) „kontrahent” oznacza do celów sekcji 7 każdą osobę prawną lub fizyczną, która zawiera umowę o kompensowaniu zobowiązań oraz posiada zdolność do zawierania takich umów;
- (25) „umowa o kompensowaniu międzyproduktowym” oznacza dwustronną umowę między instytucją a kontrahentem, w ramach której powstaje indywidualne zobowiązanie prawne (na podstawie kompensowania objętych transakcji) obejmujące wszystkie dwustronne umowy ramowe i transakcje należące do różnych kategorii produktów, których dotyczy dana umowa.

Do celów niniejszej definicji „różne kategorie produktów” oznaczają:

- a) transakcje odkupu, transakcje udzielania i zaciągania pożyczek papierów wartościowych i towarów;
 - b) transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;
 - c) umów wymienionych w załączniku II;
- (26) „składnik płatnościowy transakcji” oznacza płatność uzgodnioną w ramach transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o liniowym profilu ryzyka, która przewiduje wymianę instrumentu finansowego w zamian za płatność.

W przypadku transakcji, które przewidują wymianę jednej płatności na drugą, na

przedmiotowe dwa składniki płatnościowe transakcji składają się uzgodnione umownie płatności brutto, w tym kwota referencyjna transakcji.

SEKCJA 2

METODY OBLICZANIA WARTOŚCI EKSPOZYCJI

Artykuł 268

Metody obliczania wartości ekspozycji

1. Instytucje określają wartość ekspozycji dla umów wymienionych w załączniku II na podstawie jednej z metod określonych w sekcjach 3–6 zgodnie z niniejszym artykułem.

Instytucja, która nie kwalifikuje się do podejścia określonego w art. 89, nie stosuje metody wyceny pierwotnej ekspozycji. Instytucja nie stosuje metody wyceny pierwotnej ekspozycji zdefiniowanej w art. 270 do określenia wartości ekspozycji dla umów wymienionych w pkt 3 załącznika II.

Grupa instytucji może na stałe stosować łącznie metody określone w sekcjach 3–6. Pojedyncza instytucja nie stosuje łącznie metody wyceny według wartości rynkowej i metody wyceny pierwotnej ekspozycji, chyba że jedna z tych metod jest wykorzystywana w przypadkach określonych w art. 276 ust. 6.

2. Instytucja może określić wartość ekspozycji w odniesieniu do następujących pozycji przy zastosowaniu metody modeli wewnętrznych (IMM) określonej w sekcji 6, jeżeli uzyskała zezwolenie właściwych organów zgodnie z art. 277 ust. 1 i 2:

- a) umów wymienionych w załączniku II;
- b) transakcje odkupu;
- c) transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów;
- d) transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;
- e) transakcji z długim terminem rozliczenia.

3. Jeżeli dana instytucja nabywa ochronę w postaci kredytowego instrumentu pochodnego w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ekspozycją na ryzyko kredytowe kontrahenta, może ona obliczać swój wymóg w zakresie funduszy własnych dla zabezpieczonej ekspozycji zgodnie z jedną z poniższych metod:

- a) art. 228–231;
- b) zgodnie z art. 148 ust. 3 lub art. 179, jeżeli udzielono zezwolenia zgodnie z art. 138.

Wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta dla tych kredytowych instrumentów pochodnych wynosi zero, chyba że instytucja stosuje podejście przewidziane w art. 293 ust. 2 lit. h) ppkt (ii).

4. Niezależnie od przepisów ust. 3, do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka kredytowego kontrahenta instytucja może podjąć decyzję o konsekwentnym uwzględnianiu wszystkich kredytowych instrumentów pochodnych nieuwzględnionych w portfelu handlowym i nabytych jako ochrona w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ekspozycją na ryzyko kredytowe kontrahenta, jeżeli ochrona kredytowa jest uznana na mocy niniejszego rozporządzenia.
5. Jeżeli dana instytucja traktuje sprzedane przez nią swapy ryzyka kredytowego jako ochronę kredytową zapewnioną przez daną instytucję i jeżeli podlegają one wymogowi w zakresie funduszy własnych związanemu z ryzykiem kredytowym instrumentu bazowego z tytułu pełnej kwoty referencyjnej, ich wartość ekspozycji do celów CCR w portfelu niehandlowym wynosi zero.
6. Zgodnie z wszystkimi metodami określonymi w sekcjach 3–6 wartość ekspozycji dla danego kontrahenta jest równa sumie wartości ekspozycji obliczonej dla każdego pakietu kompensowania z udziałem takiego kontrahenta.

Jeżeli instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem wynikające z instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zgodnie z rozdziałem 2, wartość ekspozycji dla danego pakietu kompensowania powyższych instrumentów wymienionych w załączniku II obliczana zgodnie z niniejszym rozdziałem jest równa zero albo różnicy łącznej wartości ekspozycji z wszystkich pakietów kompensowania z udziałem danego kontrahenta i łącznej wartości korekty wyceny kredytowej dla danego kontrahenta uznawanej przez daną instytucję jako poniesiony odpis aktualizujący wartość, w zależności od tego, która z tych wartości jest większa.

7. Instytucje określają wartość ekspozycji w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji z długim terminem rozliczenia z wykorzystaniem dowolnej z metod określonych w sekcjach 3–6, niezależnie od tego, którą metodę dana instytucja wybrała dla instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym oraz transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego. Przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych dla transakcji z długim terminem rozliczenia instytucja korzystająca z metody określonej w rozdziale 3 może na stałe przypisać takim transakcjom wagi ryzyka zgodne z metodą określoną w rozdziale 2 niezależnie od istotności tych pozycji.
8. W odniesieniu do metod określonych w sekcjach 3 i 4 instytucja przyjmuje konsekwentną metodę w zakresie określania kwoty referencyjnej oraz dopilnowuje, aby ustalona kwota referencyjna stanowiła właściwy miernik ryzyka związanego z umową. Jeżeli umowa przewiduje zwielokrotnienie przepływów pieniężnych, instytucja koryguje kwotę referencyjną, aby uwzględnić skutki tego zwielokrotnienia dla profilu ryzyka tej umowy.

SEKCJA 3

METODA WYCENY WEDŁUG WARTOŚCI RYNKOWEJ

Artykuł 269

Metoda wyceny według wartości rynkowej

1. Aby określić aktualny koszt odtworzenia wszystkich umów o dodatniej wartości, instytucje przypisują umowom ich bieżącą wartość rynkową.
2. W celu określenia potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej instytucje mnożą, w stosownych przypadkach, kwoty referencyjne lub wartości bazowe przez wartości procentowe przedstawione w tabeli 1 oraz zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) umowy, które nie mieszczą się w żadnej z pięciu kategorii przedstawionych w tabeli 1, traktuje się jako umowy dotyczące towarów innych niż metale szlachetne;
 - b) w odniesieniu do umów z wielokrotną wymianą kwoty głównej wartości procentowe mnoży się przez liczbę płatności pozostałych do realizacji zgodnie z umową;
 - c) w odniesieniu do umów, które są tak skonstruowane, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności oraz gdy ich warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa umowy jest równa zero w tych określonych terminach, rezydualny termin zapadalności jest równy okresowi pozostającemu do najbliższego terminu przeformułowania warunków umowy. W przypadku kontraktów na stopę procentową, które spełniają powyższe kryteria, a ich rezydualny termin zapadalności wynosi ponad rok, wartość procentowa nie jest niższa niż 0,5%.

Rezydualny termin zapadalności	Kontrakty na stopę procentową	Kontrakty na stopę procentową Umowy dotyczące kursów walutowych i złota	Umowy dotyczące akcji	Umowy dotyczące metali szlachetnych, z wyjątkiem złota	Umowy dotyczące towarów innych niż metale szlachetne
Do co najwyżej jednego roku	0%	1%	6%	7%	10%
Powyżej jednego roku, ale nie więcej niż pięć lat	0,5%	5%	8%	7%	12%
Powyżej pięciu lat	1,5%	7,5%	10%	8%	15%

3. W przypadku umów dotyczących towarów innych niż złoto, o których mowa w pkt 3

załącznika II, instytucja może stosować – alternatywnie do wartości procentowych z tabeli 1 – wartości procentowe zawarte w tabeli 2, pod warunkiem że w odniesieniu do tych umów instytucja postępuje zgodnie z rozszerzoną metodą terminów zapadalności określoną w art. 350.

Tabela 2				
Rezydualny termin zapadalności	Metale szlachetne (oprócz złota)	Metale nieszlachetne	Produkty rolne (nierwałe)	Inne, w tym surowce energetyczne
Do co najwyżej jednego roku	2%	2,5%	3%	4%
Powyżej jednego roku, ale nie więcej niż pięć lat	5%	4%	5%	6%
Powyżej pięciu lat	7,5%	8%	9%	10%

4. Wartość ekspozycji jest równa sumie aktualnego kosztu odtworzenia i wartości potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej.

SEKCJA 4

METODA WYCENY PIERWOTNEJ EKSPOZYCJI

Artykuł 270

Metoda wyceny pierwotnej ekspozycji

1. Wartość ekspozycji jest równa kwocie referencyjnej każdego instrumentu pomnożonej przez wartości procentowe przedstawione w tabeli 3.

Tabela 3		
Pierwotny termin zapadalności	Kontrakty na stopę procentową	Kontrakty na stopę procentową Umowy dotyczące kursów walutowych i złota
Do co najwyżej jednego roku	0,5%	2%
Powyżej jednego roku, nieprzekraczający dwóch lat	1%	5%
Dodatek za każdy następny rok	1%	3%

2. Do obliczenia wartości ekspozycji z tytułu kontraktów na stopę procentową instytucja może zdecydować o zastosowaniu pierwotnego terminu zapadalności lub rezydualnego terminu zapadalności.

SEKCJA 5 METODA STANDARDOWA

Artykuł 271 Metoda standardowa

1. Instytucje mogą stosować metodę standardową („SM”) wyłącznie do obliczania wartości ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym oraz transakcji z długim terminem rozliczenia.
1. 2. Stosując metodę standardową, instytucje obliczają wartość ekspozycji oddzielnie dla każdego pakietu kompensowania, po odliczeniu zabezpieczenia, według następującego wzoru:

$$\text{Wartość ekspozycji} = \beta \cdot \max \left\{ CMV - CMC, \sum_j \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right| \cdot CCRM_j \right\}$$

gdzie:

CMV = bieżąca wartość rynkowa portfela transakcji dokonywanych w ramach pakietu kompensowania z kontrahentem, bez zabezpieczenia, gdzie:

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

gdzie:

CMV_i = bieżąca wartość rynkowa transakcji *i*;

CMC = bieżąca wartość rynkowa zabezpieczenia przypisanego pakietowi kompensowania, gdzie:

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

gdzie

CMC_l = bieżąca wartość rynkowa zabezpieczenia *l*; *l* =

i = wskaźnik oznaczający transakcję;

l = wskaźnik oznaczający zabezpieczenie;

j = wskaźnik oznaczający kategorię pakietu zabezpieczającego.

Do tego celu pakiety zabezpieczające odpowiadają czynnikom ryzyka, dla których pozycje ryzyka o przeciwstawnych symbolach mogą być kompensowane, dając pozycję ryzyka netto, na której opiera się następnie pomiar ekspozycji.

RPT_{ij} = pozycja ryzyka z tytułu transakcji *i* w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego *j*;

RPC_{lj} = pozycja ryzyka z tytułu zabezpieczenia l w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

$CCRM_j$ = mnożnik CCR określony w tabeli 5 w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

$\beta = 1,4$.

3. Do celów obliczeń zgodnie z ust. 2:
- uznane zabezpieczenie uzyskane od kontrahenta ma znak dodatni, natomiast zabezpieczenie udzielone kontrahentowi ma znak ujemny;
 - do celów metody standardowej można stosować wyłącznie zabezpieczenie uznane na mocy art. 193 ust. 2) i art. 232;
 - instytucja może nie uwzględniać ryzyka stopy procentowej wynikającego ze składników płatnościowych transakcji z rezydualnym terminem rozliczenia nieprzekraczającym jednego roku;
 - instytucja może traktować transakcje, które składają się z dwóch składników płatnościowych transakcji denominowanych w tej samej walucie, jako pojedynczą transakcję zagregowaną. Do takiej transakcji zagregowanej mają zastosowanie sposoby traktowania stosowane do składników płatnościowych transakcji.

Artykuł 272

Transakcje o liniowym profilu ryzyka

1. Instytucje przyporządkowują transakcje o liniowym profilu ryzyka do pozycji ryzyka zgodnie z następującymi przepisami:
- transakcje o liniowym profilu ryzyka, których instrumentem bazowym są akcje (w tym indeksy akcyjne), złoto, inne metale szlachetne lub inne towary, przyporządkowuje się do pozycji ryzyka w odpowiednich akcjach (lub indeksie akcyjnym) lub towarach oraz do pozycji ryzyka stopy procentowej dla składnika płatnościowego danej transakcji;
 - transakcje o liniowym profilu ryzyka, których instrumentem bazowym jest instrument dłużny, przyporządkowuje się do jednej pozycji ryzyka stopy procentowej dla danego instrumentu dłużnego oraz do innej pozycji ryzyka stopy procentowej dla składnika płatnościowego transakcji;
 - transakcje o liniowym profilu ryzyka polegające na wymianie jednej płatności na drugą, w tym walutowe transakcje terminowe, przyporządkowuje się do pozycji ryzyka stopy procentowej dla każdego ze składników płatnościowych transakcji.

Jeżeli w ramach transakcji wymienionych w lit. a), b) lub c) składnik płatnościowy transakcji lub bazowy instrument dłużny jest denominowany w walucie obcej, to ten składnik lub instrument bazowy również przyporządkowuje się do pozycji ryzyka w danej walucie.

2. Do celów ust. 1 wielkość pozycji ryzyka z tytułu transakcji o liniowym profilu ryzyka to

efektywna wartość referencyjna (wartość rynkowa pomnożona przez ilość) bazowych instrumentów finansowych lub towarów przeliczonych na walutę krajową danej instytucji poprzez pomnożenie jej przez odpowiedni kurs wymiany, z wyjątkiem instrumentów dłużnych.

3. W przypadku instrumentów dłużnych i składników płatnościowych transakcji wielkość pozycji ryzyka to efektywna wartość referencyjna zaległych płatności brutto (w tym kwoty referencyjnej) przeliczona na walutę państwa członkowskiego pochodzenia danej instytucji, pomnożona w zależności od przypadku przez zmodyfikowaną durację instrumentu dłużnego lub składnika płatnościowego transakcji.
4. Wielkość pozycji ryzyka z tytułu swapu ryzyka kredytowego to wartość referencyjna dla referencyjnego instrumentu dłużnego pomnożona przez rezydualny termin zapadalności swapu ryzyka kredytowego.

Artykuł 273

Transakcje o nieliniowym profilu ryzyka

1. Instytucje określają wielkość pozycji ryzyka z tytułu transakcji o nieliniowym profilu ryzyka zgodnie z następującymi ustępami.
2. Wielkość pozycji ryzyka z tytułu instrumentu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym o nieliniowym profilu ryzyka, w tym opcji i opcji swapowych, których instrumentem bazowym nie jest instrument dłużny, jest równa ekwiwalentowi delta efektywnej wartości referencyjnej instrumentu finansowego, który jest podstawą danej transakcji zgodnie z art. 274 ust. 1.
3. Wielkość pozycji ryzyka z tytułu instrumentu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym o nieliniowym profilu ryzyka, w tym opcji i opcji swapowych, których instrumentem bazowym jest instrument dłużny lub składnik płatnościowy transakcji, jest równa ekwiwalentowi delta efektywnej wartości referencyjnej instrumentu finansowego lub składnika płatnościowego transakcji pomnożonej w zależności od przypadku przez zmodyfikowaną durację instrumentu dłużnego lub składnika płatnościowego transakcji.
4. Przy określaniu pozycji ryzyka instytucje traktują zabezpieczenie w następujący sposób:
 - a) zabezpieczenie uzyskane od kontrahenta traktuje się jak należność od kontrahenta z tytułu instrumentu pochodnego (pozycja długa) płatną w dniu obliczenia pozycji ryzyka;
 - b) zabezpieczenie udzielone przez instytucję kontrahentowi traktuje się jak zobowiązanie wobec kontrahenta (pozycja krótka) płatne w dniu obliczenia pozycji ryzyka.

Artykuł 274

Obliczanie pozycji ryzyka

1. Instytucja określa wielkość i symbol pozycji ryzyka w następujący sposób:

- a) w odniesieniu do wszystkich instrumentów innych niż instrumenty dłużne:
- (i) jako efektywną wartość referencyjną w przypadku transakcji o liniowym profilu ryzyka;
 - (ii) jako ekwiwalent delta efektywnej wartości referencyjnej, $P_{ref} \cdot \frac{\partial V}{\partial p}$, w przypadku transakcji o nieliniowym profilu ryzyka,

gdzie:

P_{ref} = cena instrumentu bazowego wyrażona w walucie referencyjnej;

V = wartość instrumentu finansowego (w przypadku opcji przedmiotową wartością jest cena opcji);

p = cena instrumentu bazowego wyrażona w tej samej walucie co V ;

- b) w odniesieniu do instrumentów dłużnych i składników płatnościowych transakcji we wszystkich rodzajach transakcji:

- (i) jako efektywną wartość referencyjną pomnożoną przez zmodyfikowaną durację w przypadku transakcji o liniowym profilu ryzyka;

- (ii) jako ekwiwalent delta w wartości referencyjnej pomnożonej przez zmodyfikowaną durację, $\frac{\partial V}{\partial r}$, w przypadku transakcji o nieliniowym profilu ryzyka,

gdzie:

V = wartość instrumentu finansowego (w przypadku opcji przedmiotową wartością jest cena opcji);

r = wysokość stopy procentowej.

Jeżeli wartość V jest denominowana w walucie innej niż waluta referencyjna, wartość instrumentu pochodnego przelicza się na walutę referencyjną, mnożąc ją przez odpowiedni kurs wymiany.

2. Do celów stosowania wzorów podanych w ust. 1 instytucje łączą pozycje ryzyka w pakiety zabezpieczające. W odniesieniu do każdego pakietu zabezpieczającego oblicza się kwotę w wartości bezwzględnej stanowiącą sumę powstałych pozycji ryzyka. Wynikiem tego obliczenia jest pozycja ryzyka netto, którą oblicza się do celów ust. 1 według następującego wzoru:

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

Artykuł 275
Pozycje ryzyka stopy procentowej

1. W celu obliczenia pozycji stopy procentowej instytucje stosują następujące przepisy.
2. W odniesieniu do pozycji ryzyka stopy procentowej z tytułu następujących elementów:
 - a) środków pieniężnych zdeponowanych przez kontrahenta jako zabezpieczenie;
 - b) składników płatnościowych transakcji;
 - c) bazowych instrumentów dłużnych,
3. do których w każdym przypadku zgodnie z tabelą 1 w art. 325 stosuje się narzut kapitałowy w wysokości 1,60% lub mniejszej, instytucje przypisują te pozycje do jednego z sześciu pakietów zabezpieczających dla każdej waluty, jak podano w tabeli 4.

Tabela 4		
	Referencyjne stopy procentowe wg kursu oficjalnego	Referencyjne stopy procentowe wg kursu innego niż oficjalny
Termin zapadalności	< 1 rok > 1 ≤ 5 roku > 5 lata	< 1 rok > 1 ≤ 5 roku > 5 lata

4. W odniesieniu do pozycji ryzyka stopy procentowej z tytułu bazowych instrumentów dłużnych lub składników płatnościowych transakcji, których stopa procentowa jest powiązana z referencyjną stopą procentową stanowiącą ogólny poziom rynkowych stóp procentowych, rezydualny termin zapadalności stanowi czas, jaki upływa do kolejnej zmiany stóp procentowych. We wszystkich innych przypadkach jest to czas pozostały do wykupu bazowego instrumentu dłużnego lub – w przypadku składnika płatnościowego transakcji – pozostały czas trwania transakcji.

Artykuł 276
Pakiety zabezpieczające

1. Instytucje tworzą pakiety zabezpieczające zgodnie z ust. 2–5.
2. Na każdego emitenta referencyjnego instrumentu dłużnego będącego podstawą swapu ryzyka kredytowego przypada jeden pakiet zabezpieczający.

Koszykowe swapy ryzyka kredytowego w przypadku n-tego niewykonania zobowiązania są traktowane następująco:

- a) wielkość pozycji ryzyka referencyjnego instrumentu dłużnego w koszyku będącym podstawą swapu ryzyka kredytowego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania jest równa efektywnej wartości referencyjnej referencyjnego instrumentu dłużnego pomnożonej przez zmodyfikowaną durację instrumentu pochodnego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania w odniesieniu do zmiany spreadu kredytowego referencyjnego instrumentu dłużnego;
- b) na każdy referencyjny instrument dłużny w koszyku będącym podstawą swapu

ryzyka kredytowego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania przypada jeden pakiet zabezpieczający. Pozycje ryzyka z tytułu różnych swapów ryzyka kredytowego uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania nie są uwzględniane w tym samym pakiecie zabezpieczającym;

- c) mnożnik CCR, który ma zastosowanie do każdego pakietu zabezpieczającego stworzonego na potrzeby jednego z referencyjnych instrumentów dłużnych będących instrumentem pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania, wynosi:
 - (i) 0,3% w odniesieniu do referencyjnych instrumentów dłużnych, które posiadają ocenę kredytową uznanej ECAI odpowiadającą jakości kredytowej od pierwszego do trzeciego stopnia;
 - (ii) 0,6% w odniesieniu do innych instrumentów dłużnych.

3. W przypadku pozycji ryzyka stopy procentowej z tytułu:

- a) depozytów pieniężnych przekazanych kontrahentowi jako zabezpieczenie, gdy kontrahent taki nie zalega ze spłatą zobowiązań o niskim ryzyku szczególnym;
- b) bazowych instrumentów dłużnych,

które zgodnie z tabelą 1 zawartą w art. 325 podlegają narzutowi kapitałowemu w wysokości 1,60%, na każdego emitenta przypada jeden pakiet zabezpieczający.

Jeżeli składnik płatnościowy transakcji jest odwzorowaniem takiego instrumentu dłużnego, jeden pakiet zabezpieczający przypada także na każdego emitenta referencyjnego instrumentu dłużnego.

Instytucja może przypisać do tego samego pakietu zabezpieczającego pozycje ryzyka wynikające z instrumentów dłużnych określonego emitenta lub referencyjnych instrumentów dłużnych tego samego emitenta, których odwzorowaniem są składniki płatnościowe transakcji lub które stanowią podstawę swapu ryzyka kredytowego.

4. Bazowe instrumenty finansowe inne niż instrumenty dłużne przypisuje się tym samym pakietom zabezpieczającym tylko wtedy, gdy instrumenty te są identyczne lub podobne do siebie. We wszystkich pozostałych przypadkach przypisuje się je do oddzielnych pakietów zabezpieczających.

Do celów niniejszego ustępu instytucje określają, czy instrumenty bazowe są podobne według następujących zasad:

- a) w przypadku akcji – instrument bazowy jest podobny, jeżeli został wyemitowany przez tego samego emitenta. Indeks akcyjny traktuje się jako oddzielnego emitenta;
- b) w przypadku metali szlachetnych – instrument bazowy jest podobny, jeżeli jest tym samym metalem. Indeks metali szlachetnych traktuje się jako oddzielny metal szlachetny;
- c) w przypadku energii elektrycznej – instrument bazowy jest podobny, jeżeli prawa i obowiązki związane z dostawą energii odnoszą się do tego samego okresu

obciążenia szczytowego lub pozaszczytowego w ciągu doby;

- d) w przypadku towarów – instrument bazowy jest podobny, jeżeli jest tym samym towarem. Indeks towarów traktuje się jako oddzielny towar.

5. W poniższej tabeli przedstawiono mnożniki CCR („CCRM”) dla poszczególnych kategorii pakietów zabezpieczających:

	Kategorie pakietów zabezpieczających	CCRM
1.	Stopy procentowe	0,2%
2.	Stopy procentowe dla pozycji ryzyka z tytułu referencyjnego instrumentu dłużnego, który jest podstawą swapu ryzyka kredytowego i do którego – zgodnie z tytułem IV rozdział 2 tabela 1 – stosuje się narzut kapitałowy wynoszący 1,60% lub mniej.	0,3%
3.	Stopy procentowe dla pozycji ryzyka z tytułu instrumentu dłużnego lub referencyjnego instrumentu dłużnego, do którego – zgodnie z tytułem IV rozdział 2 tabela 1 – stosuje się narzut kapitałowy wyższy niż 1,60%.	0,6%
4.	Kursy wymiany	2,5%
5.	Energia elektryczna	4%
6.	Złoto	5%
7.	Akcje	7%
8.	Metale szlachetne (z wyjątkiem złota)	8,5%
9.	Inne towary (z wyjątkiem metali szlachetnych i energii elektrycznej)	10%
10.	Instrumenty bazowe instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie należą do żadnej z powyższych kategorii.	10%

Instrumenty bazowe instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, określone w tabeli 5 pkt 10, przypisuje się do oddzielnych, pojedynczych pakietów zabezpieczających dla każdej kategorii instrumentu bazowego.

6. W przypadku transakcji o nieliniowym profilu ryzyka lub w przypadku składników płatnościowych transakcji oraz transakcji, których podstawą są instrumenty dłużne, dla których dana instytucja nie może wyliczyć – w zależności od przypadku – współczynnika delta lub zmodyfikowanej duracji przy pomocy zatwierdzonego przez właściwy organ modelu obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, dany właściwy organ określa ostrożnie wielkość pozycji ryzyka i mające zastosowanie CCRMj albo wymaga od danej instytucji zastosowania metody określonej w sekcji 3. Nie uznaje się kompensowania (tzn. wartość ekspozycji określa się tak, jakby istniał pakiet kompensowania obejmujący jedynie pojedynczą transakcję).
7. Dana instytucja posiada procedury wewnętrzne służące weryfikacji, czy przed włączeniem danej transakcji do pakietu zabezpieczającego dana transakcja została objęta prawnie egzekwowlaną umową o kompensowaniu spełniającą wymogi określone w sekcji 7.
8. Instytucja korzystająca z zabezpieczenia w celu ograniczenia swojego CCR posiada procedury wewnętrzne służące weryfikacji, czy przed uznaniem skutków zabezpieczenia w swoich obliczeniach dane zabezpieczenie spełnia standardy pewności prawa określone w rozdziale 4.

SEKCJA 6

METODA MODELI WEWNĘTRZNYCH

Artykuł 277

Metoda modeli wewnętrznych

1. Właściwe organy zezwalają danej instytucji na zastosowanie metody modeli wewnętrznych (IMM) w celu obliczenia wartości ekspozycji z tytułu dowolnej z poniższych transakcji, pod warunkiem że organy te są przekonane, iż dana instytucja spełniła wymóg zawarty w ust. 2:
 - a) transakcji określonych w art. 268 ust. 2 lit. a);
 - b) transakcji określonych w art. 268 ust. 2 lit. b), c) i d);
 - c) transakcji określonych w art. 268 ust. 2 lit. a)–d).

Jeżeli dana instytucja uzyskała zezwolenie na zastosowanie IMM w celu obliczenia wartości ekspozycji z tytułu dowolnej z transakcji wymienionych w lit. a)–c) w poprzednim akapicie, może ona również zastosować IMM do transakcji określonych w art. 268 ust. 2 lit. e).

Niezależnie od przepisów art. 268 ust. 1 akapit trzeci instytucja może zdecydować o niestosowaniu tej metody do ekspozycji nieistotnych pod względem wielkości i ryzyka. W takim przypadku do tych ekspozycji instytucja stosuje jedną z metod określonych w sekcjach 3–5.

2. Właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie IMM do obliczeń, o których mowa w ust. 1, wyłącznie wtedy, gdy instytucja wykazała, że spełnia wymogi określone w niniejszej sekcji, a właściwe organy potwierdziły, że posiadane przez instytucję systemy zarządzania CCR są należyte i odpowiednio wdrożone.
3. Właściwe organy mogą na określony czas zezwolić instytucjom na wprowadzanie IMM kolejno w odniesieniu do poszczególnych rodzajów transakcji. W czasie takiego okresu kolejnego wprowadzania IMM instytucje mogą stosować metody określone w sekcjach 3 lub 5 do rodzaju transakcji, w odniesieniu do której nie stosują IMM.
4. W przypadku wszystkich transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i wszystkich transakcji z długim terminem rozliczenia, w odniesieniu do których instytucja nie otrzymała na mocy ust. 1 zezwolenia na stosowanie IMM, instytucja ta korzysta z metod określonych w sekcjach 3 lub 5.

Metody te można stosować łącznie na stałe w ramach określonej grupy. W ramach pojedynczej instytucji metody te można stosować łącznie wyłącznie wtedy, gdy jedna z tych metod jest wykorzystywana do przypadków określonych w art. 276 ust. 6.

5. Instytucja, która na mocy ust. 1 uzyskała zezwolenie na stosowanie IMM, nie powraca do stosowania metod określonych w sekcjach 3 lub 5, chyba że uzyskała na to zgodę właściwego organu. Właściwe organy udzielają takiego zezwolenia, jeżeli instytucja wykaże zasadność takiego działania.
6. Jeżeli instytucja przestaje spełniać wymogi określone w niniejszej sekcji, powiadamia o tym

właściwy organ i podejmuje jedno z następujących działań:

- a) przedstawia właściwemu organowi plan szybkiego powrotu do stanu zgodności;
- b) wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że skutki braku zgodności są nieistotne.

Artykuł 278
Wartość ekspozycji

1. Jeżeli instytucja uzyskała zezwolenie zgodnie z art. 277 ust. 1 na stosowanie IMM do obliczenia wartości ekspozycji z tytułu niektórych lub wszystkich transakcji wymienionych w przedmiotowym ustępie, dokonuje ona pomiaru wartości ekspozycji z tytułu tych transakcji na poziomie pakietu kompensowania.

W modelu wykorzystywanym w tym celu przez instytucję:

- a) określa się prognozowany rozkład zmian wartości rynkowej pakietu kompensowania wynikający z łącznych zmian odpowiednich parametrów rynkowych, takich jak stopy procentowe czy kursy wymiany walut;
 - b) oblicza się wartość ekspozycji dla danego pakietu kompensowania w dowolnym czasie w przyszłości, z uwzględnieniem łącznych zmian parametrów rynkowych.
2. Do celów uwzględnienia w ramach danego modelu skutków uzupełniania zabezpieczenia, model wartości zabezpieczenia spełnia wymogi ilościowe, jakościowe i wymogi w zakresie danych w odniesieniu do modelu IMM zgodnie z niniejszą sekcją, a instytucja w swoim prognozowanym rozkładzie zmian wartości rynkowej pakietu kompensowania może uwzględnić jedynie uznane zabezpieczenie finansowe, jak określono w art. 193 ust. 2 i art. 232.
 3. Wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący ryzyka kredytowego kontrahenta w stosunku do ekspozycji na CCR, w odniesieniu do których instytucja stosuje IMM, jest równy wyższej z następujących wartości:
 - a) wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący ekspozycji obliczanych na podstawie efektywnej dodatniej ekspozycji oczekiwanej z wykorzystaniem bieżących danych rynkowych;
 - b) wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący ekspozycji obliczanych na podstawie efektywnej dodatniej ekspozycji oczekiwanej z wykorzystaniem pojedynczej, jednolitej kalibracji dla warunków skrajnych dla wszystkich ekspozycji na CCR, do których instytucje stosują IMM.
 1. 4. Z wyjątkiem kontrahentów, w odniesieniu do których stwierdzono, że posiadają szczególne ryzyko korelacji objęte zakresem stosowania art. 285 ust. 4 i 5, instytucje obliczają wartość ekspozycji jako iloczyn współczynnika alfa (α) i efektywnej EPE według następującego wzoru:

Wartość ekspozycji $\cdot = \alpha$ efektywna EPE

gdzie:

$\alpha = 1,4$, chyba że właściwe organy wymagają wyższego współczynnika α lub zezwalają instytucjom na stosowanie ich własnych oszacowań zgodnie z ust. 9.

Efektywną EPE oblicza się, szacując wartość oczekiwanej ekspozycji (EE_t) jako średnią ekspozycję liczoną w określonym terminie w przyszłości t , gdzie średnią tę uzyskuje się na podstawie wszystkich możliwych wartości stosownych czynników ryzyka rynkowego w przyszłości.

Według modelu wartość EE szacuje się w szeregu terminów w przyszłości t_1, t_2, t_3 itp.

2. 5. Efektywną EE oblicza się rekursywnie jako:

$$\text{Efektywna } EE_{t_k} = \max \left\{ \text{efektywna } EE_{t_{k-1}}, EE_{t_k} \right\}$$

gdzie:

bieżącą datę oznacza się jako t_0 ;

Efektywna EE_{t_0} jest równa bieżącej ekspozycji.

3. 6. Efektywna EPE jest średnią efektywną EE w ciągu pierwszego roku przyszłej ekspozycji. Jeżeli termin rozliczenia wszystkich umów w ramach pakietu kompensowania przypada przed upływem jednego roku, EPE jest średnią EE do chwili upłynięcia terminu rozliczenia wszystkich umów w ramach takiego pakietu. Efektywną EPE oblicza się jako średnią ważoną efektywnej EE:

$$\text{Efektywna } EPE = \sum_{k=1}^{\min\{\text{year maturity}\}} \text{efektywna } EE_{t_k} \cdot \Delta t_k$$

gdzie wagi $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ dopuszczają przypadek, w którym przyszłą ekspozycję oblicza się w nierównych odstępach czasu.

7. Instytucje obliczają miary EE albo ekspozycji szczytowej na podstawie rozkładu ekspozycji uwzględniającego możliwość odchylenia takiego rozkładu od normy.
8. Instytucja może skorzystać z miary rozkładu obliczanej przy zastosowaniu dla każdego kontrahenta ostrożniejszego modelu niż wartość iloczynu α i efektywnej EPE obliczana według równania podanego w ust. 4.
9. Niezależnie od przepisów ust. 4 właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na stosowanie

ich własnych oszacowań alfa, jeżeli:

- a) alfa jest równa stosunkowi kapitału wewnętrznego wynikającego z pełnej symulacji ekspozycji na CCR wszystkich kontrahentów (licznik) do kapitału wewnętrznego opartego na EPE (mianownik);
- b) w mianowniku EPE jest traktowana tak jak by była stałą pozostającą kwotą należną.

Jeżeli wartość alfa jest szacowana zgodnie z niniejszym ustępem, nie jest mniejsza niż 1,2.

10. Do celów oszacowania wartości alfa zgodnie z ust. 9 instytucja dopilnowuje, aby licznik i mianownik obliczano w sposób konsekwentny pod względem metodyki stosowania modeli, specyfikacji parametrów i składu portfela. Metoda wykorzystana do oszacowania α jest oparta na przyjętej przez instytucję koncepcji kapitału wewnętrznego, należycie udokumentowana i podlega zatwierdzeniu przez niezależny organ. Ponadto instytucja weryfikuje swoje oszacowania współczynnika alfa co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeżeli skład portfela ulega zmianom w czasie. Instytucja ocenia również ryzyko modelu.
11. Instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że jej wewnętrzne oszacowania współczynnika alfa uwzględniają w liczniku istotne przyczyny zależności występującej po rozkładzie wartości rynkowych transakcji lub portfeli transakcji na poszczególnych kontrahentów. W wewnętrznych oszacowaniach alfa uwzględnia się granulację portfeli.
12. Sprawując nadzór nad stosowaniem oszacowań zgodnie z ust. 9, właściwe organy mają na uwadze znaczne zróżnicowanie między oszacowaniami alfa wynikające z możliwości wystąpienia błędnej specyfikacji w modelach stosowanych w odniesieniu do licznika, w szczególności w przypadku występowania wypukłości.
13. W stosownych przypadkach parametry zmienności i korelacje czynników ryzyka rynkowego stosowane przy wspólnym modelowaniu ryzyka rynkowego i kredytowego są uzależnione od czynnika ryzyka kredytowego, aby uwzględnić potencjalny wzrost zmienności lub korelacji w razie pogorszenia koniunktury gospodarczej.

Artykuł 279

Wartość ekspozycji w odniesieniu do pakietów kompensowania podlegających umowie o dostarczenie zabezpieczenia

1. Jeżeli pakiet kompensowania podlega umowie o dostarczenie zabezpieczenia i bieżącej wycenie rynkowej, instytucja może zastosować jedną z następujących miar EPE:
 - a) efektywną EPE bez uwzględniania jakichkolwiek zabezpieczeń posiadanych lub przekazanych w ramach depozytu zabezpieczającego powiększonego o ewentualne zabezpieczenie udzielone kontrahentowi niezależnie od bieżącej wyceny i procesu uzupełniania zabezpieczenia ani od bieżącej ekspozycji;
 - b) narzut, który odzwierciedla potencjalny wzrost ekspozycji w okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, powiększony o większą z następujących kwot:
 - (i) bieżącą ekspozycję, w tym wszystkie zabezpieczenia aktualnie posiadane lub

przekazane, inne niż zabezpieczenie żądane lub będące przedmiotem sporu;

- (ii) największą ekspozycję netto, w tym zabezpieczenie na mocy umowy o dostarczenie zabezpieczenia, która nie uruchamia wezwania do zabezpieczenia. Kwota ta odzwierciedla wszystkie mające zastosowanie progi, minimalne kwoty transferu, kwoty niezależne i początkowe depozyty zabezpieczające na podstawie umowy o dostarczenie zabezpieczenia;
- c) jeżeli w ramach modelu uwzględnia się skutki uzupełniania zabezpieczenia przy szacowaniu EE, instytucja może – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego organu – zastosować miarę EE uzyskaną przy pomocy takiego modelu bezpośrednio w równaniu podanym w art. 13 ust. 5. Właściwe organy udzielają takiego zezwolenia wyłącznie wtedy, gdy potwierdzą, że przy szacowaniu EE w modelu właściwie uwzględnia się skutki uzupełniania zabezpieczenia.

Do celów lit. b) instytucje obliczają narzut jako oczekiwaną dodatnią zmianę wartości wyceny według wartości rynkowej transakcji w okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia. Zmiany wartości zabezpieczenia odzwierciedla się, stosując nadzorcze korekty z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4 sekcja 3 lub własne oszacowania korekt z tytułu zmienności w ramach kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, jednak w okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia nie zakłada się żadnych płatności z tytułu zabezpieczeń. Okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia podlega okresom minimalnym określonym w ust. 2–4.

2. W odniesieniu do transakcji podlegających codziennej korekcie wartości depozytu zabezpieczającego i bieżącej wyceny według wartości rynkowej okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia stosowany w celu modelowania wartości ekspozycji wobec umów o dostarczenie zabezpieczenia nie jest krótszy niż:

- a) pięć dni roboczych w przypadku pakietów kompensowania składających się wyłącznie z transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;
- b) dziesięć dni roboczych w przypadku wszystkich pozostałych pakietów kompensowania.

Przepisy lit. a) i b) podlegają następującym wyjątkom:

- (i) w przypadku wszystkich pakietów kompensowania, w których liczba transakcji przekracza 5000 w dowolnym momencie jednego kwartału, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia na następny kwartał nie jest krótszy niż dwadzieścia dni roboczych. Wyjątek ten nie ma zastosowania do ekspozycji instytucji z tytułu transakcji;
- (ii) w przypadku pakietów kompensowania zawierających co najmniej jedną transakcję obejmującą zabezpieczenie niepłynne lub instrument pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, który nie może być łatwo wymieniony, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia nie jest krótszy niż dwadzieścia dni roboczych.

Instytucja określa, czy zabezpieczenie jest nie płynne lub czy instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nie mogą być łatwo wymienione w kontekście skrajnych warunków rynkowych, charakteryzujących się brakiem stale aktywnych rynków, na których kontrahent w ciągu najwyżej dwóch dni uzyskałby wiele notowań cen, które nie spowodowałyby ruchów na rynku ani nie stanowiłyby ceny odzwierciedlającej dyskonto rynkowe (w przypadku zabezpieczenia) ani premii rynkowej (w przypadku instrumentu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym).

Instytucja analizuje, czy transakcje lub papiery wartościowe, które posiada jako zabezpieczenie, są skoncentrowane wokół określonego kontrahenta oraz czy w sytuacji, gdyby ten kontrahent nagle zniknął z rynku, instytucja byłaby w stanie zamienić te transakcje lub papiery wartościowe.

3. Jeżeli instytucja jest zaangażowana w więcej niż dwa spory w zakresie wezwania do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego dotyczące określonego pakietu kompensowania lub kontrahenta w ciągu dwóch poprzednich kwartałów, które to spory trwały dłużej niż mający zastosowanie zgodnie z ust. 2 okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, instytucja przez następne dwa kwartały stosuje w odniesieniu do danego pakietu kompensowania okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, który jest przynajmniej dwa razy dłuższy od okresu określonego w ust. 2.
4. W odniesieniu do korekty wartości depozytu zabezpieczającego o okresowości równej N dni, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia jest co najmniej równy okresowi podanemu w ust. 2, F, powiększonemu o N dni i pomniejszonemu o jeden dzień. Czyli:

okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia = $F + N - 1$

5. Jeżeli w modelu wewnętrznym uwzględnia się wpływ uzupełniania zabezpieczenia na zmiany wartości rynkowej pakietu kompensowania, instytucja modeluje zabezpieczenie, inne niż środki pieniężne w tej samej walucie co sama ekspozycja, łącznie z ekspozycją w ramach dokonywanych przez instytucję obliczeń wartości ekspozycji dla transakcji dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i transakcji finansowania papierów wartościowych.
6. Jeżeli instytucja nie jest w stanie modelować zabezpieczenia łącznie z ekspozycją, nie uwzględnia ona w swoich obliczeniach wartości ekspozycji w odniesieniu do transakcji dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i transakcji finansowania papierów wartościowych skutków zabezpieczenia innego niż środki pieniężne w tej samej walucie co sama ekspozycja, chyba że stosuje ona korekty z tytułu zmienności spełniające normy kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych wraz z własnymi oszacowaniami korekt z tytułu zmienności lub standardowe korekty nadzorcze z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4.
7. Instytucja stosująca IMM nie uwzględnia w swoich modelach skutków zmniejszenia wartości ekspozycji wynikających z jakiegokolwiek klauzuli w umowie zabezpieczającej, która wymaga otrzymania zabezpieczenia w przypadku pogorszenia jakości kredytowej kontrahenta.

Artykuł 280
Zarządzanie CCR – zasady, procesy i systemy

1. Instytucja ustanawia i utrzymuje system zarządzania CCR składający się z:
 - a) zasad, procesów i systemów, aby zapewnić rozpoznanie, pomiar, zarządzanie, zatwierdzanie i sprawozdawczość wewnętrzną w zakresie CCR;
 - b) procedur służących zapewnieniu przestrzegania tych zasad, procesów i systemów.

Wspomniane zasady, procesy i systemy opierają się na solidnych założeniach, są konsekwentnie wdrażane i udokumentowane. Dokumentacja zawiera wyjaśnienia dotyczące technik doświadczalnych służących pomiarowi CCR.

2. W systemie zarządzania CCR wymaganym na mocy ust. 1 uwzględnia się ryzyko rynkowe, ryzyko utraty płynności oraz ryzyko prawne i ryzyko operacyjne, związane z CCR. System w szczególności gwarantuje, że instytucja przestrzega poniższych zasad:
 - a) nie prowadzi interesów z kontrahentem, nie oceniwszy wcześniej jego wiarygodności kredytowej;
 - b) w należyty sposób uwzględnia ryzyko kredytowe przed rozliczeniem i w trakcie rozliczenia;
 - c) zarządza takim ryzykiem w sposób jak najbardziej kompleksowy na poziomie kontrahenta, sumując ekspozycje na ryzyko kredytowe kontrahenta z innymi ekspozycjami kredytowymi, oraz na poziomie całego przedsiębiorstwa.

3. Instytucja stosująca IMM gwarantuje, że jej system zarządzania CCR– w sposób zadowalający właściwy organ – uwzględnia ryzyko utraty płynności we wszystkich poniższych przypadkach:
 - a) potencjalne przychodzące wezwania do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego w kontekście wymian zmiennego depozytu zabezpieczającego lub innych rodzajów depozytu zabezpieczającego, takich jak depozyt początkowy lub depozyt niezależny, w sytuacji niekorzystnych wstrząsów na rynkach;
 - b) potencjalne przychodzące wezwania do zwrotu nadwyżki zabezpieczenia przekazanego przez kontrahentów;
 - c) wezwania wynikające z potencjalnego obniżenia własnej zewnętrznej oceny jakości kredytowej.

Instytucja zapewnia ponowne wykorzystanie zabezpieczenia w taki sposób i w takim stopniu, jakie odpowiadają jej potrzebom w zakresie płynności i nie stanowią zagrożenia dla jej zdolności do terminowego przekazania lub zwrotu zabezpieczenia.

4. **Instytucja** zdaje sobie sprawę z ograniczeń i założeń wynikających ze stosowanego modelu oraz wpływu, jaki te ograniczenia i założenia mogą mieć na miarodajność wyników uzyskanych w procesie formalnym. **Instytucja** bierze także pod uwagę niepewność otoczenia rynkowego oraz zagadnienia związane z prowadzeniem działalności, mając świadomość tego, w jaki sposób rzutują one na model.

5. Codzienne sprawozdania na temat ekspozycji instytucji na ryzyko kredytowe kontrahenta przygotowywane zgodnie z art. 281 ust. 2 lit. b) są analizowane na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia i kompetencje, by móc decydować o ograniczeniu pozycji zajmowanych przez poszczególnych kierowników działu kredytowego lub traderów, czy też o ograniczeniu ogólnej ekspozycji danej instytucji na CCR.
6. System zarządzania CCR instytucji ustanowiony zgodnie z ust. 1 stosuje się w powiązaniu z wewnętrznymi limitami dotyczącymi działalności kredytowej i handlowej. Limity te stosuje się do używanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka w sposób jednolity w długim okresie i zrozumiały dla kierowników działu kredytowego, traderów oraz kadry kierowniczej wyższego szczebla. Instytucja dysponuje formalnym procesem zgłaszania przypadków naruszenia limitów ryzyka odpowiedniemu szczeblowi kadry kierowniczej.
7. W ramach pomiaru CCR instytucja mierzy wykorzystanie linii kredytowych w perspektywie dziennej i śróddziennej. Pomiarowi podlega także bieżąca ekspozycja przed ustanowieniem i po ustanowieniu zabezpieczenia. Na poziomie portfela i kontrahenta instytucja oblicza i monitoruje ekspozycję szczytową lub potencjalną przyszłą ekspozycję w wybranym przez siebie przedziale ufności. Instytucja bierze pod uwagę pozycje charakteryzujące się wysoką wartością lub dużą koncentracją, w tym według grup powiązanych kontrahentów, według sektorów i według rynków.
8. Instytucja ustanawia i utrzymuje rutynowy i rygorystyczny program testów warunków skrajnych. Wyniki takich testów podlegają regularnej, co najmniej kwartalnej weryfikacji przez *instytucję* oraz znajdują odzwierciedlenie w zasadach i limitach dotyczących CCR ustalanych przez *instytucję*. Tam, gdzie testy warunków skrajnych ujawniają szczególną podatność na określone okoliczności, instytucja podejmuje bezzwłoczne kroki w celu przeciwdziałania wiążącym się z tym zagrożeniami.

Artykuł 281

Struktury organizacyjne w odniesieniu do zarządzania CCR

1. Instytucja stosująca IMM ustanawia i utrzymuje:
 - a) jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która spełnia wymogi ust. 2;
 - b) jednostkę do spraw zarządzania zabezpieczeniami, która spełnia wymogi ust. 3.
2. Jednostka do spraw kontroli ryzyka odpowiada za opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania CCR instytucji, w tym za początkową i bieżącą walidację modelu, oraz pełni następujące funkcje i spełnia następujące wymagania:
 - a) odpowiada za opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania CCR instytucji;
 - b) sporządza codzienne sprawozdania na temat wyników funkcjonowania stosowanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka i analizuje te wyniki. Analiza taka obejmuje ocenę związku między miarami wartości ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta a limitami dotyczącymi działalności handlowej;
 - c) kontroluje spójność danych wejściowych, a także sporządza i analizuje sprawozdania dotyczące wyników funkcjonowania stosowanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka, łącznie z oceną związku między miarami ekspozycji na ryzyko a limitami

dotyczącymi działalności kredytowej i handlowej;

- d) jest niezależna od jednostek odpowiedzialnych za tworzenie i odnawianie ekspozycji lub obrót nimi oraz wolna od wszelkich niepożądanych wpływów;
- e) składa się z odpowiednio wykwalifikowanej kadry;
- f) podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla instytucji;
- g) jej praca jest ściśle związana z procesem bieżącego zarządzania ryzykiem kredytowym instytucji;
- h) wyniki jej pracy stanowią integralną część procesu planowania, monitorowania i kontrolowania profilu ryzyka kredytowego instytucji i jej ogólnego profilu ryzyka.

3. Jednostka do spraw zarządzania zabezpieczeniem realizuje następujące zadania i funkcje:

- a) obliczanie wartości depozytu zabezpieczającego i wzywianie do uzupełnienia jego wartości, zarządzanie sporami związanymi z wezwaniem do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego oraz codzienne przekazywanie dokładnych informacji o poziomach kwot niezależnych, początkowych depozytów zabezpieczających oraz zmiennych depozytów zabezpieczających;
- b) kontrolowanie prawidłowości danych wykorzystywanych do sporządzania wezwań do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego oraz zapewnianie spójności i regularnego uzgadniania tych danych z wszystkimi odpowiednimi źródłami danych w ramach instytucji;
- c) monitorowanie stopnia ponownego wykorzystania zabezpieczenia oraz wszelkich zmian w zakresie praw instytucji do zabezpieczenia lub związanych z zabezpieczeniem, które przekazuje;
- d) informowanie odpowiedniego szczebla kadry kierowniczej o rodzajach ponownie wykorzystanych aktywów zabezpieczających oraz o warunkach takiego ponownego wykorzystania, z uwzględnieniem instrumentu, jakości kredytowej oraz terminu zapadalności;
- e) monitorowanie koncentracji poszczególnych rodzajów aktywów zabezpieczających akceptowanych przez instytucję;
- f) przedstawianie kadrze kierowniczej wyższego szczebla regularnych, co najmniej kwartalnych sprawozdań na temat zarządzania zabezpieczeniem, zawierających informacje na temat rodzaju otrzymanego i przekazanego zabezpieczenia, skali, rozkładu pod względem terminów oraz przyczyn sporów dotyczących wezwania do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego. W takiej wewnętrznej sprawozdawczości odzwierciedla się również trendy dotyczące tych danych.

4. Kadra kierownicza wyższego szczebla przydziela jednostce do spraw zarządzania zabezpieczeniem odpowiednie zasoby wymagane na mocy ust. 1 lit. b), aby zapewnić osiągnięcie odpowiedniego poziomu wydajności operacyjnej systemów jednostki, mierzonych terminowością i prawidłowością wystosowywanych przez instytucję wezwań do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego oraz terminowością odpowiedzi

instytucji na wezwania do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego wystosowane przez jej kontrahentów. Kadra kierownicza wyższego szczebla zapewnia odpowiednie wykwalifikowanie kadr jednostki, tak aby działania związane z wezwaniami i sporami były realizowane terminowo – nawet w warunkach poważnego kryzysu na rynku – oraz aby umożliwić instytucji ograniczenie liczby sporów na dużą skalę spowodowanych wolumenem transakcji.

Artykuł 282
Przegląd systemu zarządzania CCR

Instytucja regularnie przeprowadza niezależny przegląd swojego systemu zarządzania CCR za pomocą własnego procesu kontroli wewnętrznej. Przegląd ten obejmuje zarówno działalność jednostki do spraw kontroli, jak i jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniem, wymaganych na mocy przepisów art. 281, oraz dotyczy w szczególności co najmniej następujących kwestii:

- a) poprawności dokumentacji systemu i procesu zarządzania CCR wymaganych w art. 280;
- b) organizacji jednostki kontroli CCR, wymaganej na mocy art. 281 ust. 1 lit. a);
- c) organizacji jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniem, wymaganej na mocy art. 281 ust. 1 lit. b);
- d) uwzględnienia miar CCR w bieżącym zarządzaniu ryzykiem;
- e) procesu zatwierdzania modeli wyceny ryzyka i systemów wyceny stosowanych przez pracowników jednostek handlowych i rozliczeniowych;
- f) zatwierdzania wszelkich istotnych zmian w procesie pomiaru CCR;
- g) zakresu CCR ujętego w modelu pomiaru ryzyka;
- h) spójności systemu informacji zarządczej;
- i) dokładności i kompletności danych dotyczących CCR;
- j) dokładnego odzwierciedlenia warunków prawnych zawartych w umowach dotyczących zabezpieczeń i umowach o kompensowaniu zobowiązań w pomiarach wartości ekspozycji;
- k) sprawdzenia spójności, terminowości oraz rzetelności źródeł danych wykorzystywanych do zasilania modeli, w tym oceny stopnia niezależności takich źródeł;
- l) dokładności i zasadności założeń dotyczących zmienności i korelacji;
- m) dokładności wycen i obliczeń związanych z ryzykiem transformacji;
- n) sprawdzenia dokładności modelu poprzez częste weryfikacje historyczne, zgodnie z art. 287 ust. 1 lit. b)–e);
- o) zgodności jednostki kontroli do spraw CCR i jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniem z odpowiednimi wymogami regulacyjnymi.

Artykuł 283
Test praktyczny

1. Instytucje gwarantują, że rozkład ekspozycji powstały w wyniku zastosowania modelu obliczania efektywnej EPE jest ściśle związany z procesem bieżącego zarządzania CCR tej instytucji oraz że wyniki stosowania modelu są uwzględniane w procesie zatwierdzania kredytów, zarządzania CCR oraz alokacji kapitału wewnętrznego.
2. Instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że co najmniej na rok przed uzyskaniem zgody właściwych organów na wykorzystanie IMM zgodnie z art. 277 stosowała i nadal stosuje model obliczania rozkładu ekspozycji, który spełnia zasadniczo wymogi ustanowione w niniejszej sekcji i na podstawie którego oblicza się EPE.
3. Model służący ustaleniu rozkładu ekspozycji na CCR stanowi część systemu zarządzania CCR wymaganego na mocy art. 280. W ramach tego systemu dokonuje się pomiaru wykorzystania linii kredytowych, sumując ekspozycje na ryzyko kredytowe kontrahenta z innymi ekspozycjami kredytowymi, oraz alokacji kapitału wewnętrznego.
4. Oprócz obliczania EPE instytucja mierzy bieżące ekspozycje i zarządza nimi. W stosownych przypadkach instytucja dokonuje pomiaru bieżącej ekspozycji przed ustanowieniem i po ustanowieniu zabezpieczenia. Test uważa się za miarodajny, jeśli instytucja stosuje inne miary CCR, takie jak ekspozycja szczytowa, oparte na rozkładzie ekspozycji ustalonym za pomocą tego samego modelu obliczania EPE.
5. Instytucja stosuje systemy pozwalające w razie potrzeby dokonywać codziennych oszacowań EE, chyba że wykaże w sposób zadowalający właściwe organy, że jej ekspozycje na ryzyko kredytowe kontrahenta uzasadniają mniejszą częstotliwość obliczeń. Instytucja dokonuje oszacowań EE w odpowiednich punktach okresu prognozowania, tak by uwzględnić strukturę czasową przyszłych przepływów pieniężnych oraz terminy zapadalności umów w sposób odpowiadający istotności i składowi ekspozycji.
6. Ekspozycję mierzy się, monitoruje i kontroluje przez cały okres obowiązywania wszystkich umów wchodzących w skład pakietu kompensowania, a nie tylko w perspektywie jednego roku. Instytucja ustanawia procedury służące rozpoznaniu i kontroli ryzyka kontrahenta, w przypadku gdy ekspozycja trwa dłużej niż jeden rok. Prognozowany wzrost wartości ekspozycji stanowi element danych wejściowych na potrzeby modelu kapitału wewnętrznego instytucji.

Artykuł 284
Testy warunków skrajnych

1. Instytucja posiada kompleksowy program testów warunków skrajnych dla CCR, który można wykorzystać do oceny wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do CCR i który spełnia wymogi określone w ust. 2–10.
2. Testy warunków skrajnych obejmują rozpoznanie możliwych zdarzeń lub zmian warunków ekonomicznych, które mogłyby mieć w przyszłości niekorzystny wpływ na ekspozycje kredytowe instytucji, oraz ocenę zdolności instytucji do reagowania na takie zmiany.
3. Pomiaru uzyskane w testach w ramach programu są porównywane z limitami ryzyka i uznawane przez instytucję za część procesu określonego w art. 79 dyrektywy [do

wstawienia przez OP].

4. Program kompleksowo uwzględnia transakcje i zagregowane ekspozycje z tytułu wszystkich form ryzyka kredytowego kontrahenta na poziomie poszczególnych kontrahentów w ramach czasowych wystarczających do regularnego przeprowadzania testów warunków skrajnych.
5. Program przewiduje przeprowadzenie co najmniej raz w miesiącu testu warunków skrajnych ekspozycji w odniesieniu do głównych czynników ryzyka rynkowego, takich jak stopy procentowe, kursy walutowe, akcje, spready kredytowe oraz ceny towarów, dla wszystkich kontrahentów instytucji w celu rozpoznania i w razie potrzeby umożliwienia instytucji zredukowania nadmiernych koncentracji określonych ryzyk kierunkowych. Test warunków skrajnych ekspozycji – w tym pojedynczych czynników ryzyka, ryzyka wieloczynnikowego oraz istotnych ryzyk niekierunkowych – oraz wspólny test warunków skrajnych ekspozycji i wiarygodności kredytowej przeprowadza się na poziomie CCR dla danego kontrahenta, grupy kontrahentów oraz dla całej instytucji.
6. W ramach programu stosuje się co najmniej raz na kwartał scenariusze testu warunków skrajnych dla ryzyka wieloczynnikowego oraz ocenia istotne ryzyka niekierunkowe, z uwzględnieniem ryzyka krzywej dochodowości i ryzyka bazowego. Testy warunków skrajnych dla ryzyka wieloczynnikowego obejmują co najmniej poniższe scenariusze, w których zakłada się następujące zdarzenia:
 - a) wystąpiły poważne zdarzenia ekonomiczne lub rynkowe;
 - b) nastąpił znaczny spadek płynności na rynku ogólnym;
 - c) duży pośrednik finansowy likwiduje pozycje.
7. Dotkliwość wstrząsów powodowanych przez podstawowe czynniki ryzyka jest zgodna z celem testu warunków skrajnych. Przy ocenie wypłacalności w warunkach skrajnych wstrząsy powodowane przez podstawowe czynniki ryzyka są dostatecznie dotkliwe, aby objąć historyczne, nadzwyczajne okoliczności rynkowe, jak również nadzwyczajne, ale wiarygodne skrajne warunki rynkowe. W ramach testów warunków skrajnych ocenia się wpływ takich wstrząsów na fundusze własne, wymogi w zakresie funduszy własnych i zyski. Do celów bieżących procesów monitorowania portfela, zabezpieczania i zarządzania koncentracjami w programie testów uwzględnia się również scenariusze zdarzeń mniej dotkliwych, ale bardziej prawdopodobnych.
8. W programie przewiduje się możliwość przeprowadzenia, w stosownych przypadkach, odwrotnych testów warunków skrajnych w celu określenia nadzwyczajnych, ale wiarygodnych scenariuszy, które mogłyby wywołać poważne niekorzystne skutki. W ramach odwrotnych testów warunków skrajnych uwzględnia się wpływ istotnej nieliniowości produktów portfela.
9. Wyniki testów warunków skrajnych przeprowadzonych w ramach programu są przedstawiane regularnie, co najmniej raz na kwartał, kadrze kierowniczej wyższego szczebla. Sprawozdania i analizy dotyczące wyników obejmują rodzaje największych skutków na poziomie kontrahenta w całym portfelu, istotne koncentracje w poszczególnych segmentach portfela (w ramach tej samej branży lub regionu), jak również istotne tendencje w odniesieniu do danego portfela i kontrahenta.
10. Kadra kierownicza wyższego szczebla odgrywa kluczową rolę we włączaniu testów

warunków skrajnych do systemu zarządzania ryzykiem i podejścia instytucji do podejmowania ryzyka oraz zapewnia wymierność wyników i ich wykorzystanie w zarządzaniu CCR. Wyniki testów warunków skrajnych dla znacznych ekspozycji ocenia się pod kątem wytycznych, w których wskazano gotowość instytucji do podejmowania ryzyka, oraz przedkłada się kadrze kierowniczej wyższego szczebla do omówienia i podjęcia działań w razie stwierdzenia nadmiernego lub skoncentrowanego ryzyka.

Artykuł 285
Ryzyko korelacji

1. Do celów niniejszego artykułu:
 - a) „ogólne ryzyko korelacji” powstaje, gdy prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez kontrahentów pozostaje w korelacji dodatniej z ogólnymi czynnikami ryzyka rynkowego;
 - b) „szczególne ryzyko korelacji” powstaje, gdy występuje związek prawny między kontrahentem a emitentem bazowego instrumentu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym lub transakcji finansowania papierów wartościowych.
2. Instytucja należycie uwzględnia ekspozycje, które wiążą się ze znacznym stopniem szczególnego i ogólnego ryzyka korelacji.
3. W celu rozpoznania ogólnego ryzyka korelacji instytucja opracowuje testy warunków skrajnych i analizy scenariuszy, aby przeprowadzić testy warunków skrajnych dla czynników ryzyka, które niekorzystnie wpływają na wiarygodność kredytową kontrahenta. W takich testach uwzględnia się możliwość wystąpienia poważnych wstrząsów w przypadku zmiany zależności między czynnikami ryzyka. Instytucja monitoruje ogólne ryzyko korelacji według produktów, regionów, branż lub innych kategorii, które są istotne dla jej działalności.
4. Instytucja stosuje procedury służące rozpoznawaniu, monitorowaniu i kontrolowaniu przypadków szczególnego ryzyka korelacji w odniesieniu do każdego podmiotu prawnego, począwszy od fazy wstępnej transakcji poprzez cały czas jej trwania. Transakcje z kontrahentami, w przypadku których rozpoznano szczególne ryzyko korelacji, traktuje się w sposób zgodny z ust. 5.
5. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych dla CCR w odniesieniu do kontrahentów, w przypadku których rozpoznano szczególne ryzyko korelacji, zgodnie z poniższymi zasadami:
 - a) instrumentów, w przypadku których istnieje szczególne ryzyko korelacji, nie włącza się do tego samego pakietu kompensowania co inne transakcje z kontrahentem i traktuje się każdy z nich jako oddzielny pakiet kompensowania;
 - b) w ramach każdego takiego oddzielnego pakietu kompensowania wartość ekspozycji dla jednopodmiotowych swapów ryzyka kredytowego jest równa całkowitej oczekiwanej stracie wartości pozostałej wartości godziwej instrumentów bazowych, przy założeniu, że emitent bazowy jest objęty postępowaniem likwidacyjnym;

- c) LGD w przypadku instytucji stosującej podejście określone w rozdziale 3 wynosi 100% dla takich swapów;
 - d) w przypadku instytucji stosującej podejście określone w rozdziale 2 mająca zastosowanie waga ryzyka odpowiada wadze ryzyka transakcji niezabezpieczonej;
 - e) w przypadku wszystkich innych transakcji, które mają jeden podmiot referencyjny w każdym takim oddzielnym pakiecie kompensowania, wartość ekspozycji jest równa wartości transakcji przy założeniu ryzyka niewykonania zobowiązania bazowego wynikającego z nagłych wahań czynników, niezgodnych z oczekiwaniami rynku;
 - f) w zakresie, w jakim wykorzystywane są istniejące obliczenia dotyczące ryzyka rynkowego dla wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji, jak określono w tytule IV rozdział 5 sekcja 4, w których założono już występowanie LGD, wartość LGD zastosowana we wzorze wynosi 100%.
6. Instytucje przedkładają kadrze kierowniczej wyższego szczebla i właściwemu komitetowi organu zarządzającego regularne sprawozdania na temat szczególnego i ogólnego ryzyka korelacji oraz kroków podejmowanych celem zarządzania tymi rodzajami ryzyka.

Artykuł 286
Spójność stosowania modeli

1. Instytucja zapewnia spójność stosowania modeli zgodnie z art. 278, przyjmując co najmniej poniższe środki:
- a) model uwzględnia warunki i specyfikacje transakcji w sposób terminowy, kompletny i ostrożny;
 - b) warunki transakcji obejmują co najmniej kwoty referencyjne dotyczące umowy, termin zapadalności, aktywa referencyjne, uzgodnienia dotyczące uzupełniania zabezpieczenia i uzgodnienia dotyczące kompensowania;
 - c) warunki i specyfikacje przechowywane są w bazie danych, która podlega formalnej i okresowej kontroli;
 - d) proces uznawania uzgodnień dotyczących kompensowania wymagający weryfikacji prawnej w celu potwierdzenia, że kompensowanie na mocy tych uzgodnień jest prawnie egzekwowalne;
 - e) weryfikacja wymagana w lit. d) zostaje wprowadzona w bazie danych, o której mowa w lit. c), przez niezależną jednostkę;
 - f) zasilanie modelu EPE danymi dotyczącymi warunków i specyfikacji transakcji podlega kontroli wewnętrznej;
 - g) stosuje się procesy formalnych uzgodnień między modelem a systemami danych źródłowych w celu sprawdzania na bieżąco, czy warunki i specyfikacje transakcji są uwzględniane w EPE w sposób prawidłowy lub przynajmniej ostrożny.

2. Do obliczania bieżących ekspozycji wykorzystuje się aktualne dane rynkowe. Instytucja może kalibrować swój model EPE, wykorzystując historyczne dane rynkowe albo zakładane dane rynkowe w celu ustalenia parametrów podstawowych procesów stochastycznych, takich jak dryf, zmienność i korelacja. Jeżeli instytucja wykorzystuje dane historyczne, obejmują one okres co najmniej trzech lat. Dane te są aktualizowane co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeśli jest to konieczne, aby odzwierciedlić warunki rynkowe.

Aby obliczyć efektywną EPE przy pomocy kalibracji dla warunków skrajnych, instytucja kalibruje efektywną EPE, wykorzystując dane z trzech lat obejmujące okres występowania warunków skrajnych w odniesieniu do spreadów swapu ryzyka kredytowego kontrahentów instytucji albo zakładane dane rynkowe za taki sam okres występowania warunków skrajnych.

W tym celu instytucja stosuje wymogi określone w ust. 3, 4 i 5.

3. Instytucja wykazuje, co najmniej kwartalnie, w sposób zadowalający właściwy organ, że okres występowania warunków skrajnych wykorzystany do obliczeń wymaganych niniejszym ustępem pokrywa się z okresem występowania wyższych spreadów swapu ryzyka kredytowego lub innych spreadów kredytowych (takich jak kredyt lub obligacje korporacyjne) w odniesieniu do reprezentatywnej próby jej kontrahentów z transakcjami spreadu kredytowego. W przypadku gdy instytucja nie posiada wystarczających danych na temat spreadu kredytowego w odniesieniu do kontrahenta, przyporządkowuje tego kontrahenta do określonych danych na temat spreadu kredytowego na podstawie regionu, ratingu wewnętrznego i rodzaju działalności.
4. W modelu EPE dla wszystkich kontrahentów wykorzystuje się historyczne lub zakładane dane, które obejmują dane za okres występowania warunków skrajnych dla działalności kredytowej, w sposób zgodny z metodą wykorzystywaną do kalibrowania modelu EPE względem aktualnych danych.
5. Aby ocenić efektywność przeprowadzonej kalibracji dla warunków skrajnych dla efektywnej EPE, instytucja opracowuje kilka portfeli odniesienia podatnych na główne czynniki ryzyka, na które narażona jest instytucja. Ekspozycję na te portfele odniesienia oblicza się za pomocą: a) metody testów warunków skrajnych w oparciu o bieżące wartości rynkowe i parametry modelu skalibrowane względem skrajnych warunków rynkowych; oraz b) ekspozycji wygenerowanej w okresie występowania warunków skrajnych, ale przy zastosowaniu metody określonej w niniejszej sekcji (wartość rynkowa na koniec okresu występowania warunków skrajnych, zmienność i korelacje za trzyletni okres występowania warunków skrajnych).

Właściwe organy wymagają od instytucji skorygowania kalibracji dla warunków skrajnych, jeżeli ekspozycje na wspomniane portfele odniesienia są w znacznym stopniu rozbieżne.

6. Instytucja poddaje model procesowi walidacji, który jest wyraźnie opisany w jej zasadach i procedurach. W ramach procesu walidacji:
 - a) określa się rodzaj testów niezbędnych do zapewnienia spójności modelu oraz określenia warunków, w których założenia przyjęte w odniesieniu do modelu są niewłaściwe, co może skutkować zaniżeniem wartości EPE;
 - b) uwzględnia się weryfikację kompleksowości modelu.

7. Instytucja monitoruje stosowne ryzyka i ustanawia procedury służące korygowaniu jej oszacowań efektywnej EPE w przypadku, gdy ryzyka te stają się znaczące. Aby zachować zgodność z niniejszym ustępem, instytucja:
 - a) określa swoje ekspozycje na szczególne ryzyko korelacji, powstające w sposób określony w art. 285 ust. 1 lit. b), i ekspozycje na ogólne ryzyko korelacji, powstające w sposób określony w art. 285 ust. 1 lit. a), a także zarządza tymi ekspozycjami;
 - b) w przypadku ekspozycji o rosnącym profilu ryzyka po jednym roku – regularnie porównuje oszacowania roczne odpowiedniej miary ekspozycji z wartością takiej miary ekspozycji obejmującą cały okres trwania ekspozycji;
 - c) w przypadku ekspozycji z rezydualnym terminem zapadalności krótszym niż jeden rok – regularnie porównuje koszt odtworzenia (bieżąca ekspozycja) z profilem zrealizowanej ekspozycji i przechowuje dane umożliwiające takie porównanie.
8. Instytucja ustanawia wewnętrzne procedury pozwalające sprawdzić, czy przed zaliczeniem danej transakcji do pakietu kompensowania została ona objęta prawnie egzekwowalną umową o kompensowaniu, która spełnia wymogi określone w sekcji 7.
9. Instytucja, która korzysta z zabezpieczenia w celu ograniczenia CCR, ustanawia procedury wewnętrzne pozwalające sprawdzić, czy zabezpieczenie takie spełnia normy pewności prawa określone w rozdziale 4, zanim jego skutki zostaną uznane w obliczeniach.
10. EUNB monitoruje zakres praktyk w tym obszarze oraz, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wydaje wytyczne dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 287

Wymagania w zakresie systemu zarządzania ryzykiem

1. Instytucja stosuje się do następujących wymogów:
 - a) spełnia wymogi jakościowe określone w przepisach części trzeciej tytuł IV rozdział 5;
 - b) regularnie realizuje program weryfikacji historycznej, porównując miary ryzyka wygenerowane przez model ze zrealizowanymi miarami ryzyka oraz hipotetyczne zmiany oparte na pozycjach statycznych ze zrealizowanymi miarami;
 - c) przeprowadza wstępną walidację oraz bieżące okresowe przeglądy swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i wygenerowanych przez ten model miar ryzyka. Walidacja i przegląd modelu są niezależne od jego opracowywania;
 - d) organ zarządzający i kadra kierownicza wyższego szczebla uczestniczą w procesie kontroli ryzyka i zapewniają przeznaczenie odpowiednich zasobów na kontrolę ryzyka kredytowego i ryzyka kredytowego kontrahenta. W tym celu codzienne sprawozdania przygotowywane przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka, ustanowioną zgodnie z art. 281 ust. 1 lit. a), są analizowane na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia i kompetencje, by móc decydować zarówno o ograniczeniu pozycji zajmowanych przez poszczególnych

traderów, jak i o ograniczeniu ogólnej ekspozycji na ryzyko danej instytucji;

- e) wewnętrzny model pomiaru ekspozycji na ryzyko zostaje włączony do procesu bieżącego zarządzania ryzykiem instytucji;
- f) system pomiaru ryzyka jest stosowany w powiązaniu z wewnętrznymi limitami dotyczącymi działalności handlowej i ekspozycji. W tym kontekście limity ekspozycji odnoszą się do używanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka w sposób jednolity w długim okresie i zrozumiały dla traderów, działu kredytowego oraz kadry kierowniczej wyższego szczebla;
- g) instytucja zapewnia należyte udokumentowanie swojego systemu zarządzania ryzykiem. Instytucja posiada w szczególności udokumentowany zbiór wewnętrznych zasad, mechanizmów kontroli i procedur dotyczących funkcjonowania systemu pomiaru ryzyka, jak również ustalenia mające zapewnić przestrzeganie tych zasad;
- h) w ramach własnego procesu kontroli wewnętrznej instytucji regularnie przeprowadza się niezależny przegląd systemu pomiaru ryzyka. Przegląd ten obejmuje zarówno działalność jednostek handlowych, jak i niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka. Przegląd całościowego procesu zarządzania ryzykiem odbywa się w regularnych odstępach (nie rzadziej niż raz w roku) i obejmuje co najmniej wszystkie elementy wymienione w art. 282;
- i) bieżąca walidacja modeli ryzyka kredytowego kontrahenta, z uwzględnieniem weryfikacji historycznej, podlega regularnemu przeglądowi na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia, by móc decydować o działaniach, które zostaną podjęte w celu usunięcia słabych punktów modeli.

2. Właściwe organy uwzględniają zakres, w jakim instytucja spełnia wymogi przepisów ust. 1 przy ustalaniu poziomu alfa, zgodnie z art. 278 ust. 4. Wyłącznie te instytucje, które w pełni spełniają przedmiotowe wymogi, kwalifikują się do stosowania minimalnego mnożnika.
3. Instytucja dokumentuje proces wstępnej i bieżącej walidacji swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz obliczenia miar ryzyka wygenerowanych przez modele na tyle szczegółowo, aby umożliwić osobie trzeciej odtworzenie, odpowiednio, analizy i miar ryzyka. W dokumentacji tej określa się: częstotliwość przeprowadzania analizy weryfikacji historycznej i wszelkich innych bieżących procedur walidacji; sposób walidacji przepływów danych i portfeli oraz wykorzystywane analizy.
4. Instytucja definiuje kryteria oceny swoich modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz modeli dostarczających dane wejściowe do obliczania ekspozycji oraz posiada sporządzone na piśmie zasady opisujące proces identyfikacji i naprawiania niedopuszczalnych wyników.
5. Instytucja określa sposób konstruowania reprezentatywnych portfeli kontrahenta do celów walidacji modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i wygenerowanych przez niego miar ryzyka.
6. W ramach walidacji modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i ich miar ryzyka, które generują rozkład prognoz, uwzględnia się więcej niż jedną statystykę rozkładu prognoz.

Artykuł 288
Wymagania niezbędne walidacji modeli EPE

1. W ramach wstępnej i bieżącej walidacji swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz jego miar ryzyka instytucja zapewnia spełnienie następujących wymogów:
 - a) instytucja przeprowadza weryfikacje historyczne z wykorzystaniem danych historycznych dotyczących zmian czynników ryzyka rynkowego przed uzyskaniem zezwolenia właściwych organów zgodnie z art. 277 ust. 1. W ramach takiej weryfikacji historycznej uwzględnia się szereg różnych horyzontów czasowych prognoz na przestrzeni co najmniej jednego roku, o wielu różnych datach rozpoczęcia i obejmujących szeroki zakres warunków rynkowych;
 - b) instytucja stosująca podejście określone w art. 278 ust. 12 lit. b) regularnie waliduje swój model, aby zbadać, czy zrealizowane ekspozycje bieżące są zgodne z prognozami dla wszystkich okresów ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia na przestrzeni jednego roku. Jeżeli niektóre transakcje w pakiecie kompensowania mają termin zapadalności krótszy niż jeden rok, a pakiet kompensowania jest bardziej wrażliwy na czynniki ryzyka bez tych transakcji, uwzględnia się to przy walidacji;
 - c) instytucja przeprowadza weryfikację historyczną wyników stosowania swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i stosownych miar ryzyka tego modelu, jak również prognoz dotyczących czynników ryzyka rynkowego. W odniesieniu do zabezpieczonych transakcji uwzględnia się te horyzonty czasowe prognoz, które odzwierciedlają typowe okresy ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia stosowane w transakcjach zabezpieczonych lub transakcjach z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia;
 - d) jeżeli walidacja modelu wskazuje, że efektywna EPE jest zaniżona, instytucja podejmuje niezbędne działania, aby wyeliminować niedokładność modelu;
 - e) w ramach procesu wstępnej i bieżącej walidacji modelu instytucja testuje modele wyceny stosowane do obliczania ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta przy określonym scenariuszu przyszłych wstrząsów mających wpływ na czynniki ryzyka rynkowego. Modele wyceny opcji uwzględniają nieliniowy charakter wartości opcji w odniesieniu do czynników ryzyka rynkowego;
 - f) w modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta uwzględnia się informacje charakterystyczne dla danych transakcji, niezbędne w celu agregowania ekspozycji na poziomie pakietu kompensowania. Instytucja sprawdza, czy w ramach modelu transakcje są przypisane właściwemu pakietowi kompensowania;
 - g) model ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta zawiera informacje charakterystyczne dla danych transakcji, tak by uwzględnić skutki uzupełniania depozytu zabezpieczającego. Bierze się w nim pod uwagę zarówno bieżącą kwotę depozytu zabezpieczającego, jak i depozyt zabezpieczający, który będzie przekazywany między kontrahentami w przyszłości. Model taki uwzględnia charakter umów o dostarczenie zabezpieczenia (jednostronnych lub dwustronnych), częstotliwość wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, minimalny próg ekspozycji niepodlegającej uzupełnieniu zabezpieczenia, jaki instytucja jest gotowa

zaakceptować, oraz minimalną kwotę transferu. Model taki pozwala oszacować zmianę wartości wyceny przekazanego depozytu zabezpieczającego według wartości rynkowej lub stosować zasady określone w rozdziale 4;

- h) częścią procesu walidacji modelu jest statyczna weryfikacja historyczna przeprowadzona na reprezentatywnym kontrahencie. Instytucja dokonuje takiej weryfikacji historycznej w regularnych odstępach czasu na reprezentatywnej grupie portfeli kontrahentów (faktycznych lub hipotetycznych). Takie reprezentatywne portfele wybiera się na podstawie stopnia ich wrażliwości na istotne czynniki ryzyka oraz kombinacji czynników ryzyka, na jakie instytucja jest narażona;
 - i) instytucja przeprowadza weryfikację historyczną, która ma służyć sprawdzeniu kluczowych założeń modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i stosownych miar ryzyka, w tym modelowego związku pomiędzy aspektami tego samego czynnika ryzyka oraz modelowych związków pomiędzy czynnikami ryzyka;
 - j) wyniki modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i ich miar ryzyka poddaje się właściwej weryfikacji historycznej. Program weryfikacji historycznej umożliwi zidentyfikowanie niezadowalających wyników miar ryzyka wygenerowanych przez model EPE;
 - k) instytucja waliduje swoje modele ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i wszystkie miary ryzyka na przestrzeni horyzontów czasowych współmiernych do terminów zapadalności transakcji objętych zwolnieniem z obowiązku stosowania IMM zgodnie z art. 277;
 - l) instytucja regularnie testuje modele wyceny stosowane do obliczania ekspozycji kontrahenta względem odpowiednich niezależnych poziomów odniesienia w ramach procesu bieżącej walidacji modelu;
 - m) bieżąca walidacja używanego przez instytucję modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i stosownych miar ryzyka obejmuje ocenę adekwatności najnowszych wyników;
 - n) instytucja ocenia częstotliwość aktualizowania parametrów modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta w ramach procesu wstępnej i bieżącej walidacji;
 - o) w ramach wstępnej i bieżącej walidacji modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta ocenia się, czy obliczenia ekspozycji na poziomie kontrahenta i pakietu kompensowania są właściwe.
2. Po uzyskaniu uprzedniego zezwolenia właściwych organów zamiast iloczynu współczynnika alfa i efektywnej EPE można wykorzystać miarę, która jest ostrożniejsza niż wskaźnik stosowany do obliczania regulacyjnej wartości ekspozycji dla każdego kontrahenta. Stopień względnej ostrożności będzie oceniany po uzyskaniu wstępnego zatwierdzenia przez właściwe organy oraz w ramach regularnych przeglądów nadzorczych modeli EPE. Instytucja regularnie waliduje stopień ostrożności. Bieżąca ocena wyników modeli obejmuje wszystkich kontrahentów, w odniesieniu do których stosuje się dane modele.
3. Jeżeli z weryfikacji historycznej wynika, że model nie jest wystarczająco dokładny, właściwe organy cofają zezwolenie na stosowanie modelu lub nakładają odpowiednie środki

w celu zapewnienia szybkiego udoskonalenia modelu.

SEKCJA 7 KOMPENSOWANIE UMOWNE

Artykuł 289

Uznawanie kompensowania umownego za ograniczające ryzyko

1. Zgodnie z art. 292 instytucje mogą traktować jako ograniczające ryzyko wyłącznie następujące rodzaje umów o kompensowaniu zobowiązań, o ile umowa o kompensowaniu zobowiązań została uznana przez właściwe organy zgodnie z art. 290 oraz jeżeli instytucja spełnia wymogi określone w art. 291:
 - a) dwustronne umowy nowacji zawarte między instytucją a jej kontrahentem, zgodnie z którymi wzajemne należności i zobowiązania stron zostają automatycznie połączone w taki sposób, że każdorazowo przy odnowieniu zobowiązań określona zostaje pojedyncza kwota netto, w związku z czym powstaje nowa, pojedyncza umowa, która zastępuje wszystkie poprzednie umowy i wszystkie zobowiązania między stronami na mocy tych umów oraz jest wiążąca dla stron;
 - b) inne umowy dwustronne zawarte między instytucją a jej kontrahentem;
 - c) umowy o kompensowaniu międzyproduktowym dotyczące instytucji, które **uzyskały zgodę właściwego organu na stosowanie metody określonej** w sekcji 6 w odniesieniu do transakcji objętych zakresem tej metody. **Podlega to monitorowaniu przez EUNB.**

Kompensowania transakcji dokonywanych przez różne podmioty prawne grupy nie uznaje się do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych.

Artykuł 290

Uznawanie umów o kompensowaniu zobowiązań

1. Właściwe organy uznają umowę o kompensowaniu zobowiązań wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w ust. 2 i, w stosownych przypadkach, w ust. 3.
2. Wszystkie umowy o kompensowaniu zobowiązań wykorzystywane przez instytucję do celów określania wartości ekspozycji w niniejszej części spełniają następujące warunki:
 - a) instytucja zawarła z kontrahentem umowę o kompensowaniu zobowiązań, która tworzy pojedyncze zobowiązanie prawne obejmujące wszystkie transakcje podlegające kompensowaniu i powoduje, że w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta kwota należna instytucji lub wymagalna od niej stanowić będzie jedynie sumę netto wartości dodatnich i ujemnych poszczególnych transakcji objętych kompensowaniem, wycenionych według ich wartości rynkowej;
 - b) instytucja udostępniła właściwym organom pisemne opinie prawne wraz z uzasadnieniem świadczące o tym, że w przypadku zakwestionowania umowy o kompensowaniu zobowiązań na drodze sądowej należności i zobowiązania

instytucji nie przekroczyć należności i zobowiązań, o których mowa w lit. a). Opinia prawna zawiera odwołanie do mającego zastosowanie prawa:

- (i) jurysdykcji, w której jest zarejestrowany kontrahent;
 - (ii) jeżeli stroną jest oddział przedsiębiorstwa, który ma siedzibę w innym państwie niż państwo, w którym zarejestrowane jest przedsiębiorstwo – jurysdykcji, w której znajduje się ten oddział;
 - (iii) jurysdykcji, której podlegają poszczególne transakcje objęte umową o kompensowaniu zobowiązań;
 - (iv) jurysdykcji, której podlegają wszelkie porozumienia lub umowy niezbędne do wykonania kompensowania umownego;
- c) ryzyko kredytowe wobec każdego kontrahenta jest agregowane w celu obliczenia jednej ekspozycji prawnej w odniesieniu do transakcji z każdym kontrahentem. Taka łączna wartość jest uwzględniana przy określaniu limitu kredytowego oraz kapitału wewnętrznego;
- d) umowa nie zawiera żadnej klauzuli zezwalającej – w sytuacji niewypełnienia zobowiązania – kontrahentowi wypełniającemu zobowiązania na dokonanie jedynie ograniczonych płatności lub na niedokonywanie żadnych płatności na rzecz majątku strony niewykonującej swoich zobowiązań, nawet wówczas, gdy strona ta jest wierzycielem netto.

Właściwe organy muszą się upewnić, że kompensowanie umowne zachowuje skuteczną moc prawną stosownie do prawa obowiązującego w każdej z odpowiednich jurysdykcji, o których mowa w lit. b). Jeśli którykolwiek z właściwych organów nie jest w tym względzie usatysfakcjonowany, umowa o kompensowaniu zobowiązań nie zostanie uznana za ograniczającą ryzyko w stosunku do żadnego z kontrahentów. Właściwe organy powiadamiają się wzajemnie w tym zakresie.

3. Opinie prawne, o których mowa w lit. b), można sporządzać poprzez odniesienie do poszczególnych rodzajów kompensowania umownego. W przypadku umów o kompensowaniu międzyproduktowym spełnia się następujące warunki dodatkowe:

- a) kwota netto, o której mowa w art. 290 ust. 2 lit. a), jest sumą netto dodatnich i ujemnych wartości zamknięć każdej pojedynczej dwustronnej umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań oraz dodatniej i ujemnej wartości wyceny według wartości rynkowej poszczególnych transakcji („międzyproduktowa kwota netto”);
- b) w opiniach prawnych, o których mowa w art. 290 ust. 2 lit. b), uwzględnia się kwestię ważności i egzekwowalności całej umowy o kompensowaniu międzyproduktowym zgodnie z jej warunkami oraz kwestię wpływu uzgodnień dotyczących kompensowania na istotne postanowienia wszelkich objętych nią poszczególnych dwustronnych umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań.

Artykuł 291
Obowiązki instytucji

1. Instytucja ustanawia i utrzymuje procedury zapewniające monitorowanie mocy prawnej i egzekwowalności kompensowania umownego w świetle zmian w prawie stosownych jurysdykcji, o których mowa w art. 290 ust. 2 lit. b).
2. Instytucja przechowuje całość wymaganych dokumentów dotyczących jej kompensowania umownego w swoich aktach.
3. Instytucja uwzględnia skutki kompensowania przy dokonywaniu pomiaru łącznej ekspozycji każdego kontrahenta na ryzyko kredytowe i zarządza swoim CCR na podstawie tych skutków tego pomiaru.
4. W przypadku umów o kompensowaniu międzyproduktowym, o których mowa w art. 289, instytucja utrzymuje procedury zgodnie z art. 290 ust. 2 lit. c) pozwalające sprawdzić, czy każda transakcja, która ma zostać włączona do pakietu kompensowania, jest objęta opinią prawną, o której mowa w art. 290 ust. 2 lit. b).
5. Uwzględniając umowy o kompensowaniu międzyproduktowym, instytucja nadal przestrzega wymogów dotyczących, w stosownych przypadkach, uznawania dwustronnych umów o kompensowaniu zobowiązań oraz określonych w rozdziale 4 wymogów dotyczących uznawania ograniczenia ryzyka kredytowego, w odniesieniu do wszystkich uwzględnionych poszczególnych dwustronnych umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań i transakcji objętych kompensowaniem.

Artykuł 292
Skutki uznawania kompensowania za ograniczające ryzyko

1. Umowy o kompensowaniu zobowiązań traktuje się następująco:
 - a) kompensowanie do celów sekcji 5 i 6 uznaje się według zasad określonych w tych sekcjach;
 - b) w przypadku umów nowacji wazeniu mogą podlegać pojedyncze kwoty netto określone w tych umowach, a nie odpowiednie kwoty brutto.

W zastosowaniu przepisów sekcji 3 instytucje mogą brać pod uwagę umowę nowacji przy ustalaniu:

- (i) aktualnego kosztu odtworzenia określonego w art. 269 ust. 1;
- (ii) referencyjnych kwot głównych lub wartości bazowych, o których mowa w art. 269 ust. 2.

W zastosowaniu przepisów sekcji 4, przy ustalaniu kwoty referencyjnej, o której mowa w art. 270 ust. 1, instytucje mogą uwzględniać umowę nowacji do celów obliczania referencyjnej kwoty głównej. W takich przypadkach instytucje stosują wartości procentowe podane w tabeli 3;

- c) w przypadku innych umów o kompensowaniu zobowiązań instytucje stosują

przepisy sekcji 3 następująco:

- (i) aktualny koszt odtworzenia, o którym mowa w art. 269 ust. 1, dla umów objętych umową o kompensowaniu zobowiązań określa się przy uwzględnieniu faktycznego, hipotetycznego kosztu odtworzenia netto wynikającego z umowy; w przypadku gdy kompensowanie rodzi zobowiązanie netto instytucji wyliczającej koszt odtworzenia netto, aktualny koszt odtworzenia zostaje określony jako „0”;
- (ii) wysokość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej, o której mowa w art. 269 ust. 1, z tytułu wszystkich umów objętych umową o kompensowaniu zobowiązań obniża się według następującego wzoru:

$$PCE_{red} = 0.4 \cdot PCE_{gross} + 0.6 \cdot NGR \cdot PCE_{gross}$$

gdzie:

PCE_{red} = obniżona wysokość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich umów z danym kontrahentem objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań;

PCE_{gross} = suma wartości potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich umów z danym kontrahentem objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań i obliczanych jako iloczyn referencyjnych kwot głównych i wartości procentowych określonych w tabeli 1;

NGR = wskaźnik netto/brutto obliczany jako iloraz kosztu odtworzenia netto dla wszystkich umów objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań z danym kontrahentem (licznik) oraz kosztu odtworzenia brutto dla wszystkich umów objętych prawnie obowiązującą dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań z tym kontrahentem (mianownik).

- 2. Przy obliczaniu potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej zgodnie z powyższym wzorem instytucje mogą traktować doskonale dopasowane umowy objęte umową o kompensowaniu zobowiązań jako pojedynczą umowę z referencyjną kwotą główną stanowiącą równowartość wpływów netto.

W zastosowaniu przepisów art. 270 ust. 1 instytucje mogą traktować doskonale dopasowane umowy objęte umową o kompensowaniu zobowiązań jako pojedynczą umowę z referencyjną kwotą główną stanowiącą równowartość wpływów netto, przy czym referencyjne kwoty główne mnoży się przez wartości procentowe podane w tabeli 3.

Do celów niniejszego ustępu umowy doskonale dopasowane są to kontrakty walutowe typu forward lub podobne umowy, w których referencyjna kwota główna stanowi równowartość przepływów pieniężnych, o ile te przepływy są wymagalne w tej samej dacie waluty i w całości w tej samej walucie.

- 3. Wartości procentowe mające zastosowanie do wszelkich innych umów objętych umową

o kompensowaniu zobowiązań można obniżyć zgodnie z tabelą 6:

Tabela 6		
Pierwotny termin zapadalności	Kontrakty na stopę procentową	Kontrakty walutowe
Do co najwyżej jednego roku	0,35%	1,50%
Powyżej jednego roku, lecz nie więcej niż dwa lata	0,75%	3,75%
Dodatek za każdy następny rok	0,75%	2,25%

4. W przypadku kontraktów na stopę procentową instytucje kredytowe mogą za zgodą właściwych organów stosować pierwotny termin zapadalności lub rezydualny termin zapadalności.

SEKCJA 8 POZYCJE Z PORTFELA HANDLOWEGO

Artykuł 293 Pozycje z portfela handlowego

1. Do celów stosowania niniejszego artykułu załącznik II zawiera odesłanie do instrumentów pochodnych do celów przeniesienia ryzyka kredytowego zgodnie z sekcją C pkt 8 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE.
2. Przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ryzyka kontrahenta w odniesieniu do pozycji z portfela handlowego instytucje stosują się do następujących zasad:
 - a) w przypadku kredytowych instrumentów pochodnych swapu przychodu całkowitego i kredytowych instrumentów pochodnych swapu ryzyka kredytowego, aby uzyskać wartość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej według metody określonej w sekcji 3, kwotę nominalną instrumentu mnoży się przez następujące wartości procentowe:
 - (i) 5% w przypadku zobowiązania referencyjnego, które gdyby było podstawą ekspozycji bezpośredniej instytucji, stanowiłoby pozycję kwalifikującą się do celów przepisów części trzeciej tytuł IV rozdział 2;
 - (ii) 10% w przypadku zobowiązania referencyjnego, które gdyby było podstawą ekspozycji bezpośredniej instytucji, nie stanowiłoby pozycji kwalifikującej się do celów przepisów części trzeciej tytuł IV rozdział 2.

W przypadku instytucji, której ekspozycja z tytułu swapu ryzyka kredytowego stanowi pozycję długą w instrumencie bazowym, wartość procentowa dla potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej może wynosić 0%, chyba że swap ryzyka kredytowego podlega likwidacji z chwilą stwierdzenia niewypłacalności podmiotu, którego ekspozycja z tytułu swapu stanowi pozycję krótką w instrumencie bazowym, nawet jeżeli nie doszło do niewykonania zobowiązania z tytułu instrumentu bazowego.

W przypadku gdy kredytowy instrument pochodny zapewnia ochronę w odniesieniu

do „n-tego niewykonania zobowiązania” w ramach określonej liczby zobowiązań bazowych, instytucja określa, która z powyższych wartości procentowych ma zastosowanie, przez odniesienie do zobowiązania o n-tej najniższej jakości kredytowej, które byłoby pozycją kwalifikującą się do celów części trzeciej tytuł IV rozdział 2, gdyby zostało podjęte przez daną instytucję;

- b) instytucje nie stosują uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych określonej w art. 217 do celów uznawania skutków zabezpieczenia finansowego;
- c) w przypadku transakcji odkupu oraz transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów zaksięgowanych w portfelu handlowym instytucje mogą traktować jako uznane zabezpieczenie wszystkie instrumenty finansowe i towary, które kwalifikują się do włączenia do portfela handlowego;
- d) w odniesieniu do ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, zaksięgowanych w portfelu handlowym, instytucje mogą traktować jako uznane zabezpieczenie towary, które kwalifikują się do włączenia do portfela handlowego;
- e) do celów obliczenia korekt z tytułu zmienności, w przypadku gdy takie instrumenty finansowe lub towary, które nie są uznane zgodnie z przepisami rozdziału 4, są przekazywane w ramach pożyczki, sprzedawane lub dostarczane, bądź też są pożyczane, nabywane lub otrzymywane jako zabezpieczenie lub z innego tytułu w ramach takiej transakcji, a instytucja wykorzystuje metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4 sekcja 3, instytucje traktują takie instrumenty i towary w taki sam sposób jak papiery kapitałowe nieobjęte głównym indeksem, notowane na uznanej giełdzie;
- f) jeżeli instytucja stosuje metodę własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4 sekcja 3 w odniesieniu do instrumentów finansowych lub towarów, które nie są uznane zgodnie z rozdziałem 4, oblicza ona korekty z tytułu zmienności osobno dla każdej pozycji. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę modeli wewnętrznych określoną w rozdziale 4 może stosować tę samą metodę również w portfelu handlowym;
- g) w odniesieniu do uznawania umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań obejmujących transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów lub inne transakcje oparte na rynku kapitałowym instytucje uznają kompensowanie dokonywane na pozycjach portfela handlowego i portfela niehandlowego wyłącznie wtedy, gdy kompensowane transakcje spełniają następujące warunki:
 - (i) wszystkie transakcje podlegają codziennej wycenie według wartości rynkowej;
 - (ii) wszelkie pozycje pożyczane, nabywane lub otrzymywane w ramach takich transakcji mogą zostać uznane jako uznane zabezpieczenie finansowe na mocy przepisów rozdziału 4 bez zastosowania przepisów lit. c)–f) niniejszego ustępu;
- h) w przypadku gdy kredytowy instrument pochodny objęty portfelem handlowym stanowi część zabezpieczenia wewnętrznego, a ochronę kredytową uznano zgodnie

z art. 199 niniejszego rozporządzenia, instytucje stosują jedną z poniższych metod:

- (i) traktują ten kredytowy instrument pochodny w taki sposób, jakby nie istniało ryzyko kontrahenta z tytułu pozycji w tym instrumencie;
- (ii) do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta uwzględniają konsekwentnie wszystkie objęte portfelem handlowym kredytowe instrumenty pochodne, stanowiące część zabezpieczenia wewnętrznego lub zakupione jako ochrona przed ekspozycją na ryzyko kredytowe kontrahenta, jeżeli ochronę kredytową traktuje się jako uznaną zgodnie z przepisami rozdziału 4.

SEKCJA 9

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH W ODNIESIENIU DO EKSPOZYCJI WOBEC PARTNERA CENTRALNEGO

Artykuł 294

Definicje

Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

- (1) „wyłączony z masy upadłościowej” w odniesieniu do aktywów oznacza, że istnieją skuteczne uzgodnienia, które gwarantują, że aktywa nie będą dostępne dla wierzycieli partnera centralnego (CCP) lub uczestnika rozliczającego nawet w przypadku niewypłacalności takiego partnera centralnego lub uczestnika rozliczającego;
- (2) „transakcja związana z partnerem centralnym” oznacza umowę lub transakcję wymienioną w art. 295 ust. 1 zawartą między klientem a uczestnikiem rozliczającym, która jest bezpośrednio związana z umową lub transakcją wymienioną w art. 295 ust. 1 zawartą między takim uczestnikiem rozliczającym a partnerem centralnym;
- (3) „uczestnik rozliczający” oznacza przedsiębiorstwo uczestniczące w CCP, odpowiedzialne za wykonanie zobowiązania finansowego wynikającego z tego uczestnictwa;
- (4) „klient” oznacza przedsiębiorstwo związane stosunkiem umownym z uczestnikiem rozliczającym, umożliwiającym temu przedsiębiorstwu rozliczanie jego transakcji z danym partnerem centralnym;
- (5) „wniesiony z góry wkład” oznacza wkład wniesiony przez instytucję do funduszu partnera centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania.

Artykuł 295

Zakres przedmiotowy

1. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do poniższych umów i transakcji przez cały okres, gdy pozostają one nierozliczone z CCP:
 - a) umowy wymienione w załączniku II oraz kredytowe instrumenty pochodne;

- b) transakcje odkupu;
 - c) transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów;
 - d) transakcje z długim terminem rozliczenia;
 - e) transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego.
2. Instytucje stosują podejście opisane w art. 297 i 298 w odniesieniu do umów i transakcji nierozliczonych z partnerem centralnym, wymienionych w ust. 1, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:
- a) przedmiotowy partner centralny został upoważniony w swoim państwie członkowskim pochodzenia do świadczenia usług rozliczeniowych zgodnie z prawem krajowym albo – w przypadku partnera centralnego państwa trzeciego lub partnera centralnego świadczącego usługi w państwie innym niż jego państwo członkowskie pochodzenia – uzyskał zezwolenie na świadczenie usług rozliczeniowych w takim państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym tego państwa;
 - b) właściwy organ partnera centralnego, o którym mowa w lit. a), opublikował dokument potwierdzający, że partner centralny stosuje się do wszystkich zaleceń dla partnerów centralnych publikowanych przez Komitet ds. Systemów Płatności i Rozrachunku oraz Komitet Techniczny Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych;
 - c) umowy i transakcje nie zostały odrzucone przez partnera centralnego.
3. Jeżeli co najmniej jedno z kryteriów wymienionych w ust. 2 nie zostało spełnione, instytucje stosują podejście określone w art. 300.

Artykuł 296

Traktowanie transakcji uczestników rozliczających i klientów

1. Instytucje monitorują wszystkie swoje ekspozycje wobec partnerów centralnych i regularnie przekazują informacje na temat tych ekspozycji swojej kadrze kierowniczej wyższego szczebla oraz właściwemu komitetowi lub właściwym komitetom organu zarządzającego.
2. Jeżeli instytucja pełni rolę uczestnika rozliczającego – dla własnych celów lub jako pośrednik finansowy między klientem a partnerem centralnym – wówczas oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji wobec partnera centralnego zgodnie z art. 297–300.
3. Jeżeli instytucja pełni jednocześnie rolę uczestnika rozliczającego i działa w tym charakterze jako pośrednik finansowy między klientem a partnerem centralnym, oblicza wówczas wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu transakcji związanych z partnerem centralnym przeprowadzanych z klientem zgodnie z odpowiednimi przepisami pozostałych sekcji niniejszego rozdziału.
4. Jeżeli instytucja jest klientem uczestnika rozliczającego, wówczas oblicza wymogi w

zakresie funduszy własnych z tytułu swoich transakcji związanych z partnerem centralnym przeprowadzanych z uczestnikiem rozliczającym zgodnie z przepisami pozostałych sekcji niniejszego rozdziału, stosownie do przypadku.

5. Alternatywnie do podejścia określonego w ust. 4, w przypadku gdy instytucja jest klientem, może ona obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich transakcji związanych z partnerem centralnym przeprowadzanych z uczestnikiem rozliczającym zgodnie z art. 297–300, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:
 - a) pozycje i aktywa tej instytucji związane z przedmiotowymi transakcjami są rozróżnione i oddzielone, zarówno na poziomie uczestnika rozliczającego, jak i partnera centralnego, od pozycji i aktywów zarówno uczestnika rozliczającego, jak i pozostałych klientów tego uczestnika rozliczającego, a wspomniane pozycje i aktywa są w wyniku tego oddzielenia wyłączone z masy upadłościowej w przypadku niewykonania zobowiązania lub niewypłacalności dotyczących uczestnika rozliczającego lub jego innego klienta lub klientów;
 - b) odnośne przepisy, regulacje, zasady i ustalenia umowne mające zastosowanie do takiej instytucji bądź partnera centralnego lub dla nich wiążące gwarantują, że w przypadku niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego lub jego niewypłacalności nastąpi przeniesienie pozycji instytucji związanych z tymi umowami i transakcjami oraz odpowiednich zabezpieczeń na innego uczestnika rozliczającego w odpowiednim okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia.
6. Jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego zawiera z klientem innego uczestnika rozliczającego ustalenia umowne w celu zapewnienia takiemu klientowi możliwości przeniesienia aktywów i pozycji, o których mowa w ust. 5 lit. b), wówczas może ona przypisać wartość ekspozycji równą zeru zobowiązaniu warunkowemu, które powstało w wyniku takiego ustalenia umownego.

Artykuł 297

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji

1. Instytucja stosuje wagę ryzyka równą 2% w odniesieniu do wartości ekspozycji dla wszystkich swoich ekspozycji z tytułu transakcji z partnerami centralnymi, ***z wyjątkiem przypadku, kiedy taka instytucja działa wyłącznie jako pośrednik finansowy między klientem a partnerem centralnym. Jeżeli uczestnik rozliczający działa jako pośrednik finansowy między klientem a partnerem centralnym, stosuje się wagę ryzyka równą 0% w odniesieniu do wartości ekspozycji dla jego ekspozycji z tytułu transakcji z partnerem centralnym dla transakcji klienta.***
2. Niezależnie od przepisów ust. 1, jeżeli aktywa przekazane jako zabezpieczenie dla partnera centralnego lub uczestnika rozliczającego są wyłączone z masy upadłościowej w razie niewypłacalności partnera centralnego, uczestnika rozliczającego lub jego innego klienta lub klientów, instytucja może przypisać wartość ekspozycji równą zeru w stosunku do ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta związanych z tymi aktywami.
3. Instytucja oblicza wartości ekspozycji swoich ekspozycji z tytułu transakcji z partnerem centralnym zgodnie z przepisami pozostałych sekcji niniejszego rozdziału, stosownie do przypadku.

4. Instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji z tytułu transakcji z partnerami centralnymi do celów art. 108 ust. 8 i art. 151 jako sumę wartości ekspozycji swoich ekspozycji z tytułu transakcji z partnerami centralnymi, obliczonych zgodnie z przepisami ust. 2 i 3 pomnożonych przez wagę ryzyka określoną zgodnie z przepisami ust. 1.
5. Niezależnie od przepisów ust. 1 i 2, jeżeli instytucja przekazuje aktywa partnerowi centralnemu jako zabezpieczenie, stosuje do tych aktywów wagę ryzyka, która ma zastosowanie w pozostałych przypadkach na podstawie przepisów rozdziałów 2–4 do wartości ekspozycji obliczanych zgodnie z przepisami ust. 3.
- 5a. *Bez uszczerbku dla ust. 1 całkowite opłaty z tytułu korekty wyceny kredytowej nie powinny być wyższe w przypadku rozliczeń niż w porozumieniach dwustronnych. W przeciwnym razie właściwy organ wprowadza zmiany w celu obniżenia wysokości korekty wyceny kredytowej.***

EUNB, w porozumieniu z EUNGiPW, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia zmian.

Artykuł 298

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania

1. Instytucje pełniące rolę uczestników rozliczających utrzymują fundusze własne na pokrycie ekspozycji z tytułu ich wkładów do funduszu partnera centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania. Instytucje te obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu tych ekspozycji zgodnie z metodą określoną w niniejszym artykule.

Jeżeli partner centralny nie posiada oddzielnych funduszy na wypadek niewykonania zobowiązania w odniesieniu do transakcji na produktach obciążonych wyłącznie ryzykiem rozliczenia zgodnie z tytułem V oraz w odniesieniu do umów i transakcji wymienionych w art. 295 ust. 1, ale zamiast tego na wypadek niewykonania zobowiązania stosuje ten sam fundusz do podziału strat związanych z wszystkimi tymi transakcjami i umowami, instytucje stosują metodę określoną w niniejszym artykule do wszystkich swoich wkładów do takiego funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania.

2. Instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych (K_i) w celu pokrycia ekspozycji z tytułu wniesionego przez siebie z góry wkładu (DF_i) w następujący sposób:

$$K_i = \left((1 + \beta) \cdot \frac{N}{N - 2} \right) \cdot \frac{DF_i}{DF_{CM}} \cdot K_{CM}$$

gdzie:

β = współczynnik koncentracji podany do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

N = liczba uczestników rozliczających podana do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

DF_{CM} = suma wkładów wniesionych z góry przez wszystkich uczestników rozliczających partnera centralnego ($\sum_i DF_i$) podana do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

K_{CM} = suma wymogów w zakresie funduszy własnych wszystkich uczestników rozliczających partnera centralnego, obliczona zgodnie z mającym zastosowanie wzorem określonym w ust. 3 ($\sum_i K_i$).

Jeżeli partner centralny posiada wiążące ustalenia umowne ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które pozwalają mu na wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od jego uczestników rozliczających w taki sam sposób, jak gdyby stanowił wniesione z góry wkłady, do celów obliczeń przewidzianych w niniejszym ustępie uczestnik rozliczający uznaje taki początkowy depozyt zabezpieczający za wniesione z góry wkłady.

3. Instytucje obliczają K_{CM} w następujący sposób:

a) jeżeli $K_{CCP} \leq DF_{CCP}$, instytucje stosują następujący wzór:

$$K_{CM} = c_1 \cdot DF_{CM}^* ;$$

b) jeżeli $DF_{CCP} < K_{CCP} \leq DF^*$, instytucje stosują następujący wzór:

$$K_{CM} = c_2 \cdot (K_{CCP} - DF_{CCP}) + c_1 \cdot (DF^* - K_{CCP}) ;$$

c) jeżeli $DF^* < K_{CCP}$, instytucje stosują następujący wzór:

$$K_{CM} = c_2 \cdot \mu \cdot (K_{CCP} - DF^*) + c_2 \cdot DF_{CM}^*$$

gdzie:

DF_{CCP} = wniesione z góry zasoby finansowe partnera centralnego podane do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

K_{CCP} = kapitał hipotetyczny partnera centralnego podany do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

DF = całkowite wniesione z góry wkłady podane do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

$$DF^* = DF_{CCP} + DF_{CM}^* ;$$

$$DF_{CM}^* = DF_{CM} - 2 \cdot \overline{DF}_i ;$$

\overline{DF}_i = średni wniesiony z góry wkład, $\frac{1}{N} \cdot DF_{CM}$ podany do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

$$\max \left\{ \frac{1.6\%}{\sqrt{\frac{DF^*}{K_{CCP}}}}, 0.16\% \right\};$$

$c_1 =$ współczynnik kapitałowy równy

$c_2 =$ współczynnik kapitałowy równy 100%;

$\mu =$ 1,2.

4. Instytucje pełniące rolę uczestników rozliczających obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych (K_i^c) dla ekspozycji z tytułu wkładów wynikających z zobowiązań umownych (DF_i^c) w następujący sposób:

- a) jeżeli $DF^* \geq K_{CCP}$, instytucje stosują następujący wzór:

$$K_i^c = c_1 \cdot DF_i^c$$

gdzie:

$$\max \left\{ \frac{1.6\%}{\sqrt{\frac{DF^* + DF_{CM}^c}{K_{CCP}}}}, 0.16\% \right\};$$

$c_1 =$ współczynnik kapitałowy równy

$DF_{CM}^c =$ suma wszystkich wkładów wynikających z zobowiązań umownych ($\sum_i DF_i^c$), podanych do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

- (b) jeżeli $DF^* < K_{CCP}$, instytucje stosują następujący wzór:

$$K_i^c = c_2 \cdot \mu \cdot \max \{0, DF_i^c - (K_{CCP} - DF^*)\}.$$

5. Kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ekspozycji z tytułu wkładu wniesionego z góry przez instytucję do celów art. 108 ust. 8 i art. 151 oblicza się jako wymogi w zakresie funduszy własnych (K_i) określone zgodnie z przepisami ust. 2–4 i pomnożone przez 12,5.
6. „Wkład wynikający z zobowiązań umownych” oznacza wkład do funduszu partnera centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania, który instytucja ma umowny obowiązek wnieść w określonej sytuacji, ale który nie stanowi wniesionego z góry wkładu.
7. W przypadku gdy partner centralny nie posiada funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania ani obowiązujących dwustronnych ustaleń umownych ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które pozwalają mu na wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od jego uczestników rozliczających w taki sam sposób, jak gdyby stanowił wniesione z góry wkłady, stosuje się następujące zasady:

- a) instytucje zastępują wzór obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych (K_i) podany w ust. 2 poniższym wzorem:

$$K_i = \left((1 + \beta) \cdot \frac{N}{N - 2} \right) \cdot \frac{IM_i}{IM} \cdot K_{CM}$$

gdzie:

IM_i = początkowy depozyt zabezpieczający przekazany partnerowi centralnemu przez uczestnika rozliczającego i ;

IM = suma początkowych depozytów zabezpieczających podana do wiadomości instytucji przez partnera centralnego;

- b) jeżeli DF_{CCP} równa się zero, instytucje stosują wartość 1,6% dla współczynnika c_1 do celów obliczeń, o których mowa w ust. 3.
8. Jeżeli K_{CCP} równa się zero, instytucje stosują dla współczynnika c_1 wartość 1,6% do celów obliczeń, o których mowa w ust. 3 i 4.

Artykuł 299

Obliczanie hipotetycznego kapitału partnera centralnego

1. 1. W odniesieniu do umów i transakcji wymienionych w art. 295 ust. 1 partner centralny oblicza kapitał hipotetyczny wymagany przez jego uczestników rozliczających do celów niniejszej sekcji w następujący sposób:

$$K_{CCP} = \sum_i \max\{EBRM_i - VM_i - IM_i - DF_i, 0\} \cdot RW \cdot \text{współczynnik kapitałowy}$$

gdzie:

$EBRM_i$ = wartość ekspozycji przed ograniczeniem ryzyka, która jest równa wartości ekspozycji partnera centralnego wobec uczestnika rozliczającego „ i ” z tytułu umów i transakcji wymienionych w art. 295 ust. 1, obliczonej bez uwzględniania zabezpieczenia przekazanego przez takiego uczestnika rozliczającego;

VM_i = zmienny depozyt zabezpieczający związany z uczestnikiem rozliczającym i ;

IM_i = początkowy depozyt zabezpieczający przekazany partnerowi centralnemu przez uczestnika rozliczającego i ;

DF_i = wkład wniesiony z góry przez uczestnika rozliczającego i ;

RW = waga ryzyka równa 20%;

współczynnik kapitałowy = 8%.

2. Do celów obliczenia wymaganego na mocy przepisów ust. 1 stosuje się następujące zasady:
- a) partner centralny oblicza wartość swoich ekspozycji wobec uczestników rozliczających zgodnie z metodą wyceny według wartości rynkowej określonej w art.

269. Przy obliczaniu tych wartości partner centralny odejmuje od swoich ekspozycji wartość zabezpieczenia przekazanego przez uczestników rozliczających, odpowiednio obniżoną na podstawie nadzorczych korekt z tytułu zmienności zgodnie z kompleksową metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych określoną w art. 219;

- b) jeżeli uczestnik rozliczający jest uprawniony do otrzymania zmiennego depozytu zabezpieczającego od partnera centralnego, ale jeszcze go nie otrzymał, dany partner centralny wpisuje do równania odpowiednią kwotę VM_i jako wielkość dodatnią. I odwrotnie, jeżeli partner centralny jest uprawniony do otrzymania zmiennego depozytu zabezpieczającego od uczestnika rozliczającego, ale jeszcze go nie otrzymał, partner centralny wpisuje do równania odpowiednią kwotę VM_i jako wielkość ujemną;
- c) jeżeli partner centralny posiada ekspozycję wobec partnera centralnego lub większą ich liczbę, traktuje każdą taką ekspozycję jak ekspozycję wobec uczestników rozliczających i uwzględnia przy obliczaniu K_{CCP} wszelkie depozyty zabezpieczające lub wniesione z góry wkłady otrzymane od takich partnerów centralnych;
- d) jeżeli zasoby finansowe partnera centralnego są wykorzystywane równoległe z wkładami wniesionymi z góry przez jego uczestników rozliczających i proporcjonalnie do tych wkładów, partner centralny dodaje do DFCM odpowiednią kwotę tych zasobów;
- e) jeżeli partner centralny posiada wiążące ustalenia umowne ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które pozwalają mu na wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od jego uczestników rozliczających w taki sam sposób, jak gdyby stanowiły wniesione z góry wkłady, partner centralny uznaje taki początkowy depozyt zabezpieczający za wniesione z góry wkłady do celów obliczeń przewidzianych w ust. 1 oraz do celów powiadomienia, o którym mowa w ust. 4 lit. b);
- f) partner centralny zastępuje wzór podany w art. 292 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) poniższym wzorem:
$$PCE_{red} = 0.3 \cdot PCE_{gross} + 0.7 \cdot NGR \cdot PCE_{gross} ;$$
- g) jeżeli partner centralny nie może obliczyć wartości NGR w sposób określony w art. 292 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), postępuje następująco:
 - (i) powiadamia tych spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, o niemożności obliczenia NGR;
 - (ii) przez okres trzech miesięcy może stosować wartość NGR wynoszącą 0,3 do celów obliczenia PCE_{red} zgodnie z lit. f);
- h) jeżeli pod koniec okresu podanego w lit. g) ppkt (ii) partner centralny nadal nie jest w stanie obliczyć wartości NGR, postępuje następująco:
 - (i) zaprzestaje obliczania K_{CCP} ;
 - (ii) powiadamia tych spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, o tym, że zaprzestał obliczania K_{CCP} ;

- i) do celów obliczenia potencjalnej przyszłej ekspozycji z tytułu opcji i opcji swapowych zgodnie z metodą wyceny według wartości rynkowej, określonej w art. 269, partner centralny mnoży kwotę referencyjną umowy przez wartość bezwzględną współczynnika delta opcji ($\partial V/\partial p$), określoną w art. 274 ust. 1 lit. a);
- j) jeżeli regulamin partnera centralnego przewiduje, że partner centralny wykorzystuje część swoich zasobów finansowych do pokrycia strat poniesionych wskutek niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego lub większą ich liczbę po wyczerpaniu funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, ale przed wezwaniem uczestników rozliczających do wniesienia wkładów wynikających z zobowiązań umownych, partner centralny dodaje kwotę takich dodatkowych zasobów finansowych (DF_{CCP}^a) do całkowitej kwoty wniesionych z góry wkładów (DF):

$$DF = DF_{CCP} + DF_{CM} + DF_{CCP}^a.$$

3. Partner centralny dokonuje obliczenia wymaganego w ust. 1 co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeżeli wymagają tego właściwe organy jego uczestników rozliczających będących instytucjami.
4. Partner centralny przekazuje tym spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, oraz ich właściwym organom następujące informacje:
 - a) kapitał hipotetyczny (K_{CCP});
 - b) sumę wniesionych z góry wkładów (DF_{CM}) albo, jeżeli partner centralny nie posiada funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania ani obowiązujących dwustronnych ustaleń umownych ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które pozwalają mu na wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od jego uczestników rozliczających w taki sam sposób, jak gdyby stanowił wniesione z góry wkłady – sumę początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od jego uczestników rozliczających ($IM = \sum_i IM_i$);
 - c) kwotę wniesionych z góry zasobów finansowych, które ma on obowiązek – prawny lub wynikający z ustaleń umownych zawartych z uczestnikami rozliczającymi – wykorzystać na pokrycie strat poniesionych wskutek niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego lub uczestników rozliczających przed wykorzystaniem wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania od pozostałych uczestników rozliczających (DF_{CCP});
 - d) średni wniesiony z góry wkład (\overline{DF}_i);
 - e) całkowitą liczbę swoich uczestników rozliczających (N);
 - f) współczynnik koncentracji (β), zgodnie z definicją w ust. 5;
 - g) sumę wszystkich wkładów wynikających z zobowiązań umownych (DF_{CM}^c).

Partner centralny powiadamia tych spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeżeli wymagają tego właściwe organy tych uczestników rozliczających.

5. Partner centralny oblicza współczynnik koncentracji (β) według następującego wzoru:

$$\beta = \frac{\max_i \{PCE_{red,i}\}}{\sum_i PCE_{red,i}}$$

gdzie:

$PCE_{red,i}$ = obniżona wartość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich umów i transakcji partnera centralnego z uczestnikiem rozliczającym i.

6. Instytucje informują swoje właściwe organy o otrzymaniu powiadomień, o których mowa w ust. 2 lit. g) ppkt (i), ust. 2 lit. h) ppkt (i) oraz w ust. 4.

7. EUNB, **w ścisłej współpracy z właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór i dozór nad partnerami centralnymi**, opracowuje wykonawcze standardy techniczne w celu określenia następujących elementów:

- a) częstotliwości i terminów obliczeń określonych w ust. 1;
- b) częstotliwości, terminów i jednolitego formatu powiadomień określonych w ust. 4;
- c) sytuacji, w których właściwe organy instytucji pełniące rolę uczestnika rozliczającego mogą wymagać większej częstotliwości obliczeń i przekazywania informacji niż częstotliwość określona w lit. a) i b).

EUNB, **w ścisłej współpracy z właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór i dozór nad partnerami centralnymi**, przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 300

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji wobec partnerów centralnych niespełniających wymogów oraz w odniesieniu do ekspozycji z tytułu niezgodnych transakcji

1. Jeżeli warunek określony w art. 295 ust. 3 został spełniony, instytucje postępują następująco:
 - a) stosują metodę standardową w odniesieniu do ryzyka kredytowego, jak określono w rozdziale 2, do celów obliczania wartości ekspozycji i kwot ważonych ryzykiem dotyczących ekspozycji z tytułu transakcji dotyczących umów i transakcji z partnerem centralnym;

- b) stosują poniższy wzór do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji z tytułu wniesionych z góry wkładów i wkładów wynikających z zobowiązań umownych:

$$K_i = c_2 \cdot \mu \cdot (DF_i + DF_i^c).$$

Jeżeli nie jest spełniony tylko warunek określony w art. 295 ust. 2 lit. c), instytucje stosują przepisy lit. a) w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji dotyczących umowy lub transakcji odrzuconej przez partnera centralnego oraz postępują w sposób określony w art. 298 w przypadku ekspozycji z tytułu wniesionych z góry wkładów oraz wkładów wynikających z zobowiązań umownych.

2. Instytucje obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swoich ekspozycji wobec partnera centralnego zgodnie z ust. 3 w następujących okolicznościach:
- a) otrzymały one od partnera centralnego powiadomienie wymagane na mocy przepisów art. 299 ust. 2 lit. h) ppkt (ii) o tym, że partner centralny zaprzestał obliczania KCCP;
 - b) instytucje dowiadują się (w wyniku podania do wiadomości publicznej lub powiadomienia otrzymanego od właściwego organu partnera centralnego lub od samego partnera centralnego), że przedmiotowy partner centralny nie będzie już spełniał warunku określonego w art. 295 ust. 2 lit. a);
 - c) warunek określony w art. 295 ust. 2 lit. b) przestaje być spełniany.
3. W ciągu trzech miesięcy od zaistnienia sytuacji określonej w ust. 2 lit. a)–c) lub wcześniej, jeżeli wymaga tego właściwy organ instytucji, instytucja zaprzestaje stosowania art. 297 i 298 do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji oraz wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania i postępuje zamiast tego w następujący sposób:
- a) oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji wobec takiego partnera centralnego zgodnie z przepisami ust. 1 lit. a);
 - b) oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji wobec danego partnera centralnego z tytułu zarówno wniesionych z góry wkładów, jak i wkładów wynikających z zobowiązań umownych, zgodnie z przepisami ust. 1 lit. b).

Artykuł 300a

Partnerzy centralni dysponujący licencją bankową

Partnerzy centralni dysponujący licencją bankową na mocy rozporządzenia (UE) nr [xxxx/xxxx] z dnia [data] w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji („EMIR”) ujawniają wykorzystanie przez siebie płynności banku centralnego, by dowieść, że nie są uzależnieni od płynności banku centralnego dla zapewnienia wypłacalności lub taniego finansowania, które stanowiłoby nieuczciwą konkurencję.

EUNB, w porozumieniu z EUNGiPW, monitoruje stosowanie przez państwa członkowskie dodatkowych wymogów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, oraz skutków ich

stosowania, w szczególności w celu zadbania o to, by partnerzy centralni mieli odpowiedni dostęp do płynności, a także ocenia ewentualne niezamierzone skutki i efekty uboczne dla innych państw członkowskich lub zakłócenia na jednolitym rynku.

Tytuł III

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka operacyjnego

Rozdział 1

Ogólne zasady dotyczące stosowania poszczególnych metod

Artykuł 301 *Zezwolenia i powiadomienia*

1. Aby zakwalifikować się do stosowania metody standardowej, instytucje spełniają kryteria określone w art. 309 oraz ogólne standardy zarządzania ryzykiem określone w art. 73 i 83 dyrektywy [do wstawienia przez OP]. Przed zastosowaniem metody standardowej instytucje powiadamiają o tym właściwe organy.

W przypadku spełnienia warunków określonych w art. 308 ust. 2 i w art. 309 właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie odpowiedniego alternatywnego wskaźnika dla linii biznesowych „bankowość detaliczna” i „bankowość komercyjna”.

2. Właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie metod zaawansowanego pomiaru na podstawie ich własnych systemów pomiaru ryzyka operacyjnego, jeśli spełnione są wszystkie standardy jakościowe i ilościowe określone, odpowiednio, w art. 310 i 311 oraz jeśli instytucje spełniają ogólne standardy zarządzania ryzykiem zawarte w art. 73 i 83 dyrektywy [do wstawienia przez OP] oraz w tytule VII rozdział 3 sekcja II tej dyrektywy.

Instytucje występują również do właściwych organów z wnioskiem o zezwolenie na wdrożenie istotnych rozszerzeń i zmian w przedmiotowych metodach zaawansowanego pomiaru. Właściwe organy wydają takie zezwolenie wyłącznie wtedy, gdy po wdrożeniu tych istotnych rozszerzeń i zmian instytucje będą nadal spełniać standardy określone w akapicie pierwszym.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:
 - a) metody oceny, na podstawie której właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie metod zaawansowanego pomiaru;
 - b) warunków oceny istotności rozszerzeń i zmian metod zaawansowanego pomiaru.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2014 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 302
Powrót do stosowania mniej zaawansowanych metod

1. Instytucje stosujące metodę standardową nie wracają do stosowania metody wskaźnika bazowego, chyba że są spełnione warunki określone w ust. 3.
2. Instytucje stosujące metody zaawansowanego pomiaru nie wracają do stosowania metody standardowej ani metody wskaźnika bazowego, chyba że są spełnione warunki określone w ust. 3.
3. Instytucja może powrócić do stosowania mniej zaawansowanej metody oceny ryzyka operacyjnego wyłącznie wtedy, gdy spełnione są oba poniższe warunki:
 - a) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że korzystanie z mniej zaawansowanej metody nie jest proponowane w celu obniżenia związanych z ryzykiem operacyjnym wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji, jest konieczne ze względu na charakter i złożoność instytucji oraz nie miałoby istotnego negatywnego wpływu na wypłacalność instytucji ani na jej zdolność do skutecznego zarządzania ryzykiem operacyjnym;
 - b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

Artykuł 303
Łączne stosowanie różnych metod

1. Instytucje mogą stosować kombinację różnych metod pod warunkiem uzyskania zezwolenia od właściwych organów. Właściwe organy udzielają takiego zezwolenia, jeśli spełnione są wymogi określone w stosownych przypadkach w przepisach ust. 2–4.
2. Instytucja może stosować metodę zaawansowanego pomiaru w połączeniu z metodą wskaźnika bazowego lub z metodą standardową, jeśli spełnione są oba poniższe warunki:
 - a) połączenie metod stosowane przez instytucję obejmuje wszystkie rodzaje ryzyka operacyjnego, zaś metoda stosowana przez instytucję w celu objęcia poszczególnych działań, lokalizacji geograficznych, struktur prawnych lub innych istotnych działów określonych wewnątrz jest dla właściwych organów zadowalająca;
 - b) kryteria określone w art. 309 i standardy określone w art. 310 i 311 są spełnione w odniesieniu do aspektów działalności objętych, odpowiednio, metodą standardową i metodami zaawansowanego pomiaru.
3. W przypadku instytucji, które chcą stosować metodę zaawansowanego pomiaru w połączeniu z metodą wskaźnika bazowego lub z metodą standardową, właściwe organy mogą w indywidualnych przypadkach obwarować wydanie zezwolenia poniższymi dodatkowymi warunkami:
 - a) w dniu wdrożenia metody zaawansowanego pomiaru znaczna część ryzyka operacyjnego danej instytucji objęta jest tą metodą;

- b) instytucja zobowiązuje się do stosowania metody zaawansowanego pomiaru w odniesieniu do istotnej części swoich działań zgodnie z harmonogramem, który został przedłożony właściwym organom i przez nie zatwierdzony.
4. Instytucja może zwrócić się do właściwego organu z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na łączne stosowanie metody wskaźnika bazowego i metody standardowej tylko w wyjątkowych okolicznościach, takich jak niedawne nabycie nowego przedsiębiorstwa, które może wymagać okresu przejściowego przy stosowaniu metody standardowej.

Właściwy organ udziela takiego zezwolenia wyłącznie w przypadku, gdy instytucja zobowiązała się do stosowania metody standardowej zgodnie z harmonogramem, który został przedłożony właściwemu organowi i przez niego zatwierdzony.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:
- a) warunków stosowanych przez właściwe organy przy ocenie metody, o której mowa w ust. 2 lit. a);
 - b) warunków stosowanych przez właściwe organy przy podejmowaniu decyzji o nałożeniu dodatkowych warunków, o których mowa w ust. 3.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Rozdział 2

Metoda wskaźnika bazowego

Artykuł 304 *Wymóg kapitałowy*

Zgodnie z metodą wskaźnika bazowego wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego jest równy 15% średniej z trzech lat dla odpowiedniego wskaźnika zdefiniowanego w art. 305.

Instytucje obliczają średnią z trzech lat dla odpowiedniego wskaźnika na podstawie obserwacji wyników z ostatnich trzech dwunastomiesięcznych okresów dokonywanych pod koniec roku obrachunkowego. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, instytucja może wykorzystać dane szacunkowe.

Jeżeli w przypadku dowolnej obserwacji wartość odpowiedniego wskaźnika jest ujemna lub równa zero, instytucje nie uwzględniają tej wartości w obliczeniach średniej z trzech lat. Instytucje obliczają średnią z trzech lat jako iloraz sumy wartości dodatnich oraz liczby wartości dodatnich.

Artykuł 305
Odpowiedni wskaźnik

1. W przypadku instytucji stosujących standardy rachunkowości przewidziane dyrektywą 86/635/EWG, w oparciu o rachunkowe kategorie rachunku zysków i strat instytucji, zgodnie z art. 27 tej dyrektywy, odpowiedni wskaźnik jest sumą pozycji wymienionych w tabeli 1 niniejszego ustępu. Instytucje uwzględniają w tej sumie wszystkie pozycje odpowiednio ze znakiem dodatnim lub ujemnym.

Tabela 1
1 Odsetki należne i podobne przychody
2 Odsetki do zapłaty i podobne opłaty
3 Przychody z akcji i innych papierów wartościowych o stałej/zmiennej stopie dochodu
4 Należności z tytułu prowizji/opłat
5 Koszty z tytułu prowizji/opłat
6 Zysk netto lub strata netto z operacji finansowych
7 Pozostałe przychody operacyjne

Instytucje dokonują korekty tych pozycji celem odzwierciedlenia następujących zastrzeżeń:

- a) instytucje obliczają odpowiedni wskaźnik przed odliczeniem wszelkich rezerw i kosztów operacyjnych. Instytucje włączają do kosztów operacyjnych opłaty za usługi outsourcingowe świadczone przez osoby trzecie inne niż jednostka dominująca lub jednostka zależna instytucji lub jednostka zależna jednostki dominującej wobec danej instytucji. Instytucje mogą wykorzystywać wydatki poniesione na outsourcing usług świadczonych przez osoby trzecie do obniżenia odpowiedniego wskaźnika, jeśli koszty te poniesione zostały przez podmiot podlegający przepisom niniejszego rozporządzenia lub przepisom do nich równoważnym;
- b) przy obliczaniu odpowiedniego wskaźnika instytucje nie uwzględniają poniższych pozycji:
- (i) zrealizowanych zysków/strat ze sprzedaży pozycji z portfela niehandlowego;
 - (ii) przychodów z tytułu zdarzeń nadzwyczajnych lub występujących nieregularnie;
 - (iii) przychodów z tytułu ubezpieczenia.
- c) jeśli aktualizacja wyceny pozycji handlowych stanowi część rachunku zysków i strat, instytucje mogą uwzględnić ją w obliczeniach. Jeżeli instytucje stosują art. 36 ust. 2 dyrektywy 86/635/EWG, uwzględniają w obliczeniach aktualizację wyceny zaksięgowaną w rachunku zysków i strat.
2. W przypadku gdy instytucje stosują standardy rachunkowości inne niż standardy ustanowione na mocy dyrektywy 86/635/EWG, obliczają one odpowiedni wskaźnik na podstawie danych, które najlepiej odpowiadają definicji określonej w niniejszym artykule.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metody obliczania odpowiedniego wskaźnika, o którym mowa w ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2017 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Rozdział 3

Metoda standardowa

Artykuł 306

Wymóg w zakresie funduszy własnych

1. W ramach metody standardowej instytucje dokonują podziału swojej działalności na linie biznesowe wymienione w tabeli 2 w ust. 4, zgodnie z zasadami określonymi w art. 307.
2. Instytucje obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego jako średnią z trzech lat dla sumy rocznych wymogów w zakresie funduszy własnych dla wszystkich linii biznesowych wymienionych w tabeli 2 w ust. 4. Roczny wymóg w zakresie funduszy własnych dla każdej linii biznesowej odpowiada iloczynowi odpowiadającego mu czynnika beta, podanego w powyższej tabeli, oraz części odpowiedniego wskaźnika przyporządkowanej do bieżącej linii biznesowej.
3. W każdym dowolnym roku instytucje mogą bez ograniczeń kompensować ujemne wymogi w zakresie funduszy własnych wynikające z ujemnej części odpowiedniego wskaźnika w dowolnej linii biznesowej dodatnimi wymogami w zakresie funduszy własnych w innych liniach biznesowych. W przypadku jednak gdy suma wymogów w zakresie funduszy własnych we wszystkich liniach biznesowych w danym roku jest ujemna, instytucje stosują wartość zerową jako wartość licznika w odniesieniu do tego roku.
4. Instytucje obliczają średnią z trzech lat dla sumy, o której mowa w ust. 2, na podstawie dokonywanych na koniec roku obrachunkowego obserwacji wyników z ostatnich trzech dwunastomiesięcznych okresów. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, instytucja może wykorzystać dane szacunkowe.

Tabela 2		
Linia biznesowa	Wykaz działań	Wartość procentowa (czynnik beta)
Finansowanie przedsiębiorstw	Gwarantowanie emisji instrumentów finansowych lub subemisja instrumentów finansowych z gwarancją przejęcia emisji Usługi związane z gwarantowaniem emisji Doradztwo inwestycyjne Doradztwo dla przedsiębiorstw dotyczące struktury kapitałowej, strategii branżowej	18%

	<p>i zagadnień pokrewnych oraz doradztwo i usługi w zakresie połączeń i nabywania przedsiębiorstw</p> <p>Badania inwestycyjne i analiza finansowa oraz inne formy ogólnych zaleceń w sprawie transakcji związanych z instrumentami finansowymi</p>	
Handel i sprzedaż	<p>Zawieranie transakcji na własny rachunek</p> <p>Pośrednictwo na rynku pieniężnym</p> <p>Przyjmowanie oraz przekazywanie zleceń w związku z instrumentem finansowym lub większą ich liczbą</p> <p>Wykonywanie zleceń w imieniu klienta</p> <p>Subemisja instrumentów finansowych bez gwarancji przejścia emisji</p> <p>Obsługa wielostronnych platform obrotu</p>	18%
<p>Detaliczna działalność maklerska</p> <p>(obsługa indywidualnych osób fizycznych lub małych i średnich przedsiębiorstw spełniających kryteria określone w art. 79 w odniesieniu do kategorii ekspozycji detalicznych)</p>	<p>Przyjmowanie oraz przekazywanie zleceń w związku z instrumentem finansowym lub większą ich liczbą</p> <p>Wykonywanie zleceń w imieniu klienta</p> <p>Subemisja instrumentów finansowych bez gwarancji przejścia emisji</p>	12%
Bankowość komercyjna	<p>Przyjmowanie depozytów i innych funduszy podlegających zwrotowi</p> <p>Udzielanie kredytów</p> <p>Leasing finansowy</p> <p>Gwarancje i zobowiązania</p>	15%
<p>Bankowość detaliczna</p> <p>(obsługa indywidualnych osób fizycznych lub małych i średnich przedsiębiorstw spełniających kryteria określone w art. 79 w odniesieniu do kategorii ekspozycji detalicznych)</p>	<p>Przyjmowanie depozytów i innych funduszy podlegających zwrotowi</p> <p>Udzielanie kredytów</p> <p>Leasing finansowy</p> <p>Gwarancje i zobowiązania</p>	12%
Płatności i rozliczenia	<p>Usługi związane z transferem środków pieniężnych</p> <p>Emitowanie instrumentów płatniczych i administrowanie nimi</p>	18%
Usługi pośrednictwa	<p>Przechowywanie instrumentów finansowych i administrowanie nimi na rzecz klientów, w tym usługi powiernicze i pokrewne, takie jak zarządzanie gotówką/zabezpieczeniem</p>	15%
Zarządzanie aktywami	<p>Zarządzanie portfelem</p> <p>Zarządzanie UCITS</p> <p>Inne formy zarządzania aktywami</p>	12%

Artykuł 307

Zasady przyporządkowywania działalności do linii biznesowych

1. Instytucje opracowują i dokumentują szczegółowe zasady oraz kryteria przyporządkowywania odpowiedniego wskaźnika dla bieżących linii biznesowych i działań do standardowych ram określonych w art. 306. Poddają one te zasady i kryteria przeglądowi oraz odpowiednio je dostosowują do nowych lub zmieniających się rodzajów działalności i ryzyka.
2. Instytucje stosują następujące zasady do przyporządkowywania linii biznesowych:
 - a) instytucje przyporządkowują wszystkie działania do linii biznesowych w sposób wyczerpujący oraz wzajemnie się wykluczający;
 - b) każde działanie, którego nie można jednoznacznie przypisać do linii biznesowej, a które pełni funkcję pomocniczą w stosunku do działania przypisanego do takiej linii, instytucje przyporządkowują do linii biznesowej, którą takie działanie wspomaga. Jeśli działanie pomocnicze wspomaga więcej niż jedną linię biznesową, instytucje stosują kryterium obiektywnego przyporządkowywania;
 - c) jeśli danego działania nie można przyporządkować do konkretnej linii biznesowej, wówczas instytucje wykorzystują tę linię biznesową, która ma największy udział procentowy. Tę samą linię biznesową stosuje się również do wszelkich działań pomocniczych powiązanych z takim działaniem;
 - d) instytucje mogą stosować metody wewnętrznej wyceny do przypisywania odpowiedniego wskaźnika do poszczególnych linii biznesowych. Koszty powstałe w ramach jednej linii biznesowej, które są przypisywane do innej linii, można przenieść do tej linii biznesowej, której dotyczą;
 - e) przyporządkowywanie działań do linii biznesowych do celów obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka operacyjnego jest zgodne z kategoriami użytymi przez instytucje w odniesieniu do ryzyka kredytowego i ryzyka rynkowego;
- g) instytucje poddają proces przyporządkowywania działań do linii biznesowych niezależnemu przeglądowi.
3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania zasad przyporządkowywania działalności do linii biznesowych, o których mowa w niniejszym artykule.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2017 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 308
Alternatywna metoda standardowa

1. W ramach alternatywnej metody standardowej instytucje stosują w odniesieniu do linii biznesowych „bankowość detaliczna” i „bankowość komercyjna” następujące zasady:
 - a) odpowiedni wskaźnik to znormalizowany wskaźnik przychodów równy kwocie nominalnej kredytów i zaliczek pomnożonej przez współczynnik 0,035;
 - b) na kredyty i zaliczki składają się całkowite wykorzystane kwoty w odpowiednich portfelach kredytowych. W przypadku linii biznesowej „bankowość komercyjna” instytucje włączają do nominalnej kwoty kredytów i zaliczek również papiery wartościowe z portfela niehandlowego.

2. Aby uzyskać zezwolenie na stosowanie alternatywnej metody standardowej, instytucja spełnia wszystkie następujące warunki:
 - a) jej działania w zakresie bankowości detalicznej lub komercyjnej generują co najmniej 90% jej przychodów;
 - b) znacząca część jej działalności w zakresie bankowości detalicznej lub bankowości komercyjnej dotyczy kredytów obciążonych dużym prawdopodobieństwem niewykonania zobowiązania;
 - c) alternatywna metoda standardowa zapewnia odpowiednie podstawy do obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego.

Artykuł 309
Kryteria dotyczące stosowania metody standardowej

Kryteria, o których mowa w art. 301 ust. 1 akapit pierwszy, są następujące:

- a) instytucje ustanawiają dobrze udokumentowany system oceny ryzyka operacyjnego oraz zarządzania nim wraz z jasno określonym zakresem odpowiedzialności przypisanym temu systemowi. Instytucje określają swoje ekspozycje na ryzyko operacyjne i prowadzą rejestr istotnych danych na temat ryzyka operacyjnego, w tym danych na temat istotnych strat. System ten podlega regularnemu, niezależnemu przeglądowi;
- b) system oceny ryzyka operacyjnego danej instytucji jest ściśle powiązany z procesami zarządzania ryzykiem tej instytucji. Wynik tej oceny stanowi integralną część procesu monitorowania i kontroli profilu ryzyka operacyjnego instytucji;
- c) instytucje wdrażają system raportowania wobec kadry kierowniczej wyższego szczebla, w ramach którego sprawozdania na temat ryzyka operacyjnego przedstawiane są odpowiedniemu działowi lub osobie w instytucji. Instytucje ustanawiają procedury podejmowania właściwych działań zgodnie z informacjami zawartymi w sprawozdaniach dla kierownictwa.

Rozdział 4

Metody zaawansowanego pomiaru

SEKCJA 1

KRYTERIA KWALIFIKUJĄCE

Artykuł 310

Standardy jakościowe

Standardy jakościowe, o których mowa w art. 301 ust. 2, są następujące:

- a) wewnętrzny system pomiaru ryzyka operacyjnego danej instytucji jest ściśle powiązany z jej bieżącymi procedurami zarządzania ryzykiem;
- b) w ramach instytucji istnieje niezależna funkcja zarządzania ryzykiem operacyjnym;
- c) instytucje regularnie sporządzają sprawozdania na temat ekspozycji na ryzyko operacyjne oraz na temat poniesionych strat i ustanawiają procedury podejmowania właściwych działań naprawczych;
- d) system zarządzania ryzykiem instytucji jest dobrze udokumentowany. Instytucja ustanawia strategię zapewnienia zgodności oraz zasady postępowania w przypadku braku zgodności;
- e) instytucje poddają swoje procesy zarządzania ryzykiem operacyjnym oraz systemy pomiaru tego ryzyka regularnym przeglądom przeprowadzanym przez audytorów wewnętrznych lub zewnętrznych;
- f) procedury walidacji wewnętrznej instytucji działają w sposób należyty i skuteczny;
- g) przepływy danych oraz procedury związane z systemem pomiaru ryzyka w instytucji są przejrzyste i dostępne.

Artykuł 311

Standardy ilościowe

- 1. Standardy ilościowe, o których mowa w art. 301 ust. 2, obejmują standardy dotyczące procedur, danych wewnętrznych, danych zewnętrznych, analizy scenariuszy, otoczenia biznesowego oraz czynników kontroli wewnętrznej, o których mowa, odpowiednio, w ust. 2–6.
- 2. Poniżej przedstawiono standardy dotyczące procedur:
 - a) instytucje obliczają swój wymóg w zakresie funduszy własnych z uwzględnieniem zarówno oczekiwanych, jak i nieoczekiwanych strat, chyba że współczynnik oczekiwanych strat jest odpowiednio ujęty w ich wewnętrznych normach prowadzenia działalności. Miara ryzyka operacyjnego obejmuje potencjalnie poważne przypadki skrajne, osiągając normę ostrożnościową porównywalną z przedziałem ufności na poziomie 99,9% przez okres jednego roku;

- b) system pomiaru ryzyka operacyjnego danej instytucji obejmuje zastosowanie danych wewnętrznych, danych zewnętrznych, analizy scenariuszy oraz czynników odzwierciedlających otoczenie biznesowe i systemy kontroli wewnętrznej określone w ust. 3–6. Instytucja ustanawia dobrze udokumentowaną metodę ważenia stopnia zastosowania tych czterech elementów w ramach całościowego systemu pomiaru ryzyka operacyjnego;
- c) system pomiaru ryzyka w instytucji obejmuje główne czynniki ryzyka, które wpływają na kształt ogona szacowanego rozkładu strat;
- d) instytucje mogą uznać korelacje strat wynikłych z ryzyka operacyjnego w ramach poszczególnych ocen ryzyka operacyjnego jedynie wówczas, gdy stosowane przez nie systemy pomiaru takich korelacji są należyte i wdrożone w sposób rzetelny; instytucje mogą też uwzględnić niepewność wyniku towarzyszącą tego typu szacunkom dotyczącym korelacji, w szczególności w warunkach skrajnych. Instytucje walidują swoje założenia dotyczące korelacji, stosując odpowiednie techniki ilościowe i jakościowe;
- e) system pomiaru ryzyka w instytucji jest wewnętrznie spójny i unika się w nim sytuacji wielokrotnego uwzględniania tych samych ocen jakościowych lub technik ograniczenia ryzyka, które zostały uznane w innych obszarach objętych niniejszym rozporządzeniem.

3. Standardy dotyczące danych wewnętrznych są następujące:

- a) instytucje opierają opracowane przez siebie wewnętrzne metody pomiaru ryzyka operacyjnego na obserwacji historycznej obejmującej okres co najmniej pięciu lat. Kiedy instytucja po raz pierwszy przechodzi na stosowanie metody zaawansowanego pomiaru, dopuszcza się trzyletni okres obserwacji historycznej;
- b) instytucje są w stanie przyporządkować wewnętrzne dane historyczne dotyczące strat do linii biznesowych określonych w art. 306 oraz do rodzajów zdarzeń zdefiniowanych w art. 313, a także przedłożyć te dane na wniosek właściwych organów. W wyjątkowych okolicznościach instytucja może przypisać zdarzenia straty, które mają wpływ na całą instytucję, do dodatkowej linii biznesowej „pozycje korporacyjne”. Instytucje ustanawiają udokumentowane, obiektywne kryteria przypisywania strat do konkretnych linii biznesowych i rodzajów zdarzeń. Straty wynikłe z ryzyka operacyjnego, które są związane z ryzykiem kredytowym i które w przeszłości instytucje umieściły w wewnętrznych bazach danych na temat ryzyka kredytowego, instytucje zapisują w bazach danych dotyczących ryzyka operacyjnego i wykazują je oddzielnie. Takie straty nie podlegają narzutom kapitałowym z tytułu ryzyka operacyjnego, dopóki instytucje traktują je jako ryzyko kredytowe do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych. Straty wynikłe z ryzyka operacyjnego, które są związane z ryzykiem rynkowym, są włączane przez instytucje do obszaru wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego;
- c) wewnętrzne dane instytucji na temat strat są kompleksowe, obejmując wszystkie istotne działania i ekspozycje pochodzące z wszystkich odpowiednich podsystemów i lokalizacji geograficznych. Instytucje są w stanie wykazać, że jakiegokolwiek nieuwzględnione działania lub ekspozycje, zarówno indywidualnie, jak i łącznie, nie będą miały istotnego wpływu na ogólne oszacowania ryzyka. Instytucje określają

właściwe progi minimalnych strat do celów gromadzenia wewnętrznych danych o stratach;

- d) oprócz informacji na temat kwot straty brutto instytucje gromadzą informacje dotyczące daty zdarzenia straty, ewentualnych kwot odzyskanych ze straty brutto, a także informacje opisowe na temat czynników lub przyczyn zdarzenia straty;
- e) instytucje ustanawiają szczegółowe kryteria scentralizowanego przypisywania danych o stratach wywołanych zdarzeniem straty, które dotyczą działów lub działań wykraczających swoim zasięgiem poza jedną linię biznesową, a także powstałych na skutek powiązanych ze sobą zdarzeń straty rozciągniętych w czasie;
- f) instytucje ustanawiają udokumentowane procedury oceny odniesienia danych historycznych do sytuacji obecnej, w tym ustalenia możliwości zastosowania ocen subiektywnych, skalowania lub innych korekt, oceny stopnia możliwości ich zastosowania oraz określenia jednostki lub osoby upoważnionej do podejmowania decyzji w tym zakresie.

4. Standardy kwalifikujące dotyczące danych zewnętrznych są następujące:

- a) instytucja stosuje w ramach swojego systemu pomiaru ryzyka operacyjnego odpowiednie dane zewnętrzne, w szczególności wówczas, gdy istnieją podstawy, by przypuszczać, że instytucja ta jest narażona na występujące sporadycznie, ale potencjalnie wysokie straty. Instytucja systematycznie określa sytuacje wymagające zastosowania danych zewnętrznych oraz metodę uwzględniania tych danych w swoim systemie pomiaru;
- b) instytucje dokonują regularnych przeglądów warunków i procedur stosowania danych zewnętrznych, dokumentują je i poddają okresowemu niezależnemu przeglądowi.

5. Aby ocenić stopień narażenia na szczególnie niekorzystne zdarzenia, instytucja stosuje analizę scenariuszy opartą na opiniach ekspertów w powiązaniu z danymi zewnętrznymi. Z czasem instytucja waliduje i ponownie przeprowadza takie oceny na podstawie porównania z rzeczywiście poniesionymi stratami, co ma na celu uwierzytelnienie ich wyników.

6. Standardy kwalifikujące dotyczące czynników otoczenia biznesowego oraz czynników kontroli wewnętrznej są następujące:

- a) stosowana w skali całej instytucji metoda oceny ryzyka obejmuje zasadnicze czynniki otoczenia biznesowego i kontroli wewnętrznej, które mogą wpłynąć na zmianę profilu ryzyka operacyjnego instytucji;
- b) instytucje uzasadniają wybór każdego czynnika jego istotnym wpływem na zwiększanie ryzyka, w oparciu o własne doświadczenia i specjalistyczne oceny odnośnych obszarów działalności;
- c) instytucje są w stanie przedstawić właściwym organom uzasadnienie poziomu wrażliwości szacunków ryzyka na zmiany w czynnikach oraz względną wagę poszczególnych czynników. Poza uwzględnieniem zmian ryzyka dzięki usprawnieniu kontroli ryzyka stosowane ramy pomiaru ryzyka instytucji obejmują

również potencjalny wzrost ryzyka na skutek większej złożoności lub wzrostu skali działalności;

- d) instytucja dokumentuje swoje ramy pomiaru ryzyka i poddaje je niezależnemu przeglądowi prowadzonemu w ramach instytucji oraz przez właściwe organy. Z czasem instytucje walidują ten proces oraz jego rezultaty i dokonują ich ponownej oceny na podstawie porównania z danymi wewnętrznymi na temat faktycznie poniesionych strat oraz z odpowiednimi danymi zewnętrznymi.

7. EUNB opracowuje regulacyjne standardy techniczne w celu określenia:

■

- b) wyjątkowych okoliczności, w których instytucja może przypisać zdarzenia straty do dodatkowej linii biznesowej, o której mowa w ust. 3 lit. b).

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 312

Wpływ ubezpieczenia i innych mechanizmów transferu ryzyka

1. Właściwe organy zezwalają instytucjom na uwzględnienie wpływu ubezpieczenia z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2–5 i innych mechanizmów transferu ryzyka, jeżeli instytucja może wykazać, że został osiągnięty efekt wyraźnego ograniczenia ryzyka.
2. Ubezpieczyciel posiada zezwolenie na działalność ubezpieczeniową i reasekuracyjną oraz uzyskał minimalny rating zdolności wypłaty odszkodowań przyznany przez uznaną instytucję ECAI, której EUNB przypisał stopień jakości kredytowej równy lub wyższy niż 3, zgodnie z zasadami nadawania wagi ryzyka ekspozycjom wobec instytucji określonymi w rozdziale 2.
3. Ubezpieczenie i ramy ubezpieczenia instytucji spełniają wszystkie następujące warunki:
 - a) początkowy okres ważności polisy ubezpieczeniowej wynosi co najmniej jeden rok. W przypadku polisy o rezydualnym okresie ważności krótszym niż jeden rok instytucja dokonuje koniecznych redukcji wartości, które odzwierciedlają zmniejszający się okres ważności polisy, aż do pełnej stu procentowej redukcji dla polisy, których rezydualny okres ważności wynosi nie więcej niż 90 dni;
 - b) okres wypowiedzenia umowy ubezpieczenia dla polisy ubezpieczeniowej wynosi minimum 90 dni;
 - c) polisa ubezpieczeniowa nie posiada wyłączeń ani ograniczeń, które uruchamiane są działaniami nadzorczymi lub które w przypadku niewypłacalności instytucji uniemożliwiłyby instytucji, administratorowi lub likwidatorowi przeprowadzenie windykacji z tytułu szkód lub kosztów poniesionych przez instytucję, z wyjątkiem

zdarzeń mających miejsce po rozpoczęciu postępowania upadłościowego lub likwidacyjnego w stosunku do instytucji. Polisa ubezpieczeniowa może jednak zawierać postanowienia wykluczające wszelkie grzywny, kary finansowe lub odszkodowania karne wynikające z działań podejmowanych przez właściwe organy;

- d) obliczenia dotyczące ograniczenia ryzyka uwzględniają zakres ubezpieczenia w sposób przejrzysty i spójny, jeśli chodzi o rzeczywiste prawdopodobieństwo i skutki wystąpienia straty i uwzględnianej przy określaniu kapitału z tytułu ryzyka operacyjnego;
 - e) ubezpieczenie jest zapewniane przez jednostkę będącą osobą trzecią. W przypadku gdy ubezpieczenia dokonują wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i podmioty zależne, ekspozycja musi zostać przekazana niezależnej jednostce będącej osobą trzecią spełniającej kryteria kwalifikujące określone w ust. 2;
 - f) zasady uznawania ubezpieczenia są należycie uzasadnione i udokumentowane.
4. Metoda uznawania ubezpieczenia obejmuje wszystkie poniższe elementy z zastosowaniem obniżek lub redukcji wysokości uznanego ubezpieczenia:
- a) jeśli rezydualny okres polisy ubezpieczeniowej wynosi mniej niż jeden rok:
 - (i) rezydualny okres polisy ubezpieczeniowej;
 - (ii) warunki wypowiedzenia polisy;
 - b) niepewność dotycząca płatności, jak również przypadki niedopasowania zakresów polis ubezpieczeniowych.
5. Obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu uznania ubezpieczeń i innych mechanizmów transferu ryzyka nie przekracza wartości 20% wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego przed uwzględnieniem technik ograniczania ryzyka.

*Artykuł 313
Klasyfikacja rodzajów zdarzeń strat*

Rodzaje zdarzeń strat, o których mowa w art. 311 ust. 3 lit. b), są następujące:

Tabela 3	
Kategoria zdarzenia straty	Definicja
Oszustwo wewnętrzne	Straty spowodowane działaniami polegającymi na celowej defraudacji, sprzeniewierzeniu majątku lub obejściu regulacji, przepisów prawa lub przepisów wewnętrznych przedsiębiorstwa, z wyjątkiem zdarzeń związanych z różnorodnością lub dyskryminacją pracowników, które dotyczą co najmniej jednej osoby w ramach przedsiębiorstwa
Oszustwo zewnętrzne	Straty spowodowane działaniami polegającymi na celowej defraudacji, sprzeniewierzeniu majątku lub obejściu przepisów prawa przez osobę trzecią
Zasady dotyczące zatrudnienia oraz bezpieczeństwo	Straty powstałe na skutek działań niezgodnych z przepisami lub porozumieniami dotyczącymi zatrudnienia oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, wynikające z wypłaty odszkodowań z tytułu uszkodzenia ciała lub

w miejscu pracy	zdarzeń związanych z nierównym traktowaniem lub dyskryminacją pracowników
Klienci, produkty i normy prowadzenia działalności	Straty wynikające z niewywiązania się z obowiązków zawodowych wobec konkretnych klientów, będące skutkiem działań nieumyślnych lub zaniedbania (w tym wymogów powierniczych i wymogów dotyczących odpowiedniego zachowania) lub też związane z charakterem bądź strukturą produktu
Szkody w rzeczowych aktywach trwałych	Straty powstałe na skutek straty lub szkody w rzeczowych aktywach trwałych w wyniku klęski żywiołowej lub innych zdarzeń
Zakłócenie działalności gospodarczej i awarie systemu	Straty powstałe na skutek zakłócenia działalności gospodarczej lub awarii systemu
Wykonanie transakcji, dostawa i zarządzanie procesami	Straty powstałe na skutek nieprawidłowego rozliczenia transakcji lub wadliwego zarządzania procesami, oraz straty z tytułu stosunków z kontrahentami i sprzedawcami

Tytuł IV

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Artykuł 314

Dopuszczalne rozwiązania dotyczące wymogów skonsolidowanych

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i wyłącznie do celów obliczania pozycji netto i wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z niniejszym tytułem na zasadzie skonsolidowanej instytucje mogą wykorzystywać pozycje w jednej instytucji bądź przedsiębiorstwie do kompensowania pozycji w innej instytucji bądź przedsiębiorstwie.
2. Instytucje mogą stosować przepisy ust. 1 wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów, które wydają je po spełnieniu wszystkich poniższych warunków:
 - a) alokacja funduszy własnych w grupie jest satysfakcjonująca;
 - b) warunki regulacyjne, prawne lub umowne określające działalność tych instytucji gwarantują wzajemne wsparcie finansowe w ramach grupy.
3. W przypadku przedsiębiorstw zlokalizowanych w państwach trzecich oprócz wymogów wymienionych w ust. 2 spełnione są wszystkie poniższe wymogi:
 - a) przedsiębiorstwom takim udzielono zezwolenia w danym państwie trzecim i przedsiębiorstwa te albo spełniają definicję instytucji kredytowej, albo są uznanymi firmami inwestycyjnymi z państwa trzeciego;
 - b) przedsiębiorstwa takie przestrzegają indywidualnie wymogów w zakresie funduszy własnych równoważnych wymogom określonym w niniejszym rozporządzeniu;
 - c) w danych państwach trzecich nie obowiązują przepisy, które mogłyby znacząco wpływać na przepływ funduszy w ramach grupy.

Rozdział 2

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE I SZCZEGÓLNE INSTRUMENTY

Artykuł 315

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji

Wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka pozycji stanowi sumę wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego i szczególnego pozycji w instrumentach dłużnych i instrumentach kapitałowych. Pozycje sekurytyzacyjne w portfelu handlowym traktowane są jako instrumenty dłużne.

Artykuł 316

Kompensowanie

1. Wartość bezwzględna nadwyżki długich (krótkich) pozycji danej instytucji nad pozycjami krótkimi (długimi) w tych samych akcjach, papierach dłużnych i zamiennych papierach wartościowych danych emisji oraz w identycznych kontraktach terminowych typu future na instrumenty finansowe, opcjach, warrantach i zabezpieczonych warrantach stanowi pozycję netto tej instytucji w każdym takim instrumencie. Przy wyliczaniu pozycji netto pozycje w poszczególnych instrumentach pochodnych traktowane są zgodnie z przepisami art. 317–319. Posiadane przez instytucje własne instrumenty dłużne zostają wyłączone z wyliczeń wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka szczególnego stosownie do art. 325.
2. Nie zezwala się na kompensowanie pozycji w zamiennych papierach wartościowych z pozycją przeciwstawną w instrumencie bazowym, chyba że właściwe organy przyjmują podejście, w którym uwzględnia się prawdopodobieństwo zamiany danego papieru zamiennego, lub ustanawiają wymóg w zakresie funduszy własnych na pokrycie ewentualnej straty, którą można ponieść przy dokonaniu zamiany. Takie podejścia lub wymogi w zakresie funduszy własnych należy zgłaszać do EUNB. EUNB monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i wydaje odpowiednie wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
3. Wszystkie pozycje netto bez względu na znak, jakim są opatrzone, muszą być przeliczane codziennie na walutę sprawozdawczą danej instytucji po obowiązującym natychmiastowym kursie wymiany jeszcze przed agregacją tych pozycji.

Artykuł 317

Kontrakty terminowe typu future i kontrakty terminowe typu forward na stopę procentową

1. Kontrakty terminowe typu future na stopę procentową, kontrakty terminowe na stopę procentową i terminowe zobowiązania zakupu lub sprzedaży instrumentów dłużnych traktuje się jako połączenia pozycji długiej i krótkiej. Pozycję długą w kontraktach terminowych typu future na stopę procentową traktuje się zatem jako połączenie

zaciągniętej pożyczki zapadalnej w terminie wykonania kontraktu terminowego typu future i posiadanych aktywów z terminem zapadalności identycznym z terminem zapadalności instrumentu lub pozycji referencyjnej, będących przedmiotem danego kontraktu terminowego typu future. Podobnie sprzedany kontrakt terminowy na stopę procentową będzie traktowany jako pozycja długa z terminem zapadalności identycznym z terminem rozliczenia umowy wydłużonym o okres obowiązywania umowy oraz jako pozycja krótka z terminem zapadalności identycznym z terminem rozliczenia. Zarówno zaciągniętą pożyczkę, jak i posiadane aktywa wpisuje się do kategorii pierwszej określonej w tabeli 1 w art. 325 do celów obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla kontraktów terminowych typu future na stopę procentową oraz kontraktów terminowych na stopę procentową. Terminowe zobowiązanie zakupu instrumentu dłużnego traktuje się jako połączenie zaciągniętej pożyczki zapadalnej w terminie wykonania i pozycji długiej (kasowej) w samym instrumencie dłużnym. Zaciągniętą pożyczkę wpisuje się do kategorii pierwszej określonej w tabeli 1 w art. 325 do celów wyliczenia ryzyka szczególnego, natomiast instrument dłużny wpisuje się w tabeli do kolumny, która będzie właściwa dla danego instrumentu.

2. Do celów niniejszego artykułu „pozycja długa” oznacza pozycję, w którą wchodzi instytucja poprzez ustalenie stopy oprocentowania, jaką otrzyma w danej przyszłej dacie, natomiast „pozycja krótka” oznacza pozycję, w którą wchodzi instytucja poprzez ustalenie stopy oprocentowania, jaką zapłaci w danej przyszłej dacie.

Artykuł 318 *Opcje i warranty*

1. Opcje i warranty na stopę procentową, instrumenty dłużne, akcje, indeksy akcyjne, kontrakty terminowe typu future na instrumenty finansowe, swapy i waluty obce traktowane są jako pozycje o wartości równej kwocie instrumentu bazowego będącego przedmiotem opcji, pomnożonej do celów niniejszego rozdziału przez współczynnik delta tej opcji. Wspomniane pozycje mogą być kompensowane ewentualnymi pozycjami przeciwstawnymi w identycznych bazowych papierach wartościowych lub instrumentach pochodnych. Stosowany współczynnik delta, w stosownych przypadkach, oznacza współczynnik delta używany przez daną giełdę lub wyliczony przez właściwe organy lub – w przypadku braku takiego współczynnika oraz w przypadku opcji będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym – współczynnik wyliczony przez samą instytucję z zastosowaniem odpowiedniego modelu i po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów. Zezwolenia udziela się, jeśli model pozwala na prawidłowe oszacowanie zakresu zmian wartości opcji lub warrantu w odniesieniu do niewielkich zmian w cenie rynkowej instrumentu bazowego.
2. W wymogach w zakresie funduszy własnych instytucje w odpowiedni sposób uwzględniają pozostałe rodzaje ryzyka powiązane z opcjami inne niż ryzyko delta.
3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zdefiniowania zakresu metod uwzględniania w swoich wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałych rodzajów ryzyka – innych niż ryzyko delta – o których mowa w ust. 2, w sposób proporcjonalny do skali i złożoności działań instytucji w obszarze opcji i warrantów.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2013 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 319
Swapy

Do celów związanych z ryzykiem stopy procentowej swapy traktuje się według zasad obowiązujących dla instrumentów bilansowych. Swap stopy procentowej, zgodnie z którym instytucja otrzymuje odsetki według zmiennej stopy oprocentowania i płaci je według stopy stałej, traktuje się zatem jako odpowiadający pozycji długiej w instrumencie o oprocentowaniu zmiennym, którego termin zapadalności odpowiada najbliższemu terminowi określenia stopy procentowej i pozycji krótkiej w instrumencie o stałym oprocentowaniu o takim samym terminie zapadalności jak swap.

Artykuł 320
Ryzyko stopy procentowej obciążające instrumenty pochodne

1. Instytucje, które dokonują wyceny instrumentów według wartości rynkowej i zarządzają ryzykiem stopy procentowej obciążającym instrumenty pochodne, o których mowa w art. 317–319, na zasadzie dyskontowania przepływów pieniężnych, mogą po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów posługiwać się modelami wrażliwości celem wyliczania pozycji, o których mowa w tych artykułach, i mogą również stosować te modele w stosunku do wszelkich obligacji, w których przypadku wierzytelność główna spłacana jest regularnie przez cały okres do wykupu, a nie jednorazową płatnością kwoty kapitału w terminie wykupu. Zezwolenia udziela się, jeśli modele te wygenerują pozycje o takiej samej wrażliwości na zmiany stopy procentowej jak związane z nimi przepływy pieniężne. Wrażliwość tę ocenia się w odniesieniu do niezależnych ruchów przykładowych stóp procentowych dobranych w różnych punktach krzywej dochodowości, przy czym należy umieścić przynajmniej jeden punkt badania wrażliwości w każdym przedziale zapadalności wyznaczonym w tabeli 2 w art. 328. Pozycje włącza się do wyliczeń wymogów w zakresie funduszy własnych dla ryzyka ogólnego instrumentów dłużnych.
2. Instytucje, które nie posługują się modelami, o których mowa w ust. 1, mogą uznać za w pełni kompensujące się wszelkie pozycje w instrumentach pochodnych objętych przepisami art. 317–319, które spełniają przynajmniej następujące warunki:
 - a) pozycje mają tę samą wartość i są denominowane w tej samej walucie;
 - b) istnieje ściśle dopasowanie stopy referencyjnej (w przypadku pozycji o zmiennym oprocentowaniu) lub kuponu (w przypadku pozycji o oprocentowaniu stałym);
 - c) najbliższy termin określenia stopy oprocentowania, a w przypadku pozycji z kuponami o stałym oprocentowaniu – rezydualny termin zapadalności, odpowiada następującym limitom:
 - (i) do jednego miesiąca: ten sam dzień;
 - (ii) od jednego miesiąca do jednego roku: w ciągu siedmiu dni;

- (iii) powyżej jednego roku: w ciągu 30 dni.

Artykuł 321
Kredytowe instrumenty pochodne

1. Przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego i szczególnego strony, która przyjmuje na siebie ryzyko kredytowe („sprzedawca zabezpieczenia”), uwzględnia się kwotę referencyjną umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego, chyba że wskazano inaczej. Niezależnie od zdania pierwszego instytucja może zdecydować się na zastąpienie wartości referencyjnej wartością referencyjną powiększoną o zmianę wartości rynkowej netto kredytowego instrumentu pochodnego od momentu uruchomienia wymiany handlowej, co stanowi spadek netto z perspektywy sprzedawcy zabezpieczenia i ma wartość ujemną. Do celów obliczania narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka szczególnego, z wyjątkiem narzutu kapitałowego z tytułu swapów przychodu całkowitego, zamiast terminu wymagalności zobowiązania stosuje się termin rozliczenia umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego. Pozycje określa się w następujący sposób:
- a) swap przychodu całkowitego generuje pozycję długą z tytułu ryzyka ogólnego dla zobowiązania referencyjnego oraz pozycję krótką z tytułu ryzyka ogólnego dla obligacji rządowej zapadającej w najbliższym terminie określenia stopy procentowej, której przypisuje się wagę ryzyka równą 0% zgodnie z tytułem II rozdział 2. Generuje on również pozycję długą z tytułu ryzyka szczególnego dla zobowiązania referencyjnego;
 - b) swap ryzyka kredytowego nie generuje pozycji z tytułu ryzyka ogólnego. Do celów ryzyka szczególnego instytucja musi udokumentować syntetyczną pozycję długą dla zobowiązania podmiotu referencyjnego, chyba że instrument pochodny posiada zewnętrzną ocenę ratingową oraz spełnia warunki dotyczące pozycji dłużnych o obniżonym ryzyku, w którym to przypadku dokumentowana jest pozycja długa dla tego instrumentu pochodnego. W przypadku należnych płatności premii lub odsetek w ramach produktu, przepływy środków pieniężnych muszą być przedstawiane jako pozycje referencyjne w obligacjach rządowych;
 - c) jednopodmiotowy instrument dłużny powiązany ze zdarzeniem kredytowym jako produkt oprocentowany sam generuje pozycję długą z tytułu ryzyka ogólnego w instrumencie dłużnym. Do celów ryzyka szczególnego tworzy się syntetyczną pozycję długą dla zobowiązania podmiotu referencyjnego. Dodatkową pozycję długą tworzy się u emitenta instrumentu dłużnego. Jeżeli instrument dłużny powiązany ze zdarzeniem kredytowym posiada rating zewnętrzny oraz spełnia warunki dotyczące pozycji dłużnych o obniżonym ryzyku, wystarczy udokumentować pojedynczą pozycję długą z tytułu ryzyka szczególnego dla tego instrumentu;
 - d) oprócz pozycji długiej z tytułu ryzyka szczególnego emitenta instrumentu dłużnego wielopodmiotowy instrument dłużny powiązany ze zdarzeniem kredytowym zapewniający proporcjonalne zabezpieczenie generuje pozycję dla każdego podmiotu referencyjnego, gdzie całkowitą wartość referencyjną umowy przypisuje się każdej z pozycji proporcjonalnie do udziału procentowego w całkowitej wartości referencyjnej, jaką stanowi każda ekspozycja wobec podmiotu referencyjnego. Jeżeli możliwe jest wyodrębnienie więcej niż jednego zobowiązania podmiotu

referencyjnego, podstawę określenia ryzyka szczególnego stanowi zobowiązanie o najwyższej wadze ryzyka.

Jeżeli wielopodmiotowy instrument dłużny powiązany ze zdarzeniem kredytowym posiada rating zewnętrzny oraz spełnia warunki dotyczące pozycji dłużnych o obniżonym ryzyku, wystarczy odnotować pojedynczą pozycję długą z tytułu ryzyka szczególnego dla tego instrumentu;

- e) kredytowy instrument pochodny uruchamiany pierwszym niewykonaniem zobowiązania generuje pozycję odpowiadającą wartości referencyjnej zobowiązania każdego z podmiotów referencyjnych. Jeśli wartość maksymalnej zapłaty w przypadku zdarzenia kredytowego jest mniejsza niż wymóg w zakresie funduszy własnych wyznaczony według metody omówionej w zdaniu pierwszym niniejszej litery, wówczas maksymalną płatność można przyjąć jako wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

Kredytowy instrument pochodny uruchamiany drugim niewykonaniem zobowiązania generuje pozycję odpowiadającą wartości referencyjnej zobowiązania każdego z podmiotów referencyjnych z pominięciem podmiotu o najniższym wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego. Jeśli wartość maksymalnej zapłaty w przypadku zdarzenia kredytowego jest mniejsza niż wymóg w zakresie funduszy własnych wyznaczony według metody omówionej w zdaniu pierwszym niniejszej litery, wówczas taką kwotę można przyjąć jako wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

Jeżeli kredytowy instrument pochodny uruchamiany n-tym niewykonaniem zobowiązania posiada zewnętrzną ocenę ratingową, sprzedawca zabezpieczenia oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego przy wykorzystaniu oceny ratingowej instrumentu pochodnego i używa w stosownych przypadkach odpowiednich wag ryzyka dla sekurytyzacji.

2. Dla strony przenoszącej ryzyko kredytowe („nabywca ochrony”) pozycje określa się na zasadzie lustrzanego odbicia pozycji sprzedawcy zabezpieczenia, z wyjątkiem instrumentu powiązanego ze zdarzeniami kredytowymi (który nie skutkuje stworzeniem krótkiej pozycji u emitenta). W przypadku obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych dla „nabywcy ochrony” wykorzystuje się wartość referencyjną umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego. Niezależnie od zdania pierwszego instytucja może zdecydować się na zastąpienie wartości referencyjnej wartością referencyjną pomniejszoną o wszelkie zmiany wartości rynkowej netto kredytowego instrumentu pochodnego od momentu uruchomienia wymiany handlowej, co stanowi spadek netto z perspektywy nabywcy ochrony i ma wartość ujemną. Jeśli w danym momencie obowiązuje opcja kupna połączona z przyrostem wartości odsetek danego instrumentu (*step-up*), moment ten traktuje się jako termin rozliczenia ochrony.

Artykuł 322

Papiery wartościowe sprzedawane w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub pożyczone

Strona przekazująca papiery wartościowe lub gwarantowane prawa do tych papierów w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu oraz strona udzielająca pożyczki papierów wartościowych uwzględniają te papiery wartościowe przy obliczaniu swoich wymogów w zakresie

funduszy własnych na mocy niniejszego rozdziału, pod warunkiem że papiery te są pozycjami portfela handlowego.

SEKCJA 2 INSTRUMENTY DŁUŻNE

Artykuł 323

Pozycje netto w instrumentach dłużnych

Pozycje netto klasyfikuje się według waluty, w której są denominowane, i przyjmuje się je za podstawę obliczeń wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego i szczególnego oddzielnie dla każdej waluty.

PODSEKCJA 1 RYZYKO SZCZEGÓLNE

Artykuł 324

Ograniczenie wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do pozycji netto

Instytucja może wprowadzić górne ograniczenie wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego w odniesieniu do pozycji netto w instrumencie dłużnym na poziomie najwyższej potencjalnej straty powiązanej z ryzykiem niewykonania zobowiązań. Dla pozycji krótkiej limit ten może być obliczany jako zmiana wartości ze względu na instrument lub, w stosownych przypadkach, ze względu na fakt, że podmioty bazowe natychmiast są pozbawiane ryzyka niewykonania zobowiązań.

Artykuł 325

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do instrumentów dłużnych niestanowiących pozycji sekurytyzacyjnych

1. Instytucja przypisuje swoje pozycje netto w portfelu handlowym dotyczące instrumentów niestanowiących pozycji sekurytyzacyjnych, obliczone zgodnie z art. 316, do odpowiednich kategorii wymienionych w tabeli 1, według ich emitenta lub dłużnika, zewnętrznej lub wewnętrznej oceny kredytowej oraz rezydualnego terminu zapadalności, a następnie mnoży te pozycje przez wagi wskazane w tej tabeli. Następnie instytucja sumuje zarówno długie, jak i krótkie pozycje ważone wynikające z zastosowania przepisów niniejszego ustępu, aby wyliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

<i>Tabela 1</i>	
Kategorie	Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 0%.	0%
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka	0,25% (okres pozostały do ostatecznego terminu)

wynoszącą 20% lub 50%, oraz inne uznane pozycje określone w ust. 6.	zapadalności: nie więcej niż sześć miesięcy) 1,00% (okres pozostały do ostatecznego terminu zapadalności: ponad sześć miesięcy, ale nie więcej niż 24 miesiące) 1,60% (okres pozostały do terminu zapadalności: ponad 24 miesiące)
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 100%.	8,00%
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 150%.	12,00%

2. W przypadku instytucji stosujących metodę IRB do kategorii ekspozycji, która obejmuje emitenta instrumentu dłużnego, warunkiem kwalifikowania się przez emitenta do wagi ryzyka obliczonej według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego, o której mowa w ust. 1, jest posiadanie ratingu wewnętrznego z poziomem współczynnika PD nieprzekraczającym poziomu powiązanego z odpowiednim stopniem jakości kredytowej według metody standardowej.
3. Instytucje mogą obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla wszelkich obligacji kwalifikujących się do 10% wagi ryzyka zgodnie z art. 124 ust. 3 jako połowę stosującego się wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla drugiej kategorii z tabeli 1.
4. Inne kwalifikujące się pozycje to:
 - a) pozycje długie i krótkie w aktywach kwalifikujące się do stopnia jakości kredytowej odpowiadającego co najmniej klasie inwestycyjnej w procesie przyporządkowania według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego;
 - b) pozycje długie i krótkie w aktywach, których wartość PD według metody IRB dla ryzyka kredytowego nie przewyższa wartości aktywów, o których mowa w lit. a), ze względu na wypłacalność emitenta;
 - c) pozycje długie i krótkie w aktywach, dla których niedostępna jest ocena kredytowa wyznaczonej zewnętrznej instytucji oceny wiarygodności kredytowej oraz które spełniają wszystkie poniższe warunki:
 - (i) są one uznawane przez przedmiotową instytucję za wystarczająco płynne;
 - (ii) ich jakość inwestycyjna jest zdaniem instytucji co najmniej równoważna jakości aktywów, o których mowa w lit. a);
 - (iii) są notowane na przynajmniej jednym rynku regulowanym w państwie członkowskim lub na giełdzie w państwie trzecim, pod warunkiem że giełda ta jest uznawana przez właściwe organy danego państwa członkowskiego;

- d) pozycje długie i krótkie w aktywach emitowanych przez instytucje podlegające wymogom w zakresie funduszy własnych określonym w niniejszym rozporządzeniu, które są uznawane przez zainteresowaną instytucję za wystarczająco płynne oraz których jakość inwestycyjna jest zdaniem instytucji co najmniej równoważna jakości aktywów, o których mowa w lit. a);
- e) emitowane przez instytucje papiery wartościowe, które uznaje się za równoważne lub wyższe pod względem jakości kredytowej niż papiery, którym przyznano 2. stopień jakości kredytowej według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego z tytułu ekspozycji wobec instytucji oraz które podlegają procedurom nadzorczym i regulacyjnym porównywalnym do tych, o których mowa w tej dyrektywie.

Instytucje stosujące przepisy lit. c) lub d) posiadają udokumentowaną metodę oceny spełniania przez aktywa wymogów określonych w tych literach i informują o niej właściwe organy.

Artykuł 326

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do instrumentów stanowiących pozycje sekurytyzacyjne

1. W przypadku tych instrumentów w portfelu handlowym, które stanowią pozycje sekurytyzacyjne, instytucja stosuje następujące wagi wobec swoich pozycji netto obliczonych zgodnie z art. 316 ust. 1:
 - a) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które w portfelu niehandlowym tej samej instytucji podlegałyby metodzie standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego – 8% wagi ryzyka obliczonej według metody standardowej opisanej w rozdziale 5;
 - b) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które w portfelu niehandlowym tej samej instytucji podlegałyby metodzie wewnętrznych ratingów – 8% wagi ryzyka obliczonej według metody wewnętrznych ratingów opisanej w rozdziale 5.
2. Metodę formuły nadzorczej określoną w art. 257 można zastosować, jeżeli instytucja może zapewnić oszacowania wartości PD, oraz w stosownych przypadkach oszacowania ekspozycji, w przypadku której nie wykonano zobowiązania (EAD), i straty z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD) będące parametrami wejściowymi do metody formuły nadzorczej zgodnie z wymogami w zakresie szacowania tych parametrów według metody wewnętrznych ratingów zgodnie z przepisami rozdziału 2 sekcja 3.

Instytucja inna niż instytucja inicjująca, która mogłaby stosować tę metodę w odniesieniu do tych samych pozycji sekurytyzacyjnych we własnym portfelu niehandlowym, może stosować tę metodę wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów, której udziela się, jeśli instytucja spełnia warunki podane w poprzednim zdaniu.

Oszacowania wartości PD oraz LGD stanowiące parametry wejściowe do metody formuły nadzorczej można również dokonywać w oparciu o dane szacunkowe pochodzące z metody IRC instytucji, której udzielono zezwolenia na wykorzystanie modelu wewnętrznego do określenia ryzyka szczególnego instrumentów dłużnych. Z tej drugiej możliwości można korzystać wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów, którego udziela się, jeśli przedmiotowe dane szacunkowe spełniają wymogi ilościowe dla metody wewnętrznych

ratingów zgodnie z przepisami rozdziału 2 sekcja 3.

Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB wydaje wytyczne określające zastosowanie oszacowań wartości PD oraz LGD stanowiących parametry wejściowe, jeśli oszacowania te oparte są na metodzie IRC.

3. W przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które podlegają dodatkowej wadze ryzyka zgodnie z art. 396, stosuje się 8% całkowitej wagi ryzyka.
 4. Instytucja sumuje pozycje ważne wynikające z zastosowania przepisów niniejszego artykułu (zarówno pozycje długie, jak i krótkie), aby wyliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.
 5. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 4 w okresie przejściowym, który kończy się z dniem 31 grudnia 2013 r., instytucja oddzielnie sumuje swoje ważne pozycje długie netto oraz swoje ważne pozycje krótkie netto. Większa z tych sum stanowi wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego. Instytucja informuje jednak co kwartał właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia o całkowitej kwocie ważonych pozycji długich netto i pozycji krótkich netto, z podziałem na rodzaje aktywów bazowych.
- 5a. *W przypadku gdy w portfelu handlowym posiadano sekurytyzowane ekspozycje, instytucja inicjująca sekurytyzację może wyłączyć te sekurytyzowane ekspozycje z wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy niniejszego artykułu tylko wówczas, gdy spełniono warunki przeniesienia istotnej części ryzyka zawarte w art. 238 i 239.***

Artykuł 327

Wymóg w zakresie funduszy własnych dla korelacyjnego portfela transakcyjnego

1. Korelacyjny portfel transakcyjny składa się z pozycji sekurytyzacyjnych i kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania, które spełniają wszystkie następujące kryteria:
 - a) pozycje nie są ani pozycjami resekurytyzacyjnymi, ani opcjami na transzę sekurytyzacyjną, ani żadnymi innymi instrumentami pochodnymi ekspozycji sekurytyzacyjnych, które nie dają proporcjonalnego udziału we wpływach z transzy sekurytyzacyjnej;
 - b) wszystkie instrumenty referencyjne należą do jednej z poniższych kategorii:
 - (i) instrumenty jednopodmiotowe, w tym jednopodmiotowe kredytowe instrumenty pochodne, dla których istnieje płynny dwustronny rynek;
 - (ii) indeksy będące przedmiotem zwyczajowego obrotu oparte na tych jednostkach referencyjnych.

Uznaje się, że rynek dwustronny istnieje wówczas, gdy występują na nim niezależne, składane w dobrej wierze oferty kupna i sprzedaży, tak że możliwe jest określenie w ciągu jednego dnia ceny racjonalnie powiązanej z ostatnią ceną sprzedaży lub bieżącymi kwotowaniami konkurencyjnych, przedstawianych w dobrej wierze, kursów kupna i sprzedaży oraz dokonanie kupna lub sprzedaży po takiej cenie w stosunkowo krótkim czasie, który odpowiada obowiązującym zwyczajom handlowym.

2. W skład korelacyjnego portfela transakcyjnego nie wchodzi pozycje, które odnoszą się do:
 - a) instrumentu bazowego, który można by przypisać do kategorii ekspozycji „należności detaliczne lub warunkowe należności detaliczne” lub do kategorii ekspozycji „należności lub warunkowe należności zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach” według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego w portfelu niehandlowym instytucji;
 - b) roszczenia wobec jednostki specjalnego przeznaczenia.
3. Instytucja może włączyć do korelacyjnego portfela transakcyjnego pozycje, które nie są ani pozycjami sekurytyzacyjnymi, ani kredytowymi instrumentami pochodnymi uruchamianymi n-tym niewykonaniem zobowiązania, ale które zabezpieczają inne pozycje tego portfela, pod warunkiem że płynny rynek dwustronny opisany w ostatnim akapicie ust. 1 istnieje w odniesieniu do danego instrumentu lub jego instrumentów bazowych i nie określa się go jako sumy tych kwot.
4. Instytucja uznaje wyższą z poniższych kwot jako wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla korelacyjnego portfela transakcyjnego:
 - a) całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, który stosowałby się tylko do pozycji długich netto korelacyjnego portfela transakcyjnego;
 - b) całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, który stosowałby się tylko do pozycji krótkich netto korelacyjnego portfela transakcyjnego.

PODSEKCJA 2 RYZIKO OGÓLNE

Artykuł 328

Obliczanie ryzyka ogólnego na podstawie metody terminów zapadalności

1. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego wszystkie pozycje waży się według terminów zapadalności, jak wyjaśniono w ust. 2, aby ustalić kwotę funduszy własnych wymaganą do pokrycia tych pozycji. Wymóg ten zostaje ograniczony, jeżeli obok pozycji ważonej posiadana jest również przeciwstawna pozycja ważona w tym samym przedziale zapadalności. Ograniczenie wymogu przeprowadza się również wówczas, gdy przeciwstawne pozycje ważne zaliczane są do różnych przedziałów zapadalności, przy czym stopień ograniczenia wymogu zależy od tego, czy obie pozycje znajdują się w tej samej strefie, czy nie, oraz od konkretnych stref, w jakich te pozycje się znajdują.
2. Instytucja klasyfikuje swoje pozycje netto do odpowiednich przedziałów zapadalności znajdujących się, stosownie do przypadku, w kolumnie 2 lub 3 tabeli 2 zawartej w ust. 4. Instrumenty o oprocentowaniu stałym klasyfikuje się według rezydualnego terminu zapadalności, natomiast instrumenty, których oprocentowanie zmienia się przed ostatecznym terminem zapadalności – według okresu do najbliższego terminu określenia stopy procentowej. Ponadto instytucja rozróżnia instrumenty dłużne o kuponach odsetkowych w wysokości co najmniej 3% od tych o kuponach odsetkowych poniżej 3%

i na tej podstawie przypisuje je odpowiednio do kolumny 2 lub 3 w tabeli 2. Każdy z nich następnie jest mnożony przez podaną w kolumnie 4 w tabeli 2 wagę dla danego przedziału zapadalności.

3. Instytucja następnie wylicza sumę ważonych pozycji długich i sumę ważonych pozycji krótkich w każdym przedziale zapadalności. Kwota wysokości pierwszej sumy równoważona kwotą w wysokości drugiej sumy w danym przedziale zapadalności stanowi dopasowaną pozycję ważoną tego przedziału, zaś rezydualna pozycja długa lub krótka stanowi niedopasowaną pozycję ważoną tego przedziału. Następnie wylicza się sumę łączną dopasowanych pozycji ważonych we wszystkich przedziałach.
4. Instytucja wylicza sumy łączne niedopasowanych pozycji ważonych długich dla przedziałów zapadalności należących do każdej strefy w tabeli 2 celem określenia niedopasowanej pozycji ważonej długiej dla każdej strefy. Podobnie wylicza się sumę niedopasowanych pozycji ważonych krótkich w każdym przedziale poszczególnej strefy, aby obliczyć niedopasowaną pozycję ważoną krótką tej strefy. Kwota niedopasowanej pozycji ważonej długiej w danej strefie równoważona niedopasowaną pozycją ważoną krótką w tej samej strefie stanowi dopasowaną pozycję ważoną tej strefy. Kwota niedopasowanej pozycji ważonej – długiej lub krótkiej – w danej strefie, której nie można w ten sposób zrównoważyć, stanowi niedopasowaną pozycję ważoną tej strefy.

Tabela 2				
Strefa	Przedział zapadalności			
	Kupon odsetkowy w wysokości co najmniej 3%	Kupon odsetkowy poniżej 3%		
Pierwsza	$0 \leq 1$ miesiąc	$0 \leq 1$ miesiąc	0,00	—
	$> 1 \leq 3$ miesięcy	$> 1 \leq 3$ miesięcy	0,20	1,00
	$> 3 \leq 6$ miesięcy	$> 3 \leq 6$ miesięcy	0,40	1,00
	$> 6 \leq 12$ miesięcy	$> 6 \leq 12$ miesięcy	0,70	1,00
Druga	$> 1 \leq 2$ roku	$> 1,0 \leq 1,9$ roku	1,25	0,90
	$> 2 \leq 3$ roku	$> 1,9 \leq 2,8$ roku	1,75	0,80
	$> 3 \leq 4$ roku	$> 2,8 \leq 3,6$ roku	2,25	0,75
Trzecia	$> 4 \leq 5$ roku	$> 3,6 \leq 4,3$ roku	2,75	0,75
	$> 5 \leq 7$ roku	$> 4,3 \leq 5,7$ roku	3,25	0,70
	$> 7 \leq 10$ roku	$> 5,7 \leq 7,3$ roku	3,75	0,65
	$> 10 \leq 15$ roku	$> 7,3 \leq 9,3$ roku	4,50	0,60
	$> 15 \leq 20$ roku	$> 9,3 \leq 10,6$ roku	5,25	0,60
	> 20 lata	$> 10,6 \leq 12,0$ roku	6,00	0,60
		$> 12,0 \leq 20,0$ roku	8,00	0,60
		> 20 lata	12,50	0,60

5. Kwotę niedopasowanej pozycji ważonej długiej lub krótkiej strefy pierwszej, która jest równoważona przez niedopasowaną pozycję ważoną krótką lub długą strefy drugiej, równoważy się pozycją ważoną między strefą pierwszą a drugą. Następnie dokonuje się takiego samego obliczenia dla tej części niedopasowanej pozycji ważonej strefy drugiej i dla niedopasowanej pozycji ważonej strefy trzeciej w celu obliczenia dopasowanej pozycji ważonej między strefą drugą a trzecią.
6. Instytucja może również odwrócić kolejność obliczeń w ust. 5, aby obliczyć dopasowaną

pozycję ważoną między strefą drugą a trzecią przed obliczeniem tej pozycji między strefą pierwszą a drugą.

7. Pozostałą część niedopasowanej pozycji ważonej strefy pierwszej równoważy się następnie pozostałą częścią tej samej pozycji strefy trzeciej po dopasowaniu pozycji strefy drugiej i trzeciej, aby obliczyć dopasowaną pozycję ważoną między strefą pierwszą a trzecią.
8. Pozycje rezydualne, które nadal pozostają niedopasowane po przeprowadzeniu przedstawionych w ust. 5, 6 i 7 trzech oddzielnych obliczeń w celu dopasowania pozycji między strefami, zostają zsumowane.
9. Wymóg w zakresie funduszy własnych danej instytucji oblicza się jako sumę następujących wielkości:
 - a) 10% sumy dopasowanych pozycji ważonych we wszystkich przedziałach zapadalności;
 - b) 40% dopasowanej pozycji ważonej strefy pierwszej;
 - c) 30% dopasowanej pozycji ważonej strefy drugiej;
 - d) 30% dopasowanej pozycji ważonej strefy trzeciej;
 - e) 40% dopasowanej pozycji ważonej między strefą pierwszą a drugą oraz między strefą drugą a trzecią;
 - f) 150% dopasowanej pozycji ważonej między strefą pierwszą a trzecią;
 - g) 100% rezydualnych niedopasowanych pozycji ważonych.

Artykuł 329

Obliczanie ryzyka ogólnego zgodnie z podejściem opartym na duracji

1. Zamiast stosować metodę określoną w art. 328, instytucja może obliczać wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego obciążającego instrumenty dłużne, korzystając z metody odzwierciedlającej durację, pod warunkiem że stosują ją konsekwentnie.
2. Zgodnie z podejściem opartym na duracji, o którym mowa w ust. 1, na podstawie wartości rynkowej każdego instrumentu dłużnego o stałym oprocentowaniu instytucja wylicza jego rentowność do wykupu, która stanowi założoną stopę dyskontową danego instrumentu. W przypadku instrumentów o oprocentowaniu zmiennym instytucja oblicza dochód dla każdego instrumentu na podstawie jego rentowność przy założeniu, że kwota główna jest wymagalna w najbliższym możliwym terminie określenia zmiany stopy procentowej.
1. 3. Następnie instytucja wylicza zmodyfikowaną durację każdego instrumentu dłużnego według następującego wzoru:

$$\text{zmodyfikowany czas trwania} = \frac{D}{1 + R}$$

gdzie:

$D =$ duracja obliczona według następującego wzoru:

$$D = \frac{\sum_{t=1}^M \frac{t \cdot C_t}{(1+R)^t}}{\sum_{t=1}^M \frac{C_t}{(1+R)^t}}$$

gdzie:

R = rentowność do wykupu, o której mowa w ust. 2;

C_t = płatność gotówkowa w czasie t ;

M = termin wymagalności kwoty głównej, o którym mowa w ust. 2.

Przy obliczaniu zmodyfikowanej duracji w przypadku instrumentów dłużnych obarczonych ryzykiem przedterminowej spłaty stosuje się korektę. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB wydaje wytyczne dotyczące sposobu stosowania takich korekt.

4. Następnie instytucja przypisuje każdy instrument dłużny do odpowiedniej strefy w tabeli 3. W tym celu instytucja wykorzystuje zmodyfikowaną durację każdego instrumentu.

Strefa	Zmodyfikowana duracja (w latach)	Założona zmiana stopy procentowej (w %)
Pierwsza	$> 0 \leq 1,0$	1,0
Druga	$> 1,0 \leq 3,6$	0,85
Trzecia	$> 3,6$	0,7

5. Następnie instytucja oblicza pozycję ważoną duracją dla każdego instrumentu jako iloczyn ceny rynkowej, zmodyfikowanej duracji oraz założonej zmiany stopy procentowej dla instrumentu o danej zmodyfikowanej duracji (zob. kolumna 3 w tabeli 3).

6. Instytucja oblicza swoje długie i krótkie pozycje ważone duracją w każdej strefie. Kwota pozycji długich równoważona pozycjami krótkimi w każdej strefie stanowi dopasowaną pozycję ważoną duracją tej strefy.

Instytucja oblicza następnie niedopasowaną pozycję ważoną duracją dla każdej strefy. Kolejnym krokiem jest stosowanie procedur określonych dla niedopasowanych pozycji ważonych w ust. 5–8.

7. Wymóg w zakresie funduszy własnych danej instytucji oblicza się zatem jako sumę następujących składników:

- 2% dopasowanej pozycji ważonej duracją dla każdej strefy;
- 40% dopasowanych pozycji ważonych duracją między strefą pierwszą a drugą oraz

między strefą drugą a trzecią;

- c) 150% dopasowanej pozycji ważonej duracją między strefą pierwszą a trzecią;
- d) 100% rezydualnych pozycji ważonych duracją.

SEKCJA 3

INSTRUMENTY KAPITAŁOWE

Artykuł 330

Pozycje netto w instrumentach kapitałowych

1. Instytucja sumuje oddzielnie wszystkie swoje pozycje długie netto i wszystkie swoje pozycje krótkie netto zgodnie z art. 316. Łączna suma wartości bezwzględnych tych dwóch wielkości stanowi pozycję globalną brutto.
2. Instytucja oblicza, oddzielnie dla każdego rynku, różnicę między sumą pozycji długich netto i pozycji krótkich netto. Suma wartości bezwzględnych tych różnic stanowi pozycję globalną netto instytucji.
3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające rynek terminowy, o którym mowa w ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2013 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w poprzednim akapicie, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 331

Ryzyko szczególne instrumentów kapitałowych

Instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, mnożąc swoją pozycję globalną brutto przez 8%.

Artykuł 332

Ryzyko ogólne instrumentów kapitałowych

Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego stanowi 8% pozycji globalnej netto.

Artykuł 333

Indeksy giełdowe

1. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zawierające wykaz indeksów giełdowych, do których stosuje się co najmniej ze sposobów traktowania określonych w ust. 3 i 4.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. Przed wejściem w życie standardów technicznych, o których mowa w ust. 1, instytucje mogą nadal stosować podejście określone w ust. 3 i 4, jeżeli właściwe organy stosowały to traktowanie przed dniem 1 stycznia 2013 r.
3. Terminowe kontrakty typu future na indeksy giełdowe, ważone współczynnikiem delta ekwiwalenty opcji na takie kontrakty oraz ważone współczynnikiem delta ekwiwalenty opcji na indeksy giełdowe, razem zwane dalej „terminowymi kontraktami na indeksy giełdowe”, można rozłożyć na pozycje w poszczególnych instrumentach kapitałowych zaliczonych do indeksu. Takie pozycje można traktować jako pozycje bazowe w danych instrumentach kapitałowych oraz można je kompensować z przeciwstawnymi pozycjami w bazowych instrumentach kapitałowych. Instytucje powiadamiają właściwy organ o stosowaniu tego podejścia.
4. Jeżeli terminowy kontrakt na indeks giełdowy nie zostaje rozłożony na poszczególne pozycje bazowe, traktuje się go jako pojedynczy instrument kapitałowy. Można jednak zignorować ryzyko szczególne takiego pojedynczego instrumentu kapitałowego, o ile przedmiotowy kontrakt jest przedmiotem obrotu giełdowego i odnosi się do indeksu o odpowiednim poziomie dywersyfikacji.

SEKCJA 4

GWARANTOWANIE EMISJI

Artykuł 334

Ograniczenie pozycji netto

1. W przypadku gwarantowania emisji instrumentów dłużnych i kapitałowych instytucja może stosować następującą procedurę obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych. Po pierwsze instytucja oblicza pozycje netto przez odliczenie pozycji z tytułu gwarantowania emisji, które są subskrybowane lub regwarantowane przez osoby trzecie na podstawie formalnych umów. Następnie instytucja zmniejsza te pozycje netto przez zastosowanie współczynników zmniejszających wymienionych w tabeli 4 i oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych przy zastosowaniu zmniejszonych pozycji z tytułu gwarantowania emisji.

Tabela 4	
dzień roboczy 0:	100%
dzień roboczy 1:	90%
dni robocze 2–3:	75%
dzień roboczy 4:	50%
dzień roboczy 5:	25%
po dniu roboczym 5:	0%.

„Dzień roboczy zero” oznacza dzień roboczy, w którym instytucja podejmuje

bezwarunkowe zobowiązanie przejęcia określonej liczby papierów wartościowych po ustalonej cenie.

2. Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu przepisów ust. 1.

SEKCJA 5

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH Z TYTUŁU RYZYKA SZCZEGÓLNEGO W PRZYPADKU POZYCJI ZABEZPIECZONYCH KREDYTOWYMI INSTRUMENTAMI POCHODNYMI

Artykuł 335

Odpis z tytułu zabezpieczenia kredytowymi instrumentami pochodnymi

1. Stosuje się odpisy z tytułu zabezpieczenia kredytowymi instrumentami pochodnymi zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2–6.
2. Instytucje traktują pozycję w kredytowym instrumencie pochodnym jako jedną „stronę”, a pozycję zabezpieczoną o takiej samej kwocie nominalnej lub, w stosownym przypadku, kwocie referencyjnej – jako drugą „stronę”.
3. Pełny odpis stosuje się w przypadku, gdy wartości po obu stronach zawsze rozchodzą się w przeciwnych kierunkach i zasadniczo w tym samym zakresie. Dotyczy to następujących sytuacji:
 - a) obie strony składają się z identycznych instrumentów;
 - b) długa pozycja gotówkowa jest zabezpieczona swapem przychodu całkowitego (lub odwrotnie), a zobowiązanie referencyjne oraz ekspozycja bazowa (tj. pozycja gotówkowa) są idealnie dopasowane. Termin zapadalności samego swapu może się różnić od terminu zapadalności ekspozycji bazowej.

W takich przypadkach do żadnej ze stron pozycji nie ma zastosowania wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

4. Kompensowanie w wysokości 80% ma zastosowanie w przypadku, gdy wartości po obu stronach będą zawsze rozchodzić się w przeciwnych kierunkach oraz gdy będzie występować idealne dopasowanie zobowiązania referencyjnego, terminu rozliczenia zarówno zobowiązania referencyjnego, jak i kredytowego instrumentu pochodnego, a także waluty ekspozycji bazowej. Ponadto zasadnicze elementy umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego nie powodują istotnej różnicy między ruchem cenowym kredytowego instrumentu pochodnego a ruchami cenowymi pozycji gotówkowej. W zakresie, w jakim dana transakcja przewiduje transfer ryzyka, do strony transakcji o wyższym wymogu w zakresie funduszy własnych stosuje się kompensowanie ryzyka szczególnego w wysokości 80%, podczas gdy wymogi dotyczące ryzyka szczególnego po drugiej stronie wynoszą zero.
5. Przeprowadza się częściowy odpis, z wyjątkiem sytuacji opisanych w ust. 3 i 4, w następujących przypadkach:
 - a) pozycja jest objęta przepisem ust. 2 lit. b), ale występuje rozbieżność aktywów

między zobowiązaniem referencyjnym a ekspozycją bazową. Pozycje spełniają jednak następujące wymogi:

- (i) zobowiązanie referencyjne ma stopień uprzywilejowania równy zobowiązaniu bazowemu lub niższy od niego;
 - (ii) zobowiązanie bazowe oraz zobowiązanie referencyjne mają tego samego dłużnika oraz zawierają obustronną klauzulę stwierdzenia niewykonania zobowiązań lub przekrojową klauzulę przyspieszenia spłaty zobowiązania, które są wykonalne na mocy prawa;
- b) pozycja jest objęta przepisem ust. 2 lit. b) lub ust. 3, ale występuje niedopasowanie walutowe lub niedopasowanie terminów rozliczenia ochrony kredytowej i terminów zapadalności aktywów bazowych. Takie niedopasowanie walutowe uwzględnia się w wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego;
- c) pozycja jest objęta przepisem ust. 3, ale występuje niedopasowanie aktywów między pozycją gotówkową a kredytowym instrumentem pochodnym. Aktywa bazowe ujmują się jednak jako zobowiązanie (z obowiązkiem dostawy) w dokumentacji dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego.

W celu przeprowadzenia częściowego odpisu nie sumuje się obu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla każdej ze stron transakcji, lecz stosuje się jedynie wyższy z tych wymogów w zakresie funduszy własnych.

6. We wszystkich przypadkach objętych ust. 3–5 wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego oblicza się oddzielnie względem obu stron pozycji.

Artykuł 336

Odpis z tytułu zabezpieczenia kredytowymi instrumentami pochodnymi uruchamianymi pierwszym i n-tym niewykonaniem zobowiązania

W przypadku kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych pierwszym i n-tym niewykonaniem zobowiązania w odniesieniu do odpisu, który należy przeprowadzić zgodnie z art. 335, stosuje się następujące podejście:

- a) jeżeli instytucja otrzymuje ochronę kredytową obejmującą koszyk podmiotów referencyjnych stanowiących podstawę kredytowego instrumentu pochodnego i gdy według warunków tej ochrony pierwsze niewykonanie zobowiązania dotyczącego aktywów uruchamia płatność, a to zdarzenie kredytowe oznacza rozwiązanie umowy, instytucja może kompensować ryzyko szczególne dla podmiotu referencyjnego, dla którego spośród bazowych podmiotów referencyjnych zgodnie z tabelą 1 w art. 325 stosuje się najniższy procentowy narzut z tytułu ryzyka szczególnego;
- b) jeżeli n-te niewykonanie zobowiązania uruchamia płatność z tytułu ochrony kredytowej, nabywca ochrony może kompensować ryzyko szczególne jedynie wtedy, gdy ochroną objęte było również niewykonanie zobowiązań od zobowiązania pierwszego do zobowiązania n-1 lub gdy niewykonanie zobowiązania n-1 miało już miejsce. Należy wówczas stosować określoną powyżej metodę dotyczącą kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych pierwszym niewykonaniem zobowiązania, odpowiednio dostosowaną do produktów uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania.

SEKCJA 6

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH W PRZYPADKU PRZEDSIĘBIORSTW ZBIOROWEGO INWESTOWANIA

Artykuł 337

Wymogi w zakresie funduszy własnych w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszej sekcji pozycje w jednostkach uczestnictwa przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko szczególne i ogólne, w wysokości 32%. Bez uszczerbku dla przepisów art. 342 lub art. 356 ust. 6 w połączeniu z art. 342, jeżeli stosuje się zmodyfikowaną metodę ujmowania złota określoną w tych punktach, pozycje w jednostkach uczestnictwa przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko szczególne i ogólne, i ryzyka walutowego w wysokości 40%.
2. Nie zezwala się na kompensowanie bazowych inwestycji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania z innymi pozycjami utrzymywanymi przez instytucję, chyba że wskazano inaczej w art. 339.

Artykuł 338

Kryteria ogólne w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania kwalifikują się do stosowania metody określonej w art. 339, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) prospekt emisyjny przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub równoważny dokument zawiera wszystkie poniższe pozycje:
 - (i) kategorie aktywów, do inwestowania w które przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania jest upoważnione;
 - (ii) jeżeli zastosowanie mają limity inwestycyjne – limity względne i metody ich obliczania;
 - (iii) maksymalny poziom dźwigni finansowej, jeżeli jest dozwolona;
 - (iv) działania mające na celu ograniczenie ryzyka kontrahenta z tytułu zawierania finansowych transakcji pochodnych poza rynkiem regulowanym lub transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych, jeżeli takie transakcje są dozwolone;
- b) działalność przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jest przedstawiana w sprawozdaniach półrocznych i rocznych, aby umożliwić ocenę aktywów i pasywów, dochodu i operacji za dany okres sprawozdawczy;
- c) udziały lub jednostki w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania mogą być każdego dnia wykupione za gotówkę pochodzącą z aktywów własnych przedsiębiorstwa na żądanie posiadacza jednostki;

- d) inwestycje w przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania oddziela się od aktywów podmiotu zarządzającego tym przedsiębiorstwem;
- e) instytucja dokonująca inwestycji przeprowadza odpowiednią ocenę ryzyka przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania;
- f) przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania zarządzają osoby nadzorowane zgodnie z dyrektywą (UCITS) lub równoważnym ustawodawstwem, aby mogły być uznane za uznawalne.

Artykuł 339

Metody szczegółowe w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Jeżeli instytucja posiada na bieżąco informacje na temat bazowych inwestycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może ona dokonać pełnego przeglądu tych inwestycji w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego zgodnie z tą metodą ryzyko ogólne i szczególne; pozycje w jednostkach przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania traktuje się jak pozycje w bazowych inwestycjach takiego przedsiębiorstwa. Zezwala się na kompensowanie pozycji w bazowych inwestycjach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania z innymi pozycjami posiadanymi przez instytucję, o ile dana instytucja posiada taką liczbę udziałów lub jednostek, która pozwala na wykup/tworzenie jednostek w zamian za bazowe inwestycje.
2. Instytucje mogą obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko ogólne i szczególne, dla pozycji w jednostkach przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w odniesieniu do pozycji służących odwzorowaniu struktury i wyników zewnętrznie generowanego indeksu lub ustalonego koszyka instrumentów kapitałowych lub dłużnych papierów wartościowych, o których mowa w lit. a), pod warunkiem że spełnione zostały następujące warunki:
 - a) celem zezwolenia wydanego przedsiębiorstwu zbiorowego inwestowania jest odwzorowanie struktury oraz wyników zewnętrznie generowanego indeksu lub ustalonego koszyka instrumentów kapitałowych lub dłużnych papierów wartościowych;
 - b) w ciągu minimalnego okresu sześciu miesięcy można wyraźnie ustalić korelację o współczynniku co najmniej 0,9 między dziennymi wahaniami cen jednostek w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania a indeksem lub koszykiem instrumentów kapitałowych lub dłużnych papierów wartościowych odnoszącym się do nich. W tym kontekście „korelacja” oznacza współczynnik korelacji między dziennymi dochodami z jednostek w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania a indeksem lub koszykiem instrumentów kapitałowych lub dłużnych papierów wartościowych odnoszącym się do nich.
3. Jeżeli instytucja nie ma aktualizowanych na bieżąco informacji na temat bazowych inwestycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może ona obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko szczególne i ogólne, jeżeli zostały spełnione następujące warunki:
 - a) zakłada się, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w pierwszej kolejności inwestuje w największym dozwolonym w ramach jego uprawnień zakresie w te

klasy aktywów, które wiążą się z najwyższym wymogiem w zakresie funduszy własnych oddzielnie z tytułu ryzyka szczególnego i ogólnego, następnie zaś w porządku malejącym aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu inwestycyjnego. Pozycja w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania będzie traktowana jak bezpośredni udział kapitałowy w zakładanej pozycji;

- b) przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych oddzielnie z tytułu ryzyka szczególnego i ogólnego instytucje uwzględniają maksymalną ekspozycję pośrednią, jaką mogłyby osiągnąć poprzez przyjmowanie pozycji lewarowanych za pośrednictwem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, przez zwiększenie pozycji w jednostkach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania proporcjonalnie do maksymalnej wartości ekspozycji z tytułu bazowych inwestycji wynikających z zezwoleń;
 - c) jeżeli wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka pozycji łącznie zgodnie z niniejszym ustępem przekracza poziom określony w art. 337 ust. 1, poziom ten stanowi limit dla wymogu w zakresie funduszy własnych.
4. Instytucje mogą skorzystać z usług następujących osób trzecich w zakresie obliczeń i sprawozdań dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji dla pozycji w jednostkach przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania objętych przepisami ust. 1–4, zgodnie z metodami określonymi w niniejszym rozdziale:
- a) depozytariusza przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe u danego depozytariusza;
 - b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 127 ust. 3 lit. a).
5. Poprawność obliczeń potwierdza audytor zewnętrzny.

Rozdział 3

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego

Artykuł 340

Wymogi de minimis i wazenie ryzyka walutowego

Jeżeli suma całkowitej pozycji walutowej netto instytucji i jej pozycji netto w złocie obliczona zgodnie z procedurą określoną w art. 341, w tym wszelkie pozycje walutowe i pozycje w złocie, w odniesieniu do których wymogi w zakresie funduszy własnych oblicza się przy użyciu modelu wewnętrznego, przekracza 2% jej łącznych funduszy własnych, instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego. Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego jest sumą całkowitej pozycji walutowej netto i pozycji netto w złocie wyrażoną w walucie sprawozdawczej, pomnożoną przez 8%.

Artykuł 341
Obliczanie całkowitej pozycji ryzyka walutowego netto

1. Otwartą pozycję netto instytucji w każdej walucie (w tym w walucie sprawozdawczej) oraz w złocie oblicza się jako sumę następujących elementów (dodatnich lub ujemnych):
 - a) pozycja kasowa netto (tj. wszelkie pozycje aktywów pomniejszone o wszelkie pozycje pasywów w danej walucie, łącznie z naliczonymi odsetkami, lub w przypadku złota – pozycja kasowa netto w złocie);
 - b) pozycja terminowa netto, tj. wszelkie kwoty do otrzymania pomniejszone o wszelkie kwoty do zapłacenia w ramach terminowych transakcji walutowych i transakcji w złocie, w tym kontrakty terminowe typu future na kursy walut i złoto oraz kwoty główne swapów walutowych nieujęte w pozycji kasowej;
 - c) nieodwołalne gwarancje i podobne instrumenty, których uruchomienie jest pewne, a nieodwołalność prawdopodobna;
 - d) kwota netto ekwiwalentu delta lub opartego na współczynniku delta całego portfela opcji walutowych i na złoto;
 - e) wartość rynkowa innych opcji.

Współczynnik delta stosowany do celów, o których mowa w lit. e), to w stosownych przypadkach współczynnik delta wykorzystywany przez daną giełdę pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów lub – w przypadku braku takiego współczynnika bądź w przypadku opcji będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym – współczynnik wyliczony przez samą instytucję przy użyciu odpowiedniego modelu. Zezwolenia udziela się, jeśli model pozwala na prawidłowe oszacowanie zakresu zmian wartości opcji lub warrantu w odniesieniu do niewielkich zmian w cenie rynkowej instrumentu bazowego.

Instytucja może uwzględnić kwotę netto przyszłych przychodów/wydatków dotychczas nienaliczonych, ale już w pełni zabezpieczonych, o ile robi to w sposób konsekwentny.

Instytucja może rozłożyć pozycje netto w koszyku walutowym na waluty składowe zgodnie z obowiązującymi kwotami.

2. Wszelkie utrzymywane celowo przez instytucję pozycje zabezpieczające przed niekorzystnym wpływem kursów walutowych na współczynniki zgodnie z art. 87 ust. 1 można – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów – wyłączyć z obliczania otwartych pozycji walutowych netto. Pozycje takie mają charakter niehandlowy lub strukturalny, a jakakolwiek zmiana warunków ich wyłączenia wymaga zezwolenia ze strony właściwych organów. Takie samo podejście, z zachowaniem tych samych warunków co powyżej, można stosować do pozycji utrzymywanych przez instytucję dotyczących kwot, które odjęto już podczas obliczania funduszy własnych.
3. Instytucja może stosować wartość bieżącą netto przy obliczaniu otwartej pozycji netto w każdej walucie i w złocie, pod warunkiem że instytucja stosuje tę metodę w sposób konsekwentny.
4. Krótkie i długie pozycje netto w każdej walucie innej niż waluta sprawozdawcza oraz długą

lub krótką pozycję w złocie przelicza się na walutę sprawozdawczą według natychmiastowych kursów wymiany. Te pozycje są następnie oddzielnie sumowane, aby określić, odpowiednio, sumę pozycji krótkich netto i sumę pozycji długich netto. Wyższa z tych dwóch zsumowanych wartości stanowi całkowitą pozycję walutową netto danej instytucji.

5. Instytucje w odpowiedni sposób uwzględniają w wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałe rodzaje ryzyka powiązane z opcjami inne niż ryzyko delta.
6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zdefiniowania szeregu metod uwzględniania w swoich wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałych rodzajów ryzyka – innych niż ryzyko delta – w sposób proporcjonalny do skali i złożoności działań instytucji w obszarze opcji.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2013 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w poprzednim akapicie, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 342

Ryzyko walutowe przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Do celów art. 341 w odniesieniu do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania uwzględnia się rzeczywiste pozycje walutowe danego przedsiębiorstwa.
2. Instytucje mogą oprzeć się na sprawozdaniach następujących osób trzecich na temat pozycji walutowych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania:
 - a) instytucji przyjmującej depozyty przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w danej instytucji przyjmującej depozyty;
 - b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w ust. 3 lit. a).

Poprawność obliczeń potwierdza audytor zewnętrzny.

3. Jeżeli instytucja nie posiada informacji na temat pozycji walutowych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, zakłada się, że przedsiębiorstwo dokonało inwestycji wyrażonych w walutach obcych w maksymalnym dozwolonym zakresie w ramach jego uprawnień, a w odniesieniu do pozycji portfela handlowego przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego instytucje uwzględniają dla pozycji w portfelu handlowym maksymalną ekspozycję pośrednią, jaką mogłyby osiągnąć poprzez przyjmowanie pozycji lewarowanych za pośrednictwem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania. Dokonuje się tego przez zwiększenie pozycji w jednostkach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania proporcjonalnie do maksymalnej wartości ekspozycji z tytułu bazowych inwestycji wynikających z uprawnień inwestycyjnych. Zakładaną pozycję walutową przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania traktuje się jako

oddzielną walutę zgodnie z metodą ujmowania inwestycji w złocie, z zastrzeżeniem zmiany polegającej na tym, że jeżeli znany jest kierunek inwestycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, całkowitą pozycję długą można dodać do całkowitej długiej otwartej pozycji walutowej, natomiast całkowitą pozycję krótką można dodać do całkowitej krótkiej otwartej pozycji walutowej. Przed dokonaniem obliczeń nie zezwala się na kompensowanie pozycji.

Artykuł 343
Waluty silnie ze sobą skorelowane

1. Instytucje mogą ustanowić niższe wymogi w zakresie funduszy własnych w stosunku do pozycji w walutach silnie ze sobą skorelowanych. Dwie waluty uznaje się za silnie ze sobą skorelowane jedynie wówczas, gdy obliczone na podstawie dziennych danych dotyczących kursów walutowych obowiązujących w ciągu poprzednich trzech lub pięciu lat prawdopodobieństwo, iż ewentualna strata poniesiona z tytułu utrzymania przeciwstawnych pozycji jednakowej wysokości w tych walutach nie przekroczy w ciągu następnych dziesięciu dni roboczych 4% wartości takiej pozycji dopasowanej (po przeliczeniu na walutę sprawozdawczą), wynosi co najmniej 99% w przypadku badania okresu trzyletniego lub 95% – w przypadku badania okresu pięcioletniego. Fundusze własne wymagane w stosunku do pozycji dopasowanej w dwóch walutach silnie ze sobą skorelowanych wynoszą 4% wartości takiej pozycji dopasowanej.
2. Podczas obliczeń wymogów w ramach niniejszego rozdziału instytucje mogą wyłączyć pozycje w walutach objętych obowiązującą prawnie umową międzyrządową, która ogranicza maksymalne wahania kursów tych walut w stosunku do innych walut objętych tą samą umową. Instytucje obliczają swoje pozycje dopasowane w takich walutach i stosują wobec tych pozycji wymóg w zakresie funduszy własnych nie niższy niż 50% dopuszczalnej maksymalnej wariancji określonej dla danych walut w przedmiotowej umowie międzyrządowej.
3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zawierające wykaz walut, które spełniają wymogi określone w ust. 1.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
4. Wymóg w zakresie funduszy własnych w stosunku do dopasowanych pozycji w walutach państw członkowskich uczestniczących w drugim etapie unii gospodarczej i walutowej oblicza się jako 1,6% wartości takich pozycji dopasowanych.
5. Do całkowitej otwartej pozycji netto, zgodnie z art. 341 ust. 4, włącza się jedynie pozycje niedopasowane w walutach, o których mowa w niniejszym artykule.

Rozdział 4

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów

Artykuł 344

Wybór metody w przypadku ryzyka cen towarów

Z zastrzeżeniem przepisów art. 345–347, instytucje obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów za pomocą jednej z metod określonych w art. 348, 349 lub 350. **Należy dokonać rozróżnienia między ryzykiem rynku towarowego związanym z działalnością zabezpieczającą prowadzoną na rzecz lub przez uczestników rynku fizycznego (w tym producentów, odbiorców końcowych) a obrotem finansowymi instrumentami pochodnymi opartymi na towarach, w którym kontrahent instytucji nie zajmuje się obrotem towarami fizycznymi w ramach swojej podstawowej działalności.**

Artykuł 345

Pomocnicza działalność w zakresie obrotu towarami

1. Instytucje prowadzące pomocniczą działalność w zakresie obrotu towarami rolnymi mogą określać wymogi w zakresie funduszy własnych w przypadku własnych fizycznych zapasów towarów na koniec każdego roku na następny rok, jeżeli spełniono wszystkie następujące warunki:
 - a) w każdym momencie w ciągu roku instytucja posiada fundusze własne na pokrycie tego ryzyka, które nie są niższe od średniego wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu tego ryzyka, ostrożnie oszacowanego na następny rok;
 - b) instytucja ostrożnie oszacowuje oczekiwaną zmienność wartości obliczonej zgodnie z lit. a), **uwzględniając zwiększoną zmienność w latach kryzysu lub nieprzewidzianych sytuacjach krytycznych, zgodnie z zasadą ostrożności wobec ewentualnych długoterminowych, nadmiernych wahań cen towarów na rynkach światowych;**
 - c) średni wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu tego ryzyka nie przekracza 5% funduszy własnych instytucji lub 1 mln EUR, a po uwzględnieniu zmienności oszacowanej zgodnie z lit. b) oczekiwana maksymalna wysokość wymogów w zakresie funduszy własnych nie przekracza 6,5% funduszy własnych instytucji;
 - d) instytucja stale monitoruje, czy oszacowania przeprowadzone zgodnie z lit. a) i b) nadal odzwierciedlają rzeczywistość.
2. Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu opcji przedstawionej w ust. 1.

Artykuł 346

Pozycje w towarach

1. Każda pozycja w towarach lub w towarowych instrumentach pochodnych jest wyrażona w standardowych jednostkach miary. Cena kasowa każdego towaru jest wyrażona w walucie sprawozdawczej.

2. Przyjmuje się, że pozycje w złocie lub instrumentach pochodnych opartych na złocie są obciążone ryzykiem walutowym i traktowane zgodnie z przepisami, odpowiednio, rozdziału 3 lub 5 do celów obliczania ryzyka cen towarów.
4. Do celów art. 349 ust. 1 nadwyżka pozycji długich instytucji nad pozycjami krótkimi – lub odwrotnie – w tym samym towarze lub identycznych towarowych kontraktach terminowych typu future, opcjach i warrantach stanowi jej pozycję netto w każdym towarze. Zgodnie z art. 347 instrumenty pochodne traktuje się jako pozycje w towarach bazowych.
5. Do celów obliczania pozycji w towarze następujące pozycje traktuje się jako pozycje w tym samym towarze:
 - a) pozycje w różnych podkategoriach towarów, w przypadku gdy podkategorie te są wzajemnie wymienne;
 - b) pozycje w podobnych towarach, jeżeli są bliskimi substytutami oraz jeżeli można wyraźnie ustalić, że współczynnik korelacji między zmianami cen tych towarów wynosi nie mniej niż 0,9 w okresie co najmniej jednego roku.

*Artykuł 347
Instrumenty szczególne*

1. Towarowe kontrakty terminowe typu future i terminowe zobowiązania do nabycia lub sprzedaży poszczególnych towarów włącza się do systemu pomiaru jako wartości referencyjne w standardowych jednostkach miary i przypisuje się im termin zapadalności w zależności od daty wygaśnięcia.
2. Swapy towarowe ze stałą ceną jednej strony transakcji i bieżącą ceną rynkową drugiej strony traktuje się jako szereg pozycji równych wartości referencyjnej kontraktu, przy czym w stosownych przypadkach jedna pozycja odpowiada każdej płatności z tytułu swapu i klasyfikuje się ją do przedziałów zapadalności określonych w art. 348 ust. 1. Pozycje są długie, jeśli instytucja płaci stałą cenę, a otrzymuje cenę zmienną, a krótkie – jeżeli instytucja otrzymuje stałą cenę, a płaci cenę zmienną. Swapy towarowe, w których po obu stronach transakcji występują różne towary, ujmuje się w metodzie terminów zapadalności w odpowiedniej „drabince” zapadalności.
3. Do celów niniejszego rozdziału opcje i warranty na towary lub na towarowe instrumenty pochodne traktuje się tak, jakby były pozycjami równymi co do wartości kwocie towaru bazowego, pomnożonej przez jej współczynnik delta. Tak otrzymane pozycje można kompensować z równoważnymi pozycjami w identycznym towarze bazowym lub towarowym instrumencie pochodnym. Współczynnik delta to w stosownych przypadkach współczynnik delta wykorzystywany przez daną giełdę pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów lub – w przypadku braku takiego współczynnika bądź w przypadku opcji będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym – współczynnik wyliczony przez samą instytucję przy użyciu odpowiedniego modelu. Zezwolenia udziela się, jeśli model pozwala na prawidłowe oszacowanie zakresu zmian wartości opcji lub warrantu w odniesieniu do niewielkich zmian w cenie rynkowej instrumentu bazowego.

Instytucje w odpowiedni sposób uwzględniają w wymogach w zakresie funduszy własnych

pozostałe rodzaje ryzyka powiązane z opcjami inne niż ryzyko delta.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zdefiniowania szeregu metod uwzględniania w swoich wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałych rodzajów ryzyka – innych niż ryzyko delta – w sposób proporcjonalny do skali i złożoności działań instytucji w obszarze opcji.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2013 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. Jeżeli instytucja jest jedną z następujących osób, uwzględnia przedmiotowe towary przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów:
- jednostką przekazującą towary lub gwarantowane prawa związane z tytułem do towarów w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu;
 - jednostką pożyczającą towary w ramach umowy udzielenia pożyczki towarów.

Artykuł 348

Metoda terminów zapadalności

1. W odniesieniu do każdego towaru instytucja stosuje oddzielną „drabinkę” zapadalności zgodną z tabelą 1. Wszelkie pozycje w danym towarze klasyfikuje się do odpowiednich przedziałów zapadalności. Zapasy fizyczne klasyfikuje się do pierwszego przedziału zapadalności między 0 a 1 miesiącem włącznie.

Przedział zapadalności (1)	Stopa spreadu (%) (2)
$0 \leq 1$ miesiąc	1,50
$> 1 \leq 3$ miesięcy	1,50
$> 3 \leq 6$ miesięcy	1,50
$> 6 \leq 12$ miesięcy	1,50
$> 1 \leq 2$ roku	1,50
$> 2 \leq 3$ roku	1,50
> 3 lata	1,50

2. Pozycje w tym samym towarze można kompensować i klasyfikować do odpowiednich przedziałów zapadalności w kwocie netto w przypadku:
- pozycji w kontraktach z terminem rozliczenia przypadającym w tym samym dniu;
 - pozycji w kontraktach z terminem rozliczenia przypadającym w odstępie co najwyżej 10 dni, jeśli kontrakty sprzedawane są na rynkach z codziennymi datami dostaw.
3. Instytucja następnie oblicza sumę pozycji długich i sumę pozycji krótkich w każdym

przedziale zapadalności. Kwota zsumowanej pozycji długiej równoważona zsumowaną pozycją krótką w danym przedziale zapadalności stanowi dopasowaną pozycję tego przedziału, a rezydualna pozycja długa lub krótka stanowi niedopasowaną pozycję tego przedziału.

4. Część niedopasowanej pozycji długiej w danym przedziale zapadalności zrównoważona niedopasowaną pozycją krótką – lub odwrotnie – w kolejnym przedziale zapadalności stanowi dopasowaną pozycję między dwoma przedziałami zapadalności. Część niedopasowanej pozycji długiej lub niedopasowanej pozycji krótkiej, której nie można w ten sposób zrównoważyć, stanowi pozycję niedopasowaną.
5. Wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji w odniesieniu do każdego towaru oblicza się na podstawie odpowiedniej „drabinki” zapadalności jako sumę następujących elementów:
 - a) sumy dopasowanych pozycji długich i krótkich pomnożonej przez odpowiednią stopę spreadu podaną w drugiej kolumnie tabeli 1 dla każdego przedziału zapadalności oraz przez cenę kasową towaru;
 - b) dopasowanej pozycji między dwoma przedziałami zapadalności dla każdego przedziału zapadalności, do którego przenosi się pozycję niedopasowaną, pomnożonej przez 0,6%, czyli stopę przeniesienia, oraz przez cenę kasową towaru;
 - c) rezydualnych pozycji niedopasowanych pomnożonych przez 15%, czyli stopę rzeczywistą, oraz przez cenę kasową towaru.
6. Całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka cen towarów oblicza się jako sumę wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych dla każdego towaru zgodnie z ust. 5.

*Artykuł 349
Metoda uproszczona*

1. Wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do każdego towaru oblicza się jako sumę:
 - a) 15% pozycji netto, długiej lub krótkiej, pomnożonej przez cenę kasową towaru;
 - b) 3% pozycji brutto, długiej oraz krótkiej, pomnożonej przez cenę kasową towaru.
2. Całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka cen towarów oblicza się jako sumę wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych dla każdego towaru zgodnie z ust. 1.

*Artykuł 350
Rozszerzona metoda terminów zapadalności*

Instytucje mogą stosować minimalną stopę spreadu, stopę przeniesienia i stopę rzeczywistą określone w poniższej tabeli 2 zamiast stóp wskazanych w art. 348, pod warunkiem że instytucje:

- a) prowadzą znaczącą działalność w zakresie obrotu towarowego;

- b) posiadają odpowiednio zdywersyfikowany portfel towarów;
- c) nie mogą jeszcze spełnić wymagań niezbędnych do stosowania modeli wewnętrznych do celów obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów.

Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu niniejszego artykułu oraz przekazują dowody potwierdzające działania zmierzające do wdrożenia modelu wewnętrznego do celów obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów.

Tabela 2				
	Metale szlachetne (oprócz złota)	Metale nieszlachetne	Produkty rolne (nie trwałe)	Inne, w tym surowce energetyczne
Stopa spreadu (%)	1,0	1,2	1,5	1,5
Stopa przeniesienia (%)	0,3	0,5	0,6	0,6
Stopa rzeczywista (%)	8	10	12	15

Rozdział 5

Zastosowanie modeli wewnętrznych do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych

Sekcja 1

Zezwolenie i wymogi w zakresie funduszy własnych

Artykuł 351

Ryzyko ogólne i ryzyko szczególne

Ryzyko pozycji związane z rynkowym instrumentem dłużnym lub instrumentem kapitałowym lub instrumentem od nich pochodnym można podzielić dla celów niniejszego rozdziału na dwa elementy. Pierwszy element stanowi ryzyko szczególne i obejmuje ryzyko zmiany ceny danego instrumentu w następstwie czynników związanych z jego emitentem lub – w przypadku instrumentu pochodnego – czynników związanych z emitentem instrumentu bazowego. Drugi element stanowi ryzyko ogólne i obejmuje ryzyko zmiany ceny danego instrumentu w następstwie zmiany wysokości stóp procentowych w przypadku rynkowego instrumentu dłużnego lub instrumentu od niego pochodnego lub – w przypadku instrumentu kapitałowego lub instrumentu od niego pochodnego – ogólnego ruchu cen na rynku akcji niezwiązanego z żadnymi konkretnymi atrybutami poszczególnych papierów wartościowych w przypadku instrumentu kapitałowego lub instrumentu od niego pochodnego.

Artykuł 352
Zezwolenie na stosowanie modeli wewnętrznych

1. Po sprawdzeniu przestrzegania przez instytucję wymogów zawartych w sekcjach 2, 3 i 4 właściwe organy stosownych do przypadku udzielają instytucjom zezwolenia na obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu co najmniej jednej z następujących kategorii ryzyka przy użyciu modeli wewnętrznych zamiast metod przedstawionych w rozdziałach 2–4 lub w połączeniu z tymi metodami:
 - a) ryzyko ogólne instrumentów kapitałowych;
 - b) ryzyko szczególne instrumentów kapitałowych;
 - c) ryzyko ogólne instrumentów dłużnych;
 - d) ryzyko szczególne instrumentów dłużnych;
 - e) ryzyko walutowe;
 - f) ryzyko cen towarów.
2. W przypadku kategorii ryzyka, w odniesieniu do których instytucja nie otrzymała zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, na stosowanie modeli wewnętrznych nadal oblicza ona wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami, odpowiednio, rozdziałów 2, 3 i 4. Zezwolenie właściwych organów na stosowanie modeli wewnętrznych wymagane jest w przypadku każdej kategorii ryzyka. Istotne zmiany w stosowaniu modeli wewnętrznych, rozszerzenie zakresu stosowania modeli wewnętrznych, w szczególności w odniesieniu do dodatkowych kategorii ryzyka, i wstępne obliczanie wartości zagrożonej w warunkach skrajnych zgodnie z art. 354 ust. 2 wymagają oddzielnego zezwolenia właściwych organów.
3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:
 - a) warunków oceny istotności rozszerzeń i zmian stosowania modeli wewnętrznych;
 - b) metody oceny, według której właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie modeli wewnętrznych.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia **1 grudnia 2014 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 353
Wymogi w zakresie funduszy własnych przy stosowaniu modeli wewnętrznych

1. Każda instytucja stosująca model wewnętrzny spełnia – oprócz wymogów w zakresie funduszy własnych obliczanych zgodnie z rozdziałami 2, 3 i 4 w przypadku tych kategorii ryzyka, w odniesieniu do których nie udzielono zezwolenia na stosowanie modelu

wewnętrzny – wymóg w zakresie funduszy własnych wyrażony jako suma lit. a) i b):

- a) wyższej z następujących wartości:
 - (i) wartości zagrożonej z poprzedniego dnia obliczonej zgodnie z art. 354 ust. 1 (VaR_{t-1});
 - (ii) średniej dziennych wartości zagrożonych z poprzednich 60 dni roboczych (VaR_{avg}), obliczonej zgodnie z art. 354 ust. 1, pomnożonej przez mnożnik (mc) zgodnie z art. 355;
 - b) wyższej z następujących wartości:
 - (i) najnowszej dostępnej wartości zagrożonej w warunkach skrajnych obliczonej zgodnie z art. 354 ust. 2 ($sVaR_{t-1}$); oraz
 - (ii) średniej miary wartości zagrożonej w warunkach skrajnych obliczonej w sposób i z częstotliwością określonymi w ust. 10 lit. a) w ciągu poprzednich 60 dni roboczych ($sVaR_{avg}$), pomnożonej przez mnożnik (ms) zgodnie z art. 355.
2. Instytucje stosujące model wewnętrzny do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu szczególnego ryzyka instrumentów dłużnych spełniają dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych wyrażony jako suma następujących lit. a) i b):
- a) wymogu w zakresie funduszy własnych obliczonego zgodnie z art. 326 i 327 z tytułu ryzyka szczególnego pozycji sekurytyzacyjnych i instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania w portfelu handlowym z wyjątkiem pozycji objętych wymogiem w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego korelacyjnego portfela transakcyjnego zgodnie z sekcją 4 oraz w stosownych przypadkach z wymogiem w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z rozdziałem 2 sekcja 6 w przypadku pozycji w jednostkach przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, w stosunku do których nie są spełnione warunki zawarte w art. 339 ust. 1 ani w art. 339 ust. 2;
 - b) wyższej z wartości:
 - (i) najnowszej wartości ryzyka w przypadku dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji obliczonej zgodnie z sekcją 3;
 - (ii) średniej wartości tej miary z poprzednich 12 tygodni.
3. Instytucje posiadające korelacyjny portfel transakcyjny, który spełnia wymogi określone w art. 327 ust. 1–3, spełniają dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych obliczony jako wyższa z następujących wartości:
- a) najnowszej wartości ryzyka w przypadku korelacyjnego portfela transakcyjnego obliczonej zgodnie z sekcją 5;
 - b) średniej wartości tej miary z poprzednich 12 tygodni;
 - c) 8% wymaganych funduszy własnych, które – w momencie obliczania najnowszej

miary ryzyka, o której mowa w tiret pierwszym niniejszego ustępu – oblicza się zgodnie z art. 327 ust. 4 w przypadku wszystkich pozycji objętych modelem wewnętrznym w zakresie korelacyjnego portfela transakcyjnego.

SEKCJA 2 WYMOGI OGÓLNE

Artykuł 354

Obliczanie wartości zagrożonej i wartości zagrożonej w warunkach skrajnych

1. Obliczenie miary wartości zagrożonej, o której mowa w art. 353, odbywa się zgodnie z następującymi wymogami:
 - a) codzienne obliczanie miary wartości zagrożonej;
 - b) 99. percentyl, jednostronny przedział ufności;
 - c) 10-dniowy okres utrzymywania;
 - d) efektywny okres obserwacji historycznej wynoszący co najmniej jeden rok, z wyjątkiem przypadków, gdy krótszy okres obserwacji jest uzasadniony istotnym skokiem zmienności cenowej;
 - e) co najmniej comiesięczna aktualizacja zbioru danych.

Instytucja może stosować wartości zagrożonej obliczone na podstawie okresu utrzymywania pozycji krótszego niż 10 dni wyskalowanego do 10 dni przy pomocy odpowiedniej metody, którą poddaje się okresowym przeglądom.

2. Ponadto instytucja co najmniej raz w tygodniu oblicza „wartość zagrożoną w warunkach skrajnych” bieżącego portfela zgodnie z wymogami określonymi w pierwszym ustępie za pomocą danych otrzymanych dzięki modelowi wartości zagrożonej skalibrowanych z danymi historycznymi pochodzącymi z ciągłego 12-miesięcznego okresu występowania istotnych skrajnych warunków finansowych mających znaczenie dla portfela instytucji. Wybór takich danych historycznych podlega przeglądowi dokonywanemu co najmniej raz w roku przez instytucję, która powiadamia o jego wyniku właściwe organy. EUNB monitoruje zakres praktyk w zakresie obliczania wartości zagrożonej w warunkach skrajnych i zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wydaje wytyczne dotyczące tych praktyk.

Artykuł 355

Regulacyjna weryfikacja historyczna i mnożniki

1. Wyniki obliczeń, o których mowa w art. 354, skaluje się za pomocą mnożników (mc) i (ms).
2. Mnożniki (mc) i (ms) stanowią sumę 3 i dodajnika wynoszącego od 0 do 1 zgodnie z tabelą 1. Dodajnik ten zależy od liczby przekroczeń w ciągu ostatnich 250 dni roboczych, wynikających z weryfikacji historycznej wartości zagrożonej przeprowadzonej przez instytucję zgodnie z art. 354 ust. 1.

Tabela 1	
Liczba przekroczeń	Dodajnik
Mniej niż 5	0,00
5	0,40
6	0,50
7	0,65
8	0,75
9	0,85
10 lub więcej	1,00

3. Instytucje obliczają codzienne przekroczenia w oparciu o weryfikację historyczną hipotetycznych i rzeczywistych zmian wartości portfela. Przekroczenie to jednodniowa zmiana wartości portfela przewyższająca jednodniową miarę wartości zagrożonej wygenerowaną przez model instytucji. Do celów określania dodajnika liczba przekroczeń jest oceniana co najmniej raz na kwartał i jest równa wyższej z liczb przekroczeń w ramach hipotetycznych i rzeczywistych zmian wartości portfela.

Weryfikacja historyczna hipotetycznych zmian wartości portfela opiera się na porównaniu wartości portfela na koniec dnia z jego wartością na koniec następnego dnia przy założeniu braku zmian pozycji.

Weryfikacja historyczna rzeczywistych zmian wartości portfela opiera się na porównaniu wartości portfela na koniec dnia z jego rzeczywistą wartością na koniec następnego dnia z wyjątkiem opłat, prowizji i wyniku odsetkowego netto.

4. Właściwe organy mogą w indywidualnych przypadkach ograniczyć dodajnik do wartości wynikającej z przekroczeń w ramach hipotetycznych zmian, jeżeli liczba przekroczeń w ramach rzeczywistych zmian nie wynika z braków w modelu wewnętrznym.
5. W celu umożliwienia właściwym organom ciągłego monitorowania adekwatności mnożników instytucje niezwłocznie – a w każdym razie nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych – powiadamiają właściwe organy o przekroczeniach, które wynikają z ich programu weryfikacji historycznej.

Artykuł 356

Wymogi dotyczące pomiaru ryzyka

1. Każdy model wewnętrzny stosowany do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka pozycji, ryzyka walutowego, ryzyka cen towarów, jak również każdy model wewnętrzny stosowany w odniesieniu do transakcji korelacyjnych, spełniają wszystkie poniższe wymogi:
- a) model dokładnie obejmuje wszystkie istotne rodzaje ryzyka zmiany cen;
 - b) model obejmuje wystarczającą liczbę czynników ryzyka w zależności od poziomu działalności instytucji na poszczególnych rynkach. **Jeżeli czynnik ryzyka jest uwzględniony w stosowanym przez instytucję modelu wyceny, ale nie jest uwzględniony w modelu pomiaru ryzyka, instytucja jest w stanie uzasadnić takie pominięcie w sposób zadowalający właściwy organ.** Instytucja uwzględnia w modelu przynajmniej te czynniki ryzyka, które są objęte jej modelem wyceny. Model pomiaru ryzyka obejmuje nieliniowy charakter wartości opcji i innych produktów oraz ryzyko korelacji i ryzyko bazowe. Jeżeli w przypadku czynników

ryzyka stosuje się wskaźniki zastępcze, muszą one mieć udokumentowaną historię potwierdzającą dobre wyniki ich stosowania w odniesieniu do faktycznej utrzymywanej pozycji.

2. Każdy model wewnętrzny stosowany do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka pozycji, ryzyka walutowego lub ryzyka cen towarów spełnia wszystkie poniższe wymogi:
 - a) model obejmuje zbiór czynników ryzyka odpowiadających stopom procentowym w każdej walucie, w której instytucja utrzymuje pozycje bilansowe lub pozabilansowe wrażliwe na stopy procentowe. Instytucja modeluje krzywe dochodowości, stosując jedno z ogólnie przyjętych podejść. Dla istotnych ekspozycji na ryzyko stopy procentowej w najważniejszych walutach i na najważniejszych rynkach krzywą dochodowości dzieli się na co najmniej sześć segmentów terminów zapadalności w celu ujęcia wahań zmienności stóp wzdłuż krzywej dochodowości. Model obejmuje także ryzyko niedoskonale skorelowanych przesunięć między różnymi krzywymi dochodowości;
 - b) model obejmuje czynniki ryzyka odpowiadające złotu i poszczególnym walutom obcym, w których denominowane są pozycje instytucji. W odniesieniu do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania uwzględnia się ich rzeczywiste pozycje walutowe. Instytucje mogą oprzeć się na sprawozdaniach osoby trzeciej na temat pozycji walutowej w takim przedsiębiorstwie, jeżeli w odpowiedni sposób zapewniono poprawność tego sprawozdania. Jeśli instytucja nie posiada informacji na temat pozycji walutowych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, taką pozycję wydziela się i traktuje zgodnie z art. 342 ust. 3;
 - c) w modelu wykorzystuje się odrębny czynnik ryzyka przynajmniej dla każdego z rynków akcji, na których instytucja utrzymuje znaczące pozycje;
 - d) w modelu wykorzystuje się odrębny czynnik ryzyka przynajmniej dla każdego towaru, w którym instytucja utrzymuje znaczące pozycje. Model musi także obejmować ryzyko niedoskonale skorelowanych przesunięć między podobnymi, ale nieidentycznymi towarami oraz ryzyko zmian cen w kontraktach terminowych typu forward wynikające z niedopasowania terminów zapadalności. Uwzględnia się w nim także charakterystyki rynkowe, w szczególności daty dostawy i zakres uprawnień uczestników rynku do likwidowania pozycji;
 - e) za pomocą modelu wewnętrznego instytucja ocenia ostrożnie ryzyko wynikające z pozycji o mniejszej płynności oraz pozycji o ograniczonej przejrzystości cen w ramach realistycznych scenariuszy rynkowych. Ponadto model wewnętrzny spełnia minimalne standardy dotyczące danych. Wskaźniki zastępcze są odpowiednio ostrożne i stosuje się je, wyłącznie jeśli dostępne dane są niewystarczające lub nie odzwierciedlają rzeczywistej zmienności pozycji lub portfela.
3. W każdym modelu wewnętrznym stosowanym do celów niniejszego rozdziału instytucje mogą uwzględniać empiryczne korelacje w ramach kategorii ryzyka oraz między kategoriami ryzyka, wyłącznie jeśli ich podejście do pomiaru korelacji jest poprawne i rzetelnie wdrażane.

Artykuł 357
Wymogi jakościowe

1. Każdy model wewnętrzny stosowany do celów niniejszego rozdziału jest prawidłowy z koncepcyjnego punktu widzenia i rzetelnie wdrażany, a w szczególności spełnia wszystkie następujące wymogi jakościowe:
 - a) każdy model wewnętrzny stosowany do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka pozycji, ryzyka walutowego lub ryzyka cen towarów jest ściśle zintegrowany z bieżącym procesem zarządzania ryzykiem instytucji i służy jako podstawa sprawozdawczości na temat ekspozycji na ryzyko dla kadry kierowniczej wyższego szczebla;
 - b) instytucja ma jednostkę do spraw kontroli ryzyka, niezależną od jednostek handlowych i podlegającą bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla. Jednostka ta jest odpowiedzialna za projektowanie i wdrażanie każdego modelu wewnętrznego instytucji stosowanego do celów niniejszego rozdziału. Jednostka dokonuje również wstępnej i bieżącej walidacji każdego modelu wewnętrznego stosowanego do celów niniejszego rozdziału. Opracowuje ona i analizuje dzienne sprawozdania na temat wyników każdego modelu wewnętrznego stosowanego do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka pozycji, ryzyka walutowego i ryzyka cen towarów oraz na temat odpowiednich środków, które należy podejmować, w postaci limitów handlowych;
 - c) **█** codzienne sprawozdania przygotowywane przez jednostkę kontroli ryzyka są weryfikowane na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia, aby wprowadzać ograniczenia zarówno pozycji utrzymywanych przez poszczególnych uczestników rynku, jak i całkowitej ekspozycji danej instytucji na ryzyko;
 - d) instytucja posiada wystarczającą liczbę pracowników wykwalifikowanych w zakresie stosowania zaawansowanych modeli wewnętrznych, w tym modeli stosowanych do celów niniejszego rozdziału, w dziedzinach działalności handlowej, kontroli ryzyka, audytu i ewidencji;
 - e) instytucja posiada ugruntowane procedury monitorowania i zapewniania zgodności z udokumentowanym zbiorem wewnętrznych zasad i mechanizmów kontroli dotyczących całokształtu funkcjonowania modeli wewnętrznych, w tym modeli stosowanych do celów niniejszego rozdziału;
 - f) każdy model wewnętrzny stosowany do celów niniejszego rozdziału posiada udokumentowaną historię potwierdzającą odpowiednią dokładność pomiarów ryzyka;
 - g) instytucja regularnie realizuje rygorystyczny program testów warunków skrajnych, w tym odwrotnych testów warunków skrajnych, który obejmuje każdy model wewnętrzny stosowany do celów niniejszego rozdziału, a wyniki tych testów warunków skrajnych są weryfikowane przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla i odzwierciedlane w zasadach i limitach przez nią ustalanych. Procedura ta dotyczy w szczególności braku płynności rynków w skrajnych warunkach rynkowych, ryzyka koncentracji, rynków jednokierunkowych, ryzyka wystąpienia niekorzystnych zdarzeń i ryzyka niewykonania zobowiązań wynikającego z nagłych

wahań czynników, niezgodnych z oczekiwaniami rynku, produktów nieliniowych, pozycji o znacznej ujemnej wartości wewnętrznej, pozycji podlegających zjawisku luki cenowej oraz innych rodzajów ryzyka, które mogą nie być należycie uwzględnione w modelach wewnętrznych. Skrajne warunki przyjmowane w teście odpowiadają charakterowi portfeli oraz okresowi wymaganemu do zabezpieczenia ryzyka lub zarządzania nim w niekorzystnych warunkach rynkowych;

h) instytucja przeprowadza, jako element swojego regularnego procesu kontroli wewnętrznej, niezależny przegląd modeli wewnętrznych, w tym modeli stosowanych do celów niniejszego rozdziału.

2. Przegląd, o którym mowa w ust. 1 lit. h), obejmuje zarówno działalność jednostek handlowych, jak i niezależnej jednostki kontroli ryzyka. Przynajmniej raz w roku instytucja przeprowadza przegląd całokształtu procesu zarządzania ryzykiem. Przegląd obejmuje następujące elementy:

a) adekwatność dokumentacji systemu i procesu zarządzania ryzykiem oraz organizację jednostki kontroli ryzyka;

b) uwzględnienie miar ryzyka w codziennym zarządzaniu ryzykiem oraz spójność systemu informacji zarządczej;

c) wykorzystywany przez instytucję proces zatwierdzania modeli wyceny ryzyka oraz systemów wyceny stosowanych przez pracowników jednostek operacyjnych i ewidencyjnych;

d) zakres ryzyka ujmowanego w modelu pomiaru ryzyka oraz zatwierdzanie wszelkich istotnych zmian w procesie zarządzania ryzykiem;

e) dokładność i kompletność danych dotyczących pozycji, dokładność i adekwatność założeń dotyczących zmienności i korelacji oraz dokładność wyceny i obliczeń wrażliwości na ryzyko;

f) wykorzystywany przez instytucję proces weryfikacji mający na celu ocenę spójności, terminowości i rzetelności źródeł danych wykorzystywanych do zasilania modeli wewnętrznych, w tym niezależności tych źródeł danych;

g) proces weryfikacji stosowany przez instytucję do oceny weryfikacji historycznej przeprowadzanej w celu zweryfikowania dokładności modeli.

3. W związku ze zmianami zachodzącymi w technikach i najlepszych praktykach instytucje stosują te nowe techniki i praktyki w każdym modelu wewnętrznym stosowanym do celów niniejszego rozdziału.

Artykuł 358 Walidacja wewnętrzna

1. Instytucje posiadają procedury zapewniające odpowiednią walidację wszystkich modeli wewnętrznych, stosowanych do celów niniejszego rozdziału, przez odpowiednio wykwalifikowane osoby niebiorące udziału w procedurze ich opracowywania w celu zapewnienia prawidłowości tych modeli z koncepcyjnego punktu widzenia oraz

odpowiedniego uwzględnienia w nich wszystkich istotnych rodzajów ryzyka. Walidacja odbywa się po wstępnym opracowaniu modelu wewnętrznego oraz przy wprowadzaniu wszelkich istotnych zmian do tego modelu wewnętrznego. Walidację przeprowadza się również okresowo, ale przede wszystkim w przypadku wystąpienia istotnych zmian w strukturze rynku lub w składzie portfela, które mogą sprawić, że model wewnętrzny przestanie być odpowiedni. Instytucje stosują pojawiające się nowe rozwiązania w zakresie technik i najlepszych praktyk walidacji wewnętrznej. Walidacja modelu wewnętrznego nie ogranicza się wyłącznie do weryfikacji historycznej, ale obejmuje także przynajmniej następujące działania:

- a) testy służące wykazaniu, czy wszelkie założenia przyjęte w ramach modelu wewnętrznego są prawidłowe i czy nie nastąpiło niedoszacowanie lub zawyżenie ryzyka;
 - b) oprócz przewidzianych w przepisach programów weryfikacji historycznych instytucje przeprowadzają własne testy walidacyjne modelu wewnętrznego, w tym weryfikacje historyczne, dotyczące struktury ich portfeli oraz związanych z nimi rodzajów ryzyka;
 - c) zastosowanie hipotetycznych portfeli w celu dopilnowania, by model wewnętrzny mógł uwzględniać szczególne właściwości strukturalne, które mogą wystąpić, np. istotne ryzyko bazowe i ryzyko koncentracji.
2. Instytucja przeprowadza weryfikację historyczną zarówno rzeczywistych, jak i hipotetycznych zmian wartości portfela.

SEKCJA 3

WYMOGI SZCZEGÓLNE W ODNIESIENIU DO MODELOWANIA RYZYKA SZCZEGÓLNEGO

Artykuł 359

Wymogi w odniesieniu do modelowania ryzyka szczególnego

Model wewnętrzny stosowany do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego i model wewnętrzny dla transakcji korelacyjnych spełniają następujące wymogi dodatkowe:

- a) zawierają objaśnienia dotyczące historycznych wahań cen związanych z portfelem;
- b) obejmują koncentrację w kategoriach wielkości oraz zmiany struktury portfela;
- c) są odporne na niekorzystne warunki;
- d) są testowane w ramach weryfikacji historycznej mającej na celu ocenę, czy ryzyko szczególne zostało dokładnie ujęte. Jeśli instytucja przeprowadza taką weryfikację historyczną na podstawie odpowiednich subportfeli, muszą być one wybierane w sposób spójny;
- e) uwzględniają bazowe ryzyko rodzajowe, w szczególności są wrażliwe na istotne różnice idiosynkratyczne między podobnymi, ale nie identycznymi pozycjami;

- f) uwzględniają ryzyko wystąpienia niekorzystnych zdarzeń.

Artykuł 360

Wyjątki od modeli pomiaru ryzyka szczególnego

1. Instytucja może się zdecydować na wyłączenie z obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego przy użyciu modelu wewnętrznego tych pozycji, w odniesieniu do których spełnia ona wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z art. 353 lit. c).
2. Instytucja może się zdecydować na nieujmowanie w swoim modelu wewnętrznym ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji w odniesieniu do instrumentów dłużnych, jeżeli te rodzaje ryzyka są objęte wymogami określonymi w sekcji 4.

SEKCJA 4

MODEL WEWNĘTRZNY W PRZYPADKU DODATKOWEGO RYZYKA NIEWYKONANIA ZOBOWIĄZAŃ I RYZYKA MIGRACJI

Artykuł 361

Wymóg posiadania modelu wewnętrznego IRC

Instytucja stosująca model wewnętrzny do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego instrumentów dłużnych posiada również model wewnętrzny uwzględniania dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji (IRC) w celu objęcia tych rodzajów ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji pozycji portfela handlowego instytucji, które stanowią dodatkowe ryzyko w stosunku do ryzyka objętego pomiarem wartości zagrożonej, jak określono w art. 354 ust. 1. Instytucja wykazuje, że jej model wewnętrzny spełnia normy poprawności porównywalne z modelem IRB w przypadku ryzyka kredytowego przy założeniu stałego poziomu ryzyka, a w odpowiednich przypadkach dokonywane są korekty, aby uwzględnić wpływ płynności, koncentracji, zabezpieczeń i opcjonalności.

Artykuł 362

M48

Zakres wewnętrznego modelu IRC

Wewnętrzny model IRC obejmuje wszystkie pozycje podlegające wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego stóp procentowych, w tym pozycje obciążone narzutem kapitałowym z tytułu ryzyka szczególnego w wysokości 0% zgodnie z art. 325, ale nie obejmuje pozycji sekurytyzacyjnych i kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania.

Instytucja może – pod warunkiem otrzymania zezwolenia właściwych organów – zdecydować się na stałe włączanie wszystkich notowanych pozycji kapitałowych i pochodnych na podstawie notowanych instrumentów kapitałowych. Zezwolenia udziela się, jeśli takie włączenie jest spójne ze sposobem wewnętrznego pomiaru ryzyka i zarządzania nim przez instytucję.

Artykuł 363
Parametry wewnętrznego modelu IRC

1. Instytucje stosują model wewnętrzny do obliczania miary wyrażającej straty wynikające z niewykonania zobowiązań i wewnętrznej lub zewnętrznej migracji ratingowej z przedziałem ufności wynoszącym 99,9% przez okres jednego roku. Instytucje obliczają tę miarę co najmniej raz w tygodniu.
2. Założenia korelacji są poparte analizą obiektywnych danych w ramach, które są prawidłowe z koncepcyjnego punktu widzenia. Model wewnętrzny odpowiednio odzwierciedla koncentracje emitentów. Powinien on również uwzględniać koncentracje, które mogą powstawać w warunkach skrajnych w obrębie jednej klasy produktów lub większej liczby takich klas.
3. Model wewnętrzny IRC odzwierciedla wpływ korelacji między przypadkami niewykonania zobowiązań i migracji. Nie uwzględnia się w nim wpływu dywersyfikacji między przypadkami niewykonania zobowiązań i migracji, z jednej strony, a pozostałymi czynnikami ryzyka, z drugiej strony.
4. Model wewnętrzny opiera się na założeniu stałego poziomu ryzyka przez okres jednego roku, co oznacza, że poszczególne pojedyncze pozycje lub grupy pozycji portfela handlowego, w przypadku których doszło do niewykonania zobowiązań lub migracji w okresie ich płynności, są rebilansowane na koniec okresu ich płynności w celu osiągnięcia pierwotnego poziomu ryzyka. Instytucja może również zdecydować się na ciągłe stosowanie założenia dotyczącego stałej pozycji, obejmującego jeden rok.
5. Okresy płynności określa się na podstawie czasu wymaganego do sprzedaży pozycji lub do zabezpieczenia wszystkich istotnych rodzajów ryzyka zmiany cen w skrajnych warunkach rynkowych, ze szczególnym uwzględnieniem wielkości danej pozycji. Horyzonty płynnościowe odzwierciedlają rzeczywiste praktyki i doświadczenia z okresów zarówno systematycznych, jak i niesystematycznych warunków skrajnych. Horyzont płynnościowy mierzy się zgodnie z ostrożnymi założeniami i jest on dostatecznie długi, aby sama transakcja sprzedaży lub zabezpieczenia nie wpływała w istotnym stopniu na cenę sprzedaży lub zabezpieczenia.
6. Przy ustalaniu odpowiedniego horyzontu płynnościowego dla pojedynczej pozycji lub grupy pozycji obowiązuje dolna granica trzech miesięcy.
7. Przy ustalaniu odpowiedniego horyzontu płynnościowego dla pojedynczej pozycji lub grupy pozycji uwzględnia się wewnętrzne zasady polityki instytucji w zakresie korekt wyceny i zarządzania przeterminowanymi pozycjami. Jeżeli instytucja ustala horyzonty płynnościowe nie dla pojedynczych pozycji, ale dla grup pozycji, kryteria służące do definiowania grup pozycji definiuje się w taki sposób, aby miarodajnie odzwierciedlały one różnice w płynności. Horyzonty płynnościowe są dłuższe dla pozycji, które cechuje koncentracja, co odzwierciedla dłuższy okres potrzebny do upłynnienia tych pozycji. Horyzont płynnościowy w przypadku *securitisation warehouse* odzwierciedla okres, który jest wymagany w skrajnych warunkach rynkowych do utworzenia, sprzedaży i sekurytyzacji aktywów lub do zabezpieczenia istotnych czynników ryzyka.

Artykuł 364
Uznawanie zabezpieczeń w modelu wewnętrznym IRC

1. W celu uwzględnienia dodatkowych rodzajów ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji do modelu wewnętrznego stosowanego przez instytucję można włączać zabezpieczenia. Kompensowanie pozycji jest dopuszczalne, jeżeli pozycje długie i krótkie dotyczą tego samego instrumentu finansowego. Skutki zabezpieczania lub dywersyfikacji związane z długimi i krótkimi pozycjami obejmującymi różne instrumenty lub różne papiery wartościowe tego samego dłużnika oraz z długimi i krótkimi pozycjami dotyczącymi różnych emitentów można uwzględniać jedynie za pomocą wyraźnego modelowania długich i krótkich pozycji brutto dotyczących różnych instrumentów. Instytucje uwzględniają wpływ istotnych rodzajów ryzyka, które mogą wystąpić w okresie pomiędzy datą rozliczenia zabezpieczenia a horyzontem płynnościowym, oraz możliwość wystąpienia znaczących rodzajów ryzyka bazowego w strategiach hedgingowych, w rozbiciu na produkty, uprzywilejowanie, rating wewnętrzny lub zewnętrzny, termin zapadalności, datę emisji i inne różnice pomiędzy instrumentami. Instytucja uwzględnia zabezpieczenie tylko w takim zakresie, w jakim zabezpieczenie to może być utrzymane, nawet jeżeli dłużnik stoi przed zdarzeniem kredytowym lub innym zdarzeniem.
2. W przypadku pozycji zabezpieczanych za pomocą dynamicznych strategii hedgingowych możliwe jest uznanie zmian struktury zabezpieczenia podczas horyzontu płynnościowego zabezpieczonej pozycji, pod warunkiem że dana instytucja:
 - a) decyduje się modelować zmiany struktury zabezpieczenia w sposób jednolity w odpowiedniej grupie pozycji portfela handlowego;
 - b) wykazuje, że dzięki włączeniu zmian struktury polepszają się pomiary ryzyka;
 - c) wykazuje, że rynki instrumentów stanowiących zabezpieczenia są dostatecznie płynne, aby umożliwić takie zmiany struktury zabezpieczenia nawet podczas okresów występowania warunków skrajnych. Ewentualne ryzyko rezydualne wynikające z dynamicznych strategii hedgingowych musi zostać uwzględnione w wymogu w zakresie funduszy własnych.

Artykuł 365
Wymogi szczególne w przypadku modelu wewnętrznego IRC

1. Model wewnętrzny służący do uwzględniania dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji odzwierciedla nieliniowe skutki opcji, strukturyzowanych kredytowych instrumentów pochodnych i innych pozycji, które cechuje znaczna nieliniowość w zakresie zmian cen. Instytucja należycie uwzględnia również wysokość ryzyka modelu nieodłącznie związanego z wyceną i szacowaniem ryzyka zmiany cen dotyczącego takich produktów.
2. Model wewnętrzny opiera się na obiektywnych i aktualnych danych.
3. W ramach niezależnego przeglądu i walidacji modeli wewnętrznych stosowanych do celów niniejszego rozdziału instytucja przeprowadza w szczególności wszystkie następujące czynności:
 - a) sprawdza, czy jej metoda modelowania korelacji i zmian cen jest odpowiednia dla

portfela tej instytucji, w tym sprawdza wybór i wagi czynników ryzyka systematycznego;

- b) przeprowadza różnorodne testy warunków skrajnych, w tym analizę wrażliwości i analizę scenariuszy wariantowych, aby ocenić zasadność modelu wewnętrznego w kategoriach jakościowych i ilościowych, szczególnie w odniesieniu do sposobu traktowania koncentracji. Testy takie nie ograniczają się do zakresu zdarzeń, które miały miejsce w przeszłości;
 - c) stosuje odpowiednią walidację ilościową, w tym odpowiednie wewnętrzne wartości referencyjne na potrzeby modelowania.
4. Model wewnętrzny jest zgodny z wewnętrznymi metodami zarządzania ryzykiem stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i pomiaru ryzyka transakcyjnego oraz zarządzania nim.
 5. Instytucje dokumentują swoje modele wewnętrzne, tak aby ich założenia dotyczące korelacji i inne założenia na potrzeby modelowania były przejrzyste dla właściwych organów.
 6. Za pomocą modelu wewnętrznego ocenia się ostrożnie ryzyko wynikające z pozycji o mniejszej płynności oraz pozycji o ograniczonej przejrzystości cen w ramach realistycznych scenariuszy rynkowych. Ponadto model wewnętrzny spełnia minimalne standardy dotyczące danych. Wskaźniki zastępcze są odpowiednio ostrożne i można je stosować wyłącznie, jeśli dostępne dane są niewystarczające lub nie odzwierciedlają rzeczywistej zmienności pozycji lub portfela.

Artykuł 366

Nie w pełni zgodne metody IRC

Jeżeli instytucja stosuje model wewnętrzny w celu ujęcia dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i ryzyka migracji, który nie jest zgodny ze wszystkimi wymogami określonymi w art. 363, 364 i 365, ale jest zgodny z wewnętrznymi metodami stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i pomiaru takiego ryzyka oraz zarządzania nim, instytucja musi być w stanie wykazać, że wymóg w zakresie funduszy własnych obliczony według tego modelu jest co najmniej równie wysoki, jak gdyby został obliczony za pomocą modelu w pełni zgodnego z wymogami określonymi w przedmiotowych artykułach. Właściwe organy sprawdzają zgodność z przepisem określonym w poprzednim zdaniu co najmniej raz w roku. EUNB monitoruje zakres praktyk dotyczących modeli wewnętrznych niespełniających wszystkich wymogów określonych w art. 363, 364 i 365 oraz, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (EU) nr 1093/2010, wydaje wytyczne dotyczące tych praktyk.

SEKCJA 5

MODEL WEWNĘTRZNY W ODNIESIENIU DO TRANSAKCYJNYCH KORELACYJNYCH

Artykuł 367

Wymogi w zakresie modelu wewnętrznego w odniesieniu do transakcji korelacyjnych

1. Właściwe organy udzielają zezwolenia na stosowanie modelu wewnętrznego w przypadku

wymogu w zakresie funduszy własnych dla korelacyjnego portfela transakcyjnego zamiast wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 327, instytucjom, które posiadają zezwolenie na stosowanie modelu wewnętrznego w przypadku ryzyka szczególnego instrumentów dłużnych i które spełniają wymogi określone w ust. 2–6 oraz w art. 356 ust. 1, art. 357, 358 i 359.

2. Instytucje stosują przedmiotowy model wewnętrzny do obliczania miary, która odpowiednio uwzględnia wszystkie rodzaje ryzyka zmiany cen w zakresie przedziału ufności wynoszącego 99,9% w okresie jednego roku przy założeniu stałego poziomu ryzyka, a w odpowiednich przypadkach dokonywane są korekty, aby uwzględnić wpływ płynności, koncentracji, zabezpieczeń i opcjonalności. Instytucje obliczają tę miarę co najmniej raz w tygodniu.
3. W modelu, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio uwzględnia się następujące rodzaje ryzyka:
 - a) skumulowane ryzyko wynikające z wielu przypadków niewykonania zobowiązań, w tym z innego uporządkowania pod względem znaczenia niewykonania zobowiązań, w transzowanych produktach;
 - b) ryzyko spreadu kredytowego, w tym efekty gamma i cross-gamma;
 - c) zmienność założonych korelacji, w tym efekty krzyżowe pomiędzy spreadami i korelacjami;
 - d) ryzyko bazowe, obejmujące obie następujące bazy:
 - (i) bazę pomiędzy spreadem indeksu a spreadami podmiotów referencyjnych wchodzących w skład tego indeksu;
 - (ii) bazę pomiędzy założoną korelacją indeksu a korelacją dostosowanych portfeli;
 - e) zmienność stopy odzysku, ponieważ wiąże się ona z faktem, że stopy odzysku mają skłonność do wpływania na ceny transz;
 - f) w stopniu, w jakim kompleksowa miara ryzyka uwzględnia korzyści z dynamicznego hedgingu, ryzyko niedopasowania zabezpieczenia i potencjalne koszty zmiany struktury takich zabezpieczeń;
 - g) wszelkie inne rodzaje istotnego ryzyka zmiany cen dla pozycji w korelacyjnym portfelu transakcyjnym.
4. Instytucja stosuje w modelu, o którym mowa w ust. 1, wystarczające dane rynkowe, aby zapewnić kompleksowe uwzględnienie istotnych rodzajów ryzyka tych ekspozycji w metodzie wewnętrznej zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym artykule. Instytucja jest w stanie wykazać właściwym organom za pomocą weryfikacji historycznej lub przy użyciu innych stosownych metod, że jej model pozwala na prawidłowe wyjaśnienie historycznych wahań cen tych produktów.

Instytucja stosuje właściwe praktyki i procedury w celu oddzielenia pozycji, dla których ma zezwolenie na uwzględnienie ich w wymogu w zakresie funduszy własnych zgodnie

z niniejszym artykułem, od innych pozycji, w odniesieniu do których takiego zezwolenia nie ma.

5. W odniesieniu do portfela wszystkich pozycji objętych modelem, o którym mowa w ust. 1, instytucja regularnie stosuje określone, wcześniej ustalone scenariusze warunków skrajnych. Przy użyciu takich scenariuszy warunków skrajnych bada się wpływ warunków skrajnych na współczynniki niewykonania zobowiązań, stopy odzysku, spready kredytowe, ryzyko bazowe, korelacje oraz wpływ innych właściwych czynników na korelacyjny portfel transakcyjny. Instytucja stosuje takie scenariusze warunków skrajnych co najmniej raz w tygodniu, a przynajmniej raz na kwartał składa właściwym organom sprawozdanie z wyników symulacji, w tym również porównania z wymogiem w zakresie funduszy własnych instytucji zgodnie z niniejszym ustępem. Wszelkie przypadki wykrycia w teście warunków skrajnych istotnego przekroczenia wymogu w zakresie funduszy własnych są odpowiednio wcześniej zgłaszane właściwym organom.
6. Za pomocą modelu wewnętrznego ocenia się ostrożnie ryzyko wynikające z pozycji o mniejszej płynności oraz pozycji o ograniczonej przejrzystości cen w ramach realistycznych scenariuszy rynkowych. Ponadto model wewnętrzny spełnia minimalne standardy dotyczące danych. Wskaźniki zastępcze są odpowiednio ostrożne i można je stosować wyłącznie, jeśli dostępne dane są niewystarczające lub nie odzwierciedlają rzeczywistej zmienności pozycji lub portfela.

Tytuł V

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia

Artykuł 368 Ryzyko rozliczenia/dostawy

W przypadku transakcji, w których instrumenty dłużne, instrumenty kapitałowe, waluty obce i towary, z wyjątkiem transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, pozostają nierozliczone po ustalonych datach dostawy, instytucja oblicza różnicę cenową mogącą stanowić jej stratę.

Cenę oblicza się jako różnicę między ustalonym kursem rozliczeniowym danego instrumentu dłużnego, instrumentu kapitałowego, towaru lub danej waluty obcej a bieżącą wartością rynkową, jeżeli ta różnica może oznaczać stratę dla instytucji kredytowej.

Aby obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia, instytucja mnoży wartość tej różnicy cenowej przez odpowiedni współczynnik określony w kolumnie A poniższej tabeli 1.

Liczba dni roboczych po terminie rozliczenia	(%)
5 — 15	8
16 — 30	50
31 — 45	75
46 lub więcej	100

Artykuł 369 Dostawy z późniejszym terminem rozliczenia

1. Instytucja ma obowiązek utrzymywania funduszy własnych, jak określono w tabeli 2, jeżeli:
 - a) zapłaciła za papiery wartościowe, waluty obce lub towary przed ich otrzymaniem bądź dostarczyła papiery wartościowe, waluty obce lub towary przed otrzymaniem za nie zapłaty;
 - b) w przypadku transakcji transgranicznych, gdy upłynął co najmniej jeden dzień od czasu dokonania tej płatności lub dostawy.

Sposób ujmowania w kapitale dostaw z późniejszym terminem rozliczenia			
Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3	Kolumna 4
Rodzaj transakcji	Do pierwszej umownej płatności lub dostawy	Od pierwszej umownej płatności lub dostawy do czterech dni po drugiej umownej płatności lub dostawie	Od 5 dni roboczych po drugiej umownej płatności lub dostawie do wygaśnięcia transakcji Dostawa z późniejszym terminem rozliczenia
Brak narzutu	Brak narzutu	Taki sam sposób ujmowania	Taki sam sposób ujmowania jak

kapitałowego	kapitałowego	jak w przypadku ekspozycji	w przypadku ekspozycji o wadze ryzyka równej 1250%
--------------	--------------	----------------------------	--

2. Stosując wagę ryzyka do ekspozycji z tytułu dostaw z późniejszym terminem rozliczenia, które ujmuje się w sposób określony w kolumnie 3 tabeli 2, instytucja korzystająca z metody ratingów wewnętrznych omówionej w części trzeciej tytuł II rozdział 3 może przypisać współczynniki PD na podstawie ratingu zewnętrznego kontrahenta tym kontrahentom, wobec których nie posiada żadnej innej ekspozycji zaliczonej do portfela niehandlowego. Instytucje korzystające z własnych oszacowań strat z tytułu wystąpienia niewypłacalności mogą stosować współczynnik LGD określony w art. 157 ust. 1 do ekspozycji z tytułu dostaw z późniejszym terminem rozliczenia, które ujmuje się w sposób określony w kolumnie 3 tabeli 2, pod warunkiem że stosują go one do wszystkich takich ekspozycji. Jako rozwiązanie alternatywne instytucja korzystająca z metody ratingów wewnętrznych, określonej w części trzeciej tytuł II rozdział 3, może stosować wagi ryzyka według metody standardowej, zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, pod warunkiem że wybrane podejście będzie stosowane do wszystkich takich ekspozycji, albo może stosować wagę ryzyka równą 100% do wszystkich tych ekspozycji.

Jeżeli kwota ekspozycji dodatniej wynikająca z transakcji dostaw z późniejszym terminem rozliczenia jest nieznaczna, instytucje mogą stosować do tych ekspozycji wagę ryzyka wynoszącą 100%, z wyjątkiem przypadków, w których zgodnie z kolumną 4 tabeli 2 zawartej w ustępie 1 wymagana jest waga ryzyka równa 1250%.

3. Jako rozwiązanie alternatywne wobec stosowania wagi ryzyka równej 1250% do ekspozycji z tytułu dostaw z późniejszym terminem rozliczenia, zgodnie z kolumną 4 tabeli 2 zawartej w ust. 1, instytucje mogą odliczyć wartość przekazaną wraz z bieżącą ekspozycją dodatnią tych ekspozycji od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. k).

*Artykuł 370
Odstępstwo*

W przypadku całkowitej awarii systemów rozrachunku lub rozliczeń właściwe organy mogą odstąpić od wymogów w zakresie funduszy własnych obliczanych zgodnie z art. 368 i 369 do czasu wznowienia ich normalnego działania. Jeżeli w tych okolicznościach kontrahent nie jest w stanie rozliczyć transakcji, nie jest to uznawane za niewykonanie zobowiązania w kontekście ryzyka kredytowego.

Tytuł VI

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej

Artykuł 371

Definicja korekty wyceny kredytowej

Do celów niniejszego tytułu i do celów tytułu III rozdział 6 „korekta wyceny kredytowej” („CVA”) oznacza korektę wartości portfela transakcji z kontrahentem do poziomu średniej wartości rynkowej. Korekta odzwierciedla bieżącą wartość rynkową ryzyka kredytowego kontrahenta wobec instytucji, ale nie odzwierciedla bieżącej wartości rynkowej ryzyka kredytowego instytucji wobec kontrahenta.

Artykuł 372

Zakres stosowania

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z niniejszym tytułem dla wszystkich instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w odniesieniu do wszystkich rodzajów jej działalności innych niż kredytowe instrumenty pochodne, w stosunku do których stwierdzono, że pomniejszają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ryzyka kredytowego, **i transakcji pochodnych związanych z systemami planów emerytalnych wyłączonych zgodnie z art. 71 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] (EMIR).**
2. Przy obliczaniu funduszy własnych wymaganych na mocy przepisów ust. 1 instytucja bierze pod uwagę transakcje finansowania papierów wartościowych, jeżeli właściwy organ uznał ekspozycje na ryzyko związane z CVA wynikające z tych transakcji za istotne.
3. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA nie dotyczą transakcji z partnerem centralnym **oraz transakcji z kontrahentami niefinansowymi, o których mowa w art. XX rozporządzenia [do wstawienia przez OP] EMIR, pod warunkiem że transakcje te są w sposób obiektywny mierzalne w kontekście redukcji ryzyka bezpośrednio związanego z handlową czy skarbową działalnością finansującą kontrahenta niefinansowego.**
 - 3a. **Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA nie dotyczą ekspozycji instytucji wobec jej jednostki dominującej, wobec innych jednostek zależnych tej jednostki dominującej lub wobec własnych jednostek zależnych, w zakresie, w jakim te jednostki są objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub z równoważnymi przepisami obowiązującymi w państwie trzecim.**
 - 3b. **Transakcje z kontrahentami, o których mowa w art. 2 ust. 23 z zastrzeżeniem postanowień przejściowych określonych w art. 71 rozporządzenia (UE) nr [xxxx/xxxx] z dnia [data] w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji („EMIR”), podlegają**

wylączeniu z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA do momentu, gdy postanowienia przejściowe, o których mowa w art. 71 rozporządzenia (UE) nr [xxxx/xxxx] z dnia [data] w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przestają mieć zastosowanie.

Artykuł 373

Metoda zaawansowana

1. Instytucja, która ma zezwolenie na stosowanie modelu wewnętrznego do ryzyka szczególnego instrumentów dłużnych zgodnie z art. 352 dla wszystkich transakcji, w przypadku których posiada zezwolenie na stosowanie IMM do określania wartości ekspozycji na ryzyko kredytowe powiązanego kontrahenta zgodnie z art. 277, określa wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA poprzez modelowanie wpływu zmian spreadów kredytowych kontrahentów na CVA wszystkich kontrahentów biorących udział w tych transakcjach, uwzględniając zabezpieczenia CVA uznane za uznawalne zgodnie z art. 375.

Instytucja wykorzystuje swój model wewnętrzny do ustalania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego związanego z pozycjami w instrumentach dłużnych oraz stosuje przedział ufności wynoszący 99% i odpowiednik dziesięciodniowego okresu utrzymywania. Model wewnętrzny stosuje się w taki sposób, aby stymulował zmiany spreadów kredytowych kontrahentów, ale nie modelował wrażliwości wartości CVA na zmiany innych czynników rynkowych, w tym zmiany wartości aktywów referencyjnych, towaru, waluty lub stopy procentowej instrumentu pochodnego. **W przypadku kontrahentów niefinansowych, o których mowa w art. xx EMIR (do wstawienia przez OP), w zmianach spreadów kredytowych można wykorzystywać spready kredytowego instrumentu pochodnego, spready obligacji lub spready kredytów danego lub podobnego kontrahenta bądź też inne odpowiednie metody symulacji spreadu kredytowego uzgodnione z właściwym organem.**

Wymogi w zakresie funduszy z tytułu ryzyka związanego z CVA wobec każdego kontrahenta oblicza się według poniższego wzoru:

$$CVA = LGD_{MKT} \cdot \sum_{i=1}^T \max \left\{ 0, \exp \left(-\frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}} \right) - \exp \left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}} \right) \right\} \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} - EE_i \cdot D_i}{2}$$

gdzie:

- t_i = czas i-tej aktualizacji wyceny, począwszy od $t_0=0$;
- t_T = najdłuższy umowny termin zapadalności w pakietach kompensowania z kontrahentem;
- s_i = spread kredytowy kontrahenta w terminie t_i , stosowany do obliczania CVA kontrahenta. Jeżeli spread swapu ryzyka kredytowego kontrahenta jest dostępny, instytucja stosuje ten spread. Jeżeli taki spread swapu ryzyka kredytowego nie jest dostępny, instytucja stosuje wskaźnik zastępczy spreadu, który jest odpowiedni z punktu widzenia ratingu, branży i regionu działalności kontrahenta;

LGD_{MKT} = strata z tytułu niewykonania zobowiązania przez kontrahenta obliczona w oparciu o spread instrumentu rynkowego kontrahenta, jeżeli instrument kontrahenta jest dostępny. Jeżeli instrument kontrahenta nie jest dostępny, oblicza się go w oparciu o wskaźnik zastępczy spreadu, który jest odpowiedni z punktu widzenia ratingu, branży i regionu działalności kontrahenta. Pierwszym czynnikiem wzoru jest podane w przybliżeniu zakładane krańcowe rynkowe prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania w okresie między t_{i-1} a t_i ;

EE_i = ekspozycja oczekiwana wobec kontrahenta w czasie aktualizacji wyceny t_i , jak określono w art. 267 pkt 19, jeżeli ekspozycje z różnych pakietów kompensowania dla takiego kontrahenta zostały dodane oraz jeżeli najdłuższy termin zapadalności każdego pakietu kompensowania jest najdłuższym umownym terminem zapadalności w ramach pakietu kompensowania; instytucja stosuje sposób postępowania, o którym mowa w ust. 2, w przypadku transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia, jeżeli stosuje ona dodatnią ekspozycję oczekiwania, o której mowa w art. 279 ust. 1 lit. a) lub b), do transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia;

D_i = czynnik dyskontujący w czasie t_i wolny od ryzyka niewykonania zobowiązania, gdzie $D_0=1$.

2. Obliczając wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA wobec kontrahenta, instytucja oblicza wszystkie wartości stosowane w ramach jej modelu wewnętrznego dotyczącego ryzyka szczególnego instrumentów dłużnych według jednego z poniższych wzorów (w zależności od tego, który z nich ma zastosowanie w danym przypadku):

a) jeżeli model opiera się na wskaźnikach wrażliwości spreadu kredytowego odnośnie do poszczególnych terminów płatności, instytucja określa każdy wskaźnik wrażliwości spreadu kredytowego („Regulatory CS01”) według poniższego wzoru:

$$\text{Regulatory CS01}_i = 0.0001 \cdot t_i \cdot \exp\left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}}\right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} - EE_{i+1} \cdot D_{i+1}}{2}$$

b) jeżeli w ramach modelu uwzględnia się wskaźniki wrażliwości spreadu kredytowego na równoległe przesunięcia w spreadach kredytowych, instytucja stosuje poniższy wzór:

$$\text{Regulatory CS01}_i = 0.0001 \cdot \sum_{i=1}^T \left(t_i \cdot \exp\left(-\frac{s_i \cdot t_i}{LGD_{MKT}}\right) - t_{i-1} \cdot \exp\left(-\frac{s_{i-1} \cdot t_{i-1}}{LGD_{MKT}}\right) \right) \cdot \frac{EE_{i-1} \cdot D_{i-1} - EE_i \cdot D_i}{2}$$

c) jeżeli w ramach modelu uwzględnia się drugorzędne wskaźniki wrażliwości na przesunięcia w spreadach kredytowych (spread gamma), współczynniki gamma oblicza się według wzoru przedstawionego w ust. 1.

3. Określając wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z ust. 1, instytucja, która stosuje dodatnią ekspozycję oczekiwania do

zabezpieczonych instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o których mowa w art. 279 ust. 1 lit. a) lub b), przeprowadza obie poniższe czynności:

- a) przyjmuje założenie dotyczące stałego profilu ekspozycji oczekiwanej;
- b) ustala wartość ekspozycji oczekiwanej na poziomie równym wartości efektywnej ekspozycji oczekiwanej obliczonej zgodnie z art. 279 ust. 1 lit. b) w odniesieniu do terminu zapadalności równego wyższej z poniższych wartości:
 - (i) połowie najdłuższego terminu zapadalności w ramach danego pakietu kompensowania;
 - (ii) średnioważonemu referencyjnemu terminowi zapadalności wszystkich transakcji w ramach pakietu kompensowania.

4. Instytucja, która zgodnie z art. 277 posiada zezwolenie właściwego organu na stosowanie IMM do obliczania wartości ekspozycji w odniesieniu do większej części swojej działalności, ale która stosuje metodę określoną w tytule II rozdział 6 sekcja 3 lub 4 w odniesieniu do mniejszych portfeli i która posiada zezwolenie na stosowanie metody modeli wewnętrznych ryzyka rynkowego w odniesieniu do ryzyka szczególnego rynkowych instrumentów dłużnych zgodnie z art. 352, może po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dla pakietów kompensowania nieobjętych IMM zgodnie z ust. 1. Właściwe organy udzielają takiego zezwolenia wyłącznie w przypadku, gdy instytucja stosuje metodę określoną w tytule II rozdział 6 sekcja 3 lub 4 w odniesieniu do ograniczonej liczby mniejszych portfeli.

Do celów obliczeń, o których mowa w poprzednim akapicie, oraz w przypadkach, w których zastosowanie modelu IMM nie umożliwia uzyskania profilu ekspozycji oczekiwanej, instytucja przeprowadza obie poniższe czynności:

- a) przyjmuje założenie dotyczące stałego profilu ekspozycji oczekiwanej;
- b) ustala wartość ekspozycji oczekiwanej na poziomie równym wartości ekspozycji obliczonej według metod określonych w tytule II rozdział 6 sekcja 3 lub 5 lub IMM w odniesieniu do terminu zapadalności równego wyższej z poniższych wartości:
 - (i) połowie najdłuższego terminu zapadalności w ramach danego pakietu kompensowania;
 - (ii) średnioważonemu referencyjnemu terminowi zapadalności wszystkich transakcji w ramach pakietu kompensowania.

5. Instytucja określa wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA jako sumę wartości zagrożonej w warunkach nieskrajnych i wartości zagrożonej w warunkach skrajnych, które oblicza się w następujący sposób:

- a) w przypadku wartości zagrożonej w warunkach nieskrajnych stosuje się bieżące kalibracje parametrów w odniesieniu do ekspozycji oczekiwanej;
- b) w przypadku wartości zagrożonej w warunkach skrajnych stosuje się przyszłe profile

ekspozycji oczekiwanej wobec kontrahenta, wykorzystujące kalibrację dla warunków skrajnych zgodnie z art. 286 ust. 2. Okres występowania warunków skrajnych w odniesieniu do parametrów spreadu kredytowego jest najostrożniejszą rocznym okresem warunków skrajnych w ramach trzyletniego okresu warunków skrajnych stosowanego w odniesieniu do parametrów ekspozycji;

- ba) nowa do obliczeń tych zastosowanie będzie miał trzykrotny mnożnik nieodłącznie związany z obliczeniem wartości zagrożonej obligacji i wartości zagrożonej w warunkach skrajnych. EUNB monitoruje spójność uprawnień nadzorczych wykorzystywanych w celu stosowania mnożnika większego niż mnożnik trzykrotny w odniesieniu do danych wejściowych dotyczących wartości zagrożonej i wartości zagrożonej w warunkach skrajnych z wymogami CVA. Właściwe organy stosujące mnożnik większy niż mnożnik trzykrotny przekazują EUNB pisemne uzasadnienie.*
- bb) nowa metod ustalania, które transakcje z rządami, władzami regionalnymi i samorządami terytorialnymi podlegają wyłączeniu z zakresu przepisów, o których mowa w art. 372 ust. 4 (nowy) i w rozporządzeniu (UE) nr [xxxx/xxxx] z dnia [data] w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji („EMIR”).*
- bc) nowa kiedy rządy, władze regionalne i samorzady terytorialne powinny być zobowiązane do posiadania ważnych dwustronnych umów CSA przy złożeniu wysokiej jakości zabezpieczenia niezwiązanego z ich własną jakością kredytową.*

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu bardziej szczegółowego określenia:

- a) sposobu ustalania wskaźnika zastępczego spreadu służącego do określenia LGDMKT do celów obliczeń wymaganych na mocy ust. 1;
- b) liczby i rozmiaru portfeli spełniających kryterium dotyczące ograniczonej liczby mniejszych portfeli, o którym mowa w ust. 4.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2013 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 374 Metoda standardowa

1. Instytucja, która nie oblicza wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA wobec swoich kontrahentów zgodnie z art. 373, oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dla portfela każdego kontrahenta według poniższego wzoru, uwzględniając zabezpieczenia CVA uznane za uznawalne zgodnie z art. 375:

$$K = 2.33 \cdot \sqrt{h} \cdot \sqrt{\left(\sum_i 0.5 \cdot w_i \cdot (M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedg} B_i) - \sum_{ind} w_{ind} \cdot M_{ind} \cdot B_{ind} \right)^2 + \sum_i 0.75 \cdot w_i^2 \cdot (M_i \cdot EAD_i^{total} - M_i^{hedg} B_i)^2}$$

gdzie:

h = roczny horyzont czasowy dotyczący ryzyka (w latach); $h = 1$;

w_i = waga mająca zastosowanie do kontrahenta „i”.

Kontrahentowi „i” przypisuje się jedną z siedmiu wag w_i na podstawie zewnętrznej oceny kredytowej wystawionej przez wyznaczoną ECAI, jak określono w tabeli 1, z **zastrzeżeniem, iż w przypadku, gdy kontrahent jest kontrahentem niefinansowym, o którym mowa w art. xx EMIR (do wstawienia przez OP), wagi mające zastosowanie do kontrahenta „i” należy pobrać z tabeli 2.** W przypadku kontrahenta, który nie posiada oceny kredytowej wystawionej przez wyznaczoną ECAI:

- instytucja stosująca metodę określoną w tytule II rozdział 3 przyporządkowuje rating wewnętrzny kontrahenta jednej z zewnętrznych ocen kredytowych;
- instytucja stosująca metodę określoną w tytule II rozdział 2 przypisuje temu kontrahentowi 3. stopień jakości kredytowej. **Niezależnie od powyższego w przypadku rządów, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego instytucja przypisuje jakość kredytową na podstawie art. 110 i art. 111;**

EAD_i^{total} = całkowita wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta „i” (zsumowana między pakietami kompensowania) uwzględniająca skutek zabezpieczenia zgodnie z metodami określonymi w tytule II rozdział 6 sekcja 3–6 mającymi zastosowanie do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego tego kontrahenta.

W przypadku instytucji, która nie stosuje metody określonej w tytule II rozdział 6 sekcja 6, ekspozycję dyskontuje się przy użyciu poniższego czynnika:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i}}{0.05 \cdot M_i};$$

B_i = wartość referencyjna nabytych zabezpieczeń jednopodmiotowego swapu ryzyka kredytowego (będąca sumą, jeżeli istnieje więcej niż jedna pozycja) dotycząca kontrahenta „i” i stosowana do celów zabezpieczenia ryzyka związanego z CVA.

Wartość referencyjną dyskontuje się przy użyciu poniższego czynnika:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_i^{hedg}}}{0.05 \cdot M_i^{hedg}};$$

B_{ind} = całkowita wartość referencyjna co najmniej jednego indeksowanego swapu ryzyka kredytowego nabytej ochrony służącej do zabezpieczenia ryzyka związanego z CVA.

Wartość referencyjną dyskontuje się przy użyciu poniższego czynnika:

$$\frac{1 - e^{-0.05 \cdot M_{ind}}}{0.05 \cdot M_{ind}};$$

w_{ind} = waga mająca zastosowanie do zabezpieczeń indeksowanych.

Instytucja przyporządkowuje wskaźniki jednej z siedmiu wag w_i na podstawie średniego spreadu indeksu „ind”;

M_i = efektywny termin zapadalności transakcji z kontrahentem „i”.

W przypadku instytucji stosującej metodę określoną w tytule II rozdział 6 sekcja 6 M_i oblicza się zgodnie z art. 158 ust. 2 lit. f).

W przypadku instytucji, która nie stosuje metody określonej w tytule II rozdział 6 sekcja 6, M_i jest referencyjnym średnioważonym terminem zapadalności, o którym mowa w art. 158 ust. 2;

M_i^{hedge} = zapadalność instrumentu zabezpieczającego z referencyjną B_i (wartości M_i^{hedge} i B_i należy zsumować, jeżeli obejmują kilka pozycji);

M_{ind} = zapadalność zabezpieczenia indeksowanego „ind”.

Jeżeli zabezpieczenie indeksowane obejmuje więcej niż jedną pozycję, M_{ind} jest referencyjnym ważonym terminem zapadalności.

2. Jeżeli kontrahent jest uwzględniony w indeksie, na którym opiera się swap ryzyka kredytowego służący do zabezpieczenia ryzyka kredytowego kontrahenta, instytucja może odjąć wartość referencyjną przypisywaną temu kontrahentowi zgodnie z wagą przypisaną jego podmiotowi referencyjnemu od wartości referencyjnej indeksowanego swapu ryzyka kredytowego traktowanego jako jednopodmiotowe zabezpieczenie (B_i) pojedynczego kontrahenta z terminem zapadalności opartym na terminie rozliczenia indeksu.

Tabela 1	
Stopień jakości kredytowej	Waga w_i
1	0,28%
2	0,32%
3	0,4%
4	0,8%
5	1,2%
6	4,0%

Artykuł 375
Uznane zabezpieczenia

1. Zabezpieczenia są „uznanymi zabezpieczeniami” do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 373 i 374, wyłącznie jeżeli stosuje się je w celu ograniczenia ryzyka związanego z CVA i jeżeli zarządza się nimi jako takimi zabezpieczeniami, oraz jeżeli należą one do jednej z poniższych kategorii:
 - a) jednopodmiotowych swapów ryzyka kredytowego lub innych równorzędnych instrumentów zabezpieczających dotyczących bezpośrednio kontrahenta;
 - b) indeksowanych swapów ryzyka kredytowego, pod warunkiem że w ramach wartości zagrożonej uwzględnia się – **w sposób zadowalający właściwy organ** – bazę pomiędzy spreadem każdego pojedynczego kontrahenta a spreadem zabezpieczeń z tytułu indeksowanych swapów ryzyka kredytowego.

Określony w lit. b) wymóg uwzględniania bazy pomiędzy spreadem każdego pojedynczego kontrahenta a spreadem zabezpieczeń z tytułu indeksowanych swapów ryzyka kredytowego w ramach wartości zagrożonej ma również zastosowanie do przypadków, w których zamiast spreadu kontrahenta stosuje się wskaźnik zastępczy.

W odniesieniu do wszystkich kontrahentów, wobec których stosuje się wskaźnik zastępczy, instytucja stosuje racjonalne bazowe szeregi czasowe oparte na reprezentatywnej grupie podobnych podmiotów, w odniesieniu do których dostępny jest spread.

Jeżeli baza pomiędzy spreadem pojedynczego kontrahenta a spreadami zabezpieczeń z tytułu indeksowanych swapów ryzyka kredytowego nie jest uwzględniona w sposób zadowalający właściwy organ, instytucja **nie** uwzględnia w wartości zagrożonej wartości referencyjnej zabezpieczeń indeksowanych.

Zabezpieczenia, o których mowa w lit. b), można stosować wyłącznie do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 373.

2. Instytucja nie uwzględnia innych rodzajów zabezpieczeń ryzyka kontrahenta przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA. W szczególności swapy ryzyka kredytowego podzielone na transe lub uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania oraz obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym nie są uznanymi zabezpieczeniami do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA.
3. Uznanych zabezpieczeń uwzględnionych przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA nie uwzględnia się przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, jak określono w tytule IV, ani nie traktuje się jako środki ograniczające ryzyko kredytowe inne niż środki dotyczące ryzyka kredytowego kontrahenta z tego samego portfela transakcji.

CZEŚĆ CZWARTA

DUŻE EKSPOZYCJE

SEKCJA I

ZASADY DOTYCZĄCE DUŻYCH EKSPOZYCJI

Artykuł 376

Przedmiot

Instytucje monitorują i kontrolują swoje duże ekspozycje zgodnie z niniejszą częścią.

Artykuł 377

Działalność wyłączona z zakresu rozporządzenia

Przepisów niniejszej części nie stosuje się do firm inwestycyjnych, które spełniają kryteria określone w art. 90 ust. 1 lub w art. 91 ust. 1.

Artykuł 378

Definicja

Do celów niniejszej części stosuje się poniższa definicja:

„ekspozycje” do celów niniejszej części oznaczają każdy składnik aktywów lub każdą pozycję pozabilansową, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 2, bez zastosowania wag ryzyka ani stopni ryzyka.

Artykuł 379

Obliczanie wartości ekspozycji

1. Wartość ekspozycji wynikających z pozycji, o których mowa w załączniku II, oblicza się według jednej z metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6.
2. Instytucje posiadające zezwolenie na stosowanie metody modeli wewnętrznych zgodnie z art. 277 mogą stosować metodę modeli wewnętrznych do obliczania wartości ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego i transakcji z długim terminem rozliczenia.
3. Wartość ekspozycji wobec pojedynczych klientów zaliczonych do portfela handlowego obliczają te instytucje, które obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu operacji na portfelu handlowym zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 2 art. 293, częścią trzecią tytuł V oraz, w stosownych przypadkach, częścią trzecią tytuł IV rozdział 5 poprzez zsumowanie wartości poniższych pozycji:
 - a) nadwyżki wartości pozycji długich instytucji w stosunku do wartości jej pozycji krótkich we wszystkich instrumentach finansowych emitowanych przez danego klienta, przy czym wartość pozycji netto w każdym z różnych instrumentów oblicza

się według metod określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 2;

- b) wartości ekspozycji netto w przypadku gwarantowania emisji instrumentu dłużnego lub kapitałowego;
- c) wartości ekspozycji z tytułu transakcji, umów i kontraktów zawieranych z danym klientem, o których mowa w art. 293 i 368–370, przy czym wartość takich ekspozycji oblicza się w sposób określony w tych artykułach w odniesieniu do obliczania wartości ekspozycji.

Do celów lit. b) wartość ekspozycji netto oblicza się poprzez odliczenie wartości tych pozycji z tytułu gwarantowania emisji, które są subskrybowane lub regwarantowane przez osoby trzecie na podstawie formalnej umowy, pomniejszając ją następnie o czynniki określone w art. 334.

Do celów lit. b) instytucje ustanawiają systemy monitorowania i kontroli swoich ekspozycji z tytułu gwarantowania emisji w okresie między podjęciem początkowego zobowiązania gwarancyjnego a następnym dniem roboczym, biorąc pod uwagę charakter ryzyka związanego z danymi rynkami.

Do celów lit. c) z odniesienia w art. 293 wyłącza się część trzecią tytuł II rozdział 3.

- 4. Łączną wartość ekspozycji wobec pojedynczych klientów lub grup powiązanych klientów oblicza się poprzez zsumowanie wartości ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego oraz ekspozycji zaliczonych do portfela niehandlowego.
- 5. Wartość ekspozycji wobec grup powiązanych klientów oblicza się poprzez zsumowanie wartości ekspozycji wobec pojedynczych klientów należących do danej grupy.
- 6. Ekspozycje nie obejmują żadnej z poniższych pozycji:
 - a) w przypadku transakcji walutowych – ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie dwóch dni roboczych po dokonaniu płatności;
 - b) w przypadku transakcji kupna lub sprzedaży papierów wartościowych – ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie pięciu dni roboczych po dokonaniu płatności lub dostawie papierów wartościowych, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;
 - c) w przypadku świadczenia klientom usług w zakresie transferu środków pieniężnych, w tym usług płatniczych, rozliczeniowych i rozrachunkowych we wszystkich walutach, usług w zakresie bankowości korespondenckiej lub usług w zakresie rozliczeń, rozrachunków i przechowywania instrumentów finansowych – opóźnionych wpływów środków finansowych i innych ekspozycji wynikających z działalności klienta, które trwają nie dłużej niż do następnego dnia roboczego;
 - d) w przypadku świadczenia usług w zakresie transferu środków pieniężnych, w tym usług płatniczych, rozliczeniowych i rozrachunkowych we wszystkich walutach oraz usług w zakresie bankowości korespondenckiej – śróddziennych ekspozycji wobec instytucji świadczących te usługi;
 - e) ekspozycji odejmowanych od funduszy własnych zgodnie z art. 33, 53 i 63.

7. Aby móc ustalić fakt występowania grupy powiązanych klientów w odniesieniu do ekspozycji, o których mowa w art. 107 lit. l) i n), jeżeli istnieje ekspozycja z tytułu aktywów bazowych, oraz w odniesieniu do ekspozycji, o których mowa w art. 107 lit. p), jeżeli istnieją program i ekspozycja z tytułu aktywów bazowych, instytucja ocenia ten program, jego ekspozycje bazowe lub oba te elementy. W tym celu instytucja ocenia istotę gospodarczą i ryzyko nieodłącznie związane ze strukturą transakcji. ***W przypadku gdy instytucja posiadająca należności w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania ocenia ekspozycje bazowe przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, ekspozycja instytucji nie obejmuje należności w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania.***
8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:
- a) wobec których z ekspozycji wymienionych w art. 107 lit. p) stosuje się sposób traktowania określony w niniejszym ustępie;
 - b) warunki i metody stosowane w celu ustalenia faktu występowania grupy powiązanych klientów w odniesieniu do takich ekspozycji.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 380

Definicja instytucji do celów dużych ekspozycji

Do celów obliczania wartości ekspozycji zgodnie z niniejszą częścią termin „instytucja” oznacza również każde przedsiębiorstwo prywatne lub publiczne, łącznie z jego oddziałami, które jest zgodne z definicją „instytucji” i ma zezwolenie wydane w państwie trzecim.

Artykuł 381

Definicja dużej ekspozycji

Ekspozycję instytucji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów uznaje się za dużą ekspozycję, jeżeli jej wartość jest równa lub wyższa niż 10% wartości uznanego kapitału tej instytucji.

Artykuł 382

Zdolność do identyfikacji dużych ekspozycji oraz zarządzania nimi

Instytucja ma należyte procedury administracyjne i rachunkowe oraz adekwatne mechanizmy kontroli wewnętrznej do celów określania, zarządzania, monitorowania, sprawozdawczości i rejestracji w zakresie wszystkich dużych ekspozycji i ich późniejszych zmian, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 383
Wymogi w zakresie sprawozdawczości

1. Instytucja przedstawia właściwym organom poniższe informacje dotyczące każdej dużej ekspozycji, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 384 ust. 1:
 - a) dane wskazujące klienta lub grupę powiązanych klientów, wobec których instytucja ma dużą ekspozycję;
 - b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego, w stosownych przypadkach;
 - c) w stosownych przypadkach rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej;
 - d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 384 ust. 1.

Jeżeli instytucja podlega przepisom części trzeciej tytułu II rozdział 3, właściwym organom udostępnia się jej 20 największych ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej, z wyjątkiem ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 384 ust. 1.

1a. Oprócz sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, instytucja przedstawia właściwym organom informacje dotyczące jej 10 największych ekspozycji wobec instytucji, na zasadzie skonsolidowanej, a także – również na zasadzie skonsolidowanej – jej 10 największych ekspozycji wobec dużych regulowanych podmiotów finansowych, jak określono w art. 137 ust. 1 pkt 6, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 384 ust. 1:

- a) dane wskazujące klienta lub grupę powiązanych klientów, wobec których instytucja ma dużą ekspozycję;***
 - b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego, w stosownych przypadkach;***
 - c) w stosownych przypadkach rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej;***
 - d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 384 ust. 1;***
 - e) przewidywany odpływ ekspozycji wyrażony jako kwota należąca do klas zapadalności do jednego roku, kwartalnych klas zapadalności do trzech lat, a następnie do klas rocznych.***
2. Sprawozdania przedstawia się co najmniej dwa razy do roku.
 3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:
 - a) jednolitych wzorów sprawozdań, o których mowa w ust. 2, proporcjonalnych do charakteru, skali i złożoności działalności instytucji, oraz instrukcji dotyczących stosowania tych wzorów;

- b) częstotliwości i terminów przedstawiania sprawozdań, o których mowa w ust. 2;
- c) rozwiązań informatycznych stosowanych przy przedstawianiu sprawozdań, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 384
Limit dużych ekspozycji

1. Instytucja nie przyjmuje na siebie ekspozycji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, której wartość po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 388–392 przekracza 25% wartości jej uznanego kapitału. Jeżeli taki klient jest instytucją lub jeżeli do grupy powiązanych klientów należy co najmniej jedna instytucja, wartość ta nie przekracza 25% wartości uznanego kapitału instytucji lub kwoty 150 mln EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa, pod warunkiem że suma wartości ekspozycji wobec wszystkich powiązanych klientów niebędących instytucjami, po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 388–392, nie przekracza 25% wartości uznanego kapitału instytucji.

Jeżeli kwota 150 mln EUR jest wyższa niż 25% wartości uznanego kapitału instytucji, wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 388–392 nie przekracza limitu, który jest racjonalny w świetle uznanego kapitału instytucji. Limit ten nie przekracza 100% wartości uznanego kapitału instytucji.

Właściwe organy mogą ustalić limit niższy niż 150 mln EUR, o czym informują EUNB i Komisję.

- 1a. Instytucja nie przyjmuje na siebie całkowitej ekspozycji wobec nieregulowanych podmiotów finansowych, jak określono w art. 137 ust. 1 pkt 6, po uwzględnieniu skutku złagodzenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 388–392, przekraczającego 25% jej uznanego kapitału lub 150 mln EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa. Właściwe organy mogą ustalić limit niższy niż 150 mln EUR, o czym informują EUNB i Komisję.*
2. Z zastrzeżeniem art. 385 instytucja stale przestrzega odpowiedniego limitu ustanowionego w ust. 1.
3. Do aktywów stanowiących wierzytelności oraz innych ekspozycji wobec uznanych firm inwestycyjnych z państw trzecich można stosować taki sam sposób traktowania, jaki określono w ust. 1.
4. Limity określone w niniejszym artykule można przekraczać w przypadku ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego instytucji, jeżeli są spełnione poniższe warunki:
 - a) wartość ekspozycji zaliczonej do portfela niehandlowego wobec danego klienta lub

danej grupy klientów nie przekracza limitu określonego w ust. 1, przy czym limit ten oblicza się na podstawie wartości uznanego kapitału, w związku z czym nadwyżka jest w całości zaliczona do portfela handlowego;

- b) instytucja spełnia dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący nadwyżki w stosunku do limitu określonego w ust. 1, który oblicza się zgodnie z art. 386 i 387;
- c) jeżeli upłynął okres maksymalnie 10 dni od dnia wystąpienia nadwyżki, wartość ekspozycji zaliczonej do portfela handlowego wobec danego klienta lub danej grupy powiązanych klientów nie przekracza 500% wartości uznanego kapitału instytucji;
- d) suma wartości wszystkich nadwyżek, które utrzymują się dłużej niż 10 dni, nie przekracza 600% wartości uznanego kapitału instytucji.

Po każdym przypadku przekroczenia limitu instytucja niezwłocznie zgłasza właściwym organom wysokość nadwyżki i nazwę danego klienta.

Artykuł 385

Zgodność z wymogami w zakresie dużych ekspozycji

1. Jeżeli w wyjątkowych przypadkach wartość ekspozycji przekracza limit określony w art. 384 ust. 1, instytucja niezwłocznie zgłasza tę wartość ekspozycji właściwym organom, które w uzasadnionych okolicznościach mogą przyznać instytucji kredytowej ograniczony czas na dostosowanie się do tego limitu.

Jeżeli kwota 150 mln EUR, o której mowa w art. 384 ust. 1, ma zastosowanie, właściwe organy mogą w poszczególnych przypadkach zezwolić na przekroczenie limitu 100% ustalonego w odniesieniu do funduszy własnych instytucji kredytowej.

2. W przypadku odstępstwa od obowiązku wypełniania przez instytucję w ujęciu indywidualnym lub subskonsolidowanym zobowiązań nałożonych przepisami niniejszej części na mocy art. 6 ust. 1 lub jeżeli do instytucji dominujących z państwa członkowskiego stosują się przepisy art. 8, należy podjąć środki zapewniające zadowalającą alokację ryzyka w ramach grupy.

Artykuł 386

Obliczanie dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu dużych ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego

1. Wartość nadwyżki, o której mowa w art. 384 ust. 4 lit. b), oblicza się poprzez wyodrębnienie tych elementów łącznej ekspozycji z tytułu transakcji wobec danego klienta lub danej grupy klientów, którym przypisano najwyższe wymogi w zakresie ryzyka szczególnego określone w części trzeciej tytułu IV rozdział 2 lub wymogi określone w art. 293 oraz w części trzeciej tytułu V i których suma jest równa wysokości nadwyżki, o której mowa w art. 384 ust. 4 lit. a).
2. Jeżeli nadwyżka nie trwa dłużej niż 10 dni, dodatkowy wymóg kapitałowy w stosunku do tych elementów wynosi 200% wartości wymogów, o których mowa w ust. 1.

3. Po upływie dziesięciu dni od chwili wystąpienia nadwyżki należy przyporządkować elementy tej nadwyżki wyodrębnione zgodnie z ust. 1 do odpowiedniego wiersza kolumny 1 w tabeli 1 w kolejności rosnącej wymogów w zakresie ryzyka szczególnego określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 2 lub wymogów określonych w art. 293 oraz w części trzeciej tytuł V. Dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych równa się sumie wymogów w zakresie ryzyka szczególnego określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 2 lub wymogów określonych w art. 293 oraz w części trzeciej tytuł V w odniesieniu do tych elementów, pomnożonych przez odpowiedni czynnik określony w kolumnie 2 tabeli 1.

Kolumna 1: nadwyżka w stosunku do limitów (na podstawie udziału procentowego ekspozycji w uznanym kapitale)	Kolumna 2: czynnik
Do 40%	200%
Od 40% do 60%	300%
Od 60% do 80%	400%
Od 80% do 100%	500%
Od 100% do 250%	600%
Powyżej 250%	900%

Artykuł 387

Procedury zapobiegające unikaniu dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych

Instytucje nie unikają celowo dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji o wartości przekraczającej limit określony w art. 384 ust. 1, o których to wymogach mowa w art. 386 i którym podlegałyby w innych przypadkach, jeżeli te ekspozycje trwały dłużej niż 10 dni, poprzez czasowe przeniesienie tych ekspozycji na inne przedsiębiorstwo, należące lub nienależące do tej samej grupy, lub poprzez przeprowadzanie sztucznych transakcji w celu likwidacji ekspozycji przed upływem tego okresu 10 dni i utworzenia nowej ekspozycji.

Instytucje stosują systemy gwarantujące, że każde przeniesienie ekspozycji powodujące skutki określone w akapicie pierwszym zostanie niezwłocznie zgłoszone właściwym organom.

Artykuł 388

Uznane techniki ograniczania ryzyka

1. Do celów art. 389–392 termin „gwarancja” obejmuje kredytowe instrumenty pochodne uznane zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, inne niż obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym.
2. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, jeżeli na mocy art. 389–392 dozwolone jest uznawanie ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, ochrona taka spełnia wymogi dotyczące uznawalności i inne wymogi określone w części trzeciej tytuł II rozdział 4.
3. Jeżeli instytucja stosuje przepisy art. 390 ust. 2, uznawanie ochrony kredytowej rzeczywistej podlega stosownym wymogom zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3. Do celów niniejszej sekcji instytucja kredytowa nie bierze pod uwagę zabezpieczenia, o którym mowa w art. 195 ust. 3–5, chyba że jest to dozwolone na mocy art. 391.

4. Instytucje analizują w zakresie, w jakim jest to możliwe, swoje ekspozycje wobec wystawców zabezpieczenia, dostawców ochrony kredytowej nieruchomości i aktywów bazowych zgodnie z art. 379 ust. 7 pod względem ewentualnych koncentracji oraz w stosownych przypadkach podejmują działania i zgłaszają swojemu właściwemu organowi wszelkie istotne ustalenia.

Artykuł 389

Wyłączenia

1. Z zakresu stosowania art. 384 ust. 1 wyłącza się poniższe ekspozycje:
- a) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych lub banków centralnych, którym w postaci niezabezpieczonej przypisano by wagę ryzyka równą 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;
 - b) pozycje aktywów stanowiące należności od organizacji międzynarodowych lub wielostronnych banków rozwoju, którym w postaci niezabezpieczonej przypisano by wagę ryzyka równą 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;
 - c) pozycje aktywów stanowiące należności zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami rządów centralnych, **samorządów regionalnych**, banków centralnych, organizacji międzynarodowych, wielostronnych banków rozwoju lub podmiotów sektora publicznego, gdy niezabezpieczonym należnościom od jednostki zapewniającej gwarancję przypisuje się wagę ryzyka równą 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;
 - d) inne ekspozycje odnoszące się do rządów centralnych, banków centralnych, organizacji międzynarodowych, wielostronnych banków rozwoju lub podmiotów sektora publicznego lub gwarantowane przez nie, gdy niezabezpieczonym należnościom od jednostki, w stosunku do której istnieje ekspozycja lub która udziela gwarancji ekspozycji, przypisuje się wagę ryzyka równą 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;
 - e) pozycje aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, gdy tym należnościom przypisuje się wagę ryzyka równą 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, oraz inne ekspozycje wobec tych samorządów regionalnych lub władz lokalnych lub gwarantowane przez nie, stanowiące należności, którym przypisano by wagę ryzyka równą 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;
 - f) ekspozycje wobec kontrahentów, o których mowa w art. 108 ust. 6 lub art. 108 ust. 7, jeżeli przypisuje się im wagę ryzyka równą 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2. Ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z zakresu stosowania art. 384 ust. 1, czy nie, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;
 - g) pozycje aktywów i inne ekspozycje zabezpieczone depozytami gotówkowymi złożonymi w instytucji kredytującej lub w instytucji będącej jednostką dominującą lub jednostką zależną instytucji kredytującej;
 - h) pozycje aktywów i inne ekspozycje zabezpieczone certyfikatami depozytowymi

wyemitowanymi przez instytucję kredytującą lub przez instytucję będącą jednostką dominującą lub jednostką zależną instytucji kredytującej i zdeponowanymi w jednej z nich;

- i) ekspozycje wynikające z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które zostały sklasyfikowane jako pozabilansowe pozycje niskiego ryzyka w załączniku I, pod warunkiem że z klientem lub z grupą powiązanych klientów zawarto umowę, na mocy której zobowiązanie może być wykorzystane wyłącznie wtedy, gdy zagwarantowano, że nie spowoduje to przekroczenia limitu stosującego się na mocy art. 384 ust. 1;
- j) ekspozycje z tytułu transakcji wobec partnerów centralnych i wkłady do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wnoszone na rzecz partnerów centralnych;
- ja) nowa aktywa stanowiące wierzytelności i inne ekspozycje wobec uznanych giełd;**
- k) ekspozycje z tytułu systemów gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE wynikające z finansowania tych systemów, jeżeli na instytucjach członkowskich tego systemu ciąży zobowiązanie prawne lub umowne dotyczące ich finansowania;
- ka) nowa pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych lub podmiotów sektora publicznego lub przeniesienie ich wyraźnych gwarancji z przypisaniem wagi ryzyka równej 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 oraz inne ekspozycje odnoszące się do rządów centralnych lub podmiotów sektora publicznego lub gwarantowane przez nie, z przypisaniem wagi ryzyka równej 0% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, które zostały wyemitowane najpóźniej 31.12.2015 r., podlegają wyłączeniu z zakresu stosowania art. 384 ust. 1.**

Środki pieniężne otrzymane z tytułu obligacji powiązanej z ryzykiem kredytowym wyemitowanej przez instytucję oraz kredyty udzielone i depozyty złożone przez kontrahenta instytucji lub na jej rzecz, objęte umową o kompensowaniu pozycji bilansowych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, wchodzą w zakres stosowania lit. g).

- 2. państwa członkowskie lub właściwe organy mogą całkowicie lub częściowo wyłączyć poniższe ekspozycje ze stosowania art. 384 ust. 1:
 - a) obligacje zabezpieczone wchodzące w zakres stosowania art. 124 ust. 1 i art. 124 ust. 2;
 - b) pozycje aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, gdy tym należnościom przypisuje się wagę ryzyka równą 20% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, oraz inne ekspozycje wobec tych samorządów regionalnych lub władz lokalnych lub gwarantowane przez nie, stanowiące należności, którym przypisano by wagę ryzyka równą 20% zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;
 - c) ekspozycje instytucji wobec jej jednostki dominującej, wobec innych jednostek zależnych tej jednostki dominującej lub wobec własnych jednostek zależnych, w tym udziały kapitałowe i innego rodzaju udziały, w zakresie, w jakim te jednostki są objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, **dyrektywą 2002/87/WE** lub

z równoważnymi przepisami obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z zakresu stosowania art. 384 ust. 1 czy nie, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;

- d) pozycje aktywów stanowiące należności od regionalnych lub centralnych instytucji kredytowych, z którymi dana instytucja kredytowa jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi i które na mocy tych przepisów są odpowiedzialne za rozliczenia środków pieniężnych w ramach sieci oraz inne ekspozycje, w tym udziały kapitałowe lub innego rodzaju udziały, wobec tych instytucji;
- e) pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji kredytowych i inne ekspozycje wobec instytucji kredytowych ustanowione przez instytucje kredytowe działające na zasadach niekonkurencyjnych i udzielające kredytów w ramach programów ustawodawczych lub swoich statutów, do celów wspierania określonych sektorów gospodarki przy pewnej formie nadzoru ze strony rządu lub ograniczeń w odniesieniu do wykorzystania tych kredytów, pod warunkiem że wynikają z nich odpowiednie ekspozycje, które są przekazywane beneficjentom za pośrednictwem innych instytucji kredytowych ***lub pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji kredytowych i inne ekspozycje wobec instytucji kredytowych działających na zasadach niekonkurencyjnych i udzielających kredytów w ramach programów ustawodawczych lub swoich statutów, do celów wspierania określonych sektorów gospodarki przy pewnej formie nadzoru ze strony rządu lub ograniczeń w odniesieniu do wykorzystania tych kredytów, pod warunkiem że wynikają z nich odpowiednie ekspozycje;***
- f) pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji i inne ekspozycje wobec instytucji, pod warunkiem że te ekspozycje nie stanowią funduszy własnych takich instytucji, ich termin zapadalności nie przekracza następnego dnia roboczego i nie są denominowane w jednej z głównych walut handlowych;
- g) pozycje aktywów stanowiące należności od banków centralnych w postaci minimalnej rezerwy obowiązkowej przetrzymywanej w tych bankach centralnych, denominowane w ich walutach krajowych;
- h) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych w postaci ustawowych wymogów w zakresie płynności, przetrzymywane w postaci rządowych papierów wartościowych, denominowane i finansowane w ich walutach krajowych, pod warunkiem że za zgodą właściwego organu ocena kredytowa tych rządów centralnych wystawiona przez wyznaczoną ECAI jest ratingiem na poziomie inwestycyjnym;
- i) 50% pozabilansowych akredytyw dokumentowych średniego/niskiego ryzyka i pozabilansowych niewykorzystanych zobowiązań kredytowych średniego/niskiego ryzyka, o których mowa w załączniku I, i pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, 80% gwarancji innych niż gwarancje kredytowe, które wynikają z przepisów ustawowych lub wykonawczych i które są udzielane ich członkom przez fundusze gwarancji wzajemnych posiadające status instytucji kredytowej;
- j) prawnie wymagane gwarancje stosowane przy wypłacie kredytobiorcy

hipotecznemu kredytowi hipotecznego finansowanego poprzez emisję obligacji zabezpieczonych hipoteką przed ostatecznym wpisem hipoteki do księgi wieczystej, pod warunkiem że gwarancji nie wykorzystuje się do ograniczenia ryzyka przy obliczaniu wartości aktywów ważonych ryzykiem;

- 2a. Odpowiednie gwarancje samorządów regionalnych lub władz lokalnych, o których mowa w ust. 2, są statystycznie mierzone i klasyfikowane jako zobowiązania warunkowe, zgodnie z definicją zawartą w art. 14 ust. 3 dyrektywy Rady 2011/85/UE. Ponadto statystycznie mierzona jest także wartość finansowa w odniesieniu do poszczególnych posiadaczy gwarancji. Odpowiednie banki ujawniają w swoich sprawozdaniach z działalności uzyskane gwarancje wspomnianych wyżej kategorii.**

Artykuł 390

Obliczanie skutku stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego

1. Aby obliczyć wartości ekspozycji do celów art. 384 ust. 1, instytucja może stosować „w pełni skorygowaną wartość ekspozycji” obliczoną zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, biorąc pod uwagę ograniczenie ryzyka kredytowego, korekty z tytułu zmienności oraz ewentualne niedopasowanie terminów zapadalności (E*).
2. Instytucja mająca zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji w odniesieniu do kategorii ekspozycji zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 może – po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów – uznawać skutki zabezpieczenia finansowego przy obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 384 ust. 1.

Właściwe organy udzielają zezwolenia, o którym mowa w poprzednim akapicie, wyłącznie wtedy, gdy instytucja może oszacować skutki zabezpieczenia finansowego dla jej ekspozycji w oderwaniu od innych aspektów związanych z LGD.

Instytucja stosuje takie procedury, aby jej oszacowania w wystarczającym stopniu umożliwiały pomniejszenie wartości ekspozycji w celu zachowania zgodności z przepisami art. 384.

Jeżeli instytucja ma zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań skutków zabezpieczenia finansowego, robi to w sposób spójny z metodą przyjętą przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Instytucje mające zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji w odniesieniu do kategorii ekspozycji zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3, które nie obliczają wartości swoich ekspozycji według metody określonej w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, mogą stosować kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metodę określoną w art. 392 ust. 1 lit. b) do obliczania wartości ekspozycji.

3. Instytucja, która stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych lub która posiada zezwolenie na stosowanie metody opisanej w ust. 2 niniejszego artykułu przy obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 384 ust. 1, prowadzi okresowe testy warunków skrajnych koncentracji ryzyka kredytowego obejmujące również możliwą do uzyskania wartość wszelkich ustanowionych zabezpieczeń.

Okresowe testy warunków skrajnych, o których mowa w akapicie pierwszym, dotyczą ryzyka związanego z potencjalnymi zmianami warunków rynkowych, które mogłyby niekorzystnie wpłynąć na adekwatność funduszy własnych instytucji, oraz ryzyka związanego z realizacją zabezpieczenia w sytuacjach skrajnych.

Prowadzone testy warunków skrajnych są adekwatne i odpowiednie z punktu widzenia oceny takiego ryzyka.

Jeżeli okresowy test warunków skrajnych wykaże niższą możliwą do uzyskania wartość ustanowionego zabezpieczenia niż wartość dopuszczalna do uwzględnienia przy stosowaniu kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metody określonej w ust. 2, w zależności od przypadku, wartość zabezpieczenia uznawanego przy obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 384 ust. 1 jest odpowiednio zmniejszana.

Instytucje, o których mowa w akapicie pierwszym, w swoich strategiach przeciwdziałania ryzyku koncentracji uwzględniają:

- a) zasady i procedury przeciwdziałania ryzyku związanemu z niedopasowaniami terminów zapadalności ekspozycji i terminów rozliczenia ochrony kredytowej tych ekspozycji;
- b) zasady i procedury na wypadek, gdyby test warunków skrajnych wykazywał niższą możliwą do uzyskania wartość ustanowionego zabezpieczenia niż wartość uwzględniana przy stosowaniu kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metody określonej w ust. 2;
- c) zasady i procedury dotyczące koncentracji ryzyka związanego ze stosowaniem technik ograniczania ryzyka kredytowego, w szczególności dużych pośrednich ekspozycji kredytowych, na przykład wobec jedynego emitenta papierów wartościowych, przyjętych jako zabezpieczenie.

Artykuł 391

Ekspozycje wynikające z udzielania kredytów hipotecznych

1. Do celów obliczania wartości ekspozycji lub jakiegokolwiek części ekspozycji zabezpieczonej hipoteką na nieruchomości mieszkalnej instytucja może pomniejszyć wartość ekspozycji o kwotę stanowiącą do 50% wartości danej nieruchomości mieszkalnej, jeżeli jest spełniony jeden z poniższych warunków:
 - a) ekspozycja jest zabezpieczona hipoteką na nieruchomości mieszkalnej ■ ;
 - b) ekspozycja dotyczy transakcji leasingowej, na mocy której leasingodawca zachowuje pełne prawo własności do nieruchomości mieszkalnej będącej przedmiotem leasingu dopóty, dopóki leasingobiorca nie skorzysta z prawa opcji zakupu.

Wartość nieruchomości oblicza się na podstawie norm ostrożnej wyceny określonych w przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych. W odniesieniu do nieruchomości mieszkalnej wyceny dokonuje się co najmniej raz na trzy lata.

Wymogi zawarte w art. 203 i w art. 224 ust. 1 stosują się do celów niniejszego ustępu.

„Nieruchomość mieszkalna” oznacza miejsce zamieszkania przeznaczone do zamieszkiwania lub oddania w najem przez właściciela.

2. Do celów obliczania wartości ekspozycji lub jakiegokolwiek części ekspozycji zabezpieczonej hipoteką na nieruchomości komercyjnej instytucja kredytowa może pomniejszyć wartość ekspozycji o kwotę stanowiącą do 50% wartości danej nieruchomości komercyjnej wyłącznie wtedy, gdy zainteresowane właściwe organy w państwie członkowskim, w którym znajduje się dana nieruchomość komercyjna, zezwolą na przypisanie poniższym rodzajom ekspozycji wagi ryzyka równej 50% na podstawie tych samych warunków określonych w art. 121:
 - a) ekspozycjom zabezpieczonym hipotekami na biurach lub innych nieruchomościach komercyjnych ■ ;
 - b) ekspozycjom związanym z transakcjami leasingu nieruchomości dotyczącymi biur lub innych nieruchomości komercyjnych.
3. Wartość nieruchomości oblicza się na podstawie norm ostrożnej wyceny określonych w przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych.

W przypadku sprzedaży i odsprzedaży niezależnej hipoteki do ekspozycji zabezpieczonych hipoteką na nieruchomości, na której ustanowiono niezależne zastawy hipoteczne, mają zastosowanie zastawy obowiązujące w dniu zakupu niezależnego zastawu hipotecznego. Do celów niniejszego ustępu mają zastosowanie wymogi określone w art. 203 i w art. 224 ust. 1.

Nieruchomość komercyjna jest w pełni wykończona, została oddana w leasing oraz przynosi odpowiedni przychód z czynszu.

Artykuł 392 Metoda substytucyjna

1. Jeżeli ekspozycja wobec klienta jest objęta gwarancją osoby trzeciej lub zabezpieczeniem wyemitowanym przez osobę trzecią, instytucja może:
 - a) traktować część ekspozycji objętą gwarancją jako ekspozycję ponoszoną w stosunku do gwaranta, a nie do klienta, pod warunkiem że niezabezpieczonej ekspozycji wobec gwaranta przypisana byłaby taka sama waga ryzyka jak waga ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub niższa waga;
 - b) traktować część ekspozycji zabezpieczonej wartością rynkową uznanego zabezpieczenia jako ponoszoną w stosunku do osoby trzeciej, a nie do klienta, o ile taka ekspozycja jest objęta zabezpieczeniem i pod warunkiem że zabezpieczonej części ekspozycji zostałaby przypisana taka sama waga ryzyka jak waga ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub niższa waga.

Instytucja nie stosuje podejścia, o którym mowa w lit. b) akapitu pierwszego, jeżeli zachodzi niedopasowanie pomiędzy terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.

Do celów niniejszej części instytucja może stosować kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych i sposób traktowania, o którym mowa w lit. b) akapitu pierwszego, wyłącznie wtedy, gdy do celów art. 87 dopuszcza się stosowanie zarówno kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych.

2. W przypadkach, w których instytucja stosuje przepisy ust. 1 lit. a):
- a) jeżeli gwarancja jest denominowana w walucie innej niż waluta, w której jest denominowana ekspozycja, kwotę ekspozycji uznanej za zabezpieczoną oblicza się zgodnie z przepisami dotyczącymi ujmowania niedopasowań walutowych w odniesieniu do ochrony kredytowej nieruchomości zawartymi w części trzeciej tytuł II rozdział 4;
 - b) niedopasowania między terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony traktuje się zgodnie z przepisami dotyczącymi ujmowania niedopasowań terminów zapadalności zawartymi w części trzeciej tytuł II rozdział 4;
 - c) ochrona częściowa może zostać uznana zgodnie z podejściem określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 4.

CZEŚĆ PIĄTA EKSPOZYCJE Z TYTUŁU PRZENIESIONEGO RYZYKA KREDYTOWEGO

Tytuł I Przepisy ogólne do celów niniejszej części

Artykuł 393 Zakres stosowania

Przepisy tytułów II i III stosuje się do nowych sekurytyzacji *oraz – w stosownym przypadku – obligacji zabezpieczonych* wyemitowanych w dniu 1 stycznia 2011 r. lub po tej dacie. Przepisy tytułów II i III stosuje się po dniu 31 grudnia 2014 r. do istniejących sekurytyzacji *oraz – w stosownym przypadku obligacji zabezpieczonych* – jeżeli nowe ekspozycje bazowe są do nich dodawane lub zamieniane po tej dacie.

Tytuł II

Wymogi dla instytucji inwestujących

Artykuł 394 *Utrzymane udziały emitenta*

1. Instytucja inna niż jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca jest eksponowana na ryzyko kredytowe z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej w jej portfelu handlowym lub niehandlowym, wyłącznie jeżeli jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca wyraźnie ujawnili danej instytucji, że będą stale utrzymywać istotny udział gospodarczy netto, który w żadnym przypadku nie będzie mniejszy niż 5%.

Jako utrzymywanie istotnego udziału gospodarczego netto nie mniejszego niż 5% uznaje się tylko jedną z poniższych pozycji:

- a) utrzymywanie nie mniej niż 5% wartości nominalnej każdej transzy sprzedanej lub przekazanej inwestorom;
- b) w przypadku sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych – utrzymywanie przez jednostkę inicjującą udziału wynoszącego co najmniej 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji;
- c) utrzymywanie losowo wybranych ekspozycji odpowiadających nie mniej niż 5% kwoty nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli w przeciwnym wypadku ekspozycje takie zostałyby poddane sekurytyzacji w ramach programu sekurytyzacji, pod warunkiem że liczba potencjalnych sekurytyzowanych ekspozycji jest pierwotnie nie mniejsza niż 100;
- d) utrzymywanie transzy pierwszej straty oraz w razie potrzeby innych transzy o takim samym lub wyższym profilu ryzyka niż transze przekazane lub sprzedane inwestorom i których termin zapadalności nie jest wcześniejszy niż transzy przekazanych lub sprzedanych inwestorom, tak aby utrzymana wartość wynosiła ogółem nie mniej niż 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji;

Udział gospodarczy netto oblicza się w momencie początkowym i stale utrzymuje. Wobec udziału gospodarczego netto, w tym utrzymanych pozycji, udziałów lub ekspozycji, nie stosuje się żadnych metod ograniczenia ryzyka kredytowego ani pozycji krótkich lub innych instrumentów zabezpieczających; nie można go też sprzedać. Udział gospodarczy netto określa się na podstawie wartości referencyjnej pozycji pozabilansowych.

Do poszczególnych sekurytyzacji nie stosuje się wielokrotnie wymogów dotyczących utrzymania.

2. Jeżeli unijna dominująca instytucja kredytowa lub unijna finansowa spółka holdingowa bądź jedna z jej jednostek zależnych jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca sekurytyzuje ekspozycje z kilku instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych objętych zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej, wymóg, o którym mowa w ust. 1, może zostać spełniony na podstawie skonsolidowanej sytuacji

powiązanej unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej finansowej spółki holdingowej.

Akapit pierwszy stosuje się tylko w przypadku, gdy instytucje kredytowe, firmy inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, zobowiązały się do przestrzegania wymogów określonych w art. 397 oraz do terminowego dostarczania jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej i unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej finansowej spółce holdingowej informacji potrzebnych do spełnienia wymogów, o których mowa w art. 398.

3. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadkach, w których sekurytyzowane ekspozycje stanowią należności lub należności warunkowe od następujących podmiotów lub są przez te podmioty w pełni, bezwarunkowo i nieodwołalnie gwarantowane:
 - a) rządy centralne lub banki centralne;
 - b) samorządy regionalne, władze lokalne i podmioty sektora publicznego państw członkowskich;
 - c) instytucje, którym przypisuje się zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 wagę ryzyka równą 50% lub mniej;
 - d) wielostronne banki rozwoju.
4. Ustęp 1 nie ma zastosowania do:
 - a) transakcji opartych na wyraźnym, przejrzystym i dostępnym indeksie, jeżeli bazowe podmioty referencyjne są identyczne z podmiotami tworzącymi indeks podmiotów, który jest szeroko wykorzystywany w obrocie, lub jeżeli stanowią one inne zbywalne papiery wartościowe niebędące pozycjami sekurytyzacyjnymi;
 - b) kredytów konsorcjalnych, nabytych wierzytelności lub swapów ryzyka kredytowego, jeżeli instrumenty te nie są używane do „przetwarzania” lub zabezpieczania sekurytyzacji objętej ust. 1;

ba) do dnia 31 grudnia 2017 r. – pozycji w kredytach konsorcjalnych, w których kredytobiorca jest przedsiębiorstwem niefinansowym, o którym mowa w art. xx EMIR [do wstawienia przez OP], posiadanych w ramach obligacji zabezpieczonych kredytami (CLO), przy czym kredytobiorca zaciągnął kredyt konsorcjalny przed 30 czerwca 2008 r. lub stanowi refinansowanie kredytu posiadanego w ramach obligacji zabezpieczonych kredytami, zaś pierwotny kredyt kredytobiorca zaciągnął przed 30 czerwca 2008 r., w przypadku gdy obligacje zabezpieczone kredytami nie zwiększają swojej ekspozycji wobec kredytobiorcy, a refinansowanie nie pozwala na zwiększenie całkowitego zadłużenia kredytobiorcy w czasie refinansowania.

*Artykuł 395
Należyta staranność*

1. Zarówno przed dokonaniem inwestycji, jak i w stosownych przypadkach po jej dokonaniu instytucje są w stanie wykazać przed właściwymi organami dla każdej ze swoich

poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych, że mają wszechstronną i dogłębną wiedzę na temat formalnych zasad polityki i procedur oraz że wdrożyły takie formalne zasady polityki i procedury, które są odpowiednie dla posiadanych przez nie portfeli handlowych i niehandlowych oraz współmierne do profilu ryzyka ich inwestycji w pozycje sekurytyzowane, do celów analizowania i rejestrowania:

- a) informacji ujawnianych na mocy art. 394 ust. 1 przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w celu określenia udziału gospodarczego netto, który stale utrzymują w sekurytyzacji;
- b) charakterystyki ryzyka poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych;
- c) charakterystyki ryzyka ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- d) reputacji jednostek inicjujących lub sponsorujących i danych dotyczących strat poniesionych w związku z wcześniejszymi sekurytyzacjami prowadzonymi przez te jednostki w odpowiednich kategoriach ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- e) oświadczeń złożonych przez jednostki inicjujące lub sponsorujące bądź przez ich przedstawicieli lub doradców i ujawnionych przez nich informacji w kwestii dochowania przez nie należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji oraz, w stosownych przypadkach, w kwestii jakości zabezpieczenia sekurytyzowanych ekspozycji;
- f) w stosownych przypadkach – metod i koncepcji, na których opiera się wycena zabezpieczenia sekurytyzowanych ekspozycji, oraz zasad przyjętych przez jednostki inicjujące lub sponsorujące w celu zapewnienia niezależności rzeczoznawcy;
- g) wszystkich cech strukturalnych sekurytyzacji, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki pozycji sekurytyzacyjnych instytucji.

Instytucje regularnie przeprowadzają własne testy warunków skrajnych, które są odpowiednie dla ich pozycji sekurytyzacyjnych. W tym celu instytucje mogą opierać się na modelach finansowych opracowanych przez ECAI, pod warunkiem że instytucje mogą wykazać na żądanie, że przed dokonaniem inwestycji dołożyły należytych starań w celu walidacji istotnych założeń modelu i jego struktury oraz poznania metod, założeń i wyników.

2. Instytucje niebędące jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi ani pierwotnymi kredytodawcami ustalają formalne procedury, które są odpowiednie dla ich portfela handlowego i niehandlowego oraz współmierne do profilu ryzyka ich inwestycji w sekurytyzowane pozycje, w celu ciągłego i odpowiednio wczesnego monitorowania informacji na temat wyników ekspozycji stanowiących bazę ich pozycji sekurytyzacyjnych. W stosownych przypadkach procedury te obejmują typ ekspozycji, udział procentowy kredytów przeterminowanych o ponad 30, 60 i 90 dni, współczynnik niewykonania zobowiązań, częstość przedterminowych spłat, kredyty postawione w stan natychmiastowej wymagalności, rodzaj zabezpieczenia i w czym jest posiadaniu oraz rozkład częstości punktowych ocen zdolności kredytowej lub inne środki oceny wiarygodności kredytowej odnoszące się do wszystkich ekspozycji bazowych, dywersyfikacje sektorową i geograficzną, rozkład częstości relacji zadłużenia do zabezpieczenia w przedziałach

ułatwiających odpowiednią analizę wrażliwości. Jeżeli ekspozycje bazowe są same w sobie pozycjami sekurytyzacyjnymi, instytucje dysponują informacjami określonymi w niniejszym akapicie dotyczącymi nie tylko sekurytyzacyjnych transz bazowych, takimi jak nazwa emitenta i jakość kredytowa, ale również dotyczącymi cech i wyników puli stanowiących bazę tych transzy sekurytyzacyjnych.

Instytucje dysponują dogłębną znajomością wszystkich cech strukturalnych transakcji sekurytyzacyjnej, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki ich ekspozycji wobec danej transakcji, takich jak kaskadowe progi kontraktu i mechanizmy uruchamiające dany próg, wsparcie jakości kredytowej, wsparcie płynności, mechanizmy wyzwiania wartości rynkowej oraz odnoszące się do konkretnej transakcji definicje niewykonania zobowiązania.

- 2a. W stosownym przypadku postanowienia niniejszego artykułu mają również zastosowanie do obligacji zabezpieczonych. Instytucje inicjujące obligacje zabezpieczone zapewniają obecnym i potencjalnym inwestorom dostęp do wszystkich niezbędnych informacji dotyczących spełnienia wymogów niniejszego artykułu.**

Artykuł 396
Dodatkowa waga ryzyka

W przypadku niespełnienia, w wyniku zaniedbania lub zaniechania przez instytucję, wymogów określonych w art. 394 lub 395 w jakimkolwiek istotnym zakresie właściwe organy nakładają proporcjonalną dodatkową wagę ryzyka w wysokości co najmniej 250% wagi ryzyka (maksymalnie do wysokości 1 250%), którą zastosuje się do stosownych pozycji sekurytyzacyjnych w sposób określony w przepisach, odpowiednio, art. 240 ust. 6 lub art. 326 ust. 3. Dodatkowa waga ryzyka wzrasta stopniowo wraz z każdym kolejnym naruszeniem przepisów dotyczących należytej staranności.

Właściwe organy uwzględniają przewidziane w art. 394 ust. 3 wyłączenia dotyczące niektórych sekurytyzacji poprzez zmniejszenie wagi ryzyka, którą w przeciwnym wypadku nałożyłyby na mocy niniejszego artykułu w odniesieniu do sekurytyzacji, do której ma zastosowanie art. 394 ust. 3.

Tytuł III

Wymogi dla instytucji sponsorujących i inicjujących

Artykuł 397 *Kryteria przyznawania kredytu*

Instytucje sponsorujące i inicjujące stosują w stosunku do ekspozycji, które mają zostać poddane sekurytyzacji, te same należyte i ściśle zdefiniowane kryteria przyznawania kredytu, zgodne z wymogami art. 77 dyrektywy [do wstawienia przez OP], jakie stosują do ekspozycji, które utrzymują w swoich portfelach. W tym celu instytucje inicjujące i sponsorujące stosują te same procedury zatwierdzania oraz w stosownych przypadkach zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów. Instytucje stosują również te same standardy badania udziałów lub gwarantowania emisji w odniesieniu do emisji sekurytyzacyjnych nabytych od osób trzecich niezależnie od tego, czy te udziały lub gwarantowanie emisji są utrzymywane w ich portfelach handlowych, czy w portfelach niehandlowych.

W przypadku niespełnienia wymogów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, instytucja inicjująca nie stosuje art. 240 ust. 1 i nie uzyskuje ona zezwolenia na wyłączenie sekurytyzowanych ekspozycji z obliczeń dotyczących wymogów kapitałowych obowiązujących ją na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 398 *Ujawnianie informacji inwestorom*

Instytucje sponsorujące i inicjujące ujawniają wobec inwestorów poziom ich zobowiązań zgodnie z art. 394 dotyczących utrzymania udziału gospodarczego netto w sekurytyzacji. Instytucje sponsorujące i inicjujące dopilnowują, aby potencjalni inwestorzy mieli w każdej chwili łatwy dostęp do wszystkich istotnych danych na temat jakości kredytowej i wyników poszczególnych ekspozycji bazowych, przepływów pieniężnych oraz zabezpieczeń wspierających ekspozycję sekurytyzacyjną, jak również informacji koniecznych do przeprowadzenia kompleksowych i opartych na rzetelnych danych testów warunków skrajnych w zakresie przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczeń wspierających ekspozycje bazowe. W tym celu istotne dane są określane w dniu sekurytyzacji, a w stosownych przypadkach z uwagi na charakter sekurytyzacji – po tym dniu.

Artykuł 399 *Jednolite warunki stosowania*

1. EUNB corocznie przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące środków podjętych przez właściwe organy w celu zapewnienia przestrzegania przez instytucje wymogów tytułu II i III.
2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ułatwienia konwergencji praktyk nadzorczych w odniesieniu do art. 394–398, w tym środków podejmowanych w przypadku naruszenia obowiązków związanych z zachowaniem należytej staranności i z zarządzaniem ryzykiem.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

CZĘŚĆ SZÓSTA PŁYNNOŚĆ

Tytuł I Definicje i wymóg dotyczący pokrycia płynności

Artykuł 400 Definicje

Do celów niniejszej części stosuje się poniższe definicje:

- 1) „klient finansowy” oznacza klienta, którego głównym przedmiotem działalności jest co najmniej jedna z działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy [do wstawienia przez OP] lub który jest jednym z następujących podmiotów:
 - a) instytucją kredytową;
 - b) firmą inwestycyjną;
 - c) SSPE;
 - d) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania;
 - e) zamkniętym programem inwestycyjnym;
 - f) zakład ubezpieczeń;
 - g) finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;
- 2) „depozyt detaliczny” oznacza zobowiązanie wobec osoby fizycznej bądź małego lub średniego przedsiębiorstwa, **gdy to małe lub średnie przedsiębiorstwo kwalifikuje się do kategorii ekspozycji detalicznej w ramach metody standardowej lub metody IRB dotyczących ryzyka kredytowego lub wobec spółki, która kwalifikuje się do traktowania określonego w art. 148 ust. 4.**

Artykuł 401 Wymóg dotyczący pokrycia płynności

1. Instytucje zawsze utrzymują aktywa płynne, których łączna wartość jest co najmniej równa spadkom płynności pomniejszonym o wpływy płynności w warunkach skrajnych, w celu zagwarantowania, że utrzymywania przez instytucje adekwatnego poziomu zabezpieczeń przed utratą płynności na wypadek potencjalnej nierównowagi między wpływami i rozchodami płynności, do której może dojść w warunkach **bardzo** skrajnych **w okresie trzydziestu dni**.

2. W obliczeniach instytucje nie mogą liczyć podwójnie wpływów płynności i aktywów płynnych.
3. Instytucje mogą stosować aktywa płynne, o których mowa w ust. 1, w celu spełnienia swoich zobowiązań w warunkach skrajnych zgodnie z art. 402.
4. Przepisy zawarte w tytule II stosują się wyłącznie do celów określenia obowiązków sprawozdawczych zawartych w art. 403.
- 4a. ***Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić krajowe przepisy w zakresie wymogów dotyczących płynności, zanim minimalne standardy w zakresie wymogów dotyczących płynności zostaną określone i wprowadzone na szczeblu unijnym.***

Artykuł 401a

Wymóg dotyczący stabilności finansowania

1. ***Instytucje zawsze zapewniają zgodność z długoterminowymi wymogami dotyczącymi finansowania za pomocą różnych instrumentów stabilnego finansowania w celu spełnienia długoterminowych zobowiązań w zakresie finansowania w terminie ich zapadalności w sposób uporządkowany, zarówno w warunkach normalnych, jak i skrajnych.***

Aby spełnić ten wymóg, instytucje zobowiązują się do dokonania ostrożnej oceny wartości aktywów, których nie można spieniężyć poprzez sprzedaż lub szerokie wykorzystanie przy zaciąganiu kredytów z zabezpieczeniem w okresie długotrwałych, skrajnych warunków rynkowych, systematycznych i niesystematycznych, trwających dłużej niż rok, oraz do utrzymania co najmniej równej wysokości stabilnego finansowania z faktycznym terminem zapadalności, który w wyniku oceny ostrożnościowej wynosi ponad rok w tych samych warunkach skrajnych.

2. ***Instytucje będą realizowały plan finansowania określający działalność w normalnych warunkach i ustalenia dotyczące finansowania warunkowego, w tym instrumenty, terminy zapadalności i źródła finansowania, który umożliwi im skuteczne finansowanie aktywów opisanych w ust. 1.***
3. ***Postanowienia określone w tytule III mają zastosowanie wyłącznie do celów sprecyzowania zobowiązań w zakresie sprawozdawczości określonych w art. 403.***

Artykuł 402

Przestrzeganie wymogów dotyczących płynności

Jeżeli ***oczekuje się, że*** instytucja kredytowa nie ***spełni*** wymogów określonych w art. 401 ust. 1 ***i art. 401a ust. 1***, niezwłocznie powiadamia ona o tym właściwe organy i bez zbędnej zwłoki przedstawia ***właściwym organom*** plan szybkiego przywrócenia zgodności z art. 401 ***i art. 401a ust. 1***. Do czasu przywrócenia tej zgodności instytucja kredytowa codziennie zgłasza pozycje na koniec każdego dnia roboczego, chyba że właściwy organ zatwierdzi mniejszą częstotliwość lub dłuższe opóźnienie. Właściwe organy udzielają takiego zezwolenia jedynie na podstawie indywidualnej sytuacji danej instytucji kredytowej ***oraz przy uwzględnieniu skali i złożoności jej działalności.*** Monitorują one realizację planu przywrócenia zgodności i w razie potrzeby wymagają wcześniejszego przywrócenia zgodności.

Artykuł 403
Obowiązek sprawozdawczy i wzór sprawozdawczy

1. Instytucje zgłaszają właściwym organom **w walucie państwa członkowskiego, w którym są usytuowane**, pozycje, o których mowa w tytule II i III, oraz ich elementy składowe, w tym **swoją** strukturę aktywów płynnych, zgodnie z art. 404. Sprawozdania przedstawia się nie rzadziej niż raz w miesiącu w przypadku wymogu określonego w tytule II oraz nie rzadziej niż raz na kwartał w przypadku pozycji, o których mowa w tytule III.

Właściwe organy zezwalają na mniejszą częstotliwość sprawozdań lub na dłuższe terminy sprawozdawcze wyłącznie ze względu na indywidualną sytuację instytucji kredytowej. Monitorują też wdrażanie planu przywrócenia zgodności, o którym mowa w przedmiotowym artykule, oraz w stosownych przypadkach wymagają wcześniejszego przywrócenia zgodności, niż zostało to określone w przedmiotowym planie.

2. **Dana instytucja przekazuje właściwym organom sprawozdanie dotyczące pozycji, o których mowa w ust. 1, w tej walucie, jeżeli posiada:**
 - a) **łącznie zobowiązania w walucie innej niż waluta sprawozdawcza określona w ust. 1 są równe lub większe niż 5% całkowitych zobowiązań instytucji bądź podgrupy płynnościowej, lub**
 - b) istotny oddział, zdefiniowany w art. 52 dyrektywy [do wstawienia przez OP], w przyjmującym państwie członkowskim, w którym stosuje się inną walutę niż **waluta sprawozdawcza zdefiniowana w ust. 1.**
3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:
 - a) jednolitych wzorów oraz instrukcji dotyczących ich stosowania, częstotliwości oraz terminów i przedłużonych terminów przekazywania sprawozdań. Wzory sprawozdań i częstotliwość ich przedstawiania są proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności działalności różnych instytucji oraz obejmują sprawozdania wymagane zgodnie z ust. 1 i 2;
 - b) wymaganych dodatkowych wskaźników monitorowania płynności, aby umożliwić właściwym organom uzyskanie całościowego obrazu profilu ryzyka utraty płynności, proporcjonalnie do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji;
 - c) rozwiązań informatycznych stosowanych przy przedstawianiu sprawozdań, co pozwoli na uzyskanie bezpośredniego i natychmiastowego dostępu elektronicznego do sprawozdań instytucji, jeżeli jest to wymagane na mocy dyrektywy [do wstawienia przez OP] i niniejszego rozporządzenia.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania projektów wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia zapewniają właściwym organom i

krajowemu bankowi centralnemu przyjmujących państw członkowskich oraz EUNB na ich wniosek bezpośredni i natychmiastowy dostęp elektroniczny do indywidualnych sprawozdań zgodnie z niniejszym artykułem.

5. Właściwe organy sprawujące nadzór na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 107 dyrektywy [do wstawienia przez OP] zapewniają następującym organom – na ich wniosek – bezpośredni i natychmiastowy dostęp elektroniczny do wszystkich sprawozdań przedłożonych przez instytucję zgodnie z niniejszym artykułem:
 - a) właściwym organom i krajowemu bankowi centralnemu przyjmujących państw członkowskich, w których znajdują się istotne oddziały jednostek zależnych instytucji dominującej lub instytucji kontrolowanych przez tę samą dominującą finansową spółkę holdingową;
 - b) właściwym organom, które zatwierdziły jednostki zależne instytucji dominującej lub instytucji kontrolowanych przez tę samą dominującą finansową spółkę holdingową, oraz krajowemu bankowi centralnemu tego samego państwa członkowskiego;
 - c) EUNB;
 - d) EBC.
6. Właściwe organy, które zatwierdziły instytucję będącą jednostką zależną instytucji dominującej lub dominującej finansowej spółki holdingowej, na stosowny wniosek zapewniają właściwym organom sprawującym nadzór na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 106 dyrektywy [do wstawienia przez OP], bankowi centralnemu państwa członkowskiego, w którym instytucja jest zatwierdzona, oraz EUNB bezpośredni i natychmiastowy dostęp elektroniczny do wszystkich sprawozdań przedłożonych przez daną instytucję zgodnie z jednolitymi wzorami, o których mowa w ust. 3.
- 6a. ***Jednostki dominujące w Unii, ich jednostki zależne oraz grupy subskonsolidowane należące do tej samej grupy transgranicznej są objęte jednolitymi spójnymi ramami sprawozdawczości przy składaniu sprawozdań właściwym organom w państwie pochodzenia i państwie przyjmującym. Do czasu wydania przez EUNB zharmonizowanego zestawu standardów z zakresu sprawozdawczości zgodnie z ust. 3 konsolidujący organ nadzoru, po konsultacji z właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad jednostkami zależnymi i podgrupami jednostek dominujących, przedstawia ramy sprawozdawczości jednostkom dominującym i innym właściwym organom.***

Artykuł 404

Sprawozdawczość dotycząca aktywów płynnych

1. Instytucje zgłaszają następujące pozycje jako aktywa płynne, chyba że zostały one wyłączone z zakresu stosowania ust. 2, oraz tylko wówczas, gdy aktywa płynne spełniają warunki określone w ust. 3:
 - a) środki pieniężne i depozyty przechowywane w bankach centralnych w zakresie, w jakim takie depozyty można wycofać w warunkach skrajnych;
 - b) aktywa zbywalne charakteryzujące się bardzo wysoką płynnością i jakością kredytową;

- c) aktywa zbywalne stanowiące należności od rządu państwa członkowskiego, **regionu autonomicznego pod względem podatkowym uprawnionego do nakładania i poboru podatków** lub państwa trzeciego bądź gwarantowane przez taki rząd, **region lub państwo trzecie**, jeżeli instytucja ponosi ryzyko utraty płynności w takim państwie członkowskim lub państwie trzecim, które pokrywa dzięki przechowywaniu tych aktywów płynnych **przez banki centralne, niecentralne pozarządowe podmioty sektora publicznego, Bank Rozrachunków Międzynarodowych, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Komisję Europejską i wielostronne banki rozwoju**;
- d) aktywa zbywalne charakteryzujące się wysoką płynnością i jakością kredytową;
- da) **zobowiązania kredytowe udzielone przez banki centralne w zakresie polityki pieniężnej**;
- db) **długi bankowe gwarantowane przez państwo**;
- dc) **w przypadku gdy instytucja kredytowa jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi – depozyty instytucji kredytowych, minimalne depozyty prawne lub ustawowe oraz inne płynne środki finansowe udostępniane przez centralną instytucję kredytową lub instytucje należące do sieci, o których mowa w art. 108 ust. 7**;
- dd) **zbywalne papiery wartościowe stanowiące należności od rządów centralnych lub banków centralnych lub należności zabezpieczone gwarancjami tych podmiotów, wyemitowane w walutach krajowych przez rząd centralny lub bank centralny w walucie i w kraju, w którym ponoszone jest ryzyko utraty płynności, w zakresie, w jakim utrzymywanie takiego długu jest zgodne z potrzebami płynnościowymi w odniesieniu do działalności banku w takim państwie trzecim**.

Do czasu opracowania jednolitej definicji wysokiej i bardzo wysokiej płynności i jakości kredytowej zgodnie z art. 481 ust. 2 instytucje same określają w danej walucie aktywa zbywalne, charakteryzujące się odpowiednio wysoką lub bardzo wysoką płynnością i jakością kredytową. Do czasu opracowania jednolitej definicji właściwe organy mogą, przy uwzględnieniu kryteriów wymienionych w art. 481 ust. 2, zapewnić ogólne wytyczne, którymi instytucje kierują się przy określaniu aktywów o wysokiej i bardzo wysokiej płynności i jakości kredytowej. W razie braku takich wytycznych instytucje stosują do tego celu przejrzyste i obiektywne kryteria, w tym niektóre lub wszystkie kryteria wymienione w art. 481 ust. 2.

2. Następujących aktywów nie uznaje się za aktywa płynne:

- a) aktywów emitowanych przez instytucję kredytową **lub jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji**, chyba że spełniają one jeden z następujących warunków:
 - (i) stanowią obligacje kwalifikujące się do sposobu ujmowania określonego w art. 124 ust. 3 lub 4 **bądź zabezpieczone aktywami instrumenty o najwyższej jakości kredytowej określonej przez EUNB zgodnie z kryteriami określonymi w art. 481**;
 - (ii) stanowią obligacje określone w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE inne niż

obligacje, o których mowa w ppkt (i);

- (iii) instytucja kredytowa została ustanowiona i jest finansowana przez rząd centralny lub samorząd regionalny państwa członkowskiego, **a rząd ten jest zobowiązany do ochrony gospodarczych podstaw instytucji i utrzymania jej wiarygodności przez cały okres jej funkcjonowania, lub aktywa te są w jednoznaczny sposób gwarantowane przez ten rząd i są stosowane wyłącznie do promowania celów porządku publicznego tego rządu** w sposób niekonkurencyjny i nienastawiony na zysk;

aa) aktywów, które są przewidziane jako zabezpieczenie instytucji z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zgodnie z art. 188;

b) aktywów emitowanych przez którykolwiek z następujących podmiotów:

- (i) firmą inwestycyjną;
- (ii) zakład ubezpieczeń;
- (iii) finansową spółkę holdingową;
- (iv) ubezpieczeniową spółkę holdingową o działalności mieszanej;
- (v) każdy inny podmiot, którego głównym przedmiotem działalności jest co najmniej jedna z działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy [do wstawienia przez OP].

3. Instytucje zgłaszają jako aktywa płynne wyłącznie te aktywa, które spełniają **warunki określone w lit. a) oraz co najmniej dwa warunki określone w lit. b), c), d) i e):**

-a) są wolne od obciążeń;

- a) nie są emitowane przez samą instytucję lub instytucje wobec niej dominujące lub zależne bądź inną jednostkę zależną jej instytucji dominujących lub dominującej finansowej spółki holdingowej.
- b) stanowią uznane zabezpieczenie w **standardowych operacjach w zakresie** płynności banku centralnego w państwie członkowskim lub – jeżeli aktywa płynne przechowuje się w celu pokrycia rozchodów płynności w walucie państwa trzeciego – banku centralnego tego państwa trzeciego;
- c) ich **cena jest z reguły uzgadniana przez uczestników rynku lub można ją łatwo śledzić na rynku regulowanym, bądź** ich cenę można określić za pomocą wzoru, który łatwo obliczyć na podstawie danych dostępnych publicznie, i nie zależy ona od mocnych założeń, co ma zazwyczaj miejsce w przypadku produktów strukturyzowanych lub egzotycznych;
- d) są notowane na uznanej giełdzie;
- e) są zbywalne na aktywnych rynkach umów zwykłej sprzedaży lub **w drodze zwykłych umów** z udzielonym przyrzeczeniem odkupu **na zatwierdzonych rynkach odkupu**

charakteryzujących się dużą liczbą różnorodnych uczestników, wysokim wolumenem obrotu oraz znaczną szerokością i głębokością rynku. *Te kryteria należy rozpatrywać oddzielnie dla każdego rynku.*

Warunki określone w lit. c), d) i e) nie mają zastosowania do aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. da).

Warunek określony w lit. b) nie ma zastosowania do aktywów płynnych przechowywanych w celu pokrycia rozchodów płynności w walucie, w przypadku której definicja kwalifikowania się banku centralnego jest bardzo wąska. W przypadku *aktywów płynnych denominowanych w walutach* państw trzecich wyjątek ten ma zastosowanie tylko i wyłącznie wówczas, gdy właściwe organy państwa trzeciego stosują taki sam *lub równoważny* wyjątek **■**.

4. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zawierające wykaz walut spełniających wymogi, o których mowa w ust. 3 *akapit drugi*.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty standardów technicznych do dnia *1 stycznia 2014 r.*

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Przed wejściem w życie standardów technicznych, o których mowa w poprzednim akapicie, instytucje mogą nadal stosować metodę traktowania określoną w akapicie pierwszym, jeżeli właściwe organy stosowały ją przed dniem 1 stycznia 2013 r.

5. Jednostki lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania można traktować jako aktywa płynne do wysokości kwoty bezwzględnej wynoszącej *500 mln EUR wartości wyceny rynkowej udziałów lub jednostek uczestnictwa, o których mowa w art. 406 ust. 1*, pod warunkiem że spełnione są wymogi określone w art. 127 ust. 3 i że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w aktywa płynne, *zgodnie z definicją w ust. 1*, nie licząc instrumentów pochodnych mających na celu ograniczenie ryzyka stopy procentowej, **■** ryzyka kredytowego *bądź ryzyka walutowego. Wykorzystywanie (lub potencjalne wykorzystywanie) przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania instrumentów pochodnych w celu zabezpieczenia ryzyka dopuszczalnych inwestycji nie stanowi przeszkody w ewentualnym uznawaniu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania za zabezpieczenie. W przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje, na podstawie analizy, ponad 25% swoich środków w aktywa, których nie można uznać za aktywa płynne zgodnie z art. 404 ust. 2 lit. b), lub w przypadku gdy wartość jego jednostek lub udziałów nie jest regularnie wyceniana na rynku przez strony trzecie, o których mowa w art. 406 ust. 3 lit. a) i b), a właściwy organ nie stwierdzi, że instytucja stosuje niezawodną wewnętrzną metodę tego rodzaju oceny, o której jest mowa we wprowadzeniu do art. 406 ust. 3, jednostek lub udziałów w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania nie traktuje się jako aktywów płynnych.*
6. Jeżeli składnik aktywów płynnych przestaje się kwalifikować do celów ust. 1, instytucja może nadal go uznawać za składnik aktywów płynnych przez dodatkowy okres 30 dni kalendarzowych. *Jeżeli składnik aktywów płynnych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania przestaje kwalifikować się do sposobu ujmowania określonego w ust. 5, może być mimo wszystko uznawane za składnik aktywów płynnych przez okres*

dodatkowych 30 dni, pod warunkiem, że aktywa te nie stanowią więcej niż 10% aktywów przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

Artykuł 405

Wymogi operacyjne dotyczące posiadanych aktywów płynnych

Instytucja zgłasza jako aktywa płynne wyłącznie te posiadane aktywa płynne, które spełniają następujące warunki:

- a) są odpowiednio zdywersyfikowane;
- b) nie mniej niż **40%** aktywów płynnych, które instytucja przedstawia w sprawozdaniu, stanowią aktywa, o których mowa w art. 404 ust. 1 lit. a)–c). Takie aktywa należne i wymagalne lub z opcją kupna w ciągu 30 dni kalendarzowych nie są zaliczane na potrzeby obliczania progu **40%**, chyba że aktywa te otrzymano z zabezpieczeniem, które również kwalifikuje się do objęcia zakresem stosowania art. 404 ust. 1 lit. a)–c).
- c) można je w praktyce zlikwidować w łatwy i zgodny z prawem sposób w dowolnym momencie w ciągu 30 najbliższych dni w drodze umowy zwykłej sprzedaży lub **w drodze zwykłej umowy** z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na zatwierdzonym rynku odkupu, aby pokryć przyszłe należne zobowiązania. Aktywa płynne, o których mowa w art. 404 lit. c), przechowywane w państwach trzecich, w których występują ograniczenia transferu, lub denominowane w walutach niewymiennych uznaje się za dostępne jedynie w zakresie, w jakim odpowiadają one rozchodom płynności w przedmiotowym państwie trzecim lub w przedmiotowej walucie, **chyba że instytucja może wykazać wobec właściwych organów, że odpowiednio zabezpieczyła ograniczenie ryzyka walutowego;**
- d) aktywa płynne są kontrolowane przez funkcję zarządzania płynnością;
- e) część aktywów płynnych, **prócz tych określonych w art. 404 ust. 1 lit. a) i c)**, jest okresowo i co najmniej raz do roku likwidowana za pomocą umów zwykłej sprzedaży lub **w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na zatwierdzonych rynkach odkupu** w następujących celach:
 - (i) badania dostępu do **płynności**,
 - (ii) badania skuteczności procesów instytucji służących do likwidacji aktywów,
 - (iii) badania przydatności tych aktywów,
 - (iv) ograniczania do minimum ryzyka negatywnego sygnalizowania w okresie występowania warunków skrajnych;
- f) ryzyko zmiany cen związane z aktywami można zabezpieczyć, ale aktywa płynne podlegają odpowiednim ustaleniom wewnętrznym, które gwarantują, że **w razie potrzeby zostaną one bez przeszkód przeznaczone na działalność finansową;**
- g) denominacja aktywów płynnych jest zgodna z rozkładem rozchodów płynności według walut po odjęciu wpływów ograniczonych górnym pułapem.

EUNB może zmienić wartości procentowe określone w art. 405 ust. 1 lit. b), art. 406, art. 407 ust. 2 lit. a), art. 409 ust. 1, art. 409 ust. 2, art. 410, 411, 412 i 413 zgodnie z zaleceniami opublikowanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego.

*Artykuł 406
Wycena aktywów płynnych*

1. Wartość aktywów płynnych, którą należy przedstawić w sprawozdaniu, stanowi wartość rynkową podlegającą odpowiedniej redukcji wartości, która odzwierciedla co najmniej durację, ryzyko kredytowe i ryzyko utraty płynności oraz typową redukcję wartości transakcji repo w okresach ogólnego występowania warunków skrajnych na rynku. Redukcje wartości nie mogą być niższe niż 15% w przypadku aktywów, o których mowa w art. 404 ust. 1 lit. d). Jeżeli instytucja kredytowa zabezpiecza się na wypadek ryzyka zmiany cen związanego z aktywami, uwzględnia przepływ pieniężny wynikający z potencjalnej likwidacji zabezpieczenia.

2. Jednostki lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 404 ust. 4, poddaje się redukcji wartości i analizie pod kątem aktywów bazowych w następujący sposób:

- a) 0% w przypadku aktywów określonych w art. 404 ust. 1 lit. a);
- b) 5% w przypadku aktywów określonych w art. 404 ust. 1 lit. b) i c);
- c) 20% w przypadku aktywów określonych w art. 404 ust. 2 lit. b);

Metodę pełnego przeglądu stosuje się w następujący sposób:

- a) jeżeli instytucja ma wiedzę na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może dokonać pełnego przeglądu tych ekspozycji bazowych celem przypisania ich do art. 404 ust. 1 lit. a)–d);
- b) jeżeli instytucja nie ma wiedzy na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, zakłada się, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w porządku malejącym w największym dozwolonym w ramach jego uprawnień zakresie w te klasy aktywów, o których mowa w art. 404 ust. 1 lit. a)–d), aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu inwestycyjnego.

3. Instytucje ***opracowują odpowiednie metody i procesy obliczania i przedstawiania w sprawozdaniu wartości rynkowej i redukcji wartości jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Wyłącznie w przypadku gdy instytucje mogą wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że istotność ekspozycji nie uzasadnia opracowania własnych metod, instytucje*** mogą oprzeć się na obliczeniach i sprawozdaniach następujących osób trzecich dotyczących redukcji wartości jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w ust. 2 akapit drugi lit. a) i b):

- a) instytucji przyjmującej depozyty przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w danej instytucji przyjmującej depozyty;

- b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 127 ust. 3 lit. a).

Poprawność obliczeń przeprowadzonych przez instytucję przyjmującą depozyty lub przez spółkę zarządzającą przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania potwierdza audytor zewnętrzny.

Artykuł 407

Waluty z ograniczeniami dostępności aktywów płynnych

1. EUNB ocenia dostępność dla instytucji aktywów płynnych, o których mowa w art. 404 ust. 1 lit. b), w walutach właściwych dla instytucji UE.
2. Jeżeli uzasadnione zapotrzebowanie na aktywa płynne w świetle wymogu określonego w art. 401 przekracza dostępność tych aktywów płynnych w walucie, zastosowanie ma co najmniej jedno z następujących odstępstw:
 - a) na zasadzie odstępstwa od art. 405 lit. b) procentowy udział aktywów, o których mowa w art. 404 ust. 1 lit. a)–c), w aktywach płynnych, które zgłasza instytucja, może być niższy niż 60%;
 - b) na zasadzie odstępstwa od art. 405 lit. h) denominacja aktywów płynnych może być niezgodna z rozkładem rozchodów płynności według walut po odjęciu wpływów ograniczonych górnym pułapem;
 - c) w przypadku walut państw trzecich wymagane aktywa płynne można zastąpić liniami kredytowymi od banku centralnego takiego państwa trzeciego, które zgodnie z umową są nieodwołalnie przyznane na kolejne 30 dni i są uczciwie wycenione, niezależnie od obecnie wykorzystywanej kwoty, pod warunkiem że właściwe organy państwa trzeciego postępują w taki sam sposób, a państwo trzecie ustanowiło porównywalne wymogi dotyczące sprawozdawczości.
3. Odstępstwa stosowane zgodnie z ust. 2 są odwrotnie proporcjonalne do dostępności właściwych aktywów. Uzasadnione potrzeby instytucji ocenia się uwzględniając zdolność tych instytucji do ograniczenia, za pomocą należytego zarządzania płynnością, zapotrzebowania na te aktywa płynne oraz ilość takich aktywów posiadanych przez innych uczestników rynku.
4. ***Po ustaleniu kryteriów dla aktywów płynnych zgodnie z art. 481 ust. 2*** EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zawierające wykaz walut, które spełniają wymogi określone w niniejszym artykule.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2013 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, by doprecyzować

wyjątki, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. Do dnia 31 grudnia 2013 r. EUNB zapewnia Komisji doradztwo w zakresie odpowiednich redukcji wartości posiadanych aktywów w wyniku zastosowania odstępstwa, o którym mowa w ust. 2 lit. a).

Artykuł 408 *Rozchody płynności*

1. Rozchody płynności, które należy zgłaszać, oblicza się jako sumę następujących pozycji:
 - a) wartości procentowych bieżących pozostających kwot należnych z tytułu depozytów detalicznych, zgodnie z art. 409;
 - b) wielkości procentowych pozostających kwot należnych z tytułu innych zobowiązań, które stają się wymagalne, mogą zostać wezwane do wypłaty lub mogą wiązać się z domniemanym oczekiwaniem dostawcy finansowania, że instytucja spłaci zobowiązanie w ciągu 30 najbliższych dni, zgodnie z art. 410;
 - c) dodatkowych rozchodów, o których mowa w art. 411;
 - d) wielkości procentowej maksymalnej kwoty, która może zostać wykorzystana w ciągu 30 najbliższych dni z dotychczas niewykorzystanych zobowiązań kredytowych i instrumentów wsparcia płynności **■**, jak określono w art. 412;
 - e) dodatkowych rozchodów wskazanych w ocenie zgodnie z ust. 2.
2. Instytucje regularnie oceniają prawdopodobieństwo i potencjalną wielkość rozchodów płynności w ciągu 30 najbliższych dni w odniesieniu do produktów i usług, których nie objęto art. 410–412 i które te instytucje oferują lub sponsorują lub które potencjalni nabywcy mogliby uznać za związane z tymi instytucjami, wynikających z wszelkich ustaleń umownych, takich jak inne zobowiązania pozabilansowe i zobowiązania warunkowe w zakresie finansowania, **w tym między innymi z rozdysponowanych instrumentów finansowania, niewykorzystanych kredytów i zaliczek udzielonych kontrahentom hurtowym, hipotek, które zostały zaciągnięte, lecz nie zostały jeszcze uruchomione, kart kredytowych, sald debetowych, zaplanowanych rozchodów związanych z odnowieniem lub przedłużeniem nowych kredytów detalicznych lub hurtowych, zaplanowanych zobowiązań z tytułu instrumentów pochodnych oraz produktów związanych z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w art. 416 [oraz w załączniku I]**. Rozchody takie ocenia się przy założeniu scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek.

W ramach tej oceny instytucje zwracają szczególną uwagę na poważne szkody dla reputacji, jakie mogłyby spowodować niedostarczenie wsparcia płynności dla takich produktów lub

usług. Nie rzadziej niż raz do roku instytucje zgłaszają właściwym organom produkty i usługi, w przypadku których prawdopodobieństwo i wielkość wspomniane w akapicie pierwszym są istotne, zaś właściwe organy określają rozchody, które należy im przypisać.

Właściwe organy co najmniej raz w roku zgłaszają EUNB rodzaje produktów lub usług, w odniesieniu do których określiły rozchody na podstawie sprawozdań przedstawionych przez instytucje. W takim sprawozdaniu właściwe organy objaśniają również zastosowaną metodę określania rozchodów.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające sposób ujmowania produktów i usług, o których mowa w ust. 2, wskazujące produkty lub usługi, jakie należy uwzględnić do tych celów, oraz odpowiednie metody określania rozchodów, które należy przypisać.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia **31 grudnia 2013 r.**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 409

Rozchody z tytułu depozytów detalicznych

1. Instytucje mnożą kwotę depozytów detalicznych objętych systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim przez co najmniej **2,5%** w przypadku gdy **system jest w pełni finansowany ex-ante lub 5% w przypadku gdy system nie jest finansowany w ten sposób oraz** jeżeli depozyt:
 - a) jest jednym z elementów relacji ze stałym klientem, co sprawia, że wycofanie depozytu jest bardzo mało prawdopodobne;
 - b) jest przechowywany na rachunku transakcyjnym, w tym na rachunkach, na które regularnie wpływa wynagrodzenie.
2. Instytucje mnożą inne depozyty detaliczne, które nie są określone w ust. 1, przez co najmniej **7,5%**.
3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania przepisów ust. 1 i 2 w odniesieniu do identyfikowania depozytów detalicznych podlegających wyższym rozchodom niż określone w ust. 1 lub 2 oraz definicji tych produktów i właściwych rozchodów do celów niniejszego tytułu. W standardach tych uwzględnia się prawdopodobieństwo, że wspomniane depozyty doprowadzą do rozchodów płynności w ciągu 30 najbliższych dni. Rozchody takie ocenia się przy założeniu scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. **Niezależnie od przepisów określonych w art. 409 ust. 1 i 2 instytucje** mnożą depozyty detaliczne przyjęte przez nie w państwach trzecich przez wyższy współczynnik procentowy niż przewidziano w ust. 1 i 2, jeżeli taki współczynnik procentowy przewidziano w porównywalnych wymogach sprawozdawczości obowiązujących w państwie trzecim.
5. Instytucje mogą wyłączyć z obliczania rozchodów pewne wyraźnie określone kategorie depozytów detalicznych, o ile w każdym przypadku instytucja rygorystycznie stosuje następujące warunki w odniesieniu do całej kategorii tych depozytów, z wyjątkiem trudnego położenia deponenta uzasadnionego oddzielnie dla każdego przypadku:
 - a) deponent nie może wycofać depozytu przed upływem 30 dni;
 - b) w przypadku przedterminowych wycofań w terminie krótszym niż 30 dni deponent musi zapłacić karę za przedterminowe wycofanie, która jest znacznie większa niż utrata odsetek, które otrzymałby za rezydualny termin zapadalności w przypadku niewycofania depozytu przed terminem. Niezależnie od przepisów poprzedniego zdania kara nie musi przekraczać odsetek należnych za czas, który upłynął od uzgodnienia aktualnie obowiązującego okresu depozytu.

Artykuł 410

Rozchody z tytułu innych zobowiązań

1. Instytucje mnożą zobowiązania wynikające z własnych kosztów eksploatacyjnych instytucji przez 0%.
2. Instytucje mnożą zobowiązania, **inne niż te należne klientom finansowym, którzy nie podlegają niniejszemu rozporządzeniu**, wynikające z zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 188, jeżeli są one zabezpieczone aktywami, które można zakwalifikować jako aktywa płynne zgodnie z art. 404, przez:
 - a) 0% – do wartości **zabezpieczających** aktywów płynnych **przy uwzględnieniu mającej zastosowanie redukcji, jak określono w art. 406 dla aktywów płynnych, w przypadku gdy aktywa te są zgodne z definicją określoną w art. 188 ust. 3;**
 - b) 100% – w przypadku pozostałych zobowiązań.

-
4. Instytucje mnożą zobowiązania wynikające z depozytów, które muszą być utrzymywane:
 - a) przez deponenta w celu skorzystania z usług rozliczeniowych, powierniczych lub zarządzania płynnością, **lub innych równoważnych usług związanych z transferem środków** świadczonych przez instytucję;
 - b) w kontekście podziału obowiązków w ramach instytucjonalnego systemu ochrony spełniającego wymogi określone w art. 108 ust. 7 lub jako minimalny depozyt

wymagany na mocy przepisów prawnych lub ustawowych w innym podmiocie będącym członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony;

- ba) przez deponenta w celu skorzystania z usług rozliczenia gotówkowego i usług świadczonych przez centralne instytucje kredytowe oraz w przypadku gdy instytucja kredytowa jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi;**

przez 5% w przypadku lit. a) w zakresie, w jakim są one objęte systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE **w państwie członkowskim Unii Europejskiej** lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim, i przez 25% w pozostałych przypadkach.

Usługi rozliczeniowe, powiernicze, zarządzania płynnością **lub inne równoważne usługi związane z transferem środków**, o których mowa w lit. a), obejmują takie usługi jedynie w zakresie, w jakim są one świadczone w kontekście relacji ze stałym klientem **■**. **Obejmują one konta operacyjne prowadzone w ramach bankowości korespondenckiej zgodnie z definicją zawartą w lit. a). Utrwalona relacja operacyjna w tym kontekście odnosi się do relacji rozliczeniowej, powierniczej lub zarządzania płynnością, lub innych równoważnych relacji związanych z transferem środków, w ramach których to relacji klient jest uzależniony od banku w odniesieniu do świadczenia tego rodzaju usług jako niezależny pośrednik będący osobą trzecią do celów prowadzenia swojej normalnej działalności bankowej w ciągu 30 najbliższych dni. Depozyty te muszą być produktami ubocznymi usług świadczonych przez organizację bankową i nie mogą być zlokalizowane na rynku hurtowym wyłącznie w celu zaoferowania wyniku odsetkowego. Tego rodzaju depozyty muszą być wyceniane poniżej wartości rynkowej w porównaniu do depozytów o podobnym czasie obowiązywania przechowywanych na specjalnie wyznaczonych w tym celu kontach. Instytucje wykorzystują dane historyczne w celu określenia kwot przechowywanych przez klienta. Do czasu opracowania jednolitej definicji „relacji ze stałym klientem” instytucje opracowują kryteria kwalifikujące daną relację jako „relację ze stałym klientem”. Instytucje działają zgodnie z ogólnymi wytycznymi określonymi przez właściwe organy, kojarząc depozyty z relacjami ze stałymi klientami.**

5. Instytucje mnożą zobowiązania wynikające z depozytów klientów, którzy nie są klientami finansowymi, przez 75% w zakresie, w jakim nie są one objęte przepisami ust. 4. **Dokonując oceny, o której mowa w art. 409 ust. 5, EUNB ocenia też kalibrację depozytów korporacyjnych.**
6. Instytucje uwzględniają zobowiązania i należności oczekiwane w perspektywie 30 dni z tytułu umów wymienionych w załączniku II w kwocie netto w stosunku do wszystkich kontrahentów i **w kwocie netto zlikwidowania zabezpieczenia (w zakresie, w jakim zabezpieczenie nie zostało już uwzględnione ani w zapasowych aktywach płynnych, ani w innych wpływach i rozchodach, zgodnie z zasadą niemożności podwójnego naliczenia pozycji) oraz** mnożą je przez 100%, jeżeli wynikiem jest kwota przypadająca do zapłaty netto. Wyrażenie „w kwocie netto” oznacza również, że należy odliczyć zabezpieczenie, które ma zostać otrzymane i które kwalifikuje się jako aktywa płynne zgodnie z art. 404.
7. Instytucje mnożą inne zobowiązania nieobjęte przepisami ust. 1–5 przez 100%.
8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 7 właściwe organy mogą udzielić zezwolenia na stosowanie niższego współczynnika procentowego w poszczególnych przypadkach, jeżeli spełnione są

wszystkie następujące warunki:

- a) deponent jest **jednym z poniższych podmiotów**:
 - (i) instytucją dominującą lub zależną instytucji lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej;
 - (ii) powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
 - (iii) **instytucją objętą tym samym instytucjonalnym systemem ochrony spełniającym wymagania określone w art. 108 ust. 7;**
 - (iv) **instytucją centralną lub członkiem sieci zgodnie z art. 389 ust. 2 lit. d).**
- b) istnieją powody, by oczekiwać niższego rozchodu w ciągu 30 najbliższych dni, nawet w przypadku scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek;
- c) kontrahent stosuje symetryczny lub bardziej ostrożny wpływ na zasadzie odstępstwa od art. 413;
- d) instytucja i deponent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim ■ .

Jeżeli dopuszcza się stosowanie takiego niższego rozchodu, właściwe organy powiadamiają EUNB o swojej decyzji i ją uzasadniają. Warunki takich niższych rozchodów podlegają regularnemu przeglądowi przez właściwe organy.

8a. Środków zdeponowanych jako zabezpieczenie nie uznaje się za zobowiązania do celów ust. 7. W stosownych przypadkach środki te podlegają przepisom art. 411.

Artykuł 411 Dodatkowe rozchody

1. Zabezpieczenie inne niż aktywa spełniające warunki określone w art. 404 ust. 1 lit. a)–c), składane przez instytucję w odniesieniu do umów wymienionych w załączniku II, podlega dodatkowemu rozchodowi w wysokości 15% wartości rynkowej aktywów spełniających warunek określony w art. 404 ust. 1 lit. d) i w wysokości 20% wartości rynkowej innych aktywów.
2. Jeżeli właściwy organ uznaje operacje instytucji w ramach transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 188 lub w ramach umów wymienionych w załączniku II za istotne w kontekście potencjalnych rozchodów płynności instytucji, instytucja dodaje dodatkowy rozchód na potrzeby dodatkowego zabezpieczenia wynikające – zgodnie z umowami zawartymi przez instytucję – z istotnego pogorszenia jakości kredytowej instytucji, takiego jak obniżenie zewnętrznej oceny kredytowej o trzy stopnie. Zakres takiego istotnego pogorszenia poddaje się regularnym przeglądom i podaje do wiadomości właściwych organów.
3. Instytucja dodaje dodatkowy rozchód odpowiadający potrzebom w zakresie zabezpieczenia, które wynikają z wpływu scenariusza niekorzystnych warunków rynkowych na operacje instytucji w ramach umów wymienionych w załączniku II, jeżeli są one istotne.

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków stosowania w odniesieniu do pojęcia istotności i metod pomiaru takiego dodatkowego rozchodu.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Instytucja dodaje dodatkowy rozchód odpowiadający wartości rynkowej papierów wartościowych lub innych aktywów, które były przedmiotem krótkiej sprzedaży i mają zostać dostarczone w okresie 30 dni, chyba że instytucja posiada papiery wartościowe, które mają zostać dostarczone, lub pożyczyla je na warunkach wymagających ich zwrotu dopiero po upływie 30 dni, a te papiery wartościowe nie stanowią części aktywów płynnych instytucji.

Artykuł 412

Rozchody z tytułu instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności

1. Instytucje zgłaszają rozchody z tytułu instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności, które określa się jako odsetek maksymalnej kwoty, jaką można wykorzystać. Maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać, można obliczyć po odliczeniu **wszelkich wymogów dotyczących płynności, jakie zostałyby nałożone na podstawie art. 408 ust. 2 w odniesieniu do pozycji pozabilansowych związanych z finansowaniem handlu oraz** po odliczeniu wartości zabezpieczenia, zgodnie z art. 406, które należy zapewnić, jeżeli instytucja może ponownie wykorzystać zabezpieczenie oraz jeżeli zabezpieczenie jest w postaci aktywów płynnych zgodnie z art. 404. Zabezpieczeniem, które należy zapewnić, nie są aktywa wyemitowane przez kontrahenta danego instrumentu lub przez jeden z jego podmiotów powiązanych. Jeżeli instytucja ma dostęp do niezbędnych informacji, maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać na instrumenty kredytowe i na instrumenty wsparcia płynności zapewniane jednostkom specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, określa się jako maksymalną kwotę, która może być wykorzystana, szacując na podstawie zobowiązań własnych tych jednostek, które stają się wymagalne w ciągu 30 najbliższych dni.
2. Maksymalną kwotę, którą można wykorzystać z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych i instrumentów wsparcia płynności, mnoży się przez 5%, jeżeli kwalifikują się one do kategorii ekspozycji detalicznych według metody standardowej lub metod IRB dotyczących ryzyka kredytowego.
3. Maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych i instrumentów wsparcia płynności **w terminie kolejnych 30 dni**, mnoży się przez 10%, jeżeli spełniają one następujące warunki:
 - a) nie kwalifikują się do kategorii ekspozycji detalicznych według metody standardowej lub metod IRB dotyczących ryzyka kredytowego;
 - b) zapewniono je klientom, którzy nie są klientami finansowymi;

- c) **wyraźnie wykluczają wykorzystanie** w celu zastąpienia finansowania klientowi w sytuacjach, w których nie jest on w stanie spełnić wymogów w zakresie finansowania na rynkach finansowych.
4. Maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać z innych niewykorzystanych zobowiązań kredytowych i instrumentów wsparcia płynności **w terminie kolejnych 30 dni**, mnoży się przez 100%. Dotyczy to w szczególności:
- a) instrumentów wsparcia płynności, które instytucja przyznała jednostkom specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji;
 - b) ustaleń, w ramach których instytucja musi wykupić lub zamienić aktywa otrzymane od SSPE.

4a. Instytucje przedstawiają dane dotyczące rozchodów z innych warunkowych zobowiązań z tytułu finansowania, w tym między innymi akceptów, poręczeń, gwarancji, umów o subemisję inwestycyjną, akredytyw „standby”, akredytyw dokumentowych, gwarancji i zabezpieczeń, niewykorzystanych programów gwarancji emisji krótkoterminowych, innych odnawialnych instrumentów kredytowych oraz innych odwołalnych zobowiązań kredytowych i instrumentów wsparcia płynności. Rozchody takie ocenia się przy założeniu scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek.

5. Instytucje, które zostały ustanowione i są finansowane przez rząd centralny lub samorząd regionalny państwa członkowskiego, mogą stosować sposoby traktowania określone w ust. 2 i 3 na zasadzie odstępstwa od ust. 4 również w odniesieniu do instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności zapewnianych instytucjom jedynie w celu bezpośredniego lub pośredniego finansowania kredytów preferencyjnych kwalifikujących się do kategorii ekspozycji, o których mowa w wymienionych ustępach. Wspomniane kredyty preferencyjne są dostępne jedynie dla osób niebędących klientami finansowymi i udzielane w sposób niekonkurencyjny i nienastawiony na zysk, aby propagować cele dotyczące porządku publicznego wytyczane przez taki rząd centralny lub samorząd regionalny państwa członkowskiego. Skorzystanie z tych instrumentów jest możliwe wyłącznie na podstawie wniosku o kredyt preferencyjny oraz do wysokości kwoty określonej w takim wniosku.

5a. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające sposób traktowania warunkowych zobowiązań z tytułu finansowania, o których mowa w ust. 4a (nowy), wskazujące produkty lub usługi, jakie należy uwzględnić do tych celów, oraz odpowiednie metody określania rozchodów, które należy przypisać.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

1. Instytucje zgłaszają swoje ograniczone wpływy płynności. Ograniczone wpływy płynności stanowią wpływy płynności ograniczone do 75% rozchodów płynności. Instytucje mogą wyłączyć z tego ograniczenia wpływy płynności z depozytów składanych w innych instytucjach i kwalifikujących się do traktowania określonego w art. 108 ust. 6 lub w art. 108 ust. 7. **Instytucje mogą wyłączyć z tego ograniczenia wpływy płynności z kwot należnych od kredytobiorców i podmiotów inwestujących w obligacje związane z kredytami hipotecznymi finansowanymi z obligacji kwalifikujących się do sposobu traktowania określonego w art. 124 ust. 3 lub 5, lub do obligacji zdefiniowanych w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE. Instytucje mogą również wyłączyć z tego ograniczenia wpływy, w przypadku których dostawca jest instytucją dominującą lub zależną instytucji lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej lub jest powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG.**
2. Wpływy płynności mierzy się w ciągu 30 najbliższych dni. Obejmują one wyłącznie wpływy umowne z ekspozycji, które nie są przedawnione i w przypadku których bank nie ma powodu oczekiwać niewykonania w perspektywie 30 dni. Wpływ uwzględnia się w całości, z następującymi wyjątkami:
 - a) należne środki pieniężne od klientów, którzy nie są klientami finansowymi, pomniejsza się o 50% ich wartości lub o zobowiązania umowne wobec tych klientów dotyczące udzielenia finansowania, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa. **W tym celu należy uwzględnić aktywa, których termin zapadalności nie został określony w umowie, pod warunkiem że w postanowieniach umowy jest przewidziana możliwość wycofania i wyegzekwowania płatności przez bank w terminie 30 dni. Niniejsza litera nie ma zastosowania do środków pieniężnych należnych z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 188 zabezpieczonych aktywami płynnymi zgodnie z art. 404 oraz do środków pieniężnych należnych z tytułu transakcji finansowania handlu, o których mowa w art. 158 ust. 3 lit. b) akapit drugi, które w pełni uwzględnia się jako wpływy;**
 - b) środków pieniężnych należnych z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 188, jeżeli są one zabezpieczone aktywami płynnymi, nie uwzględnia się dopóki nie przekraczają wartości aktywów płynnych, po odliczeniu redukcji wartości, a w przypadku pozostałych należnych środków pieniężnych uwzględnia się je w pełnej wysokości;
 - c) nie uwzględnia się środków pieniężnych należnych od instytucji, która traktuje te środki zgodnie z art. 410 ust. 4, ani niewykorzystanych zobowiązań kredytowych lub instrumentów wsparcia płynności lub innych otrzymanych zobowiązań;
 - ca) **środki pieniężne należne z tytułu pozycji w instrumentach kapitałowych o wysokich wskaźnikach pomniejsza się o wartość procentową, którą określi EUNB i Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w sposób uwzględniający ryzyko związane z tymi pozycjami. W stosownych przypadkach powinno się przy tym uwzględnić ocenę okresu utrzymywania składnika aktywów.**
3. Zobowiązania i należności oczekiwane w perspektywie 30 dni z tytułu umów

wymienionych w załączniku II ujmuje się w kwocie netto w stosunku do wszystkich kontrahentów i mnoży się przez 100% kwoty należności netto. Wyrażenie „w kwocie netto” oznacza również, że należy odliczyć zabezpieczenie, które ma zostać otrzymane i które kwalifikuje się jako aktywa płynne zgodnie z art. 404.

4. Właściwe organy mogą udzielić zezwolenia na stosowanie, na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. c), wyższego wpływu w poszczególnych przypadkach w odniesieniu do instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) **nie ma przeszkód, aby przenieść środki z kredytobiorcy na dostawcę**, nawet w przypadku **■** warunków skrajnych;
 - b) dostawca spełnia jedno z poniższych kryteriów:
 - (i) jest instytucją dominującą lub zależną instytucji lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej;
 - (ii) jest powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
 - (iii) **jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 108 ust. 7, oraz stosuje równoważny rozchód symetryczny na zasadzie odstępstwa od art. 410;**
 - c) instytucja i dostawca mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, chyba że stosuje się art. 18 ust. 1 lit. b).

Jeżeli dopuszcza się stosowanie takiego wyższego wpływu, właściwe organy powiadamiają EUNB o swojej decyzji i ją uzasadniają. Właściwe organy dokonują regularnego przeglądu warunków stosowania powyższych wpływów.

5. Instytucje nie zgłaszają wpływów z tytułu żadnych aktywów płynnych zgłoszonych zgodnie z art. 404 innych niż płatności należne z tytułu aktywów nieujęte w wartości rynkowej tych aktywów.
6. Instytucje nie zgłaszają wpływów z tytułu nowej emisji zobowiązań.
7. Instytucje uwzględniają wpływy płynności, które mają zostać otrzymane w państwach trzecich, w których istnieją ograniczenia transferu, lub są denominowane w walutach niewymiennych, jedynie w zakresie, w jakim odpowiadają one rozchodom w przedmiotowym państwie trzecim lub w przedmiotowej walucie.

Artykuł 413a

Spójność wymogów dotyczących płynności z Bazylejskim Komitetem Nadzoru Bankowego

EUNB może zmienić wartości procentowe określone w art. 405 ust. 1 lit. b), art. 406, art. 407 ust. 2 lit. a), art. 409 ust. 1, art. 409 ust. 2, art. 410, 411, 412 i 413 zgodnie z zaleceniami opublikowanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego.

Artykuł -414a
Wskaźnik stabilnego finansowania netto

Instytucje dokonują ustaleń, aby zagwarantować, że ich dostępna wartość stabilnego finansowania jest większa niż wymagana wartość stabilnego finansowania.

Po wprowadzeniu wskaźnika jako minimalnej wiążącej normy zgodnie z procedurą określoną w art. 481, instytucje stale utrzymują pozycje zapewniające stabilne finansowanie, których suma jest większa niż suma pozycji wymagających stabilnego finansowania, aby zagwarantować, że aktywa długoterminowe są finansowane przynajmniej z minimalnej kwoty stabilnych zobowiązań w stosunku do ich profilów ryzyka utraty płynności.

Artykuł 414
Pozycje zapewniające stabilne finansowanie

1. **Instytucje zgłaszają** następujące pozycje **w walucie państwa członkowskiego, w którym są usytuowane**, właściwym organom w celu umożliwienia oceny dostępności stabilnego finansowania:
 - a) fundusze własne:
 - (i) **instrumenty kapitałowe w Tier I;**
 - (ii) **instrumenty kapitałowe w Tier II;**
 - (iii) **inne akcje uprzywilejowane i instrumenty kapitałowe, których wartość przekracza dopuszczalną kwotę kapitału Tier II, z efektywnym terminem zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok;**
 - b) następujące zobowiązania nieobjęte zakresem lit. a):
 - (i) depozyty detaliczne zdefiniowane w art. 409 ust. 1;
 - (ii) spośród depozytów wymienionych w ppkt (i) depozyty kwalifikujące się do traktowania w sposób określony w art. 409 ust. 2;
 - (iii) depozyty kwalifikujące się do traktowania w sposób określony w art. 410 ust. 4;
 - (iv) spośród depozytów wymienionych w ppkt (iii) depozyty objęte gwarancją depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE lub równoważnymi gwarancjami państw trzecich zgodnie z postanowieniami art. 409 ust. 2;
 - (v) spośród depozytów wymienionych w ppkt (iii) depozyty objęte zakresem art. 410 ust. 4 lit. b);
 - (vi) kwoty zdeponowane nieobjęte zakresem ppkt (i) lub (iii), jeżeli nie są deponowane przez klientów finansowych;
 - (vii) całość finansowania uzyskanego od klientów finansowych;
 - (viii) oddzielnie w przypadku kwot objętych zakresem, odpowiednio, ppkt (vi)

i (vii) – finansowanie uzyskiwane z zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zgodnie z art. 188:

- zabezpieczone aktywami płynnymi zgodnie z art. 404;
- zabezpieczone dowolnymi innymi aktywami;

(ix) zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych kwalifikujących się do podejścia określonego w art. 124 lub w sposób zdefiniowany w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE;

(x) inne zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych, **które nie wchodzi w zakres lit. a):**

- **zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych o efektywnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok;**
- **zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych o efektywnym terminie zapadalności wynoszącym do jednego roku włącznie;**

(xi) wszelkie inne zobowiązania;

(xia) depozyty instytucji kredytowych, z którymi stowarzyszona jest regionalna lub centralna instytucja kredytowa w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi i które na mocy tych przepisów są odpowiedzialne za rozliczenia środków pieniężnych w ramach sieci.

2. W stosownych przypadkach wszystkie pozycje są przedstawiane w następujących pięciu koszykach według najwcześniejszego terminu zapadalności i najwcześniejszej daty, w której można je uruchomić zgodnie z umową:

- a) w ciągu trzech miesięcy;
- b) w ciągu 3-6 miesięcy;
- c) w ciągu 6–9 miesięcy;
- d) w ciągu 9–12 miesięcy;
- e) powyżej 12 miesięcy.

2a. Udział kwot, o których mowa w ust. 1, stanowiący ostrożny szacunek dostępnego stabilnego finansowania, oblicza się i zgłasza w następujący sposób:

- a) pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. a) i ust. 2 akapit pierwszy mnoży się przez 100%;**
- b) pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. b) ppkt (i) mnoży się przez 95%;**
- c) pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. b) ppkt (ii) i ust. 1 lit. b) ppkt (iv) mnoży się przez 80%;**

- d) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. b) ppkt (vi) mnoży się przez 40%;*
- e) *wszystkie pozycje nieobjęte zakresem lit. a)–d) niniejszego ustępu mnoży się przez 0%.*

Artykuł 415

Pozycje wymagające stabilnego finansowania

1. Następujące pozycje zgłasza się oddzielnie właściwym organom w celu umożliwienia oceny zapotrzebowania na stabilne finansowanie:
 - a) aktywa, o których mowa w art. 404, w podziale na rodzaj aktywów;
 - aa) *aktywa, o których mowa w art. 404 ust. 1 lit. c);*
 - b) papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego nieobjęte lit. a) z *podziałem na:*
 - *aktywa kwalifikujące się do objęcia stopniem jakości kredytowej 1 na podstawie art. 117;*
 - *aktywa kwalifikujące się do objęcia stopniem jakości kredytowej 2 na podstawie art. 117;*
 - *inne aktywa;*
 - c) udziałowe papiery wartościowe podmiotów niefinansowych notowane w ramach głównego indeksu uznanej giełdy;
 - d) inne udziałowe papiery wartościowe;
 - e) złoto;
 - f) inne metale szlachetne;
 - g) kredyty nieodnawialne i wierzytelności **■**
 - (i) *oddzielnie te, których kredytobiorcy są:*
 - a) osobami fizycznymi innymi niż przedsiębiorca indywidualny i spółki cywilne oraz **■** małe i średnie przedsiębiorstwa, o ile łączna wysokość *kredytów udzielonych temu klientowi* lub *grupie* powiązanych klientów jest mniejsza niż 1 mln EUR;
 - b) *państwami, bankami centralnymi i pozarządowymi podmiotami sektora publicznego;*
 - c) *klientami, którzy nie są wymienieni powyżej, innymi niż klienci finansowi;*
 - d) *jakimkolwiek innymi kredytobiorcami;*

- (ii) *oddzielnie te, które:*
 - a) *są zabezpieczone przez nieruchomości komercyjne;*
 - b) *są zabezpieczone przez nieruchomości mieszkalne;*
 - c) *są współfinansowane („pass-through”) z obligacji kwalifikujących się do traktowania zgodnie z art. 124;*

I
ga) oraz oddzielnie te, które:

- (v) *są zabezpieczone przez nieruchomości komercyjne;*
- (vi) *są zabezpieczone przez nieruchomości mieszkalne;*
- (vii) *są współfinansowane („pass-through”) z obligacji kwalifikujących się do traktowania zgodnie z art. 124 lub z art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/EC;*
- h) *należności z tytułu instrumentów pochodnych;*
- i) *jakiegokolwiek inne aktywa;*
- j) *niewykorzystane zobowiązania kredytowe kwalifikujące się jako stanowiące „średnie ryzyko” lub „średnie/niskie ryzyko” zgodnie z załącznikiem I.*

2. W stosownych przypadkach wszystkie pozycje przedstawia się w pięciu koszykach opisanych w art. 414 ust. 2.

2a. *Udział kwot, o których mowa w ust. 1, stanowiący ostrożny szacunek wymaganego stabilnego finansowania, oblicza się i zgłasza w następujący sposób:*

- a) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. a) mnoży się przez 0%;*
- b) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. aa) i g) mnoży się przez 5%;*
- c) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. b) akapit pierwszy o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok mnoży się przez 20%;*
- d) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. b) akapit drugi o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok mnoży się przez 50%;*
- e) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. c) i e) mnoży się przez 50%;*
- f) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. g) ppkt (iii) mnoży się przez 50%;*
- g) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. g) ppkt (i) o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym mniej niż jeden rok mnoży się przez 85%;*
- h) *pozycje wchodzące w zakres ust. 1 lit. j) mnoży się przez 10%;*
- i) *wszystkie warunkowe zobowiązania nieobjęte zakresem lit. a)–h) niniejszego*

ustępu mnoży się przez wartość procentową ustaloną przez właściwy organ w sposób uwzględniający część takich zobowiązań wymagających stabilnego finansowania;

j) wszystkie pozycje nieobjęte zakresem lit. a)–i) niniejszego ustępu mnoży się przez 100%.

*Artykuł 416
Obliczanie wskaźnika dźwigni*

1. Instytucje obliczają swój wskaźnik dźwigni zgodnie z metodą określoną w ust. 2–10.
2. Wskaźnik dźwigni oblicza się jako miarę kapitału instytucji podzieloną przez miarę ekspozycji całkowitej tej instytucji i wyraża się jako wartość procentową.

Instytucje obliczają wskaźnik dźwigni jako prostą średnią arytmetyczną miesięcznych wskaźników dźwigni w ciągu kwartału.
3. Do celów ust. 2 miarą kapitału jest kapitał Tier I.
4. Miara ekspozycji całkowitej jest sumą wartości ekspozycji z tytułu wszystkich aktywów i pozycji pozabilansowych nieodliczonych przy wyznaczaniu miary kapitału, o której mowa w ust. 3.

Jeżeli instytucje uwzględniają właściwe jednostki, w których posiadają znaczne inwestycje, w swojej konsolidacji zgodnie z odpowiednimi standardami rachunkowości, ale nie w konsolidacji ostrożnościowej zgodnie z przepisami części pierwszej tytuł II rozdział 2, pomniejszają miarę ekspozycji o kwotę stanowiącą iloczyn kwoty określonej w lit. a) i współczynnika określonego w lit. b):

- a) suma wartości ekspozycji z tytułu wszystkich aktywów właściwych jednostek uwzględnionych w konsolidacji zgodnie z odpowiednimi standardami rachunkowości, ale nie w konsolidacji ostrożnościowej zgodnie z przepisami części pierwszej tytuł II rozdział 2;
- b) suma pozycji odliczonych od pozycji Tier I określonych w art. 33 ust. 1 ppkt (i) oraz w art. 53 lit. d) podzielona przez całkowitą sumę pozycji Tier I.

Instytucje przeprowadzają wycenę aktywów i pozycji pozabilansowych zgodnie z art. 94.

5. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu aktywów zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) wartości ekspozycji z tytułu aktywów, z wyjątkiem pozycji wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, oznaczają wartości ekspozycji zdefiniowane w art. 106 ust. 1;
 - b) zabezpieczenia rzeczowego lub finansowego, gwarancji lub ograniczenia ryzyka kredytowego, które zostały nabyte, nie stosuje się do zmniejszenia wartości ekspozycji z tytułu aktywów;
 - c) nie zezwala się na kompensowanie kredytów i depozytów.

6. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych zgodnie z metodą wyceny według wartości rynkowej określoną w art. 269 albo z metodą wyceny pierwotnej wartości ekspozycji określoną w art. 270. Instytucje mogą stosować metodę wyceny pierwotnej wartości ekspozycji w celu określenia wartości ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych wyłącznie wtedy, gdy stosują tę metodę również do określenia wartości ekspozycji z tytułu tych pozycji celem spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 87.

Przy określaniu wartości ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych instytucje uwzględniają skutki umów nowacji i innych umów o kompensowaniu zobowiązań, z wyjątkiem umów o kompensowaniu międzyproduktowym, zgodnie z art. 289.

7. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego zgodnie z art. 215 ust. 1–3 i uwzględniają skutki umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań, z wyjątkiem umów o kompensowaniu międzyproduktowym, zgodnie z art. 201.
8. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, z wyjątkiem pozycji wymienionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji odkupu, transakcji pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego zgodnie z art. 106 ust. 1 pod warunkiem wprowadzenia następujących modyfikacji do korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego wymienionych w przedmiotowym artykule:
- a) korekta z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego w przypadku niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które można w każdym momencie bezwarunkowo anulować bez wypowiedzenia i o których mowa w załączniku I ust. 4 tiret pierwsze, wynosi 10%;
 - b) korekta z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego w przypadku **związanych z handlem** pozycji pozabilansowych **o średnim/niskim ryzyku**, wymienionych w załączniku I **ust. 3 pkt (i) tiret pierwsze**, wynosi 20%;
 - ba) korekta z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego w przypadku związanych z handlem pozycji pozabilansowych o średnim ryzyku, wymienionych w załączniku I ust. 2 tiret pierwsze, wynosi 50%;**
 - bb) korekta z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego w przypadku wszystkich innych pozycji pozabilansowych wymienionych w załączniku I wynosi 100%.**

9. Instytucje określają wartości ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, które stanowią pozycje pozabilansowe, zgodnie z metodą określoną w ust. 6.

Instytucje określają wartości ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, które stanowią pozycje pozabilansowe, zgodnie z metodą określoną w ust. 7.

10. Do celów obliczeń określonych w ust. 6, 7 i 9 instytucje mogą podjąć decyzję o niestosowaniu zasady określonej w ust. 5 lit. b).

Artykuł 417

Wymóg dotyczący sprawozdawczości

1. Instytucje przedkładają właściwym organom wszelkie niezbędne informacje dotyczące wskaźnika dźwigni i jego elementów zgodnie z art. 416. Właściwe organy uwzględniają te informacje przy przeprowadzaniu przeglądu nadzorczego, o którym mowa w art. 92 dyrektywy [do wstawienia przez OP].

Na stosowny wniosek właściwe organy przedkładają EUNB informacje otrzymane od instytucji w celu ułatwienia przeglądu, o którym mowa w art. 482.

2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia treści i formatu jednolitego wzoru sprawozdawczego do celów wymogu dotyczącego sprawozdawczości, o którym mowa w ust. 1, instrukcji korzystania z takiego wzoru oraz częstotliwości i terminów przedstawiania sprawozdań.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

- 2a.** *Na podstawie danych uzyskanych zgodnie z ust. 1 oraz ustaleń nadzorczych wynikających z przeglądu nadzorczego, o którym mowa w art. 92 dyrektywy [do wstawienia przez OP], EUNB we współpracy z organami nadzoru opracowuje klasyfikację modeli biznesowych i czynników ryzyka zgodnie ze sprawozdaniem, o którym mowa w art. 182 ust. 2. Na podstawie stosownej analizy danych historycznych lub scenariuszy warunków skrajnych przeprowadza się ocenę, czy poziomy wskaźnika dźwigni wskazane w art. 182 ust. 2 lit. g), a jeśli nie – jakie inne poziomy są odpowiednie do zapewnienia odporności poszczególnych modeli biznesowych, oraz czy te poziomy powinny zostać ustanowione jako progi czy przedziały. Po przedstawieniu sprawozdania, o którym mowa w art. 182 ust. 2, EUNB publikuje średnią wartość dla każdej zidentyfikowanej kategorii instytucji bankowych, a do dnia 1 stycznia 2015 r. ujawnia się wskaźnik dźwigni instytucji systemowych określonych zgodnie z art. 132a dyrektywy [do wstawienia przez OP].*

CZEŚĆ ÓSMA

UJAWNIANIE INFORMACJI PRZEZ INSTYTUCJE

Tytuł I

Zasady ogólne

Artykuł 418

Zakres wymogów dotyczących ujawniania informacji

1. Instytucje podają do wiadomości publicznej informacje określone w tytule II,

z zastrzeżeniem przepisów art. 419.

2. Instytucje podają do wiadomości publicznej fakt uzyskania zezwolenia właściwych organów zgodnie z przepisami części trzeciej w odniesieniu do instrumentów i metod określonych w tytule III wraz z zawartymi w nim informacjami.
3. Instytucje przyjmują oficjalną strategię w celu spełnienia wymogów dotyczących ujawniania informacji, ustanowionych w niniejszej części, oraz dysponują strategiami w zakresie oceny adekwatności ujawnianych informacji, w tym ich weryfikacji i częstotliwości. Instytucje mają również strategie służące ocenie, czy dzięki ujawnianym informacjom uczestnicy rynku otrzymują kompleksowy obraz profilu ryzyka instytucji.

Jeżeli ujawniane informacje nie dostarczają uczestnikom rynku kompleksowego obrazu profilu ryzyka, poza informacjami wymaganymi na mocy przepisów ust. 1 instytucje podają do wiadomości publicznej inne niezbędne informacje. Instytucje są jednak zobowiązane do podawania do wiadomości publicznej wyłącznie tych informacji, które są istotne i nie są zastrzeżone ani poufne, zgodnie z art. 419.

4. Na wniosek instytucje wyjaśniają swoje decyzje ratingowe małym i średnim przedsiębiorstwom oraz innym przedsiębiorstwom ubiegającym się o kredyt, dostarczając na żądanie wyjaśnienie pisemne. Koszty administracyjne przedstawienia wyjaśnienia są proporcjonalne do wysokości kredytu.

Artykuł 419

Informacje nieistotne, zastrzeżone lub poufne

1. Instytucje mogą ***również starać się o odstępstwo od obowiązku ujawniania jednej lub kilku informacji objętych ujawnieniami wymienionymi*** w tytule II, jeżeli informacji podlegających takim ujawnieniom nie uznaje się za istotne, z wyjątkiem ujawnień określonych w ***art. 422 ust. 2, art. 424, 434a, 434b i 435***.

Takie odstępstwo musi zostać zgłoszone właściwemu organowi, który może nałożyć alternatywny lub częściowy wymóg.

Nie należy starać się o odstępstwo, jeżeli jego skutkiem mogłaby być błędna interpretacja.

Zgłoszenie odstępstwa właściwemu organowi oraz wszelkie wprowadzone zmiany lub nałożone wymogi w zakresie sprawozdawczości nie powodują zwolnienia z odpowiedzialności za nieujawnienie informacji, które miało poważne skutki.

Ujawniane informacje uznaje się za istotne, jeśli ich pominięcie lub nieprawidłowość może zmienić lub wpłynąć na ocenę lub decyzję użytkownika opierającego się na tych informacjach przy podejmowaniu decyzji ekonomicznych.

2. Instytucje mogą ***również starać się o odstępstwo od obowiązku ujawniania jednej lub więcej niż jednej informacji objętej ujawnieniami wymienionymi*** w tytułach II i III, jeżeli informacje te zawierają elementy, które uznaje się za zastrzeżone lub poufne zgodnie z akapitem drugim i trzecim, z wyjątkiem ujawnień określonych w ***art. 422 ust. 2, art. 424, 434a, 434b i 435***.

Takie odstępstwo musi zostać zgłoszone właściwemu organowi.

Nie należy starać się o odstąpienie, jeżeli jego skutkiem mogłaby być błędna interpretacja.

Zgłoszenie odstąpienia właściwemu organowi oraz wszelkie wprowadzone zmiany lub nałożone wymogi w zakresie sprawozdawczości nie powodują zwolnienia z odpowiedzialności za nieujawnienie informacji, które miało poważne skutki.

Informacje danej instytucji uznaje się za zastrzeżone, jeżeli ich podanie do wiadomości publicznej osłabiłoby jej pozycję konkurencyjną. Mogą to być informacje dotyczące produktów lub systemów, których ujawnienie konkurencji obniżyłoby opłacalność inwestycji instytucji w te produkty lub systemy.

Informacje uznaje się za poufne, jeśli instytucja zobowiązała się wobec klienta lub innego kontrahenta do zachowania poufności.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, zainteresowana instytucja oświadcza przy ujawnianiu informacji, że poszczególne ich elementy nie zostały ujawnione, podaje powód ich nieujawnienia oraz publikuje bardziej ogólną informację na temat kwestii objętej wymogiem dotyczącym ujawniania informacji, z wyjątkiem przypadków, w których informacje klasyfikuje się jako zastrzeżone lub poufne.

Artykuł 420 Częstotliwość ujawniania

Instytucje publikują informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części, co najmniej **dwa razy w roku**.

Instytucje publikują informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy następujących artykułów, co najmniej raz do roku:

Artykuł 422 („Cele i polityka w zakresie zarządzania ryzykiem”)

Artykuł 423 („Zakres stosowania”)

Artykuł 435 („Polityka w zakresie wynagrodzeń”)

Termin corocznej publikacji ujawnianych informacji ***odpowiada terminowi*** publikacji sprawozdań finansowych.

Właściwe organy ustalają w odniesieniu do poszczególnych rodzajów instytucji, czy konieczne jest ujawnianie niektórych lub wszystkich informacji z większą częstotliwością, biorąc pod uwagę specyfikę ich działalności gospodarczej, tj. skalę działania, zakres działalności, obecność w różnych krajach, zaangażowanie w różne sektory finansowe, a także udział w międzynarodowych rynkach finansowych oraz w systemach płatniczych, rozrachunkowych i rozliczeniowych. Dokonując takiego ustalenia, uwzględnia się przede wszystkim ewentualną potrzebę częstszego ujawniania informacji określonych w art. 424 i w art. 425 lit. b)–e) oraz informacji na temat ekspozycji na ryzyko i innych pozycji narażonych na częste zmiany. Właściwe organy mogą wprowadzić wymóg ujawniania informacji z większą częstotliwością oraz informują o tym EUNB, przedstawiając odpowiednie uzasadnienie i ocenę.

Artykuł 421
Środki ujawniania informacji

1. Instytucje mogą określić właściwy środek przekazu, miejsce publikacji i środki weryfikacji w celu skutecznego spełnienia wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w niniejszej części. W miarę możliwości wszystkie ujawnienia odbywają się za pośrednictwem jednego środka przekazu lub w jednym miejscu.
2. Równoważne ujawnienia informacji, których instytucje dokonały w celu spełnienia wymogów na podstawie przepisów o rachunkowości, wymogów dotyczących spółek giełdowych lub innych, mogą zostać uznane za spełniające wymogi niniejszej części. Jeśli ujawnienia te nie są częścią sprawozdań finansowych, instytucje wskazują, gdzie można je znaleźć.

Tytuł II

Kryteria techniczne dotyczące przejrzystości i ujawniania informacji

Artykuł 422

Cele i strategie w zakresie zarządzania ryzykiem

1. Instytucje ujawniają swoje cele w zakresie zarządzania ryzykiem oddzielnie dla każdej kategorii ryzyka, w tym rodzaje ryzyka, o których mowa w niniejszym tytule. Ujawnione informacje dotyczą:
 - a) strategii i procesów zarządzania tymi rodzajami ryzyka;
 - b) struktury i organizacji odpowiedniej funkcji zarządzania ryzykiem, w tym informacji na temat jej uprawnień i statutu, lub innych odpowiednich rozwiązań w tym względzie;
 - c) zakresu i charakteru systemów raportowania i pomiaru ryzyka;
 - d) strategii w zakresie zabezpieczenia i ograniczenia ryzyka, a także strategii i procesów monitorowania stałej skuteczności instrumentów zabezpieczających i czynników łagodzących ryzyko;
 - e) zatwierdzonego przez organ zarządzający oświadczenia na temat adekwatności ustaleń dotyczących zarządzania ryzykiem w instytucji, dającego pewność, że stosowane systemy zarządzania ryzykiem są odpowiednie z punktu widzenia profilu i strategii instytucji;
 - f) zatwierdzonego przez organ zarządzający zwięzłego oświadczenia na temat ryzyka, w którym pokrótce omówiono ogólny profil ryzyka instytucji związany ze strategią działalności. Przedmiotowe oświadczenie zawiera kluczowe wskaźniki i dane liczbowe, zapewniające zewnętrznym zainteresowanym stronom **całościowy obraz zarządzania ryzykiem przez instytucję, w tym** interakcji między profilem ryzyka instytucji a tolerancją na ryzyko określoną przez organ zarządzający.
2. W odniesieniu do zasad zarządzania instytucje ujawniają następujące informacje wraz z regularnymi, przynajmniej corocznymi aktualizacjami:
 - a) liczbę stanowisk dyrektorskich zajmowanych przez członków organu zarządzającego;
 - b) politykę rekrutacji dotyczącą wyboru członków organu zarządzającego oraz rzeczywistego stanu ich wiedzy, umiejętności i wiedzy specjalistycznej;
 - c) politykę dotyczącą różnicowania w odniesieniu do wyboru członków organu zarządzającego, jego celów i wszelkich odpowiednich zadań określonych w tej polityce oraz zakresu, w jakim te cele i zadania zostały zrealizowane;

- d) utworzenie (bądź nie) przez instytucję oddzielnego komitetu ds. ryzyka oraz liczby posiedzeń komitetu, które się odbyły;
- e) opis przepływu informacji na temat ryzyka kierowanych do organu zarządzającego

Artykuł 423
Zakres stosowania

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące zakresu stosowania wymogów niniejszego rozporządzenia zgodnie z dyrektywą [do wstawienia przez OP]:

- a) nazwę instytucji, do której mają zastosowanie wymogi niniejszego rozporządzenia;
- b) zarys różnic w zakresie konsolidacji do celów rachunkowości i regulacji ostrożnościowych wraz z krótkim opisem odnośnych podmiotów i wyjaśnieniem, czy:
 - (i) są one w pełni skonsolidowane;
 - (ii) są skonsolidowane metodą proporcjonalną;
 - (iii) pomniejszają fundusze własne;
 - (iv) nie są skonsolidowane ani nie pomniejszają funduszy własnych;
- c) wszelkie istniejące obecnie lub przewidywane istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań przez jednostkę dominującą i jej jednostki zależne;
- d) kwotę łączną, o którą rzeczywiste fundusze własne są mniejsze od wymaganego minimum we wszystkich jednostkach zależnych nieobjętych konsolidacją, oraz nazwę lub nazwy takich jednostek zależnych;
- e) w stosownych przypadkach okoliczności stosowania przepisów określonych w art. 6 i 8.

Artykuł 423a
Podawanie stopy zwrotu z aktywów do wiadomości publicznej

Instytucje ujawniają w swoim sprawozdaniu rocznym stopę zwrotu z aktywów, obliczaną jako zysk netto dzielony przez sumę bilansową.

Artykuł 424
Fundusze własne

1. W odniesieniu do funduszy własnych instytucja ujawnia następujące informacje:
 - a) pełne uzgodnienie pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych Tier I, pozycji Tier II, jak również filtrów i odliczeń stosowanych na mocy przepisów art. 29–32, 33, 53, 63 oraz 74 w odniesieniu do funduszy własnych instytucji oraz bilansu w zbadanym sprawozdaniu finansowym instytucji;

- b) opis głównych cech instrumentów w kapitale podstawowym Tier I i instrumentów dodatkowych w Tier I oraz instrumentów w kapitale Tier II emitowanych przez instytucję;
 - c) pełne warunki dotyczące wszystkich instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I oraz instrumentów w kapitale Tier II;
 - d) oddzielne informacje na temat charakteru i kwot następujących pozycji:
 - (i) każdego filtru ostrożnościowego stosowanego zgodnie z art. 29–32;
 - (ii) każdego odliczenia dokonanego zgodnie z art. 33, 53 oraz 63;
 - (iii) pozycji nieodliczonych zgodnie z art. 44, 45, 53, 63 oraz 74;
 - e) opis wszystkich ograniczeń zastosowanych do obliczania funduszy własnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz instrumentów, filtrów ostrożnościowych i odliczeń, do których te ograniczenia mają zastosowanie;
 - f) w przypadku, gdy instytucje ujawniają współczynniki kapitałowe obliczone z wykorzystaniem elementów funduszy własnych ustalonych na podstawie innej niż podstawa określona w niniejszym rozporządzeniu – kompleksowe wyjaśnienie podstawy służącej do obliczania tych współczynników kapitałowych.
2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych wzorów do celów ujawnień, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), d) i e).

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 425
Wymogi w zakresie funduszy własnych

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące przestrzegania przez instytucję wymogów określonych w art. 87 i 72 dyrektywy [do wstawienia przez OP]:

- a) skrótowy opis metody stosowanej przez instytucję do oceny adekwatności jej kapitału wewnętrznego w celu wsparcia bieżących i przyszłych działań; aa)
- b) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 2 – 8% kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla każdej kategorii ekspozycji określonej w art. 107;
- c) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 – 8% kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla każdej kategorii ekspozycji określonej w art. 142. W przypadku kategorii ekspozycji detalicznych wymóg ten stosuje się do każdej kategorii ekspozycji, którym odpowiadają różne rodzaje korelacji wymienione w art. 149 ust. 1–4. W przypadku kategorii ekspozycji

kapitałowych wymóg ten ma zastosowanie się do:

- (i) każdej metody ustanowionej w art. 150;
 - (ii) ekspozycji z tytułu instrumentów będących przedmiotem obrotu giełdowego, ekspozycji w niepublicznych instrumentach kapitałowych w wystarczająco zróżnicowanych portfelach oraz innych ekspozycji;
 - (iii) ekspozycji podlegających nadzorczemu okresowi przejściowemu pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych;
 - (iv) ekspozycji podlegających przepisom przewidującym zasadę praw nabytych pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych;
- d) wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z art. 87 lit. b) i c);
- e) wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł III sekcje 2–4 oraz ujawnione oddzielnie.

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 148 ust. 5 lub art. 150 ust. 2 ujawniają ekspozycje przypisane do każdej kategorii w tabeli 1 w art. 148 ust. 5 akapit piąty lub do każdej wagi ryzyka, o której mowa w art. 150 ust. 2.

Artykuł 426

Ekspozycja na ryzyko kredytowe kontrahenta

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące ich ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta, jak określono w tytule III rozdział 6:

- a) omówienie metod stosowanych do przypisywania kapitału wewnętrznego i limitów kredytowych do ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta;
- b) omówienie strategii ustanawiania zabezpieczenia i ustalania rezerw kredytowych;
- c) omówienie zasad dotyczących ekspozycji na ryzyko niekorzystnej korelacji;
- d) omówienie wpływu wartości zabezpieczenia, jakie musiałaby zapewnić instytucja przy obniżeniu oceny jej wiarygodności kredytowej;
- e) dodatnią godziwą wartość brutto umów, korzyści wynikające z kompensowania, skompensowaną bieżącą ekspozycję kredytową, ustanowione zabezpieczenie oraz wartość netto ekspozycji kredytowej z tytułu instrumentów pochodnych. Wartość netto ekspozycji kredytowej z tytułu instrumentów pochodnych stanowi ekspozycję kredytową z tytułu transakcji na instrumentach pochodnych po uwzględnieniu korzyści z obowiązujących prawnie umów o kompensowaniu zobowiązań i umów o zabezpieczenie;
- f) środki służące obliczaniu wartości ekspozycji według metod określonych w tytule III rozdział 6 sekcje 3–6, w zależności od tego, która z metod ma w danym przypadku zastosowanie;
- g) wartość referencyjną kredytowych instrumentów pochodnych pełniących funkcję zabezpieczenia oraz rozkład bieżącej ekspozycji kredytowej według typów ekspozycji

kredytowej;

- h) wartości referencyjne kredytowych transakcji pochodnych, podzielonych na takie, które służą celom związanym z własnym portfelem kredytowym instytucji, oraz takie, które wykorzystuje się przy działalności pośredniczącej, w tym rozkład stosowanych kredytowych produktów pochodnych, w dalszym podziale według ochrony nabytej i sprzedanej w ramach każdej grupy produktów;
- i) oszacowanie współczynnika α pod warunkiem uzyskania przez instytucję stosownej zezwolenia właściwych organów.

Artykuł 427
Bufory kapitałowe

1. Instytucja ujawnia następujące informacje dotyczące przestrzegania przez nią wymogu w zakresie bufora antycyklicznego, o którym mowa w tytule VII rozdział 4 dyrektywy [do wstawienia przez OP]:
 - a) rozkład geograficzny ekspozycji kredytowych instytucji mający znaczenie dla obliczania jej bufora antycyklicznego;
 - b) skład specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymogów dotyczących ujawniania informacji, określonych w ust. 1.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 428
Korekty z tytułu ryzyka kredytowego

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące ekspozycji instytucji na ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia:

- a) stosowane w rachunkowości definicje pozycji przeterminowanych i o utraconej jakości;
- b) opis strategii przyjętych w celu określenia korekt z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego;
- c) całkowitą kwotę ekspozycji po rozliczeniu równoważących się transakcji i bez uwzględnienia skutków ograniczenia ryzyka kredytowego, a także średnią kwotę ekspozycji w danym okresie z podziałem na różne kategorie ekspozycji;
- d) rozkład geograficzny ekspozycji w podziale na obszary ważne pod względem istotnych kategorii ekspozycji wraz z dodatkowymi szczegółowymi podziałami w stosownych przypadkach;

- e) rozkład ekspozycji w zależności od branży lub typu kontrahenta z podziałem na kategorie ekspozycji wraz z dodatkowymi szczegółowymi podziałami w stosownych przypadkach;
- f) zestawienie rezydualnych terminów zapadalności dla wszystkich ekspozycji z podziałem na kategorie ekspozycji wraz z dodatkowymi szczegółowymi podziałami w stosownych przypadkach;
- g) w podziale na istotne branże lub typy kontrahenta – kwotę:
 - (i) ekspozycji o utraconej wartości i ekspozycji przeterminowanych, przedstawione oddzielnie;
 - (ii) korekt z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego;
 - (iii) narzutów związanych z korektami z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego w danym okresie sprawozdawczym;
- h) kwotę ekspozycji o utraconej wartości i ekspozycji przeterminowanych, podane oddzielnie, z podziałem na ważne obszary geograficzne, w tym w miarę możliwości kwoty korekty o szczególne i ogólne ryzyko kredytowe związane z każdym obszarem geograficznym;
- i) uzgodnienie zmian korekty o szczególne i ogólne ryzyko kredytowe dla ekspozycji o utraconej wartości, przedstawione oddzielnie. Informacje te obejmują:
 - (i) opis rodzaju korekty o szczególne i ogólne ryzyko kredytowe;
 - (ii) salda początkowe;
 - (iii) kwoty wpisane w ciężar korekt o ryzyko kredytowe w danym okresie sprawozdawczym;
 - (iv) kwoty odpisane lub rozwiązane z tytułu szacowanych możliwych strat na ekspozycjach w danym okresie sprawozdawczym, wszystkie inne korekty, w tym korekty wynikające z różnic kursowych, połączeń przedsiębiorstw, przejęć i zbyć jednostek zależnych oraz transfery między korektami o ryzyko kredytowe;
 - (v) salda końcowe.

Korekty o szczególne ryzyko kredytowe i kwoty odzyskane wykazywane bezpośrednio w rachunku zysków i strat ujawnia się oddzielnie.

Artykuł 429
Korzystanie z ECAI

W odniesieniu do instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 2 dla każdej kategorii ekspozycji określonej w art. 107 ujawnia się następujące informacje:

- a) nazwy wyznaczonych ECAI i agencji kredytów eksportowych oraz przyczyny ewentualnych zmian;
- b) kategorie ekspozycji, do których stosuje się poszczególne ECAI lub agencje kredytów

eksportowych;

- c) opis procesu stosowanego do przenoszenia oceny kredytowej emitenta i oceny kredytowej emisji do pozycji nieuwzględnionych w portfelu handlowym;
- d) przyporządkowanie ratingu zewnętrznego każdej z wyznaczonych ECAI lub agencji kredytów eksportowych do stopni jakości kredytowej określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 2, uwzględniając fakt, iż ujawnienie tych informacji nie jest konieczne, jeśli instytucja stosuje standardowy system przyporządkowywania ocen, opublikowany przez EUNB;
- e) wartości ekspozycji oraz wartości ekspozycji po ograniczeniu ryzyka kredytowego związane z każdym stopniem jakości kredytowej określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 2, a także kwoty pomniejszające fundusze własne.

Artykuł 430

Ekspozycja na ryzyko rynkowe

Instytucje obliczające swoje wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami art. 87 ust. 3 lit. b) i c) ujawniają te wymogi oddzielnie dla każdego rodzaju ryzyka, o którym mowa w tych przepisach. Ponadto ujawniają one oddzielnie wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu szczególnego ryzyka stopy procentowej związanego z pozycjami sekurytyzacyjnymi.

Artykuł 431

Ryzyko operacyjne

Instytucje ujawniają metody oceny wymogów w zakresie funduszy własnych dla ryzyka operacyjnego, do których kwalifikuje się dana instytucja; opis metod określonych w art. 301 ust. 2, jeśli są stosowane przez instytucję, w tym omówienie ważnych czynników wewnętrznych i zewnętrznych uwzględnionych w metodzie pomiaru tej instytucji, zaś w przypadku częściowego stosowania – zakres i zasięg poszczególnych zastosowanych metod.

Artykuł 432

Ekspozycje w papierach kapitałowych nieuwzględnionych w portfelu handlowym

W odniesieniu do ekspozycji w papierach kapitałowych nieuwzględnionych w portfelu handlowym instytucje ujawniają następujące informacje:

- a) zróżnicowanie między ekspozycjami pod względem ich celów, w tym w zakresie zysków kapitałowych oraz celów strategicznych, a także przegląd stosowanych technik rachunkowości oraz metod wyceny, w tym zasadnicze założenia i praktyki mające wpływ na wycenę oraz wszystkie znaczące zmiany tych praktyk;
- b) wartość księgową, wartość godziwą oraz – w przypadku ekspozycji z tytułu instrumentów będących przedmiotem obrotu giełdowego – porównanie z ceną rynkową, jeśli zasadniczo różni się ona od wartości godziwej;
- c) rodzaje, charakter oraz kwoty ekspozycji z tytułu instrumentów będących przedmiotem obrotu giełdowego, ekspozycji w niepublicznych papierach kapitałowych w wystarczająco

- zdywersyfikowanych portfelach oraz innych ekspozycji;
- d) zrealizowane zyski lub straty z tytułu sprzedaży i likwidacji w danym okresie w ujęciu skumulowanym; oraz
 - e) całkowitą wartość niezrealizowanych zysków lub strat, łączne niezrealizowane zyski lub straty z aktualizacji wyceny oraz wszelkie takie kwoty ujęte w funduszach własnych podstawowych lub dodatkowych.

Artykuł 433

Ekspozycja na ryzyko stopy procentowej przypisane pozycjom nieuwzględnionym w portfelu handlowym

W przypadku ekspozycji na ryzyko stopy procentowej przypisane pozycjom nieuwzględnionym w portfelu handlowym instytucje ujawniają następujące informacje:

- a) charakter ryzyka stopy procentowej i zasadnicze założenia (w tym założenia dotyczące przedterminowej spłaty kredytów i zachowania depozytów o nieustalonym terminie wymagalności) oraz częstotliwość pomiarów ryzyka stopy procentowej;
- b) wahania w zakresie zysku, wartości gospodarczej lub innego stosownego wskaźnika używanego przez kierownictwo instytucji do oceny skutków szokowych wzrostów lub spadków stóp procentowych zgodnie z metodą pomiaru ryzyka stopy procentowej stosowaną przez kierownictwo instytucji, z podziałem na poszczególne waluty.

Artykuł 434

Ekspozycja na pozycje sekurytyzacyjne

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytułu II rozdział 5 lub wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 326 lub 327 ujawniają w stosownych przypadkach następujące informacje oddzielnie dla portfela handlowego i niehandlowego:

- a) opis celów instytucji w związku z działalnością sekurytyzacyjną;
- b) charakter pozostałych rodzajów ryzyka, w tym ryzyka utraty płynności związanego z sekurytyzowanymi aktywami;
- c) rodzaje ryzyka ze względu na uprzywilejowanie bazowych pozycji sekurytyzacyjnych i ze względu na aktywa bazowe tych pozycji sekurytyzacyjnych, ustanawianych i utrzymywanych w posiadaniu w ramach działalności resekurytyzacyjnej;
- d) różne role odgrywane przez instytucję w procesie sekurytyzacji;
- e) wskazanie stopnia zaangażowania instytucji w każdą z ról, o których mowa w lit. d);
- f) opis istniejących procedur mających na celu monitorowanie zmian ryzyka kredytowego i rynkowego związanego z ekspozycjami sekurytyzacyjnymi, w tym wskazanie, w jaki sposób zachowanie aktywów bazowych wpływa na ekspozycje sekurytyzacyjne, oraz opis różnic w tych procedurach względem ekspozycji resekurytyzacyjnych;

- g) opis polityki instytucji, która to polityka dotyczy stosowania zabezpieczenia i ochrony nierzeczywistej w celu ograniczenia ryzyka związanego z utrzymanymi ekspozycjami sekurytyzacyjnymi i resekurytyzacyjnymi, w tym wskazanie istotnych kontrahentów hedgingowych z podziałem na odpowiednie rodzaje ekspozycji na ryzyko;
- h) stosowane przez instytucję strategie obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na potrzeby działalności sekurytyzacyjnej, w tym wyszczególnienie typów ekspozycji sekurytyzacyjnych, do których stosują się poszczególne metody;
- i) rodzaje SSPE, które instytucja wykorzystuje, działając w charakterze jednostki sponsorującej, do celów sekurytyzacji ekspozycji osób trzecich, w tym wskazanie ewentualnych ekspozycji (odrębnie bilansowych i pozabilansowych) instytucji wobec takich jednostek wraz z określeniem ich formy i zakresu, a także wykaz podmiotów, którymi ta instytucja zarządza lub którym doradza i które inwestują albo w pozycje sekurytyzacyjne, które były poddane sekurytyzacji przez tę instytucję, albo w SSPE, które ta instytucja sponsoruje;
- j) skrótowy opis zasad rachunkowości stosowanych przez instytucję w odniesieniu do działalności sekurytyzacyjnej, w tym:
 - (i) wskazanie, czy transakcje traktowane są jako sprzedaż czy też pozyskiwanie finansowania;
 - (ii) ujmowanie zysków ze sprzedaży;
 - (iii) metody wyceny pozycji sekurytyzacyjnych, główne założenia i parametry wejściowe tej wyceny oraz zmiany w porównaniu z poprzednim okresem;
 - (iv) sposób ujmowania syntetycznej sekurytyzacji, jeśli nie jest ona objęta innymi zasadami rachunkowości;
 - (v) sposób wyceny aktywów, które mają być sekurytyzowane, oraz wskazanie, czy są one księgowane w portfelu niehandlowym czy też handlowym instytucji;
 - (vi) zasady dotyczące ujmowania zobowiązań w bilansie w przypadku ustaleń, zgodnie z którymi instytucja może być zobowiązana do udzielenia wsparcia finansowego w związku z sekurytyzowanymi aktywami;
- k) nazwy instytucji ECAI, których oceny są stosowane na potrzeby sekurytyzacji, i typy ekspozycji, do których stosuje się oceny poszczególnych agencji;
- l) w stosownych przypadkach, opis metody wewnętrznych oszacowań, określonej w przepisach części trzeciej tytuł II rozdział 5 sekcja 3, w tym struktury procesu oceny wewnętrznej oraz związku pomiędzy oceną wewnętrzną a ratingiem zewnętrznym, stosowania oceny wewnętrznej do celów innych niż cele kapitałowe metody wewnętrznych oszacowań, mechanizmów kontroli dotyczących procesu oceny wewnętrznej, w tym omówienia niezależności, odpowiedzialności oraz przeglądu procesu oceny wewnętrznej, typy ekspozycji, do których ma zastosowanie proces oceny wewnętrznej, oraz czynniki skrajne, które są wykorzystywane do określania poziomów wsparcia jakości kredytowej, według typów ekspozycji;
- m) objaśnienie znaczących zmian, które zaszły w ujawnionych danych ilościowych określonych

- w lit. n)–q) od ostatniego okresu sprawozdawczego;
- n) następujące informacje (odrębnie dla portfela handlowego i niehandlowego), z podziałem na typy ekspozycji:
- (i) łączną kwotę wszystkich należności z tytułu ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję, oddzielnie dla sekurytyzacji tradycyjnej i syntetycznej, oraz sekurytyzacji, w przypadku których instytucja działa wyłącznie jako jednostka sponsorująca;
 - (ii) łączną kwotę bilansowych pozycji sekurytyzacyjnych, które zostały utrzymane lub nabyte, oraz pozabilansowych ekspozycji sekurytyzacyjnych;
 - (iii) łączną wysokość aktywów, które mają być sekurytyzowane;
 - (iv) w przypadku sekurytyzowanych instrumentów podlegających przedterminowemu wykupowi – łączne wykorzystane ekspozycje przypisane udziałom odpowiednio jednostki inicjującej i inwestora, łączne wymogi kapitałowe spełniane przez instytucję z tytułu udziałów jednostki inicjującej oraz łączne wymogi kapitałowe spełniane przez instytucję z tytułu udziałów inwestora w wykorzystanych saldach i niewykorzystanych liniach kredytowych;
 - (v) wysokość pozycji sekurytyzacyjnych, które pomniejszają fundusze własne lub są wazone ryzykiem według wagi równej 1 250%;
 - (vi) skrótowy opis działalności sekurytyzacyjnej w bieżącym okresie, w tym kwotę ekspozycji sekurytyzowanych oraz uznane zyski lub straty ze sprzedaży;
- o) następujące informacje oddzielnie dla portfela handlowego i niehandlowego:
- (i) łączną kwotę utrzymanych lub nabytych pozycji sekurytyzacyjnych oraz związane z nimi wymogi kapitałowe, z podziałem na ekspozycje sekurytyzacyjne i resekurytyzacyjne oraz z dalszym podziałem na znaczącą liczbę przedziałów wag ryzyka lub wymogów kapitałowych dla każdego zastosowanego podejścia dotyczącego wymogów kapitałowych;
 - (ii) łączną kwotę utrzymanych lub nabytych pozycji resekurytyzacyjnych, z podziałem na ekspozycje przed zabezpieczeniem/ubezpieczeniem i po zabezpieczeniu/ubezpieczeniu, oraz ekspozycję wobec gwarantów finansowych, z podziałem na kategorie wiarygodności kredytowej gwaranta lub nazwy gwaranta;
- p) w przypadku portfela niehandlowego i ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję – wysokość sekurytyzowanych aktywów o utraconej wartości i aktywów przeterminowanych oraz wysokość strat uznanych przez instytucję w bieżącym okresie, obie pozycje z podziałem na typy ekspozycji;
- q) w przypadku portfela handlowego – łączne należności z tytułu ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję i podlegających wymogowi kapitałowemu z tytułu ryzyka rynkowego, z podziałem na sekurytyzację tradycyjną i syntetyczną oraz według typów ekspozycji;
- r) w stosownych przypadkach – czy instytucja udzieliła wsparcia na warunkach

przewidzianych w art. 243 ust. 1 oraz wpływ na fundusze własne.

Artykuł 434a

Ujawnianie informacji na temat udzielania kredytów na rzecz gospodarki realnej

Instytucje przekazują informacje na temat zakresu swojej działalności bezpośrednio związanej z przedsiębiorstwami, w tym MŚP.

Artykuł 435

Polityka w zakresie wynagrodzeń

1. W odniesieniu do polityki i praktyk instytucji w zakresie wynagrodzeń dla kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka, instytucje ujawniają następujące informacje:
 - a) informacje dotyczące procesu decyzyjnego stosowanego przy ustalaniu polityki w zakresie wynagrodzeń, w tym – w stosownych przypadkach – informacje na temat składu i zakresu zadań komisji ds. wynagrodzeń, konsultanta zewnętrznego, z którego usług skorzystano przy ustalaniu polityki w zakresie wynagrodzeń, oraz roli odpowiednich zainteresowanych stron;
 - b) informacje na temat powiązania między wynagrodzeniem a wynikami;
 - c) najważniejsze informacje na temat cech charakterystycznych systemu wynagrodzeń, w tym informacje na temat kryteriów stosowanych przy pomiarze wyników i korekcie o ryzyko, polityki odraczania płatności i kryteriów nabywania uprawnień, **w tym na temat pułapu całkowitego wynagrodzenia ustanowionego zgodnie z art. 88 ust. 2 lit. ca) dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych (2011/0203 (COD))**;
 - ca) **informacje na temat stosunku między wynagrodzeniem stałym i zmiennym**;
 - d) informacje na temat kryteriów dotyczących osiągniętych wyników, stanowiących podstawę uprawnień do akcji, opcji na akcje lub zmiennych składników wynagrodzenia, **w tym informacje na temat poziomów docelowych oraz konkretnego i szczegółowego kryterium dotyczącego osiągniętych wyników**;
 - e) główne parametry oraz uzasadnienie wszelkiego rodzaju systemu składników zmiennych i wszelkich innych świadczeń niepieniężnych, **w tym parametry stosowane do przydzielania środków pieniężnych w odróżnieniu od innych form wynagrodzeń**;
 - f) zagregowane informacje ilościowe dotyczące wynagrodzenia, z podziałem na obszary działalności przedsiębiorstwa;
 - g) zagregowane informacje ilościowe na temat wynagrodzeń, z podziałem na kadre kierowniczą wyższego szczebla i pracowników, których działania mają istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, zawierające następujące dane:
 - (i) wysokość wynagrodzeń za dany rok obrotowy z podziałem na wynagrodzenie stałe i zmienne oraz liczba osób je otrzymujących;

- (ii) wysokość i forma wynagrodzenia zmiennego z podziałem na świadczenia pieniężne, akcje i instrumenty związane z akcjami oraz inne typy;
 - (iii) wysokość wynagrodzenia z odroczoną wypłatą z podziałem na części już przysługujące i jeszcze nieprzysługujące;
 - (iv) wysokość wynagrodzenia z odroczoną wypłatą przyznana w danym roku obrachunkowym, wypłacona i zmniejszona w ramach korekty o wyniki;
 - (v) płatności związane z przyjęciem do pracy i z odprawą w danym roku obrachunkowym oraz liczba beneficjentów takich płatności;
 - (vi) kwoty płatności związanych z odprawą dokonane w danym roku obrachunkowym, liczba beneficjentów takich płatności oraz wysokość najwyższej takiej płatności na rzecz jednej osoby;
- h) liczba osób, które otrzymały wynagrodzenie w wysokości co najmniej 1 mln EUR w roku obrachunkowym, w podziale na przedziały wynagrodzeń w wysokości 500 000 EUR.
2. W odniesieniu do instytucji mających duże znaczenie ze względu na ich wielkość, organizację wewnętrzną oraz charakter, zakres i złożoność działalności informację ilościową, o których mowa w niniejszym ustępie, są również podawane do publicznej wiadomości na poziomie osób, które rzeczywiście zarządzają działalnością instytucji w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy [do wstawienia przez OP].

Instytucje stosują się do wymogów określonych w niniejszym ustępie w sposób odpowiadający ich wielkości, organizacji wewnętrznej oraz charakterowi, zakresowi i złożoności działalności oraz nienaruszający przepisów dyrektywy 95/46/WE.

- 2a. ***Wszystkie instytucje przedstawiają krótkie oświadczenie na temat prowadzonej polityki w zakresie wynagrodzeń w swoim sprawozdaniu rocznym, zawierające w szczególności informacje dotyczące poziomu i rodzajów wynagrodzeń, procedury ustalania wysokości wynagrodzeń oraz warunków dotyczących wyników, których spełnienie warunkuje dostęp do krótko- i długoterminowych systemów zachęt.***

Artykuł 436

Dźwignia finansowa

- 1. ***Decyzję o tym, czy wskaźnik dźwigni ma zostać ujawniony podmiotom innym niż właściwe organy, należy podejmować tylko po pełnym rozważeniu wniosków sprawozdania na temat wpływu i skuteczności wskaźnika dźwigni oraz z uwzględnieniem decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie traktowania wskaźnika dźwigni. Decyzja w sprawie podawania wskaźników dźwigni poszczególnych instytucji do wiadomości publicznej jest podejmowana po zakończeniu odpowiedniego okresu obserwacji.***
- 1a. ***Te przedsiębiorstwa, które uznaje się za powodujące zagrożenie systemowe zgodnie z art. 132a, ujawniają jednak swój wskaźnik dźwigni od dnia 1 stycznia 2015 r.***
1. ***Jeżeli ujawnienie jest właściwe, instytucje podają do wiadomości publicznej następujące informacje na temat swojego wskaźnika dźwigni, jak określono w art. 416, oraz zarządzania***

ryzykiem nadmiernej dźwigni finansowej, jak określono w art. 4 ust. 2 lit. b) dyrektywy [do wstawienia przez OP]:

- a) wskaźnik dźwigni *wraz z objaśnieniem istotnych zmian we wskaźniku dźwigni*;
 - b) podział miary ekspozycji całkowitej;
 - c) opis procedur stosowanych w celu zarządzania ryzykiem nadmiernej dźwigni finansowej;
 - d) opis czynników, które miały wpływ na wskaźnik dźwigni w okresie, którego dotyczy ujawniony wskaźnik dźwigni.
2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitego wzoru do celów ujawniania informacji, o których mowa w ust. 1, oraz instrukcje dotyczące stosowania takiego wzoru.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Tytuł III

Wymogi kwalifikujące do stosowania poszczególnych instrumentów lub metod

Artykuł 437

Stosowanie metody IRB w odniesieniu do ryzyka kredytowego

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody IRB ujawniają następujące informacje:

- a) zezwolenie właściwego organu na stosowanie tej metody lub zmianę metody już stosowanej;
- b) wyjaśnienie i przegląd:
 - (i) struktury systemów ratingu wewnętrznego oraz powiązań między ratingami wewnętrznymi i zewnętrznymi;
 - (ii) stosowania oszacowań wewnętrznych do innych celów niż obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3;
 - (iii) procesu zarządzania ograniczeniem ryzyka kredytowego oraz uznawania technik ograniczenia ryzyka kredytowego;
 - (iv) mechanizmów kontroli systemów ratingowych (w tym opis stopnia ich niezależności i zakresów odpowiedzialności) oraz przeglądu systemów ratingowych;
- c) opis procesu ratingów wewnętrznych dostarczany oddzielnie dla następujących kategorii ekspozycji:
 - (i) rządy centralne i banki centralne;
 - (ii) instytucje;
 - (iii) przedsiębiorstwa, w tym MŚP, kredytowanie specjalistyczne i nabyte należności korporacyjne;
 - (iv) ekspozycje detaliczne dla każdej kategorii ekspozycji, którym odpowiadają różne rodzaje korelacji wymienione w art. 149 ust. 1–4;
 - (v) papiery kapitałowe;
- d) wartości ekspozycji w odniesieniu do każdej kategorii ekspozycji określonych w art. 142. Ekspozycje wobec rządów centralnych i banków centralnych, instytucji i przedsiębiorstw w przypadkach, w których do obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem instytucje stosują własne oszacowania wartości LGD lub współczynniki konwersji, ujawnia się oddzielnie od ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje nie stosują takich oszacowań;

- e) w celu umożliwienia miarodajnego zróżnicowania ryzyka kredytowego w odniesieniu do każdej kategorii ekspozycji (rządy centralne i banki centralne, instytucje, przedsiębiorstwa i papiery kapitałowe) oraz w odniesieniu do wystarczającej liczby klas jakości dłużników (w tym dłużników, którzy nie wykonali zobowiązania) instytucje ujawniają następujące informacje:
- (i) ekspozycję całkowitą, w tym w odniesieniu do kategorii ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, instytucji i przedsiębiorstw – sumę niespłaconych kredytów i wartości ekspozycji dla niewykorzystanych zobowiązań; w odniesieniu do papierów kapitałowych – pozostającą kwotę należną;
 - (ii) średnią wagę ryzyka ekspozycji ważonych ryzykiem;
 - (iii) w przypadku instytucji stosujących własne oszacowania współczynników konwersji do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem – kwotę niewykorzystanych zobowiązań i średnią wartość ekspozycji ważonych ryzykiem dla każdej kategorii ekspozycji;
- f) w przypadku kategorii ekspozycji detalicznych oraz każdej z kategorii określonych w lit. c) ppkt (iv) – albo informacje określone w lit. e) powyżej (w stosownych przypadkach przedstawione w sposób zbiorczy), albo analizę ekspozycji (niespłacone kredyty i wartości ekspozycji z tytułu niewykorzystanych zobowiązań) w odniesieniu do wystarczającej liczby klas oczekiwanych strat, aby umożliwić miarodajne zróżnicowanie ryzyka kredytowego (w stosownych przypadkach przedstawione w sposób zbiorczy);
- g) rzeczywiste korekty o szczególne ryzyko kredytowe za poprzedni okres dla każdej kategorii ekspozycji (w przypadku ekspozycji detalicznych, dla każdej z kategorii wymienionych w lit. c) ppkt (iv)) oraz różnicę w stosunku do wcześniejszych doświadczeń;
- h) opis czynników, które miały wpływ na poniesione straty w poprzednim okresie (na przykład, czy dana instytucja zaobserwowała wyższe niż średnie współczynniki niewykonania zobowiązań lub wyższe niż średnie wartości LGD i współczynników konwersji);
- i) oszacowania danej instytucji w zestawieniu z rzeczywistymi wynikami w dłuższej perspektywie czasowej. Informacje te obejmują co najmniej oszacowania strat w zestawieniu z rzeczywistymi stratami w każdej kategorii ekspozycji (w przypadku ekspozycji detalicznych – dla każdej z kategorii określonych w lit. c) ppkt (iv)) w okresie, który jest wystarczający do miarodajnej oceny funkcjonowania procesów ratingu wewnętrznego dla każdej kategorii ekspozycji (w przypadku ekspozycji detalicznych – dla każdej z kategorii określonych w lit. c) ppkt (iv)). W stosownych przypadkach instytucje dokonują dalszego podziału powyższych informacji w celu przeprowadzenia analizy wartości PD oraz – w przypadku instytucji stosujących własne oszacowania wartości LGD lub współczynników konwersji – w celu porównania wyników oszacowania wartości LGD i współczynnika konwersji z oszacowaniami przedstawionymi w ujawnionych informacjach dotyczących ilościowej oceny ryzyka, o których mowa powyżej;
- j) w odniesieniu do wszystkich kategorii ekspozycji określonych w art. 142 i każdej kategorii ekspozycji, którym odpowiadają różne rodzaje korelacji wymienione w art. 149 ust. 1–4:
- (i) w przypadku instytucji stosujących własne oszacowania wartości LGD do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem – średnie wartości LGD i PD ważone

ekspozycją w ujęciu procentowym dla każdej właściwej lokalizacji geograficznej ekspozycji kredytowych;

- (ii) w przypadku instytucji, które nie stosują własnych oszacowań wartości LGD – średnią wartość PD ważoną ekspozycją w ujęciu procentowym dla każdej właściwej lokalizacji geograficznej ekspozycji kredytowych.

Do celów lit. c) przedmiotowy opis zawiera informacje na temat typów ekspozycji w ramach danej kategorii ekspozycji, definicje, metody oraz dane służące do oszacowania i walidacji wartości PD, a także, w stosownych przypadkach, wartości LGD i współczynników konwersji, w tym założenia użyte przy obliczaniu tych zmiennych, oraz opisy istotnych odstępstw od definicji niewykonania zobowiązania określonej w art. 174, w tym szerokie segmenty portfela, których te odstępstwa dotyczą.

Do celów lit. j) „właściwa lokalizacja geograficzna ekspozycji kredytowych” oznacza ekspozycje w państwach członkowskich, w których instytucja uzyskała zezwolenie, oraz w państwach członkowskich lub państwach trzecich, w których instytucje prowadzą działalność za pośrednictwem oddziału lub jednostki zależnej.

Artykuł 438

Stosowanie technik ograniczenia ryzyka kredytowego

Instytucje wykorzystujące techniki ograniczenia ryzyka kredytowego ujawniają następujące informacje:

- a) zasady i procedury dotyczące kompensowania pozycji bilansowych i pozabilansowych oraz zakres, w jakim dana jednostka takie kompensowanie wykorzystuje;
- b) zasady i procedury dotyczące wyceny zabezpieczeń i zarządzania nimi;
- c) opis głównych rodzajów zabezpieczeń przyjętych przez daną instytucję;
- d) główne rodzaje gwarantów i kontrahentów kredytowych instrumentów pochodnych oraz ich wiarygodność kredytową;
- e) informacje na temat koncentracji ryzyka rynkowego lub kredytowego w ramach podjętych działań w zakresie ograniczenia ryzyka kredytowego;
- f) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej lub metody IRB, ale niedokonujących własnych oszacowań wartości LGD lub współczynników konwersji w odniesieniu do danej kategorii ekspozycji – całkowitą wartość ekspozycji podaną oddzielnie dla każdej kategorii ekspozycji (w stosownych przypadkach po skompensowaniu pozycji bilansowych lub pozabilansowych), która jest objęta – po zastosowaniu korekt z tytułu zmienności – uznanym zabezpieczeniem finansowym lub innym uznanym zabezpieczeniem;
- g) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej lub metody IRB – całkowitą wartość ekspozycji podaną oddzielnie dla każdej kategorii ekspozycji (w stosownych przypadkach po skompensowaniu pozycji bilansowych lub pozabilansowych), która jest objęta gwarancjami lub kredytowymi instrumentami pochodnymi. W przypadku kategorii ekspozycji kapitałowych wymóg ten stosuje się do

każdej metody określonej w art. 150.

Artykuł 439

Stosowanie metod zaawansowanego pomiaru w odniesieniu do ryzyka operacyjnego

Instytucje, które do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego stosują metody zaawansowanego pomiaru określone w art. 310–313, ujawniają opis zastosowania ubezpieczeń i innych mechanizmów transferu ryzyka w celu ograniczenia tego ryzyka.

Artykuł 440

Stosowanie wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka rynkowego

Instytucje obliczające swoje wymogi kapitałowe zgodnie z art. 352 ujawniają następujące informacje:

- a) w odniesieniu do każdego uwzględnionego subportfela:
 - (i) cechy zastosowanych modeli;
 - (ii) w stosownych przypadkach w odniesieniu do modeli wewnętrznych w zakresie dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oraz transakcji korelacyjnych – zastosowane metody i rodzaje ryzyka mierzone za pomocą modelu wewnętrznego, w tym opis metody zastosowanej przez daną instytucję w celu określenia horyzontów płynnościowych, metod zastosowanych w celu dokonania oceny kapitałowej, która jest spójna z wymaganą normą ostrożnościową, a także metod zastosowanych w celu walidacji modelu;
 - (iii) opis testu warunków skrajnych zastosowanego do subportfela;
 - (iv) opis metod zastosowanych w celu weryfikacji historycznej oraz walidacji dokładności i spójności modeli wewnętrznych i procesów modelowania;
- b) zakres zezwolenia wydanego przez właściwy organ;
- c) opis zakresu i metod zgodności z wymogami określonymi w art. 99 i 100;
- d) najwyższą, najniższą i średnią wartość następujących pozycji:
 - (i) codziennych miar wartości zagrożonej w okresie sprawozdawczym oraz na koniec tego okresu;
 - (ii) miar wartości zagrożonej w warunkach skrajnych w okresie sprawozdawczym oraz na koniec tego okresu;
 - (iii) wartość ryzyka w zakresie dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oraz w zakresie ryzyka szczególnego związanego z korelacyjnym portfelem transakcyjnym w okresie sprawozdawczym oraz na koniec tego okresu;
- e) elementy wymogu w zakresie funduszy własnych określone w art. 353;

- f) średni ważony horyzont płynnościowy dla każdego subportfela objętego modelami wewnętrznymi w zakresie dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oraz w zakresie transakcji korelacyjnych;
- g) porównanie codziennych miar wartości zagrożonej na koniec dnia z jednodniowymi zmianami wartości portfela na koniec kolejnego dnia roboczego wraz z analizą wszelkich istotnych przekroczeń w okresie sprawozdawczym.

CZEŚĆ DZIEWIĄTA

AKTY DELEGOWANE I WYKONAWCZE

Artykuł 441 Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 445 w odniesieniu do następujących aspektów:

- a) wyjaśnienia definicji zawartych w art. 4, 22, 137, 148, 188, 237, 267, 294, 371 i 400 w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia. **Jeżeli jednak od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2013 r. złożony zostaje inny wniosek w procedurze współdecyzji zmieniający niniejsze rozporządzenie lub dyrektywę [do wstawienia przez OP], we wniosku tym uwzględnia się wyjaśnienie definicji stosowanych do ustanowienia wymogów określających wskaźnik pokrycia płynności;**
 - b) wyjaśnienia definicji zawartych w art. 4, 22, 137, 148, 188, 237, 267, 294, 371 i 400 w celu uwzględnienia – w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia – zmian na rynkach finansowych. **Jeżeli jednak od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2013 r. złożony zostaje inny wniosek w procedurze współdecyzji zmieniający niniejsze rozporządzenie lub dyrektywę [do wstawienia przez OP], we wniosku tym uwzględnia się wyjaśnienie definicji stosowanych do ustanowienia wymogów określających wskaźnik pokrycia płynności;**
 - c) zmiany wykazu kategorii ekspozycji zawartego w art. 107 i 142 w celu uwzględnienia zmian na rynkach finansowych;
 - d) kwoty określonej w art. 118 lit. c), art. 142 ust. 5 lit. a), art. 148 ust. 4 i art. 158 ust. 4 w celu uwzględnienia skutków inflacji;
 - e) wykazu i klasyfikacji pozycji pozabilansowych w załącznikach I i II;
 - f) dostosowania kategorii firm inwestycyjnych zawartych w art. 90 ust. 1 i art. 91 ust. 1 w celu uwzględnienia zmian na rynkach finansowych;
 - g) wyjaśnienia wymogu określonego w art. 92 w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia;
 - ga) **zmiany formatu, struktury i poziomu wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 295, 296, 297, 298, 299 i 300 w celu uwzględnienia modyfikacji standardów międzynarodowych dotyczących ekspozycji wobec partnera centralnego;**
 - h) wyjaśnienia wyłączeń przewidzianych w art. 389;
- I**
- ia) **zaktualizowanej metody obliczania wymogów dotyczących funduszy własnych w kontekście ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej, o którym mowa w części III tytuł VI, po sporządzeniu przez EUNB sprawozdania, o którym mowa w art. 486a;**

- j) wprowadzania zmian do miary kapitału i miary całkowitej ekspozycji składających się na wskaźnik dźwigni, o którym mowa w art. 416 ust. 2, w celu zlikwidowania wszelkich niedociągnięć wykrytych na podstawie sprawozdań, o których mowa w art. 417 ust. 1, przed wymaganą datą publikacji wskaźnika dźwigni przez instytucje, jak określono w art. 436 ust. 1 lit. a).

Artykuł 442 *Dostosowania techniczne i korekty*

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 445 w celu dokonania dostosowania technicznego i korekt elementów innych niż istotne następujących przepisów, aby uwzględnić zmiany na rynkach finansowych, w szczególności nowych produktów finansowych, w celu dokonania dostosowań do wprowadzonych po przyjęciu niniejszego rozporządzenia zmian w innych aktach prawodawczych UE dotyczących usług finansowych i rachunkowości, w tym standardów rachunkowości opartych na rozporządzeniu (UE) nr 1605/2002, lub w celu odzwierciedlenia konwergencji praktyki nadzorczej:

- a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego określonych w art. 106–129 i w art. 138–187;
- b) skutków ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 189–236;
- c) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu sekurytyzacji określonych w art. 238–261;
- d) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta określonych w art. 267–300;
- e) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego określonych w art. 304–313;
- f) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonych w art. 314–367;
- g) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia określonych w art. 368 i 369;
- h) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej określonych w art. 373, 374 i 375;
- i) części drugiej i art. 95 w wyniku zmian w standardach lub wymogach rachunkowości z uwzględnieniem wymogów określonych w prawie unijnym lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych.

Artykuł 443 *Wymogi ostrożnościowe*

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 445 w celu nakładania **na okres jednego roku**, w szczególności na podstawie zalecenia lub opinii ERRS lub EUNB **lub na**

wniosek państwa członkowskiego, bardziej rygorystycznych wymogów ostrożnościowych **■**, jeżeli jest to konieczne, aby zareagować na zmiany w natężeniu ryzyka mikroostrożnościowego i makroostrożnościowego wynikającego ze zmiany sytuacji na rynku, która nastąpi po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, dotyczących:

- a) **■** poziomu funduszy własnych określonego w art. 87;
- b) filtrów ostrożnościowych określonych w art. 29–32;
- c) odliczeń od elementów funduszy własnych określonych w art. 33, 53 i 63;
- d) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego określonych w art. 106–129 i w art. 138–187;
- e) skutków ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 189–236;
- f) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu sekurytyzacji określonych w art. 238–261;
- g) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego zgodnie z art. 268–300;
- h) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego określonych w art. 304–313;
- i) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonych w art. 314–367;
- j) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia określonych w art. 368 i 369;
- k) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej określonych w art. 373, 374 i 375.
- ka) wymogów w zakresie dużych ekspozycji określonych w art. 381 oraz w art. 384–392;**
- kb) ogólnych zasad i kryteriów technicznych w zakresie przejrzystości i ujawniania określonych w art. 419–420 oraz w art. 422–436;**
- kc) wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej określonych w art. 418–440;**
- kd) wymogów w zakresie ryzyka utraty płynności określonych w artykułach w części szóstej niniejszego rozporządzenia, w tym wszystkich zmienionych lub dodatkowych wymogów wprowadzonych na mocy wniosków ustawodawczych przewidzianych w art. 481 niniejszego rozporządzenia;**
- ke) wymogów w zakresie dźwigni określonych w artykułach w części siódmej niniejszego rozporządzenia, w tym wszystkich zmienionych lub dodatkowych wymogów dotyczących dźwigni i wprowadzonych na mocy wniosków ustawodawczych przewidzianych w art. 482 niniejszego rozporządzenia.**

ERRS jest uprawniona do przyjmowania opinii i zaleceń skierowanych do Komisji zgodnie

z rozporządzeniem (UE) nr 1092/2010 w odniesieniu do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 445 w celu zmiany lub rozszerzenia listy wymogów ostrożnościowych określonej w akapicie pierwszym lit. a)-k).

Do celów wdrażania opinii i zaleceń, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 445.

■

Artykuł 443a

Wymogi ostrożnościowe ustanowione na szczeblu krajowym

- 1. Wyznaczone organy, z własnej inicjatywy lub na podstawie zalecenia ERRS zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1092/2010, mogą nałożyć bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe na instytucje – jeżeli stwierdzono występowanie ryzyka makroostrożnościowego zagrażającego stabilności finansowej na poziomie krajowym. Organy te powiadamiają o tym fakcie Komisję, Radę, ERRS i EUNB oraz przedkładają stosowne dowody, w tym:*
 - a) zmiany w natężeniu określonego ryzyka makroostrożnościowego;*
 - b) przyczyny przemawiające za podejściem krajowym, a nie podejściem opartym na instytucji;*
 - c) projekt środków krajowych służących złagodzeniu określonego ryzyka makroostrożnościowego, w tym:*
 - (i) wymogów w zakresie dużych ekspozycji określonych w art. 381 oraz w art. 384–392;*
 - (ii) wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej określonych w art. 418–440;*
 - (iii) dostosowania wag ryzyka w celu namierzenia baniek dotyczących aktywów w różnych sektorach oraz nadmiernych ekspozycji wewnątrz sektora finansowego;*
 - (iv) wymogów w zakresie ryzyka utraty płynności określonych w artykułach w części szóstej niniejszego rozporządzenia, w tym wszystkich zmienionych lub dodatkowych wymogów wprowadzonych na mocy wniosków ustawodawczych przewidzianych w art. 481 niniejszego rozporządzenia;*
 - (v) wymogów w zakresie dźwigni określonych w artykułach w części siódmej niniejszego rozporządzenia, w tym wszystkich zmienionych lub dodatkowych wymogów dotyczących dźwigni i wprowadzonych na mocy wniosków ustawodawczych przewidzianych w art. 482 niniejszego rozporządzenia;*
 - (vi) wyodrębniania w celu ustanowienia minimalnych wymogów kapitałowych mających zastosowanie do portfeli kredytów MŚP, działalności w zakresie finansowania handlu lub innych określonych rodzajów działalności*

w zakresie akcji kredytowej mających zasadnicze znaczenie dla wzrostu gospodarczego w celu zapobieżenia nadmiernemu delewarowaniu oraz zachęcania do udzielania kredytów na rzecz gospodarki realnej;

- d) wyjaśnienia, dlaczego wyznaczone organy uważają, że takie projekty środków w sposób właściwy i skuteczny będą służyć rozwiązaniu sytuacji;*
- e) art. 119 i 160 niniejszego rozporządzenia oraz art. 100 i 126 dyrektywy [do wstawienia przez OP] nie mogą odpowiednio zaradzić stwierdzonemu ryzyku makroostrożnościowemu.*

- 1a. W przypadku gdy wyznaczony organ działa na podstawie zalecenia ERRS zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1092/2010, może on nałożyć ze skutkiem natychmiastowym bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe na instytucje – jeżeli stwierdzono występowanie ryzyka makroostrożnościowego zagrażającego stabilności finansowej na poziomie krajowym, zgodnie z ust. 1 lit. c).*
- 2. W przypadku gdy wyznaczony organ działa z własnej inicjatywy, w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, EUNB i ERRS przedstawiają opinię na temat kwestii, o których mowa w ust. 1. Jeżeli EUNB lub ERRS przedstawiają negatywną opinię w sprawie dowodów, w ciągu trzech miesięcy wyznaczone organy odpowiednio zmieniają swoje powiadomienie. Komisja podejmuje decyzję w sprawie środków zaproponowanych przez właściwe organy w ciągu trzech miesięcy lub – w przypadku zmiany powiadomienia – w ciągu jednego miesiąca po przedłożeniu zmienionego powiadomienia. W uzasadnionej decyzji Komisja uwzględnia w szczególności wszelkie zakłócenia na jednolitym rynku, jakie mogą wynikać z zaproponowanych środków, jak również opinie przedstawione przez EUNB i ERRS. W przypadku braku decyzji ze strony Komisji wyznaczony organ może wprowadzić środek będący przedmiotem powiadomienia. W przypadku negatywnej decyzji ze strony Komisji wyznaczony organ może zwrócić się z tą sprawą do Rady i Parlamentu, które podejmują decyzję w sprawie przyjęcia zaproponowanego środka.*
- 3. Bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe, o których mowa w ust. 1, stosuje się jedynie poprzez zaostwienie wymogów w postaci dostosowywania kwot, wskaźników ilościowych i ograniczeń dotyczących obszarów wymienionych w ust. 1 oraz w pełnej zgodności ze wszystkimi innymi aspektami przepisów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP]. Właściwe organy łagodzą bardziej rygorystyczne wymogi, jak tylko ryzyko makroostrożnościowe znika.*
- 4. Środki przyjęte na mocy ust. 1 mają zastosowanie do wszystkich instytucji, którym właściwy organ udzielił zezwolenia na mocy niniejszej dyrektywy, działających na terytorium danego państwa członkowskiego, lub do klas takich instytucji określonych na podstawie analiz makroostrożnościowych przeprowadzonych przez organy makroostrożnościowe.*
- 5. Właściwy organ makroostrożnościowy, ERRS i EUNB publikują na swoich stronach internetowych bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe przyjęte przez organy krajowe na mocy ust. 1.*
- 6. ERRS może ocenić istnienie ryzyka systemowego za pomocą środków przyjętych przez wyznaczony organ, jego potencjalny wpływ na inne państwa członkowskie lub na system finansowy całej Unii Europejskiej oraz konsekwencje i efekty zewnętrzne dla innych*

państw członkowskich, jakie mogą wynikać z zaostrzenia wymogów przyjętych zgodnie z ust. 1. ERRS przeprowadza powyższą ocenę na wniosek Komisji lub co najmniej trzech państw członkowskich.

7. *Jeżeli Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego ustali, że stwierdzone ryzyko makroostrożnościowe dla stabilności finansowej, ocenione zgodnie z ust. 6, które doprowadziło do wprowadzenia bardziej rygorystycznych wymogów ostrożnościowych, jest nieuzasadnione lub już nie występuje, państwa członkowskie uchylają zaostrzone wymogi i powracają do stosowania przepisów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr .../2012 z dnia ... [w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych]. Jeżeli tak się nie stanie, ERRS wydaje zalecenie, aby Komisja podjęła działania przeciwko danemu państwu członkowskiemu.*
- 7a. *Jeżeli państwo członkowskie podejmie decyzję o niezastosowaniu się do zalecenia ERRS dotyczącego nałożenia bardziej rygorystycznych wymogów ostrożnościowych na instytucję, ERRS wydaje zalecenie, aby Komisja podjęła działania przeciwko państwu członkowskiemu, jeżeli dane państwo członkowskie nie działa odpowiednio z punktu widzenia ryzyka systemowego.*
8. *Jeżeli państwo członkowskie nakłada bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe na mocy ust. 1, inne państwo członkowskie może, z inicjatywy własnej lub na podstawie zalecenia ERRS, uznać te wymogi w celu ich stosowania do instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie w odniesieniu do działań tych instytucji w państwie członkowskiemu, które jako pierwsze nałożyło te bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe. EUNB posiada uprawnienia w zakresie opracowywania projektów wykonawczych standardów technicznych w celu określania i mierzenia działań, które są istotne dla celów niniejszego ustępu. ERRS i EUNB publikują na swoich stronach internetowych bardziej rygorystyczne wymogi ostrożnościowe przyjęte przez organy krajowe.*
9. *ERRS w porozumieniu z Komisją i EUNB dokonuje co najmniej raz w roku przeglądu swojej decyzji i może zgodnie z tym przeglądem przyjmować decyzje o przedłużeniu – każdorazowo o kolejny rok – okresu stosowania środków krajowych.*
10. *Na potrzeby stosowania niniejszego artykułu „wyznaczony organ” oznacza organ przewidziany w art. 126 ust. 1 dyrektywy (UE) nr [COM(2011)0453 final].*
11. *Żaden przepis niniejszego artykułu nie narusza zadań i uprawnień powierzonych już Komisji, EUNB i ERRS na podstawie Traktatu i obowiązujących rozporządzeń.*

Artykuł 444 Płynność

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 445 w celu szczegółowego określenia wymogu ogólnego ustanowionego w art. 401. Podstawę takiej specyfikacji stanowią pozycje, które należy uwzględnić w sprawozdaniach zgodnie z częścią szóstą tytułu II. W ramach aktu delegowanego określa się również okoliczności, w jakich właściwe organy muszą nałożyć na instytucje kredytowe określone poziomy wpływów i rozchodów w celu uwzględnienia ryzyka szczególnego, na które są one narażone.

- 1a. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 445 w celu szczegółowego określenia wymogów ogólnych ustanowionych w art. 401a (nowy). Podstawę takiej specyfikacji stanowią pozycje, które należy uwzględnić w sprawozdaniach zgodnie z częścią szóstą tytuł III. W ramach aktu delegowanego określa się również okoliczności, w jakich właściwe organy muszą nałożyć na instytucje kredytowe określone wymogi dotyczące stabilności finansowania oraz wymogi dotyczące dostępnego finansowania w celu uwzględnienia ryzyka szczególnego, na które są one narażone.**
2. Komisja posiada uprawnienia do zmiany pozycji, o których mowa w ust. 1 *i ust. 1a (nowy)*, lub dodania dodatkowych pozycji wyłącznie w przypadku, gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:
- a) wymóg dotyczący pokrycia płynności *i wymóg dotyczący stabilności finansowania* oparty na tych kryteriach, rozważany indywidualnie albo łącznie, miałby istotny szkodliwy wpływ na działalność i profil ryzyka instytucji europejskich lub *stabilność oraz właściwe funkcjonowanie rynków finansowych lub gospodarki*; lub
 - b) zmiana jest odpowiednia w celu dostosowania danych pozycji do uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym standardów w zakresie nadzoru płynnościowego.
- Do celów lit. a) przy obliczaniu skutków wymogu dotyczącego pokrycia płynności *i wymogu dotyczącego stabilności finansowania* opartego na tych kryteriach Komisja uwzględnia sprawozdania, o których mowa w art. 481 ust. 1, 2 *i 3*.
3. Komisja przyjmuje pierwszy akt delegowany, o którym mowa w ust. 1, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2015 r. Ten akt delegowany przyjęty zgodnie z niniejszym artykułem nie stosuje się jednak przed dniem 1 stycznia 2015 r.
- 3a. Komisja przyjmuje pierwszy akt delegowany, o którym mowa w ust. 1a (nowy), najpóźniej do dnia 31 grudnia 2018 r. Ten akt delegowany nie stosuje się jednak przed dniem 1 stycznia 2018 r.**

Artykuł 445

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Przekazania uprawnień, o których mowa w art. 441–444, dokonuje się na czas nieokreślony począwszy od dnia, o którym mowa w art. 488.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 441–444, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 441–444 wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie *trzech miesięcy* od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub kiedy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o *trzy miesiące* z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 447
Europejski Komitet Bankowy

1. W zakresie przyjmowania aktów wykonawczych Komisję wspomaga Europejski Komitet Bankowy ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2004/10/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

CZEŚĆ DZIESIĄTA PRZEPISY PRZEJŚCIOWE, SPRAWOZDANIA I PRZEGLĄDY

Tytuł I Przepisy przejściowe

Rozdział 1

Wymogi w zakresie funduszy własnych, niezrealizowane zyski i straty wyceniane według wartości godziwej, odliczenia oraz *korekta wyceny kredytowej*

SEKCJA 1

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH

Artykuł 448

Wymogi w zakresie funduszy własnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 87 ust. 1 lit. a) i b) instytucje spełniają następujące wymogi w zakresie funduszy własnych:
 - a) stale, w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.:
 - (i) utrzymują współczynnik kapitałowy kapitału podstawowego Tier I na poziomie ■ 4,5%;
 - (ii) utrzymują współczynnik kapitałowy kapitału Tier I na poziomie ■ 6%;
 - b) stale, w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.:
 - (i) utrzymują współczynnik kapitałowy kapitału podstawowego Tier I na poziomie ■ 4,5%;
 - (ii) utrzymują współczynnik kapitałowy kapitału Tier I na poziomie ■ 6%.

Artykuł 449

Niezrealizowane straty wyceniane według wartości godziwej

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 32 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. **właściwe organy określają mającą zastosowanie wartość procentową niezrealizowanych strat wycenianych według wartości godziwej, którą** instytucje uwzględniają w obliczeniach pozycji kapitału podstawowego Tier I wyłącznie mającą

zastosowanie wartość procentową niezrealizowanych strat wycenianych według wartości godziwej, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w art. 30.

2. Do celów ust. 1 ma zastosowanie wartość procentowa:
 - a) 0 % w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;
 - b) 20 % w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
 - c) 40 % w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
 - d) 60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.; oraz
 - e) 80 % w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

█

Artykuł 450

Niezrealizowane zyski wyceniane według wartości godziwej

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 32 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. **właściwe organy określają mającą zastosowanie wartość procentową niezrealizowanych zysków wycenianych według wartości godziwej, której** instytucje nie usuwają z pozycji kapitału podstawowego Tier I █, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w art. 30. Uzyskaną rezydualną kwotę usuwa się z pozycji kapitału podstawowego Tier I.
2. Do celów ust. 1 mająca zastosowanie wartość procentowa wynosi 0% w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., natomiast po tym terminie wartość ta wynosi:
 - a) █ 20% w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
 - b) █ 40% w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
 - c) █ 60% w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
 - d) █ 80% w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.
3. Na zasadzie odstępstwa od art. 59 instytucje uwzględniają mającą zastosowanie wartość procentową kwoty rezydualnej usuniętej z kapitału podstawowego Tier I zgodnie z ust. 1 w pozycjach w Tier II w zakresie, w jakim te niezrealizowane zyski wyceniane według wartości godziwej zostałyby uznane za dodatkowe fundusze własne zgodnie z krajowymi przepisami transponującymi dyrektywę 2006/48/WE. Mająca zastosowanie wartość procentowa mieści się w następujących przedziałach:
 - a) 100% w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;
 - b) 80% w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
 - c) 60% w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
 - d) 40% w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.

- e) 20% w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

SEKCJA 3
ODLICZENIA
PODSEKCJA 1
ODLICZENIA OD POZYCJI KAPITAŁU PODSTAWOWEGO TIER I

Artykuł 451
Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 33 ust. 1 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. mają zastosowanie następujące przepisy:
 - a) instytucje odliczają od pozycji kapitału podstawowego Tier I określoną w art. 458 mającą zastosowanie wartość procentową kwot, które zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. a)–h) należy odliczyć, z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności oraz wynikających z różnic przejściowych;
 - b) instytucje stosują odpowiednie przepisy określone w art. 453 w odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, które należy odliczyć zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. a)–h), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności oraz wynikających z różnic przejściowych;
 - c) od pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucje odliczają określoną w art. 458 mającą zastosowanie wartość procentową łącznej kwoty, którą zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. c) oraz i) należy odliczyć po zastosowaniu przepisów art. 452;
 - d) instytucje stosują w stosownych przypadkach wymogi określone w art. 453 ust. 4 lub art. 453 ust. 10 w odniesieniu do łącznej rezydualnej kwoty pozycji, które zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. c) oraz i) należy odliczyć po zastosowaniu przepisów art. 452.
2. Instytucje określają część łącznej rezydualnej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. d), która podlega przepisom art. 453 ust. 4, jako iloraz kwoty określonej w lit. a) i kwoty określonej w lit. b):
 - a) kwota aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, o których mowa w art. 452 ust. 2 lit. a);
 - b) suma kwot, o których mowa w art. 452 ust. 2 lit. a) i b).
3. Instytucje określają część łącznej rezydualnej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. d), która podlega przepisom art. 453 ust. 10, jako iloraz kwoty określonej w lit. a) i kwoty określonej w lit. b):
 - a) kwota bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, o której mowa w art. 452 ust. 2 lit. b);
 - b) suma kwot, o których mowa w art. 452 ust. 2 lit. a) i b).

Artykuł 452
Wylączenia z odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Do celów niniejszego artykułu odpowiednie pozycje kapitału podstawowego Tier I obejmują pozycje kapitału podstawowego Tier I danej instytucji obliczane po zastosowaniu przepisów art. 3 i dokonaniu odliczeń zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. a)–h) oraz j), k) i l), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności oraz wynikających z różnic przejściowych.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 45 ust. 1 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje nie odliczają pozycji wymienionych w lit. a) i b), których łączna wartość jest równa lub mniejsza niż 15% wartości odpowiednich pozycji kapitału podstawowego Tier I danej instytucji:
 - a) aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, których łączna wartość jest równa lub mniejsza niż 10% wartości odpowiednich pozycji kapitału podstawowego Tier I;
 - b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę – łącznej wartości bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I danej jednostki, która jest równa lub mniejsza niż 10% wartości odpowiednich pozycji kapitału podstawowego Tier I.
3. Na zasadzie odstępstwa od art. 45 ust. 2 pozycjom wyłączonym z odliczeń zgodnie z ust. 2 nadaje się wagę ryzyka równą 250%. Pozycje, o których mowa w ust. 2 lit. b), podlegają w stosownych przypadkach wymogom części trzeciej tytuł IV.

Artykuł 453
Pozycje niepodlegające odliczeniu od kapitału podstawowego Tier I

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 33 ust. 1 lit. a)–i) w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje stosują niniejszy artykuł w odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, o których mowa w art. 451 ust. 1 lit. b) i d).
2. W odniesieniu do rezydualnej kwoty strat poniesionych w bieżącym roku obrachunkowym, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. a), instytucje stosują następujące podejście:
 - a) straty o istotnym znaczeniu odlicza się od pozycji w Tier I;
 - b) straty, które nie mają istotnego znaczenia, nie są odliczane.
3. Instytucje odliczają od pozycji w Tier I rezydualną kwotę wartości niematerialnych, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. b).
4. Nie odlicza się rezydualnej kwoty aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. c), i przypisuje się jej wagę ryzyka równą 0%.
5. Rezydualną kwotę pozycji, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. d), odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II.

6. Pozostałej kwoty aktywów z tytułu określonych świadczeń w ramach funduszu emerytalnego, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. e), nie odlicza się od żadnego elementu funduszy własnych i uwzględnia się ją w pozycji kapitału podstawowego Tier I w zakresie, w jakim kwota ta zostałaby uznana za fundusze własne podstawowe zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. a)–ca) dyrektywy 2006/48/WE.
7. W odniesieniu do rezydualnej kwoty posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. f), instytucje stosują następujące podejście:
 - a) kwotę bezpośrednich udziałów kapitałowych odlicza się od pozycji w Tier I;
 - b) kwoty pośrednich udziałów kapitałowych, w tym instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I, które dana instytucja może być zobowiązana nabyć na mocy istniejącego lub warunkowego zobowiązania umownego, nie odlicza się i nadaje się jej wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz w stosownych przypadkach stosuje się wobec niej wymogi określone w części trzeciej tytuł IV.
8. W odniesieniu do rezydualnej kwoty posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I właściwej jednostki, jeżeli dana instytucja ma z tą jednostką krzyżowe powiązania kapitałowe, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. g), instytucje stosują następujące podejście:
 - a) jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w daną właściwą jednostkę, kwotę posiadanych przez nią instrumentów w kapitale podstawowym Tier I danej jednostki traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 33 ust. 1 lit. h);
 - b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w daną właściwą jednostkę, kwotę posiadanych przez nią instrumentów w kapitale podstawowym Tier I danej jednostki traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 33 ust. 1 lit. i).
9. W odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. h), instytucje stosują następujące podejście:
 - a) kwoty, które należy odliczyć, odnoszące się do bezpośrednich udziałów kapitałowych odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;
 - b) kwot odnoszących się do pośrednich udziałów kapitałowych nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.
10. W odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. i), instytucje stosują następujące podejście:
 - a) kwoty, które należy odliczyć, odnoszące się do bezpośrednich udziałów kapitałowych odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;
 - b) kwot odnoszących się do pośrednich udziałów kapitałowych nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

PODSEKCJA 2

ODLICZENIA OD POZYCJI DODATKOWYCH W TIER I

Artykuł 454

Odliczenia od pozycji dodatkowych w Tier I

Na zasadzie odstępstwa od art. 53 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. stosuje się następujące podejście:

- a) od pozycji dodatkowych w Tier I instytucje odliczają określoną w art. 458 mającą zastosowanie wartość procentową kwot, które należy odliczyć zgodnie z art. 53;
- b) instytucje stosują wymogi określone w art. 455 w odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, które należy odliczyć zgodnie z art. 53.

Artykuł 455

Pozycje niepodlegające odliczeniu od pozycji dodatkowych w Tier I

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 53 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. w odniesieniu do rezydualnych kwot, o których mowa w art. 454 lit. b), stosuje się wymogi określone w niniejszym artykule.
2. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 53 lit. a), instytucje stosują następujące podejście:
 - a) bezpośrednio udziały kapitałowe we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I będące akcjami odlicza się od pozycji w Tier I według wartości księgowej;
 - b) bezpośrednich udziałów kapitałowych we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I niebędących akcjami nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach;
 - c) pośrednich udziałów kapitałowych we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I, w tym własnych instrumentów dodatkowych w Tier I, które dana instytucja może być zobowiązana nabyć na mocy istniejącego lub warunkowego zobowiązania umownego, nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.
3. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 53 lit. b), instytucje stosują następujące podejście:
 - a) jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę, z którą łączy ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę posiadanych przez nią bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w przedmiotowych instrumentach dodatkowych w Tier I danej jednostki traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 53 lit. c);

- b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę, z którą łączy ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę posiadanych przez nią bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w przedmiotowych instrumentach dodatkowych w Tier I danej jednostki traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 53 lit. d).
4. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 53 lit. c) i d), instytucje stosują następujące podejście:
- a) kwotę odnoszącą się do bezpośrednich udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 53 lit. c) i d), odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;
 - b) kwoty odnoszącej się do pośrednich udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 53 lit. c) i d), nie odlicza się i nadaje się jej wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec niej wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

PODSEKCJA 3

ODLICZENIA OD POZYCJI W TIER II

Artykuł 456

Odliczenia od pozycji w Tier II

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 63 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. stosuje się następujące podejście:
- a) od pozycji w Tier II instytucje odliczają określoną w art. 458 mającą zastosowanie wartość procentową kwot, które należy odliczyć zgodnie z art. 63;
 - b) instytucje stosują wymogi określone w art. 457 w odniesieniu do rezydualnych kwot, które należy odliczyć zgodnie z art. 63.

Artykuł 457

Odliczenia od pozycji w Tier II

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 63 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. w odniesieniu do rezydualnych kwot, o których mowa w art. 456 lit. b), stosuje się wymogi określone w niniejszym artykule.
2. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 63 lit. a), instytucje stosują następujące podejście:
- a) bezpośrednio udziały kapitałowe w instrumentach własnych w Tier II będące akcjami odlicza się od pozycji w Tier II według wartości księgowej;
 - b) bezpośrednio udziałów kapitałowych w instrumentach własnych w Tier II niebędących akcjami nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach;

- c) pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach własnych w Tier II, w tym instrumentów własnych w Tier II, które dana instytucja może być zobowiązana nabyć na mocy istniejącego lub warunkowego zobowiązania umownego, nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.
3. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 63 lit. b), instytucje stosują następujące podejście:
- a) jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę, z którą łączy ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę jej bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach Tier II danej jednostki traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 63 lit. c);
- b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji we właściwą jednostkę, z którą łączy ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę jej bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w Tier II danej jednostki traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 63 lit. d).
4. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 63 lit. c) i d), instytucje stosują następujące podejście:
- a) kwotę odnoszącą się do bezpośrednich udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 63 lit. c) i d), odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;
- b) kwoty odnoszącej się do pośrednich udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 63 lit. c) i d), nie odlicza się i nadaje się jej wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec niej wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

PODSEKCJA 4

WARTOŚCI PROCENTOWE MAJĄCE ZASTOSOWANIE PRZY DOKONYWANIU OBLICZEŃ

Artykuł 458

Wartości procentowe mające zastosowanie przy dokonywaniu odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I i w Tier II

1. Do celów art. 451 ust. 1 lit. a) i c), art. 454 lit. a) i art. 456 lit. a) mająca zastosowanie wartość procentowa **wynosi**:
- a) 0 ■ % w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;
- b) 20 ■ % w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
- c) 40 ■ % w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- d) 60 ■ % w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;

e) 80 % w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

2. Właściwe organy:

a) określają mającą zastosowanie wartość procentową mieszczącą się w przedziałach określonych w ust. 1 w odniesieniu do wszystkich następujących pozycji:

- (i) pozycji, o których mowa w art. 33 ust. 1 lit. a)–h), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;
- (ii) aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych oraz pozycji, o których mowa w art. 33 ust. 1;
- (iii) pozycji, o których mowa w art. 53 lit. a)–d);
- (iv) pozycji, o których mowa w art. 63 lit. a)–d);

b) publikują ustalenia dokonane zgodnie z lit. a).

2a. W przypadkach, w których niektóre zamknięte programy o zdefiniowanym świadczeniu w państwach członkowskich są podobne do pierwszego filara systemów zabezpieczenia społecznego, właściwe organy, na potrzeby art. 451 ust. 1 lit. a), mogą zezwolić na utrzymanie dodatkowych filtrów, o których mowa w art. 461 ust. 1 lit. a), do dnia 31 grudnia 2023 r.

Artykuł 459

Uznanie w ramach skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I instrumentów i pozycji niekwalifikujących się jako udziały mniejszości

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów części drugiej tytuł III w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. właściwe organy ustalają zgodnie z ust. 2 i 3, czy można uznać w ramach skonsolidowanych funduszy własnych pozycje, które kwalifikowałyby się jako rezerwy skonsolidowane zgodnie z krajowymi środkami transpozycji na mocy art. 65 dyrektywy 2006/48/WE, które nie kwalifikują się jako skonsolidowany kapitał podstawowy Tier I z któregośkolwiek z poniższych powodów:

- a) instrument nie kwalifikuje się jako instrument w kapitale podstawowym Tier I, a związane z nim zyski zatrzymane i azio emisyjne nie kwalifikują się jako pozycje skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I;
- b) w związku z art. 76 ust. 2;
- c) ponieważ jednostka zależna nie jest instytucją ani jednostką, która ze względu na mające zastosowanie prawo krajowe podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy [do wstawienia przez OP];
- d) ponieważ jednostka zależna nie jest całkowicie objęta konsolidacją na podstawie przepisów części pierwszej tytuł II rozdział 2.

2. Mająca zastosowanie wartość procentowa pozycji, o których mowa w ust. 1, które

kwalifikowałyby się jako rezerwy skonsolidowane zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 65 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikuje się jako skonsolidowany kapitał podstawowy Tier I.

3. Do celów ust. 2 **właściwe organy określają** mające zastosowanie wartości procentowe **w następujący sposób:**

- a) 100% w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;
- b) 80% w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
- c) 60% w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- d) 40% w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
- e) 20% w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

Artykuł 460

Uznanie w ramach skonsolidowanych funduszy własnych udziałów mniejszości i kwalifikującego się kapitału dodatkowego Tier I i Tier II

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 79 lit. b), art. 80 lit. b) i art. 82 lit. b) w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. wartości procentowe, o których mowa w tych literach, mnoży się przez mający zastosowanie współczynnik.

2. Do celów ust. 1 **właściwe organy określają** mający zastosowanie współczynnik **w następujący sposób:**

- a) 0 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;
- b) 0,2 w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
- c) 0,4 w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- d) 0,6 w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.; oraz
- e) 0,8 w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

Artykuł 461

Dodatkowe filtry i odliczenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 29–33, 53 i 63 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje dokonują korekt w celu uwzględnienia w pozycjach kapitału podstawowego Tier I, pozycjach w Tier I, pozycjach w Tier II lub pozycjach funduszy własnych lub w celu odliczenia od tych pozycji mającej zastosowanie wartości procentowej filtrów lub odliczeń wymaganych na mocy krajowych środków transpozycji art. 57, 61 i 66 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 13 i 16 dyrektywy 2006/49/WE, które nie są wymagane

zgodnie z przepisami części drugiej.

2. Do celów ust. 1 mająca zastosowanie wartość procentowa **wynosi**:
 - a) 100% w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;
 - b) 80% w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
 - c) 60% w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
 - d) 40% w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.; oraz
 - e) 20% w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwe organy ustalają, czy do celów niniejszego artykułu względem pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I, pozycji w Tier I, pozycji w Tier II lub funduszy własnych należy dokonać korekt w zakresie funduszy własnych lub ich elementów zgodnie z krajowymi środkami transpozycji dyrektywy 2006/48/WE lub dyrektywy 2006/49/WE, które nie są uwzględnione w części drugiej.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurami określonymi w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Rozdział 2

SEKCJA 5A

KOREKTA WYCENY KREDYTOWEJ

Artykuł 461a

Zakres stosowania transakcji na instrumentach pochodnych z funduszami emerytalnymi

Na zasadzie odstępstwa od art. 372 ust. 1, w okresie, o którym mowa w art. 68 ust. 1a rozporządzenia [...] w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji, z uwzględnieniem wszelkich okresów stanowiących jego przedłużenie przewidzianych w niniejszym artykule, instytucje nie obliczają wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej dla transakcji na instrumentach pochodnych, o których mowa w art. 71 rozporządzenia [...] oraz zawartych w ramach systemu emerytalnego zdefiniowanego w art. 2 tego rozporządzenia.

Artykuł 462

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do instrumentów stanowiących pomoc państwa

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 24–27, 48, 49, 59 i 60 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. niniejszy artykuł ma zastosowanie do instrumentów

kapitałowych, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) instrumenty te wyemitowano przed **datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia**;
- b) instrumenty te **wyemitowano w ramach programu dokapitalizowania zgodnie z zasadami pomocy państwa**;

na mocy art. 107 TFUE Komisja uznała przedmiotowe instrumenty za zgodne z rynkiem wewnętrznym;

2. Instrumenty, które kwalifikowały się zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I niezależnie od obu następujących warunków:
 - a) warunki określone w art. 26 nie są spełnione;
 - b) instrumenty wyemitowało przedsiębiorstwo, o których mowa w art. 25 oraz nie są spełnione warunki określone w art. 26 lub, w stosownych przypadkach, w art. 27.
3. Instrumenty, które kwalifikowały się zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. ca) i art. 66 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty w kapitale dodatkowym Tier I niezależnie od niespełnienia warunków określonych w art. 49 ust. 1.
4. Pozycje, które kwalifikowały się zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. f), g) lub h) i art. 66 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty w Tier II niezależnie od nieobjęcia tych pozycji w art. 59 lub niespełnienia warunków określonych w art. 60.

Artykuł 463

Kwalifikowanie się do zastosowania zasady praw nabytych wobec pozycji, które kwalifikowały się jako fundusze własne na mocy krajowych środków transpozycji dyrektywy 2006/48/WE

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie wyłącznie do instrumentów wyemitowanych przed dniem **31 grudnia 2012 r.**, niebędących instrumentami, o których mowa, w art. 462 ust. 1. ***Instytucjom nie wolno utrzymywać tych instrumentów, w szczególności wyemitowanych w okresie od dnia 12 września 2010 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., w nieproporcjonalnych ilościach. EUNB monitoruje tę sprawę i przedstawia sprawozdanie w tej sprawie do dnia 1 stycznia 2015 r.***
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 24–27, 48, 49, 59 i 60 niniejszy artykuł ma zastosowanie w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.
3. Z zastrzeżeniem limitu określonego w art. 464 ust. 2 kapitał w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/365/WE i związane z nim azio emisyjne, które kwalifikowały się jako fundusze własne podstawowe na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I niezależnie od niespełnienia przez dany kapitał warunków określonych w art. 262 lub, w stosownych przypadkach, w art. 27.
4. Z zastrzeżeniem limitu określonego w art. 464 ust. 3 instrumenty i związane z nimi azio

emisyjne, które kwalifikowały się jako fundusze własne podstawowe na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. ca) oraz art. 154 ust. 8 i 9 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako pozycje dodatkowe w Tier I niezależnie od niespełnienia warunków określonych w art. 49.

5. Z zastrzeżeniem limitów określonych w art. 464 ust. 4 pozycje i związane z nimi azio emisyjne, które kwalifikowały się na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. f), g) lub h) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako pozycje w Tier II niezależnie od nieuwzględnienia tych pozycji w przepisach art. 59 lub niespełnienia warunków określonych w art. 60.

- 5b. *Z zastrzeżeniem limitu określonego w art. 464 ust. 2 instrumenty, które do dnia 30 grudnia 2010 r. były bez ograniczeń uznawane w prawie krajowym za pozycje zgodnie z art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE oraz wchodzi w zakres 154 ust. 9 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I niezależnie od niespełnienia warunków określonych odpowiednio w art. 26 lub 27.***

Artykuł 464

Limity w zakresie stosowania zasady praw nabytych wobec pozycji zaliczających się do pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I i w Tier II

1. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. zakres, w jakim instrumenty, o których mowa w art. 463, kwalifikują się jako fundusze własne, zostaje ograniczony zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Wartość pozycji, o których mowa w art. 463 ust. 3 i które kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I, jest ograniczona do mającej zastosowanie wartości procentowej sumy wartości określonych w lit. a) i b):
 - a) kwoty nominalnej kapitału, o którym mowa w art. 463 ust. 3, który był wyemitowany na dzień 31 grudnia 2012 r.;
 - b) azia emisyjnego związanego z pozycjami, o których mowa w lit. a).
3. Wartość pozycji, o których mowa w art. 463 ust. 4, które kwalifikują się jako pozycje dodatkowe w Tier I, jest ograniczona do mającej zastosowanie wartości procentowej pomnożonej przez wynik odejmowania sumy wartości określonych w lit. c)–f) od sumy wartości określonych w lit. a) i b):
 - a) kwota nominalna instrumentów, o których mowa w art. 463 ust. 4, które pozostawały w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r.;
 - b) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. a);
 - c) wartość instrumentów, o których mowa w art. 463 ust. 4, która w dniu 31 grudnia 2012 r. przekraczała limity określone w krajowych środkach transpozycji art. 66 ust. 1 lit. a) i art. 66 ust. 1a dyrektywy 2006/48/WE;
 - d) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. c);

- e) kwota nominalna instrumentów, o których mowa w art. 463 ust. 4, które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r., ale które nie kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 467 ust. 4;
 - f) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. e).
4. Kwota pozycji, o których mowa w art. 463 ust. 5, które kwalifikują się jako pozycje w Tier II, jest ograniczona do mającej zastosowanie wartości procentowej wyniku odejmowania sumy wartości określonych w lit. e)–h) od sumy wartości określonych w lit. a)–d):
- a) kwota nominalna instrumentów, o których mowa w art. 463 ust. 5, które pozostawały w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r.;
 - b) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. a);
 - c) kwota nominalna podporządkowanego kapitału pożyczkowego, który znajdował się w obiegu w dniu 31 grudnia, pomniejszona o kwotę wymaganą zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 64 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2006/48/WE;
 - d) kwota nominalna pozycji, o których mowa w art. 463 ust. 5, innych niż instrumenty i podporządkowany kapitał pożyczkowy, o których mowa w lit. a) i c) niniejszego ustępu, które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r.;
 - e) kwota nominalna instrumentów i pozycji, o których mowa w art. 463 ust. 5, które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r. i przekraczały limity określone w krajowych środkach transpozycji art. 66 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE;
 - f) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. e);
 - g) kwota nominalna instrumentów, o których mowa w art. 463 ust. 5, które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r. i które nie kwalifikują się jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 468 ust. 4;
 - h) azio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. g).
5. Do celów niniejszego artykułu mające zastosowanie wartości procentowe, o których mowa w ust. 2–4, **wynoszą**:
- a) ■ 90% w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;
 - b) ■ 80% w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;
 - c) ■ 70% w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
 - d) ■ 60% w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
 - e) ■ 50% w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.;
 - f) ■ 40% w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.;
 - g) ■ 30% w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.;
 - h) ■ 20% w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

- i) 10% w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;

Artykuł 465

Pozycje wyłączone ze stosowania zasady praw nabytych w odniesieniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I lub pozycji dodatkowych w Tier I zaliczane do innych elementów funduszy własnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 48, 49, 59 i 60 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. jako pozycje, o których mowa w art. 463 ust. 4, instytucje mogą traktować kapitał oraz związane z nim azio emisyjne, o których mowa w art. 463 ust. 3, które są wyłączone z pozycji kapitału podstawowego Tier I, ponieważ ich wartość przekracza mającą zastosowanie wartość procentową określoną w art. 464 ust. 2, w zakresie, w jakim włączenie tego kapitału i związanego z nim azia emisyjnego nie przekracza mającego zastosowanie limitu procentowego, o którym mowa w art. 464 ust. 3.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 48, 49, 59 i 60 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje mogą traktować następujące elementy jako pozycje, o których mowa w art. 463 ust. 5, w zakresie, w jakim ich włączenie nie przekracza mającego zastosowanie limitu procentowego, o którym mowa w art. 464 ust. 4:
 - a) kapitał oraz związane z nim azio emisyjne, o których mowa w art. 463 ust. 3, które są wyłączone z pozycji kapitału podstawowego Tier I, ponieważ ich wartość przekracza mającą zastosowanie wartość procentową określoną w art. 464 ust. 2;
 - b) instrumenty i związane z nimi azio emisyjne, o których mowa w art. 463 ust. 4, których wartość przekracza mającą zastosowanie wartość procentową, o której mowa w art. 464 ust. 3.
3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi instrumenty funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 i 2, traktuje się jako objęte przepisami art. 464 ust. 4 lub 5 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

EUNB przedstawia Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 466

Amortyzacja pozycji traktowanych zgodnie z zasadą praw nabytych jako pozycje w Tier II

Pozycje, o których mowa w art. 463 ust. 5, które kwalifikują się jako pozycje w Tier II na podstawie art. 463 ust. 5 lub art. 464 ust. 2, podlegają wymogom określonym w art. 61.

Artykuł 466a
Instrumenty z preferencyjnymi wypłatami zysków

Niezależnie od przepisów art. 26 ust. 1 lit. h) instytucje mogą wypłacać zyski na wyższym poziomie z instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w lit. c) poniżej, niż z instrumentów, o których mowa w lit. a), jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) zgodnie ze statutem instytucji przyjętym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia możliwa jest emisja instrumentów w kapitale podstawowym Tier I z preferencyjnym prawem głosu;*
- b) instrumentami, o których mowa w lit. a), nie obraca się na rynku regulowanym;*
- c) nie są dostępne preferencyjne wypłaty zysków w przypadku instrumentów stanowiących przedmiot obrotu na rynku regulowanym.*

PODSEKCJA 2

WŁĄCZENIE INSTRUMENTÓW Z OPCJĄ KUPNA I ZACHĘTĄ DO UMORZENIA DO POZYCJI DODATKOWYCH W TIER I I POZYCJI TIER II

Artykuł 467
Instrumenty hybrydowe z opcją kupna i zachętą do umorzenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 48 i 49 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instrumenty, o których mowa w art. 463 ust. 4, które kwalifikowały się na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. ca) dyrektywy 2006/48/WE i które w swoich warunkach zawierają opcję kupna z zachętą do ich umorzenia przez daną instytucję, podlegają wymogom określonym w ust. 2–7.
2. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia dopiero przed dniem 1 stycznia 2013 r.
 - b) instytucja nie wykonała opcji kupna;
 - c) warunki określone w art. 49 są spełnione od dnia 1 stycznia 2013 r.
3. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 463 ust. 4 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu kwalifikują się bez ograniczeń jako pozycje dodatkowe w Tier I, pod warunkiem że:
 - a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2013 r.;
 - b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;

- c) warunki określone w art. 49 są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.
4. Od dnia 1 stycznia 2013 r. przedmiotowe instrumenty nie kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I i nie podlegają przepisom art. 463 ust. 4, jeżeli spełnione są następujące warunki:
- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia w okresie od dnia 20 lipca 2011 r. do dnia 1 stycznia 2013 r.;
 - b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;
 - c) warunki określone w art. 49 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.
5. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 463 ust. 4 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu nie kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, jeżeli spełnione są następujące warunki:
- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tej dacie;
 - b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;
 - c) warunki określone w art. 49 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.
6. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 463 ust. 4, jeżeli spełnione są następujące warunki:
- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia najpóźniej w dniu 20 lipca 2011 r.;
 - b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;
 - c) warunki określone w art. 49 nie były spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.

Artykuł 468

Pozycje w Tier II z zachętą do umorzenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 59 i 60 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. pozycje, o których mowa w art. 463 ust. 5, które kwalifikowały się na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. f), g) lub h) dyrektywy 2006/48/WE i które w swoich warunkach zawierają opcję kupna z zachętą do ich umorzenia przez daną instytucję, podlegają wymogom określonym w ust. 2–7.
2. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako instrumenty w Tier II, pod warunkiem że:

- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia dopiero przed dniem 1 stycznia 2013 r.
 - b) instytucja nie wykonała opcji kupna;
 - c) od dnia 1 stycznia 2013 r. spełnione są warunki określone w art. 60.
3. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 463 ust. 5 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu kwalifikują się bez ograniczeń jako pozycje w Tier II, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2013 r.;
 - b) instytucja nie wykonała opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji;
 - c) warunki określone w art. 60 są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych pozycji.
4. Od dnia 1 stycznia 2013 r. przedmiotowe pozycje nie kwalifikują się jako pozycje w Tier II, jeżeli są spełnione następujące warunki:
- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia wyłącznie w okresie od dnia 20 lipca 2011 r. do dnia 1 stycznia 2013 r.;
 - b) instytucja nie wykonała opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji;
 - c) warunki określone w art. 60 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji.
5. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 463 ust. 5 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu nie kwalifikują się jako pozycje w Tier II, jeżeli:
- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tej dacie;
 - b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności;
 - c) warunki określone w art. 60 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji.
6. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 463 ust. 5, jeżeli:
- a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia najpóźniej w dniu 20 lipca 2011 r.;
 - b) instytucja nie wykonała opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności

przedmiotowych pozycji;

- c) warunki określone w art. 60 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji.

Artykuł 469

Efektywny termin zapadalności

Do celów art. 467 i 468 efektywny termin zapadalności określa się w następujący sposób:

- a) w przypadku pozycji, o których mowa w ust. 3 i 5 tych artykułów, stanowi on datę wykonania pierwszej opcji kupna z zachętą do umorzenia przypadającą w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tej dacie;
- b) w przypadku pozycji, o których mowa w ust. 4 tych artykułów, stanowi on datę wykonania pierwszej opcji kupna z zachętą do umorzenia przypadającą w okresie od dnia 20 lipca 2011 r. do dnia 1 stycznia 2013 r.;
- c) w przypadku pozycji, o których mowa w ust. 6 tych artykułów, stanowi on datę wykonania pierwszej opcji kupna z zachętą do umorzenia przypadającą przed dniem 20 lipca 2011 r.

Rozdział 3

Przepisy przejściowe w zakresie ujawniania informacji dotyczących funduszy własnych

Artykuł 470

Ujawnianie informacji dotyczących funduszy własnych

1. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje stosują niniejszy artykuł.
2. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. instytucje ujawniają zakres, w jakim poziom kapitału podstawowego Tier I i kapitału Tier I przekracza wymogi określone w art. 448.
3. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje ujawniają następujące informacje dodatkowe na temat swoich funduszy własnych:
 - a) charakter poszczególnych filtrów i odliczeń stosowanych zgodnie z art. 449–452, 454, 456 i 459 oraz ich wpływ na kapitał podstawowy Tier I, kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier II oraz fundusze własne;
 - b) wartość udziałów mniejszości i instrumentów dodatkowych Tier I i Tier II oraz związanych z nimi zysków zatrzymanych i azio emisyjnego, wyemitowanych przez jednostki zależne i włączonych do skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I, kapitału dodatkowego Tier I, kapitału Tier II oraz funduszy własnych zgodnie z rozdziałem 1 sekcja 4;
 - c) wpływ poszczególnych filtrów i odliczeń stosowanych zgodnie z art. 461 na kapitał

podstawowy Tier I, kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier II oraz fundusze własne;

- d) charakter i wartość pozycji, które kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I, pozycje w Tier I i pozycje w Tier II ze względu na stosowanie odstępstw określonych w rozdziale 2 sekcja 2.
4. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje ujawniają wartość instrumentów, które kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II ze względu na stosowanie art. 463.

Rozdział 4

Duże ekspozycje, wymogi w zakresie funduszy własnych, dźwignia finansowa i dolna granica określona w regulacjach Bazylea I

Artykuł 471

Przepisy przejściowe w zakresie dużych ekspozycji

1. Przepisy dotyczące dużych ekspozycji ustanowione w art. 376–392 nie mają zastosowania do firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innych działań inwestycyjnych, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9 i 10 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE i które na dzień 31 grudnia 2006 r. nie podlegały dyrektywie 93/22/EWG. Wyłączenie to obowiązuje do dnia 31 grudnia 2014 r. lub do daty wejścia w życie jakichkolwiek zmian na podstawie ust. 2, w zależności od tego, która z tych dat przypada wcześniej.
- 1a. Po [...]** instytucje bezzwłocznie podejmują wszelkie środki organizacyjne i techniczne dotyczące ekspozycji, które zostały przyznane na podstawie umowy do dnia 31 grudnia 2012 r. i są niezbędne do przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia w sprawie dużych ekspozycji od dnia 1 stycznia 2016 r. Do dnia 31 grudnia 2015 r. nadal obowiązują systemy państw członkowskich dotyczące dużych ekspozycji zgodnie z przepisami w sprawie funduszy własnych mającymi zastosowanie do [...]1*.**
2. Do dnia 31 grudnia 2014 r. na podstawie konsultacji społecznych i w świetle rozmów przeprowadzonych z właściwymi organami Komisja przedstawia Parlamentowi i Radzie sprawozdanie dotyczące:
- a) odpowiedniego systemu nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innych działań inwestycyjnych, związanych z towarowymi instrumentami pochodnymi lub kontraktami na instrumenty pochodne określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9 i 10 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE;
- b) potrzeby zmiany dyrektywy 2004/39/WE w celu utworzenia kolejnej kategorii firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innych działań inwestycyjnych, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9 i 10

¹ *Dz.U.: proszę wstawić datę: data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE w odniesieniu do dostawców energii.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja może przedstawić wnioski w sprawie zmian niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 472

Wymogi w zakresie funduszy własnych według metody IRB

1. Na zasadzie odstępstwa od części trzeciej rozdział 3 do dnia 31 grudnia 2017 r. właściwe organy mogą znieść obowiązek stosowania metody IRB w stosunku do niektórych kategorii ekspozycji kapitałowych utrzymywanych przez instytucje i unijne jednostki zależne instytucji w danym państwie członkowskim na dzień 31 grudnia 2007 r. Właściwy organ publikuje kategorie ekspozycji kapitałowych objęte tym traktowaniem zgodnie z art. 133 dyrektywy [do wstawienia przez OP].

Pozycję zwolnioną ze stosowania tej metody mierzy się jako liczbę akcji przypadającą na dzień 31 grudnia 2007 r., powiększoną o wszelkie dodatkowe udziały, których własność wynika bezpośrednio z posiadania tego udziału kapitałowego, pod warunkiem że nie powoduje to wzrostu proporcjonalnego udziału własnościowego w spółce portfelowej.

Jeżeli nabycie powoduje wzrost proporcjonalnego udziału własnościowego w danym pakiecie akcji, część udziałów stanowiąca nadwyżkę nie podlega wspomnianemu wyżej wyłączeniu. Zwolnienie to nie obejmuje również udziałów, które pierwotnie podlegały wyłączeniu, ale zostały sprzedane, a następnie odkupione.

Ekspozycje kapitałowe objęte niniejszym przepisem podlegają wymogom kapitałowym obliczanym zgodnie z metodą standardową zgodnie z częścią trzecią tytuł 2 rozdział II oraz, w stosownych przypadkach, wymogom określonym w części trzeciej tytuł IV.

Właściwe organy powiadamiają Komisję i EUNB o wdrożeniu niniejszego ustępu.

2. Do dnia 31 grudnia 2015 r. przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 109 ust. 4 w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych lub banków centralnych państw członkowskich denominowanych i finansowanych w walucie krajowej któregośkolwiek państwa członkowskiego stosowana jest ta sama waga ryzyka, która byłaby przypisana do takich ekspozycji denominowanych i finansowanych w walucie krajowej tego państwa.

Artykuł 473

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu obligacji zabezpieczonych

3. Do dnia 31 grudnia 2014 r. do celów art. 124 ust. 1 lit. c) uprzywilejowane niezabezpieczone ekspozycje instytucji, które przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia kwalifikowały się na mocy prawa krajowego do przypisania wagi ryzyka równej 20%, uznaje się za kwalifikujące się do stosowania wobec nich stopnia jakości kredytowej równego 1.

4. Do dnia 31 grudnia 2014 r. do celów art. 124 ust. 3 uprzywilejowane niezabezpieczone ekspozycje instytucji, które przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia kwalifikowały się na mocy prawa krajowego do przypisania wagi ryzyka równej 20%, uznaje się za kwalifikujące się do stosowania wobec nich wagi ryzyka równej 20%.

Artykuł 474

Wyłączenia w odniesieniu do podmiotów prowadzących handel towarami

1. Przepisy dotyczące wymogów kapitałowych zawarte w niniejszym rozporządzeniu nie mają zastosowania do firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innych działań inwestycyjnych, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9 i 10 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE i które w dniu 31 grudnia 2006 r. nie podlegały dyrektywie 93/22/EWG.

Wyłączenie to obowiązuje do dnia 31 grudnia 2014 r. lub do dnia wejścia w życie jakichkolwiek zmian na podstawie ust. 2 i 3, w zależności od tego, która z tych dat przypada wcześniej.

2. Do dnia 31 grudnia 2014 r. na podstawie konsultacji społecznych i w świetle rozmów przeprowadzonych z właściwymi organami Komisja przedstawia Parlamentowi i Radzie sprawozdanie dotyczące:
 - a) odpowiedniego systemu nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innych działań inwestycyjnych, związanych z towarowymi instrumentami pochodnymi lub kontraktami na instrumenty pochodne określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9 i 10 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE;
 - b) potrzeby zmiany dyrektywy 2004/39/WE w celu utworzenia kolejnej kategorii firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innych działań inwestycyjnych, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9 i 10 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE w odniesieniu do dostawców energii, w tym energii elektrycznej, węgla, gazu i ropy.
3. Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 2, Komisja może przedstawić wnioski w sprawie zmian niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 475

Dźwignia finansowa

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 416 i 417 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje obliczają i przedstawiają w sprawozdaniu wskaźnik dźwigni, stosując oba poniższe elementy jako miarę kapitału:
 - a) kapitał Tier I;
 - b) kapitał Tier I, z zastrzeżeniem odstępstw określonych w rozdziale 2 i 3 niniejszego tytułu.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 436 ust. 1 instytucje ujawniają informacje dotyczące wskaźnika dźwigni na podstawie obu definicji miary kapitału określonych w ust. 1 lit. a) i b).
3. Na zasadzie odstępstwa od art. 416 ust. 2 w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na obliczanie wskaźników dźwigni na koniec kwartału, jeżeli uznają, że instytucje mogą nie posiadać danych o wystarczająco dobrej jakości do celów obliczenia wskaźnika dźwigni będącego średnią arytmetyczną miesięcznych wskaźników dźwigni z kwartału.

Artykuł 475a

Stosowanie wymogu dotyczącego pokrycia płynności

Artykuł 401 stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Artykuł 476

Przepisy przejściowe – dolna granica określona w regulacjach Bazylea I

1. **Do dnia 31 grudnia 2017 r. lub do wprowadzenia zróżnicowanego wskaźnika dźwigni, w zależności od tego, który z tych warunków zostanie spełniony wcześniej,** instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 oraz instytucje stosujące metody zaawansowanego pomiaru, jak określono w części trzeciej tytuł III rozdział 4, w celu obliczenia swoich wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego spełniają oba poniższe wymogi:
 - a) utrzymują fundusze własne zgodnie z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 1;
 - b) utrzymują tymczasowy współczynnik kapitałowy na poziomie nie mniejszym niż 6,4%. Tymczasowy współczynnik kapitałowy stanowią fundusze własne danej instytucji wyrażone jako odsetek aktywów i pozycji pozabilansowych ważonych ryzykiem, jak określono w załączniku IV.
2. Po odbyciu konsultacji z EUNB właściwe organy mogą odstąpić od stosowania ust. 1 lit. b) w odniesieniu do instytucji, pod warunkiem że spełnione są wszystkie wymogi w zakresie metody wewnętrznych ratingów określone w części trzeciej tytuł II rozdział 3 sekcja 6 oraz kryteria kwalifikujące do stosowania metody zaawansowanego pomiaru określone w części trzeciej tytuł III rozdział 4 **oraz pod warunkiem że ujawnianie portfeli odniesienia na podstawie art. 187a (nowy) zostało przewidziane na okres co najmniej 1 roku.**
 - 2a. **Właściwe organy mogą zwolnić instytucje ze stosowania przepisów ust. 1 lit. b), jeżeli instytucje te nie stosują przepisów przejściowych zawartych w części 10 tytuł I rozdział 1–3 oraz przepisów przejściowych zawartych w dyrektywie (xxx) tytuł XI rozdział 2.**

Tytuł II

Sprawozdania i przeglądy

Artykuł 477

Cykliczność wymogów kapitałowych

Komisja, działając we współpracy z EUNB, ERRS i państwami członkowskimi oraz uwzględniając wkład Europejskiego Banku Centralnego, okresowo monitoruje, czy niniejsze rozporządzenie jako całość, wraz z dyrektywą [do wstawienia przez OP], ma znaczący wpływ na cykl gospodarczy, i w świetle tej analizy rozważa, czy uzasadnione byłoby podjęcie działań naprawczych. Do dnia 31 grudnia 2013 r. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie, w którym stwierdza, czy i w jaki sposób metody stosowane przez instytucje zgodnie z metodą IRB powinny się zbiegać w celu uzyskania porównywalnych wymogów kapitałowych przy jednoczesnym ograniczeniu procykliczności.

Na podstawie tej analizy i przy uwzględnieniu wkładu Europejskiego Banku Centralnego Komisja sporządza co dwa lata sprawozdanie i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami. Przy sporządzaniu sprawozdania brany jest odpowiednio pod uwagę wkład kredytobiorców i kredytodawców.

Artykuł 477a

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania przepisów art. 30 lit. c) i sporządza sprawozdanie w tej sprawie, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dołączając do niego, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy.

W odniesieniu do ewentualnego zniesienia art. 30 lit. c) i możliwości jego stosowania na poziomie Unii przegląd powinien w szczególności zapewnić wystarczające zabezpieczenia gwarantujące stabilność finansową we wszystkich państwach członkowskich.

Artykuł 478

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych

Do dnia 31 grudnia 2015 r. i po przeprowadzeniu konsultacji z EUNB Komisja przedstawia Parlamentowi i Radzie sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami, dotyczące kwestii, czy wagi ryzyka określone w art. 124 i wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego określone w art. 325 ust. 5 są odpowiednie dla wszystkich instrumentów, które kwalifikują się do takiego traktowania, oraz czy kryteria określone w art. 124 są właściwe.

1a. Sprawozdanie i wnioski, o których mowa w akapicie 1, dotyczą:

- a) zakresu, w jakim obecne regulacyjne wymogi kapitałowe mające zastosowanie do obligacji zabezpieczonych, odpowiednio różnicują wariacje jakości kredytowej obligacji zabezpieczonych i dotyczące ich zabezpieczenia, w tym zakresu wariacji w poszczególnych państwach członkowskich;***
- b) przejrzystości rynku obligacji zabezpieczonych i zakresu, w jakim ułatwia ona inwestorom kompleksową analizę wewnętrzną w odniesieniu do ryzyka***

kredytowego związanego z obligacjami zabezpieczonymi i obejmującymi je zabezpieczeniami;

- c) *zakresu, w jakim emisja przez instytucję kredytową obligacji zabezpieczonych wpływa na ryzyko kredytowe, na jakie wystawieni są inni wierzyciele instytucji emitującej; oraz*
- d) *zachęt dla instytucji kredytowych wynikających ze związku pomiędzy preferencyjnym sposobem ujmowania w kapitale obligacji zabezpieczonych i sposobem ich ujmowania jako aktywa płynne na potrzeby art. 404, w tym wszelkich możliwych konsekwencji dla odporności instytucji kredytowych.*

*Artykuł 479
Duże ekspozycje*

Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja dokona przeglądu stosowania przepisów art. 389 ust. 1 lit. j) i art. 389 ust. 2, w tym kwestii, czy wyłączenia przewidziane w art. 389 ust. 2 powinny mieć charakter dobrowolny, oraz sporządzi na ten temat sprawozdanie, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz do którego dołącza w stosownym przypadku wnioski ustawodawczy.

W odniesieniu do ewentualnego zniesienia kompetencji krajowych na mocy art. 389 ust. 2 lit. c) i możliwości ich stosowania na szczeblu unijnym w przeglądzie uwzględnia się w szczególności skuteczność grupy w zarządzaniu ryzykiem przy jednoczesnym zapewnieniu wystarczających zabezpieczeń gwarantujących stabilność finansową we wszystkich państwach członkowskich, w których dany podmiot grupy jest zarejestrowany.

*Artykuł 480
Poziom stosowania*

1. Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja dokona przeglądu stosowania przepisów części pierwszej tytułu II oraz art. 108 ust. 6 i art. 108 ust. 7, a także sporządzi sprawozdanie w tej kwestii, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego w stosownym przypadku dołącza wnioski ustawodawczy.
2. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące kwestii, czy i w jakim stopniu należy wobec firm inwestycyjnych stosować wymóg pokrycia płynności określony w art. 401, a po przeprowadzeniu konsultacji z EUNB przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie przedmiotowe sprawozdanie, do którego w stosownym przypadku dołącza wnioski ustawodawczy.

*Artykuł 481
Wymogi w zakresie płynności*

1. EUNB, **EUNGiPW i EBC monitorują i oceniają** sprawozdania sporządzone zgodnie z art. 403 ust. 1 w odniesieniu do różnych walut i modeli biznesowych. Po przeprowadzeniu konsultacji z ERRS, **niefinansowymi użytkownikami końcowymi, sektorem bankowym, właściwymi organami oraz z krajowymi bankami centralnymi** EUNB po raz pierwszy do dnia **30 czerwca 2013 r.**, a następnie **dwa razy do roku** przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące kwestii, czy jest prawdopodobne, że specyfikacja ogólnego wymogu pokrycia

płynności zawarta w art. 401 na podstawie kryterium sprawozdawczości na temat płynności zawartego w części szóstej tytuł II, dla poszczególnych przypadków albo łącznie, będzie miała znaczny szkodliwy wpływ na **profil ryzyka instytucji unijnych** lub na **stabilność i właściwe funkcjonowanie rynków finansowych** bądź na gospodarkę i **stabilność podaży kredytów dla małych i średnich przedsiębiorstw** oraz na **finansowanie handlu**, w tym **udzielanie** kredytów w ramach urzędowych programów ubezpieczenia kredytów eksportowych. *W takiej analizie należy w odpowiedni sposób uwzględnić sytuację na rynkach i sytuację regulacyjną, jak również interakcje między tym wskaźnikiem a innymi wymogami ostrożnościowymi wprowadzonymi na mocy niniejszego rozporządzenia, takimi jak współczynniki kapitału obciążonego ryzykiem czy wskaźniki dźwigni.*

EUNB w ramach składanego przez siebie sprawozdania w szczególności dokonuje przeglądu adekwatności kalibracji następujących elementów:

- a) *zapewniania mechanizmów ograniczających wartość wpływów płynności, w szczególności ocenia, czy ograniczenie wpływów jest właściwe; z uwzględnieniem różnych modeli biznesowych, w tym modeli finansowania pass through;*
 - b) *kalibracji rozchodów* zgodnie z art. 410 ust. 5;
 - c) do celów art. 406 *kalibracji* odpowiednich redukcji wartości aktywów utrzymywanych zgodnie z odstępstwami przewidzianymi w art. 407;
 - ca) *zapewniania mechanizmów ograniczających wymogi dotyczące pokrycia płynności przez pewne kategorie aktywów płynnych;*
 - cb) *przepisów dotyczących szczegółowych stawek w zakresie niższego rozchodu lub wyższego wpływu w przypadku przepływów między przedsiębiorstwami należącymi do danej grupy. W sprawozdaniu określa się warunki, w jakich takie szczegółowe stawki w zakresie wpływów lub rozchodów byłyby uzasadnione z ostrożnościowego punktu widzenia, a także ustala wysoki poziom metody wykorzystującej obiektywne kryteria i parametry w celu wskazania szczegółowych stawek wpływów lub rozchodów między instytucją a kontrahentem, gdy nie mają oni siedziby w tym samym państwie członkowskim;*
 - cc) *wprowadzenia definicji aktywów płynnych, pewnych kategorii uznanych aktywów banku centralnego, które nie są zgodne ze wszystkimi kryteriami określonymi w art. 404 ust. 3.*
2. Do dnia **30 czerwca 2013 r.** EUNB, **EUNGiPW i EBC** przedstawiają Komisji sprawozdanie dotyczące odpowiednich jednolitych definicji wysokiej i bardzo wysokiej płynności oraz jakości **zbywalnych aktywów** do celów art. 404, *uwzględniając wszystkie właściwe czynniki, takie jak mające zastosowanie ramy prawne, systemy zachęt, dostępne inicjatywy rynkowe i narzędzia poprawiające opracowane w celu zwiększenia przejrzystości i płynności aktywów. W szczególności ocenia się, czy złoto lub inne towary o wysokiej płynności, w tym ropę lub inne zasoby naturalne, akcje lub powiązane z głównymi indeksami instrumenty udziałowe, obligacje gwarantowane, obligacje zabezpieczone lub inne papiery wartościowe zabezpieczone splatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych oraz te, których dotyczą rygorystyczne kryteria w zakresie należytej staranności i wykonania, obligacje korporacyjne, a także oparte na tych aktywach fundusze można uważać za aktywa uznane na mocy art. 404 ust. 3, porównując ich zmienność ze zmiennością innych aktywów, oraz jakie redukcje można zastosować. W sprawozdaniu*

należy także uwzględnić inne kategorie papierów wartościowych i kredytów uznanych z punktu widzenia banku centralnego. Dodatkowo należy ocenić umowne i pozaumowne środki na rzecz zabezpieczenia płynności w podmiotach powiązanych pod kątem ich skuteczności i adekwatności w skrajnych sytuacjach. EUNB wraz z EUNGiPW w szczególności sprawdzają adekwatność następujących kryteriów i odpowiednie poziomy dla takich definicji:

A. Aktywa o wysokiej płynności:

- a) minimalny wolumen obrotu aktywami;
- b) minimalny pozostały wolumen aktywów;
- c) przejrzyste ustalanie cen i informacji potransakcyjnych;
- d) dowody potwierdzające stabilność cen;
- e) średni obrót transakcji i średnia wielkość transakcji;
- f) maksymalna różnica pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży;
- g) pozostały czas do terminu zapadalności;
- h) minimalny wskaźnik obrotów.

B. Aktywa o wysokiej jakości kredytowej:

- a) stopnie jakości kredytowej, o których mowa w załączniku VI podsekcja 2;
- b) *dotatkowe kryteria jakości oprócz tych ustanawianych przez banki centralne do celów polityki pieniężnej;*
- c) *wsparcie finansowe gospodarki europejskiej, szczególnie w porównaniu z innymi mechanizmami finansowania, które stosowane są przez inne jurysdykcje.*

2a. *Jak najwcześniej, lecz nie później niż w ciągu roku od uzgodnienia międzynarodowych standardów w zakresie płynności EUNB i ERRS dokonują oceny ich wpływu na europejski rynek bankowy oraz efektywności, z jaką przyczyniają się one do osiągnięcia stabilności finansowej, oraz przedstawiają sprawozdanie Komisji. Sprawozdaniu towarzyszą projekty regulacyjnych standardów technicznych. Komisja przyjmuje standardy regulacyjne, określając wskaźnik pokrycia płynności, w drodze aktu delegowanego do dnia 31 grudnia 2013 r. Jeżeli jednak od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2013 r. złożony zostaje inny wniosek w procedurze współdecyzji zmieniający niniejsze rozporządzenie lub dyrektywę [do wstawienia przez OP], we wniosku tym uwzględnia się wymogi określające wskaźnik pokrycia płynności. Wymóg pokrycia płynności zgodnie z art. 401 wprowadza się nie później niż do dnia 31 grudnia 2015 r., lecz nie wcześniej niż dnia 1 stycznia 2015 r. W sprawozdaniu towarzyszącym aktowi delegowanemu Komisja w szczególności wskazuje na:*

- (i) *wszelkie właściwe zmiany w kategoriach i kalibracji wpływów i rozchodów, o*

których mowa w części szóstej tytuł II, z uwzględnieniem sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym, oraz rozwoju sytuacji międzynarodowej;

- (ii) potrzebę ograniczenia wymogów dotyczących pokrycia płynności aktywami płynnymi, o których mowa w art. 404 ust. 1 lit. d) i e);*
- (iii) jednolite definicje wysokiej i bardzo wysokiej płynności;*
- (iv) definicję utrwalonej relacji operacyjnej w przypadku klientów korporacyjnych;*
- (v) zakres aktywów, jakie uznaje się za aktywa płynne do celów wskaźnika pokrycia płynności;*
- (vi) w stosownych przypadkach – szczególne metody traktowania przepływów płynności między przedsiębiorstwami należącymi do danej grupy, z uwzględnieniem sprawozdania, o którym mowa w ust. 1;*
- (vii) możliwe niezamierzone skutki zdefiniowania aktywów płynnych w kontekście prowadzonych operacji polityki pieniężnej w zakresie, w jakim:*
 - wykaz aktywów płynnych, który jest odrębny od wykazu uznanych aktywów banku centralnego, może zachęcać instytucje do przedkładania uznanych aktywów, które nie są objęte definicją aktywów płynnych, w przypadku operacji refinansowania;*
 - regulacje dotyczące płynności mogą zniechęcać instytucje do udzielania lub zaciągania pożyczek na rynku niezabezpieczonych środków pieniężnych oraz czy może to prowadzić do podważenia ukierunkowania na EONIA w ramach realizacji polityki pieniężnej;*
 - wprowadzenie wskaźnika pokrycia płynności może utrudnić krajowym bankom centralnym zapewnienie stabilności cen przy użyciu istniejących ram i instrumentów polityki pieniężnej.*

2b. *Do celów ust. 3 Komisja, indywidualnie albo łącznie, ocenia, czy wymóg dotyczący pokrycia płynności miałby szkodliwy wpływ na działalność i profil ryzyka instytucji europejskich lub na rynki finansowe, lub gospodarkę i uwzględnia sprawozdania, o których mowa w ust. 1 i 2.*

I

Artykuł 481a

Zróżnicowanie wymogów stabilnego finansowania zgodnie ze strukturami refinansowania

1. *Na podstawie analiz struktur refinansowania różnych modeli bankowości w Europie oraz z uwzględnieniem ustaleń grupy roboczej wysokiego szczebla ds. reformy strukturalnej sektora bankowego UE (grupa Liikanena), do dnia 31 grudnia 2015 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie dotyczące kwestii, czy i w jakim stopniu byłoby właściwe dopilnowanie, aby instytucje stosowały stabilne źródła finansowania, w tym ocenę skutków dla działalności i profilu ryzyka instytucji unijnych, w tym instytucji niedepozytowych, lub dla rynków finansowych bądź gospodarki i kredytów bankowych, ze szczególnym uwzględnieniem udzielania kredytów małym i średnim przedsiębiorstwom*

oraz finansowania handlu, w tym udzielaniu kredytów w ramach urzędowych programów ubezpieczenia kredytów eksportowych, modeli finansowania pass through i współfinansowanych kredytów hipotecznych.

EUNB w ramach składanego przez siebie sprawozdania w szczególności dokonuje przeglądu adekwatności kalibracji następujących elementów:

- a) wag i kategorii stosowanych wobec źródeł stabilnego finansowania określonych w art. 414 ust. 3;*
- b) wag i kategorii stosowanych przy ustalaniu wymogu stabilnego finansowania określonego w art. 415 ust. 3;*
- c) podejścia do zobowiązań warunkowych wchodzących w zakres krajowych uprawnień nadzorczych, o którym mowa w art. 415 ust. 3 lit. i).*

- 2. EUNB opracowuje metodologię ustalania kwoty stabilnego finansowania dostępnej dla instytucji i przez nie wymaganej.*

Metodologia ta uwzględnia zachęty oraz środki odstręczające, jeżeli to wskazane, tak aby wspierać bardziej stabilne długoterminowe finansowanie aktywów, działalności gospodarczej, inwestycji oraz finansowanie instytucji.

EUNB uwzględnia poglądy ERRS oraz wszelkie inne właściwe standardy międzynarodowe.

EUNB może opracować różną metodologię dla różnych rodzajów instytucji.

Do dnia 31 października 2016 r. EUNB przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie na temat metodologii opracowanej zgodnie z ust. 1. Sprawozdanie to zawiera analizę stosowania tej metodologii wobec instytucji w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 30 czerwca 2016 r.

Właściwe organy udostępniają EUNB informacje otrzymane od instytucji zgodnie z art. 414 i 415, tak aby ułatwić opracowywanie metodologii zgodnie z ust. 1.

- 3. Do dnia 31 grudnia 2014 r. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie na temat stosowania części szóstej tytułu I i II niniejszego rozporządzenia przez główne ośrodki finansowe poza Unią Europejską.*
- 4. Do dnia 31 grudnia 2016 r. na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1–3, w pełni uwzględniając różnorodność europejskiego sektora bankowego, Komisja przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Komisja przyjmuje akt delegowany określający wymogi dotyczące wiążącego wskaźnika stabilnego finansowania netto.*

Artykuł 481b Opłaty ostrożnościowe

W celu zapewnienia stabilnego i wspólnego przejścia na standardy w zakresie płynności właściwe organy mogą nałożyć opłaty ostrożnościowe, które określa się w stosunku do stopnia, w jakim płynność instytucji finansowych oraz wskaźniki stabilności finansowania odbiegają od

regulacyjnych standardów technicznych w zakresie płynności. Przy ustalaniu opłat właściwe organy biorą pod uwagę warunki rynkowe.

Artykuł 482

Zróżnicowanie wymogów dotyczących wskaźnika dźwigni zgodnie z modelami biznesowymi

1. Do dnia **31 lipca 2017 r.** Komisja – w oparciu o sprawozdanie sporządzone przez EUNB zgodnie z **ust. 2** – przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wpływu i skuteczności wskaźnika dźwigni. **Sprawozdanie obejmuje ocenę** co najmniej jednego poziomu wskaźnika dźwigni **dla różnych rodzajów instytucji, różnych rodzajów działalności gospodarczej oraz odnośnych kategorii aktywów.**

Komisja przyjmuje akt delegowany w sprawie wprowadzenia wiążącego wskaźnika dźwigni, zgodnie z którym instytucje byłyby zobowiązane osiągnąć **wskaźniki określone w ust. 2 lit. g) w celu zapewnienia zrównoważonego funkcjonowania różnych europejskich modeli biznesowych i stabilności finansowej. Komisja przyjmuje** wszelkie odpowiednie korekty określonych w art. 416 miar kapitału i ekspozycji całkowitej.

2. Do celów ust. 1 do dnia 31 października 2016 r. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące przynajmniej następujących kwestii:

-a) identyfikacji modeli biznesowych w celu uwzględnienia zróżnicowania instytucji bankowych oraz przyznawania modelom biznesowym instytucji trzech lub więcej kategorii poziomu ryzyka w celu zbadania możliwości wprowadzenia zróżnicowanego wskaźnika dźwigni dla różnych modeli biznesowych;

- a) czy **wymogi określone** w art. 75 i 85 dyrektywy [do wstawienia przez OP] zgodnie z art. 72 i 92 dyrektywy [do wstawienia przez OP] **dotyczące** sposobu traktowania ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej **są wystarczające do zapewnienia prawidłowego zarządzania** tym ryzykiem przez instytucje oraz, w przypadku odpowiedzi negatywnej, jakie udoskonalenia są wymagane, aby zapewnić osiągnięcie tych celów;
- b) czy metody obliczania **miar kapitału i ekspozycji całkowitej** określone w art. 416 wymagają wprowadzenia zmian – a jeżeli tak, to jakich – w celu zapewnienia możliwości stosowania wskaźnika dźwigni jako odpowiedniego wskaźnika ryzyka nadmiernej dźwigni w instytucji;
- c) czy w kontekście obliczania miary ekspozycji całkowitej składającej się na wskaźnik dźwigni wartość ekspozycji z tytułu pozycji wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych określana z zastosowaniem metody wyceny pierwotnej wartości ekspozycji różni się w znacznym stopniu od wartości ekspozycji określanej z zastosowaniem metody wyceny według wartości rynkowej;
- d) czy stosowanie funduszy własnych albo kapitału podstawowego Tier I jako miary kapitału składającej się na wskaźnik dźwigni może być bardziej właściwe z punktu widzenia zamierzonego celu śledzenia ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej, a jeżeli tak, to jaka kalibracja wskaźnika dźwigni byłaby odpowiednia;
- e) czy na podstawie dowodów zgromadzonych w okresie obserwacji można uznać za wystarczająco ostrożny współczynnik konwersji równy 10% w odniesieniu do

zobowiązań, które są bezwarunkowo odwoływalne, **a jeżeli nie – jakie dalsze zmiany są niezbędne do zapewnienia odpowiednio ostrożnego współczynnika konwersji;**

- f) czy częstotliwość i format ujawnianych pozycji, o których mowa w art. 436, są odpowiednie, **a jeżeli nie – jakie dalsze zmiany są niezbędne w celu zapewnienia odpowiedniej częstotliwości i formatu ujawniania tych pozycji;**
- g) czy w odniesieniu do wskaźnika dźwigni opartego na kapitale Tier I **dla instytucji kredytowych wyspecjalizowanych w działalności o niewielkim stopniu ryzyka, takiej jak udzielanie pożyczek podmiotom sektora publicznego, właściwym poziomem byłby poziom równy 1,5%, czy w odniesieniu do wskaźnika dźwigni opartego na kapitale Tier I dla instytucji kredytowych o średnim profilu ryzyka właściwym poziomem byłby poziom równy 3% oraz czy w odniesieniu do wskaźnika dźwigni opartego na kapitale Tier I dla instytucji o bardziej ryzykownym modelu biznesowym właściwym poziomem byłby poziom równy 5%, a jeżeli nie, to jaki poziom byłby odpowiedni dla każdej wspomnianej kategorii ryzyka lub dla poszczególnych modeli biznesowych określonych zgodnie z lit –a) (nowa);**
 - ga) **czy należy określić przedział dla poszczególnych wskaźników dźwigni;**
 - h) czy wprowadzenie wymogu wskaźnika dźwigni dla instytucji wymagałoby wprowadzenia jakichkolwiek zmian do ram wskaźnika dźwigni przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, a jeżeli zmiany są konieczne, to jakie byłyby to zmiany;
 - i) czy wprowadzenie wymogu obliczania wskaźnika dźwigni dla instytucji skutecznie ograniczyłoby ryzyko nadmiernej dźwigni finansowej po stronie tych instytucji, **w szczególności po stronie banków sektora publicznego**, a jeżeli tak, czy należy przyjąć taki sam poziom wskaźnika dźwigni dla wszystkich instytucji, czy raczej powinien on **pozostać różny dla poszczególnych rodzajów, rozmiarów lub modeli biznesowych** instytucji, **a w związku z tym, czy byłyby wymagane** dodatkowe kalibracje **lub okres przejściowy;**
 - ia) **wpływ standardów rachunkowości, w szczególności w odniesieniu do nettingu i uzyskiwania ogólnej porównywalności tych standardów.**

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, obejmuje przynajmniej okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. i uwzględnia się w nim przynajmniej następujące kwestie:

- a) wpływ wprowadzenia wymogu wskaźnika dźwigni obliczanego zgodnie z art. 416, który instytucje musiałyby spełnić, na:
 - (i) rynki finansowe ogółem, a w szczególności rynki transakcji odkupu, instrumentów pochodnych i obligacji zabezpieczonych;
 - (ii) odporność instytucji;
 - (iii) modele biznesowe i struktury bilansu instytucji, **zwłaszcza pod kątem obszarów działalności o niskim ryzyku, takich jak kredyty preferencyjne udzielane przez publiczne banki rozwoju, pożyczki komunalne, finansowanie**

nieruchomości mieszkalnych i innych obszarów o niskim ryzyku uregulowanych na mocy prawa krajowego;

- (iv) migrację ekspozycji do jednostek, które nie są objęte nadzorem ostrożnościowym;
 - (v) innowacje finansowe, w szczególności rozwój instrumentów z wbudowaną dźwignią;
 - (vi) podejmowanie ryzyka przez instytucje;
 - (vii) podejmowane działania w zakresie rozliczania, rozrachunku i powiernictwa ***oraz działalność partnera centralnego;***
 - (viii) cykliczność obliczania miary kapitału i miary ekspozycji całkowitej składających się na wskaźnik dźwigni;
 - (ix) akcję kredytową banków, ze szczególnym uwzględnieniem udzielania kredytów małym i średnim przedsiębiorstwom, ***sektorowi publicznemu na szczeblu lokalnym i regionalnym*** oraz finansowania handlu, w tym udzielania kredytów w ramach urzędowych programów ubezpieczania kredytów eksportowych;
- b) współzależność wskaźnika dźwigni i opartych na analizie ryzyka wymogów w zakresie funduszy własnych oraz wymogów w zakresie płynności, jak określono w niniejszym rozporządzeniu;
- c) skutki występowania różnic księgowych między standardami rachunkowości mającymi zastosowanie na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002, standardami rachunkowości mającymi zastosowanie na mocy dyrektywy 86/635/WE oraz innymi standardami rachunkowości właściwymi w zakresie porównywalności wskaźnika dźwigni.

Artykuł 483

Ekspozycje na przeniesione ryzyko kredytowe

Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania i skuteczności przepisów części piątej w świetle zmian na rynkach międzynarodowych.

Artykuł 483a

Do czerwca 2014 r. Komisja Europejska dokonuje, po konsultacji z ERRS i EUNB, przeglądu w celu stwierdzenia, czy uregulowania makroostrożnościowe zawarte w [rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych / dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych IV] są wystarczające do złagodzenia ryzyka systemowego w sektorach, regionach i państwach członkowskich w Unii Europejskiej, a także ocenia, czy:

- a) ***stosowane obecnie narzędzia makroostrożnościowe określone w [rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych / dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych IV] są***

skuteczne, efektywne i przejrzyste;

- b) należy zaproponować nowe przepisy w celu złagodzenia ryzyka utraty płynności i ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej nieobjętych niniejszym rozporządzeniem oraz dyrektywą;*
- c) zakres i pokrywanie się narzędzi makroostrożnościowych w rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych / dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych IV są odpowiednie oraz, w stosownych przypadkach, proponuje nowe uregulowania uwzględniające te uzgodnione standardy międzynarodowe.*

Artykuł 484

Ryzyko kredytowe kontrahenta i metoda wyceny pierwotnej wartości ekspozycji

Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania przepisów art. 270 i sporządza sprawozdanie w tej kwestii, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego w stosownym przypadku dołącza wniosek ustawodawczy.

Artykuł 484a

- 1. W oparciu o modyfikacje standardów międzynarodowych Komisja, do dnia 31 grudnia 2013 r., przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski dotyczące zmiany wymogów w zakresie funduszy własnych w kontekście ekspozycji wobec partnera centralnego, jak określono w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 9.*
- 2. EUNB monitoruje i ocenia funkcjonowanie przepisów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych w kontekście ekspozycji wobec partnera centralnego, jak określono w części trzeciej tytułu II rozdział 6 sekcja 9. Do dnia 1 stycznia 2015 r. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie na temat wpływu i skuteczności takich przepisów.*
- 3. Od daty wdrożenia rozporządzenia (UE) nr [xxxx/xxxx] z dnia [data] w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji („EMIR”) i do czasu przedłożenia przez Komisję zmienionych wniosków dotyczących części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 9 instytucje stosują następujące wagi ryzyka wobec finansowanych przez nie wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania:*
 - i) waga ryzyka równa 50% w odniesieniu do kwalifikowalnych partnerów centralnych; oraz*
 - ii) waga ryzyka równa 1250% w odniesieniu do niekwalifikowalnych partnerów centralnych.*
- 4. W oparciu o modyfikacje standardów międzynarodowych oraz sprawozdanie sporządzone na mocy ust. 2 Komisja, do dnia 31 grudnia 2015 r., przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia.*

Artykuł 484b

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji wobec partnera centralnego

Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie dotyczące

wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 294, 295, 296, 297, 298, 299 i 300, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego w stosownych przypadkach dołącza wniosek ustawodawczy.

Artykuł 485
Ekspozycje detaliczne

Przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia Komisja sporządza sprawozdanie na temat wpływu wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w niniejszym rozporządzeniu na udzielanie kredytów małym i średnim przedsiębiorstwom oraz osobom fizycznym, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego w stosownym przypadku dołącza wniosek ustawodawczy.

Do tych celów EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące art. 118 obejmujące następujące elementy:

- a) **analizę adekwatności wag ryzyka kredytowego mających zastosowanie w przypadku udzielania kredytów małym i średnim przedsiębiorstwom, która powinna obejmować** porównanie faktycznych nieoczekiwanych strat kredytowych z tytułu kredytów udzielonych małym i średnim przedsiębiorstwom i osobom fizycznym w Unii Europejskiej w czasie pełnego cyklu gospodarczego z nieoczekiwanyymi stratami kredytowymi opartymi na wagach ryzyka kredytowego mających zastosowanie do udzielania kredytów małym i średnim przedsiębiorstwom;
- aa) **w odniesieniu do art. 87 – analizę adekwatności współczynnika wsparcia MŚP w kontekście realizacji celu wspierania ożywienia gospodarczego i wzrostu w Europie bez wywierania szkodliwego wpływu na stabilność sektora bankowego;**
- b) analizę kwestii, czy limit 2 mln EUR ogranicza odpowiednie stosowanie ważenia ryzyka.

Artykuł 485a
Finansowanie długoterminowe

Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie na temat wpływu niniejszego rozporządzenia w zakresie zachęcania do inwestycji długoterminowych.

Artykuł 486
Definicja uznanego kapitału

Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja dokonuje przeglądu adekwatności stosowania definicji uznanego kapitału do celów tytułu IV części drugiej i części czwartej oraz sporządza w tej kwestii sprawozdanie, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego w stosownym przypadku dołącza wniosek ustawodawczy.

Artykuł 486a
Monitorowanie i aktualizacja korekty wyceny kredytowej

1. **EUNB monitoruje i ocenia stosowanie przepisów w sprawie korekty wyceny kredytowej zawartych w części III tytuł VI. Do dnia 1 stycznia 2013 r. EUNB przedstawia Komisji**

sprawozdanie na temat dostosowań w ramach przeglądu portfela handlowego przeprowadzanego przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego.

2. *Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 445, aby aktualizować metodę obliczania wymogów dotyczących funduszy własnych w kontekście ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej, o którym mowa w części III tytuł VI, przy uwzględnieniu zmian standardów międzynarodowych i sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.*
- 2a. *EUNGiPW i EUNB uzgadniają zasady funkcjonowania niniejszego rozporządzenia z powiązаныmi zobowiązaniami wynikającymi z EMIR nie później niż w ciągu dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do instytucji działających jako partner centralny, w celu uniknięcia powielania wymogów dotyczących transakcji pochodnych i tym samym uniknięcia zwiększonego ryzyka regulacyjnego oraz wyższych kosztów monitorowania przez właściwe organy.*

Artykuł 486b

Zmniejszenie nadmiernego polegania na zewnętrznych ratingach kredytowych

Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie na temat ograniczenia wykorzystania ratingów zewnętrznych w związku z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego w stosownym przypadku dołącza wniosek ustawodawczy zgodny z rozporządzeniem nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych.

Artykuł 486c

Opcje strukturalnego rozdzielania działań z zakresu bankowości detalicznej od działań z zakresu bankowości inwestycyjnej

Do dnia 31 lipca 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie dotyczące opcji w zakresie strukturalnego rozdzielania działań z zakresu bankowości detalicznej i inwestycyjnej w Unii, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego dołącza wniosek ustawodawczy.

Artykuł 486d

Ramy zarządzania kryzysowego i postępowanie naprawcze wobec instytucji kredytowych

Do dnia 31 lipca 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie dotyczące ram zarządzania kryzysowego i postępowania naprawczego wobec instytucji kredytowych, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i do którego dołącza wniosek ustawodawczy.

CZEŚĆ JEDENASTA PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 487

1. **█** Niniejsze rozporządzenie *wchodzi w życie w dniu* 1 stycznia 2013 r.

█

Artykuł 488

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

█

Załącznik I (zmieniony)

Klasyfikacja pozycji pozabilansowych

1. Pozycje pełnego ryzyka:

- *gwarancje mające charakter substytutu kredytu;*
- *kredytowe instrumenty pochodne;*
- *akcepty;*
- *poręczenia wekslowe, gdy na wekslu nie jest podpisana inna instytucja;*
- *transakcje z prawem regresu;*
- *nieodwołalne akredytywy „standby” mające charakter substytutu kredytu;*
- *aktywa nabyte w ramach bezwarunkowych transakcji terminowych;*
- *depozyty terminowe typu forward;*
- *niespłacona część częściowo opłaconych akcji i papierów wartościowych;*

- *umowy sprzedaży aktywów z przyrzeczeniem odkupu w rozumieniu art. 12 ust. 3 i 5 dyrektywy 86/635/EWG;*
- *inne pozycje również obciążone pełnym ryzykiem.*

2. Pozycje średniego ryzyka:

a) pozabilansowe pozycje finansowania handlu

- *akredytywy dokumentowe otwarte i potwierdzone (zob. także: „pozycje średniego/niskiego ryzyka”);*
- *nieodwołalne akredytywy „standby” niemające charakteru substytutu kredytu;*

b) pozostałe pozycje pozabilansowe

- *niewykorzystane zobowiązania kredytowe (zobowiązania udzielenia kredytu, zakupu papierów wartościowych, udzielenia gwarancji lub udzielenia akceptu) z pierwotnym terminem zapadalności powyżej jednego roku;*
- *programy gwarancji emisji krótkoterminowych (NIF) i odnawialne gwarancje emisji (RUF);*
- *inne pozycje również obciążone średnim ryzykiem, zgodnie ze zgłoszeniem do EUNB.*

3. Pozycje średniego/niskiego ryzyka:

a) pozabilansowe pozycje finansowania handlu

- *akredytywy dokumentowe, w przypadku których podstawowa wysyłka towaru stanowi zabezpieczenie akredytywy, oraz inne transakcje na warunkach samospłaty;*
- *gwarancje (w tym gwarancje przetargowe, zabezpieczenia należytego wykonania umowy, zapłaty długu celnego lub należności podatkowych) oraz gwarancje niemające charakteru substytutu kredytu;*

b) pozostałe pozycje pozabilansowe

- *niewykorzystane zobowiązania kredytowe obejmujące zobowiązania udzielenia kredytu, zakupu papierów wartościowych, udzielenia gwarancji lub udzielenia akceptu, z pierwotnym terminem zapadalności do jednego roku włącznie, których nie można bezwarunkowo anulować w każdej chwili bez wypowiedzenia lub które nie umożliwiają w sposób rzeczywisty automatycznego anulowania wskutek pogorszenia wiarygodności kredytowej kredytobiorcy;*
- *inne pozycje również obciążone średnim/niskim ryzykiem, zgodnie ze zgłoszeniem do EUNB.*

4. *Pozycje niskiego ryzyka:*

- *niewykorzystane zobowiązania kredytowe obejmujące zobowiązania udzielenia kredytu, zakupu papierów wartościowych, udzielenia gwarancji lub udzielenia akceptu, które można bezwarunkowo anulować w każdej chwili bez wypowiedzenia lub które umożliwiają w sposób rzeczywisty automatyczne anulowanie wskutek pogorszenia wiarygodności kredytowej kredytobiorcy. Detaliczne linie kredytowe można uznać za bezwarunkowo odwoływalne, jeżeli warunki umowy pozwalają instytucji anulować je w pełnym zakresie dopuszczalnym w przepisach dotyczących ochrony konsumentów i powiązanych kwestii; oraz*
- *inne pozycje również obciążone niskim ryzykiem, zgodnie ze zgłoszeniem do EUNB.*

Załącznik II Rodzaje instrumentów pochodnych

1. Kontrakty na stopę procentową:
 - a) jednowalutowe swapy stopy procentowej;
 - b) swapy bazowe;
 - c) kontrakty terminowe na stopę procentową;
 - d) kontrakty terminowe typu future na stopę procentową;
 - e) nabyte opcje na stopy procentowe;
 - f) inne umowy o podobnym charakterze.
2. Kontrakty walutowe i kontrakty na złoto:
 - a) swapy walutowo-procentowe;
 - b) kontrakty walutowe typu forward;
 - c) kontrakty walutowe typu future;
 - d) nabyte opcje walutowe;
 - e) inne umowy o podobnym charakterze;
 - f) kontrakty na złoto o charakterze podobnym do umów wymienionych w lit. a)–e).
3. Umowy o charakterze podobnym do umów wymienionych w pkt 1 lit. a)–e) i w pkt 2 lit. a)–d) dotyczące innych pozycji lub indeksów referencyjnych. Należą do nich co najmniej wszystkie instrumenty określone w sekcji C pkt 4–7, 9 i 10 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE niewymienione w pkt 1 ani 2.

Załącznik III

Pozycje podlegające dodatkowym wymogom sprawozdawczym dotyczącym aktywów płynnych

1. Środki pieniężne;
2. Rezerwy banków centralnych w zakresie, w jakim można je wykorzystać w okresach występowania warunków skrajnych;
3. Zbywalne papiery wartościowe stanowiące należności od państw, banków centralnych, podmiotów sektora publicznego, samorządów regionalnych i władz lokalnych, Banku Rozrachunków Międzynarodowych, Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Komisji Europejskiej lub wielostronnych banków rozwoju bądź należności zabezpieczone gwarancjami tych podmiotów i spełniające wszystkie następujące warunki:
 - a) przypisano im wagę ryzyka równą 0% na podstawie przepisów tytułu III rozdział 2 sekcja 2,
 - b) są przedmiotem obrotu w ramach dużych, głębokich i aktywnych rynków umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub rynków kasowych, charakteryzujących się niskim poziomem koncentracji,
 - c) istnieją dowody potwierdzające, że stanowią niezawodne źródło płynności dzięki umowie z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub sprzedaży nawet w skrajnych warunkach rynkowych,
 - d) nie są zobowiązaniem instytucji ani żadnej z jej jednostek powiązanych;
4. Zbywalne papiery wartościowe inne niż te, o których mowa w pkt 3, stanowiące należności od państw lub banków centralnych lub należności zabezpieczone gwarancjami tych podmiotów, wyemitowane w walutach krajowych przez państwo lub bank centralny w walucie i w kraju, w którym ponoszone jest ryzyko utraty płynności, bądź wyemitowane w walutach obcych, w zakresie, w jakim utrzymywanie takiego długu jest zgodne z potrzebami płynnościowymi w odniesieniu do działalności banku w takim państwie trzecim;
5. Zbywalne papiery wartościowe stanowiące należności od państw, banków centralnych, podmiotów sektora publicznego, samorządów regionalnych i władz lokalnych lub wielostronnych banków rozwoju bądź należności zabezpieczone gwarancjami tych podmiotów oraz spełniające wszystkie następujące warunki:
 - a) przypisano im wagę ryzyka równą 20% na podstawie przepisów tytułu III rozdział 2 sekcja 2,
 - b) są przedmiotem obrotu w ramach dużych, głębokich i aktywnych rynków umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub rynków kasowych, charakteryzujących się niskim poziomem koncentracji,
 - c) istnieją dowody potwierdzające, że stanowią niezawodne źródło płynności dzięki umowie z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub sprzedaży nawet w skrajnych warunkach rynkowych,

- d) nie są zobowiązaniem instytucji ani żadnej z jej jednostek powiązanych;
6. Zbywalne papiery wartościowe inne niż te, o których mowa w pkt 3–5, kwalifikujące się do wagi ryzyka równej 20% lub lepszej na podstawie przepisów tytułu III rozdział 2 sekcja 2 lub posiadające równoważną jakość kredytową zgodnie z ratingiem wewnętrznym, a także spełniające którykolwiek z następujących warunków:
- a) nie stanowią wierzytelności wobec SSPK, instytucji ani żadnej z jej jednostek powiązanych,
 - b) są obligacjami zgodnie z definicją podaną w art. 22 ust. 4 dyrektywy 85/611/EWG i kwalifikują się do traktowania określonego w art. 124.

Załącznik IV

Aktywa i pozycje pozabilansowe ważone ryzykiem na potrzeby tymczasowego współczynnika kapitałowego

Część 1 – Definicje

1. „Strefa A” obejmuje wszystkie państwa członkowskie i wszystkie pozostałe kraje, które są pełnoprawnymi członkami Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), oraz kraje, które zawarły specjalne porozumienia kredytowe z Międzynarodowym Funduszem Walutowym (MFW), związane z ogólnymi porozumieniami pożyczkowymi Funduszu. Każdy kraj, który zmienia harmonogram spłat swojego zewnętrznego długu państwowego, zostaje jednak wyłączony ze strefy A na okres pięciu lat.
2. „Strefa B” obejmuje wszystkie kraje nienależące do strefy A.
3. „Instytucje kredytowe ze strefy A” oznaczają wszystkie instytucje kredytowe działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach członkowskich, w tym ich oddziały w państwach trzecich, oraz wszystkie instytucje kredytowe działające na podstawie zezwolenia udzielonego w innych krajach strefy A, w tym ich oddziały.
4. „Instytucje kredytowe ze strefy B” oznaczają wszystkie instytucje kredytowe działające na podstawie zezwolenia udzielonego poza strefą A, w tym ich oddziały na terytorium Unii.
5. „Sektor instytucji niebędących bankami” oznacza wszystkich kredytobiorców innych niż instytucje kredytowe, rządy centralne i banki centralne, samorządy regionalne i władze lokalne, Unia Europejska, Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) oraz wielostronne banki rozwoju.
6. Wielostronne banki rozwoju, o których mowa w art. 112.

Część 2 – Aktywa i pozycje pozabilansowe ważone ryzykiem

7. Poszczególnym pozycjom aktywów przypisuje się stopnie ryzyka kredytowego, wyrażone jako wagi procentowe, zgodnie z częścią 3 i 4, a w wyjątkowych przypadkach zgodnie z częścią 5. Wartość bilansową każdej pozycji aktywów mnoży się następnie przez stosowną wagę ryzyka, aby obliczyć wartość ważoną ryzykiem.
8. W przypadku pozycji pozabilansowych wymienionych w załączniku I stosuje się obliczanie dwustopniowe zgodnie z zaleceniem zawartym w pkt 17.
9. W odniesieniu do pozycji pozabilansowych, o których mowa w pkt 17, potencjalne koszty zastąpienia umów w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta oblicza się za pomocą jednej z dwóch metod określonych w załączniku II. Aby uzyskać wartości ważone ryzykiem, koszty te mnoży się przez odpowiednie wagi ryzyka kontrahenta określone w pkt 11–15, przy czym przewidziane w tych punktach wagi 100% zastępuje się wagami 50%.
10. Suma wartości ważonych ryzykiem aktywów i pozycji pozabilansowych określonych w pkt 8 i 9 stanowi mianownik wskaźnika wypłacalności.

Część 3 – Wagi ryzyka

11. Poszczególnym kategoriom pozycji aktywów nadaje się następujące wagi ryzyka, chociaż właściwe organy mogą ustalić wyższe wagi, jeśli uznają to za stosowne:
12. Waga zerowa:
 - a) gotówka w kasie i równoważne pozycje;
 - b) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych i banków centralnych strefy A;
 - c) pozycje aktywów stanowiące należności od Unii Europejskiej;
 - d) pozycje aktywów stanowiące należności zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami rządów centralnych i banków centralnych strefy A lub Unii Europejskiej;
 - e) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych i banków centralnych strefy B, denominowane i finansowane w walutach krajowych kredytobiorców;
 - f) pozycje aktywów stanowiące należności zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami rządów centralnych i banków centralnych strefy B, denominowane i finansowane w walucie krajowej wspólnej dla gwaranta i kredytobiorcy;
 - g) pozycje aktywów zabezpieczone w sposób zadowalający dla właściwych organów papierami wartościowymi rządów centralnych lub banków centralnych Strefy A lub papierami wartościowymi wyemitowanymi przez Unię Europejską bądź depozytami gotówkowymi na rachunku prowadzonym w instytucji kredytującej lub certyfikatami depozytowymi, bądź też podobnymi instrumentami wyemitowanymi przez tę instytucję i złożonymi w niej.
13. Waga równa 20%:
 - a) pozycje aktywów stanowiące należności od EBI;
 - b) pozycje aktywów stanowiące należności od wielostronnych banków rozwoju;
 - c) pozycje aktywów stanowiące należności zabezpieczone wyraźną gwarancją EBI;
 - d) pozycje aktywów stanowiące należności zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami wielostronnych banków rozwoju;
 - e) pozycje aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych strefy A, zgodnie z częścią 4;
 - f) pozycje aktywów stanowiące należności zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami samorządów regionalnych lub władz lokalnych strefy A, zgodnie z częścią 4;
 - g) pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji kredytowych ze strefy A, ale niestanowiące funduszy własnych tych instytucji;
 - h) pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji kredytowych ze strefy B o terminie zapadalności do jednego roku włącznie, inne niż wyemitowane przez te instytucje papiery wartościowe, które uznaje się za składniki ich funduszy własnych;

- i) pozycje aktywów zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami instytucji kredytowych ze strefy A;
- j) pozycje aktywów stanowiące należności o terminie zapadalności do jednego roku włącznie, zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami instytucji kredytowych ze strefy B;
- k) pozycje aktywów zabezpieczone w sposób zadowalający dla właściwych organów papierami wartościowymi wyemitowanymi przez EBI lub przez wielostronne banki rozwoju;
- l) pozycje pieniężne objęte procesem ściągania należności.

14. Waga równa 50%:

- a) kredyty w pełni zabezpieczone w sposób zadowalający dla właściwych organów hipotekami na nieruchomości mieszkalnej, która jest lub będzie zamieszkana lub przeznaczona pod wynajem przez kredytobiorcę, oraz kredyty w pełni zabezpieczone w sposób zadowalający dla właściwych organów udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi równoważnymi aktami prawnymi, w odniesieniu do nieruchomości mieszkalnej, która jest lub będzie zamieszkana lub przeznaczona pod wynajem przez kredytobiorcę;
- b) „papiery wartościowe zabezpieczone spłatami kredytów hipotecznych”, które mogą być traktowane jak kredyty, o których mowa w lit. a), jeżeli właściwe organy uznają, uwzględniając ramy prawne obowiązujące w każdym państwie członkowskim, że są one równoważne pod względem ryzyka kredytowego. Bez uszczerbku dla rodzajów papierów wartościowych, które mogą zostać uwzględnione i mogą spełnić warunki tego pkt 1, „papiery wartościowe zabezpieczone spłatami kredytów hipotecznych” mogą obejmować instrumenty w rozumieniu sekcji C pkt 1 i 3 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE. Właściwe organy muszą mieć przede wszystkim pewność, że:
 - (i) takie papiery wartościowe są w pełni i bezpośrednio zabezpieczone pulą kredytów hipotecznych, które mają taki sam charakter, jak kredyty określone w lit. a), i które są spłacane terminowo w momencie utworzenia papierów wartościowych zabezpieczonych spłatami kredytów hipotecznych;
 - (ii) prawo zastawu na nieruchomości z pierwszeństwem przed innymi wierzytelnościami, obciążające w akceptowalnym stopniu bazowe pozycje aktywów zabezpieczone kredytami hipotecznymi, mają bezpośrednio inwestorzy inwestujący w papiery wartościowe zabezpieczone spłatami kredytów hipotecznych bądź powiernik lub pełnomocnik działający w ich imieniu, proporcjonalnie do posiadanych papierów wartościowych;
- c) rozliczenia międzyokresowe czynne: aktywa te podlegają wagom ryzyka odpowiadającym danemu kontrahentowi w przypadku, gdy instytucja kredytowa jest w stanie to ustalić, zgodnie z dyrektywą 86/635/EWG. W innych przypadkach, jeżeli tożsamości kontrahenta nie można ustalić, stosuje się zryczałtowaną wagę 50%.

15. Waga równa 100%:

- a) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych i banków centralnych strefy B, z wyjątkiem należności denominowanych i finansowanych w walucie krajowej kredytobiorcy;
 - b) pozycje aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych strefy B;
 - c) pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji kredytowych ze strefy B o terminie zapadalności powyżej jednego roku ;
 - d) pozycje aktywów stanowiące należności od sektora instytucji niebędących bankami ze strefy A lub strefy B;
 - e) rzeczowe aktywa trwałe w rozumieniu art. 4 ust. 10 dyrektywy 86/635/EWG;
 - f) pakiety akcji, udziały kapitałowe i inne składniki funduszy własnych innych instytucji kredytowych, które nie pomniejszają funduszy własnych instytucji kredytujących;
 - g) wszystkie pozostałe aktywa, z wyjątkiem aktywów pomniejszających fundusze własne.
16. Z pozycjami pozabilansowymi innymi niż te, których dotyczy pkt 17, postępuje się w następujący sposób. Najpierw klasyfikuje się je według grup ryzyka określonych w załączniku II. Uwzględnia się pełną wartość pozycji pełnego ryzyka, 50% wartości pozycji średniego ryzyka i 20% wartości pozycji średniego/niskiego ryzyka, natomiast wartość pozycji niskiego ryzyka przyjmuje się jako zerową. Drugi etap polega na pomnożeniu wartości pozabilansowych, skorygowanych w wyżej opisany sposób, przez wagi ryzyka przypisane odpowiednim kontrahentom, zgodnie z zasadami traktowania pozycji aktywów przedstawionymi w pkt 11–15 i części 4. W przypadku umów sprzedaży aktywów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu oraz bezwarunkowych transakcji terminowych stosuje się wagi ryzyka przypisane przedmiotowym aktywom, a nie kontrahentom transakcji. Wpłatom należnym na poczet kapitału Europejskiego Banku Inwestycyjnego można przypisać wagę ryzyka wynoszącą 20%.
17. Metody przedstawione w załączniku II mają zastosowanie do pozycji pozabilansowych wymienionych w załączniku I, z wyjątkiem:
- a) umów znajdujących się w obrocie na uznanej giełdzie;
 - b) kontraktów walutowych (z wyjątkiem kontraktów na złoto) o pierwotnym terminie zapadalności do 14 dni kalendarzowych.
18. W przypadku, gdy pozycje pozabilansowe są zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami, przypisuje się im wagi ryzyka odpowiadające zobowiązaniom powziętym w imieniu gwaranta, a nie kontrahenta. Jeżeli potencjalna ekspozycja związana z transakcjami pozabilansowymi jest w pełni zabezpieczona w sposób zadowalający dla właściwych organów dowolną pozycją aktywów uznaną za zabezpieczenie w pkt 12 lit. g) i pkt 13 lit. k), stosuje się wagi ryzyka równe zeru lub 20% w zależności od konkretnego rodzaju zabezpieczenia.
19. Państwa członkowskie mogą stosować wagę równą 50% do pozycji pozabilansowych

stanowiących poręczenia lub gwarancje o charakterze substytutu kredytu, które są w pełni zabezpieczone w sposób zadowalający dla właściwych organów hipotekami spełniającymi warunki określone w pkt 14 lit. a), pod warunkiem że gwarant posiada bezpośrednie prawo do takiego zabezpieczenia.

20. W przypadku, gdy składnikom aktywów i pozycjom pozabilansowym przypisuje się niższe wagi ryzyka ze względu na istnienie wyraźnych gwarancji lub innych zabezpieczeń uznawanych przez właściwe organy, niższa waga ryzyka dotyczy tylko tej części, która stanowi przedmiot gwarancji lub jest w pełni objęta danym zabezpieczeniem.

Część 4 – Nadawanie wagi ryzyka wierzytelnościom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich

21. Niezależnie od wymogów zawartych w pkt 13 państwa członkowskie mogą ustalić wagę równą zeru dla własnych samorządów regionalnych i władz lokalnych, jeżeli nie ma różnicy między ryzykiem obciążającym należności od tych samorządów i władz oraz należności od rządów centralnych tych państw z uwagi na uprawnienia samorządów regionalnych i władz lokalnych w zakresie zasilania swoich budżetów oraz istnienie szczególnych uregulowań instytucjonalnych, które mają na celu ograniczanie możliwości niewykonania zobowiązań przez te władze. Zerowa waga ryzyka ustalona zgodnie z powyższymi kryteriami ma zastosowanie do należności od danych samorządów regionalnych i władz lokalnych oraz pozycji pozabilansowych ustanowionych w imieniu tych samorządów i władz, a także do należności od innych podmiotów i pozycji pozabilansowych ustanowionych w imieniu tych podmiotów i zabezpieczonych gwarancjami danych samorządów regionalnych i władz lokalnych bądź zabezpieczonych, w sposób zadowalający dla właściwych organów, papierami wartościowymi wyemitowanymi przez te samorzady regionalne i władze lokalne.
22. Państwa członkowskie powiadamiają EUNB, jeżeli uważają, że waga zerowa jest uzasadniona na podstawie kryteriów ustanowionych w pkt 21. Pozostałe państwa członkowskie mogą zapewnić instytucjom kredytowym, nadzorowanym przez ich właściwe organy, możliwość stosowania wagi zerowej do transakcji prowadzonych z przedmiotowymi samorządami regionalnymi lub władzami lokalnymi lub do wierzytelności zabezpieczonych gwarancjami tych samorządów lub władz, w tym zabezpieczeń w formie papierów wartościowych.

Część 5 – Pozostałe wagi ryzyka

23. Bez uszczerbku dla przepisów pkt 21 państwa członkowskie mogą stosować wagę ryzyka równą 20% do pozycji aktywów zabezpieczonych, w sposób zadowalający dla właściwych organów, papierami wartościowymi wyemitowanymi przez samorzady regionalne lub władze lokalne strefy A, depozytami złożonymi w instytucjach kredytowych ze strefy A innych niż instytucje kredytujące bądź certyfikatami depozytowymi lub podobnymi instrumentami wyemitowanymi przez te instytucje kredytowe.
24. Państwa członkowskie mogą stosować wagę ryzyka równą 10% do należności od instytucji specjalizujących się w działalności na rynku międzybankowym i rynku instrumentów długu publicznego w ich państwach członkowskich pochodzenia, przy ścisłym nadzorze prowadzonym przez właściwe organy, jeżeli przedmiotowe pozycje aktywów są w pełni zabezpieczone, w sposób zadowalający dla właściwych organów państw członkowskich pochodzenia, kombinacją pozycji aktywów wymienionych w pkt 12 i 13, uznanych przez te organy za adekwatne zabezpieczenie.

25. Państwa członkowskie powiadamiają EUNB o wszelkich przepisach przyjętych na podstawie pkt 23 i 24 oraz przedstawiają uzasadnienie ich przyjęcia.

Część 6 – Organy administracji i jednostki niekomercyjne

26. Do celów pkt 13 właściwe organy mogą objąć pojęciem „samorządów regionalnych i władz lokalnych” niekomercyjne organy administracji podlegające takim samorządom i władzom bądź organom, które w opinii właściwych organów sprawują takie same funkcje, jak samorzady regionalne i władze lokalne.
27. Właściwe organy mogą również zaliczyć do samorządów regionalnych i władz lokalnych Kościoły i wspólnoty religijne posiadające osobowość prawną według prawa publicznego, o ile pobierają podatki na mocy ustawodawstwa przyznającego im takie prawo. W tym przypadku opcje określone w części 4 nie mają jednak zastosowania.

Załącznik 5

Tabela korelacji

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
Artykuł 1		
Artykuł 2		
Artykuł 3		
Artykuł 4 ust. 1, 3–5, 10, 16–22, 24–38, 42, 47, 60, 61, 63, 66, 67, 71, 72	Artykuł 4	
Artykuł 4 ust. 6, 7, 56, 81		Artykuł 3
Artykuł 4 ust. 2, 9, 11–15, 23, 40, 41, 48, 55, 57, 59, 62, 64, 65, 68, 69, 70, 73–80, 82–86		
Artykuł 4 ust. 50	Artykuł 77	
Artykuł 4		Artykuł 3 ust. 1 lit. m)
Artykuł 4		Artykuł 3 ust. 1 lit. o)
Artykuł 4		Artykuł 3 ust. 1 lit. e)
Artykuł 4	Artykuł 4 ust. 14	
Artykuł 4	Artykuł 4 ust. 16	
Artykuł 4	Artykuł 4 ust. 4	Artykuł 3 ust. 3 lit. c)
Artykuł 4	Artykuł 4 ust. 5	
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 68 ust. 1	
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 68 ust. 2	
Artykuł 5 ust. 3	Artykuł 68 ust. 3	
Artykuł 5 ust. 4		
Artykuł 5 ust. 5		
Artykuł 6 ust. 1	Artykuł 69 ust. 1	
Artykuł 6 ust. 2	Artykuł 69 ust. 2	
Artykuł 6 ust. 3	Artykuł 69 ust. 3	
Artykuł 7 ust. 1		
Artykuł 7 ust. 2		
Artykuł 7 ust. 3		
Artykuł 8 ust. 1	Artykuł 70 ust. 1	
Artykuł 8 ust. 2	Artykuł 70 ust. 2	
Artykuł 8 ust. 3	Artykuł 70 ust. 3	
Artykuł 9	Artykuł 3 ust. 1	
Artykuł 10 ust. 1	Artykuł 71 ust. 1	
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 71 ust. 2	
Artykuł 10 ust. 3		
Artykuł 10 ust. 4		
Artykuł 11		
Artykuł 12 ust. 1	Artykuł 72 ust. 1	
Artykuł 12 ust. 2	Artykuł 72 ust. 2	
Artykuł 12 ust. 3	Artykuł 72 ust. 3	
Artykuł 12 ust. 4		

Artykuł 13 ust. 1	Artykuł 73 ust. 3	
Artykuł 13 ust. 2		
Artykuł 13 ust. 3		
Artykuł 14		Artykuł 22 ust. 1
Artykuł 15 ust. 1		Artykuł 23
Artykuł 15 ust. 2		
Artykuł 15 ust. 3		
Artykuł 16 ust. 1-3	Artykuł 133 ust. 1	
Artykuł 16 ust. 4	Artykuł 133 ust. 2	
Artykuł 16 ust. 5	Artykuł 133 ust. 3	
Artykuł 16 ust. 6	Artykuł 134 ust. 1	
Artykuł 16 ust. 7		
Artykuł 16 ust. 8	Artykuł 134 ust. 2	
Artykuł 17 ust. 1	Artykuł 73 ust. 1	
Artykuł 17 ust. 2		
Artykuł 17 ust. 3		
Artykuł 18 ust. 1		
Artykuł 18 ust. 2		
Artykuł 18 ust. 3		
Artykuł 18 ust. 4		
Artykuł 18 ust. 5		
Artykuł 18 ust. 6		
Artykuł 18 ust. 7		
Artykuł 19 ust. 1		
Artykuł 19 ust. 2		
Artykuł 19 ust. 3		
Artykuł 19 ust. 4		
Artykuł 20	Artykuł 73 ust. 2	
Artykuł 21		Artykuł 3 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 22		
Artykuł 23		
Artykuł 24		
Artykuł 25		
Artykuł 26		
Artykuł 27		
Artykuł 28		
Artykuł 29		
Artykuł 30		
Artykuł 31		
Artykuł 32		
Artykuł 33		
Artykuł 34		
Artykuł 35		
Artykuł 36		
Artykuł 37		
Artykuł 38		
Artykuł 39		

Artykuł 40		
Artykuł 41		
Artykuł 42		
Artykuł 43		
Artykuł 44		
Artykuł 45		
Artykuł 46		
Artykuł 47		
Artykuł 48		
Artykuł 49		
Artykuł 50		
Artykuł 51		
Artykuł 52		
Artykuł 53		
Artykuł 54		
Artykuł 55		
Artykuł 56		
Artykuł 57		
Artykuł 58		
Artykuł 59		
Artykuł 60		
Artykuł 61		
Artykuł 62		
Artykuł 63		
Artykuł 64		
Artykuł 65		
Artykuł 66		
Artykuł 67		
Artykuł 68		
Artykuł 69		
Artykuł 70		
Artykuł 71		
Artykuł 72		
Artykuł 73		
Artykuł 74		
Artykuł 75		
Artykuł 76		
Artykuł 77		
Artykuł 78		
Artykuł 79		
Artykuł 80		
Artykuł 81		
Artykuł 82		
Artykuł 83		
Artykuł 84 ust. 1 i 2	Artykuł 120	
Artykuł 84 ust. 3		
Artykuł 84 ust. 4		
Artykuł 85		

Artykuł 86		
Artykuł 87		
Artykuł 88 ust. 1–4	Artykuł 10 ust. 1–4	
Artykuł 88 ust. 5		
Artykuł 89		Artykuł 18 ust. 2–4
Artykuł 90		
Artykuł 91		
Artykuł 92		
Artykuł 93		Artykuł 24
Artykuł 94	Artykuł 74 ust. 1	
Artykuł 95 ust. 1	Artykuł 74 ust. 2	
Artykuł 95 ust. 2		
Artykuł 96 ust. 1		
Artykuł 96 ust. 2		
Artykuł 96 ust. 3		
Artykuł 97 ust. 1		Artykuł 11 ust. 1
Artykuł 97 ust. 2		Artykuł 11 ust. 3
Artykuł 97 ust. 3		Artykuł 11 ust. 4
Artykuł 97 ust. 4		Załącznik VII część C pkt 1
Artykuł 98		Załącznik VII część A pkt 1
Artykuł 99 ust. 1		Załącznik VII część D pkt 1
Artykuł 99 ust. 2		Załącznik VII część D pkt 2
Artykuł 100 ust. 1		Artykuł 33 ust. 1
Artykuł 100 ust. 2–10		Załącznik VII część B pkt 1–9
Artykuł 100 ust. 11–13		Załącznik VII część B pkt 11-13
Artykuł 101		Załącznik VII część C pkt 1–3
Artykuł 102	Artykuł 76	
Artykuł 103 ust. 1	Artykuł 91	
Artykuł 103 ust. 2		
Artykuł 104	Artykuł 94	
Artykuł 105		
Artykuł 106	Artykuł 78 ust. 1–3	
Artykuł 107	Artykuł 79 ust. 1	
Artykuł 108 ust. 1	Artykuł 80 ust. 1	
Artykuł 108 ust. 2	Artykuł 80 ust. 2	
Artykuł 108 ust. 3	Artykuł 80 ust. 4	
Artykuł 108 ust. 4	Artykuł 80 ust. 5	
Artykuł 108 ust. 5	Artykuł 80 ust. 6	
Artykuł 108 ust. 6	Artykuł 80 ust. 7	
Artykuł 108 ust. 7	Artykuł 80 ust. 8	
Artykuł 108 ust. 8		
Artykuł 109	Załącznik VI część 1 pkt 1-5	
Artykuł 110 ust. 1		
Artykuł 110 ust. 2–5	Załącznik VI część 1 pkt 8-11	

Artykuł 111 ust. 1		
Artykuł 111 ust. 2		
Artykuł 111 ust. 3		
Artykuł 111 ust. 4		
Artykuł 111 ust. 5	Załącznik VI część 1 pkt 15	
Artykuł 111 ust. 6	Załącznik VI część 1 pkt 17	
Artykuł 112 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 18 i 19	
Artykuł 112 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 20	
Artykuł 112 ust. 3	Załącznik VI część 1 pkt 21	
Artykuł 113	Załącznik VI część 1 pkt 22	
Artykuł 114 ust. 1		
Artykuł 114 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 37 i 38	
Artykuł 114 ust. 3	Załącznik VI część 1 pkt 40	
Artykuł 114 ust. 4		
Artykuł 114 ust. 5		
Artykuł 115 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 29	
Artykuł 115 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 31	
Artykuł 115 ust. 3	Załącznik VI część 1 pkt 33-36	
Artykuł 116 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 26	
Artykuł 116 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 25	
Artykuł 116 ust. 3	Załącznik VI część 1 pkt 27	
Artykuł 117	Załącznik VI część 1 pkt 41 i 42	
Artykuł 118	Artykuł 79 ust. 2 i 3 oraz załącznik VI część 1 pkt 43	
Artykuł 119 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 44	
Artykuł 119 ust. 2		
Artykuł 119 ust. 3		
Artykuł 120 ust. 1–3	Załącznik VI część 1 pkt 45-49	
Artykuł 120 ust. 4		
Artykuł 121 ust. 1 i 2	Załącznik VI część 1 pkt 51-55	
Artykuł 121 ust. 3 i 4	Załącznik VI część 1 pkt 58 i 59	
Artykuł 122 ust. 1 i 2	Załącznik VI część 1 pkt 61 i 62	
Artykuł 122 ust. 3 i 4	Załącznik VI część 1 pkt 64 i 65	
Artykuł 123 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 66 i 76	
Artykuł 123 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 66	
Artykuł 123 ust. 3		
Artykuł 124 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 68 akapit pierwszy i drugi	
Artykuł 124 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 69	
Artykuł 124 ust. 3	Załącznik VI część 1 pkt 71	
Artykuł 124 ust. 4	Załącznik VI część 1 pkt 70	
Artykuł 124 ust. 5		
Artykuł 125	Załącznik VI część 1 pkt 72	
Artykuł 126	Załącznik VI część 1 pkt 73	
Artykuł 127 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 74	
Artykuł 127 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 75	

Artykuł 127 ust. 3	Załącznik VI część 1 pkt 77 i 78	
Artykuł 127 ust. 4	Załącznik VI część 1 pkt 79	
Artykuł 127 ust. 5	Załącznik VI część 1 pkt 80 i 81	
Artykuł 128 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 86	
Artykuł 128 ust. 2		
Artykuł 128 ust. 3		
Artykuł 129 ust. 1–3	Załącznik VI część 1 pkt 82–84	
Artykuł 129 ust. 4–7	Załącznik VI część 1 pkt 87-90	
Artykuł 130	Artykuł 81 ust. 1, 2 i 4	
Artykuł 131 ust. 1	Artykuł 82 ust. 1	
Artykuł 131 ust. 2	Załącznik VI część 2 pkt 12–16	
Artykuł 131 ust. 3	Artykuł 150 ust. 3	
Artykuł 132 ust. 1	Załącznik VI część 1 pkt 6	
Artykuł 132 ust. 2	Załącznik VI część 1 pkt 7	
Artykuł 132 ust. 3		
Artykuł 133	Załącznik VI część 3 pkt 1–7	
Artykuł 134	Załącznik VI część 3 pkt 8-17	
Artykuł 135 ust. 1		
Artykuł 135 ust. 2		
Artykuł 136		
Artykuł 137 ust. 1		
Artykuł 137 ust. 2		
Artykuł 138 ust. 1	Artykuł 84 ust. 1 oraz załącznik VII część 4 pkt 1	
Artykuł 138 ust. 1	Artykuł 84 ust. 2	
Artykuł 138 ust. 1	Artykuł 84 ust. 3	
Artykuł 138 ust. 1	Artykuł 84 ust. 4	
Artykuł 138 ust. 1		
Artykuł 139		
Artykuł 140		
Artykuł 141		
Artykuł 142 ust. 1	Artykuł 86 ust. 9	
Artykuł 142 ust. 2–9	Artykuł 86 ust. 1–8	
Artykuł 143 ust. 1	Artykuł 85 ust. 1	
Artykuł 143 ust. 2	Artykuł 85 ust. 2	
Artykuł 143 ust. 3		
Artykuł 143 ust. 4	Artykuł 85 ust. 3	
Artykuł 143 ust. 5		
Artykuł 143 ust. 1		
Artykuł 144	Artykuł 85 ust. 4 i 5	
Artykuł 145 ust. 1	Artykuł 89 ust. 1	
Artykuł 145 ust. 2	Artykuł 89 ust. 2	
Artykuł 145 ust. 3		
Artykuł 145 ust. 4		
Artykuł 146	Artykuł 87 ust. 1–10	

Artykuł 147 ust. 1 i 2	Artykuł 87 ust. 11	
Artykuł 147 ust. 3 i 4	Artykuł 87 ust. 12	
Artykuł 147 ust. 5		
Artykuł 148 ust. 1	Załącznik VII część 1 pkt 3	
Artykuł 148 ust. 2		
Artykuł 148 ust. 3–8	Załącznik VII część 1 pkt 4–9	
Artykuł 148 ust. 9		
Artykuł 149	Załącznik VII część 1 pkt 10-16	
Artykuł 150 ust. 1	Załącznik VII część 1 pkt 17 i 18	
Artykuł 150 ust. 2	Załącznik VII część 1 pkt 19–21	
Artykuł 150 ust. 3	Załącznik VII część 1 pkt 22–24	
Artykuł 150 ust. 4	Załącznik VII część 1 pkt 25–26	
Artykuł 151		
Artykuł 152	Załącznik VII część 1 pkt 27	
Artykuł 153 ust. 1	Załącznik VII część 1 pkt 28	
Artykuł 153 ust. 2–5		
Artykuł 154 ust. 1	Artykuł 88 ust. 2	
Artykuł 154 ust. 2	Artykuł 88 ust. 3	
Artykuł 154 ust. 3	Artykuł 88 ust. 4	
Artykuł 154 ust. 4	Artykuł 88 ust. 6	
Artykuł 154 ust. 5	Załącznik VII część 1 pkt 30	
Artykuł 154 ust. 6	Załącznik VII część 1 pkt 31	
Artykuł 154 ust. 7	Załącznik VII część 1 pkt 32	
Artykuł 154 ust. 8	Załącznik VII część 1 pkt 33	
Artykuł 154 ust. 9	Załącznik VII część 1 pkt 34	
Artykuł 154 ust. 10	Załącznik VII część 1 pkt 35	
Artykuł 154 ust. 11		
Artykuł 155	Załącznik VII część 1 pkt 36	
Artykuł 156 ust. 1	Załącznik VII część 2 pkt 2	
Artykuł 156 ust. 2	Załącznik VII część 2 pkt 3	
Artykuł 156 ust. 3	Załącznik VII część 2 pkt 4	
Artykuł 156 ust. 4	Załącznik VII część 2 pkt 5	
Artykuł 156 ust. 5	Załącznik VII część 2 pkt 6	
Artykuł 156 ust. 6	Załącznik VII część 2 pkt 7	
Artykuł 156 ust. 7	Załącznik VII część 2 pkt 7	
Artykuł 157 ust. 1	Załącznik VII część 2 pkt 8	
Artykuł 157 ust. 2	Załącznik VII część 2 pkt 9	
Artykuł 157 ust. 3	Załącznik VII część 2 pkt 10	
Artykuł 157 ust. 4	Załącznik VII część 2 pkt 11	
Artykuł 158 ust. 1	Załącznik VII część 2 pkt 12	
Artykuł 158 ust. 2	Załącznik VII część 2 pkt 13	
Artykuł 158 ust. 3	Załącznik VII część 2 pkt 14	
Artykuł 158 ust. 4	Załącznik VII część 2 pkt 15	
Artykuł 158 ust. 5	Załącznik VII część 2 pkt 16	

Artykuł 159 ust. 1	Załącznik VII część 2 pkt 17	
Artykuł 159 ust. 2	Załącznik VII część 2 pkt 18	
Artykuł 159 ust. 3	Załącznik VII część 2 pkt 19	
Artykuł 159 ust. 4	Załącznik VII część 2 pkt 20	
Artykuł 160 ust. 1	Załącznik VII część 2 pkt 21	
Artykuł 160 ust. 2	Załącznik VII część 2 pkt 22	
Artykuł 160 ust. 3	Załącznik VII część 2 pkt 23	
Artykuł 160 ust. 4		
Artykuł 161 ust. 1	Załącznik VII część 2 pkt 24	
Artykuł 161 ust. 2	Załącznik VII część 2 pkt 25 i 26	
Artykuł 161 ust. 3	Załącznik VII część 2 pkt 27	
Artykuł 162 ust. 1	Załącznik VII część 3 pkt 1	
Artykuł 162 ust. 2	Załącznik VII część 3 pkt 2	
Artykuł 162 ust. 3	Załącznik VII część 3 pkt 3	
Artykuł 162 ust. 4	Załącznik VII część 3 pkt 4	
Artykuł 162 ust. 5	Załącznik VII część 3 pkt 5	
Artykuł 162 ust. 6	Załącznik VII część 3 pkt 6	
Artykuł 162 ust. 7	Załącznik VII część 3 pkt 7	
Artykuł 162 ust. 8	Załącznik VII część 3 pkt 9	
Artykuł 162 ust. 9	Załącznik VII część 3 pkt 10	
Artykuł 162 ust. 10	Załącznik VII część 3 pkt 11	
Artykuł 163 ust. 1	Załącznik VII część 3 pkt 12	
Artykuł 163 ust. 2		
Artykuł 164	Załącznik VII część 3 pkt 13	
Artykuł 165 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 1	
Artykuł 165 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 2	
Artykuł 165 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 3	
Artykuł 166 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 5	
Artykuł 166 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 12	
Artykuł 166 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 13–	
Artykuł 166 ust. 4	Załącznik VII część 4 pkt 16	
Artykuł 167 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 17	
Artykuł 167 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 18	
Artykuł 168 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 19–23	
Artykuł 168 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 24	
Artykuł 168 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 25	
Artykuł 169 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 26-28	
Artykuł 169 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 29	
Artykuł 169 ust. 3		
Artykuł 170	Załącznik VII część 4 pkt 30	

Artykuł 171 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 31	
Artykuł 171 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 32	
Artykuł 171 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 33	
Artykuł 171 ust. 4	Załącznik VII część 4 pkt 34	
Artykuł 171 ust. 5	Załącznik VII część 4 pkt 35	
Artykuł 172 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 36	
Artykuł 172 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 37 akapit pierwszy	
Artykuł 172 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 37 akapit drugi	
Artykuł 172 ust. 4	Załącznik VII część 4 pkt 38	
Artykuł 172 ust. 5	Załącznik VII część 4 pkt 39	
Artykuł 173 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 40	
Artykuł 173 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 41	
Artykuł 173 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 42	
Artykuł 174 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 44	
Artykuł 174 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 45	
Artykuł 174 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 46	
Artykuł 174 ust. 4	Załącznik VII część 4 pkt 47	
Artykuł 174 ust. 5		
Artykuł 174 ust. 6		
Artykuł 175 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 43 i 49–56	
Artykuł 175 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 57	
Artykuł 176 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 59-66	
Artykuł 176 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 67-72	
Artykuł 176 ust. 3		
Artykuł 177 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 73-81	
Artykuł 177 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 82	
Artykuł 177 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 83-86	
Artykuł 178 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 87-92	
Artykuł 178 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 93	
Artykuł 178 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 94 i 95	

Artykuł 178 ust. 4		
Artykuł 179 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 98-100	
Artykuł 179 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 101 i 102	
Artykuł 179 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 103 i 104	
Artykuł 179 ust. 4	Załącznik VII część 4 pkt 96	
Artykuł 179 ust. 5	Załącznik VII część 4 pkt 97	
Artykuł 179 ust. 6		
Artykuł 180 ust. 1		
Artykuł 180 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 105	
Artykuł 180 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 106	
Artykuł 180 ust. 4	Załącznik VII część 4 pkt 107	
Artykuł 180 ust. 5	Załącznik VII część 4 pkt 108	
Artykuł 180 ust. 6	Załącznik VII część 4 pkt 109	
Artykuł 181	Załącznik VII część 4 pkt 110–114	
Artykuł 182	Załącznik VII część 4 pkt 115	
Artykuł 183	Załącznik VII część 4 pkt 116	
Artykuł 184	Załącznik VII część 4 pkt 117-123	
Artykuł 185 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 124	
Artykuł 185 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 125 i 126	
Artykuł 185 ust. 3	Załącznik VII część 4 pkt 127	
Artykuł 185 ust. 4		
Artykuł 186 ust. 1	Załącznik VII część 4 pkt 128	
Artykuł 186 ust. 2	Załącznik VII część 4 pkt 129	
Artykuł 187	Załącznik VII część 4 pkt 131	
Artykuł 188	Artykuł 90 oraz załącznik VIII część 1 pkt 2	
Artykuł 189 ust. 1	Artykuł 93 ust. 2	
Artykuł 189 ust. 2	Artykuł 93 ust. 3	
Artykuł 189 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 1	
Artykuł 189 ust. 4	Załącznik VIII część 3 pkt 2	
Artykuł 189 ust. 5	Załącznik VIII część 5 pkt 1 i 2	
Artykuł 189 ust. 6		

Artykuł 190 ust. 1	Artykuł 92 ust. 1	
Artykuł 190 ust. 2	Artykuł 92 ust. 2	
Artykuł 190 ust. 3	Artykuł 92 ust. 3	
Artykuł 190 ust. 4	Artykuł 92 ust. 4	
Artykuł 190 ust. 5	Artykuł 92 ust. 5	
Artykuł 190 ust. 6	Artykuł 92 ust. 6	
Artykuł 190 ust. 7	Załącznik VIII część 2 pkt 1	
Artykuł 190 ust. 8	Załącznik VIII część 2 pkt 2	
Artykuł 190 ust. 9		
Artykuł 190 ust. 10		
Artykuł 191	Załącznik VIII część 1 pkt 3 i 4	
Artykuł 192	Załącznik VIII część 1 pkt 5	
Artykuł 193 ust. 1	Załącznik VIII część 1 pkt 7	
Artykuł 193 ust. 2	Załącznik VIII część 1 pkt 8	
Artykuł 193 ust. 3	Załącznik VIII część 1 pkt 9	
Artykuł 193 ust. 4	Załącznik VIII część 1 pkt 10	
Artykuł 193 ust. 5–9		
Artykuł 194 ust. 1	Załącznik VIII część 1 pkt 11	
Artykuł 194 ust. 2		
Artykuł 195 ust. 1	Załącznik VIII część 1 pkt 12	
Artykuł 195 ust. 2	Załącznik VIII część 1 pkt 13–17	
Artykuł 195 ust. 3	Załącznik VIII część 1 pkt 20	
Artykuł 195 ust. 4	Załącznik VIII część 1 pkt 21	
Artykuł 195 ust. 5	Załącznik VIII część 1 pkt 22	
Artykuł 195 ust. 6–10		
Artykuł 196	Załącznik VIII część 1 pkt 23–25	
Artykuł 197 ust. 1	Załącznik VIII część 1 pkt 26	
Artykuł 197 ust. 2	Załącznik VIII część 1 pkt 27	
Artykuł 198	Załącznik VIII część 1 pkt 29	
Artykuł 199 ust. 1	Załącznik VIII część 1 pkt 30 i 31	
Artykuł 199 ust. 2	Załącznik VIII część 1 pkt 32	
Artykuł 200	Załącznik VIII część 2 pkt 3	
Artykuł 201	Załącznik VIII część 2 pkt 4–5	
Artykuł 202 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 6	
Artykuł 202 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 6 lit. a)	
Artykuł 202 ust. 3	Załącznik VIII część 2 pkt 6 lit. b)	
Artykuł 202 ust. 4	Załącznik VIII część 2 pkt 6 lit. c)	
Artykuł 202 ust. 5	Załącznik VIII część 2 pkt 7	
Artykuł 203 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 8	
Artykuł 203 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 8 lit. a)	

Artykuł 203 ust. 3	Załącznik VIII część 2 pkt 8 lit. b)	
Artykuł 203 ust. 4	Załącznik VIII część 2 pkt 8 lit. c)	
Artykuł 203 ust. 5	Załącznik VIII część 2 pkt 8 lit. d)	
Artykuł 204 ust. 1		
Artykuł 204 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 9 lit. a)	
Artykuł 204 ust. 3	Załącznik VIII część 2 pkt 9 lit. b)	
Artykuł 205	Załącznik VIII część 2 pkt 10	
Artykuł 206	Załącznik VIII część 2 pkt 11	
Artykuł 207 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 12	
Artykuł 207 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 13	
Artykuł 208 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 14	
Artykuł 208 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 15	
Artykuł 208 ust. 3		
Artykuł 209 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 16	
Artykuł 209 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 17	
Artykuł 209 ust. 3		
Artykuł 210 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 18	
Artykuł 210 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 19	
Artykuł 211 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 20	
Artykuł 211 ust. 2	Załącznik VIII część 2 pkt 21	
Artykuł 212 ust. 1	Załącznik VIII część 2 pkt 22	
Artykuł 212 ust. 2		
Artykuł 212 ust. 3		
Artykuł 213	Załącznik VIII część 3 pkt 3	
Artykuł 214	Załącznik VIII część 3 pkt 4	
Artykuł 215 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 5	
Artykuł 215 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 6-10	
Artykuł 215 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 11	
Artykuł 215 ust. 4	Załącznik VIII część 3 pkt 22 i 23	
Artykuł 215 ust. 5		
Artykuł 216 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 12–15	
Artykuł 216 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 16	
Artykuł 216 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 17	
Artykuł 216 ust. 4	Załącznik VIII część 3 pkt 18 i 19	
Artykuł 216 ust. 5	Załącznik VIII część 3 pkt 20 i 21	
Artykuł 216 ust. 6	Załącznik VIII część 3 pkt 22 i 23	

Artykuł 216 ust. 7–9		
Artykuł 217 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 24	
Artykuł 217 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 25	
Artykuł 217 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 26	
Artykuł 217 ust. 4	Załącznik VIII część 3 pkt 27	
Artykuł 217 ust. 5	Załącznik VIII część 3 pkt 28	
Artykuł 217 ust. 6	Załącznik VIII część 3 pkt 29	
Artykuł 217 ust. 7		
Artykuł 218 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 30-32	
Artykuł 218 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 33	
Artykuł 218 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 34-35	
Artykuł 218 ust. 4–7		
Artykuł 219 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 36	
Artykuł 219 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 37-40	
Artykuł 219 ust. 3–6		
Artykuł 220 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 42-46	
Artykuł 220 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 47-52	
Artykuł 220 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 53-56	
Artykuł 221	Załącznik VIII część 3 pkt 57	
Artykuł 222 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 58	
Artykuł 222 ust. 2		
Artykuł 222 ust. 3		
Artykuł 223 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 60	
Artykuł 223 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 61	
Artykuł 224 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 62-65	
Artykuł 224 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 66	
Artykuł 224 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 67	
Artykuł 225 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 68–71	

Artykuł 225 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 72	
Artykuł 225 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 73 i 74	
Artykuł 226 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 76	
Artykuł 226 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 77	
Artykuł 226 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 78	
Artykuł 227 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 79	
Artykuł 227 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 80	
Artykuł 227 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 80a	
Artykuł 227 ust. 4	Załącznik VIII część 3 pkt 81-82	
Artykuł 228 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 83	
Artykuł 228 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 83	
Artykuł 228 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 84	
Artykuł 228 ust. 4	Załącznik VIII część 3 pkt 85	
Artykuł 229	Załącznik VIII część 3 pkt 86	
Artykuł 230 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 87	
Artykuł 230 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 88	
Artykuł 230 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 89	
Artykuł 231 ust. 1	Załącznik VIII część 3 pkt 90	
Artykuł 231 ust. 2	Załącznik VIII część 3 pkt 91	
Artykuł 231 ust. 3	Załącznik VIII część 3 pkt 92	
Artykuł 232 ust. 1	Załącznik VIII część 4 pkt 1	
Artykuł 232 ust. 2	Załącznik VIII część 4 pkt 2	
Artykuł 233 ust. 1	Załącznik VIII część 4 pkt 3	
Artykuł 233 ust. 2	Załącznik VIII część 4 pkt 4	
Artykuł 233 ust. 3	Załącznik VIII część 4 pkt 5	
Artykuł 234 ust. 1	Załącznik VIII część 4 pkt 6	
Artykuł 234 ust. 2	Załącznik VIII część 4 pkt 7	
Artykuł 234 ust. 3	Załącznik VIII część 4 pkt 8	
Artykuł 235	Załącznik VIII część 6 pkt 1	
Artykuł 236	Załącznik VIII część 6 pkt 2	
Artykuł 237 ust. 1–9	Załącznik IX część 1 pkt 1	
Artykuł 237 ust. 10	Artykuł 4 ust. 37	
Artykuł 237 ust. 11	Artykuł 4 ust. 38	
Artykuł 237 ust. 12	Artykuł 4 ust. 41	
Artykuł 237 ust. 13		
Artykuł 237 ust. 14		

Artykuł 238 ust. 1	Załącznik IX część 1 pkt 2	
Artykuł 238 ust. 2	Załącznik IX część 2 pkt 1a	
Artykuł 238 ust. 3	Załącznik IX część 2 pkt 1b	
Artykuł 238 ust. 4	Załącznik IX część 2 pkt 1c	
Artykuł 238 ust. 5	Załącznik IX część 2 pkt 1d	
Artykuł 238 ust. 6		
Artykuł 239 ust. 1	Załącznik IX część 2 pkt 2	
Artykuł 239 ust. 2	Załącznik IX część 2 pkt 2a	
Artykuł 239 ust. 3	Załącznik IX część 2 pkt 2b	
Artykuł 239 ust. 4	Załącznik IX część 2 pkt 2c	
Artykuł 239 ust. 5	Załącznik IX część 2 pkt 2d	
Artykuł 239 ust. 6		
Artykuł 240 ust. 1	Artykuł 95 ust. 1	
Artykuł 240 ust. 2	Artykuł 95 ust. 2	
Artykuł 240 ust. 3	Artykuł 96 ust. 2	
Artykuł 240 ust. 4	Artykuł 96 ust. 3	
Artykuł 240 ust. 5	Artykuł 96 ust. 4	
Artykuł 240 ust. 6		
Artykuł 241 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 2 i 3	
Artykuł 241 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 5	
Artykuł 241 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 5	
Artykuł 242 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 60	
Artykuł 242 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 61	
Artykuł 242 ust. 3		
Artykuł 242 ust. 4		
Artykuł 243 ust. 1	Artykuł 101 ust. 1	
Artykuł 243 ust. 2	Artykuł 101 ust. 2	
Artykuł 243 ust. 3		
Artykuł 244	Załącznik IX część 2 pkt 3 i 4	
Artykuł 245	Załącznik IX część 2 pkt 5–7	
Artykuł 246	Załącznik IX część 4 pkt 6-7	
Artykuł 247	Załącznik IX część 4 pkt 8	
Artykuł 248 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 9-10	
Artykuł 248 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 10 (zmiana)	
Artykuł 249	Załącznik IX część 4 pkt 11-12	
Artykuł 250 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 13	
Artykuł 250 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 15	
Artykuł 251 ust. 1	Artykuł 100	
Artykuł 251 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 17-20	
Artykuł 251 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 21	

Artykuł 251 ust. 4	Załącznik IX część 4 pkt 22–23	
Artykuł 251 ust. 5	Załącznik IX część 4 pkt 24-25	
Artykuł 251 ust. 6	Załącznik IX część 4 pkt 26-29	
Artykuł 251 ust. 7	Załącznik IX część 4 pkt 30	
Artykuł 251 ust. 8	Załącznik IX część 4 pkt 32	
Artykuł 251 ust. 9	Załącznik IX część 4 pkt 33	
Artykuł 252	Załącznik IX część 4 pkt 34	
Artykuł 253	Załącznik IX część 4 pkt 35–36	
Artykuł 254 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 38, 39 i 41	
Artykuł 254 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 42	
Artykuł 254 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 43	
Artykuł 254 ust. 4	Załącznik IX część 4 pkt 44	
Artykuł 254 ust. 5		
Artykuł 255	Załącznik IX część 4 pkt 45	
Artykuł 256 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 46–47, 49	
Artykuł 256 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 51	
Artykuł 257 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 52	
Artykuł 257 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 53	
Artykuł 257 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 54	
Artykuł 257 ust. 4		
Artykuł 258 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 55, 57	
Artykuł 258 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 58	
Artykuł 258 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 59	
Artykuł 259 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 62	
Artykuł 259 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 63-65	
Artykuł 259 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 66 i 67	
Artykuł 259 ust. 4		
Artykuł 260 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 68	
Artykuł 260 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 70	
Artykuł 260 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 71 (zmiana)	
Artykuł 261 ust. 1	Załącznik IX część 4 pkt 72	

Artykuł 261 ust. 2	Załącznik IX część 4 pkt 73	
Artykuł 261 ust. 3	Załącznik IX część 4 pkt 74-75	
Artykuł 261 ust. 4	Załącznik IX część 4 pkt 76	
Artykuł 262 ust. 1	Artykuł 97 ust. 1	
Artykuł 262 ust. 2	Artykuł 97 ust. 2	
Artykuł 262 ust. 3	Artykuł 97 ust. 3	
Artykuł 263	Załącznik IX część 3 pkt 1	
Artykuł 264	Załącznik IX część 3 pkt 2–7	
Artykuł 265	Artykuł 98 ust. 1 oraz załącznik IX część 3 pkt 8 i 9	
Artykuł 266 ust. 1		Dyrektywa w sprawie adekwatności kapitałowej – załącznik II pkt 5
Artykuł 266 ust. 2		
Artykuł 267 ust. 1	Załącznik III część 1 pkt 2	
Artykuł 267 ust. 2	Załącznik III część 1 pkt 3	
Artykuł 267 ust. 3	Załącznik III część 1 pkt 4	
Artykuł 267 ust. 4	Załącznik III część 1 pkt 5	
Artykuł 267 ust. 5	Załącznik III część 1 pkt 6	
Artykuł 267 ust. 6	Załącznik III część 1 pkt 7	
Artykuł 267 ust. 7	Załącznik III część 1 pkt 8	
Artykuł 267 ust. 8	Załącznik III część 1 pkt 9	
Artykuł 267 ust. 9	Załącznik III część 1 pkt 10	
Artykuł 267 ust. 10	Załącznik III część 1 pkt 11	
Artykuł 267 ust. 11	Załącznik III część 1 pkt 12	
Artykuł 267 ust. 12	Załącznik III część 1 pkt 13	
Artykuł 267 ust. 13	Załącznik III część 1 pkt 14	
Artykuł 267 ust. 14	Załącznik III część 1 pkt 15	
Artykuł 267 ust. 15	Załącznik III część 1 pkt 16	
Artykuł 267 ust. 16	Załącznik III część 1 pkt 17	
Artykuł 267 ust. 17	Załącznik III część 1 pkt 18	
Artykuł 267 ust. 18	Załącznik III część 1 pkt 19	
Artykuł 267 ust. 19	Załącznik III część 1 pkt 20	
Artykuł 267 ust. 20	Załącznik III część 1 pkt 21	
Artykuł 267 ust. 21	Załącznik III część 1 pkt 22	
Artykuł 267 ust. 22	Załącznik III część 1 pkt 23	
Artykuł 267 ust. 23	Załącznik III część 1 pkt 26	
Artykuł 267 ust. 24	Załącznik III część 1 pkt 27	
Artykuł 267 ust. 25	Załącznik III część 1 pkt 28	
Artykuł 267 ust. 26	Załącznik III część 7 ppkt a	
Artykuł 267 ust. 27	Załącznik III część 7 ppkt a	
Artykuł 267 ust. 28–31		
Artykuł 268 ust. 1	Załącznik III część 2 pkt 1	
Artykuł 268 ust. 2	Załącznik III część 2 pkt 2	
Artykuł 268 ust. 3	Załącznik III część 2 pkt 3 akapity pierwszy i drugi	

Artykuł 268 ust. 4	Załącznik III część 2 pkt 3 akapit trzeci	
Artykuł 268 ust. 5	Załącznik III część 2 pkt 4	
Artykuł 268 ust. 6	Załącznik III część 2 pkt 5	
Artykuł 268 ust. 7	Załącznik III część 2 pkt 7	
Artykuł 268 ust. 8	Załącznik III część 2 pkt 8	
Artykuł 269 ust. 1	Załącznik III część 3	
Artykuł 269 ust. 2	Załącznik III część 3	
Artykuł 269 ust. 3	Załącznik III część 3	
Artykuł 270 ust. 1	Załącznik III część 4	
Artykuł 270 ust. 2	Załącznik III część 4 przypis 4	
Artykuł 271 ust. 1	Załącznik III część 5 pkt 1	
Artykuł 271 ust. 2	Załącznik III część 5 pkt 2	
Artykuł 272 ust. 1	Załącznik III część 5 pkt 3–4	
Artykuł 272 ust. 2	Załącznik III część 5 pkt 5	
Artykuł 272 ust. 3		
Artykuł 272 ust. 4		
Artykuł 273 ust. 1		
Artykuł 273 ust. 2	Załącznik III część 5 pkt 6	
Artykuł 273 ust. 3	Załącznik III część 5 pkt 7	
Artykuł 273 ust. 4	Załącznik III część 5 pkt 8	
Artykuł 274 ust. 1	Załącznik III część 5 pkt 11	
Artykuł 274 ust. 2	Załącznik III część 5 pkt 12	
Artykuł 275 ust. 1		
Artykuł 275 ust. 2	Załącznik III część 5 pkt 13	
Artykuł 275 ust. 3	Załącznik III część 5 pkt 14	
Artykuł 276 ust. 1		
Artykuł 276 ust. 2	Załącznik III część 5 pkt 15	
Artykuł 276 ust. 3	Załącznik III część 5 pkt 16	
Artykuł 276 ust. 4	Załącznik III część 5 pkt 17	
Artykuł 276 ust. 5	Załącznik III część 5 pkt 18	
Artykuł 276 ust. 6	Załącznik III część 5 pkt 19	
Artykuł 276 ust. 7	Załącznik III część 5 pkt 20	
Artykuł 276 ust. 8	Załącznik III część 5 pkt 21	
Artykuł 277 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 1	
Artykuł 277 ust. 2	Załącznik III część 6 pkt 2	
Artykuł 277 ust. 3	Załącznik III część 6 pkt 3	
Artykuł 277 ust. 4	Załącznik III część 6 pkt 4	
Artykuł 277 ust. 5		
Artykuł 277 ust. 6		
Artykuł 278 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 5	
Artykuł 278 ust. 2	Załącznik III część 6 pkt 6	
Artykuł 278 ust. 3	Załącznik III część 6 pkt 6	
Artykuł 278 ust. 4	Załącznik III część 6 pkt 7	
Artykuł 278 ust. 5	Załącznik III część 6 pkt 8	
Artykuł 278 ust. 6	Załącznik III część 6 pkt 9	
Artykuł 278 ust. 7	Załącznik III część 6 pkt 10	

Artykuł 278 ust. 8	Załącznik III część 6 pkt 11 (zmiana)	
Artykuł 278 ust. 9	Załącznik III część 6 pkt 12	
Artykuł 278 ust. 10	Załącznik III część 6 pkt 13	
Artykuł 278 ust. 11	Załącznik III część 6 pkt 14	
Artykuł 278 ust. 12	Załącznik III część 6 pkt 15	
Artykuł 278 ust. 13		
Artykuł 279 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 16	
Artykuł 279 ust. 2–7		
Artykuł 280 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 18 i 25	
Artykuł 280 ust. 2	Załącznik III część 6 pkt 19	
Artykuł 280 ust. 3		
Artykuł 280 ust. 4	Załącznik III część 6 pkt 20	
Artykuł 280 ust. 5	Załącznik III część 6 pkt 21	
Artykuł 280 ust. 6	Załącznik III część 6 pkt 22	
Artykuł 280 ust. 7	Załącznik III część 6 pkt 23	
Artykuł 280 ust. 8	Załącznik III część 6 pkt 24	
Artykuł 281 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 17	
Artykuł 281 ust. 2		
Artykuł 281 ust. 3		
Artykuł 281 ust. 4		
Artykuł 282	Załącznik III część 6 pkt 26	
Artykuł 283 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 27	
Artykuł 283 ust. 2	Załącznik III część 6 pkt 28	
Artykuł 283 ust. 3		
Artykuł 283 ust. 4	Załącznik III część 6 pkt 29	
Artykuł 283 ust. 5	Załącznik III część 6 pkt 30	
Artykuł 283 ust. 6	Załącznik III część 6 pkt 31	
Artykuł 284 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 32	
Artykuł 284 ust. 2	Załącznik III część 6 pkt 33	
Artykuł 284 ust. 3–10		
Artykuł 285 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 34	
Artykuł 285 ust. 2	Załącznik III część 6 pkt 35	
Artykuł 285 ust. 3		
Artykuł 285 ust. 4		
Artykuł 285 ust. 5		
Artykuł 285 ust. 6		
Artykuł 286 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 36	
Artykuł 286 ust. 2		
Artykuł 286 ust. 3	Załącznik III część 6 pkt 38	
Artykuł 286 ust. 4	Załącznik III część 6 pkt 39	
Artykuł 286 ust. 5	Załącznik III część 6 pkt 40	
Artykuł 286 ust. 6	Załącznik III część 6 pkt 41	
Artykuł 286 ust. 7		
Artykuł 286 ust. 8		
Artykuł 286 ust. 9		
Artykuł 286 ust. 10		

Artykuł 287 ust. 1	Załącznik III część 6 pkt 42	
Artykuł 287 ust. 2–5		
Artykuł 287 ust. 6	Załącznik III część 6 pkt 42	
Artykuł 288 ust. 1		
Artykuł 288 ust. 2		
Artykuł 288 ust. 3		
Artykuł 289	Załącznik III część 7 lit. a)	
Artykuł 290 ust. 1		
Artykuł 290 ust. 2	Załącznik III część 7 lit. b) akapit piąty	
Artykuł 290 ust. 3		
Artykuł 291 ust. 1	Załącznik III część 7 lit. b) ppkt (iii)	
Artykuł 291 ust. 2	Załącznik III część 7 lit. b) ppkt (iv)	
Artykuł 291 ust. 3	Załącznik III część 7 lit. b) ppkt (v)	
Artykuł 291 ust. 4	Załącznik III część 7 lit. b) akapit piąty lit. c)–d)	
Artykuł 292 ust. 1	Załącznik III część 7 lit. c)	
Artykuł 292 ust. 2	Załącznik III część 7 lit. c)	
Artykuł 292 ust. 3	Załącznik III część 7 lit. c)	
Artykuł 292 ust. 4		
Artykuł 293 ust. 1		
Artykuł 293 ust. 2		Załącznik II pkt 7–11
Artykuł 294 ust. 1		
Artykuł 295		
Artykuł 296		
Artykuł 297		
Artykuł 298		
Artykuł 299		
Artykuł 300		
Artykuł 301 ust. 1	Artykuł 104 ust. 6	
Artykuł 301 ust. 2	Artykuł 105 ust. 1 i 2	
Artykuł 301 ust. 3		
Artykuł 302 ust. 1	Artykuł 102 ust. 2 i 3	
Artykuł 302 ust. 2		
Artykuł 303 ust. 3	Artykuł 102 ust. 4	
Artykuł 303 ust. 3	Załącznik X część 4 pkt 1	
Artykuł 303 ust. 3	Załącznik X część 4 pkt 2	
Artykuł 303 ust. 4		
Artykuł 303 ust. 5		
Artykuł 304 ust. 1	Załącznik X część 1 pkt 1	
Artykuł 305 ust. 2	Załącznik X część 1 pkt 2–4	
Artykuł 305 ust. 3	Załącznik X część 1 pkt 5-6	

Artykuł 305 ust. 3		
Artykuł 306 ust. 1	Artykuł 104 ust. 1	
Artykuł 306 ust. 2	Załącznik X część 2 pkt 1 zdanie pierwsze	
Artykuł 306 ust. 3	Załącznik X część 2 pkt 1 zdanie drugie	
Artykuł 306 ust. 4	Załącznik X część 2 pkt 2	
Artykuł 307 ust. 1	Załącznik X część 2 pkt 4	
Artykuł 307 ust. 2		
Artykuł 307 ust. 3		
Artykuł 308 ust. 1	Załącznik X część 2 pkt 5–7	
Artykuł 308 ust. 2	Załącznik X część 2 pkt 10 i 11	
Artykuł 309	Załącznik X część 2 pkt 12	
Artykuł 310	Załącznik X część 3 pkt 1-7	
Artykuł 311 ust. 1	Załącznik X część 3 pkt 1	
Artykuł 311 ust. 2	Załącznik X część 3 pkt 8-12	
Artykuł 311 ust. 3	Załącznik X część 3 pkt 13–18	
Artykuł 311 ust. 4	Załącznik X część 3 pkt 19	
Artykuł 311 ust. 5	Załącznik X część 3 pkt 20	
Artykuł 311 ust. 6	Załącznik X część 3 pkt 21-24	
Artykuł 311 ust. 7		
Artykuł 312 ust. 1	Załącznik X część 3 pkt 25	
Artykuł 312 ust. 2	Załącznik X część 3 pkt 26	
Artykuł 312 ust. 3	Załącznik X część 3 pkt 27	
Artykuł 312 ust. 4	Załącznik X część 3 pkt 28	
Artykuł 312 ust. 5	Załącznik X część 3 pkt 29	
Artykuł 313	Załącznik X część 5	
Artykuł 314 ust. 1		Artykuł 26
Artykuł 314 ust. 2		Artykuł 26
Artykuł 314 ust. 3		
Artykuł 315		
Artykuł 316 ust. 1		Załącznik I pkt 1
Artykuł 316 ust. 2		Załącznik I pkt 2
Artykuł 316 ust. 3		Załącznik I pkt 3
Artykuł 317 ust. 1		Załącznik I pkt 4
Artykuł 317 ust. 2		
Artykuł 318 ust. 1		Załącznik I pkt 5
Artykuł 318 ust. 2		
Artykuł 319		Załącznik I pkt 7
Artykuł 320 ust. 1		Załącznik I pkt 9
Artykuł 320 ust. 2		Załącznik I pkt 10

Artykuł 321 ust. 1		Załącznik I pkt 8
Artykuł 321 ust. 2		Załącznik I pkt 8
Artykuł 322		Załącznik I pkt 11
Artykuł 323		Załącznik I pkt 13
Artykuł 324		Załącznik I pkt 14
Artykuł 325 ust. 1		Załącznik I pkt 14
Artykuł 325 ust. 2		Załącznik I pkt 14
Artykuł 325 ust. 3		Załącznik I pkt 14
Artykuł 325 ust. 4		Artykuł 19 ust. 1
Artykuł 326 ust. 1		Załącznik I pkt 16a
Artykuł 326 ust. 2		Załącznik I pkt 16a
Artykuł 326 ust. 3		Załącznik I pkt 16a
Artykuł 326 ust. 4		Załącznik I pkt 16a
Artykuł 326 ust. 4		Załącznik I pkt 16a
Artykuł 327 ust. 1		Załącznik I pkt 14a
Artykuł 327 ust. 2		Załącznik I pkt 14b
Artykuł 327 ust. 3		Załącznik I pkt 14c
Artykuł 327 ust. 4		Załącznik I pkt 14a
Artykuł 328 ust. 1		Załącznik I pkt 17
Artykuł 328 ust. 2		Załącznik I pkt 18
Artykuł 328 ust. 3		Załącznik I pkt 19
Artykuł 328 ust. 4		Załącznik I pkt 20
Artykuł 328 ust. 5		Załącznik I pkt 21
Artykuł 328 ust. 6		Załącznik I pkt 22
Artykuł 328 ust. 7		Załącznik I pkt 23
Artykuł 328 ust. 8		Załącznik I pkt 24
Artykuł 328 ust. 9		Załącznik I pkt 25
Artykuł 329 ust. 1		Załącznik I pkt 26
Artykuł 329 ust. 2		Załącznik I pkt 27
Artykuł 329 ust. 3		Załącznik I pkt 28

Artykuł 329 ust. 4		Załącznik I pkt 29
Artykuł 329 ust. 5		Załącznik I pkt 30
Artykuł 329 ust. 6		Załącznik I pkt 31
Artykuł 329 ust. 7		Załącznik I pkt 32
Artykuł 330 ust. 1		Załącznik I pkt 33
Artykuł 330 ust. 2		Załącznik I pkt 33
Artykuł 330 ust. 3		
Artykuł 331		Załącznik I pkt 34
Artykuł 332		Załącznik I pkt 36
Artykuł 333 ust. 1		
Artykuł 333 ust. 2		Załącznik I pkt 37
Artykuł 333 ust. 3		Załącznik I pkt 38
Artykuł 334 ust. 1		Załącznik I pkt 41
Artykuł 334 ust. 2		Załącznik I pkt 41
Artykuł 335 ust. 1		Załącznik I pkt 42
Artykuł 335 ust. 2		
Artykuł 335 ust. 3		Załącznik I pkt 43
Artykuł 335 ust. 4		Załącznik I pkt 44
Artykuł 335 ust. 5		Załącznik I pkt 45
Artykuł 335 ust. 6		Załącznik I pkt 46
Artykuł 336		Załącznik I pkt 8
Artykuł 337 ust. 1		Załącznik I pkt 48–49
Artykuł 337 ust. 2		Załącznik I pkt 50
Artykuł 338		Załącznik I pkt 51
Artykuł 339 ust. 1		Załącznik I pkt 53
Artykuł 339 ust. 2		Załącznik I pkt 54
Artykuł 339 ust. 3		Załącznik I pkt 55
Artykuł 339 ust. 4		Załącznik I pkt 56
Artykuł 340		Załącznik III pkt 1
Artykuł 341 ust. 1		Załącznik III pkt 2 i pkt 2.4
Artykuł 341 ust. 2		Załącznik III pkt 2.2

Artykuł 341 ust. 3		Załącznik III pkt 2.1
Artykuł 341 ust. 4		Załącznik III pkt 2.2
Artykuł 341 ust. 5		
Artykuł 342 ust. 1		Załącznik III pkt 2.1
Artykuł 342 ust. 2		Załącznik III pkt 2.1
Artykuł 342 ust. 3		Załącznik III pkt 2.1
Artykuł 343 ust. 1		Załącznik III pkt 3.1
Artykuł 343 ust. 2		Załącznik III pkt 3.2
Artykuł 343 ust. 3		Załącznik III pkt 3.2
Artykuł 343 ust. 4		
Artykuł 344		
Artykuł 345		
Artykuł 346 ust. 1		Załącznik IV pkt 1
Artykuł 346 ust. 2		Załącznik IV pkt 2
Artykuł 346 ust. 3		Załącznik IV pkt 3
Artykuł 346 ust. 4		Załącznik IV pkt 4
Artykuł 346 ust. 5		Załącznik IV pkt 6
Artykuł 347 ust. 1		Załącznik IV pkt 8
Artykuł 347 ust. 2		Załącznik IV pkt 9
Artykuł 347 ust. 3		Załącznik IV pkt 10
Artykuł 347 ust. 4		Załącznik IV pkt 12
Artykuł 348 ust. 1		Załącznik IV pkt 13
Artykuł 348 ust. 2		Załącznik IV pkt 14
Artykuł 348 ust. 3		Załącznik IV pkt 15
Artykuł 348 ust. 4		Załącznik IV pkt 16
Artykuł 348 ust. 5		Załącznik IV pkt 17
Artykuł 348 ust. 6		Załącznik IV pkt 18
Artykuł 349 ust. 1		Załącznik IV pkt 19
Artykuł 349 ust. 2		Załącznik IV pkt 20
Artykuł 350		Załącznik IV pkt 21
Artykuł 351		
Artykuł 352 ust. 1		Załącznik V pkt 1

Artykuł 352 ust. 2		
Artykuł 352 ust. 3		
Artykuł 353 ust. 1		Załącznik V pkt 10b
Artykuł 353 ust. 2		
Artykuł 353 ust. 3		
Artykuł 354 ust. 1		Załącznik V pkt 10
Artykuł 354 ust. 2		Załącznik V pkt 10a
Artykuł 355 ust. 1		Załącznik V pkt 7
Artykuł 355 ust. 2		Załącznik V pkt 8
Artykuł 355 ust. 3		Załącznik V pkt 9
Artykuł 355 ust. 4		Załącznik V pkt 10
Artykuł 355 ust. 5		Załącznik V pkt 8
Artykuł 356 ust. 1		Załącznik V pkt 11
Artykuł 356 ust. 2		Załącznik V pkt 12
Artykuł 356 ust. 3		Załącznik V pkt 12
Artykuł 357 ust. 1		Załącznik V pkt 2
Artykuł 357 ust. 2		Załącznik V pkt 2
Artykuł 357 ust. 3		Załącznik V pkt 5
Artykuł 357 ust. 4		
Artykuł 358 ust. 1		Załącznik V pkt 3
Artykuł 358 ust. 2		
Artykuł 359 ust. 1		Załącznik V pkt 5
Artykuł 360 ust. 1		Załącznik V pkt 5
Artykuł 360 ust. 2		
Artykuł 361		Załącznik V pkt 5a
Artykuł 362		Załącznik V pkt 5b
Artykuł 363 ust. 1		Załącznik V pkt 5c
Artykuł 363 ust. 2		Załącznik V pkt 5d
Artykuł 363 ust. 3		Załącznik V pkt 5d
Artykuł 363 ust. 4		Załącznik V pkt 5d

Artykuł 363 ust. 5		Załącznik V pkt 5d
Artykuł 363 ust. 6		Załącznik V pkt 5d
Artykuł 363 ust. 7		
Artykuł 364 ust. 1		Załącznik V pkt 5a
Artykuł 364 ust. 2		Załącznik V pkt 5e
Artykuł 365 ust. 1		Załącznik V pkt 5f
Artykuł 365 ust. 2		Załącznik V pkt 5g
Artykuł 365 ust. 3		Załącznik V pkt 5h
Artykuł 365 ust. 4		Załącznik V pkt 5h
Artykuł 365 ust. 5		Załącznik V pkt 5i
Artykuł 365 ust. 6		Załącznik V pkt 5
Artykuł 366		Załącznik V pkt 5j
Artykuł 367		
Artykuł 367 ust. 4		Załącznik V pkt 5l
Artykuł 367 ust. 5		Załącznik V pkt 5l
Artykuł 367 ust. 6		Załącznik V pkt 5l
Artykuł 368		Załącznik II pkt 1
Artykuł 369 ust. 1		Załącznik II pkt 2
Artykuł 369 ust. 2		Załącznik II pkt 3
Artykuł 369 ust. 3		
Artykuł 370		Załącznik II pkt 4
Artykuł 371		
Artykuł 372		
Artykuł 373		
Artykuł 374		
Artykuł 375		
Artykuł 376		Artykuł 28 ust. 1
Artykuł 377		
Artykuł 378		
Artykuł 379 ust. 1	Artykuł 106 ust. 1	
Artykuł 379 ust. 2	Artykuł 106 ust. 1	
Artykuł 379 ust. 3		Artykuł 29 ust. 1
Artykuł 379 ust. 4		Artykuł 30 ust. 1
Artykuł 379 ust. 5		Artykuł 29 ust. 2
Artykuł 379 ust. 6	Artykuł 106 ust. 2	
Artykuł 379 ust. 7	Artykuł 106 ust. 3	
Artykuł 379 ust. 8		

Artykuł 380	Artykuł 107	
Artykuł 381	Artykuł 108	
Artykuł 382	Artykuł 109	
Artykuł 383 ust. 1	Artykuł 110 ust. 1	
Artykuł 383 ust. 2	Artykuł 110 ust. 2	
Artykuł 384 ust. 1	Artykuł 111 ust. 1	
Artykuł 384 ust. 2	Artykuł 111 ust. 4	
Artykuł 384 ust. 3	Artykuł 30 ust. 4	
Artykuł 384 ust. 4		Artykuł 31
Artykuł 385		
Artykuł 386 ust. 1		Załącznik VI pkt 1
Artykuł 386 ust. 2		Załącznik VI pkt 2
Artykuł 386 ust. 3		Załącznik VI pkt 3
Artykuł 387		Artykuł 32 ust. 1
Artykuł 388 ust. 1	Artykuł 112 ust. 1	
Artykuł 388 ust. 2	Artykuł 112 ust. 2	
Artykuł 388 ust. 3	Artykuł 112 ust. 3	
Artykuł 388 ust. 4		
Artykuł 389 ust. 1	Artykuł 113 ust. 3	
Artykuł 389 ust. 2	Artykuł 113 ust. 4	
Artykuł 390 ust. 1	Artykuł 114 ust. 1	
Artykuł 390 ust. 2	Artykuł 114 ust. 2	
Artykuł 390 ust. 3	Artykuł 114 ust. 3	
Artykuł 391 ust. 1	Artykuł 115 ust. 1	
Artykuł 391 ust. 2	Artykuł 115 ust. 2	
Artykuł 392 ust. 1	Artykuł 117 ust. 1	
Artykuł 392 ust. 2	Artykuł 117 ust. 2	
Artykuł 393		
Artykuł 394 ust. 1	Artykuł 122a ust. 1	
Artykuł 394 ust. 2	Artykuł 122a ust. 2	
Artykuł 394 ust. 3	Artykuł 122a ust. 3	
Artykuł 394 ust. 4	Artykuł 122a ust. 4	
Artykuł 395		
Artykuł 396		
Artykuł 397		
Artykuł 398		
Artykuł 399		
Artykuł 400		
Artykuł 401		
Artykuł 402		
Artykuł 403		
Artykuł 404		
Artykuł 405		
Artykuł 406		
Artykuł 407		
Artykuł 408		
Artykuł 409		
Artykuł 410		

Artykuł 411		
Artykuł 412		
Artykuł 413		
Artykuł 414		
Artykuł 415		
Artykuł 416		
Artykuł 417		
Artykuł 418 ust. 1	Artykuł 145 ust. 1	
Artykuł 418 ust. 2	Artykuł 145 ust. 2	
Artykuł 418 ust. 3	Artykuł 145 ust. 3	
Artykuł 418 ust. 4	Artykuł 145 ust. 4	
Artykuł 419 ust. 1	Załącznik XII część 1 pkt 1 oraz artykuł 146 ust. 1	
Artykuł 419 ust. 2	Artykuł 146 ust. 2 oraz załącznik XII część 1 pkt 2 i 3	
Artykuł 419 ust. 3	Artykuł 146 ust. 3	
Artykuł 420	Artykuł 147 oraz załącznik XII część 1 pkt 4	
Artykuł 421 ust. 1	Artykuł 148	
Artykuł 421 ust. 2		
Artykuł 422 ust. 1	Załącznik XII część 2 pkt 1	
Artykuł 422 ust. 2		
Artykuł 423	Załącznik XII część 2 pkt 2	
Artykuł 424		
Artykuł 425	Załącznik XII część 2 pkt 4 i 8	
Artykuł 426	Załącznik XII część 2 pkt 5	
Artykuł 427		
Artykuł 428	Załącznik XII część 2 pkt 6	
Artykuł 429	Załącznik XII część 2 pkt 7	
Artykuł 430	Załącznik XII część 2 pkt 9	
Artykuł 431	Załącznik XII część 2 pkt 11	
Artykuł 432	Załącznik XII część 2 pkt 12	
Artykuł 433	Załącznik XII część 2 pkt 13	
Artykuł 434	Załącznik XII część 2 pkt 14	
Artykuł 435 ust. 1	Załącznik XII część 2 pkt 15	
Artykuł 435 ust. 2		
Artykuł 436		
Artykuł 437	Załącznik XII część 1 pkt 3	
Artykuł 438	Załącznik XII część 2 pkt 3	
Artykuł 439	Załącznik XII część 3 pkt 3	
Artykuł 440		
Artykuł 441 akapit pierwszy	Artykuł 150 ust. 1	Artykuł 41
Artykuł 441 akapit drugi		
Artykuł 442		
Artykuł 443		
Artykuł 444		
Artykuł 445 ust. 1	Artykuł 151a	
Artykuł 445 ust. 2	Artykuł 151a	

Artykuł 445 ust. 3	Artykuł 151a	
Artykuł 445 ust. 4		
Artykuł 445 ust. 5		
Artykuł 446		
Artykuł 447		
Artykuł 448		
Artykuł 459		
Artykuł 450		
Artykuł 451		
Artykuł 452		
Artykuł 453		
Artykuł 454		
Artykuł 455		
Artykuł 456		
Artykuł 457		
Artykuł 458		
Artykuł 459		
Artykuł 460		
Artykuł 461		
Artykuł 462		
Artykuł 463		
Artykuł 464		
Artykuł 465		
Artykuł 466		
Artykuł 467		
Artykuł 468		
Artykuł 469		
Artykuł 470		
Artykuł 471		
Artykuł 472		
Artykuł 473		
Artykuł 474		
Artykuł 475		
Artykuł 476	Artykuł 152 ust. 5	
Artykuł 477		
Artykuł 478		
Artykuł 479		
Artykuł 480		
Artykuł 481		
Artykuł 482		
Artykuł 483		
Artykuł 484		
Artykuł 485		
Artykuł 486		
Artykuł 487		
Artykuł 488		
Załącznik I	Załącznik II	
Załącznik II	Załącznik IV	

Załącznik III		
Załącznik IV część 1	Artykuł 152 ust. 5 oraz artykuł 1 pkt 14–19 dyrektywy 2000/12/WE	
Załącznik IV część 2	Artykuł 152 ust. 5 oraz artykuł 42 dyrektywy 2000/12/WE	
Załącznik IV część 3	Artykuł 152 ust. 5 oraz artykuł 43 dyrektywy 2000/12/WE	
Załącznik IV część 4	Artykuł 152 ust. 5 oraz artykuł 44 dyrektywy 2000/12/WE	
Załącznik IV część 5	Artykuł 152 ust. 5 oraz artykuł 45 dyrektywy 2000/12/WE	
Załącznik IV część 6	Artykuł 152 ust. 5 oraz artykuł 46 dyrektywy 2000/12/WE	

PROCEDURA

Tytuł	Wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych			
Odsyłacze	COM(2011)0452 – C7-0417/2011 – 2011/0202(COD)			
Data przedstawienia w PE	20.7.2011			
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia na posiedzeniu	ECON 17.11.2011			
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	JURI 17.11.2011			
Opinia niewydana Data decyzji	JURI 21.11.2011			
Sprawozdawca(czyni) komisji opiniodawczej Data powołania	Othmar Karas 20.10.2009			
Rozpatrzenie w komisji	26.9.2011	4.10.2011	24.1.2012	13.2.2012
	27.3.2012	12.4.2012		
Data przyjęcia	14.5.2012			
Wynik głosowania końcowego	+: -: 0:	44 0 0		
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Burkhard Balz, Elena Băsescu, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Pascal Canfin, Nikolaos Chountis, Leonardo Domenici, Diogo Feio, Markus Ferber, Elisa Ferreira, Ildikó Gáll-Pelcz, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Sylvie Goulard, Liem Hoang Ngoc, Gunnar Hökmark, Syed Kamall, Othmar Karas, Jürgen Klute, Philippe Lamberts, Werner Langen, Astrid Lulling, Hans-Peter Martin, Sławomir Witold Nitras, Ivari Padar, Alfredo Pallone, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Edward Scicluna, Peter Simon, Marianne Thyssen, Ramon Tremosa i Balcells, Corien Wortmann-Kool, Pablo Zalba Bidegain			
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Vicky Ford, Robert Goebbels, Roberto Gualtieri, Carl Haglund, Thomas Mann, Mario Mauro, Gianni Pittella			
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Martin Callanan, Alejandro Cercas, Monika Hohlmeier			
Data złożenia	12.6.2012			